

Cạm bẫy hôn nhân: Sự trả thù của tổng tài

Tác giả: Lưu Lăng Hồng Tường

Thể loại: Hiện đại, ngược, HE.

Editor: Các Editor Lê Quý Đôn

Nguồn: <http://diendanlequydon.com/>

Ebook: *Cỏ Úa*

MỤC LỤC

Giới thiệu

Giới thiệu riêng

Quyển 1: Tổng tài cầm tù hôn nhân

Chương 2: Hạnh phúc tan biến

Chương 3: Tặng cô dâu

Chương 4: Không cần dịu dàng

Chương 5: Hôn mê bất tỉnh

Chương 6: không khống chế được

Chương 7: Cô gái quật cường

Chương 8: Ba ngày ba đêm

Chương 9: Tuyệt vọng coi thường mạng sống của mình

Chương 10: Không cho phép người chết

Chương 11: Vợ chồng giằng co

Chương 12: Tình cảm mập mờ

Chương 13: Tôi muốn ly hôn

Chương 14: Cô là đồ chơi

Chương 15: Vết hôn ác ý

Chương 16: trêu cợt trên

Chương 17: Bị ép ký tên

Chương 18: giả bộ hạnh phúc

Chương 19: Ngày thứ ba lại mặt

Chương 20: gian tình

Chương 21: Lời cảm ơn hoang đường

Chương 22: Một bạt tai

Chương 23: Người đàn ông dịu dàng

Chương 24: Cho hắn một cú đá

Chương 25: Sự va chạm của số mạng

Chương 26: Cố Thịnh tức giận

Chương 27: Nghĩa vụ của người vợ

Chương 28: Gặp cảnh ngộ bi thảm

Chương 29: Bất trung lần nữa

Chương 30: cô là người giúp việc

Chương 31: hoảng hốt chạy đi

Chương 32: Ân ái ở đại tiệc

Chương 33: Bắt gặp

Chương 34: Ép rượu trước mặt mọi người

Chương 35: Sự hấp dẫn chí mạng

Chương 36: Bị Cố Thịnh phát hiện

Chương 37: Ra tay quá nặng

Chương 38: Duyệt Duyệt đau đến bất tỉnh

Chương 39: Sự ấm áp lâu ngày không gặp

Chương 40: Anh không quan tâm

Chương 41: Vợ chồng hài hòa

Chương 42: Không chỗ tìm

Chương 43: Anh hùng cứu mỹ nhân

Chương 44: Tuyệt mỹ đao kỹ

Chương 45: Tắm hình mờ nhạt

Chương 46: Mâu thuẫn đan xen

Chương 47: Chủ động tới cửa

Chương 48: Ôm cây đọt thỏ

Chương 49: làm cho cô khó chịu

Chương 50: nhìn cô biểu hiện

Chương 51: Phóng túng ngăn ngừa

Chương 52: Giá cả của kỹ nữ

Chương 53: Thiếu nữ kỳ quái

Chương 54: Bạn gái?

Chương 55: Muốn hãm ly hôn

Chương 57: muốn cô đi với một người

Chương 58: Phản kích

Chương 59: giao dịch tàn khốc

Chương 60: Giao dịch tàn khốc

Chương 61: Hấn hối hận

Chương 62: Phát sốt hôn mê

Chương 63: Hai người đàn ông

Chương 64: Mang cô rời đi

Chương 65: Ghen 1

Chương 66: Ghen 2

Chương 67: Ghen 3

Chương 68: Hồ nước nóng

Chương 69: Hồ nước nóng 2

Chương 70: Hồ nước nóng 3

Chương 71: Trò chơi hạnh phúc

Chương 72: Thử dò xét quá khứ

Chương 73: Hấn là duy nhất

Chương 74: Biến cố đột nhiên

Chương 75: Nguy hiểm phủ xuống

Chương 76: Nên làm cái gì bây giờ

Chương 77: Người đàn ông máu lạnh

Chương 78: Cố ý trêu cợt

Chương 79: Khơi lên hứng thú

Chương 80: Người phụ nữ của hắn

Chương 81: Hai người đàn ông đàm phán

Chương 82: Uy hiếp trí mạng

Chương 83: Hai chọn một mà thôi

Chương 84: Cử động khiếp sợ

Chương 85: Kiều Nam thương tiếc

Chương 86: Tuyên Bố Ngang Ngược

Chương 87: Sốt Ruột Tím Kiếm

Chương 88: Mượn rượu giải sầu

Chương 89: Dịu dàng khó được

Chương 90: Chủ động hôn trộm

Chương 91: Tùy hứng một lần

Chương 92: Kích tình trên

Chương 93: Gặp Tình Địch

Chương 94: Kiều Nam Khiêu Khích

Chương 95: Móng nhọn của mèo nhỏ

Chương 96: Vui mừng ngoài ý muốn

Chương 97: Ai đau lòng?

Chương 98: Tra hỏi

Chương 99: Tuyên thệ chủ quyền

Chương 100: Cố ý coi thường

Chương 101: Màn kịch

Chương 102: Quà Tặng Của

Chương 103: Sự Uy Hiếp Ngọt Ngào

Chương 104: mâu thuẫn trong lòng

Chương 105: Bữa ăn tình yêu

Chương 106: Hộp cơm sóng gió

Chương 107: Ghen tức khó chịu

Chương 108: Hiểu lầm lại xảy ra

Chương 109: Mất mà được lại

Chương 110: Nên Làm Sao Với Em Bây Giờ

Chương 111: Giả Bộ Ngủ Bị Vạch Trần

Chương 112: Sự săn sóc của Cố Thịnh

Chương 113: Thử dò xét về đứa bé

Chương 114: Đồng ý cho sinh

Chương 115: Ghen tức khiến hấn mất đi lí trí

Chương 116: Chiều chuộng hết mực

Chương 117: Đòi hỏi phần thưởng

Chương 118: Bị cô phát hiện bí mật nhỏ

Chương 119: Đột Nhiên Thay Đổi Làm Lòng Cô Bất An

Chương 120: Anh Ta Đã Chán Ghét Cô

Chương 121: Sai lầm khi coi hắt thành người khác

Chương 122: Trong lúc vô tình bị người hãm hại

Chương 123: Hình ảnh mờ ám

Chương 124. Đừng tưởng rằng như vậy, cô có thể thoát khỏi tôi

Chương 125: Tình yêu của anh, tôi không thêm

Chương 126: Ai sẽ đứng ra bảo vệ cô?

Chương 127: Em khóc, lòng của anh cũng đau đớn

Chương 128: Tất cả yêu thương dành cho cô đều biến mất

Chương 129: Trước kia yêu thương, giờ đã không còn

Chương 130: Cố Thịnh, sao anh nở nhếch tâm như thế!

Chương 131: Trong bệnh viện, tự hắt giúp cô uống canh

Chương 132. Mang thai, cô vui sướng, hắt đau lòng!

Chương 133: Biết là yêu nên không muốn dứt bỏ

Chương 134: Vô tình nhìn thấy sinh hiệu lầm

Chương 135: Anh yêu em, đây là sự lựa chọn của anh

Chương 136: Phái người theo dõi bọn họ

Chương 137: Biết được cô mang thai, cuồng nộ!

Chương 138: Cố ý khiến cô bị tổn thương

Chương 139: Hắn muốn cầm tù cô cả đời

Chương 140: Từ nay về sau, cô ngủ trên ghế sofa

Chương 141: Ngay cả nộ hôn của hắn cô cũng không chịu nổi sao?

Chương 142: Để tôi yêu cô 'thật nhiều'

Chương 143: Đối Với Em Anh Không Đành Lòng!

Chương 144: Hắn cố ý làm khó dễ, cô cố gắng kiên trì

Chương 145: Xúc động ôm cô vào lòng

Chương 146: Vì cô, hắn không ngại giờ thủ đoạn hèn hạ

Chương 147: Cái giá của việc nói dối, cô không chịu nổi đâu!

Chương 149: Không chạy thoát ác mộng tàn khốc

Chương 150: Cho dù không muốn, vẫn phải trốn đi

Chương 151: Có lẽ có yêu, nhưng đã không còn tin tưởng nữa

Chương 152: Anh đã từng yêu tôi bao giờ chưa?

Chương 153: Để cho cô ‘tự do’, không thể nào!

Chương 154: Nhìn thấu vết thương chưa liền sẹo của cô

Chương 155: Người con gái giống cô như đúc

Chương 156: Nói cho hắn biết chân tướng, lại nghe được tin tức kinh người

Chương 157: Không thấy Duyệt Duyệt

Chương 158: Là ai đưa cô về nhà?

Chương 159: Bất cứ giá nào cũng phải tìm được cô

Chương 160: Điện thoại của Duyệt Duyệt

Chương 161: Cô muốn gặp hắn!

Chương 16: Cuộc hẹn được lên kế hoạch từ trước

Chương 163: Nụ hôn khát máu

Chương 164: Người phụ nữ của tôi mang thai

Chương 165: Ly hôn? Đừng hòng!

Chương 166: Chỉ có giữ cô bên cạnh, hấn mới có thể an lòng!

Chương 167: Một cuộc đối đầu dai dẳng

Chương 168: Hấn không kìm hãm được

Chương 169: Tả Tình Yên trợ giúp

Chương 170: Thời khắc ly biệt (1)

Chương 171: Thời khắc ly biệt (2)

Chương 172: Thời khắc ly biệt (3)

Chương 173: Thời khắc ly biệt (4)

Chương 174: Đánh

Chương 175: Cảm giác kì lạ

Chương 176: Suy nghĩ thông suốt, hấn sẽ bỏ qua tất cả!

Chương 177: Bỏ đi đứa bé?

Chương 178: Phát hiện sự thật

Chương 179: Sự thật đau lòng

Chương 180: Sự thật đau lòng (2)

Quyển 2: Năm năm sau

Chương 1: Một đôi nam nữ

Chương 2: Mẹ con mình cùng gả cho chú Kiều

Chương 3: Em còn nhớ hắt sao?

Chương 4: Không mất đi

Chương 5: Không thấy Cố Thịnh

Chương 6: Duyệt Duyệt, đừng đi!

Chương 7: Trở lại quê hương

Chương 8: Phiên bản của Cố Thịnh

Chương 9: Có thể dẫn em đi gặp chú đó không?

Chương 10: Chú, chú làm sao vậy?

Chương 11: Cháu là con trai của Duyệt Duyệt?

Chương 12: Con, con trách ta sao?

Chương 13: Đại tiểu quỷ (1)

Chương 14: Đại tiểu quỷ (2)

Chương 15: Đại tiểu quỷ (3)

Chương 16: Cố Thịnh điên cuồng

Chương 17: Mẹ bằng lòng gặp mặt

Chương 18: Tâm còn rung động

Chương 19: Không muốn chạm vào quá khứ

Chương 20: Mẹ con nói chuyện với nhau

Chương 21: Cô vẫn còn vì anh sinh đứa con gái

Chương 22: Chụp hình hai mẹ con

Chương 23: Anh muốn dùng cuộc đời còn lại bồi thường cho cô

Chương 24: Len lên nhìn bọn họ

Chương 25: Nặng nề gặp mặt

Chương 26: Cha có thể ôm con một chút không?

Chương 27: Cảm ơn em vì anh sinh hạ hai đứa bé

Chương 28: Đuổi theo con còn không kịp, thế nào đuổi theo mẹ?

Chương 29: Tình địch gặp mặt

Chương 30: Chú Kiều, không được khi dễ cha cháu!

Chương 31: Duyệt Duyệt Là Vợ Của Tôi

Chương 32: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Chương 33: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Chương 34: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Chương 35: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Chương 36: Cho tới bây giờ cũng chỉ có mình em

Chương 37: Trời ạ! Cô đang làm gì? !

Chương 38: Lại làm hư việc!

Chương 39: Cố tình khiêu khích

Chương 40: Tiếp tục đả kích

Chương 41: Vợ chồng cùng khiêu vũ

Chương 42: Chúng ta ly hôn đi!

Chương 43: Cha tắm cho con gái!

Chương 44: Bản tính của phụ nữ

Chương 45: Con trai không nể mặt cha!

Chương 46: Con gái & cha mẹ ngủ cùng nhau

Chương 47: Bị con trai bán đứng!

Chương 48: Hạo Hạo gât gù: Tuổi trẻ cũng dễ dạy!

Chương 49: Cô có nên tin hấn không?

Chương 50: Ông trời trừng phạt

Chương 51: Ngâm so chiêu

Chương 52: Hủy dung !

Chương 53: Lại có ý hại người!

Chương 54: Có thai

Chương 55: Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa!

Chương 56: Chuẩn bị hôn lễ

Chương 57: CHƯƠNG KẾT (1) - Đừng rời xa anh!

Chương 58: Chương kết (2) - Ẩn giấu sự nguy hiểm

Chương 59: Chương Kết (3) - Em rất đẹp!

Chương 60: Chương Kết (4) - Sự mê hoặc của thiên sứ & ác ma

Chương 61: Chương Kết (5) - Ác giả ác báo

Chương 62: Chương Kết (6) - Tả Tình Yên báo thù

Chương 63: Chương Kết (7) - Dùng các con để uy hiếp

Chương 64: Chương Kết (8) - Vì các con, chấp nhận hủy dung

Chương 65: Chương Kết (9) - Nụ hôn khắc cốt ghi tâm

Chương 66: Chương Kết (10) - Hôn lén bị bắt tai trận!

Chương 67: Chương Kết (11) - Khi tình yêu gõ cửa!

Giới thiệu

Đêm tân hôn, chờ đợi cô không phải người chồng dịu dàng che chở, mà là một trò chơi đối vờ tàn khốc.

Thân là cô dâu, lại bị người chồng tự tay đẩy vào lòng ngực người đàn ông khác, hung hăng chà đạp tự ái của cô.

Cô bị thuốc mê khống chế, bị buộc đón nhận hoan ái ở dưới thân thể của người đàn ông, ba ngày ba đêm, không ngủ không nghỉ. . . .

Trước người khác, bọn họ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, người người yêu thích và ngưỡng mộ.

Sau lưng người, cô lại chẳng qua là nữ đầy tớ ấm giường của hắn, bị hắn bừa bãi lăng nhục, "Cô chẳng qua là một người phụ nữ dâm tiện, không có lệnh của tôi, cho dù cô muốn chết cũng không được!"

"Người phụ nữ của tôi mang thai!" người đàn ông ôm biểu tở của cô, cùng xuất hiện ở trước mặt cô.

Nhìn hắn biểu hiện một mặt dịu dàng với người phụ nữ trong ngực, cô chỉ có cười chúc mừng, trong lòng cũng đang nhỏ máu: Anh đã biết, em cũng mang thai mà!

"Vậy chúng ta ly hôn đi! Em sẽ chúc hai người hạnh phúc!" cô cố giả bộ kiên cường, mặc dù trong lòng có tình yêu, nhưng tình yêu đã bị trăm ngàn vết thương.

"Ly hôn? Chỉ muốn thoát khỏi tôi, cùng ở cùng bay với gian phu của cô? Tôi cho cô biết, đừng mơ tưởng!" Trong mắt xẹt qua vẻ hung ác, rõ ràng là muốn trả thù cô, tại sao khi cô nói ly hôn, hắn thậm chí có chút không nổi?

Một cuộc tai nạn xe cộ, cô hoàn toàn biến mất ở thế giới của hắn, hắn mới phát hiện, thì ra là trong quá trình trả thù cô, tim của mình cũng chảy máu.

Năm năm sau, cô mang theo một đôi nam nữ trở lại vùng đất này.

Trong bữa tiệc thứ nhất, lại không ngờ đối mặt đôi tròng mắt kia.

"Mẹ, chú đó trông thật giống anh hai!" Tiếng kinh hô của con gái khiến cô theo bản năng kéo bé trai bên cạnh vào trong ngực.

"Cô thật giống vợ của tôi!" con người sắc bén như chim ưng của hắn khiến cho cô có cảm giác bị nhìn xuyên qua.

"Tiên sinh nói đùa, thật xin lỗi, xin lỗi tôi không tiếp được, chồng của tôi đang đợi tôi!" cô rời đi tựa như trốn, tầm mắt sau lưng lại bám chặt như bóng theo thân. . . .

Ác ma tìm tới cửa lần nữa, lần này, vận mạng của cô sẽ như thế nào?

Giới thiệu riêng

Thật ra văn án hơi lừa tình một chút, truyện cũng không quá mức tàn khốc như thế, nhưng đúng là loại cường thủ hào đoạt.

Theo cảm nhận riêng của tớ truyện không quá ngược, ngược nữ trước ngược nam sau, tất nhiên quá trình ngược nữ thường dài hơn ngược nam. Nhưng tớ nghĩ là sau đó thì anh nam chính đã trả giá đủ và con đường truy vợ cũng thật cam go.

Gần cuối truyện sẽ không thiếu những cảnh đáng yêu của 2 em bé, 1 bé rất dễ thương, 1 bé rất thông minh.

Cái tớ thích nhất của truyện chắc là... có 3 anh nam đều vô cùng đủ tiêu chuẩn :)

Quyển 1: Tổng tài cầm tù hôn nhân

Chương 1: Đêm tân hôn

Đêm đến thật nhanh.

Một chiếc xe hơi sang trọng chậm rãi chạy vào biệt thự, ở mặt đường rộng rãi, xe xẹt qua một đường cong hoàn mỹ, cuối cùng dừng ở cửa chính của căn nhà.

Người đàn ông cao lớn anh tuấn dẫn đầu xuống xe, tự mình đi đến một cửa xe khác, mở cửa, người đàn ông thật ưu nhã, khuôn mặt anh tuấn đủ để cho bất kỳ cô gái si mê, nở một nụ cười hoàn mỹ với cô gái xinh đẹp bên trong.

"Cô dâu thân ái của anh, chúng ta đến nhà!" Thanh âm của người đàn ông như rượu ngon thượng đẳng, làm cho người ta vừa nghe liền không cách nào quên, giọng nói tràn đầy từ tính truyền tới cô gái trên xe, trên mặt cô gái, càng ngày càng in đậm hạnh phúc.

Tả Tình Duyệt đặt tay mình vào bàn tay của người đàn ông này, nhất thời tựa hồ như có một dòng điện chạy qua thân thể của cô, khiến Tả Tình Duyệt run lên, thân thể mới vừa xuống xe còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trời đất đảo lộn.

"A." Theo bản năng dùng đôi tay ôm cổ người đàn ông, giật mình vì bị hấn bế lên, lúc này thân thể cô dán chặt vào lồng ngực rộng rãi bền chắc của hắn, trong lòng bị kích thích càng lúc càng tăng.

Người đàn ông n hần nhặt nhếch miệng, "Đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không để cho vợ mình có chuyện."

Những lời này giống như một dòng nước ấm chảy vào trong lòng của Tả Tình Duyệt, đây là cam kết hắn đối với mình sao? Người chồng mới của cô!

"Ông chủ, phu nhân." thanh âm vang lên, khiến Tả Tình Duyệt nhất thời bị kinh sợ, quay đầu nhìn người giúp việc đứng một hàng, mãi suy nghĩ anh ta đã ôm cô vào nhà chính, mà tư thế hai người bọn họ giờ phút này.

Trên mặt Tả Tình Duyệt đỏ bừng, muốn từ trong ngực của hắn đứng xuống, nhưng người đàn ông lại trói buộc cô thật chặt, không có ý thả cô xuống, ngược lại hướng về phía mấy người giúp việc phân phó : "Tối nay tất cả mọi người đi nghỉ ngơi đi! Không cho bất cứ ai đến gần

nhà chính!"

Vẻ mặt người đàn ông lộ ra mấy phần mập mờ, mấy phần quý quyết.

"Dạ, ông chủ, bà chủ tân hôn vui vẻ!" Quản gia là một người đàn ông hơn 40 tuổi, gương mặt lạnh lùng, thanh âm nghe ra nghiêm túc.

Tả Tình Duyệt tựa đầu thật sâu vào trong lồng ngực của hắn, nhất thời trên mặt nóng ran, trong lòng ngọt ngào không dứt, phu nhân! Từ hôm nay trở đi, cô chính là vợ của Cố Thịnh!

Buổi tối hôm nay chính là đêm tân hôn của bọn họ!

Cố Thịnh nhìn cô gái trong ngực một cái, ôm cô, sải bước đi tới tân phòng của bọn họ, từ đầu đến cuối, trên mặt của hắn luôn hiện một nụ cười, đôi con ngươi sắc bén như chim ưng kia, lại là một màu đen sâu không thấy đáy, như một vùng đầm sâu, tựa hồ có ma lực hút người ta vào, lại làm cho người không thể biết được hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Cảm giác được mình bị đặt lên giường, tim Tả Tình Duyệt đập rộn lên, gương ngừng giường mắt chống lại ánh mắt của hắn, xem xét kỹ lưỡng người đàn ông này, cô không ngờ mình lại có được tình yêu của hắn.

Hắn anh tuấn tiêu sái, vô số cô gái điên cuồng vì hắn, ngay cả mình tinh, người mẫu cũng mong chờ có chút quan hệ với hắn, trước kia cô từng nghe nói một chút chuyện về hắn.

Tin đồn, người đàn ông này anh tuấn nhiều tiền, vừa chính vừa tà, vô luận là bạch đạo hay hắc đạo, cũng phải nể hắn mấy phần mặt mũi, sự nghiệp gia tộc một tay hắn quản.

Tin đồn, hắn là người đàn ông mà vô số các tiểu thư thượng lưu tranh nhau muốn gả, còn có thiên kim lên tỏ tình trước, công khai bày tỏ nguyện ý làm tình nhân của hắn, hắn cũng là đối tượng mà rất nhiều cô gái mong muốn có tình một đêm.

Tin đồn, hắn đối với bất kỳ cô gái nào đều có giới hạn, sẽ không quá thân cận, cũng sẽ không cự tuyệt.

Tin đồn.

Vô số tin đồn, khi cô và hắn chạm vào mắt nhau, cô chỉ thấy sự thâm tình, sự dịu dàng của hắn. . . .

Cảm nhận được tầm mắt của cô gái trong ngực, nét mặt ửng đỏ của cô khiến tâm thần Cố

Thịnh xao động, rơi vào ánh mắt cô, trong mắt xẹt qua một tia quỷ dị, khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, còn chưa kịp biết rõ, chỉ nghe thấy thanh âm của Cố Thịnh vang lên bên tai mình.

"Tối nay, anh sẽ cho em một đêm tân hôn khó quên!"

Thanh âm trầm thấp mang theo ma lực, một giây kế tiếp, Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy đôi môi của mình bị chặn lại, hơi thở đàn ông trong nháy mắt cuốn lấy cô.

Chương 2: hạnh phúc tan biến

Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy đầu oanh một tiếng, nhất thời trống rỗng, thật lâu mới phản ứng được, Cố Thịnh đang hôn môi cô, trên môi truyền đến kích thích tê dại, trong nháy mắt như có một dòng điện xẹt qua thân thể cô, làm cho cô ngây ngốc, từ từ mềm đi trong lồng ngực chắc chắn của hắn.

"Nhắm mắt lại!" Cố Thịnh thấp giọng ra lệnh, cặp mắt sáng của cô nhìn hắn, càng làm tăng thêm dục vọng của hắn, hắn hết sức không thích loại cảm giác bị khống chế này.

Trên mặt Tả Tình Duyệt đỏ bừng, nhanh chóng nhắm mắt lại, trước đây khi hắn còn là bạn trai, cũng chỉ là dặt tay cùng hôn kiểu chuồn chuồn lướt nước, chưa bao giờ hôn sâu như vậy, cô có thể cảm nhận được cả người của anh rung động, tựa hồ muốn cắn nuốt cô.

Cô phản ứng không lưu loát khiến trong lòng Cố Thịnh thoáng khinh thường, cũng không phải là chưa từng có bạn trai, vẫn còn ở trước mặt của hắn làm bộ thanh thuần, người phụ nữ này diễn cũng quá giỏi rồi !

Chỉ là, bàn về diễn trò, ai cũng không sánh bằng hắn, không phải sao?

Nhớ đến kế hoạch mình đang tiến hành, Cố Thịnh hung hăng cắn môi cô một cái.

"Á." Tả Tình Duyệt bị đau, giương mắt nhìn, có chút không hiểu nhìn hắn, cũng muốn hỏi hắn tại sao cắn mình, nhưng khi nhìn vào mắt hắn, không biết nên mở miệng như thế nào.

Người đàn ông này như một sư tử dũng mãnh, mà cô tựa hồ chính là con mồi muốn bị hắn xé rách.

Tối nay là đêm tân hôn của hai người, nghĩ đến chuyện thân mật sắp xảy ra, trong lòng Tả Tình Duyệt cuồng loạn không ngừng.

Đột nhiên, cảm giác được có bàn tay vén váy của mình lên, thăm dò vào bên đùi, Tả Tình Duyệt trong lòng đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng kẹp chặt hai chân, nhưng lại kẹp lấy tay của hắn.

Cố Thịnh cười khẽ một tiếng, mang theo vài phần trêu chọc, "Không nghĩ tới vợ của anh lại nhiệt tình như vậy!"

Vừa mới nói xong, quả nhiên đã nhìn thấy đầu Tả Tình Duyệt rũ xuống thấp, bàn tay bị cô kẹp lại, ngón tay có thể linh hoạt hoạt động, trong mắt nhất thời trỗi lên một tia ác ý, cách quần lót vuốt ve nơi nào đó, một cái chớp mắt không chuyển, thưởng thức cô vợ hắn đang thất kinh.

"Em. Em muốn." Tả Tình Duyệt mặc dù thích người đàn ông này, mặc dù là đêm tân hôn, mặc dù cô từng có chút chuẩn bị, nhưng giờ phút này có chút bối rối.

"Em muốn. Cái gì? Em muốn anh sao?" Cố Thịnh ở bên tai của cô thở ra, cố ý làm cho cô càng thêm ngượng ngùng, nhưng trong nội tâm lại cười to, dễ dàng xấu hổ như vậy, không biết có thể thừa nhận chuyện sắp xảy ra kế tiếp không!

"Không. Em muốn tắm!" Tả Tình Duyệt lấy hết dũng khí nói, hôm nay cả ngày cũng bận rộn hôn lễ, trên người của cô sẽ có chút mồ hôi, nếu là đêm tân hôn, cô muốn cho người chồng mới của mình một ấn tượng thật tốt.

"Tắm?" Cố Thịnh nhíu mày, đang muốn để cô đi tắm, lúc này, tiếng chuông đồng hồ gõ 12 giờ, trong mắt Cố Thịnh ngưng tụ tối tăm nồng đậm, quan sát Tả Tình Duyệt đang ngượng ngùng, mong đợi.

"Chỉ sợ cô không có thời gian rồi !" Cố Thịnh cao thâm nói khiến Tả Tình Duyệt không hiểu gì, cả người như đang bước đi trong đêm tối, làm cho cô thấy kinh hãi.

"Có ý gì?" Tả Tình Duyệt nghi hoặc nhìn hắn, trong lòng mơ hồ sinh ra dự cảm xấu.

"Nửa đêm mười hai giờ đã qua, cô bé lẹ lem nên trở về hiện thực rồi !" Cố Thịnh thanh âm quý mỵ, lạnh lùng bay vào tai Tả Tình Duyệt, giọng nói kia làm cho cơ thể nóng ran của cô này giờ tiêu tán, thay vào đó là cả người âm lãnh.

Chương 3: tặng cô dâu

Tả Tình Duyệt nhìn người đàn ông trước mắt, tất cả xảy ra quá đột ngột, cô không rõ hắn rốt

cuộc là ý gì?

Cô bé lọ lem nên trở về hiện thực? Hẳn tại sao nói như vậy?

Cố Thịnh khoe miệng nâng lên một nụ cười tàn nhẫn, nhưng không có ý giải thích cho cô, thân thể mềm mại rời khỏi ngực làm cho hắn có chút mất mát, Cố Thịnh ảo não loại cảm giác đó, khiến nổi chán ghét hiện đầy đôi mắt của mình.

"Đứng lên!" Thanh âm lạnh lùng, không mang theo hơi ấm nào, thân ảnh cao lớn đứng ở bên giường, như một đả thú dũng mãnh, ánh mắt lợi hại vừng vàng khóa chặt người phụ nữ nằm trên giường.

Tả Tình Duyệt không hiểu nhìn hắn, tại sao người đàn ông trước mắt này cùng với người đàn ông lúc nãy hoàn toàn khác nhau, nhu tình trong mắt của hắn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là cái gì đó làm cho cô cả người ớn lạnh, muốn nổi da gà.

Tựa hồ như không nghe được mệnh lệnh của hắn, Tả Tình Duyệt vẫn y nguyên tư thế nằm ở trên giường, làn váy bị vung lên không giấu được cảnh xuân tiết ra ngoài, lộ ra hai chân thon dài, còn có thể nhìn thấy quần lót màu hồng, nét mặt cô nghi ngờ không hiểu nổi chuyện gì, Tả Tình Duyệt như vậy càng khiến trong mắt Cố Thịnh trở nên tối tăm.

Đáng chết! Hắn đã quá lâu không có cùng phụ nữ qua đêm rồi sao? Cư nhiên thấy bộ dạng này của cô, dưới bụng nóng rang lên.

Tức giận tiến lên một bước, đem Tả Tình Duyệt từ trên giường kéo lên, khoe miệng khinh bỉ nói, "Cô điếc sao? Hay là không kịp chờ đợi muốn cho đàn ông cười lên người?"

Oanh một tiếng, Tả Tình Duyệt lần này tỉnh táo lại, nghe rõ ràng lời của hắn, không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, hắn tại sao có thể nói cô như vậy? Rõ ràng mới vừa rồi còn đối với cô đầy che chở, tại sao chỉ chớp mắt, hắn như biến thành một người khác, từ trong mắt hắn, cô tựa hồ thấy được cừ hận!

Cừ hận? Tại sao có cừ hận?

Tay bị hắn dùng sức nắm, cả người bị kéo vào trong lồng ngực cứng rắn của hắn, đè xuống hai vật mềm mại trước ngực cô, thân mật như vậy khiến trên mặt Tả Tình Duyệt nhất thời lại đỏ bừng.

"Hừ! Quả nhiên là một tiện nữ! Chỉ là như vậy cô liền nghĩ đến phương trời nào rồi hả?" Cố Thịnh tiếp tục vũ nhục cô, nhìn mặt Tả Tình Duyệt, hắn không thể không thừa nhận, người phụ nữ này thật quá mê hoặc, làm cho người ta không khỏi muốn thương tiếc cô, nhưng hắn sẽ là ngoại lệ!

"Anh không thể nói tôi như vậy!" Tả Tình Duyệt trong lòng đau xót, đây là lời mà anh chồng mới cưới của cô có thể nói ra sao?

"Không! Không có ai so với tôi có tư cách nói cô như vậy!" trong mắt Cố Thịnh thoáng qua một tia âm lãnh bao cả người Tả Tình Duyệt lại.

"Tôi là vợ của anh!" Tả Tình Duyệt không chút nào hàm hồ chỉ trích.

"Vợ? Rất tốt! Vợ? Cô đã nói mình là vợ của tôi, vậy tôi có phải nên tặng cho vợ mình một món quà nho nhỏ?" Cố Thịnh hơi nhếch miệng, nhưng trong mắt vẫn lạnh như băng.

Lời kéo cổ tay của cô, không chút nào thương tiếc kéo cô sắp bước đi ra khỏi tân phòng của bọn họ!

"Anh muốn làm gì?" Tả Tình Duyệt trong lòng mơ hồ trời lên dự cảm xấu, đi tới cửa, cô theo bản năng bắt được cánh cửa, trong lòng tựa hồ có một thanh âm nói cho cô biết, không thể đi ra ngoài! Ngần vịn lần không thể đi ra ngoài!

Động tác của cô khiến Cố Thịnh hơi giận, mạnh mẽ đẩy tay của cô, lại gần bên tai cô, nhẹ nhàng hà hơi, tà mị mà cuồng tứ, "Tôi không phải đã nói sao? Tôi sẽ cho cô một đêm tân hôn khó quên!"

Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy thân thể của mình như bị lớp băng bảo bọc, một giây kế tiếp, cả người rơi vào lồng ngực Cố Thịnh, còn chưa kịp phản kháng, bọn họ liền bước vào một cái phòng khác, ngay sau đó thân thể của cô liền bị quăng lên một cái giường lớn mềm mại.

Tả Tình Duyệt cảm giác được một hồi hôn mê, trong phòng sáng choang, cô nhìn thấy trong phòng trừ Cố Thịnh, đột nhiên còn có một người đàn ông khác.

"Tối nay, cô ta là của cậu!" thanh âm Cố Thịnh lại một lần nữa truyền vào tai Tả Tình Duyệt, làm cho đầu óc cô nhất thời trống rỗng.

Chương 4: Không cần dịu dàng

Cố Thịnh thưởng thức biểu tình như bị sét đánh của Tả Tình Duyệt, sắc mặt của cô trong nháy mắt tái nhợt đi.

"Cậu thật muốn đem cô dâu xinh đẹp này giao cho tôi sao?" Người đàn ông cao lớn anh tuấn,

hắn là nổi danh là hoa hoa công tử Tiết Lâm Phong ở A thị, người ta gọi là Tiết ít, người phụ nữ của hắn đếm không hết, hắn và Cố Thịnh một dạng, cũng có gia thế hiển hách, bề ngoài tuấn mỹ, đủ để cho tất cả người phụ nữ chạy theo như vịt, chẳng qua là, người đàn ông này xem ra phóng đảng không kèm chế được, mà Cố Thịnh lại lộ ra một tia phong thái nho nhã.

Tiết Lâm Phong nhìn từ trên xuống dưới Tiểu Bạch Thỏ đang hoảng sợ trên giường, chợt có chút kinh ngạc, hắn thế sao lại không biết Cố Thịnh muốn kết hôn với một cô gái xinh đẹp như thế này, hắn chưa bao giờ thấy cô gái như vậy, chỉ nhìn thôi cũng có thể làm cho người ta sinh ra ý muốn bảo hộ, thế nào còn muốn đi tổn thương cô?

"Ta cũng vậy không phải cho không, không phải sao?" Cố Thịnh nhếch miệng, từ trên cao nhìn xuống Tả Tình Duyệt, có điều ngụ ý nói.

Tiết Lâm Phong ánh mắt lóe lên, hắn ta có ý gì, anh đương nhiên hiểu, bọn họ là quý công tử xã hội thượng lưu, gần đây nổi lên trò chơi trao đổi bạn tình, phụ nữ của hắn đông đảo không sao cả, thỉnh thoảng cũng đi vui đùa một chút, nhưng Cố Thịnh lại là lần đầu tiên!

Trong lòng cười khế, lần đầu tiên lại chơi lớn như vậy, đem vợ mình tặng ra ngoài, còn là vợ mới cưới! thật là hào phóng a!

"Thịnh, cậu phải nghĩ kỹ, đây chính là đêm tân hôn của vợ chồng cậu, thật muốn tớ làm chú rể thay cậu à?" Tiết Lâm Phong trong mắt xẹt qua tia hài hước, đối với người bằng hữu này, anh hiểu rõ, hắn ta ngược lại lần đầu tiên làm khó một người phụ nữ, còn là vừa mới tấn phong Cố phu nhân!

Cố Thịnh trong mắt xẹt qua tia âm lãnh, đi tới trước mặt của Tả Tình Duyệt, thấy sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, còn có đôi môi run lẩy bẩy, giờ phút này chắc cô đã hiểu rõ tình cảnh của mình!

"Cũng chỉ là một người phụ nữ, hướng chi, cưới cô, vốn không phải vì yêu!" Cố Thịnh nhẩn tâm làm bị thương Tả Tình Duyệt bằng lời nói của mình.

Tả Tình Duyệt cả người một hồi lạnh như băng, cưới cô không phải bởi vì yêu sao?"mấy lời ngon tiếng ngọt trước kia coi như là cái gì?"

Tả Tình Duyệt rốt cuộc hỏi ra, tim như bị đao cắt, đau đớn khó nhịn, tựa hồ một giây kế tiếp sẽ ngã xuống, cô hồi tưởng lại hai tháng như tình của hắn, chẳng lẽ tất cả đều là giả?

"Hừ! Không nghĩ tới thiên kim Tả gia lại ngu xuẩn như vậy, đó đương nhiên là do tôi muốn dẫn cô vào bẫy thôi! Gần hai tháng cô liên bị hồ lộng đến đầu óc choáng váng rồi?" Cố Thịnh khinh bỉ nói, tận lực để cho mình nguội lạnh vô tình.

Tả Tình Duyệt thân thể trong nháy mắt xụi lơ xuống, thì ra tất cả đều là giả!

Cô cho là tình yêu, cho là chân mệnh thiên tử thì ra cũng chỉ là một cái bẫy mà thôi!

Cô làm sao lại ngu như vậy?

Cắn chặt môi, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, đột nhiên, một tiếng xé rách vang lên, áo chip trên người đã rách, bộ ngực mềm mại nhất thời bại lộ trong không khí, cô theo bản năng dùng đôi tay ôm ngực che kín, cô không có quên, trong căn phòng này trừ chú rể mới của cô, còn có một người đàn ông khác!

Cố Thịnh nghe được một tiếng rút khí từ bạn tốt Tiết Lâm Phong, nhìn Tả Tình Duyệt lộ ra da thịt tuyết trắng, trong lòng lại xẹt qua một tia không vui, cũng giống như hi vọng vẻ đẹp của cô không bị người khác nhìn thấy!

Chẳng qua là, ý nghĩ như vậy một giây kế tiếp liền bị hấn xóa đi, đây là kế hoạch của hấn, không phải sao?

Huống chi người phụ nữ này không đáng được thương tiếc!

Trong lòng nổi lên phiền não nồng đậm, Cố Thịnh nhàn nhạt liếc Tiết Lâm Phong một cái, "Không cần dụi dằm với cô!"

Hấn muốn khiến cô chịu đựng trừng phạt tàn khốc nhất !

Chương 5: Hôn mê bất tỉnh

Thân hình cao lớn của Cố Thịnh biến mất khỏi phòng, nhưng lời của hấn lại quanh quẩn bên tai Tả Tình Duyệt không biết bao nhiêu lần.

Trái tim bị lời nói của hấn khoan một hố sâu, đau đớn không dứt.

Cô giật mình trong phòng chỉ còn lại mình và một nam nhân xa lạ, cảm nhận được ánh mắt nóng rực phóng trên người mình của hấn, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng ngẩng đầu chống lại tầm mắt của hấn, thân thể co rúc lại.

"Anh đừng đi qua." Tả Tình Duyệt nhìn hấn từng bước từng bước tiến tới gần cô, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, cô không cách nào tưởng tượng, đêm tân hôn của mình sẽ lại vượt qua với người đàn ông khác, cái này gọi là cái gì?

Bị chà đạp không chỉ là thân thể cô, còn có linh hồn!

Tiết Lâm Phong nhìn bộ dáng sợ sệt đáng thương của cô, cũng không có nghe lời cô, ngược lại bước nhanh hơn, giống như một con báo bước đi mạnh mẽ, trong mắt tản ra ánh sáng chiếm đoạt, "Sao có thể không tới? Em là thức ăn tối của anh mà, bảo bối!"

Chỗ bên cạnh Tả Tình Duyệt bị lún xuống, mùi nước hoa trên người của người đàn ông bay vào mũi của cô, mặc dù thơm, nhưng lại khiến cô càng thêm sợ, cả người run rẩy càng thêm lợi hại, không, cô không thể để mình bị làm nhục! Cô muốn về nhà, trở về nhà của chính cô!

Trong lòng xẹt qua sự kiên định, Tả Tình Duyệt nhả y xuống từ trên giường, chạy ra cửa, nhưng, vừa tới cửa, một sức lực khổng lồ kéo cổ tay của mình, hung hăng dùng lực, một giây kế tiếp, thân thể của mình bị ngừng, nhưng, cô lại không ngừng buông tha giây giữa.

"Anh buông tôi ra!" Tả Tình Duyệt hươ cánh tay, giống như nam nhân ở trước mắt là lũ lụt thú dữ.

Tiết Lâm Phong nhú mày, giống như cô càng hoảng sợ, thì sự trêu chọc trong mắt hắn càng mạnh, nhìn bộ dáng giờ phút này của cô, hắn thật không cách nào tưởng tượng, Cố Thịnh lại có thể chịu đựng cô nương xinh đẹp này cho người khác, chỉ là cặp mắt tràn đầy linh khí, thuần khiết, đã làm cho người ta không nhẫn tâm làm bẩn rồi!

Chẳng qua là. . . . Ánh mắt rơi vào cảnh đẹp trước ngực cô, ái đã bị xé rách, áo lót bao quanh đường cong tốt đẹp của cô, khiến hắn không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, đối với phụ nữ, hắn đã rất quen thuộc, không nghĩ tới thân thể gầy yếu này cư nhiên có bộ ngực mê người thế này, hắn không thể không thừa nhận, cô gái trước mắt này có điều kiện hấp dẫn hắn. Khiến hắn có cảm giác thương tiếc muốn ôm chặt vào ngực.

Trong lòng rối rắm, không có chú ý tới cử động của Tả Tình Duyệt, chỉ nghe được một tiếng bạch, Tiết Lâm Phong bị kinh tỉnh, đột nhiên nhìn thấy trên trán của Tả Tình Duyệt chảy ra một dòng máu tươi, cả người cũng ngất xỉu.

"Này. . ." Tiết Lâm Phong nhú chặt mi tâm, như thế rất tốt! Tiếp được thân thể ngã xuống của Tả Tình Duyệt, đặt cô ở trên giường, luống cuống tay chân không biết nên như thế nào cho phải!

Lao ra cửa phòng, vừa hay nhìn thấy Cố Thịnh đứng ở cầu thang, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, hắn không phải nên ở chung với bạn gái mình sao? Thế nào.

Nhìn hắn nhú chặt lông mày, tựa hồ đang lo lắng cái gì, trong lòng liền giật mình, tựa hồ như đã hiểu rõ là chuyện gì xảy ra.

Hắn vốn muốn đi kêu bác sĩ lại đi tới trước mặt Cố Thịnh, vỗ vỗ vai hắn, "Vợ của cậu không thích hợp trò chơi như vậy, nếu ngày mai cô ấy tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trong ngực người đàn ông khác, tôi dám khẳng định, cô ấy sẽ tự tìm đường chết, chuyện như vậy tôi không dám tham gia!"

Khóe miệng Tiết Lâm Phong nâng lên một nụ cười, đi thẳng đến một căn phòng khác, hắn phải mang cô bạn gái đi!

"Cậu vào xem cô ấy đi! Đúng rồi, chúc cậu tân hôn vui vẻ!" Tiết Lâm Phong cố ý nhíu mày, trong đầu hiện ra cặp con người xinh đẹp thuần khiết, trong lòng thậm chí có chút không ổn, hắn là Tiết thiếu ai đến cũng không cự tuyệt, hôm nay lại thế nào? Lại có thể bởi vì cặp mắt kia mà buông tha vui đùa!

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua nhất mạt vẻ hung ác, đôi tay nắm chặt thành quyền, tức giận đi vào phòng Tả Tình Duyệt ở, cho dù không có Tiết Lâm Phong, hắn cũng sẽ không cho cô sống tốt!

Chương 6: không khống chế được

Trong phòng, Cố Thịnh như một con sư tử, con người sắc bén khóa chặt cô gái ở trên giường, khi thấy máu tươi trên trán cô, trong mắt xẹt qua một vẻ tối tăm.

Nhớ tới câu nói của Tiết Lâm Phong vừa rồi, trong lòng càng thêm không vui, "Thế nào? Muốn chết phải không?"

Hắn thật vất vả dẫn cô vào bẫy rập, còn chưa nếm được khoái cảm trả thù, sao lại dễ dàng để cho cô chết đi?

Nhưng nghĩ đến sự hối hận trôi lên trong lòng mình lúc vừa rời đi căn phòng, sắc mặt càng thêm khó coi, không, sao hắn lại hối hận? Thấy cô thống khổ, không phải là mục đích của hắn sao?

Sắc mặt tái nhợt của cô khiến hắn giật mình, thậm chí có một chút thương tiếc xẹt qua trong lòng, Cố Thịnh cực kỳ không hài lòng biểu hiện bây giờ của mình, giống như là muốn chứng minh cái gì, khóe miệng nhếch lên nụ cười tàn nhẫn, Cố Thịnh ra khỏi phòng, không bao lâu, lúc trở về phòng lần nữa, trong tay cầm một ống tiêm.

"Tôi nói rồi, cho dù là không có Tiết Lâm Phong, tôi vẫn có phương pháp của mình!" trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ sắc bén, mà cây kim tản ra ánh lạnh trong tay ở dưới ánh đèn nhu hòa có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Tả Tình Duyệt đã hôn mê, không biết từ trên cánh tay của mình, có loại thuốc tà ác rót vào máu của mình.

Cố Thịnh nhìn sắc mặt của cô gái trên giường bắt đầu từ tái nhợt dần dần trở nên ửng hồng, thân thể cũng từ từ phát sinh biến hóa, cô đang hôn mê vẫn bất an giãy dụa thân thể, dùng tay xé rách áo của mình, cho đến nghe được tiếng rên rỉ rất nhỏ từ trong miệng của cô truyền tới, Cố Thịnh hài lòng bỏ lại ống kim, hiệu quả của thuốc này tới thật nhanh!

Tả Tình Duyệt bị nóng tỉnh, cô chỉ cảm thấy trong thân thể giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, tựa hồ muốn cô hóa thành tro tàn, thân thể của cô chưa từng như vậy, loại cảm giác lạ lẫm này khiến cô cảm thấy hết sức bất an, mà sự ẩm ướt giữa hai chân, càng thêm khiến cô xấu hổ không chịu nổi.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Tả Tình Duyệt muốn biết rõ, đầu lại hỗn loạn, mơ mơ màng màng.

Trong phòng đã tối đen, cô cảm giác có bàn tay đột nhiên chạm vào thân thể của mình, nhất thời nhớ tới chuyện đã xảy ra lúc nãy, Cố Thịnh tặng cô cho người đàn ông kia, người đàn ông đó đang đụng mình sao?

Vốn là muốn lên tiếng kinh hô, nhưng, phát ra lại là những tiếng rên rỉ, khiến cô cũng sợ hết hồn!

"Quả nhiên là cô gái dâm đẳng!" Giọng nói của người đàn ông đều là khinh bỉ, tay không lưu tình đánh úp tới thân thể của cô, roẹt một tiếng, áo vốn bị rách hoàn toàn ra khỏi thân thể của cô.

Cô gái dâm đẳng? Không, cô không phải cô gái dâm đẳng! Nhưng tại sao thân thể của cô cứ nhiên khát vọng bị đụng vào như thế?

Còn nữa, tại sao cái thanh âm này quen thuộc như thế? Hình như là Cố Thịnh! Nhưng rõ ràng hắn đã rời đi rồi, không phải sao?

Tay Cố Thịnh khoác lên trước ngực mềm mại của cô, nhất thời khiến thân thể Tả Tình Duyệt run lên, thiếu một chút rên rỉ ra tiếng.

"Đừng. . . Đụng tôi !" Tả Tình Duyệt cố gắng để mình cách xa người đàn ông kia, cắn chặt môi, sợ mình phát ra thanh âm mắc cỡ kia lần nữa, cô cảm thấy mình thật vô dụng, thân thể đã không chịu khống chế của cô, rõ ràng là chán ghét bị đàn ông xa lạ đụng vào, tại sao tay

của hắn cứ nhiên khiến cô sinh ra khoái cảm và mong đợi?

Hừ! Cố Thịnh nhếch miệng, không nên đung cô? Rất tốt, đây chính là cô nói!

Thu tay lại, thân hình cao lớn ngồi ở trên giường, trong mắt xẹt qua sự quỷ quyệt, hắn không cần đung cô, chờ một lát, cô sẽ tự động quấn lên thân thể của hắn! Hắn ngược lại muốn nhìn xem, cô gái này có thể nhịn được bao lâu!

Chương 7: Cô gái quật cường

Trong phòng, nhiệt độ từ từ lên cao, Tả Tình Duyệt cảm thấy người mình bị từng đợt nóng ran đánh úp lại, cả người nhay cảm hết sức, thân thể của cô không chịu nổi chế ma sát hai chân, tiếng rên liên tiếp phát ra từ miệng cô.

Giờ phút này Tả Tình Duyệt hận không thể giết chết mình, thân thể của cô nóng quá, cô phải làm sao mới có thể giảm thấp loại cảm giác lạ lẫm này?

Trong đầu hỗn độn đột nhiên toát ra một ý niệm, muốn đứng dậy, nhưng, thân thể đã xụi lơ không nghe lời, cơ hồ là đã dùng hết hơi sức toàn thân, Tả Tình Duyệt rút cuộc lão đảo xuống giường, chạy thẳng tới phòng tắm!

Đúng, nước! cô muốn nước!

Cố Thịnh canh chừng cử động của cô, híp đôi mắt sắc bén lại, rõ ràng mang theo không vui, cô gái này muốn làm gì?

Không lâu lắm, liền nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, khóe miệng Cố Thịnh nhếch lên nụ cười khinh thường, cô gái ngây thơ này cho là nước là có thể cứu cô sao? Cô không biết vừa rồi mình bị tiêm là xuân dược mạnh nhất trên thế giới sao, mà loại thuốc này, chẳng những có thể đủ làm cho thần chí người ta không rõ, còn có thể mỗi lúc một mãnh liệt hơn, chỉ là nước, sao có thể giảm thấp dục vọng không ngừng dâng cao của cô?

Trong bóng tối, hắn như một con sư tử, rót thêm một ly rượu đỏ cho mình, bừa bãi thưởng thức vị ngọt thuần vào miệng, hắn biết, Tả Tình Duyệt không lâu lắm sẽ ra tới, nhà vào ngực của hắn, tự động đưa tự ái đến dưới thân thể của hắn!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn không có dừng lại, mà rượu đỏ đã vào miệng của hắn vài ly, trong lòng hơi nóng nẩy, không phải cô ta chết trong phòng tắm chứ?

Cái ý nghĩ này khiến hắn kinh sợ, để ly rượu xuống, sải bước đi vào phòng tắm, lúc thấy cảnh tượng trong phòng tắm, hoàn toàn sững sờ.

Trong bốn tấm, cô gái mảnh mai đó nhắm nghiền hai mắt, nhưng cột nước vẫn cọ rửa thân thể của cô, trong mắt xẹt qua một tia tức giận, cô gái này quả nhiên là muốn chết phải không? Không, không được! Hắn còn chưa cho phép cô dễ dàng chết đi như vậy.

Tiến lên ôm Tả Tình Duyệt từ trong bốn tấm lên, sờ tới da thịt lạnh như băng của cô, phát hiện môi của cô đã bị đông lạnh thành màu tím bầm, khóe miệng còn có một vết máu, hiển nhiên là cô đã cắn rách đôi môi, không nghĩ tới cô gái này thật quật cường! Trong lòng có một tia thương tiếc xẹt qua, nhưng lại nhanh chóng bị hắn làm tắt.

"Dù làm gì cô cũng không thể chạy trốn số mạng của mình!" Cố Thịnh hưng ác tuyên cáo, tựa hồ đang nhắc nhở mình không thể mềm lòng với cô.

"Tôi muốn nước, nóng quá, mau cho tôi nước!" mặc dù ý thức của Tả Tình Duyệt đã không rõ, nhưng trong miệng vẫn nỉ non, không có nước lạnh hạ nhiệt, thân thể của cô càng thêm nóng ran, cả người tựa hồ đang thiêu đốt, cảm nhận được nhiệt độ của đàn ông, khó chịu trong lòng cô càng thêm kịch liệt, hắn thật là nóng!

"Buông tôi ra. . . Uhm. . . Buông tôi ra!" Trong mơ hồ nghĩ đến người đàn ông xa lạ đó, và tình cảnh của mình giờ phút này, Tả Tình Duyệt ra sức giùng giàng, cô không cần đàn ông đụng vào, cô tình nguyện chết cũng không cần chịu khuất nhục to lớn như vậy!

Nhưng, cô bị thuốc khống chế, bởi vì giấy lụa, phản ứng trên người càng mãnh liệt, trong thân thể giống như có ngàn ngàn vạn vạn con kiến đang bò, xôn xao cả người của cô, tựa hồ đang khát cầu cái gì.

Con người sắc bén của Cố Thịnh ngưng tụ lại về âm trầm, ôm Tả Tình Duyệt ra phòng tắm, ném vào giường lớn, cầm cái mền phía trên lau nước trên giường cô đi, ánh mắt rơi vào trên người cơ hồ trần trụi, gương mặt quật cường của cô, khiến trong lòng hắn càng không vui, hắn muốn chứng minh cô là một cô gái ai cũng có thể làm chống, tiến lên tháo ra áo lót quần lót còn lại trên người cô. . .

Chương 8: Ba ngày ba đêm

"A. . . ." Tả Tình Duyệt kêu thành tiếng, động tác của người đàn ông thật thô bạo, không có chút thương tiếc nào, cô nỗ lực muốn để ý thức mình được thanh tỉnh, mở mắt ra, muốn xem rõ người đàn ông ở trước mắt, nhưng mặc cho cô cố gắng thế nào, trước mắt chỉ là một thân ảnh mơ hồ, cô duy nhất biết là, ở chung phòng với mình là một người đàn ông cứng rắn.

Thân thể bị thuốc khống chế, cô đã không có biện pháp chống cự hắn, cũng không có biện pháp chống cự mình, cô chỉ có thể bất lực mặc cho hắn hưng hăng đùa bỡn, mặc cho tự ái của mình bị giẫm đạp, đồng thời cũng biết, chờ đợi cô, còn sẽ có nhục nhã vô tận từ người chồng mới cưới.

Cố Thịnh gạt cà vạt của mình, kéo qua cổ tay của cô, trói chặt hai tay cô lại, thân hình cao lớn đồng thời cúi xuống đặt trên người cô, không chút nào thương tiếc xỏ xuyên qua thân thể của cô.

Khi cảm nhận được tầng trở ngại thật mỏng kia, thân thể Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, cô còn là xử nữ sao?

Trong mắt xẹt qua vẻ tối tăm, không có người nào rõ ràng người phụ nữ này hơn hẳn, ngay từ cấp 3, cô đã không còn là xử nữ, ánh mắt khóa chặt mặt của cô, cô tựa hồ không có quá nhiều thống khổ, khóe miệng nhếch lên vẻ châm chọc, xem ra người phụ nữ này tổn không ít công sức!

Cư nhiên dùng màng trinh giả để gạt hấn, cho là hấn là dễ lừa gạt sao?

Người đàn ông như một con thú cuồng bạo, tùy ý hành hạ trên người ở Tả Tình Duyệt, Tả Tình Duyệt bị thuốc khống chế, đã hoàn toàn không có ý thức, cô chỉ biết, thân thể của mình tựa hồ không còn là của mình rồi !

Trong bóng tối, người đàn ông suốt đêm không có dừng lại, mà tiếng rên của phụ nữ cũng vang vọng cả đêm trong phòng.

Trận chiếm đoạt mang theo thù hận và thiết kế này kéo dài ba ngày ba đêm.

Sáng sớm ba ngày sau đó.

Ánh nắng sáng sớm chiếu vào gian phòng, Cố Thịnh vẫn ở trong thân thể Tả Tình Duyệt, nhìn người phụ nữ đã bất tỉnh, mắt sắc bén của hấn híp lại, hấn chưa bao giờ tham luyện thân thể người phụ nữ nào như thế, nhưng, người phụ nữ này lại tựa hồ khiến hấn không thấy đủ.

Tóc của cô tán lác trên gối đầu, ánh mặt trời vẩy vào trên người của cô, giống như thiên sứ, tầm mắt của hấn dần dần đi xuống, da thịt vốn là trắng như tuyết, hiện đầy dấu răng vết hôn, còn có dấu tay của hấn, khiến hấn không khỏi nghĩ tới ba ngày ba đêm mất hồn, hấn không thể không thừa nhận, Tả Tình Duyệt có một thân thể làm cho người ta mất hồn, ở trên giường, cho dù là bị thuốc khống chế, phản ứng của cô cũng không lưu loát, chỉ là, hấn lại biết cô là đang diễn trò!

"Đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, cảm giác được dâng trào của mình ở trong cơ thể cô lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, trong lòng xẹt qua sự không vui, hấn hết sức phủ nhận dục vọng của mình để dành bị cô khơi lên!

Vén chăn lên, đứng dậy xuống giường, vọt vào phòng tắm như trốn, mở vòi sen, không ngừng khiến nước lạnh cọ rửa thân thể của mình, cố gắng làm dịu dục vọng của thân thể.

Nửa giờ sau, Cố Thịnh từ trong phòng tắm ra ngoài, ánh mắt rơi vào trên người Tả Tình Duyệt trên giường, giờ phút này cô bị mệt mỏi liên tiếp ba ngày, vẫn còn ngủ, dung nhan thiên sứ khiến khóe miệng hắn nhếch lên vẻ tàn nhẫn.

"Tả Tình Duyệt, không biết khi cô tỉnh lại, còn có biểu tình an bình như thế không?" ánh mắt Cố Thịnh của trở nên tỉnh mạch, hắn rất tò mò đợi nhìn đến biểu tình đau đến không muốn sống của Tả Tình Duyệt, chỉ là, lúc này, việc hắn muốn làm, là rời phòng trước khi cô tỉnh lại, hắn không thể để cho cô biết người đoạt lấy cô là mình, nếu không tất cả sẽ không có ý nghĩa, không phải sao?

Ánh sáng tà ác lóe lên rồi mất, người đàn ông mặc xong y phục của mình, kéo cửa phòng ra. . .

Chương 9: Tuyệt vọng coi thường mạng sống của mình

Ánh mặt trời mãnh liệt chiếu vào, khiến người phụ nữ ngủ trên giường không thích ứng cau lại lông mày.

Tả Tình Duyệt chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là căn phòng xa lạ khiến cô giật mình, một giây kế tiếp, những trí nhớ không chịu nổi đánh úp về trong đầu của cô như nước thủy triều, đem tâm hồn, Cố Thịnh - chồng cô đẩy cô vào trong ngực một người đàn ông xa lạ, mà. . .

Trong đầu dâng lên toàn bộ những gì người đàn ông kia làm với mình, giờ phút này cô không hề ngượng ngùng vì mới biết mùi đời, mà là khuất nhục vô tận.

Nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, mùi hoan ái tỏa khắp không khí vẫn không có tiêu t ấn, càng thêm nhắc nhở cô, một màn đã xảy ra đều là thật, không phải là ảo giác của cô!

"Tại sao phải như vậy?" Tả Tình Duyệt vừa mở miệng, lại phát hiện thanh âm mình khàn khàn không nghe rõ, những chất nhớt nhúa khiến cô cảm thấy ghê tởm, ánh mắt chạm đến cơ thể trần truồng ở ngoài chăn của mình, bộ ngực cánh tay đều là dấu vết xanh xanh tím tím, cô không khỏi ngẩn ra, cô giờ phút này, trên người chỉ có thể dùng hoàn toàn thay đổi để hình dung.

Cái này gọi là gì? Cô đã bị cưỡng bạo sao?

Dấu vết trên người đều là người đàn ông kia lưu lại, đem tâm hồn này đã tuyên bố rõ cô bị đánh xuống địa ngục, thật sự không chịu nổi.

Cố nén sự khó chịu trong thân thể, Tả Tình Duyệt rời giường, hai chân mới vừa chạm mặt đất, thân thể đã mềm nhũn, mạnh mẽ ngã xuống sàn nhà cứng rắn.

"A." Tả Tình Duyệt đau kêu thành tiếng, đầu gối đã bị cọ rách da, mơ hồ rỉ ra một ít máu tươi, ánh mắt của cô chuyển lên, vừa lúc tiếp xúc được đầu đỏ tươi trên giường, lại cảm thấy cực kỳ chói mắt.

Tả Tình Duyệt cười khổ, trong lòng giống như là bị từng đao từng đao cắt, đau đớn không dứt.

Cô cảm thấy thân thể của mình rất bẩn thỉu, mạnh chống lên thân thể, Tả Tình Duyệt cơ hồ là bò vào phòng tắm, cả người nhào vào trong bồn tắm, không ngừng xoa xoa thân thể của mình, cô thật là muốn rửa sạch thân thể mình, trên da thịt trắng nõn bởi vì những dấu vết nhìn thấy mà ghê ban đầu và những vết cào không cố kỵ của cô mà càng thêm làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

"Tắm sạch thì có ích lợi gì?" Tả Tình Duyệt nỉ non ra tiếng, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, cô làm sao cũng rửa không sạch những trí nhớ không chịu nổi kia, còn có nỗi đau triệt nội tâm khi Cố Thịnh đẩy cô từ trên giường rơi vào vực sâu.

Trước một khắc còn nói lời ngon tiếng ngọt với cô, nhận lấy cô từ trong tay ba cô, thể thốt yêu cô một đời một kiếp trong nhà thờ thần thánh, nhưng trong chớp mắt lại nói cho cô biết, vào mười hai giờ, cô bé lọ lem cần tỉnh mộng, sau đó ném cô cho người đàn ông khác chà đạp!

Nếu như cô đoán không sai, bước kế tiếp, hẳn sẽ tận tình làm nhục mình!

Nhưng, tại sao hẳn lại hận cô?

Bọn họ không phải mới quen mấy tháng trước, rồi mến nhau, đến kết hôn sao?

"Cố Thịnh, bắt kể anh vì cái gì? Tôn nghiêm của tôi đã bị anh chà đạp, tôi đã bị anh hủy rồi, nhưng chuyện đến đây chấm dứt!" trong mắt trống rỗng của Tả Tình Duyệt xẹt qua vẻ kiên định, ánh mắt của cô rơi vào bồn rửa mặt bên cạnh, một con dao găm lẳng lẳng nằm ở nơi đó, tựa hồ đang gọi cô. . . .

Tả Tình Duyệt gian nan đứng dậy, chỗ đó vẫn đau nhức không dứt, cho dù là lúc tắm rửa vừa rồi, cô vẫn cảm thấy được bên trong đang chảy máu, cho dù là xa lạ với chuyện nam nữ, cô cũng hiểu một chút, sự thô bạo của người đàn ông kia khiến cô bị thương.

Nhưng mà bây giờ đã không sao rồi !

Cầm lấy dao găm, chậm rãi đặt lưỡi dao sắc bén ở trên cổ tay của mình, cô nhắm mắt lại, hồi

tưởng về quá khứ. . .

Dùng xong bữa trưa, Cố Thịnh cũng không đến công ty, nhìn đồng hồ, tầm mắt chuyển sang gian phòng ở lầu hai, lúc này, cô nên tỉnh rồi?

Khóe miệng nhếch lên vẻ tàn nhẫn, thân hình cao lớn sải bước đi đến lầu hai, nên đi xem 'cô vợ nhỏ' đáng thương của hắn rồi!

Chương 10: Không cho phép người chết

Trong đầu Cố Thịnh ảo tưởng bộ dáng đau đến không muốn sống của Tả Tình Duyệt, suốt ba ngày, cô giống như một nữ đầy tớ, bị hắn đè ở phía dưới, hung hăng chiếm đoạt, kế tiếp là thời điểm hắn nên nghiệm thu thành quả.

Đẩy cửa vào, trong không khí mang theo hương vị ngọt ngào khiến hắn hơi mê say, ánh mắt trực tiếp quét về phía giường lớn, nhưng lại không nhìn thấy người trong dự đoán của hắn, khẽ cau mày, tiếng nước chảy truyền tới bên tai khiến trong lòng hắn có chuẩn bị, trong mắt xẹt qua ánh sáng sắc bén, như con báo Châu Mỹ, nện bước to đi về phía phòng tắm.

Cô đang tắm sạch sao? Người phụ nữ ngốc! Dù tắm sạch thì thế nào, hắn sẽ khắc sự nhục nhã vào đáy lòng của cô, khiến cả đời cô cũng tắm không sạch, khiến cô thời thời khắc khắc đều nhớ, cô là một người phụ nữ dâm đẳng.

Nhưng, khi ánh mắt của hắn chạm đến máu tươi đầy đất, thân thể đột nhiên ngẩn ra, Tả Tình Duyệt lả lổ nằm trên mặt đất, máu đang không ngừng chảy xuống từ cổ tay của cô, lan tràn đầy đất.

"Người phụ nữ đáng chết!" Sắc mặt Cố Thịnh trầm xuống, khẽ nguyên rửa ra tiếng, cô cư nhiên tìm chết!

Thân hình cao lớn nhanh chóng tiến lên, dò hơi thở của cô, ngay cả hắn cũng không có chú ý tới, khi mình cảm nhận được hơi thở của cô, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

"Muốn chết sao? Không dễ dàng như vậy!" Cố Thịnh ôm lấy Tả Tình Duyệt, lao ra phòng tắm, dùng khăn lông tùy ý bao lấy vết thương của cô, không để cho máu tiếp tục chảy ra ngoài.

Nhìn người phụ nữ nằm ở trên giường, Cố Thịnh tiện tay lấy điện thoại di động ra, gọi đến một số, "Mang theo công cụ của anh, tôi lệnh cho anh lập tức đến nhà tôi!"

Nói xong liền cúp điện thoại, giọng nói bá đạo, như một vương giả kiêu ngạo nhìn mọi người,

khí thế khiếp người đó khiến người ở đầu điện thoại kia không khỏi ngớ ngẩn, tổng tài đại nhân vĩ đại của hắn bị gì vậy? Giống như đã ăn trúng thuốc cổ, không phải mới kết hôn sao? Nên ngọt ngào ân ái với cô dâu dịu dàng động lòng người đó chứ! Chẳng lẽ là hai vợ chồng không hòa thuận?

Lắc đầu, than thở, Sở Phàm mặc áo khoác trắng của bác sĩ bàn giao công việc cho trợ thủ, ngay sau đó chạy tới khu biệt thự sang trọng nhất ở A thị thật nhanh.

Cố Thịnh vỗ vỗ mặt của Tả Tình Duyệt, vẻ hung ác ngưng tụ trong mắt tựa hồ có khí thế cắn nuốt người.

Móc một tấm hình từ trong ngực ra, trong hình là một nam một nữ, hai người ôm nhau, nụ cười trên mặt thật làm cho người ta yêu thích và ngưỡng mộ, giống như thế gian vạn vật đều thất sắc, vuốt ve gương mặt người phụ nữ, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ tối tăm, "Tả Tình Duyệt, ba năm, đến lúc cô phải trả nợ rồi!"

Cô còn chưa bỏ ra tất cả nên bỏ, chết như vậy, uổng phí cạm bẫy của hắn!

Tả Tình Duyệt chậm rãi mở mắt ra, "Tôi đã chết?"

Cổ tay truyền đến đau đớn, trước mắt hơi mơ hồ, trừng mắt nhìn, cô hết sức muốn nhìn rõ thiên đường, nhưng, khi thấy gương mặt khiến cô kinh sợ, trái tim nhất thời trầm xuống.

Nếu như chết rồi, làm sao lại thấy Cố Thịnh?

Cố Thịnh ngồi ở mép giường, đưa tay vuốt ve gương mặt trắng bệch như giấy của Tả Tình Duyệt, động tác cũng cực kỳ dịu dàng.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, cô lại thấy được nụ cười như gió xuân trên mặt của Cố Thịnh, mấy tháng trước, chính là nụ cười đó khiến mình mê say, không để ý gì cả mà gả cho hắn.

"Thịnh. . . Quả nhiên em đã chết! Nếu không làm sao thấy được anh cười?" trên mặt Tả Tình Duyệt hiện vẻ tươi cười, nhưng sau một giây, cảm giác được cảm mình bị hung hăng nắm được, người đàn ông trước mắt thu lại sự dịu dàng, thay vào đó là gương mặt ác độc, tựa như cô đã nhìn thấy vào đêm tân hôn.

"Chết? Cô quá ngây thơ rồi, không có lệnh của tôi, không cho phép cô chết!"

Chương 11: Vợ chồng giằng co

Giọng nói bá đạo, động tác thô bạo, khiến Tả Tình Duyệt nhất thời tỉnh táo lại, cố nén đau, nhìn thẳng con người sắc bén như chim ưng của Cố Thịnh, hôm nay, cô muốn tìm một đáp án.

"Tại sao?" Cô luôn không hiểu vấn đề này, tại sao Cố Thịnh lại đột nhiên biến hóa vào đêm tân hôn? Cho dù là hận cô, vậy tại sao lại hận?

Cố Thịnh khẽ cau mày, chỉ chốc lát sau, hiểu ý của cô, tại sao?

"Bởi vì, cô nợ tôi một mạng!" Tay Cố Thịnh nắm cầm cô bỗng chốc dùng sức, nhất thời khiến Tả Tình Duyệt đau kêu thành tiếng.

Một mạng? Mạng ai? Sao cô lại thiếu một mạng?

"Anh nói rõ ràng! Rốt cuộc là mạng ai?" Cầm bị nắm, Tả Tình Duyệt gian nan nói.

Cố Thịnh hơi nhếch miệng, người phụ nữ này thật biết diễn kịch, bây giờ còn làm bộ không biết, cô cho là cô tiếp tục giả bộ, thì có thể phủi sạch sai lầm cô từng phạm sao?

Nực cười, làm sao có thể?

"Chủ nhân, Sở Phàm thiếu gia đến rồi!" Thanh âm cung kính của quản gia từ ngoài cửa truyền tiến tới, phá vỡ không khí giữa hai người, ánh mắt Cố Thịnh khẽ giật, thấy thân thể không hề che giấu của cô, hung hăng bỏ cầm của cô ra, lại khiến Tả Tình Duyệt thở dốc vì kinh ngạc lần nữa.

Tả Tình Duyệt còn chưa tỉnh táo lại từ trong đau đớn, đã cảm thấy mấy bộ y phục đánh vào trên mặt mình.

"Che kỹ thân thể đê tiện của cô, đừng đưa ra ngoài làm mất mặt xấu hổ!" Thanh âm lạnh như hàn băng, như một con dao cắm vào trái tim của Tả Tình Duyệt, khiến cô nhất thời phát hiện trên người mình không mảnh vải che thân, đồng thời khiến cô nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đây không lâu.

Trong lòng đột nhiên ngẩn ra, mặc dù đã đau đến không thể đau hơn, nhưng nhìn người đàn ông trước mắt, cô lại không muốn yếu thế ở trước mặt của hắn.

"Có cái gì xấu hổ mất mặt hơn đẩy vợ mình vào lòng của người đàn ông khác?" gương mặt Tả Tình Duyệt lạnh lùng xưa nay chưa thấy, phản ứng như thế khiến Cố Thịnh có chút giật mình, kể từ khi biết cô tới nay, cô ở trước mặt của hắn, vẫn là bộ dáng mảnh mai dịu dàng, điềm đạm đáng yêu, nhưng không có nghĩ đến cô sẽ có bộ dáng cương nghị như thế.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười, Cố Thịnh quan sát cô giống như nhìn người ngoài hành tinh, tốt, rất tốt! Quả nhiên là biết diễn kịch!

"Đó chỉ là chuyện nhỏ, so với chuyện đêm tân hôn, cô nên lo lắng số mạng về sau của mình!" con người của Cố Thịnh sắc bén, quả nhiên thành công thấy được trên mặt mới vừa rồi còn có mấy phần kiên cường của cô, xuất hiện sự dẫn ra.

Số mạng sau này? Tả Tình Duyệt cười khổ trong nội tâm, ánh mắt rơi vào cổ tay của mình, sao cô lại lựa chọn cái chết để kết thúc thống khổ? Đây là chuyện ngu nhất, không phải sao?

Thật sâu hít thở mấy hơi thở, Tả Tình Duyệt kiên định nhìn chồng mình, "Không nhọc Cố tổng tài phí tâm!"

Hắn muốn làm nhục cô sao? Vậy nếu như nội tâm của cô đủ mạnh, không để ý tới sự làm nhục của hắn, đây không phải là phản kích tốt nhất sao?

Cố Thịnh càng nhú chặt mi tâm, công phu đối sắc mặt của người phụ nữ này thật mạnh, không lâu lắm, trên mặt Cố Thịnh hiện lên nụ cười hứng thú, kiên cường vậy sao? Vậy hãy để cho hắn cắt đi từng lớp từng lớp vỏ ngoài kiên cường của cô, chuyện tựa hồ càng ngày càng thú vị!

Đang lúc ấy thì, Sở Phàm vội vã đẩy cửa vào, phá vỡ giảng co của hai người, "Thịnh, rốt cuộc có chuyện gì mà bảo tôi tới gấp vậy? Anh mới tân hôn. . . ?"

"A." Sở Phàm vẫn chưa nói hết, chỉ nghe thấy một tiếng kêu của phụ nữ.

Khi Sở Phàm thấy người phụ nữ quần áo không chỉnh tề trên giường, liền quay lưng đi theo bản năng, "Thịnh, anh có ý gì? Tìm tôi gấp vậy, chính là xem các người ân ái sao?"

Sao lại có người bạn như thế? Chị dâu nhỏ rõ ràng còn chưa có mặc quần áo!

"Cũng chỉ là một người phụ nữ, có cái gì ngạc nhiên?" Cố Thịnh lơ đãng nói, nhưng, thân thể vẫn không tự chủ được dựa vào giường lớn, một tay kéo qua cái mền, che kín cô lại, trong lòng xẹt qua tham muốn giữ lấy mà chính hắn cũng không phát hiện được.

Chương 12: Tình cảm mập mờ

Lời nói không thêm để ý chút nào của Cố Thịnh, không chỉ khiến Sở Phàm ngớ ngẩn, có đàn ông không ngại thân thể vợ mới cưới của mình thế tử bị người ta thấy sao? Mặc dù ánh mắt của hắn thu lại mau, không có nhìn kỹ rõ ràng, nhưng chị dâu nhỏ này, hắn đã từng gặp, dịu dàng động lòng người, xinh đẹp không thua những minh tinh điện ảnh nổi tiếng kia, thật trai tài gái sắc với Cố Thịnh, một đôi trời đất tạo nên!

Nhưng, lời giống vậy, lại làm cho Tả Tình Duyệt bị thương một lần nữa, Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, trong lòng xẹt qua sự khổ sở, người chồng có thể dùng đêm tân hôn của cô để chơi trò chơi đổi vợ, sao có thể để ý thân thể của cô có bị người khác thấy hay không?

Rõ ràng đã bị đẩy vào vực sâu, cô vẫn còn mong đợi cái gì?

Tả Tình Duyệt cố ý bỏ rơi sự đả kích mà lời nói của hắn mang đến cho cô lần nữa, nhìn người đàn ông cao lớn đẹp trai, mặc trang phục thoải mái vẫn đưa lưng về phía cô, cả người Tả Tình Duyệt chui vào chăn, lúc này cô ngay cả áo lót quần lót cũng không có mặc, trong phòng có hai người đàn ông này, dù Cố Thịnh muốn làm nhục cô, nhưng, cô lại không thể trơ mắt nhìn mình bị làm nhục như vậy!

Mặc dù tự ái đã bị chà đạp, nhưng, cô muốn nhật lên từng chút từng chút!

Vết thương trên cổ tay cắt không quá sâu, đã không còn chảy máu, nhưng vẫn cực kỳ đau đớn, nhiều lần, đều không thể nâng lên, một bộ y phục mặc hồi lâu, vẫn không cách nào mặc vào trên người cô đang hoảng, thân thể lạnh như băng bắt đầu toát ra mồ hôi nóng.

Cố Thịnh nhìn động tác gian nan của cô, trong mắt xẹt qua vẻ âm trầm, trong lòng lại không vui vẻ sung sướng như dự đoán.

"Người phụ nữ ngốc!" Cố Thịnh khẽ nguyên rửa ra tiếng, tiến lên đoạt lấy y phục trong tay cô mặc vào cho cô, nhưng động tác cũng không dịu dàng, mặc quần áo tử tế cho cô xong, giống như là rất chán ghét cô, liền lập tức tránh như tránh rắn bò cạp, lạnh lùng phân phó Sở Phàm, "Anh có thể tới xem thương thế của cô ấy rồi!"

"Thương?" Sở Phàm giật mình xoay người, thấy người phụ nữ suy yếu tái nhợt trên giường, hung hăng trợn mắt nhìn Cố Thịnh một cái, "Tôi là bác sĩ ngoại khoa, không phải là bác sĩ phụ khoa!"

Tình hình như vậy, Sở Phàm rất tự nhiên liên liên tưởng đến một vài hình ảnh mập mờ, nhất định là lúc tân hôn Cố Thịnh quá thô bạo đối với chị dâu nhỏ, nên đã đả thương cô, trong mắt xẹt qua tia lúng túng, địa phương riêng tư như vậy, sao có thể gọi hắn tới chữa trị?

Tả Tình Duyệt vừa nghe, cũng nhất thời hiểu ra hiểu lầm của hắn, trên mặt lập tức đỏ bừng, cắn chặt môi, trên thực tế, trừ cổ tay bị đau, giữa hai chân cô cũng hết sức đau đớn, chẳng qua là, những chuyện này, cô không thể để cho bất luận kẻ nào biết, nếu như Cố Thịnh biết, tất sẽ cho cô nhục nhã nhiều hơn.

Cố Thịnh cũng không khỏi nhú nhú mày, không vui trợn mắt nhìn Tả Tình Duyệt một cái, "Cổ tay của cô ấy bị thương! Anh đi băng bó cho cô ấy."

Trong đầu hiện ra những hình ảnh kiểu diễm xảy ra ba ngày ba đêm nay, hắn quả thật trừng phạt cô không có chút thương tiếc nào, chiếm đoạt thân thể của cô, khi nghe được ý ở ngoài lời của Sở Phàm, ánh mắt hắn lóe lên, hắn làm bên trong của cô bị thương sao?

Trong lòng xẹt qua vẻ thương tiếc, ánh mắt dao động ở trên người của cô, sáng sớm hôm nay khi hắn nhìn dấu vết trên người cô cũng thấy ghê, nhưng một giây kế tiếp sự thương tiếc này lại bị hắn đẩy ra, hắn bị gì đây? Sao hắn có thể dậy lên đồng tình với cô?

Đây chính là cái hắn muốn, không phải sao? Huống chi, ba ngày nay ở trong ấn tượng của cô, cô là bị một người đàn ông xa lạ cưỡng bạo, không phải sao?

Sở Phàm không nói thêm gì, đi tới, khi thấy vết thương trên cổ tay của cô, sắc mặt trầm xuống, lấy kinh nghiệm của hắn, chỉ nhìn một cái, cũng biết vết thương này vì sao có, phát hiện như vậy khiến hắn hết sức khiếp sợ, trước đó bạn tốt thật là che chở đầy đủ với chị dâu nhỏ, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy?

Hắn nhạy cảm nhận thấy không khí tựa hồ có chút quái dị, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ tự nhiên băng bó vết thương thay Tả Tình Duyệt, dặn dò vài điều chuyên nghiệp xong liền rời đi chỗ này.

Sau khi Sở Phàm rời đi, trong phòng chỉ còn dư lại đôi vợ chồng mới cưới, trầm mặc khiến không khí cả phòng có vẻ cực kỳ đè nén, Tả Tình Duyệt cảm nhận được tầm mắt của hắn, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt, cô biết, còn có một cơn bão táp đang đợi cô. . .

Chương 13: Tôi muốn ly hôn

Tả Tình Duyệt quay lưng lại nằm, vừa rồi không cẩn thận nhìn vào ánh mắt Cố Thịnh, từ trong mắt hắn, cô nhìn thấy vẻ khinh bỉ, trong đầu hiện ra nụ cười tàn nhẫn của hắn vào đêm tân hôn, máu cả người tựa hồ đều ngưng tụ lại.

Cặp mắt lóe ra thân sắc khó đoán, hắn sẽ làm nhục cô thế nào?

Tả Tình Duyệt cố gắng khiến mình kiên cường, nhưng cô phát hiện, đối mặt người đàn ông này, cô vẫn không hoàn toàn thờ ơ được, mấy tháng này, cô hưởng thụ sự theo đuổi ân cần của hắn, lọt vào trong thế công nhu tình của hắn, cô đã thật yêu hắn! Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông ưu tú giống như Cố Thịnh, có rất ít người không yêu, nhưng, hiện tại mới phát hiện, hắn căn bản là một ác ma!

Bây giờ cô có thể làm gì? Chậm rãi nhắm mắt lại, che kín đau triệt nội tâm trong mắt, cô không ngừng tự nói với mình: Tả Tình Duyệt, người không thể bị đánh ngã!

Trong con người sắc bén của Cố Thịnh thoáng qua vẻ khinh thường, cô đang trốn tránh sao? Cố Thịnh hẳn thật vất vả kế hoạch tốt tất cả, sao lại cho phép cô trốn tránh?

Ánh mắt bất động nhìn bóng lưng của cô, vẻ tàn nhẫn lại trở về trên mặt của hắn, "Như thế nào? Vợ mới cưới của anh, đêm tân hôn, em có thể thỏa mãn không? Người đàn ông kia có thỏa mãn em không?"

Dứt lời, quả nhiên thấy hai vai Tả Tình Duyệt rõ ràng run rẩy, Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy oanh một tiếng, trong lòng trầm xuống, rốt cuộc đã tới sao?

Tả Tình Duyệt im lặng không lên tiếng, trên thực tế, cổ họng của cô nghẹn ngào, căn bản nói không ra lời.

"Hắn rất hài lòng phục vụ của em, không nghĩ tới thân thể của em dâm tiện như thế! Chỉ là, cũng rất có lời, dù sao ba ngày nay người phụ nữ cùng hưởng cá nước thân mật với anh cũng mang cho anh không ít vui sướng!" Cố Thịnh cố ý dùng lời nói đả thương người, nhớ tới từng chút trong ba ngày này, hắn không thể không thừa nhận, dưới bề ngoài ngây thơ của cô, quả thật có một cơ thể làm cho người ta mất hồn, chỉ nghĩ đến một chút, dục vọng trong thân thể của hắn lại bắt đầu rục rịch nhộn nhạo.

Ánh mắt bỗng chốc rét lại, trong lòng Cố Thịnh xẹt qua chút không vui, đáng chết! Hắn lại bị loại cảm giác này khống chế!

Giống như là muốn cô càng thêm bị khắc sâu sự nhục nhã, Cố Thịnh tiến lên, mạnh mẽ kéo qua thân thể của cô, để cho mặt cô quay về phía mình, động tác thô bạo, khiến Tả Tình Duyệt không khỏi thở hộc vì kinh ngạc, đối diện tầm mắt bén nhọn của Cố Thịnh lần nữa, cô cảm thấy tất cả đều tựa hồ là một giấc mộng.

"Người thật hèn hạ!" Tả Tình Duyệt nhìn chằm chằm vào Cố Thịnh, hắn giống như là một ác ma đi ra từ địa ngục tu la.

"Hèn hạ? Tùy cô nói thế nào, tôi đều không sao cả! Chỉ cần có thể khiến cô thống khổ là tốt rồi!" Cố Thịnh tựa hồ cũng không có không cao hứng bởi vì lời của cô, hèn hạ sao? Hèn hạ thì như thế nào? Cố Thịnh hẳn từ trước đến giờ đều bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích!

"Tôi muốn ly hôn!" Tả Tình Duyệt lạnh lùng nói, trong lòng lại đau như vạn tên xuyên tim, không có gì tàn nhẫn hơn so với tình yêu bị tan biến! Cô không xác định mình có thể chịu đựng được sự nhục nhã của người yêu hay không, có lẽ ly hôn sẽ là lựa chọn tốt nhất!

Nhớ tới ba mẹ, bọn họ đều là người có mặt mũi ở xã hội thượng lưu, con gái kết hôn không lâu liền ly hôn, nhất định là đã kích trầm trọng đối với bọn họ, nhưng hiện tại cô cũng không thể nghị nhiều!

"Ly hôn?" Cố Thịnh cười khẽ một tiếng, giống như là nghe được chuyện cười rất lớn, trong mắt xẹt qua vẻ hung ác, "Tôi nên nói cô quá ngây thơ hay là nên nói cô quá ngu xuẩn? Cô cho là tôi sẽ đồng ý ly hôn với cô? Đừng có nằm mộng, lại nói, cha mẹ cô cũng sẽ không đồng ý cho cô ly hôn!"

Tả Tình Duyệt nhìn hắn cười cao thâm, trong lòng trầm xuống, trực giác có chuyện gì cô không biết!

"Tại sao?" Tại sao hắn lại khẳng định như vậy?

Chương 14: Cô là đồ chơi

Tại sao? Cố Thịnh nhìn thẳng vào hai mắt của cô, giống như là muốn nhìn vào linh hồn của cô, "Xem ra tiểu thư Tả gia như cô thật là không hiểu rõ tình huống trong nhà! Cô cho rằng tại sao cha mẹ cô dễ dàng đồng ý cô gả cho tôi như vậy?"

Cố Thịnh nhìn thấy trong mắt Tả Tình Duyệt mơ hồ hiện lên sợ hãi, trong lòng xẹt qua khoái cảm trả thù, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, hắn muốn từ từ nhìn cô trầm luân trong sợ hãi và thống khổ!

"Công ty Tả thị của Tả Phong ba cô, ngoài mặt là phồn vinh, nhưng từ một năm trước, đã bắt đầu xuất hiện vấn đề tiền bạc, sau đó đã vay ngân hàng, nhưng cũng không có tác dụng gì, bây giờ sắp đến kỳ hạn trả tiền, gặp phải ngân hàng đòi nợ, tôi vừa đúng cung cấp trợ giúp vào lúc này, cho nên. . . ." Cố Thịnh ném một phần văn kiện vào trên mặt Tả Tình Duyệt, khóe miệng hiện lên vẻ tàn nhẫn, "Cô. . . Chẳng khác gì là tôi mua về! Cô nên thấy may mắn, giá của cô cũng không thấp!"

Nhiều tiền hơn nữa, Cố Thịnh hắn cũng trả!

Tả Tình Duyệt như bị sét đánh, tay run run mở văn kiện ra, công ty trong nhà có vấn đề, tại sao cô vẫn luôn không biết? Ánh mắt quét qua nội dung trên văn kiện, sắc mặt tái nhợt ban đầu càng thêm vô sắc.

Khó trách trước khi kết hôn, ánh mắt ba mẹ nhìn cô đều quái quái! Giống như mang theo áy náy, thì ra là như vậy, bọn họ dùng con gái đổi lấy trợ giúp tiền bạc từ Cố Thịnh!

"Cô là người phụ nữ tôi mua về, giống như một món đồ chơi, cho cô danh phận Cố phu nhân, cũng chỉ vì gia tăng độ vui chơi, cho nên, cô có thể nằm mộng ban ngày, nhưng vĩnh viễn cũng

sẽ không thể thực hiện!" Từ trên cao nhìn xuống bộ dáng thống khổ của cô, Cố Thịnh khiến lòng của mình trở nên cứng hơn, che giấu sự thương tiếc khi thấy vẻ mặt tái nhợt của cô, hần tự nói với mình, đây là kết quả Tả Tình Duyệt đáng bị!

Tả Tình Duyệt nhất thời cảm thấy ngay cả hô hấp cũng hết sức đau đớn, đồ chơi sao? Thì ra vận mạng của cô, hôn nhân của cô thấp hèn như vậy!

Chỉ là, tại sao hần muốn đối với mình như vậy? Hần nói cô thiếu hần một cái mạng, từ nhỏ đến lớn, cô cả con kiến cũng không nở giết, sao lại thiếu hần một cái mạng? Huống chi, trước đó, mình cũng không nhận ra hần, không phải sao?

"Anh muốn làm gì tôi?" Chỉ chốc lát sau, Tả Tình Duyệt chậm rãi mở mắt ra, trong mắt đều là lạnh lùng, đã trải qua chuyện thống khổ nhất trên đời, cô tựa hồ lớn lên trong một đêm.

Cô biết hần hận cô, trong cuộc sống sau này, cô phải phối hợp hần chơi trò chơi hôn nhân sao?

Nghĩ đến chuyện đã xảy ra đêm tân hôn, thân thể của cô ngẩn ra, hần còn có thể cho đàn ông khác chà đạp cô không? Khả năng này khiến trong lòng Tả Tình Duyệt trỗi lên ghê tởm, đau đớn từ chỗ tư mật truyền vào trong lòng của cô, tâm cũng bị nhéo đau, như vậy, cô có gì khác kỹ nữ?

"Làm gì cô? Cái vấn đề này không tệ, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ, rốt cuộc nên 'tốt' với cô như thế nào!" Cố Thịnh nâng cằm của cô lên, ép cô nhìn thẳng cặp mắt của mình, cố ý tăng thêm giọng nói, vẻ tàn nhẫn ở khóe miệng khiến lòng của Tả Tình Duyệt lạnh như băng.

Nhìn nụ cười kinh người trên mặt Cố Thịnh, sao trước kia cô lại cho hần là một thân sĩ dịu dàng nho nhã?

Cô gần như có thể cảm nhận được số mạng sau này của mình bi thảm cỡ nào!

Cố Thịnh hết sức hài lòng phản ứng của cô, ánh mắt lóe lên, giống như là nghĩ tới điều gì, "Nhưng mà bây giờ. . . Bà xã thân yêu của tôi, chúng ta phải đến một chỗ!"

Nói xong, không để ý thương tích trên người cô, mạnh mẽ lôi cô xuống giường, đi ra cửa phòng, đi tới tận phòng của bọn họ.

Nhìn bài biện trong tân phòng, trong lòng Tả Tình Duyệt càng thêm đau đớn, thật là châm chọc! Ban đầu khi Cố Thịnh cho người ta bố trí tân phòng, còn đặc biệt hỏi sở thích của cô!

Cô thích phòng ấm áp, tất cả đều dựa theo yêu thích của cô để bố trí, nhưng, bây giờ căn phòng ấm áp này thật chói mắt!

"Tìm bộ y phục che kín thân thể dâm dăng của cô, chúng ta phải ra ngoài!" Cố Thịnh lạnh lùng nói, một tay đẩy cô tới phòng thay quần áo, vẻ tàn nhẫn ở khóe miệng vẫn không có biến mất.

Chương 15: Vết hôn ác ý

Phòng thay đồ lớn như vậy, các loại trang phục, giày dép hoa lệ, số lượng nhiều, khiến Tả Tình Duyệt có chút ngây ngốc, tiện tay cầm một bộ âu phục, phát hiện đó cũng là theo số đo của cô, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc, nếu như không biết được bản tính của hắn, nhất định sẽ cho là mình là đang được hắn thương yêu, chiều chuộng, hạnh phúc đến không thở nổi, nhưng hạnh phúc cuối cùng sẽ không thuộc về cô!

Tả Tình Duyệt cầm bộ âu phục dừng lại ở trước gương, khi ánh mắt kịp chạm đến người phụ nữ đáng vẻ chật vật trong gương, cô nhất thời sợ hết hồn!

Người này là cô sao?

sắc mặt tái nhợt, tóc tai rối loạn, từ cổ đến ngực lan tràn dấu vết, cả ở trên cánh tay, trong tay cô lại là bộ trang phục với thiết kế không có tay, nếu như mặc vào, toàn bộ dấu vết trên người sẽ lộ hết ra ngoài.

Bộ lễ phục trong tay giống như một thứ đồ ghê tởm, Tả Tình Duyệt ném nó đi, đi tới trước tủ quần áo lẩn nấp, vất vả tìm kiếm, tất cả quần áo mùa hè đều sáng long lanh, mãi mới tìm được một cái áo sơ mi có thể đem toàn thân cô bao bọc lại, Tả Tình Duyệt gian nan cởi đồ xuống, còn chưa kịp mặc vào, liền nghe đến phía sau truyền đến tiếng nói đàn ông.

"Cô là người chết sao? Thay quần áo cũng lâu như vậy?" Cố Thịnh ở bên ngoài đợi đến không chịu nổi, đi vào, không ngại ngần nhìn thẳng tấm lưng trần của cô, ánh mắt trong nháy mắt trở nên u ám, hắn không thể không thừa nhận, thân thể của cô có thể sánh ngang người mẫu, mà cái phần tròn trịa phía trước kia có thể làm cho đàn ông mất hồn, chỉ mới nghĩ đến một chút, bụng của hắn đột nhiên sinh ra một tia nóng rang.

Tả Tình Duyệt cố nén tiếng thét chói tai, xuyên thấu qua gương, cô nhìn thấy Cố Thịnh từng bước một đi tới gần cô, theo bản năng cô cầm quần áo nhanh chóng mặc lên người, không ngờ hành động này còn đưa tới sự châm biếm của Cố Thịnh.

"Còn có cái gì để mà che hay sao? Thân thể của cô tôi đã sớm nhìn thấy hết rồi, không có gì khác biệt!" trong mắt Cố Thịnh xẹt qua tia khinh thường, đè xuống dục vọng bị kích lên ở trong lòng, cố ý nghĩ một đằng, nói một nẻo.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, cho là hắn vừa nhắc tới chuyện ôm mình từ phòng tắm ra ngoài, mi

mắt rũ xuống, cô cố gắng để cho mình trấn định lại, "Mời đi ra ngoài!"

"Đi ra ngoài? Thân là chồng, nhìn vợ mình thay quần áo, có cần thiết tránh đi sao?" Cố Thịnh cười khê, nhìn từ trên xuống dưới trang phục của cô, cô dùng áo sơ mi và quần dài che đầy hết thân thể, khôn ngoan như hần, dĩ nhiên biết tại sao cô làm vậy, muốn che kín hết dấu vết trên người sao? Ánh mắt lợi hại ở trên người của cô nhìn hết một lượt, che rất tốt các dấu hôn kia.

Thế nhưng hần lại không muốn làm cho cô như ý, bước nhanh đến phía trước, kéo người cô lại.

"Anh muốn làm gì?" lông mày Tả Tình Duyệt nhíu chặt, người đàn ông này chỉ cần hơi dùng sức là mình chẳng thể nào làm gì được, chỉ có thể trở mặt nằm trong ngực của hần, nếu là trước kia, cô sẽ cao hứng vạn phần, nhưng hiện tại cô có chỉ có sợ hãi cùng khủng hoảng.

Cố Thịnh không trả lời, một giây kế tiếp dùng hành động nói cho cô biết, thân hình cao lớn khóa chặt cô, cúi người, ở cái cổ trắng muốt của cô tỉ mỉ hôn xuống.

"Anh buông tôi ra!" Không nghĩ tới hần sẽ hôn mình, cảm giác đau trên cổ truyền đến, hần lại có thể hôn cô!

Cố Thịnh cảm thấy không sai biệt lắm, tuân theo ý nguyện của cô, buông cô ra, ngồi thẳng lên, hài lòng nhìn kiệt tác của hần, trong mắt xẹt qua ánh nhìn tối tăm, "Đi thôi! Cô không có thời gian nữa rồi !"

Nói xong, còn không đợi Tả Tình Duyệt phản ứng kịp, liền lôi kéo cô, lão đảo đi ra khỏi cửa, mà Tả Tình Duyệt, từ đầu đến cuối cũng không biết, mình thật vất vả đem che lấp dấu vết ở trên người, lại bị hần cố ý điểm thêm ở trên cổ.

Chương 16: trên cột trên

Một chiếc xe xa hoa phóng ra khỏi biệt thự, bên trong xe, giống như một gian phòng nhỏ di động, cái gì cũng có, Cố Thịnh rót cho mình một chén rượu đỏ, trên trán Cố Thịnh lộ ra một tia lười biếng, con người sắc bén không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Tả Tình Duyệt, khiến nàng như ngồi trên đồng lửa.

Nếu là trước khi kết hôn, hần nhìn cô như vậy, tim cô nhất định sẽ đập rộn ràng, xấu hổ muốn tìm cái hang chui vào, nhưng hiện tại, tim cô cũng đập nhanh, nhưng không phải bởi vì xấu hổ, mà bởi vì sợ hãi, ánh mắt của hần làm cho cô cảm thấy rợn cả tóc gáy, không gian trong xe khá lớn, theo bản năng nhích ra xa hần một chút, hành động này khiến Cố Thịnh không vui, chuyện gì cô ghét, hần càng muốn làm!

Đôi mắt chợt lóe sáng, Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy thân hình cao lớn tựa hồ mang theo cuồng

phong thổi tới, giống như cả người cũng bị đè xuống, Tả Tình Duyệt đang muốn tránh hẳn ra, lại bị cánh tay dài của hắn nắm lấy bả vai, đem cô ôm thật chặt trước ngực, bàn tay cũng không an phận bò lên vật mềm mại ở phía trước.

"Anh." Tả Tình Duyệt chụp tay hắn lại, hắn muốn làm gì?

Cố Thịnh trong lòng chút khinh bỉ, rõ ràng cảm giác được cô cả người run rẩy, tà ác lại gần bên tai của cô, khẽ cắn vành tai của cô, "Bà xã, anh thế nào? Đừng nói là anh không thể đựng vào em! Em là vợ của anh, anh chạm vào em, là chuyện thiên kinh địa nghĩa!"

Nói xong, bàn tay càng thêm được voi đòi tiên, hướng bên trong đùi cô lục lọi.

Bà xã? Hắn gọi nghe sao ngọt ngào! Đêm hôm đó, hắn có nghĩ tới cô là vợ của hắn?

"Để cho vợ mình cùng người đàn ông khác lên giường, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa?" Tả Tình Duyệt từ trước đến giờ tính tình ôn thuận, nhưng không có nghĩa là cô nhu nhược, giọng châm chọc hỏi lại, quả nhiên cảm giác được thân thể Cố Thịnh cứng đờ.

Đôi mắt hắn trầm xuống, Cố Thịnh hứng thú nhìn người phụ nữ trong ngực, từ khi biết cô, cô vẫn ôn thuận như con mèo nhỏ, không nghĩ tới miệng lưỡi cô bén nhọn cũng như thế!

Đây càng tăng thêm ý muốn trêu chọc cô, dù sao cô cũng là đồ chơi của hắn, hắn không ngại làm cho cô thống khổ, đồng thời, cũng muốn nhìn xem bộ dáng luống cuống, bộ dạng này làm cho hắn vui thích, một tay kéo cô ngồi lên trên đùi mình.

"Chẳng lẽ cô còn muốn cùng người đàn ông khác lên giường?" ánh mắt Cố Thịnh chợt lóe, giọng nói mang theo vài phần uy hiếp.

"Không!" Cô không muốn, loại chuyện này chỉ xảy ra một lần cũng đủ trở thành cơn ác mộng cả cuộc đời cô!

Cố Thịnh trầm mặc trong chốc lát, ở tai của cô sau nhẹ nhàng nói, "Chỉ là, đây cũng không phải do cô quyết định!"

Trời, theo như ý của hắn, còn có thể đem mình đưa cho người đàn ông khác? sắc mặt Tả Tình Duyệt bỗng chốc càng thêm tái nhợt, trong lòng sợ hãi cùng bất an càng ngày càng mãnh liệt, người đàn ông trước mặt, cô không bảo đảm mình có thể toàn thân nguyên vẹn trở về, cảm giác được tay của hắn lại chạy loạn trên người, một hồi tê dại truyền tới, cô phát hiện mình cho dù trong lòng cô có bài xích hắn như thế nào đi nữa, nhưng thân thể lại như bị ma chú, hòa theo động tác của hắn, Tả Tình Duyệt biết hắn đang muốn làm nhục cô, cho nên, cô cắn chặt môi, không để cho mình phát ra tiếng kêu.

Cố Thịnh ở trong lòng cười khẽ, thật là một người phụ nữ ngốc, mặc dù đã qua ba ngày, nhưng trên người của cô vẫn còn lưu lại chút chất thuốc, loại thuốc kia tác dụng cực lớn, huống chi, lúc đó hắn còn cố ý gia tăng liều thuốc!

"Không thể." Tả Tình Duyệt cảm nhận được tay của hắn đã tiến thêm một bước, lập tức ngăn cản, trước mặt còn có tài xế, nếu là. Cô làm sao có thể ngẩng mặt lên nhìn người? Cái ý nghĩ này len vào trong đầu của cô, lại càng làm cho cô tuyệt vọng, hắn muốn cô không cách nào làm người, không phải sao?

Chương 17: Bị ép ký tên

"Cô đang lo trước mặt có tài xế sao?" Cố Thịnh thấy rõ cô băn khoăn, cười khẽ một tiếng, cũng không có dừng lại động tác của mình, "Cô yên tâm, mặc dù cô thấy hắn, nhưng hắn lại không thấy được cô, cũng sẽ không nghe thấy tiếng ngậm của cô đâu!"

Tả Tình Duyệt cau mày, trong lòng có chút đau, cô đột nhiên nhớ lại, thời điểm hắn theo đuổi cô, không chỉ một lần ở bên tai cô nói, cô thanh thuần như thế nào, hấp dẫn hắn như thế nào, cô có chút hoảng hốt, cả người không ngừng run rẩy, những lời nói tàn nhẫn, Cố Thịnh vẫn không có ý dừng lại.

"Chỉ là, nếu cô muốn để cho hắn nghe hoặc nhìn thấy, tôi cũng có thể thỏa mãn cô!" ánh mắt Cố Thịnh rơi vào một cái nút màu đỏ, nếu nhấn nút này, người ngồi phía trước lẫn phía sau đều có thể nghe thấy nhau.

Nhận thấy ý đồ của hắn, cô nhất thời hiểu rõ, chặn tay hắn lại, "Tôi cầu xin anh! Đừng tàn nhẫn như vậy!"

Thanh âm của cô mang theo một tia khàn khàn, trong mắt có ý van xin, nắm chặt bàn tay hắn, Cố Thịnh lại một lần nữa cố ý xuyên tạc, thu tay lại, chuyển tay sang thân thể cô, khinh bỉ nói, "Quả là người phụ nữ dâm đẳng!"

Nói xong, không chút do dự hôn môi cô, không có chút thương tiếc, thậm chí lúc kết thúc, cố ý dùng sức khẽ cắn, một giây kế tiếp, máu nơi khóe miệng cô tràn ra.

Môi của cô bị hắn cắn! Còn chảy máu, Tả Tình Duyệt ngăn ra, biết rõ hắn cố ý, không muốn ở trước mặt của hắn yếu thế, Tả Tình Duyệt nhin đau, không kêu một tiếng.

Cố Thịnh khóe miệng nâng lên nụ cười tà ác, lười biếng nhún vai một cái, ngay sau đó từ một bên trong tủ lấy ra một văn bản, giao cho Tả Tình Duyệt, "Ký tên!"

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, nhất thời cảnh giác, muốn xem rõ ràng trên văn bản viết cái gì,

nhưng người đàn ông cũng không để cho cô như ý, lần nữa làm cho người cô trở nên tê dại....

"A." Tả Tình Duyệt ngay cả bút cũng cầm không chặt, cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này luôn biết điểm nhạy cảm trên thân thể người phụ nữ, khẽ vuốt một cái cũng sẽ tạo nên rung động, mà chuyện đương nhiên, văn bản trong tay, cô một chữ cũng không thể nhìn vào.

"Mau ký!" Cố Thịnh ở bên tai của cô nhẹ giọng thúc giục, động tác không có dừng lại, nhìn cô cố làm ra vẻ kiên cường, trong lòng không khỏi buồn cười.

"Đây rốt cuộc là văn bản gì?" Cô không thể nào không biết gì liền ký tên, đặc biệt là văn bản Cố Thịnh đưa!

"Thế nào? Cô không tin tưởng chồng mình?" Cố Thịnh trừng phạt tính cẩn cố của cô một cái, bên cạnh vết hôn bị hấn in lại trước khi ra khỏi nhà, đột nhiên lại hiện lên một dấu răng.

Tả Tình Duyệt co rúm lại một chút, tin tưởng hấn? Chính vì hấn là chồng cô, cô mới càng thêm không tin tưởng!

Nếu không, mình bị bán cũng còn không biết!

"Tổng tài, đã đến!" Xe ngừng lại, trước mặt truyền đến thanh âm của lão Ngô tài xế.

Cố Thịnh ánh mắt chợt lóe, thấy Tả Tình Duyệt vẫn không có ký tên, trong mắt xẹt qua một tia quỷ quyệt, cánh tay dài duỗi một cái, nhấn cái nút màu đỏ, hướng về phía tài xế nói, "Đợi chút, chúng tôi còn chuyện chưa làm xong!"

Cố Thịnh mập mờ nói, khoe miệng nâng lên ý tà ác, ở chỗ mẫn cảm nhất của cô bóp một cái, Tả Tình Duyệt rốt cuộc chịu đựng không nổi nức nở nghẹn ngào ra tiếng, giật mình phản ứng, Tả Tình Duyệt lần nữa cắn chặt môi, nhất thời hiểu ý đồ của hấn.

"Mau ký! Tài xế đang chờ!" Cố Thịnh nói nhỏ, động tác trêu đùa cũng không có ý dừng lại

Tả Tình Duyệt nhất thời hiểu ý đồ của hấn, hấn dùng cách này ép cô ký tên, mà cô lúc này đã không có năng lực chống cự, trong lòng đầy khổ sở, trong thanh âm mang theo run rẩy, "Tôi. . . . Tôi ký!"

Cô hôm nay cũng đã tới cửa địa ngục, chẳng lẽ hấn còn muốn đẩy cô vào sâu hơn sao?

Lấy được câu trả lời của cô, nhìn tay cô run run, ở trên văn kiện ký tên, Cố Thịnh cười cười hài

lòng, "Cô gái ngoan!"

Chương 18: giả bộ hạnh phúc

Tả Tình Duyệt ký tên xong, từ đầu đến cuối cũng không biết văn kiện rốt cuộc là cái gì, cô không kịp suy nghĩ nữa, liền bị Cố Thịnh kéo cổ tay, lôi xuống xe, điều này làm cho Tả Tình Duyệt cả kinh, áo có chút xóc xếch, theo bản năng đưa tay muốn sửa sang lại y phục.

"Bà xã, anh giúp em!" Cố Thịnh nở nụ cười, mới vừa rồi còn không để ý đến ý nguyện của cô, thô bạo cởi quần áo của cô, giờ phút lại dịu dàng thay cô sửa sang trang phục, khiến Tả Tình Duyệt một hồi hôn mê.

Cô hoa mắt sao? Sao lại thấy hình ảnh Cố Thịnh của mấy ngày trước?

Cố Thịnh hướng về phía cô, đáy mắt mang theo một tia tà ác, nhưng cũng nhanh chóng biến mất, lại không có tránh được ánh mắt của Tả Tình Duyệt.

Ánh đèn flash chiếu tới, Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, nhận thấy cách đó không xa có mấy phóng viên đang hướng về phía bọn họ chụp hình, nhớ tới hành động của Cố Thịnh, nhất thời hiểu ra!

Cố Thịnh mặc dù không phải là nhân vật nổi bật của làng giải trí, nhưng lại là tâm điểm của giới truyền thông, vẻ bề ngoài anh tuấn, chỉ cần là chuyện liên quan đến hắn, phần lớn cũng sẽ lên trang đầu, hôn lễ của bọn họ mấy ngày trước cũng rất được truyền thông chú ý.

"Em xem em, tóc cũng rối loạn!" Cố Thịnh sắm vai một anh chồng yêu thương vợ, dịu dàng vén lại mấy sợi tóc cho cô, giọng nói ngọt ngào khiến khóe miệng Tả Tình Duyệt nhếch lên châm chọc, lại thấy hắn cúi người bên tai cô, nhẹ nói, "Ng ngoan ngoan nghe lời, đừng trưng ra khuôn mặt như đưa tang, như bị ngược đãi, tôi muốn giới truyền thông thấy cô hạnh phúc, diễn trò đối với cô mà nói, chẳng phải là chuyện rất dễ dàng sao!"

Cười hạnh phúc? Mấy chữ này như một cái búa giáng vào lòng Tả Tình Duyệt, cô hôm nay còn có thể gọi là hạnh phúc?

"Cố tổng tài, anh cũng sợ gièm pha sao?" Tả Tình Duyệt cười khẽ một tiếng, nhìn chằm chằm vào mắt của hắn, nếu như đây là ý hắn muốn, cô sẽ nắm chắc lấy.

Cố Thịnh nhàn nhạt nhếch miệng, "Gièm pha? Đây, đừng hòng giở trò với tôi, cô chơi chẳng lại tôi đâu, suy nghĩ đến ba mẹ của mình đi, tôi đã có khả năng cứu vớt công ty của cha cô, cũng có thể cho nó rơi vào nguy cơ lần nữa, cô là người phụ nữ thông minh, cho nên, cô nên biết làm như thế nào!"

Hai người giằng co, thân thể khẽ khẽ nhau, ở trong mắt người ngoài, lại nhìn ra một đôi vợ chồng ân ái, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, những ký giả kia nhanh chóng giương máy lên, trong lòng may mắn, ngày mai lại có hàng tít cho trang đầu, không hề phát hiện con sóng nhỏ giữa hai người.

Tả Tình Duyệt thừa nhận hãn uy hiếp, cô rất muốn hung hăng tát một cái lên khuôn mặt tươi cười của hãn, đánh rơi tự tin trong mắt hãn, nắm chặt thành nắm đấm, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đầu đón, không cam lòng.

Cô có thể làm gì? Cô không hoài nghi lời hãn nói chút nào, hãn quả thật có năng lực kia nắm quyền sinh sát của cả một công ty lớn!

Chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, một giây kế tiếp, khi cô mở mắt ra, trên mặt của cô nổi lên vẻ tươi cười, vươn ra khỏi lồng ngực của Cố Thịnh, dịu dàng ôm cánh tay của hãn, khi thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt, cô lại ngẩn ra một lần nữa.

Nơi này không phải nơi nào khác, mà là bên ngoài nhà cô!

Hãn mang cô đến đây làm gì?

"Bà xã, chúng ta nên tiến vào, ba mẹ nên sốt ruột chờ lâu rồi !" Cố Thịnh nhếch miệng, nắm cả bả vai của cô, hai người như một đôi vợ chồng son, hướng cửa lớn đi tới.

Chương 19: Ngày thứ ba lại mặt

Trong phòng khách nhà họ Tả, Tả Tình Duyệt nghiêm chỉnh ngồi ở trên ghế sa lon, mà người đàn ông bên cạnh ôm lấy cô, cầm tay cô tay vuốt ve, thỉnh thoảng ở bên tai của cô nhẹ giọng nói nhỏ mấy câu, đều là cái giọng nói lạnh lùng, nhưng trên mặt của hãn vẫn mang theo nụ cười, Tả Tình Duyệt cũng không khỏi thoát khỏi uy hiếp của hãn, ở trước mặt cha mẹ biểu hiện hạnh phúc, hành động của hai người, trong mắt người nhà, nghiễm nhiên là một đôi vợ chồng son hạnh phúc tràn đầy.

Tả Phong cũng hài lòng gật đầu, vốn trong lòng có chút áy náy đối với Tả Tình Duyệt, giờ phút này nhìn bọn chúng ân ái, cũng lập tức tiêu tán, không chỉ có như thế, trong lòng của hãn càng cao hứng, có Cố Thịnh này làm con rể, công ty của hãn nhất định tiến đồ sáng lạn.

Tả phu nhân cũng cười, vốn cho là, con gái của bọn họ không thể khống chế người đàn ông này, nhưng thấy Cố Thịnh đối với con gái biểu hiện tỉ mỉ cùng mến yêu, trong lòng của bà cũng nhẹ đi, chỉ duy nhất một đôi mắt bốc hỏa, từ đầu đến giờ đều để ý nhất cử nhất động của đôi vợ chồng son, Tôn Tuệ San.

Tại sao Tả Tình Duyệt tốt số như vậy? Có thể gả cho người đàn ông hoàng kim, ưu tú như vậy, sao cô lại không thể?

Trên thực tế, cô lần đầu tiên nhìn thấy Cố Thịnh, cũng đã bị hấp dẫn, nhưng trong mắt người đàn ông này chỉ nhìn thấy Tả Tình Duyệt!

Ánh mắt rơi vào dấu hôn trên cổ Tả Tình Duyệt, ánh mắt Tôn Tuệ San bỗng chốc chấn động, trong lòng nổi cơn ghen tỵ, Cố Thịnh thương yêu Tả Tình Duyệt đến thế sao?

"Con đi toilet một chút!" Nhìn mọi người, nụ cười trên mặt Tả Tình Duyệt cũng cứng lại, cô muốn nhanh chóng rời khỏi bầu không khí này.

Không đợi Cố Thịnh đồng ý, Tả Tình Duyệt lập tức đứng dậy, nhưng bởi vì cử động mạnh, khiến cho giữa hai chân của cô khó chịu, trong đầu lại hiện ra những hình ảnh thống khổ kia, thân thể không khỏi ngẫn ra.

"Thế nào? Không thoải mái sao?" Tôn Tuệ San nhận thấy được sự khác lạ của cô, quan tâm hỏi.

"Không! Không có. Em rất khỏe!" Tả Tình Duyệt làm sao có thể để cho người khác biết, nhất thời thấy lúng túng, đi nhanh như muốn trốn khỏi đại sảnh, mà cô lại không biết tư thế mình đi bộ cũng đã tiết lộ bí mật của cô.

trong mắt Tôn Tuệ San ngưng đọng lại, cô không phải ngu ngốc, mới vừa rồi nhìn Tả Tình Duyệt đi bộ không được tự nhiên, rõ ràng chính là hoan ái quá độ, trong lòng ghen tỵ càng thêm nồng đậm, tại sao Tả Tình Duyệt có thể lấy được người đàn ông tốt như vậy?

Ánh mắt chuyển sang Cố Thịnh, vừa lúc hắn cũng ngẩng lên, trong lòng cô bỗng chốc ngẫn ra, giống như là có cái gì đó từ trong đáy lòng tràn ra.

Cố Thịnh cùng Tả Phong hàn huyên mấy câu, hồi lâu cũng không thấy Tả Tình Duyệt trở lại, trong lòng biết người phụ nữ này nhất định là đang trốn hắn, khóe miệng khinh thường, ánh mắt lóe lên, "Con đi đến phòng Duyệt Nhi xem một chút, khi nào cô ấy trở lại, làm phiền mọi người nói cho cô ấy biết, con ở trong phòng đợi!"

"Hảo, hảo, hảo! phòng của Duyệt Duyệt ở lầu hai bên trong cùng!" Tả phu nhân ân cần nói, bà bây giờ là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thích!

"Dì, con dẫn em rể đi!" Tôn Tuệ San to gan mở miệng, giọng nói hào phóng làm cho người ta không cảm thấy có chút đường đột nào.

Cố Thịnh ánh mắt lóe lên, cũng không cự tuyệt, "Làm phiền chị!"

Tôn Tuệ San dẫn Cố Thịnh đến phòng, cũng không rời đi, thật vất vả để cho cô bắt được một cơ hội có thể ở cùng người đàn ông này một chỗ, cô dĩ nhiên sẽ không bỏ qua!

Không chỉ như thế, cô còn phải lợi dụng cơ hội khó có được này, tỏ rõ lòng mình với hắn! Cô muốn câu dẫn người đàn ông này, dù hắn là em rể của cô!

Mới tới cửa, Tôn Tuệ San liền từ phía sau ôm lấy hông của Cố Thịnh, nhất thời trong lòng kích động, khát vọng nói, "Cố Thịnh, em thích anh!"

Chương 20: gian tình

Tôn Tuệ San đột nhiên thổ lộ, khiến Cố Thịnh khẽ cau mày, trong mắt không vui, mới vừa rời ở phòng khách, hắn cũng đã phát hiện người phụ nữ này nhìn hắn không tầm thường, nhưng không có nghĩ đến, thì ra là chị họ của Tả Tình Duyệt cũng rất hóm trai

Màu đen trong con ngươi ngưng tụ lại một chút âm trầm, cô là chị họ của Tả Tình Duyệt làm cho hắn vốn muốn đẩy cô ra, lại đột nhiên cứng đờ, khóe miệng nâng lên nhất mạt châm chọc, "Cô đừng quên, tôi là chồng của em họ cô!"

"Em bắt kếp! Em bắt kếp anh là ai, em chỉ biết em thích anh, em đã yêu anh từ rất lâu rồi, em muốn trở thành người phụ nữ của anh, . . . Cho dù là một đêm thôi cũng được!" Tôn Tuệ San bằng bất cứ giá nào, cho dù là trở thành tình nhân của người đàn ông này, cô cũng cam tâm tình nguyện.

"A? Đây chẳng phải là chị em nhà cô muốn chung một chồng?" Cố Thịnh trong mắt khinh bỉ càng đậm, xoay thân thể lại, che giấu tốt cảm xúc trong mắt, nâng lên cằm của Tôn Tuệ San, người phụ nữ này cũng có thể nói là xinh đẹp, thế nhưng hắn lại càng thích nét đẹp ngây thơ của Tả Tình Duyệt. Nếu như có thể lợi dụng người phụ nữ này để trả thù Tả Tình Duyệt, hắn cũng không để ý mình lên giường với người nào !

Dù sao trừ Tả Tình Duyệt, những người phụ nữ khác chỉ là công cụ phát tiết!

"Nếu như anh không muốn cho em họ biết, em có thể len lén phục vụ anh, em không thèm để ý danh phận! Em chỉ là thích anh, muốn cùng anh ở đây!" Tôn Tuệ San cởi ra y phục của mình, bộ ngực ngạo nghễ nhất thời hiện ra ở trước mắt Cố Thịnh, không có người đàn ông có thể chống cự được lại thân thể trần truồng hấp dẫn như vậy.

Nhưng Cố Thịnh cũng không giống người đàn ông bình thường khác, hắn dạng phụ nữ nào chưa từng thấy qua! Huống chi người phụ nữ này đang có ý đồ gì, hắn rất rõ ràng!

Đột nhiên, tầm mắt của hắn rơi vào khe hở ở trên cửa, khóe miệng nâng lên chút tà ác, bàn tay khoác lên bộ ngực mềm mại của cô, cúi người ở bên tai của cô nhẹ nói, "Em thật mê người, làm cho anh không kịp chờ đợi muốn em!"

Nói xong, thân hình cao lớn ôm ngang Tôn Tuệ San lên, ném cô vào tấm nệm màu hồng trên giường.

Tôn Tuệ San trong lòng vô cùng vui sướng, hắn nói hắn muốn cô! Cô thành công! Thành công dẫn dụ người đàn ông này!

Nhưng khi cô phát hiện mình đang ở trên giường Tả Tình Duyệt, y phục trên người đang bị cởi dần, cô ngăn trở động tác của người đàn ông, "Đợi chút, nơi này là phòng của em họ, là giường của cô ấy! Chúng ta."

Ngộ nhỡ một lát em họ đi lên phát hiện ra làm sao bây giờ?

"Thế nào? Em sợ? Đã có gan ở chỗ này câu dẫn tôi, còn sợ làm ở chỗ này?" Cố Thịnh cố ý đem thanh âm để cao, thay vì mơ hồ hiện ra tia không vui, ánh mắt lại như có như không liếc về phía cánh cửa, hình như là cố ý nói cho người khác nghe....

"Không. Em không sợ!" Tôn Tuệ San bất cứ giá nào, phòng của em họ thì thế nào? Hoặc ở chỗ này càng thêm kích thích! Huống chi, để cho Tả Tình Duyệt phát hiện không phải tốt hơn sao? Để cho cô nhận rõ thực tế, ông xã của cô đang ở trên giường của cô cùng chị họ mình hoan ái!

Trong đầu hiện lại hiện tư thế đi bộ của Tình Duyệt, trong mắt của Tôn Tuệ San chợt lóe sáng, cô ngược lại muốn xem đến phản ứng của Tả Tình Duyệt sau khi biết tất cả những chuyện này!

Nghĩ tới đây, Tôn Tuệ San càng tiến gần sát thân thể của người đàn ông.

Trong phòng, thanh âm mập mờ của hai người một hồi lại truyền ra ngoài, mà ở ngoài cửa, tay Tả Tình Duyệt gắt gao nắm chặt, bên tai quanh quẩn đối thoại của bọn họ, sắc mặt nhất thời tái nhợt, giống như lúc nào cũng có thể quy xuống!

Chương 21: Lời cảm ơn hoang đường

Tả Tình Duyệt không nghĩ tới mình sẽ thấy một màn như vậy, nghĩ đến bọn họ ở trên giường của cô lăn lộn, trong lòng mặc dù hết sức muốn đi vào đem hai người từ trên giường của cô kéo xuống, nhưng bước chân vẫn dừng lại, khuôn mặt đầy khổ sở, chậm rãi kéo cửa đóng lại.

Đây là Cố Thịnh trả thù cô!

Nhưng cô không ngờ, biểu tở ngày thường vẫn đối tốt với mình lại làm ra chuyện như vậy!

Trong lòng cảm thấy đau đớn, đôi tay Tả Tình Duyệt ôm chặt mình, thân thể trượt xuống dọc theo cánh cửa, cả người ngồi luôn xuống đó, nhắm mắt lại, nước mắt từ khóe mắt cô chảy xuống, cô cho là hắn đem mình đưa cho người đàn ông khác chà đạp đã làm cho cô thống khổ nhất rồi, nhưng vừa rồi cô mới phát hiện, nhìn hắn cùng người phụ nữ khác lên giường mới làm cho mình đau đớn quặn thắt!

"Cố Thịnh. . . . Anh có biết hay không, anh thật sự rất tàn nhẫn!" Tả Tình Duyệt thấp giọng nghẹn ngào, giờ phút này, cô muốn ở một mình gặm nhấm vết thương, nhưng ba mẹ vẫn còn ở trong phòng khách, nếu hai người biết chân tướng sự tình, nhất định sẽ lo lắng cho tình trạng của cô!

Cố nén đau trong lòng, Tả Tình Duyệt lau khô nước mắt, hít thật sâu mấy cái, "Mộng đã sớm tan tành, cần gì phải để ý hắn và người đàn bà nào ở cùng nhau? Tả Tình Duyệt, cô không nên quá ngu!"

Cô tự an ủi mình xong, mình phải trở nên lãnh đạm thôi, cô biết, con đường của mình sau này sẽ rất khó đi, nếu như quá mức để ý, mình sẽ bị cuộc hôn nhân này hành hạ bản thân, cuối cùng chắc điên mất!

Thời gian dần trôi, Tả Tình Duyệt không biết đợi bao lâu, rốt cuộc, người ở bên trong mở cửa phòng ra, Cố Thịnh thấy Tả Tình Duyệt ở bên ngoài cũng không có gì bất ngờ, khẽ miêng nhếch lên cười, đi tới bên cạnh cô, ôm chầm lấy người cô, "Bà xã, đây là lần đầu tiên anh đi thăm phòng của em, còn không cảm ơn chị họ đã thay thế em dẫn anh đi thăm phòng của em!"

Cái giọng nói kia, làm như vừa rồi bọn họ ở bên trong không có xảy ra chuyện gì !

Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, nhất thời cảm thấy tay hắn đặt ở bên hông mình mang lại cho cô cảm giác ghê tởm, cô ghét hắn dùng tay sờ qua người phụ nữ khác lại chạm vào cô, theo bản năng muốn tránh ra, lại bị hắn ôm càng chặt hơn, cô biết hắn cố ý!

"Bà xã, thế nào? Em không phải đang cao hứng vì anh vào phòng của em sao?" Cố Thịnh nhếch miêng, hết sức hài lòng thấy được đả kích từ trên gương mặt cô! Trong lòng sinh ra một tia khoái cảm vì đã trả thù, nhưng bởi vì sắc mặt tái nhợt của cô, có một chút thương tiếc từ trong đáy lòng từ từ nhóm lên, điều này làm cho hắn cực kỳ không vui, như muốn chứng minh hắn đối với cô sẽ không có thương xót, nhất thời càng thêm hung ác, muốn ép cô trả lời, bàn tay đang đặt ở hông của cô không ngừng dùng sức.

Tả Tình Duyệt bị đau, hung hăng chống lại đôi mắt của hắn, nụ cười trên mặt hắn không cho phép cô làm trái ý, tại sao lại có thể có một người đàn ông ác ma như vậy!

Cố Thịnh thân mật tiến tới bên tai cô nói nhỏ, "Đây đang ở nhà cha mẹ cô!"

Cảnh cáo vừa ra, quả nhiên cảm giác được người phụ nữ trong ngực run rẩy, mắt thoáng qua một tia như ý, hắn nói qua, Tả Tình Duyệt muốn cùng hắn đấu, còn quá non đi!

Tả Tình Duyệt nắm chặt đôi tay, rất muốn đem nụ cười của hắn đánh tan nhưng sự uy hiếp của hắn, cùng với ý nghĩ trong đầu, cô không thể để cho ba mẹ biết, không muốn họ vì cô lo lắng!

"Làm sao lại mất hứng? Cảm ơn chị họ!" Tả Tình Duyệt trong nội tâm cười khở, thật là chuyện đáng châm chọc, chồng cô cùng người phụ nữ khác ở trên giường của cô làm loạn, mà cô lại phải mở miệng nói cảm ơn người phụ nữ kia! Một tiếng cảm ơn này tựa như một nhát dao cắt vào lòng cô, đau đớn không dứt!

"Không khách khí, chăm sóc Thịnh là việc chị nên làm!" Tôn Tuệ San mới ra đến cửa, nhìn thấy Tả Tình Duyệt, trong lòng có chút giật mình, nhưng nhìn cô sắc mặt tái nhợt, cô cũng hiểu, mới vừa rồi tất cả những gì xảy ra bên trong cô đã nghe được, nếu cô ta biết, cô cũng sẽ không dối trá che giấu cái gì, vừa đúng có thể quang minh chính đại giành lấy người đàn ông này từ tay cô em họ!

Trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, Tôn Tuệ San ngay trước mặt Tả Tình Duyệt, đá lông nheo với Cố Thịnh, không để ý chút nào cảm thụ của Tả Tình Duyệt, giọng nói mang theo vài phần mập mờ, "Thịnh, tôi chờ điện thoại của anh!"

Khiêu khích nhìn Tả Tình Duyệt, một ngày nào đó, cô - Tôn Tuệ San muốn thay vị trí Cố phu nhân của cô ta!

Chương 22: Một bạt tai

Nhìn Tôn Tuệ San rời đi, thân thể Tả Tình Duyệt trong nháy mắt lạnh như băng, bọn họ công khai ở trước mặt cô như vậy, Tôn Tuệ San nói tùy thời chờ điện thoại của hắn, thế mà hắn lại không có bất kỳ trả lời, không cần trả lời, cô cũng biết đáp án của hắn!

Mới vừa rồi bọn họ đã vậy! Hắn cần gì phải để ý có thêm một người phụ nữ ấm giường!

"Lần này anh hài lòng chứ?" Tả Tình Duyệt tránh ra khỏi tay của hắn, cô biết hắn muốn nhục nhã cô, mục đích của hắn đã đạt tới, từ khi đi vào lễ đường, cô đã nhất định phải bị hắn làm thương tích đầy mình!

"Biểu hiện của cô. . . Không tệ!" khoe miệng Cố Thịnh nhếch lên vẻ tàn nhẫn, đưa tay nâng cằm của cô lên, ép cô nhìn vào cặp mắt sắc bén của mình, từ trong mắt của cô, hắc thành công thấy được bi thương, nhưng, việc này vẫn chưa đủ, so với thù hận của hắc, những thứ cô thừa nhận đều là tảng băng ngầm, trong ánh mắt ngưng tụ lại sự âm trầm, "Em nói anh nên thưởng cho em như thế nào?"

Giọng nói lạnh lùng khiến cả người Tả Tình Duyệt run rẩy, trong lòng theo bản năng co rút lại, thưởng? Ác ma này có thể cho cô phần thưởng gì chứ? Chỉ tiến thêm một bước nhục nhã mà thôi! Quạt cường mở to mắt, cô không muốn nhìn thấy gương mặt mình yêu trước kia dùng vẻ mặt tàn khốc đối mặt với cô.

Hành động như vậy khiến Cố Thịnh có chút không vui, không chút nào thương tiếc kéo mặt cô qua, hắc không nghĩ đến sự quạt cường của cô lại hết sức hấp dẫn người!

Vội vàng không kịp chuẩn bị bắt lấy môi của cô, cuồng bạo giày xéo môi anh đào kiều diễm kia, hơi thở bá đạo khiến Tả Tình Duyệt cảm thấy sợ hãi, giữa mơ hồ, cô lại ngửi thấy mùi hương của một người phụ nữ khác trên người hắc, đầu oanh một tiếng, cô theo bản năng muốn tránh thoát hắc, nhưng là, lồng ngực của hắc giống như là tường đồng vách sắt, cô cố gắng thế nào cũng rung chuyển không được!

Dưới tình thế cấp bách, tay nhỏ bé của Tả Tình Duyệt vung lên, păng một tiếng, thanh âm thanh thúy nhưng không vui tai vang lên, trên mặt truyền tới đau đớn khiến Cố Thịnh bỗng chốc buông môi của cô ra.

"Con đà bà ghê tởm!" Cố Thịnh hung hăng cầm cổ tay của cô, cắn răng nghiêng lợi nói, phụ nữ dám đánh hắc, Tả Tình Duyệt cô chính là người đầu tiên!

Rất tốt! Nếu dám đánh hắc, đương nhiên phải có năng lực chịu đựng giá cao của việc đánh hắc!

Tả Tình Duyệt cũng không dám tin tưởng mình thật đánh hắc, nhưng cô cũng không có hối hận, một tát này, quả thật làm cho trong lòng của cô thoải mái rất nhiều! Chỉ là, nhìn sắc mặt trầm xuống của hắc, cô biết, ghênh đón mình, sẽ là quần cảnh càng tàn khốc hơn.

Khi cô cho là mình sẽ bị ác ma này hủy đi không còn da, một hồi chuông điện thoại di động vang lên nhất thời hóa giải không khí đè nén giờ phút này, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ tối tăm, hung hăng trợn mắt nhìn Tả Tình Duyệt một cái, nổi giận tiếp điện thoại, "Tốt nhất là có chuyện quan trọng!"

Lời vừa dứt, Tả Tình Duyệt lại nhìn đến sắc mặt của hắc càng thêm trầm xuống, cả người tản mát ra sự lạnh lẽo làm lòng người sợ hãi, trong mơ hồ mang theo vài phần ân cần, nói với đầu kia điện thoại, "Tôi biết rồi, tôi lập tức chạy tới!"

Nói xong vội vàng cúp điện thoại, Cố Thịnh đang vội vã muốn rời đi, lại nghĩ đến Tả Tình

Duyệt, thân hình cao lớn lập tức dừng lại, quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang nhìn hần, ý hận trong mắt tựa hồ càng thêm nồng đậm.

"Tả Tình Duyệt, nhớ một tát hôm nay, tôi sẽ đòi lại từng chút từng chút trong cuộc sống sau này của cô!" Thanh âm như ác ma của Cố Thịnh vang vọng bên tai Tả Tình Duyệt, khi Tả Tình Duyệt phản ứng, hần đã sớm biến mất ở hành lang giống như một cơn gió lốc.

Nhìn hành lang trống rỗng, thân thể Tả Tình Duyệt lập tức xui lơ xuống, thật giống như thỏ phào nhẹ nhõm, nếu không phải Cố Thịnh có việc gấp, bây giờ có phải mình đang chịu đựng sự trả thù của hần hay không?

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, cô biết mình trốn không thoát, nhưng, cũng không hi vọng ở trong nhà cha mẹ, khiến cho bọn họ phát hiện tình cảnh của cô!

Đồng thời, cô cũng biết, cuối cùng mình vẫn phải về biệt thự sang trọng kia, chịu đựng sự trả thù của hần! Bởi vì cô không có lựa chọn nào khác!

Chương 23: Người đàn ông dịu dàng

Sau khi Cố Thịnh rời đi, Tả Tình Duyệt cũng tìm cơ hội rời đi biệt thự Trạch gia, tài xế đã chở Cố Thịnh rời đi, Tả Tình Duyệt quyết tâm tuyệt ý tốt muốn chở cô về của vợ chồng họ Tạ, cô muốn tìm một chỗ yên lặng một chút.

Gọi một chiếc xe taxi, Tả Tình Duyệt đi tới căn cứ bí mật của cô, là một phòng nhạc, mỗi khi không vui vẻ, cô đều muốn tới nơi này chữa thương.

Đẩy cửa ra, nhân viên quen thuộc trong tiệm dẫn cô đến vị trí cô thích, ngồi trước đàn dương cầm, đôi tay đặt trên nút trắng đen, chậm rãi nhắm mắt lại, giống như tất cả thống khổ đều biến mất trong nháy mắt sau khi cô đàn ra một khúc dễ nghe.

"Ba ba." Tiếng đàn kết thúc, một hồi tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, khiến Tả Tình Duyệt giật mình, quay đầu, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông cao lớn anh tuấn, mặc trang phục bình thường đi về phía mình, nụ cười trên mặt hần khiến cô như đặt mình trong ánh mặt trời, làm cho người ta ấm áp như tắm gió xuân.

"Tiểu thư đàn dương cầm thật hay, có đồng ý đàn với tôi một bài không?" ánh mắt dịu dàng của Cận Hạo Nhiên khóa chặt cô gái ngồi ở trước dương cầm, chỉ một cái nhìn, hần đã nhận ra cô là ai!

Nụ cười của hần khiến Tả Tình Duyệt nhất thời hôn mê, căn bản không nghe rõ hần nói cái gì, đợi cô phản ứng kịp, người đàn ông kia đã ngồi ở bên cạnh mình.

"Có thể bắt đầu! Duyệt Duyệt." Cận Hạo Nhiên cười, thanh âm như nước chảy, trong suốt dễ nghe, khiến Tả Tình Duyệt bỗng chốc thức tỉnh.

"Đợi chút, bắt đầu cái gì?" trên mặt Tả Tình Duyệt thoáng qua vẻ lúng túng, không chút nào chú ý hẳn gọi mình thế nào, giật mình vì hành động vừa rồi của mình, trong lòng ảo não, sao cô dễ dàng bị nụ cười của một người xa lạ mê hoặc như vậy? Cô kinh dị phát hiện, mình đối với người đàn ông này không có chút phòng bị nào, ngược lại cảm thấy cực kỳ thân thiết.

"Bắt đầu đánh đàn đi!" khoe miệng Cận Hạo Nhiên nâng lên một đường cong rực rỡ, nha đầu này vẫn giống mười năm trước, tật xấu dễ dàng rơi vào mơ hồ cũng không có thay đổi.

"Tiên sinh, ngưng ngưng, tôi. . ."

"Em thế nào? Vừa rồi em đã đồng ý với anh, chẳng lẽ em muốn đổi ý?" trong mắt Cận Hạo Nhiên thoáng qua ánh sáng giảo hoạt, cặp mắt kia còn mang theo vài phần chỉ trích, chớp chớp với cô.

"Tôi. . . Tôi đồng ý với anh lúc nào? !" Tả Tình Duyệt có chút cà lăm, cô không thể không thừa nhận trong sự dịu dàng của người đàn ông này còn có mấy phần yêu nghiệt, làm cho người ta không cẩn thận liền đắm chìm trong đó.

"Em chấp nhận!" nụ cười trong mắt Cận Hạo Nhiên càng lúc càng lớn.

"." Tả Tình Duyệt nhất thời im lặng, nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, lúc này, ngón tay thon dài của hắn đã nhảy trên phím đàn, khúc nhạc đẹp đẽ kia khiến thân thể Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, đây là bài nhạc cô thường đàn nhất khi còn bé, quen thuộc đến khiến Tả Tình Duyệt thư giãn hoàn toàn, tay cũng đàn theo.

Từ nhỏ, cô đã có một giấc mộng dương cầm, cô ảo tưởng có một ngày, có thể làm một hội diễn tấu ở Viên, trên thực tế, trước khi biết Cố Thịnh, cô đang chuẩn bị đi Viên học thêm Piano, nhưng, thế công tình yêu nồng tình mật ý của hắn, khiến cô bỏ qua ước mơ mình theo đuổi, dứt khoát phần đầu quên mình gả cho hắn, nhưng không nghĩ đến là kết quả như vậy.

Hôm nay, cô tựa hồ cách mơ ước của mình càng ngày càng xa!

Tay Cận Hạo Nhiên ở trên phím đàn, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Tả Tình Duyệt, lâu rồi không gặp, cô càng đẹp hơn, càng hấp dẫn ánh mắt người khác hơn, trong lòng Cận Hạo Nhiên ấm áp, Duyệt Duyệt, em biết không, anh đã trở về!

Người trong cả đại sảnh đều chăm chú xem bọn họ trình diễn, trong mắt đều có kinh ngạc, bọn họ trai đẹp gái đẹp, nghiễm nhiên là một đôi kim đồng ngọc nữ, mà trong đám người, lại

có một người phụ nữ đang kinh ngạc.

"Cô gái này không phải vợ mới cưới của Cố Thịnh sao?" Người phụ nữ xinh đẹp khẽ cau mày, không khỏi nhìn Tả Tình Duyệt thêm mấy lần, rốt cuộc xác định cô là ai, trong mắt xẹt qua sự tính toán, ngay sau đó móc điện thoại ra, bấm một dãy số.

Chương 24: Cho hấn một cú đá

Biệt thự hào hoa, trong thư phòng, đang nổi lên một cơn bão tố, nghĩ đến cuộc điện thoại vừa nhận được, trong mắt của Cố Thịnh xẹt qua vẻ hung ác, hấn bởi vì chuyện của Tiểu Vũ, vội vã chạy tới bệnh viện, hấn cho là Tả Tình Duyệt thấy mình rời đi, sẽ ngoan ngoãn trở lại biệt thự, nhưng, trong điện thoại nói cái gì?

Người phụ nữ kia cư nhiên cùng đánh đàn với một người đàn ông khác?

Rốt cuộc là đánh đàn, hay là tư tình?

Bịch một tiếng, hung hăng ném cái điện thoại đang cầm trong tay ra ngoài, móc tấm hình ra từ trong ngực, ánh mắt quý mị như tu la, cực kỳ kinh người, "Tả Tình Duyệt, cô quả nhiên là một người phụ nữ lẳng lơ! Cô thật không chịu nổi cô đơn sao? Tôi mới rời đi không bao lâu, cô đã ở chung với thằng khác!"

Thiệt thòi cô còn muốn tìm chết sau khi biết mình bị cường bạo, xem ra tất cả quả nhiên đều là cô đang diễn trò!

"Con đàn bà ghê tởm!" thân hình cao lớn của Cố Thịnh đứng lên, mang theo phong thái bén nhọn, hấn phải đi xem một chút, người phụ nữ này rốt cuộc đánh đàn với ai?

Cầm hành lý, Tả Tình Duyệt hoàn toàn lọt vào trong tiếng đàn, cô phát hiện mình và người đàn ông này rất ăn ý trong khúc nhạc này, cô đảo mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lại phát hiện tầm mắt nhu hòa của hấn cũng đang nhìn mình, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng mở to mắt, ánh mắt của người đàn ông này rất. . . . Câu hôn!

Hành động của cô khiến trong mắt của Cận Hạo Nhiên xẹt qua ý cười, Duyệt Duyệt trưởng thành nhiều hơn lúc nhỏ mấy phần yêu kiều, càng thêm đáng yêu!

Một khúc xong, Tả Tình Duyệt theo bản năng muốn chạy khỏi nơi này, nhưng người đàn ông xa lạ này cho cô một cảm giác áp bách vô hình.

"Duyệt. . . . Tiểu thư, tôi có thể mời em đi uống một ly trà chiều không?" Khi cô đứng dậy, Cận

Hạo Nhiên nhay cảm kéo cổ tay của cô, cô muốn chạy trốn, nhưng, nhưng hắn lại muốn ở chung với cô thêm một lát.

"Thật xin lỗi, tôi còn có việc, không có thời gian!" Tả Tình Duyệt không dám nhìn mắt của hắn, nhìn đồng hồ, cô rời đi nhà cha mẹ đã rất lâu rồi, lúc này, dù cô không muốn trở lại biệt thự đó nữa, cô cũng không thể không về!

Nghĩ đến Cố Thịnh, mi tâm của cô hơi nhú, trên người lại bắt đầu phát ra đau đớn.

"Có chuyện gì sao? Tôi vừa đứng rảnh rồi, tôi đưa em về, em muốn đi đâu, tôi đều có thể đưa em!" Cận Hạo Nhiên cười, cũng không có buông tha.

Ân cần trên mặt hắn khiến cô nghĩ tới thời điểm Cố Thịnh từng theo đuổi cô, chính là ánh mắt nóng bỏng như vậy đã lừa trái tim của cô, trong lòng đột nhiên đau xót, sắc mặt nhất thời trầm xuống, "Tiên sinh, xin buông tay, nếu như anh không buông tay, tôi sẽ gọi người!"

Cận Hạo Nhiên liền giật mình, mới vừa còn cảm thấy Duyệt Duyệt càng thêm đáng yêu, sao đột nhiên lại không đáng yêu rồi !

Chỉ là, ngược lại thêm mấy phần cá tính! Hắn thích!

"Tôi không phải người xấu!" Cận Hạo Nhiên nghiêm túc nói rõ.

Không phải người xấu? Người xấu đều nói mình không phải là người xấu!

Trong lòng Tả Tình Duyệt không vui, nhưng một giây kế tiếp, khóe miệng của cô nâng lên một nụ cười, "Tôi biết rõ tiên sinh không phải người xấu!"

Nụ cười của cô khiến Cận Hạo Nhiên không phòng bị chút nào, khi Cận Hạo Nhiên cho là cô sẽ đồng ý với mình, lại chỉ thấy cô giơ chân lên, hung hăng đá vào trên đùi của hắn một cái, tốc độ nhanh, khiến hắn không có đường sống tránh ra.

"A." Cận Hạo Nhiên ôm chân đau kêu thành tiếng, gương mặt nhìn về phía Tả Tình Duyệt, phát hiện cô đã chạy ra khỏi, trong mắt xẹt qua vẻ bất đắc dĩ, cô thật có thể xuống chân, một chút cũng không có lưu tình!

"Ai, tôi nói, tôi thừa nhận cô gái vừa rồi rất xinh đẹp, nhưng theo đuổi con gái cũng phải xem rõ đối tượng! Người ta đã có chồng rồi, cũng khó trách xem người đàn ông hoàng kim độc thân thành tên háo sắc!" Sở Phàm đi vào, vừa đứng bắt gặp một màn vừa rồi.

"Có chồng?" Cận Hạo Nhiên quên mất đau đớn, nhìn về phía người tới, mi tâm nhú chặt, sao hắn không biết Duyệt Duyệt đã kết hôn?

Chương 25: Sự va chạm của số mạng

"Cậu nói rõ ràng, cái gì gọi là có chồng?" Cận Hạo Nhiên nghiêm túc níu cánh tay Sở Phàm, không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Hành động của hắn khiến Sở Phàm cau mày, chẳng lẽ lần đầu tiên Hạo Nhiên nhìn thấy Tả Tình Duyệt đã thích cô! Như thế không hay rồi! Tả Tình Duyệt là bà xã của Cố Thịnh mà, giờ phút này, hắn cũng biến thành nghiêm túc, "Cậu mới từ nước ngoài trở lại không biết, hai ngày trước hôn lễ của cô đã chiếm trang đầu của các tờ báo lớn!"

"Người nọ là ai?" đôi tay Cận Hạo Nhiên nắm chặt thành quyền, cố gắng để cho mình tiêu hóa sự thật này.

"Cố Thịnh tổng tài tập đoàn Cố thị! Người nguy hiểm nhất thành A, vợ chồng bọn họ. . . . Tựa hồ rất ân ái!" trong đầu Sở Phàm hiện ra chuyện Tả Tình Duyệt cắt cổ tay, mặc dù bây giờ hắn còn chưa biết nội tình, chỉ là, vì khiến bạn tốt biết khó mà lui, hắn không thể không miêu tả quan hệ của vợ chồng bọn họ càng thêm ngọt ngào.

Rất ân ái? Cận Hạo Nhiên buông lỏng tay ra, giống như bị đả kích khổng lồ, cả người không khỏi quay ngược lại một bước, hai ngày trước cô thật lập gia đình?

Tại sao? Hắn cư nhiên cố tình chậm hai ngày mới trở về!

Cố Thịnh? Nhân vật nổi tiếng ở thành A?

"Hạo Nhiên, cậu không sao chứ?" Sở Phàm thử hỏi, phản ứng của hắn không phải triệu chứng tốt a! Lấy kinh nghiệm của hắn, Hạo Nhiên tám phần là có tình ý với Tả Tình Duyệt!

Nhưng, câu trả lời của hắn không được Cận Hạo Nhiên đáp lại, đột nhiên, suy nghĩ lóe lên, Sở Phàm nghĩ đến mục đích tìm hắn, sự việc vừa đúng có liên quan với Cố Thịnh, hắn rất cuộc cần nói với Cận Hạo Nhiên hay không?

"Hạo Nhiên, tôi có một bệnh nhân tên Cố Tâm Ngữ, có thể cần cậu giúp một tay!" Suy tư liên tục, Sở Phàm vẫn quyết định mở miệng, lấy thế lực của Cố Thịnh, cho dù là hắn không mở miệng giúp, Cố Thịnh cũng sẽ tự mình tìm tới Hạo Nhiên!

"Tôi không có thời gian!" Lần này hắn trở về nước, vốn chỉ là vì Duyệt Duyệt, cũng không tính

làm những chuyện khác, nhưng bây giờ Duyệt Duyệt đã lấy chồng, hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Nhưng. . . Bệnh nhân này trừ người giỏi trong khoa não như cậu ra, sợ rằng không có ai phá được cái vấn đề khó khăn này!"

"Người giỏi trong khoa não? Ha ha. . . Người giỏi trong khoa não thì thế nào?" Duyệt Duyệt cũng đã lấy chồng!

"Hạo Nhiên! Cậu đừng như vậy!" Sở Phàm càng cảm thấy tình cảm của Cận Hạo Nhiên đối với Tả Tình Duyệt không phải vừa thấy đã yêu, hiện tại biểu hiện của hắn, giống như là một người đàn ông thất tình!

Giờ phút này, hắn mới mơ hồ ý thức được, mình không thể khiến Hạo Nhiên nhận việc của Cố Tâm Ngữ, chỉ cần hắn tiếp xúc Cố Tâm Ngữ, thì khó tránh khỏi chạm mặt Tả Tình Duyệt, ngộ nhỡ đến sau này xảy ra chuyện gì, vậy thì toi rồi !

Hắn hết sức hiểu rõ Cố Thịnh, đặc tội ai cũng không thể đắc tội hắn! Huống chi là người phụ nữ của hắn!

Nhưng, Cố Thịnh hết sức thương yêu cô em gái này, sau khi biết Cận Hạo Nhiên trở về nước, trước tiên bảo hắn mở đường, hiện tại bên nào cũng khó, không biết nên như thế nào cho phải!

"Hạo Nhiên, tôi thấy thôi đi! Chuyện của bệnh nhân này tự tôi giải quyết, lâu không trở lại, nên đi tham quan trong nước nhiều hơn!" Sở Phàm cười khan, trong lòng không ngừng kêu rên, hai bên đều là bạn của hắn, thật khiến hắn khó xử!

Cận Hạo Nhiên không nghe vào lời của hắn chút nào, cả người đều chán nản, Duyệt Duyệt kết hôn, vậy hắn trở lại lại có ý nghĩa gì?

Rời đi sao? Trong lòng của hắn lại đang nói cho hắn biết, hắn không bỏ được mảnh đất đang có cô!

Vừa mới tách ra, hắn nữa muốn gặp cô nữa, chuyện trong miệng cô nói, là trở về với Cố Thịnh sao?

Chương 26: Cố Thịnh tức giận

Cận Hạo Nhiên vừa rời khỏi, một chiếc xe hơi hào hoa đã vội vàng thẳng lại ở ngoài phòng đàn, cả người Cố Thịnh tản ra hơi thở hung ác như một con sư tử đi vào phòng đàn, vừa lúc

gặp phải Sở Phàm từ bên trong ra ngoài.

"Thịnh, anh. . . . Sao anh tới nơi này?" Sở Phàm có chút cà lăm, trong lòng kêu to không tốt, không phải Cố Thịnh nghe được tiếng gió gì chứ?

Ánh mắt Cố Thịnh rét lại, nhạy cảm nhận thấy biểu hiện của Sở Phàm không được tự nhiên, trong lòng càng thêm xác định cú điện thoại kia quả thật không giả, tầm mắt sắc bén quét qua cả phòng đàn, nhưng không có phát hiện bóng dáng của Tả Tình Duyệt, người phụ nữ đáng chết!

"Người đâu?" thanh âm Cố Thịnh lạnh như hàn băng? Hắn xác định Sở Phàm đã gặp Tả Tình Duyệt!

"Ai?" Sở Phàm cố gắng để mình trấn định, trong lòng vẫn không ngừng lo sợ, người trong miệng Cố Thịnh rốt cuộc chỉ Tả Tình Duyệt hay Cận Hạo Nhiên, ngay cả hắn cũng không thể biết rõ! Nhưng, hắn biết, vô luận chỉ là ai, đều không phải là triệu chứng tốt!

Sắc mặt của Cố Thịnh càng thêm âm trầm, hung hăng trừng mắt nhìn bạn tốt một cái, xác định Tả Tình Duyệt không ở nơi này, hắn cũng không cần thiết ở lại, thân hình cao lớn chợt run, nhanh chóng đi ra khỏi phòng đàn, khiến Sở Phàm sững sờ thậm chí có chút cảm giác mình thấy Cố Thịnh chỉ là ảo giác, cũng quên mất chuyển đầu theo Cận Hạo Nhiên!

.....

Trong biệt thự hào hoa, Tả Tình Duyệt vừa về tới nhà, liền nhốt mình ở trong phòng, pha nước nóng tắm, đau đớn cả người rốt cuộc thối lui, nhưng lo lắng trong lòng cô vẫn như hình với bóng, nghĩ tới tất cả, còn có việc chị họ quyến rũ Cố Thịnh, cô cơ hồ không có hi vọng với tương lai!

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một hồi thanh âm xe hơi, trong lòng Tả Tình Duyệt cả kinh, cả người lại để phòng, "Hắn trở về à?"

Trong tiềm thức, cô e ngại hắn! Nhanh chóng từ trong bồn tắm đứng dậy, mặc quần áo tử tế, xác định mình đã khóa chặt cửa lần nữa, cô không muốn đối mặt hắn nữa!

Cô nghe được ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân, người nọ tựa hồ đang chuyển động tay cầm cái cửa, phát hiện cửa đã khóa, lại nhanh chóng rời đi, khi Tả Tình Duyệt thở phào nhẹ nhõm, một hồi tiếng vang hấp dẫn chú ý của cô, không đợi cô biết rõ thanh âm đến từ nơi nào, đã nhìn thấy người đàn ông cao lớn rắn rỏi xuất hiện ở trong phòng.

"A. . . ." Tả Tình Duyệt lên tiếng kinh hô, bị sự xuất hiện thình lình của hắn hù, đồng thời cũng bị ben nhọn trên mặt hắn hù.

"Thế nào? Làm việc gì trái với lương tâm à, sợ như vậy?" Cố Thịnh lạnh lùng nói, từng bước từng bước đến gần Tả Tình Duyệt, ban ngày như vậy lại hăng hái đánh đàn với người đàn ông lạ, nhưng bây giờ lại sợ chồng mình như rắn bò cạp!

Ánh mắt của Tả Tình Duyệt rơi vào phía sau hắn, "Cửa này. . ."

Lông mày ngọn núi của Cố Thịnh nhíu lại, hiểu ý của cô, "Cửa này thế nào? Cho cô khóa cửa bên trong, không cho phép tôi mở cửa khác?"

Cửa này đã tồn tại từ lâu, thông qua phòng của hắn.

Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, giọng nói mang theo công kích của hắn khiến cô bị thương.

"Hôm nay cô đi đâu?" Cố Thịnh ngồi ở trên ghế sa lon, trong lười biếng mang theo vài phần tà mị, đồng thời khí bén nhọn cũng không có giảm bớt chút nào.

Tả Tình Duyệt giật mình, cô đến phòng đàn, nhưng, nghĩ đến người đàn ông xa lạ lấy lòng cô đó, cô lại không cách nào nói cho hắn biết sự thật, ngộ nhỡ Cố Thịnh biết cô cùng đánh đàn với người đàn ông khác, mặc dù giữa bọn họ không có gì, nhưng, cô lại không thể bảo đảm hắn sẽ không hiểu lầm.

"Đi lòng vòng ở ngoài, rồi trở lại!"

Vừa mới dứt lời, đã cảm thấy một cái tát hung hăng đánh vào mặt, đau rất nhanh chóng lan tràn ra, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt sinh ra. . .

Chương 27: Nghĩa vụ của người vợ

Tả Tình Duyệt cố nén đau, nhìn ánh mắt lợi hại của hắn, nhất thời có một cảm giác bị nhìn xuyên, hắn biết cái gì rồi sao? Cười khổ trong nội tâm, cô vốn không có sai, tại sao ánh mắt hắn nhìn cô, giống như cô ngoại tình?

Cố Thịnh nhìn trên mặt cô nổi lên năm ngón tay, trong lòng không khỏi xẹt qua sự thương yêu, có phải hắn dùng sức quá mạnh?

Nhưng, biểu tình lóe lên trong mắt cô, lại làm cho sự thương tiếc của hắn biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là lửa giận sâu hơn, "Đi ra ngoài đi lòng vòng? Vậy cô nói xem, cô tới chỗ nào đi lòng vòng!"

"Tôi đến phòng đàn." Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, biết hần sẽ không vô duyên vô cớ hỏi cô như vậy, nhất định là nghe được cái gì, cô cũng không tính giấu giếm, cô lại không có lỗi, không phải sao?

"Người đàn ông kia là ai?" tức giận của Cố Thịnh giảm xuống, đôi mắt tinh nhuệ không hề chớp vững vàng khóa Tả Tình Duyệt.

"Tôi không biết anh ta, anh ta đột nhiên đi ra muốn hợp tấu với tôi!" Tả Tình Duyệt hoảng sợ nhìn hần, sợ hần không tin lời mình, mi tâm nhú chặt, trong mắt mang theo vài phần van xin.

"Hừ, không biết hần?" hung ác trong mắt Cố Thịnh càng sâu, "Không biết mà thân mật cùng nhau đánh đàn? Vậy biết thì có phải lên giường luôn không? Tả Tình Duyệt, tôi lại đánh giá thấp năng lực của cô!"

Trong nội tâm lộp bộp một tiếng, tim bị đâm đau, Tả Tình Duyệt hoàn toàn thất vọng, hần quả nhiên là không tin cô!

Ở trước mặt Cố Thịnh, mặc dù cô nói chân tướng sự tình, cũng không có đường sống nói chuyện, chậm rãi nhắm mắt, bất đắc dĩ lan tràn vô hạn trong lòng, giống như muốn bao phủ cô, đột nhiên, cảm thấy một hồi đau đớn kịch liệt, vết thương trên cổ tay cô tựa hồ bị người hung hăng nắm.

"A." Tả Tình Duyệt đau kêu thành tiếng, cô từ trước đến giờ đau liền khóc, lúc này đau đến cơ hồ muốn khiến cô sặc khí.

Cố Thịnh hơi nhíu lông mày đẹp, ngay cả hần cũng không có phát hiện hần giảm bớt sức, đẩy cô ngã xuống giường, nóng lòng phát tiết lửa giận thiêu đốt, thô bạo xé rách y phục trên người Tả Tình Duyệt, áo ngủ bằng tơ rất nhanh hóa thành mảnh vụn trong tay Cố Thịnh, nhìn cô gái co rúc nằm ở trên giường, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua khinh bỉ.

"Cả áo lót cũng không mặc?" Cố Thịnh không thể không thừa nhận, thân thể của cô thật xinh đẹp, ngay cả từng có vô số phụ nữ, nhưng hần lại chưa từng có cảm giác lấy được từ người cô trong ba ngày ba đêm đó, hần thậm chí cảm thấy may mắn, ngày đó Tiết Lâm Phong bỏ đi, bằng không. . . .

Nghĩ đến cô trần trọc thừa hoan dưới thân người đàn ông khác, trong lòng của hần lại cực kỳ không vui, ngay cả hôm nay cố ý để Tôn Tuệ San dẫn dụ, hần cũng không xem người phụ nữ trong ngực là cô!

"Đáng chết!" Hần thế nào? Hần ghét loại cảm giác này!

Cuồng nộ tiến lên đẩy tay đang chống thân thể mình ra, hắn muốn thô bạo với cô để che giấu cảm giác đột nhiên sinh ra của mình, nhưng, khi chứng kiến vết hôn lấm tẩm trên người cô, trong mắt chợt ngẩn ra, thân thể trong nháy mắt dâng lên một tia nóng ran.

"Không. . . . Cố Thịnh, tôi cầu xin anh, bỏ qua cho tôi!" Nhận thấy được ý đồ của hắn, Tả Tình Duyệt nguyên bản bị thương vì lời châm chọc của hắn liền đau khổ khẩn cầu, cô không cách nào cho bàn tay đã chạm qua người phụ nữ khác của hắn chạm vào cô.

"Chúng ta là vợ chồng! Cô nên biết nghĩa vụ nên thực hiện của một người vợ!" Cố Thịnh cười khế một tiếng, hành động bảo vệ mình của cô khiến cho hắn không vui, cô đang thử trình vì người nào sao?

Nghĩ đến người đàn ông kia, bèn nhón trên mặt hắn càng sâu.

Chương 28: Gặp cảnh ngộ bi thảm

Sắc mặt Tả Tình Duyệt trắng bệch, hắn đụng vào khiến cô mơ hồ nghĩ tới đêm tân hôn, cô không biết vì sao sao lại cho cô cảm giác cực kỳ tương tự như đêm đó, sợ hãi trong tiềm thức khống chế cô, cô giống như là một người chết đuối, càng giãy dụa, cả người càng không ngừng trầm xuống.

Đàn ông trời sanh chiếm ưu thế ở sức mạnh, phản kháng của Tả Tình Duyệt giống như kiến càng lay cây.

"Cô, chớ phản kháng vô ích, chọc giận tôi thì cô không có khả năng chịu đựng được đâu!" Cố Thịnh cuối cùng vẫn nổi lên chút lòng thương hại, động tác không còn thô bạo như vừa rồi, nhưng lời trong miệng thốt ra lại không giảm đi sát thương chút nào.

Trong đầu hiện ra bộ dáng Tiểu Ngử nằm ở trên giường bệnh, nội tâm Cố Thịnh càng thêm mâu thuẫn, đều là con đàn bà này phá hủy anh em ba người họ!

Hung hăng nhìn chăm chăm Tả Tình Duyệt, bàn tay không tự chủ được nắm cầm của cô, tấm mắt sắc bén kia, tựa hồ muốn cô đâm thủng.

Cả người Tả Tình Duyệt cứng ở nơi đó, hận ý nồng đậm như vậy khiến cô kinh hãi, hắn rốt cuộc hận cô cái gì? Rốt cuộc đang trả thù cô cái gì?

"Um. . . ." Cô không có chút nào phòng bị, cảm nhận được dục vọng cứng rắn như sắt của hắn đột nhiên xông vào trong thân thể của cô, xông vào con đường không hề trơn trượt, cô có cảm giác như bị xé rách.

Cọ giựt mình tỉnh lại không ngừng đẩy lồng ngực cứng rắn của hấn, cô đánh hấn, đẩy hấn, nhưng cả người vẫn bị hấn kiềm chế vững vàng, ra vào không hề thương tiếc, một lần kịch liệt hơn một lần, mỗi một lần cơ hồ đều muốn cô bể tan tành. . .

Biệt thự hào hoa, người làm cả nhà chính đều đã tản đi, trong phòng, tiếng thở gấp của đàn ông và tiếng rên rỉ thống khổ của phụ nữ đan vào chung một chỗ, tựa hồ đang buồn bã khóc cho cảnh ngộ bi thảm của Tả Tình Duyệt.

Bóng đêm dần dần dày, không biết Cố Thịnh đã rời đi từ lúc nào, Tả Tình Duyệt nằm ở trên giường, cả người giống như tan rã, mỗi một chỗ đều không chịu được khống chế của cô, đau đớn giữa hai chân càng sâu, đối mặt một phòng trống vắng, Tả Tình Duyệt cũng chịu không nổi nữa khóc ra thành tiếng.

Mà Cố Thịnh ở phòng bên cạnh cũng không cách nào ngủ, trong lòng phiền muộn không dứt, người phụ nữ đáng chết đó khóc cái gì khóc?

Ba ngày ba đêm đó cũng không còn thấy cô khóc thê thảm như vậy, quả nhiên là bởi vì biết hấn đoạt lấy mình mới có thể như vậy phải không? Vậy nếu như cô biết, ba ngày ba đêm đoạt lấy cô chính là mình, cô còn có thể đi tìm chết hay không!

"A!" Cánh tay dài vung lên, cái gạt tàn thuốc trên tủ đầu giường hung hăng đập vào trên vách tường, phát ra tiếng vang khổng lồ, tiếng khóc ở phòng bên cạnh cũng đột nhiên yên tĩnh trở lại!

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, không để mình khóc ra thành tiếng, cô sợ Cố Thịnh đổi đãi thô bạo lần nữa, hấn nói không sai, chọc giận hấn thì cô thật không chịu nổi hậu quả!

Bóng đêm bao phủ trọn căn biệt thự, hai người chỉ cách một bức tường cả đêm không chớp mắt đến trời sáng.

Sáng sớm hôm sau, từ sớm Tả Tình Duyệt đã nghe thấy quản gia đang gõ cửa, nhanh chóng thu thập mình xong, không cho người phát hiện ra sự khác thường của mình, trên thực tế, cô phải phí thật lớn sức lực mới có thể giả bộ điềm nhiên như không có việc gì.

"Phu nhân, chủ nhân bảo cô đi chuẩn bị bữa ăn sáng!" Quản gia không lộ vẻ gì nói, không hiểu tại sao trong nhà có đầu bếp cao cấp, chủ nhân còn phân phó phu nhân tự mình chuẩn bị bữa cơm, mặc dù nghi ngờ trong lòng, nhưng quyết định của chủ nhân hấn nhất định tuân theo.

"Ừ, được." Tả Tình Duyệt biết rõ Cố Thịnh cố ý gây khó khăn, trong lòng xẹt qua khổ sở, không phải nấu ăn thôi sao? Khi cô vẫn còn ở nhà bà ngoại, tất cả việc trong nhà đều do cô xử lý, những chuyện này không làm khó được cô.

Càng vào lúc này, cô càng phải kiên cường.

Mới cửa ra, vừa đúng bắt gặp Cố Thịnh từ trong phòng ra ngoài, tầm mắt hai người giao nhau, khiến trái tim cố giả bộ kiên cường của Tả Tình Duyệt vẫn nhin không được run rẩy. . .

Chương 29: Bất trung lần nữa

Trong không khí có một chút cổ quái, Tả Tình Duyệt nhanh chóng thu hồi tầm mắt, lấy hết dũng khí vòng qua người Cố Thịnh, xuống lầu chuẩn bị bữa ăn sáng, mỗi một bước đi cũng hết sức khó khăn, cô có thể cảm giác được tầm mắt của hắn dừng ở trên người cô, cho đến đi tới cửa cầu thang, Tả Tình Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm, cô hi vọng về sau có thể giữ vững khoảng cách với hắn càng xa càng tốt!

Cố Thịnh hài lòng nhìn phản ứng của cô, có một chút kiêu ngạo của người thắng cuộc, hắn thích xem cô bộ dáng sợ hãi của cô!

Tả Tình Duyệt vào phòng bếp, không lâu sau, một bữa ăn sáng phong phú cũng đã hoàn thành, hài lòng nhìn tác phẩm của mình, cô vô số lần ảo tưởng mình có thể ở bếp làm cho người chồng yêu quý của mình một tô canh thôi, hiện tại cô có chồng, cũng là người hận cô thấu xương, thậm chí ngay cả lý do vì sao hận cũng không muốn cho cô biết!

Khóe miệng nở một nụ cười bất đắc dĩ, bụng điểm tâm, hít một hơi thật sâu, cô lại phải đi đối mặt với hắn rồi !

Đi vào phòng ăn, dọc theo đường đi cũng không có người làm, trong lòng của Tả Tình Duyệt càng thêm khẩn trương, cô sợ cùng Cố Thịnh ở một chỗ, có người ngoài ở đây, hắn ít nhất sẽ không đem hận ý biểu hiện rõ ràng, cô cũng có cơ hội để hít thở, cách phòng ăn càng gần, Tả Tình Duyệt càng bất an, khi cô đi vào phòng ăn, cả người đột nhiên cứng đờ, bữa ăn sáng trong tay chút xíu nữa là làm đổ hết xuống đất.

Cô nhìn thấy chồng mình cùng một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc hở hang, ôm hôn nhau, môi lưỡi quấn quít, người phụ nữ còn phát ra tiếng ngậm thỏa mãn, trong lòng cô giống như bị cái gì đâm vào, nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở nhà ba mẹ hôm qua, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cô theo bản năng muốn chạy trốn.

"Đứng lại!" Cố Thịnh buông người phụ nữ trong ngực ra, trên thực tế, khi cô đến, hắn cũng đã nhìn thấy cô, cho nên mới càng thêm không chút kiêng kỵ, cùng người phụ nữ trong ngực hôn tiếp, mục đích là muốn xem dáng vẻ cô bị tổn thương.

Khóe miệng nâng lên ý tà ác, nhìn Tả Tình Duyệt, giọng nói lạnh như băng, "Tôi đói bụng!"

"Thịnh, em có thể cho anh ăn no!" đôi tay Lisa ôm cổ Cố Thịnh, giọng nói mập mờ, đôi môi đỏ mọng lại đưa tới gần gò má cương nghị tuấn mỹ của hắn, hết sức trêu chọc, trong lòng không khỏi oán giận người làm nữ chết tiệt kia tới không đúng lúc.

"Đừng làm rộn, anh thật sự đói bụng, tối hôm qua anh đã mất không ít thể lực!" Cố Thịnh kéo tay của cô ra, nắm trong tay mình, giọng nói dịu dàng, ánh mắt như có như không nhìn bóng lưng kia, quả nhiên thấy bà vai hơi run rẩy.

mi tâm Lisa hơi nhú lại, nghe được hắn và người phụ nữ khác hoan ái, người phụ nữ kia là bà xã của hắn sao? Trong lòng nổi lên ghen tỵ, "Bà xã anh cứ như vậy làm cho anh mê muội, mới vừa rồi anh và em hôn nhau, anh đối với vợ mình, không phải là thiếu chung thủy sao?"

Cố Thịnh chau mày, ở trước bàn ăn ngồi xuống, nhàn nhạt nhếch miệng, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta không thấy rõ tâm tình của hắn, "em hi vọng anh chung thủy với vợ anh?"

"Dĩ nhiên không hy vọng! Nếu như anh chung thủy với cô ấy, em làm sao bây giờ?" Lisa ngồi trên đùi Cố Thịnh, thân thể xinh đẹp ở trên người Cố Thịnh mềm mại, tựa hồ quên mất ở cửa còn có một người tồn tại.

Lấy địa vị cùng quyền thế của Cố Thịnh, cho dù không thể trở thành vợ của hắn, trở thành một trong những tình nhân bí mật đông đảo của hắn cũng là may mắn!

Mặc cho người phụ nữ trong ngực ở trên người mình đốt lửa, ánh mắt Cố Thịnh thủy chung như có như không vẫn lưu lại trên thân ảnh kia, hắn rất tò mò muốn nhìn thấy biểu tình trên mặt cô, chậm rãi mở miệng, "Còn không đem bữa ăn sáng tới đây!"

Chương 30: cô là người giúp việc

Từ đầu đến cuối, Tả Tình Duyệt cũng nghe hết đối thoại của bọn họ, trong lòng xẹt qua châm chọc, Cố Thịnh không có chút tránh né, ở trước mặt cô lớn tiếng cùng người khác thảo luận chuyện hắn có chung với cô hay không, ý tứ rõ ràng, trong lòng của hắn vẫn chưa từng coi cô là vợ, trừ. Tối hôm qua!

Nhớ lại tối hôm qua, hắn nói, nghĩa vụ một người vợ? Cô được xem là vợ à? Rõ ràng so với một nô lệ tình dục cũng không bằng!

Nghe thấy hắn gọi cô đem bữa ăn sáng tới, Tả Tình Duyệt thu lại vẻ mặt bi thương, ra vẻ không thèm để ý, hít thở một cái thật sâu, giống như là hạ quyết tâm, xoay người, trấn định bụng điểm tâm hướng tới đôi nam nữ đang quấn lấy nhau.

"Anh. thông thả dùng!" Tả Tình Duyệt đem bữa ăn sáng đặt ở trước mặt của Cố Thịnh,

thanh âm bình tĩnh, trong lòng đang suy nghĩ: rốt cuộc có thể rời cái nơi chán ghét này!

"Đợi chút, cô phải đi đâu?" Cố Thịnh trong mắt ngưng tụ lại một cổ âm trầm, trên mặt cô bình tĩnh làm cho hắn cảm thấy không vui, cô không phải nên thống khổ sao? Nếu như cô không thống khổ, những gì mình làm có ý nghĩa gì?

Tả Tình Du yệt dừng lại, mi tâm hơi nhíu, giọng nói cất cao, "Anh còn muốn cái gì?"

Cô nhăn nài cũng là có giới hạn! Cố Thịnh chẳng lẽ còn muốn cô nhìn tận mắt bọn họ yêu nhau sao?

"Cô đứng bên cạnh tôi, có cái gì cần có thể yêu cầu được ngay!" Cố Thịnh cố ý nói, rốt cuộc ở trên mặt của cô thấy được một chút sóng, nghênh đón ánh mắt của cô, hắn không chút do dự kéo người phụ nữ đang lơ lửng bộ ngực xuống.

Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, theo bản năng mở to mắt, đôi tay nắm chặt lại, mùi của người phụ nữ khác lắng vắng trong không khí làm cho cô cảm thấy khó chịu.

"Thịnh, anh thật là hư, còn có người giúp việc ở đây, anh liên. . . . Anh đừng vội vã như vậy!" Lisa nũng nịu, trong miệng kêu không vội, thân thể cũng là không ngừng hướng tới trong ngực Cố Thịnh đưa đẩy, "Anh cho cô ta rời đi có được không?"

Cô mới vừa rồi nhìn một chút người phụ nữ kia, người phụ nữ này quá mức xinh đẹp, ấy là loại siêu phẩm thoát tục, chính là chỗ này có thể kích thích người đàn ông tham muốn giữ lấy, người như cô ta ở đây, cũng quá nguy hiểm!

"Người giúp việc?" Cố Thịnh nhíu mày lại, Lisa mới từ nước ngoài trở lại, còn không biết vợ hắn? Vừa đúng! con người sắc bén nhìn Tả Tình Duyệt, "Đúng, là người giúp việc, nhưng cũng không phải là người giúp việc bình thường nha!"

"Cô là. . . ." Lisa cau mày, giọng nói mập mờ của Cố Thịnh làm cho cô hiểu ra đôi chút, người làm nữ này quả nhiên cùng Cố Thịnh quan hệ không tầm thường, được đặt tên là người làm nữ, kì thực là tình nhân đi! Mặc dù biết mình cũng chỉ là một tình nhân trong số đông đảo nhân tình của hắn, nhưng trong lòng vẫn có chút ghen tỵ.

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, người giúp việc? Thì ra là ở trong lòng hắn, cô còn có một thân phận như vậy!

Dưới giường là người làm nữ, trên giường là nữ đầy tớ.

Trong lòng đau nhói, Tả Tình Duyệt cảm nhận được địch ý trong mắt người phụ nữ xinh đẹp

đó, trong lòng có chút châm chọc, hắc cố ý! Hắc muốn ở làm nhục cô đồng thời, thay cô tạo kẻ địch, xem ra cuộc sống của cô sau này càng thêm không dễ chịu lắm!

"Thịnh, hãy để cho cô ta rời đi đi!" Lisa nhận thấy được ánh mắt hắc nhìn cô có chút khác lạ, hình như là để ý, điểm này làm cho cô cảnh giác lên, nhất thời phát hiện người làm nữ này đối với mình uy hiếp không phải ít.

"không cần rời đi, vừa đúng để cho cô ta học được cách làm thế nào lấy lòng anh!"

Cố Thịnh cầm cái nĩa lên, ở trên người Lisa nhẹ nhàng vẽ một cái, nhất thời cái bộ y phục vốn là không giấu được cái gì liền rơi xuống đất. . . .

Chương 31: hoảng hốt chạy đi

"A. Thịnh." Lisa thanh âm kiều mỹ mềm yếu tận xương, mặc dù chưa từng ở trước mặt người thứ ba làm ra chuyện to gan như vậy, nhưng nghĩ đến mình làm như vậy có thể khiến người phụ nữ kia biết, cô ở trong lòng Cố Thịnh có chút vị trí, cũng liền thả lỏng người, tiếp tục hòa theo hắc.

Khiêu khích nhìn Tả Tình Duyệt một cái, không chút nào xấu hổ, đầu chui vào lồng ngực Cố Thịnh.

trong lòng Tả Tình Duyệt bùng lên một nỗi ghê tởm, Cố Thịnh thật muốn cô xem bọn họ biểu diễn? Không! Cô không cách nào nhìn được!

Bọn họ có thể không coi ai ra gì, cô lại không thể trấn định quan sát, ở nhà ba mẹ nghe thấy hắc và Tôn Tuệ San ở trong phòng của cô phát ra thanh âm mập mờ, đã là cực hạn của cô rồi, cô tin tưởng, nếu như sẽ tiếp tục ở nơi này, cô nhất định sẽ đau lòng mà chết.

Không kịp để Cố Thịnh ra lệnh, Tả Tình Duyệt bi thương nhìn Cố Thịnh một cái, dứt khoát xoay người, chạy ra khỏi phòng ăn, dọc theo đường đi không có dừng lại, cô muốn chạy càng xa càng tốt.

Trong phòng ăn, Tả Tình Duyệt rời đi làm cho hắc nhất thời không vui, đẩy Lisa đang quẩn ở trên người mình ra, làm cô nàng té lăn xuống đất.

"Thịnh, anh làm sao vậy?" Lisa cau mày, rõ ràng một phút trước còn ân ân ái ái, thế nào đột nhiên liền đem cô đẩy ngã xuống đất?

Cố Thịnh âm trầm ăn thức ăn trên bàn, nhớ tới bộ dáng Tả Tình Duyệt vừa rồi chạy đi, trong

mắt đầy bi thương, hắt lại một lần nữa không có hưởng thụ đến khoái cảm trả thù, việc này làm hắt hết sức không vui, cảm giác này đây không phải là lần đầu xuất hiện, bản thân mình rốt cuộc là thế nào đây?

"Thịnh." Không có được hắt đáp lại, Lisa từ trên mặt đất, thân thể lại bắt đầu quần lên người Cố Thịnh, bộ ngực mềm mại dựa gần sát lồng ngực của hắt, hôm nay thật vất vả mới tới được đây, cô nhất định phải đem hắt hấp dẫn lên giường.

"Em có thể đi rồi!" Cố Thịnh lạnh lùng nói, khiến Lisa không khỏi ngẩn ra.

"Thịnh, em đã làm sai điều gì?" Lisa thận trọng hỏi, rất ít khi nhìn thấy hắt có vẻ mặt như thế.

"Em không có lỗi gì!" Cố Thịnh không chút để ý nói, ăn một miếng trứng tươi, mùi vị thơm ngon ngoài dự liệu của hắt, trong lòng xẹt chút nghi ngờ, theo hắt biết, Tả Tình Duyệt không phải là một Thiên Kim Đại Tiểu Thư, cho tới bây giờ chưa từng phải động vào chuyện bếp núc sao? Tại sao lại có một tay nghề tốt như vậy?

"Vậy chúng ta."

Cố Thịnh thân hình cao lớn từ trên ghế dẩy dẩy người, khiến Lisa lão đảo một cái, nghe giọng nói Cố Thịnh vẫn lạnh băng như cũ:

"Anh còn có chuyện, em đi về đi." Giọng nói lộ ra mất kiên nhẫn.

"Vậy tối nay em ở nhà chờ anh!" Lisa cũng không chết tâm, cô mơ hồ cảm thấy phản ứng của Cố Thịnh cùng với cô hầu gái vừa rồi có quan hệ vô cùng lớn.

"Không cần, tối nay anh có buổi tiệc phải tham dự." Cố Thịnh đang muốn rời khỏi phòng ăn, lại bị Lisa kéo.

"Em hiện tại rảnh rồi, em có thể làm bạn gái anh, em bảo đảm trong yến hội tối nay sẽ là cô bạn gái sáng chói nhất!" thân thể trần truồng của Lisa lại bắt đầu dán lên người hắt, không chút nào nhận thấy trong mắt Cố Thịnh đang khó chịu.

Cố Thịnh nhìn xuống, khóe miệng nâng lên chút ý cười, nâng cằm của cô, "Đừng quên, anh mới vừa kết hôn, trong trường hợp như vậy, đương nhiên phải đưa bà xã đi dự, tôi không thể không nhắc nhở em, nếu như còn muốn làm tình nhân của tôi, liền nhớ kỹ bốn phận của mình."

Dứt lời, hung hăng hất cằm của cô ra, hắt ghét nhất người phụ nữ không biết thức thời! Nghĩ đến yến hội tối nay, trong đầu xuất hiện thân ảnh của Tả Tình Duyệt, không biết vì sao, hắt

rất tò mò mong đợi mang cô theo xuất hiện ở những nơi long trọng, chỉ là, không biết nàng đã chạy đi tới nơi nào?

Nhưng mà dù như thế nào cũng chạy không khỏi lòng bàn tay của hắn!

Chương 32: Ân ái ở đại tiệc

khách sạn cao cấp nhất thành phố A, một buổi tiệc long trọng đang được cử hành, mỹ nữ như mây, cơ hồ cả giới thượng lưu của thành phố đều tụ tập về đây, nên có lẽ vì vậy cũng thu hút nhiều ống kính máy ảnh hơn.

Đột nhiên, ở cửa chính một hồi xôn xao, tất cả ánh mắt quan khách cùng với ống kính của phóng viên cũng bị hấp dẫn, đại diện tập đoàn Cố thị - Cố Thịnh mang theo vợ mới lần đầu xuất hiện tại một buổi tiệc long trọng như thế, dĩ nhiên trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Tả Tình Duyệt khoác tay Cố Thịnh, cảm nhận được vô số ánh mắt nhìn về phía mình, trong lòng nhất thời khẩn trương, kéo tay của hắn, nắm thật chặt, gia đình cô ở thành phố này cũng coi như là có chút mặt mũi, nhưng cô lại không thích những nơi náo nhiệt, rất ít tham gia những buổi tiệc long trọng như thế này, cô tình nguyện ở nhà luyện đàn, cũng còn hơn đi tham dự tiệc, nhìn thấy những con người dối trá.

"Đừng làm cho tôi mất mặt!" Cố Thịnh khẽ cúi người, ở bên tai của cô nhẹ giọng cảnh cáo, "Ở trước mặt người ngoài, cô là bà xã của Cố Thịnh tôi, nên trưng ra một phong thái quý phu nhân, cô cứ sợ hãi rụt rè như vậy, người khác còn tưởng rằng tôi khi dễ cô!"

"Anh không nên dẫn tôi tới nơi này!" Nếu ghét bỏ cô, cần gì phải dẫn cô tới? Hắn còn có rất nhiều người phụ nữ có thể mang theo, không phải sao? Tỷ như Tôn Tuệ San, hay là Lisa sáng sớm nay! Họ nhất định cũng hết sức vui vẻ trở thành bạn gái của hắn!

Lời của hắn lại làm cho cô cảm thấy châm chọc, hắn không có khi dễ cô sao? Trên cái thế giới này, người khi dễ cô nhất chính là hắn!

"Chúng ta là vợ chồng! Cô cho rằng cái danh hiệu Cố phu nhân này là giả sao?" Cố Thịnh giơ tay lên nhẹ nhàng đụng vào khóe miệng của cô, "Tối nay, cô phải cười, tôi muốn cô trở thành người phụ nữ tươi cười hạnh phúc nhất hôm nay!"

Tả Tình Duyệt trong lòng đột nhiên ngẩn ra, ngay sau đó hiểu ý tứ của hắn, ở trước mặt người diễn cảnh vợ chồng hạnh phúc, ở phía sau, lại tùy ý chà đạp tôn nghiêm của cô, làm nhục tâm hồn cô!

"Anh. Dối trá!" Tả Tình Duyệt cảm nhận được hơi thở trên người của hắn, cô chưa bao

giờ nghĩ mình đã từng yêu một người đàn ông đối trá này như vậy!

"Nhưng cô nhất định phối hợp tôi đối trá!" Cố Thịnh tựa hồ không có tức giận bởi lời nói của cô mà ngược lại hết sức thích thú xem cô phơi bày gai nhọn của mình ra.

"Anh." Tả Tình Duyệt còn chưa nói hết, cũng cảm giác được trên môi có một vật ẩm áp dính vào, nhất thời đầu trống rỗng, Cố Thịnh trong mắt xẹt qua một chút ý cười, tùy ý mút môi của cô, động tác tràn đầy thương tiếc, giống như đang thưởng thức một ly rượu ngon.

Chung quanh vang lên vài tiếng huýt sáo, ngay sau đó đèn flash sáng lên, không ngừng hướng về phía ôm hôn hai người chụp hình, cũng không nghĩ tới đôi vợ chồng lại thể hiện tình cảm giữa nơi thanh thiên bạch nhật như vậy.

Tả Tình Duyệt cả người xụi lơ, hoàn toàn quên mất mình đang ở đâu, cũng quên đẩy ra hắn, kể từ khi gả cho hắn, hắn chưa từng hôn cô dịu dàng như thế, nụ hôn này làm cho cô cảm giác mình được yêu, được nâng niu, trong lòng của cô lại có chút tham niệm chút dịu dàng này.

Đến khi Cố Thịnh hài lòng, buông khuôn mặt đã ửng hồng của Tả Tình Duyệt ra, hướng về phía những khán giả kia cười cười, "Ngượng ngùng, bà xã tôi quá mê người, bất cứ lúc nào cũng hấp dẫn tôi, làm cho tôi không kìm nén được!"

Tả Tình Duyệt thanh tỉnh lại, nhìn vô số ánh mắt chung qua nh, trên mặt càng thêm đỏ bừng, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống, hắn cư nhiên trước mặt nhiều người như vậy hôn cô, còn có giới truyền thông đang ở đây!

Thân thể chợt bị Cố Thịnh ôm vào trong ngực, nghe giọng nói hắn từ đỉnh đầu truyền đến, "Thật xin lỗi, bà xã tôi có chút xấu hổ!"

"Cố tổng tài cùng phu nhân thật là ân ái a!"

"Đúng a! Đúng vậy a. Thật làm cho người ta hâm mộ !"

"Cố tổng tài thương phu nhân như vậy, phu nhân thật là hạnh phúc nha!"

.....

thanh âm ca ngợi hâm mộ liên tiếp bay đến, Tả Tình Duyệt lại đột nhiên hiểu ra, trong lòng xẹt qua chút khổ sở, thì ra hắn đang diễn trò!

Tất cả mọi người trong buổi tiệc ca ngợi đôi vợ chồng mới cưới, duy chỉ có một người đàn ông

đứng trong góc nhỏ, nắm ly rượu trong tay, trong mắt chan đầy nồng đậm ưu thương.

Chương 33: Bắt gặp

Từ khi thân ảnh kia xuất hiện ở buổi tiệc, tầm mắt Cận Hạo Nhiên vẫn không có rời khỏi người Tả Tình Duyệt, hắn nhìn cô như con chim nhỏ nép vào trong ngực người đàn ông kia, trong lòng giống như là đang bị lãng trì.

Người đàn ông kia, hắn chính là Cố Thịnh sao? Cao lớn rắn rỏi, tuấn mỹ bất phàm, hoà nhã vui vẻ ngược lại Duyệt Duyệt, cô cũng rất vui vẻ! Rất hạnh phúc!

Những suy nghĩ này nảy sinh trong đầu hắn, lòng càng thêm đau đớn!

Tả Tình Duyệt nhìn xung quanh, phối hợp Cố Thịnh diễn cảnh vợ chồng ân ái, trong lòng đã sớm rõ rồi, thậm chí còn có chút chán ghét, đột nhiên, cô cảm giác được một ánh mắt nóng rực dừng ở trên người mình, loại cảm giác này có chút quen thuộc, cô theo bản năng giương mắt, khi nhìn thấy người đàn ông đứng ở trong góc nhỏ kia, cô đột nhiên ngẩn ra.

Là hắn!

Là người đã cùng cô hợp tấu! Hắn sao lại xuất hiện tại đây?

Thấy cô nhìn về phía mình, Cận Hạo Nhiên gian nan nở nụ cười, giơ ly rượu trong tay lên, ý muốn chào cô, Duyệt Duyệt vẫn không nhớ ra hắn! Hắn nên nói cho cô biết mình là ai sao?

Tả Tình Duyệt thần sắc lóe lên, lễ phép đối với hắn cười cười, nhưng nụ cười này lại rơi vào trong mắt Cố Thịnh.

"Thế nào? Trước mặt tôi liền bắt đầu câu dẫn đàn ông rồi? Đừng quên thân phận hiện tại của cô!" Cố Thịnh nhẹ giọng ở bên tai của cô nói nhỏ, ở trong mắt người khác, là một hình ảnh thật ngọt ngào, ánh mắt Cố Thịnh nhìn người đàn ông kia, trong lòng nhất thời rét run, người đàn ông kia khí chất cao quý ưu nhã, giống hình ảnh hắn trước kia theo đuổi Tả Tình Duyệt, hắn xác định đó là mẫu người Tả Tình Duyệt thích! Trong lòng có chút không vui, càng thêm dùng sức ôm lấy vai cô.

"Anh đừng nói vậy, tôi chỉ là lễ phép đáp lại." Tả Tình Duyệt cụp mi mắt xuống, phòng bị nhìn Cố Thịnh, hai người đang là tiêu điểm của buổi tiệc, cô không muốn lại sinh ra sự kiện gì.

"Lễ phép đáp lại? Không biết hắn?" Cố Thịnh nhếch miệng, hắn cũng là đàn ông, sao lại không nhận ra? Cách người đàn ông kia nhìn Tả Tình Duyệt rõ ràng mang theo mấy phần chân tình.

"Ừ! Không biết." Tả Tình Duyệt không ngừng gật đầu, trong mắt mang theo vài phần van xin.

bàn tay Cố Thịnh mập mờ đặt ở eo của cô, nhẹ nhẹ vuốt ve, "Em à, em biết nói láo phải trả giá như thế nào chứ!"

Quả nhiên, lời của hắn vừa tuôn ra, thân thể Tả Tình Duyệt liền có chút run rẩy, có cảm giác mình bị nhìn xuyên thấu, nhưng chuyện đến mức này, cô cũng không thể giải thích, huống chi cô trừ ngày cùng hợp tấu đó, quả thật chưa từng gặp người đàn ông này.

Đang lúc hai người âm thầm giằng co, trợ lý An Điền của Cố Thịnh tiến lên đối diện với Cố Thịnh thấp giọng nói, "Tổng tài, người nọ mới từ nước ngoài trở về, chuyên gia về não bộ Cận Hạo Nhiên, người xem có phải hay không."

Cố Thịnh nghe được cái tên Cận Hạo Nhiên, mắt bỗng chốc sáng lên, nhưng khi nhìn theo phương hướng An Điền chỉ, sắc mặt lại nhất thời cứng đờ, người đàn ông dùng ánh mắt khác thường nhìn Tả Tình Duyệt chính là Cận Hạo Nhiên?

Trong mắt có chút quỷ quyệt, lại một lần nữa hướng về phía Tả Tình Duyệt nói, "Cô đã nói không biết hắn, vậy tôi liền dẫn cô đi chào hỏi một chút, như thế nào?"

Tả Tình Duyệt trong lòng chợt lạnh, nhìn Cận Hạo Nhiên bên kia, cô nên làm cái gì bây giờ? Ngộ nhỡ hắn nói đến ngày đó cùng hợp tấu, cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Chương 34: Ép rượu trước mặt mọi người

Tả Tình Duyệt lo lắng trong lòng, nhưng cũng không ngăn cản được quyết định của Cố Thịnh, càng tiến đến gần Cận Hạo Nhiên, lòng của cô càng thấp thỏm, cô cảm thấy khó thở, cô có thể tưởng tượng ra khi Cố Thịnh biết cô cùng Cận Hạo Nhiên trước đây không lâu đã từng hợp tấu, hắn sẽ nổi điên như thế nào.

"Xin chào, tôi là Cố Thịnh, đây là vợ tôi!" khỏe miệng Cố Thịnh nâng lên chút ý cười, ánh mắt lợi hại nhìn thẳng Cận Hạo Nhiên, cánh tay to lớn có lực ôm thật chặt vai Tả Tình Duyệt, lôi cô vào trong ngực mình.

Hành động của Cố Thịnh mang theo chút khiêu khích, Cận Hạo Nhiên sao lại không nhìn ra? Nhưng nghe hắn tự mình giới thiệu như vậy, tim của Hạo Nhiên cũng không khỏi đau đớn, nhìn Tả Tình Duyệt, phát hiện ánh mắt cô hốt hoảng tránh né chung quanh, trong lòng có chút bất đắc dĩ, vẫn là bộ dạng như hồi còn bé, gặp phải chuyện gì sợ sệt đều như vậy! Duy chỉ có cô không nhớ nổi hắn!

"Rất hân hạnh được biết hai người, phu nhân xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên gặp mặt, tôi thế nào cũng phải kính cô một ly!" Cận Hạo Nhiên cố ý cường điệu ' lần đầu tiên gặp mặt ', từ trong tay người hầu bàn cầm một ly sâm banh, đưa tới trước mặt Tả Tình Duyệt, "Cố tiên sinh, có thể để cho Cố phu nhân nể mặt tôi một chút?"

Cố Thịnh khẽ cau mày, thoáng qua trong mắt chút nghi ngờ, lần đầu tiên gặp mặt? Ánh mắt dao động nhìn hai người, Tả Tình Duyệt bình tĩnh, nhưng ánh mắt hứng thú của Cận Hạo Nhiên nhìn Tả Tình Duyệt cũng không cách nào che giấu được.

"Rượu của bác sĩ Cận, đương nhiên là phải uống....!" Cố Thịnh tự mình nhận lấy ly rượu, ngửa đầu một cái đổ vào trong miệng, nâng Tả Tình Duyệt trong ngực lên, cúi người chặn lại đôi môi của cô, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người đem rượu đổ vào trong miệng cô.

Thời gian như dừng lại, Tả Tình Duyệt mới vừa rồi còn vì lời nói của Cận Hạo Nhiên thở phào nhẹ nhõm, căn bản không có chuẩn bị tâm tư hắn sẽ làm ra loại chuyện này, giờ phút này, cô đã không cảm giác được mùi vị sâm banh, cả người tựa hồ đều bị hơi thở bá đạo của Cố Thịnh bao phủ.

Đèn flash lại lóe sáng một lần nữa, ngày mai, toàn thế giới cũng sẽ biết, tổng tài của tập đoàn Cố thị cùng vợ mới cưới ngọt ngào đến cỡ nào.

Cận Hạo Nhiên liền giật mình, đôi tay nắm thật chặt, hắn không thể đem Tả Tình Duyệt từ trong ngực của hắn kéo ra, nhưng sự thực cô là vợ Cố Thịnh lại làm cho hắn cứng đờ ở nơi đó, trong lòng khổ sở vô biên, bọn họ là vợ chồng mới cưới, Cố Thịnh đối với Duyệt Duyệt như vậy là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không phải sao?

Hắn làm sao có thể can thiệp?

Ánh mắt lợi hại của Cố Thịnh như có như không liếc về phía Cận Hạo Nhiên, nhìn đến chán nản trên mặt hắn, hời hợt buông Tả Tình Duyệt ra, Cố Thịnh chính là muốn cho Cận Hạo Nhiên hiểu được, Tả Tình Duyệt là người phụ nữ của Cố Thịnh, bất kể bọn họ có phải lần đầu tiên gặp mặt hay không, hắn đều không cho phép Cận Hạo Nhiên có chút nào mơ ước đối với vợ hắn.

Tả Tình Duyệt hôn mê, cảm nhận được ánh mắt những người xung quanh, trên mặt như có lửa đốt, cô nhất thời muốn chạy trốn, nhưng eo thon lại bị một bàn tay to ôm chặt.

"Bác sĩ Cận, kính rượu thế được chứ?" Cố Thịnh cung chiêu nhìn Tả Tình Duyệt, trong lòng đột nhiên ngẩn ra. Đáng chết! Hắn cảm thấy bộ dáng cô giờ phút này thật mê người đến cực điểm, làm cho hắn không khỏi nghĩ tới bộ dáng kiều mỹ của cô khi cô ở phía dưới hắn.....

Tả Tình Duyệt cúi đầu xuống thấp, không muốn nhìn thấy ánh mắt thương yêu của hắn, sợ không cẩn thận liền đắm chìm trong đó, người đàn ông này rốt cuộc muốn diễn bao lâu nữa đây?

Chương 35: Sự hấp dẫn chí mạng

Nửa đêm mọi chuyện dần thay đổi.

Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt vào lòng chặt hơn, trong mắt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, nhìn sang Cận Hạo Nhiên mặt mũi cứng ngắc bên cạnh, "Thật ngại, ở trước mặt người ngoài cô vốn hay xấu hổ! Chỉ là âm thầm....."

Cố Thịnh còn chưa nói hết lời, đã cảm thấy thân thể Tả Tình Duyệt trong ngực ngấn ra, trong lòng xẹt qua một chút gian xảo, tiếp tục mở miệng, có điều ngụ ý nói, "Cô âm thầm, càng làm cho người ta trêu ghẹo không thương tiếc."

"Tôi..... tôi cần đi toilet!" Tả Tình Duyệt nghe lời nói mập mờ của hắn, rốt cuộc chịu đựng không nổi, cô không cách nào tưởng tượng mình tiếp tục ở lại, liệu sẽ có chuyện gì xảy ra!

Không chờ Cố Thịnh đồng ý, cũng không dám nhìn đến vẻ mặt của Cận Hạo Nhiên, cô liền nhanh chóng bỏ chạy.

Tiệc rượu náo động bên ngoài bị gián đoạn, Tả Tình Duyệt không ngừng dùng tay vỗ nước lên khuôn mặt đang nóng dần của mình, giờ phút này cô nhất định phải bình tĩnh một chút, nhưng trong đầu cũng không ngừng hiện ra khuôn mặt bá đạo của Cố Thịnh, còn có cả ánh mắt của Cận Hạo Nhiên.

Cô không phải người ngu, Cận Hạo Nhiên nhìn cô với ánh mắt không đơn giản chút nào, huống chi tối hôm nay hắn tự nhiên chủ động giải vây thay cô, nhớ tới hôm đó ngồi đánh đàn chung với hắn, cô cảm thấy có một cảm giác rất đặc biệt, Nhưng mà lại nói không ra rốt cuộc là cái cảm giác gì.

Tả Tình Duyệt lắc lắc đầu, muốn hất tung những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, hít thở một hơi thật sâu để nén tức giận, hiện tại cô chỉ hy vọng bữa tiệc có thể kết thúc nhanh một chút, mà kết thúc bữa tiệc này xong sẽ như thế nào đây? Trở lại biệt thự, cô sẽ lại rơi vào địa ngục sao?

Nghĩ đến tối hôm qua Cố Thịnh chiếm đoạt cô, cả người Tả Tình Duyệt xẹt qua một chút run rẩy, đôi tay theo bản năng ôm chặt mình, bất luận là ở đâu thì cô đều không thể trốn thoát được sự hành hạ của anh! Ở đâu có hắn thì ở đó chính là địa ngục, dù có cố ý nhưng cô vẫn không thể thoát được khỏi lòng bàn tay của hắn.

Tả Tình Duyệt đi ra khỏi toilet, cố tìm thân ảnh của Cố Thịnh, nhưng chỉ thấy An Điền trò chuyện với vài người ở trong đại sảnh, cơ hồ là tìm khắp mọi nơi, cũng không có nhìn thấy Cố Thịnh, hắn đi đâu? Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, nhưng một giây kế tiếp, trong lòng của cô trôi lên một tia khổ sở, hắn không ở đây không phải tốt hơn sao? Cô có thể thở một cái, không cần diễn trò với hắn nữa!

"Tiểu Duyệt tiểu thư, có thể nói chuyện một chút được không?" giọng nói dịu dàng truyền đến từ phía sau, Tả Tình Duyệt cả kinh, theo bản năng quay đầu lại, đột nhiên chạm mặt Cận Hạo Nhiên, trong lòng bối rối làm cô lập tức lùi về phía sau vài bước, vì cơ thể mất thăng bằng, liền muốn ngã xuống mặt sàn đá cẩm thạch, một cánh tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay của cô, Cận Hạo Nhiên nhẹ nhàng dùng lực kéo cả người cô vào lồng ngực một lần nữa.

Hơi thở của hắn quanh quẩn bên mũi mình, cô phát hiện trên người người đàn ông này tràn đầy mùi vị ánh mặt trời. (ta cũng không biết mùi này là mùi gì

)

"Chúng ta lại gặp mặt!" Cận Hạo Nhiên nói nhỏ ở bên tai của cô, biết rất rõ ràng cô đã có người đàn ông của mình, nhưng hắn không thể nào nhịn được nảy sinh quyến luyến với cô, gặp nhau lần nữa, hắn phát hiện lực hút của cô đối với hắn không giảm mà lại tăng, cô giống như là một đóa hoa đầy độc dược, khiến cho hắn không ngừng trầm mê.

Tả Tình Duyệt bỗng chốc tỉnh táo lại, giật mình bây giờ thân thể cô đang dán chặt vào lồng ngực của hắn, tư thế hai người như vậy rất mờ ám, nếu như bị Cố Thịnh nhìn thấy, kết quả của cô chắc chắn sẽ rất thảm.

"Anh buông tôi ra!" Tả Tình Duyệt giùng giàng, nhưng thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay của hắn, hơi thở của hắn phả thẳng vào mặt của cô, khiến cho cô càng thêm hốt hoảng.

Thật vất vả có cơ hội gặp lại cô ở nơi này, Cận Hạo Nhiên không muốn buông cô ra nhanh vậy, "Em yên tâm, nơi này rất bí mật, anh rất nhớ lúc đánh đàn với em."

Chương 36: Bị Cố Thịnh phát hiện

Tả Tình Duyệt mãi ngẩn nhìn bốn phía, lại phát hiện mình không biết từ lúc nào đã bị anh dẫn tới một góc hẻo lánh, bị mấy bồn cây che khuất tầm mắt.

Khóe miệng Cận Hạo Nhiên nhếch lên một nụ cười, giơ tay lên nhẹ nhàng đụng vào gương mặt của cô, hắn cũng muốn hỏi cô rốt cuộc còn nhớ người luôn không để ý đến mưa gió, mỗi ngày đều đứng hẹn đánh đàn với cô hay không, nhưng biết khả năng cô đã quên là rất lớn, lại không muốn chính miệng cô nói đã quên hắn, hắn không có dũng khí nói ra khỏi miệng.

Một bàn tay của Tả Tình Duyệt vỗ tay không an phận của hắn ra, phòng bị trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt.

"Duyệt Duyệt....." Cận Hạo Nhiên bắt lấy cổ tay của cô, nhỏ giọng kêu lên, lại thấy được khuôn mặt thống khổ của cô.

"Ủm..... Đau!" Tả Tình Duyệt nhú chặt lông mày, vì bữa tiệc tối nay, Cố Thịnh đặc biệt bảo cô mang một đôi bao tay vừa đủ để che lấp đi vết thương ở cổ tay cô, anh vừa lúc chụp ngay vào tay cô khiến vết thương bị nứt ra, rỉ máu ra.

Cận Hạo Nhiên lập tức buông cô ra, kéo bao tay của cô ra, thời điểm nhìn thấy vết thương trên cổ tay cô khiến hắn ngẩn ra, hắn là bác sĩ, không có người nào có thể hiểu rõ vết thương này làm sao mà có hơn hắn!

"Tại sao?" trong mắt Cận Hạo Nhiên xẹt qua một chút sâu xa, nhìn thẳng vào mắt Tả Tình Duyệt. Tại sao lại có vết thương thế này? Vết thương này rõ ràng cho thấy mới vừa lưu lại không lâu, cô không phải rất hạnh phúc sao? Cố Thịnh không phải rất thương cô sao? Sao phải tự tử?

Ánh mắt của Cận Hạo Nhiên rơi vào trên cánh tay bại lộ trong không khí của cô, đột nhiên nhìn thấy vài vết thương có màu rất nhạt, móc khăn tay ra nhẹ nhàng lau qua, những chỗ bị lau qua đều là vết hằn, vết dây nhìn thấy mà ghê.

"Em nói đi, tại sao có thể như vậy? Là Cố Thịnh làm có đúng hay không?" Cận Hạo Nhiên găm nhẹ ra tiếng, mặt lộ rõ đường gân tím tím xanh xanh, hắn cho là Cố Thịnh hết lòng thương yêu Duyệt Duyệt, lại không ngờ hắn thô bạo với cô như vậy! Nhìn máu trên cổ tay càng ngày càng nhiều, Cận Hạo Nhiên vội vàng dùng khăn tay buộc chặt vết thương lại cho cô, không để cho máu tiếp tục chảy ra ngoài.

"Không, không phải!"

Tả Tình Duyệt tránh né ánh mắt của anh, nhìn động tác thuần thục của Cận Hạo Nhiên, phát hiện mình làm bại lộ bí mật của vợ chồng trước mặt người ngoài, nghĩ đến hậu quả khi Cố Thịnh biết, cả người Tả Tình Duyệt bị sợ hãi bao phủ.

"Không phải do hắn, vậy là ai?" Cận Hạo Nhiên cầm hai vai của cô, nghiêm nghị chất vấn, trong mắt cô đã biểu hiện rõ ràng cô đang nói dối, Cố Thịnh đáng chết! Cứ nhiên đối đãi Duyệt Duyệt như vậy! Buông tay ra, thân hình cao lớn mang theo sát khí, hắn muốn đi tìm người đàn ông kia để tính sổ!

"Anh muốn làm cái gì?" Tả Tình Duyệt cố nén đau kéo Cận Hạo Nhiên, trong lòng cô có dự cảm không tốt

"Tôi muốn hỏi Cố Thịnh, tại sao đối với em như vậy!" Cận Hạo Nhiên nắm chặt tay thành nắm đấm, hắn muốn hỏi hắn ta, tại sao cưới Duyệt Duyệt lại không quý trọng thật tốt, mới vừa rồi còn ân ái ở trước mặt mọi người, vậy là ý gì?

"Không, anh đừng đi !" Tả Tình Duyệt cầu khẩn, "Coi như tôi cầu xin anh, không nên đi tìm anh ta!"

"....." Cận Hạo Nhiên trầm mặc, ánh mắt rơi vào trên mặt Tả Tình Duyệt, sợ hãi trong mắt cô càng thêm xác định suy đoán của hắn, tức giận trong lòng càng thêm nồng đậm.

"Nếu như anh thật sự muốn giúp tôi, thì đừng lên tiếng, thay tôi giữ bí mật!" Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, tựa hồ muốn khóc lên, đôi tay lôi kéo áo tây trang của Cận Hạo Nhiên thật chặt, cô mơ hồ cảm thấy người đàn ông này thật bất bình vì cô, nhưng cô không cần sự bất bình này, kích động của hắn sẽ đẩy cô vào hoàn cảnh càng bi thảm hơn.

Còn chưa kịp có được câu trả lời của Cận Hạo Nhiên. Thân thể Tả Tình Duyệt đột nhiên cứng đờ, thấy được bóng dáng quen thuộc từ lầu hai đi xuống, vừa lúc chạm phải tầm mắt của hắn, cô cảm giác như bị lăng trì.

Chương 37: Ra tay quá nặng

Trong mắt Cố Thịnh nổi lên hung ác nồng đậm, ánh mắt giống như một con dao nhọn, sắc bén hướng về phía Tả Tình Duyệt, người phụ nữ đáng chết này lại hồn nhiên lôi kéo tay áo của Cận Hạo Nhiên, cô còn dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía Cận Hạo Nhiên, dù cho là ai nhìn qua cũng sẽ nảy sinh thương hại, thật là một phụ nữ lẳng lơ, hắn vừa rời khỏi cô một lúc cô đã bắt đầu dụ dỗ người đàn ông khác sao?

Tả Tình Duyệt dần dần buông lỏng tay áo của Cận Hạo Nhiên ra, trong lòng bỗng dưng bị một hồi lạnh giá bao quanh, Cố Thịnh bước từng bước từ trên lầu đi xuống, Tả Tình Duyệt không thừa thời gian để băn khoăn về cô gái đi đằng sau hắn là ai? Cô càng hiểu rõ ràng vừa rồi bọn họ đã làm cái gì. Trong lòng của cô bây giờ chỉ thấy sợ hãi, nên làm cái gì bây giờ?

Tả Tình Duyệt cảm thấy máu cả người như ngưng đọng lại, quay mặt nhìn về phía cô, Cận Hạo Nhiên thấy được ánh mắt sợ hãi của cô, nắm chặt hai vai của cô, "Duyệt Duyệt, em làm sao vậy? em đừng như vậy, anh đồng ý với em, em yên tâm, anh sẽ thay em giữ bí mật này!"

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của cô, trong lòng Cận Hạo Nhiên phủ lên một lớp thương tiếc, Duyệt Duyệt gả cho Cố Thịnh vì lý do gì?

Cảm thấy cô đang run rẩy, Cận Hạo Nhiên cầm thù Cố Thịnh đồng thời cũng hận chính bản thân của hắn.

Hắn nên trở về sớm chút ! Nếu như trở về sớm một chút hắn nhất định sẽ không để cho Duyệt Duyệt gả cho Cố Thịnh, nhất định đem hết toàn bộ sức lực bảo vệ người phụ nữ hắn yêu sâu đậm từ nhỏ

"Bác sỹ Cận, hẩn là anh nên buông tay bà xã tôi ra đi!" Đứng phía sau lưng Cận Hạo Nhiên, giọng nói bén nhọn của Cố Thịnh tựa hồ truyền đến từ địa ngục, mang theo sắc thái không giận mà uy, nếu như hẩn đến chậm một bước nữa, có phải bọn họ đã lăn lộn trên giường?

Trong mắt Tả Tình Duyệt phủ lên một tia tuyệt vọng. Việc Cận Hạo Nhiên bảo vệ bí mật kia đã là một chuyện khác rồi, việc cô sợ nhất cuối cùng vẫn xảy ra, cho dù giữa cô và Cận Hạo Nhiên không hề xảy ra chuyện gì Cố Thịnh cũng sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy, trong mắt hẩn cô đã bị định tội rồi, cho dù cô muốn cãi lại cũng không có cơ hội.

Cận Hạo Nhiên đột nhiên ngẩn ra, mới hiểu được tại sao vừa rồi Duyệt Duyệt phải sợ hãi như vậy!

Chỉ nhìn hẩn, cô đã sợ hãi thành như vậy! Có thể tưởng tượng được, Cố Thịnh rốt cuộc đã làm cho Duyệt Duyệt tổn thương đến nhường nào.

Nắm chặt tay thành quả đấm, trong mắt Cận Hạo Nhiên phát ra ánh sáng, xoay người, hung hăng vung qua một quyền. . . .

"Không." Tả Tình Duyệt cả kinh trong lòng, còn chưa kịp ngăn lại, một quyền kia đã chính xác đánh vào mặt Cố Thịnh, khóe miệng nhất thời chảy ra một vết máu.

"Đây là tôi thay Duyệt Duyệt dạy dỗ lại anh !" Cận Hạo Nhiên căm hận nhìn thẳng cặp mắt của Cố Thịnh, đánh hẩn một quyền quá hời đối với hẩn, hẩn nên giết hẩn ta mới có thể giải mối hận trong lòng.

Cố Thịnh bị đau, trong miệng tràn ngập vị tanh của máu, mi tâm nhú chặt lại, giơ tay lên lau vết máu ở khóe miện g, ánh mắt lợi hại mang theo châm chọc nhìn đôi nam nữ ở trước mặt, "Duyệt Duyệt? kêu tên cũng thật thân mật!"

Trong lòng Cố Thịnh xẹt qua một chút hờn giận, không có ai có thể đánh hẩn mà không phải trả giá lớn cả, huống chi người này còn mơ ước người phụ nữa của hẩn ! Ánh mắt sắc lạnh, quả đấm nắm chặt, chỉ là trong nháy mắt, liền đánh vào khóe miệng của Cận Hạo Nhiên: "Anh có tư cách gì thay cô ấy dạy dỗ tôi! Một quyền này, là cái giá phải trả cho ước muốn có được người phụ nữa của tôi."

Thân thể Cận Hạo Nhiên lão đảo một hồi, trong lòng ngẩn ra, hẩn có tư cách gì dạy dỗ anh ta? Chỉ bằng hẩn rất yêu Duyệt Duyệt! Chỉ bằng Cố Thịnh lấy được thứ hẩn đã lỡ mất.

Nhưng, những điều này hẩn đều không thể nói ra khỏi miệng!

"Anh làm sao vậy?" Tả Tình Duyệt tiến lên đỡ lấy Cận Hạo Nhiên, dù nói thế nào thì Cận Hạo Nhiên cũng là vì cô mới gây gỗ với Cố Thịnh, trong lòng của cô nhất thời cảm thấy áy náy.

Hành động của Tả Tình Duyệt khiến sắc mặt của Cố Thịnh càng thêm u ám, "Còn không mau tới đây!"

Cô lại là quan tâm đến sự an nguy của Cận Hạo Nhiên mà không phải là người chồng như hần, giữa hai người quả nhiên có thứ tình cảm hèn hạ đó sao?

Thân thể Tả Tình Duyệt cứng đờ, thanh âm Cố Thịnh rõ ràng mang theo sự tức giận, tối hôm nay, cô đã chọc giận đến hần, nếu như chọc giận hần nữa, cô không cách nào tưởng tượng nổi sẽ xảy ra chuyện gì!

Cô không còn sự lựa chọn nào khác, thời điểm cô đang muốn đi về phía Cố Thịnh thì tay phải lại bị Cận Hạo Nhiên kéo lại, "Đừng đi qua!"

Cận Hạo Nhiên đã quyết định, cho dù là Duyệt Duyệt đã lập gia đình thì thế nào? Nếu Cố Thịnh không cho cô được hạnh phúc, vậy hần chỉ có thể đoạt lại cô, chính hần sẽ mang lại hạnh phúc cho cô!

Tả Tình Duyệt dừng bước chân lại, quay đầu lại đụng phải ánh mắt cương quyết mà khẩn cầu của Cận Hạo Nhiên, trong ngực có một chút rung động, ánh mắt này giống như đã từng quen biết, cô nỗ lực hồi tưởng lại nhưng không biết sau lưng Cố Thịnh nhìn hai người nhìn nhau, sắc mặt càng ngày càng thêm u ám

Đồ đàn bà đáng chết! Cho hần là người vô hình sao?

Chương 38: Duyệt Duyệt đau đến bất tỉnh

Tả Tình Duyệt nhìn Cận Hạo Nhiên, chỉ là cô còn không kịp đi tìm khiếm ở lúc nào, tại nơi đâu đã thấy qua được ánh mắt như thế thì tay trái lại bị một lực thật lớn cầm

"A"

Vết thương vốn được chiếc khăn tay bao quanh lại chảy máu một lần nữa, vết máu đỏ tươi nhanh chóng lan tràn, nhuộm đỏ cả chiếc khăn trắng, đau đớn khiến Tả Tình Duyệt phục hồi lại tinh thần, đảo mắt nhìn về phía ánh mắt ác liệt của Cố Thịnh.

Con người màu đen của hần sâu không thấy đáy, toàn bộ khuôn mặt tràn đầy sự tức giận.

Đau quá ! cổ tay bé nhỏ chảy máu ướt đẫm chiếc khăn tay, không ngừng chảy thành giọt xuống nền đá cẩm thạch trên sàn, Tả Tình Duyệt đau đến sắc mặt tái nhợt, nhìn mặt của Cố Thịnh, cô lại không muốn mở miệng cầu xin hắn buông tay, cô sợ nhìn thấy hắn lại thờ ơ lời cầu xin của cô lần nữa.

Nhưng, cô thật sự rất đau! Tựa như cả mạng sống dần dần mất hẳn.

"Buông cô ấy ra !" Cố Thịnh cắn răng nghiêng lợi, mắt sáng như đuốc nhìn tay nắm lấy Tả Tình Duyệt của Cận Hạo Nhiên.

Mắt của Cận Hạo Nhiên bị màu đỏ kia làm cho đau nhói, theo bản năng buông tay ra, hắn chính mắt thấy Cố Thịnh không quan tâm Duyệt Duyệt, thấy cô thống khổ như vậy, Cố Thịnh hẳn chẳng lẽ không đau lòng sao?

Tả Tình Duyệt bị Cố Thịnh kéo vào ngực của mình, giống như cố ý trừng phạt cô, lực đạo của hắn vẫn không có giảm bớt, chớp mũi đụng phải lồng ngực vững chắc, trong nháy mắt toát ra một tia đau xót, nước mắt cố nén cứ thế rơi xuống.

"Cố Thịnh, anh thật khốn khiếp !" Cận Hạo Nhiên chưa từng hận người nào như thế, nhìn Duyệt Duyệt bị hắn lôi vào ngực rơi lệ không ngừng, trong lòng tựa hồ là bị một đôi tay níu lấy, trên mặt Duyệt Duyệt chỉ nên có nụ cười mới đúng! Xem hắn làm Duyệt Duyệt biến thành bộ dạng gì!

"Bác sỹ Cận, đừng quên rằng cô ấy là bà xã của tôi !" Cố Thịnh nhếch miệng, ánh mắt hướng về trên mặt tái nhợt của Tả Tình Duyệt, mi tâm hơi nhíu, trong lòng phủ lên một chút nóng nảy, dường như lộ ra một chút không đành lòng, nhưng ở trước mặt của Cận Hạo Nhiên hắn lại càng tỏ ra vẻ không thèm để ý đến.

"Nếu biết cô ấy là bà xã, anh nên thương tiếc cô ấy chứ không phải đối với cô ấy như vậy !"

"Bà xã của tôi tôi tự biết rõ đối đãi thế nào, không cần người ngoài như anh phải chỉ dạy!" Cố Thịnh không chút nào thoái lui, người đàn ông này hạ quyết tâm muốn có người phụ nữ của hắn rồi sao? Cho dù Cố Thịnh hẳn không cần đến người phụ nữ này cũng sẽ không nhường cho người khác ! Huống chi Tả Tình Duyệt đối với hắn mà nói, là một sự tồn tại đặc biệt !

Hai người nhìn nhau, không ai nhường ai, mà giờ phút này sắc mặt của Tả Tình Duyệt trong ngực Cố Thịnh đã không có một giọt máu nào.

Thật ồn ào! Ý thức của Tả Tình Duyệt bắt đầu dần dần mơ hồ, bọn họ đang nói cái gì? Giọng của Cố Thịnh giống như rất tức giận! Nghĩ đến những chuyện hắn làm với cô lúc tức giận, Tả Tình Duyệt theo bản năng co rúm lại một chút, "Không. ĐừngĐừng đối với tôi như vậy!"

Cô thấp giọng nỉ non khiến hai người đàn ông cũng không khỏi phải ngó ngẩn, cô bi thương van xin khiến Cận Hạo Nhiên đau lòng, Cố Thịnh cúi đầu nhìn người phụ nữ ở trong ngực mình, vừa đúng con người cô khẽ nhắm lại, trong lòng cảm thấy căng thẳng, có thứ gì đó tách ra bao phủ lấy.

Tả Tình Duyệt mơ hồ trông thấy khuôn mặt to lớn của Cố Thịnh, sợ hãi trong lòng mở rộng đến cực hạn, rốt cuộc không chịu nổi đau đớn và sợ hãi đan vào nhau, nhất thời khiến cô ngất đi.

"Duyệt Duyệt." Cận Hạo Nhiên tiến lên, muốn đoạt lấy Tả Tình Duyệt, nhưng Tả Tình Duyệt lại bị Cố Thịnh bế lên trước một bước.

"Cô gái, chút đau này đã không chịu nổi sao?" Nhìn Tả Tình Duyệt đã bất tỉnh, trong thanh âm trầm thấp của Cố Thịnh lộ ra vài phần ác liệt, nhưng hắn lại không phát hiện lòng mình bỗng chốc bị cái gì đung phẩy, ngay cả thần sắc cũng bắt đầu hốt hoảng, bước chân vội vàng ôm người phụ nữ trong ngực vọt ra khỏi bữa tiệc. . . .

Chương 39: Sự ầm ập lâu ngày không gặp

Bữa tiệc vẫn tiếp diễn như cũ, nhưng Cận Hạo Nhiên cũng rời khỏi bữa tiệc theo, hẳn nhất định phải tận mắt thấy Duyệt Duyệt không việc gì mới được!

Mà sau khi rời đi, bọn họ cũng không để ý đến trên cầu thang của lầu 2, khoe miệng một cô gái khẽ nhếch một nụ cười.

Cô là Trần Nhân Như, một trong những tình nhân của Cố Thịnh đồng thời cũng là trợ thủ đắc lực của hắn, trước kia rời công ty sang ngoại quốc thị sát mới bỏ lỡ chuyện kết hôn với Cố Thịnh, vốn là cô cho rằng mình đã bị loại nhưng nhìn đến tình huống vừa rồi, Cố Thịnh không hề thương xót người vợ này của hắn.

Nghĩ đến điều gì đó, nụ cười của cô càng quý dị hơn, thậm chí mang theo một chút hung ác độc địa, trong miệng khẽ nỉ non, "Bà Cố"

Cái danh hiệu này vẫn là mục tiêu phấn đấu của cô, xem ra cô vẫn còn hy vọng !

.

Tả Tình Duyệt từ từ tỉnh lại, khó khăn mở hai mắt ra, đập vào mắt là một màu trắng như tuyết, cô ở nơi nào?

Khắp trong không khí đều là mùi nước sát trùng, Tả Tình Duyệt nhìn quanh bốn phía, nơi này là bệnh viện sao? Cô nhớ tối hôm qua vết thương của mình nứt ra, trên cổ tay truyền tới đau đớn khiến cho cô nhúm mày lại, hơi thở cũng co rút, đang muốn xem lại vết thương của mình, không ngờ lại phát hiện Cố Thịnh nằm nghiêng trên ghế sa lon, nhắm hai mắt giống như là đang ngủ, ở trong phòng bệnh xa xỉ này.

Cơ thể Tả Tình Duyệt bỗng nhiên ngẫn ra, dường như có chút không dám tin vào hai mắt của mình, hẳn ở nơi này trông cô cả đêm ?

trong lòng phủ lên một cảm xúc không rõ, Tả Tình Duyệt theo bản năng mở to mắt.

"Em đã tỉnh?" giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, Tả Tình Duyệt nghe tiếng nhìn qua, đột nhiên thấy vẻ mặt hơi mỉm cười của Cận Hạo Nhiên đang ngồi ở giường bệnh bên kia, trên mặt vẫn nở nụ cười làm cho người khác cảm thấy hơi ấm, con người sáng sủa giống như chỉ có sự tồn tại của cô.

Trong mắt Tả Tình Duyệt dao động mạnh, chính là ánh mắt thân thiết này, khiến cô thấy giống như đã từng quen biết.

"Đói bụng chưa? Có hay không muốn ăn gì đó ? A, đúng rồi, anh nhớ em thích ăn cái gì? Em chờ anh một chút, anh lập tức trở lại." Cận Hạo Nhiên nói xong đột nhiên đứng dậy, thân thể bởi vì dùng sức quá mạnh cộng thêm cả đêm mệt mỏi mà lao đảo một cái, vấp và ổn định lại cơ thể của mình, lúng túng nhìn Tả Tình Duyệt, "Anh không sao, em cứ nằm thêm một lát nữa!"

Sự quan tâm của hắn khiến trong lòng Tả Tình Duyệt nổi lên một chút ấm áp, người đàn ông này cũng trông cô cả đêm sao? Bọn họ mới vừa gặp mặt mấy lần mà thôi, cô càng cho rằng Cận Hạo Nhiên không có ác ý với mình.

Nhìn bóng lưng cận Hạo Nhiên dần dần biến mất, trên mặt Tả Tình Duyệt cũng hiện lên vẻ tươi cười, kể từ sau khi cô gả cho Cố Thịnh, Cận Hạo Nhiên là người đầu tiên mang đến ấm áp cho cô, cô tin nếu như bọn họ không phải gặp nhau trong tình huống này, có lẽ sẽ trở thành bạn tốt, nhưng hiện tại.

Cố Thịnh rõ ràng đã hiểu lầm cô với Cận Hạo Nhiên!

"Vừa tỉnh lại đã vui mừng như vậy, xem ra là cô không sao!" thanh âm lạnh lùng của Cố Thịnh truyền đến bên tai Tả Tình Duyệt giống như có một trận gió lạnh thổi vào cái chăn của Tả Tình Duyệt, trên mặt thôi cười chậm chạp nhắm mắt lại.

Cảm nhận được hơi thở của hắn cách mình càng ngày càng gần, Tả Tình Duyệt không dám cử động chút nào, cô cảm thấy mình rất đáng thương.

Sắc mặt Cố Thịnh u ám, cô gái này lại có thể nhìn bóng lưng của cận Hạo Nhiên cười dịu dàng

đến như thế! Lại chọc hấn không vui lần nữa.

"Nếu không còn chuyện gì, liền đứng lên về nhà! Đừng có mới sáng sớm đã dụ dỗ người đàn ông khác ở trước mặt tôi!" thanh âm Cố Thịnh cất cao vài phần, một tay vén cái chăn Tả Tình Duyệt lên, mới vừa rồi hấn nghe được Cận Hạo Nhiên biểu hiện ân cần với cô, Cận Hạo Nhiên ngay cả cô thích ăn cái gì cũng biết, quả nhiên quan hệ không phải là ít !

Chỉ là hấn sẽ không để cho bọn họ có cơ hội tâm tình mờ ám mới nhau.

Mỗi một câu đều mang theo gai đâm vào bên trong lòng của Tả Tình Duyệt, đột nhiên Tả Tình Duyệt mở mắt ra, khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ sở, lần này cô không tránh tầm mắt của hấn, nhìn hấn chăm chăm, "Anh còn để ý sao?"

Chương 40: Anh không quan tâm

"Anh còn để ý sao?"

Lòng của Cố Thịnh bị khơi dậy một chút rung động, quan tâm sao? Hấn nguyên bản không có yêu cô, cưới cô là vì muốn giam cầm cô để trả thù những tổn thương cô đã gây ra thôi, hấn không quan tâm! Hấn quan tâm chính là làm như thế nào để cho cô đau khổ hơn!

Nhưng tại sao trong đêm tân hôn hấn lại vui mừng vì cưỡng bức được cô? Tại sao lúc chứng kiến cô và Cận Hạo Nhiên quan hệ thân mật hấn lại tức giận như thế?

Tại sao tối hôm qua thấy cô bất tỉnh tim của mình bỗng chốc co rút đau đớn?

Trong trái tim kiên cường đã lâu của hấn sinh ra sợ hãi, sợ phải đi tìm kiếm đáp án của vấn đề này!

"Anh không quan tâm !" thanh âm của Tả Tình Duyệt vang lên lần nữa, thêm mấy phần không biết phải làm sao, tự giễu, thậm chí là chấp nhận.

Hấn không quan tâm cô hoặc là hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm? Cái hấn muốn thật rõ ràng, đau đớn của cô chính là vui vẻ của hấn, không phải sao? Cô vẫn còn trông mong điều gì? Biết rất rõ ràng, bản thân hy vọng càng nhiều, thất vọng sẽ càng lớn, đau khổ cũng càng sâu, nhưng vẫn không nhận được rơi vào.

Cô đã suy nghĩ đóng cửa trái tim của mình nhiều lần, nhưng dù cho cô cố gắng thế nào vẫn là không cách nào đuổi người đàn ông yêu thương trước khi kết hôn ra khỏi trái tim mình.

Cố chấp chống cơ thể yếu đuối, Tả Tình Duyệt khó khăn ngồi dậy, xuống giường, trong đầu hiện ra ánh mắt quan tâm, nụ cười ấm áp của Cận Hạo Nhiên, khiến cô không khỏi thở dài, cô chỉ có thể nói lời xin lỗi với hắn trong lòng

Tả Tình Duyệt đi ra cửa, Cố Thịnh nhìn bóng dáng tiêu điều, ở trong lòng lan tràn một chút thương xót, lại như muốn ôm cô vào trong ngực yêu thương, hắn lại bị cái ý nghĩ này làm sợ hết hồn một lần nữa, cộng thêm nghi vấn trong lòng mình vừa rồi, không xác định càng lúc càng lớn.

Nhận ra cảm giác không xác định này sẽ đưa đến hậu quả gì, Cố Thịnh từ trong ngực móc ra tấm hình, chàng trai trên hình cười thật hạnh phúc, còn cô gái bên cạnh. . . .

Trong mắt nhanh chóng động lại vẻ u ám, Cố Thịnh nắm chặt tay thành nắm đấm, hắn tự nói với mình! Hắn không quan tâm cô càng không thể quan tâm cô!

"Đúng, tôi không quan tâm!" Cố Thịnh vẫn tỏ ra bình tĩnh nhưng lại lộ khí thế khiến người khác kinh sợ.

Tả Tình Duyệt đi tới cạnh cửa ngăn ra, khoe miệng nở một nụ cười, "Nếu không quan tâm cần gì phải trông nom tôi dụ dỗ ai?"

Đau lòng, Tả Tình Duyệt tự nói với mình phải kiên cường.

"Nhưng cô là vợ của Cố Thịnh tôi, tôi cũng không hi vọng đội nón xanh!" Cố Thịnh từng bước từng bước hướng đến gần Tả Tình Duyệt, đi tới bên cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng dò vào trong áo của cô, "Nếu như bản tính phóng túng của cô không đổi được, cô có thể dụ dỗ tôi! Tôi sẽ thỏa mãn cô. Để cho côcực sướng.

Cơ thể Tả Tình Duyệt đảo qua một chút run rẩy, hơi thở quen thuộc của người đàn ông bao vây lấy cô tăng tăng, chống lại tầm mắt của hắn, "Không hy vọng đội nón xanh? Đêm tân hôn anh không phải tự tay đội nón xanh lên đầu mình sao?"

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, tại sao Cố Thịnh có thể tàn nhẫn như vậy!

Lời của cô khiến Cố Thịnh khẽ cau mày, nghĩ đến đêm đó trong mắt của hắn đảo qua một chút kỳ quái, cũng không tính để cho cô biết người đêm đó đoạt lấy cô thật sự là hắn!

Chỉ là hắn muốn khiến cho cô trả giá thật lớn vì sự mạnh mẽ, tay từ từ đi xuống, dò vào làn váy cô, Tả Tình Duyệt cả kinh trong lòng, nhìn đến gian ác trong mắt hắn nhất thời hiểu ý đồ của hắn, người đàn ông này hẳn muốn.

Không! Nơi này là bệnh viện, huống chi Cận Hạo Nhiên sẽ trở lại bất cứ khi nào!

Hốt hoảng đè lại tay của hắn, "Chúng ta trở về." Cho dù là bị làm nhục cô cũng không hy vọng xảy ra trường hợp như vậy ở đây!

Khôn khéo như Cố Thịnh dĩ nhiên hiểu lo ngại của cô, nhưng là hắn thích xem cô hốt hoảng, nhẹ nhàng cắn vành tai của cô, "Thế nào? Còn sợ tình nhân của cô bắt gặp cô đang phóng túng?"

Chương 41: Vợ chồng hài hòa

Tay Cố Thịnh mang theo khiêu khích và trừng phạt, cô không muốn làm, hắn càng phải ép cô làm, giống như bây giờ, cô càng sợ hãi bị người khác bắt gặp, hắn càng phải tạo ra cơ hội này, tốt nhất là khiến cho Cận Hạo Nhiên nhìn thấy xong nhận rõ cái hiện thực này, Tả Tình Duyệt là người đàn bà của hắn, trên người của cô có dấu vết của hắn.

"Cố Thịnh, tôi cầu xin anh. . . . Trở về, anh đối xử với tôi thế nào cũng được!" Tả Tình Duyệt van xin, trong hai mắt cô tràn đầy nước mắt, ở trước mặt của hắn, dù cho cô muốn giữ lại một chút tự ái thế nào, nhưng người đàn ông này chưa bao giờ cho cô cơ hội, ngay cả bố thí một chút vụn nhỏ cũng không.

Cố Thịnh cũng không để ý tới sự cầu khẩn của cô, tỉ mỉ dày đặc hôn vào cổ cô từng cái từng cái, nhẹ nhàng gặm cắn, mỗi lần hôn đều làm cho cả người Tả Tình Duyệt run rẩy quá mức, nắm làn váy, cô lúng ta lúng túng chỉ cần chặt môi không để cho mình thở ra tiếng, bất lực nhìn ra cửa hơi mở, cầu nguyện sẽ không có người xuất hiện, cầu nguyện Cận Hạo Nhiên không trở lại nhanh vậy.

Cố Thịnh cảm thấy cơ thể cô run rẩy, trong mắt đảo qua chút kỳ quái càng thêm hưng phấn chuẩn bị chụp lấy vùng mẫn cảm của cô.

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân nhỏ truyền đến, trong lòng Tả Tình Duyệt ngẩn ra, trong mắt chứa đầy sợ hãi, bất kể người kia có phải là Cận Hạo Nhiên hay không chỉ cần bước vào từ cửa liền nhất định thấy được giờ phút này bọn họ đang làm chuyện gì .

Cô nên làm cái gì bây giờ?

"Anh đã nói. . . . Bên ngoài chúng ta. . . . Chúng ta là vợ chồng. . . . hài hòa." Tả Tình Duyệt nhỏ giọng đứt quãng nói, thanh âm mềm yếu làm cho lòng người nhộn nhạo.

"Chúng ta bây giờ không ‘ hài hòa ’ sao? Những chuyện tôi làm với em lúc này, là việc đàn ông

trên thế giới đều làm với vợ mình ! Không phải sao?" Cố Thịnh nhếch miệng, cười châm chọc, tiếng bước chân cách đây càng ngày càng gần mà thân thể cô gái trong ngực cũng càng ngày càng căng thẳng, mặc dù rất hưởng thụ sự hoảng sợ giờ phút này của nàng, nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, cô cứ sợ người khác bắt gặp chuyện của bọn họ như vậy sao? Cái bộ dáng này của cô giống như hân mới là tình nhân của cô, mà không phải người chồng!

Ý nghĩ như vậy khiến cho hân càng thêm muốn đoạt lấy cô chân chân thật thật để đền bù khó chịu trong lòng.

Ánh mắt Tả Tình Duyệt vẫn chú ý ngoài cửa, khi cô nhìn thấy một bóng dáng màu trắng, sợ hãi trong lòng phóng đại, không biết là hơi sức và dung khí từ đâu tới, hung hăng đẩy Cố Thịnh đang ôm chặt mình ra, trong lòng chỉ có một ý nghĩ đó chính là chạy trốn!

Tả Tình Duyệt hoảng hốt chạy ra khỏi phòng bệnh suýt nữa đụng phải người đi tới, cô không dám nhìn tới người đó là ai chỉ biết là không ngừng chạy ra ngoài, chỉ cần nơi nào có Cố Thịnh thì đó chính là địa ngục của cô, cô không muốn để ý tới những thứ lo lắng kia, muốn chạy trốn tới một nơi mà Cố Thịnh không tìm được !

"Đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, trong mắt đảo qua một chút u ám, không nghĩ tới cô gái mảnh mai lại có hành động như vậy.

"Thịnh, chị dâu thế nào?" Người đến là Sở Phàm mặc áo khoác dài màu trắng, nhìn mặt Cố Thịnh chưa thỏa mãn dục vọng, mơ hồ đoán được một chút manh mối, không khỏi trêu chọc "Anh cũng nên thông cảm chăm chú sức khỏe của chị dâu, chớ lo tự hưởng thụ!"

Sáng sớm hôm nay vừa đến bệnh viện liền nghe nói chuyện tối hôm qua Tả Tình Duyệt bị đưa vào bệnh viện cho nên hân liền lập tức tới xem một chút, đột nhiên thân thể của hân ngẩn ra, nếu như mình đến sớm một chút có phải lại bắt gặp hình ảnh không cho thiếu nhi xem hay không?

Cố Thịnh lạnh lùng liếc hân một cái, không rảnh xem hân đùa giỡn, trong đầu đều là chuyện Tả Tình Duyệt đẩy hân ra.

Phụ nữ đáng chết, ghét hân đụng vào thế sao?

Cô cho là có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hân? Vậy thật quá ngây thơ!

Chương 42: Không chỗ tìm

Nhưng lần này Cố Thịnh lại tính sai, không lâu sau hân đuổi theo sau Tả Tình Duyệt nhưng mà hình bóng cô đã biến mất, trở lại biệt thự, tìm khắp các phòng trong khu biệt thự lớn, ngoài mấy người giúp việc, thì không hề thấy bóng dáng của Tả Tình Duyệt.

"Cô gái đáng chết!" Cố Thịnh tức giận đập vỡ hết đồng hồ cổ đắt giá trong biệt thự, khiến mỗi người có mặt ở đây nơm nớp lo sợ.

Từ trước cho đến nay bọn họ chưa từng trông thấy ông chủ như vậy ! Đôi mắt của hắn phần nộ thiêu đốt giống như muốn ăn thịt người.

Cố Thịnh móc điện thoại ra bấm tới số điện thoại của Trần Nhân Như, giọng nói ác liệt khiến cho lòng người run sợ, "Lập tức tra vị trí Tả Tình Duyệt cho tôi !"

Trần Nhân Như vừa nghe ánh mắt lóe lên , "Tổng tài phu nhân? cô ấy làm sao?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại tôi muốn cô trong thời gian ngắn nhất tìm cô ấy về đây!" trong mắt của Cố Thịnh mất kiên nhẫn phát ra một tia sáng, tập đoàn tài chính Cố thị có mạng lưới thông tin lớn mạnh, chỉ cần là người hắn muốn tìm thì tuyệt đối là không thể không tìm thấy !

Cô gái này lại có thể chơi mất tịch với hắn, chờ hắn tìm được cô mới tính sổ với cô! Tả Tình Duyệt, cô cả đời này chỉ có thể ở bên cạnh hắn chuộc tội !

Lúc này Tả Tình Duyệt đang ngồi trên một chiếc xe buýt bắt đầu hướng về ngoại ô, sau khi cô chạy từ bệnh viện ra, biết Cố Thịnh sẽ đuổi theo cho nên cô liền trốn ở một chỗ trong bệnh viện chờ đến khi tận mắt thấy Cố Thịnh rời đi cô mới yên lòng, đối mặt với biển người mệnh mông cô mất đi phương hướng, đi một lúc lâu trên đường phố lớn bỗng nhiên thấy biển khơi một màu xanh thẳm trên màn ảnh TV ở quảng trường, trong đầu của cô ngay lập tức hiện lên một khung cảnh mỹ lệ gần như vậy

Đó là nơi cô sống từ nhỏ .

Sau đó cô liền ngồi lên chiếc xe này, nghĩ đến bờ biển của bà ngoại, trên mặt Tả Tình Duyệt nở lên nụ cười, kể từ sau khi bị ba mẹ đón về, cô nhiều lần nghĩ đến thăm hỏi bà ngoại, ba mẹ đều không cho phép, thậm chí có mấy lần cô lén lút đến thăm bà, nhưng mỗi khi đến nửa đường đều bị ba mẹ phái người đến bắt về.

Ba năm, ba năm không hề gặp bà ngoại, không biết cô có quá thất lễ không?

Qua ba giờ, Tả Tình Duyệt rút cuộc thấy được nơi cô sinh sống hồi nhỏ, trên mặt cuối cùng cũng nở ra một nụ cười, không nghĩ tới, nơi này sẽ trở thành chỗ tránh gió của cô, Cố thịnh không thể tìm ra nơi này

Tâm trạng đang tốt bỗng nghĩ đến Cố Thịnh khiến cô nhất thời lại kéo xuống u ám, tim giống

như bị một bàn tay khuấy động, đau đến hít thở không nổi.

.....

Cả tập đoàn tài chính Cổ thị đều bao phủ bởi không khí đè nén, mấy ngày nay gương mặt của tổng tài lạnh lùng, gần như mỗi cán bộ quản lý cao cấp đều bị gọi vào phòng làm việc của tổng tài chửi rủa một trận.

Bọn họ cũng đều biết tổng tài mấy ngày nay tâm trạng không tốt có chút buồn bực, không phải vừa mới kết hôn sao? Mấy ngày trước vẫn còn thấy hình ảnh thân mật của hắn cùng với vợ trên TV, bỗng nhiên sao lại biến thành người đáng sợ, thế nhưng bọn họ cũng không dám tìm kiếm nguyên nhân đó, chỉ có thể cẩn thận ở mọi nơi, cầu nguyện mình không dẫm phải mìn.

Năm ngày đã qua, năm ngày tìm Tả Tình Duyệt khắp mọi nơi, cô gái kia, hắn kiểm tra tất cả mọi nơi đều không có tìm được cô, cô giống như là biến mất khỏi thế giới này, cô gái đáng chết, xem ra là hắn coi thường năng lực của cô !

Trừ cố Thịnh, đang tìm tung tích của Tả tình Duyệt còn có Cận Hạo Nhiên, hôm đấy hắn mua cháo đậu đỏ mà cô thích ăn trở về phòng bệnh thì đã không còn một bóng người, tìm của hắn nhất thời như bị lấy ra nhưng là hắn vẫn chưa từng từ bỏ, hắn biết Duyệt Duyệt không hạnh phúc, bất luận cô dùng thái độ gì hắn cũng đã hạ quyết tâm đoạt lại Duyệt Duyệt từ trong tay của Cố Thịnh !

Hắn đến khu biệt thự họ ở lại biết được tin tức Duyệt Duyệt mất tích, trong lòng càng thêm hoảng sợ, người như Duyệt Duyệt sẽ đi đến chỗ nào?

Hai người đàn ông vì tìm kiếm mà vận dụng tất cả quan hệ không kiêng nể, mà lúc này Tả Tình Duyệt vui sướng vì gặp lại bà ngoại. Cuộc sống thật yên bình mà hạnh phúc. . .

Chương 43: Anh hùng cứu mỹ nhân

Gần tối ở bờ biển, gió nhẹ ầm ập, trời chiều một màu đỏ rực, trên bờ cát, vô số nam nữ ăn mặc mát mẻ bước chậm, không gian lãng mạn như vậy, là dành cho tình nhân đây!

Tả Tình Duyệt đi tới một nơi vắng vẻ, cô về tới đây mới biết, chỉ là ba năm không có trở lại nơi cô lớn lên từ nhỏ cũng đã thành biến thành khu du lịch, cô nhớ khi còn bé, trừ việc cô thích nhất là đánh đàn, chính là đến bờ biển này chơi đùa, lấy đá trên bờ quăng xuống nước.

"Tiểu thư, tôi có vinh hạnh ngồi cùng cô không?"

Tả Tình Duyệt khom lưng nhặt lên một viên đá, trên đỉnh đầu truyền tới thanh âm xa lạ làm cho cô ngẩn ra, nhìn lên thấy một người đàn ông nhàn nhã đứng ở trước mặt của mình, nụ cười trên mặt không có ác ý, chỉ là ánh mắt săn đuổi của hắn lại làm cho cô thấy người này là có ý đồ.

"Thật xin lỗi, tôi thích một mình!" Tả Tình Duyệt lễ phép cự tuyệt, nhưng không chút nào che giấu vẻ xa cách trên mặt mình, người đàn ông này là loại chuyên đi săn phụ nữ, nhưng cô sẽ không để cho mình trở thành con mồi của hắn.

"Tiểu thư, tôi thật lòng." Người đàn ông nhìn thấy Tả Tình Duyệt xoay người đi, theo bản năng kéo tay của cô, khi hắn nhìn thấy cô, ánh mắt liền không cách nào dời đi, cho nên liền theo cô đi tới nơi này, cô tựa như trên châu mang lại cảm giác dịu dàng, lẳng lặng phát ra ánh sáng làm cho hắn không nhịn được muốn đến gần.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, đột nhiên nghĩ đến đêm tân hôn là mình cùng với người đàn ông xa lạ, trong lòng trôi nổi một tia ghê tởm, cô ghét một người đàn ông xa lạ chạm vào thân thể của cô!

"Anh buông tôi ra!" Tả Tình Duyệt giẫy giụa, nhưng người đàn ông không có muốn thả, ngược lại bị cô cự tuyệt lại càng gọi lên dục vọng muốn chinh phục.

"Em đừng sợ tôi, tôi chỉ là muốn làm bạn với em mà thôi, tôi sẽ không đối với em như vậy." Ý muốn săn mồi trong mắt của hắn càng ngày càng mãnh liệt nhìn Tả Tình Duyệt, bờ môi mê người kia làm cho hắn muốn thử ngay lập tức.

Trong miệng người đàn ông vừa nói muốn làm bằng hữu, nhưng tay cũng không an phận dao động ở trên cánh tay của cô.

"Nếu anh không buông ra, tôi sẽ kêu lên đó!" Tả Tình Duyệt uy hiếp, ánh mắt lập lòe bất định, bóng ma đêm đó lại bao phủ lấy cô.

"Gọi đi! thử xem có người nghe hay không!" Người đàn ông cũng không ngại trang nhã, tối nay, hắn sẽ phải đem đóa hoa lan này nhét vào ngực của mình, nhìn cô y phục đơn giản, ngọn lửa trong mắt hắn càng thêm cuồng liệt.

Tả Tình Duyệt nhìn một chút chung quanh, trong lòng kêu rên, nơi này quả thật yên tĩnh, trừ hai người ra, cũng chẳng có những người khác, cô nên làm cái gì bây giờ? Cô hối hận tránh khỏi đám đông, một mình đến đây! Hiện tại cho dù cô gọi rất cổ hợm, cũng sẽ không có người nghe.

Cô chỉ có thể tự cứu, Tả Tình Duyệt trấn định lại, trên mặt trôi nổi vẻ tươi cười, "Anh đừng như vậy, anh buông tôi ra, chúng ta cùng đi?"

"Đi một chút?" Người đàn ông nở nụ cười bỉ ổi, cái hân muốn cũng không phải là đi một chút, hân cũng không muốn buông tay cô ra, nhưng nụ cười của Tả Tình Duyệt làm cho hân có chút thư giãn, Tả Tình Duyệt thấy hân không buông tay, lôi kéo tay của hân hung hăng cắn, một giây kế tiếp, người đàn ông kêu đau, Tả Tình Duyệt lấy được tự do, co cẳng chạy.

"người phụ nữ xấu xa, chờ tôi bắt được cô, xem cô chạy thế nào!" Người đàn ông then quá thành giận, người phụ nữ này nhìn như vô hại, lại dám cắn hân!

Tả Tình Duyệt trong lòng khẩn trương không dứt, cảm giác được người đàn ông phía sau hướng mình đuổi theo, cách mình càng ngày càng gần.

"người phụ nữ thối tha kia!"

Đang lúc Tả Tình Duyệt cho là mình sắp bị hân bắt được, cả người lại tiến vào một lồng ngực rộng rãi, gương mặt, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt đang tức giận.....

Chương 44: Tuyệt mỹ đao kỹ

Tả Tình Duyệt muốn hôn mê, cho tới nay, cô nhìn thấy Cận Hạo Nhiên đều là một thân ưu nhã, chưa từng gặp qua biểu lộ của hân trong giờ phút này, vẻ mặt của hân mặc dù kinh người, nhưng cô biết mình sẽ được an toàn!

Người đàn ông thấy Tả Tình Duyệt tiến vào trong ngực một người khác, cánh tay của người kia còn ôm chặt bả vai cô, càng thêm tức giận, "Mau buông bạn gái ta ra!"

"Bạn gái của anh?" Cận Hạo Nhiên thu lại bộ dáng ưu nhã ngày thường, thanh âm lộ ra lạnh lẽo, cảm nhận được Duyệt Duyệt run rẩy, trong mắt tức giận càng thêm nồng đậm, nếu như hân không tới kịp, có phải Duyệt Duyệt lại bị khi dễ?

Theo bản năng đem Tả Tình Duyệt ôm càng chặt hơn, không biết vì sao, Tả Tình Duyệt cũng không ghét lồng ngực của hân, trên người hân tựa hồ lộ ra một hơi thở hết sức quen thuộc đối với cô, giống như hai người từng là bạn bè nhiều năm.

"Đương. Đương nhiên là Bạn gái ta!" Người đàn ông kia thấy ánh mắt kinh người của Cận Hạo Nhiên, trong lòng nhất thời hoang mang.

"Cận tiên sinh, tôi không phải." Tả Tình Duyệt vô tội nhìn hân, ánh mắt sắp khóc kia làm cho hân mềm đi, Duyệt Duyệt của hân, ai cũng không thể khi dễ!

Trấn an vỗ vỗ vai của cô, ánh mắt nhìn người đàn ông kia càng thêm sắc bén, người đàn ông kia chột dạ, nhưng lại không muốn bỏ qua người phụ nữ như trên châu sáng chói mê người, từ trong túi móc ra một cây dao nhỏ, chỉ vào Cận Hạo Nhiên, lưu manh hất cằm lên, "Tối nay người phụ nữ này là của tao, thức thời, thì rút ngay cho tao, bằng không dao găm trong tay tao cũng không có mắt, nhất định làm mày chịu không nổi!"

Tả Tình Duyệt nhìn dao găm sắc bén, thở hốc vì kinh ngạc, theo bản năng nắm tay áo Cận Hạo Nhiên, nhìn vào mắt hắn.

"Đừng sợ!" thanh âm Cận Hạo Nhiên trầm thấp trấn an cô.

Cận Hạo Nhiên trong mắt có chút khinh thường, đem Tả Tình Duyệt đẩy ra, nhìn người đàn ông kia, trên mặt nở nụ cười nhu hòa khiến hắn ta càng thêm không có phòng bị, cho là Hạo Nhiên buông Tả Tình Duyệt ra là muốn rời đi, đắc ý nhún mày, "Như thế nào? Nghĩ thông suốt rồi thì rút nhanh lên, muốn cùng ta giành."

Ai ngờ, lời của hắn còn chưa nói hết, cũng cảm giác được khoe mi đau xót, còn chưa kịp kêu thành tiếng, trên cổ cũng cảm giác được một hồi lạnh như băng, thân thể ngẩn ra, đột nhiên nhìn thấy cây dao vốn vẫn còn ở trong tay mình đang nằm ngay cổ họng của chính mình.

"Đừng. Đừng." Người đàn ông sợ tới mức cả người run rẩy.

Cận Hạo Nhiên khoe miệng nâng lên ý khinh thường, trong tay anh có mấy vật hình tròn, nhanh đến nỗi làm cho người ta không thấy rõ xảy ra chuyện gì, chẳng qua là ở thời điểm dao găm dừng lại, một hồi gió biển thổi qua, quần áo trên thân người đàn ông hóa thành miếng vải bay xuống trên bờ cát.

Người đàn ông giương mắt nhìn lồng ngực trống, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, không thể nào tin nổi những gì vừa mới xảy ra, hắn muốn chạy trốn, nhưng chân cũng không chịu khống chế, giống như là bị bùa chú, không cách nào nhúc nhích.

"Biết nghề nghiệp của tôi không?" Cận Hạo Nhiên trong mắt có chút tỉnh mịch, hắn sở trường dùng dao nhiều năm, mặc dù chuyên môn chính là khoa tâm thần cùng não bộ, nhưng ngoại khoa hắn cũng có học lướt qua, không có ngờ hắn có thể dùng dao găm!

"Không. Không biết." Người đàn ông chân mềm nhũn, nhất thời quỳ trên mặt đất, vẫn còn vì chuyện vừa rồi kinh hoàng không thôi.

"Tôi là bác sĩ, biết tôi rạch bao nhiêu thân thể người rồi không?" Cận Hạo Nhiên vuốt vuốt dao trong tay, ánh mắt bỗng chốc trở nên sắc bén, "Nếu để cho tôi lại ở nơi này nhìn thấy anh lần nữa, lần sau không phải là y phục, mà là da thịt của anh!"

Người đàn ông như được đại xá, vội vàng biến đi, Cận Hạo Nhiên bỏ con dao trong tay, xoay

người tìm Tả Tình Duyệt, lại phát hiện cô đang mở to mắt, há hốc mồm nhìn mình.....

Chương 45: Tấm hình mờ nhạt

Quay trở lại nhà bà ngoại, Tả Tình Duyệt vẫn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, nàng thật là không ngờ, Cận Hạo Nhiên nhìn như dịu dàng lại lợi hại như vậy, khiến nàng có cảm giác như xem tiểu thuyết võ hiệp.

Theo bản năng, Tả Tình Duyệt không khỏi nhìn Cận Hạo Nhiên từ trên xuống dưới lần nữa, thấy được dịu dàng trong mắt của hắn một lần nữa, khiến cho cô không khỏi nghĩ đếnn bóng dáng của Cố Thịnh, sắc mặt lập tức trầm xuống .

"Em làm sao vậy?" Cận Hạo Nhiên quan tâm hỏi, trực giác nói cho hắn biết hình như cô đang nghĩ tới Cố Thịnh, con người sâu và đen hiện lên một chút mất mát, trong lòng của hắn thấp thoáng sợ hãi, hắn có thể đoạt lấy Duyệt Duyệt, nhưng nếu như mà Duyệt Duyệt yêu Cố Thịnh? Hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Không có. Không có sao, cảm ơn anh đã cứu tôi hôm nay." Tả Tình Duyệt thu lại cảm xúc .

Cận Hạo Nhiên chỉ cười không nói, trên mặt ôn hòa khôi phục vài phần tự nhiên, hắn bảo vệ cô là phải, không cần cảm ơn !

Bà ngoại của Tả Tình Duyệt đã hơn 70 tuổi, bà cũng không biết Duyệt Duyệt đã lập gia đình, lúc mà Tả Tình Duyệt đưa Cận Hạo Nhiên về liền cho đây chính là bạn trai của Tả Tình Duyệt, từ ánh mắt bảo vệ khi hắn nhìn Duyệt Duyệt, bà cũng biết trong lòng người đàn ông này chứa Duyệt Duyệt.

Trên căn gác xép nhỏ, Tả Tình Duyệt chán nản ngồi trên ghế, trong lòng bắt đầu hồi hộp, mặc dù không biết Cận Hạo Nhiên làm sao tìm đến nơi này, nhưng nếu Cận Hạo Nhiên có thể tìm được cô, vậy Cố Thịnh đâu?

Hắn có thể tìm được cô hay không?

Đã qua mấy ngày rồi, theo tính cách của Cố Thịnh hắn tuyệt đối sẽ không buông tha ‘Cố phu nhân’ như cô thế này.

Thở dài thật sâu, Tả Tình Duyệt ngăn người nhìn màn đêm vô tận, bỗng nhiên cảm thấy một cái áo khoác phủ lên trên vai mình, quay đầu lại nhìn, chạm phải sự dịu dàng của Cận Hạo Nhiên

Cận Hạo Nhiên thật ra đã ở một bên nhìn cô rất lâu, không muốn tâm trạng của cô tiếp tục suy sụp nên hắn mới đi tới, nhún vai một cái với Tả Tình Duyệt, "Anh thấy một cây Piano, nếu như không ngại, anh và em biểu diễn một khúc, được không?"

Tả Tình Duyệt mỉm cười gật đầu, nụ cười của Cận Hạo Nhiên vui sướng như vậy khiến người ta không thể từ chối

Cận Hạo Nhiên đi về phía cây Piano, nhẹ nhàng vuốt ve phím đàn, giống như là trở lại thời gian trước kia, cây piano đã có tuổi, là thứ Tả Tình Duyệt dùng khi ở nơi này, lúc rời đi ba năm trước, vợ chồng Tả thị chỉ phái người mang cô đi, những thứ khác đều không cho cô mang theo, cho nên cây Piano này vẫn để ở nơi đây, vẫn chưa từng nhúc nhích.

Cận Hạo Nhiên ngồi ở trước piano, ánh mắt dừng lại ở một hung hình trên kệ, hình ảnh có chút mờ hồ, giống như là bị chóa, nhưng mà hắn lại thấy rõ một đôi trai gái, cười cực kỳ rục rờ, Cận Hạo Nhiên ngẩn ra trong lòng, hắn cho là Duyệt Duyệt đã quên hắn, không nghĩ tới cô còn giữ tấm hình này

"Này." Cận Hạo Nhiên kích động vịn phần trong lòng, hắn vui mừng chỉ muốn ôm chặt Tả Tình Duyệt, nhưng mà trong mắt của Tả Tình Duyệt lại lộ ra một chút không vui, nhanh chóng vút khung hình kia qua một bên.

Tâm trạng vốn là đang trên thiên đường của Cận Hạo Nhiên trong nháy mắt bỗng rơi xuống địa ngục, lúc Duyệt Duyệt nhìn thấy tấm ảnh, trong mắt rõ ràng mang theo vài phần oán giận và đau đớn!

"Em không thích tấm hình kia?" Cận Hạo Nhiên thử hỏi, cặp mắt không hề chớp nhìn Tả Tình Duyệt, trong lòng hết sức khẩn trương

Tả Tình Duyệt không trả lời, nhưng nét mặt của cô đã tiết lộ đáp án.

Trong mắt Cận Hạo Nhiên xẹt qua một chút mất mát, tại sao? "Cô bé trong hình kia là em, đứa bé trai kia là"

"Một người không quen biết!" Tả Tình Duyệt lạnh lùng nói, giống như là nhớ ra chuyện đau khổ, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Bỗng nhiên Cận Hạo Nhiên như bị cái gì đâm bị thương, người không quen biết? Duyệt Duyệt xem hắn là người không quen biết !

"Có thể nói. Tại sao em lại ghét hắn?" Cận Hạo Nhiên không biết làm thế nào để nói thành lời, mặc dù hắn mong đợi Duyệt Duyệt nhớ hắn, nhưng lại không hy vọng Duyệt Duyệt ghét hắn!

Chương 46: Mâu thuẫn đan xen

Gió biển thổi nhẹ qua tóc Tả Tình Duyệt, trong đầu đan xen hai hình ảnh, nhưng, một hình ảnh là bé trai và bé gái cười rục rĩ, mà một hình ảnh khác, lại là bé gái đối diện biển rộng, một mình cầm chặt tấm hình, không ngừng rơi lệ.

"Ghét một người, còn có tại sao à?!" trong âm thanh Tả Tình Duyệt lộ ra một chút chua xót, ghét hẳn sao? Không, cô cũng không ghét, chỉ là không muốn hồi tưởng lại chuyện lúc trước, nhưng người đàn ông này lại khiến cô bị trí nhớ bao vây.

"Nếu ghét hẳn, tại sao còn giữ lại tấm hình này?" Cận Hạo Nhiên nhặt lên khung hình, trong lòng trải qua tâm trạng phức tạp, nhìn chăm chăm Tả Tình Duyệt, hẳn muốn tìm một đáp án, hoặc là trong lòng của hẳn còn có một chút mong đợi, nếu Duyệt Duyệt giữ lại tấm hình này, cho dù là ghét hẳn thì trong lòng của cô cũng vẫn có vị trí của hẳn .

Thân thể Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, khóe miệng nhếch lên một chút đau khổ, tại sao muốn giữ lại tấm hình này? Cô cũng không biết tại sao !

"Em nói, Nếu ghét, vậy anh giúp em đốt bỏ!" Cận Hạo Nhiên mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, giơ cao khung hình trong tay, hung hăng ném ra ngoài, nhìn khung hình từ không trung rơi một đường vòng cung, cuối cùng rơi xuống bờ cát dưới lầu.

"Anh làm gì đấy? Chuyện của tôi còn chưa tới lượt anh quan tâm!" Tả Tình Duyệt nhìn Cận Hạo Nhiên la lên, theo bản năng chạy xuống lầu dưới, giống như năm đó cô tự tay ném hình xuống biển, cuối cùng vẫn không để ý nguy hiểm tính mạng nhảy xuống nước tìm, cho dù là nước biển làm mờ hình, cô vẫn không nỡ bỏ người bạn duy nhất này của mình.

Cận Hạo Nhiên nhất thời sững sờ, không phải ghét sao? Tại sao còn để ý như vậy? Có phải. . .

Nhìn Tả Tình Duyệt chạy xuống lầu, tìm được cái khung hình đó ở giữa đồng cát, trông mắt Cận Hạo Nhiên sáng lên, trong lòng mơ hồ nổi lên vẻ mong đợi, nhưng phản ứng của Duyệt Duyệt mâu thuẫn lại làm cho hẳn càng không thể đoán ra.

Khóe miệng nhếch lên một chút khổ sở, Cận Hạo Nhiên bắt đầu đấu tranh ở trong lòng, hẳn cần phải nói cho Duyệt Duyệt người con trai trong tấm hình kia đã trở lại, hơn nữa còn đứng ngay trước mặt nàng ư?

"Duyệt Duyệt, anh nên làm gì em bây giờ?" Cận Hạo Nhiên ngồi ở trước đàn piano, ngón tay chạm nhẹ phím đen trắng, phát ra những âm điệu hẳn quen thuộc nhất, đó là bài hát hẳn và Duyệt Duyệt thường cùng nhau luyện tập, nhưng bây giờ hẳn lại lại không dám tiếp tục đàn, theo bản năng chuyển đổi bài hát, hẳn sợ Duyệt Duyệt phát hiện gì đó!

Càng để ý, càng phải cẩn thận, cho tới nay Duyệt Duyệt vẫn là động lực của hắn, hắn thật vất vả gạt bỏ muôn vàn khó khăn từ nước Mỹ quay về, hắn không muốn bởi vì mình nhất thời xúc động mà phá hủy tương lai của họ.

Một đêm này, Tả Tình Duyệt không lên trên gác, mà tiếng đàn lại vang lên cả đêm trên gác xép.

Cũng vào đêm đó, trong biệt thự sang trọng, sắc mặt của Cố Thịnh tối càng thêm tối, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, trong không khí yên tĩnh lộ ra một chút áp lực

"Tả Tình Duyệt, tôi không tin cô có thể trốn tôi được cả đời!" Thanh âm trầm thấp mang theo vài phần dứt khoát, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười gian xảo, cặp mắt sâu xa khiến cho người khác không biết hắn đang nghĩ cái gì.

Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu đỏ trong ly, ly rượu bị ném ở trên mặt đất phẳng một tiếng, vỡ tan tành .

Thân hình cao lớn đi về phía giường lớn, đây là phòng của Tả Tình Duyệt, trước mặt cũng là giường của Tả Tình Duyệt, phía trên lưu lại hương thơm của cô, hắn không thể không thừa nhận, hắn có chút nhớ mùi của cô

"Chẳng bao lâu nữa, tôi muốn cô chủ động trở về bên cạnh tôi !" Cố Thịnh tràn đầy tự tin, không có chuyện gì hắn không làm được, mà Tả Tình Duyệt cũng không phải là ngoại lệ

Chương 47: Chủ động tới của

ở tập đoàn Cố thị, Cố Thịnh tuổi còn trẻ liền một tay tiếp quản tập đoàn, mảnh khoé cường hãn, tác phong làm việc không ai bằng, kinh tế thành phố A, hắn nháy mũi một cái, cả nền kinh tế của thành phố đều muốn bị cầm, một phát dặm chân, cả kinh tế thị trường cũng sẽ chấn động.

trong nội bộ tập đoàn Cố thị mấy ngày nay “áp thấp nhiệt đới” liên tục đổ xuống, không chỉ vậy mà còn ảnh hưởng đến cả bên ngoài kinh tế của cả thành phố, một buổi sáng nọ, đang lúc truyền ra tin tức có tập đoàn ty kia do thiếu vốn kinh doanh, sắp phá sản, mà công ty đó không phải ai khác, mà là tập đoàn Tả thị.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp đầu đường cuối ngõ, mà tất cả mọi người đang suy đoán, bọn họ cho là, Cố Thịnh thân là con rể của nhà họ Tả, nên sẽ không đứng nhìn bàng quan, nhưng là, mấy ngày đã qua, không nhìn thấy Cố thị tập đoàn có biện pháp gì trợ giúp.

Tình trạng của tập đoàn Tả thị càng ngày càng gấp, trở thành tiêu điểm chú ý của các phương tiện truyền thông, các đài truyền thông tranh nhau báo cáo, rốt cuộc vài ngày sau truyền ra tin tức ba của Tả Tình Duyệt bị bệnh.

bên trong phòng làm việc xa hoa, cả người Cố Thịnh ngồi thoải mái, xử lý công việc, con người sắc bén nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, khóe miệng nâng lên tia cười, hẳn có dự cảm, Tả Tình Duyệt sắp trở lại rồi !

Tả Tình Duyệt là một người phụ nữ thông minh, nghe được tin tức về tập đoàn Tả thị, sẽ phải hiểu là chuyện gì xảy ra!

Cô là một người cảm tính, nếu không cũng sẽ không rơi vào cái bẫy tình yêu ngọt ngào của hắn, mà chính là bắt được tính cách của cô, hẳn hôm nay mới có thể tự tin như vậy, vì vợ chồng Tả thị, cô nhất định sẽ chủ động hiện ra trước mặt hắn!

"Tổng tài, ở lầu dưới có một vị tiểu thư muốn gặp ngài!" thư kí Trần đem một xấp văn kiện đặt ở trên bàn làm việc, nhìn gò má anh tuấn của Cố Thịnh, trong mắt nổi lên một tia mê luyến, người đàn ông này không giây phút nào là không hấp dẫn cô.

Cố Thịnh thân thể ngẩn ra, giọng nói lộ ra mấy phần vội vàng, "Gọi cô ấy lên!" Là cô rốt cuộc trở về chưa?

"Vâng" thư kí Trần nhìn xuống, che đi chút ghen tỵ chợt lóe lên trong mắt

"Đợi chút." Cố Thịnh xoay thân thể lại, con người chớp động tia sáng chói mắt, "Để cho cô ấy đi thang máy dành riêng cho tôi lên đây!"

"Vâng" thư kí Trần mỉm cười đáp ứng, xoay người, sắc mặt liền thay đổi, tổng tài trong khoảng thời gian này đều tìm kiếm Tả Tình Duyệt, nhìn vẻ mặt vừa rồi của hắn, cái loại mong đợi này là cô rất ít thấy, trực giác của người phụ nữ nói cho cô biết, hẳn đang mong đợi Tả Tình Duyệt đến.

Nhất thời, trong lòng thư kí Trần ghen tỵ thì càng thêm mãnh liệt, chỉ là, khi thấy người phụ nữ kia từ trong thang máy đi ra, cũng không phải là Tả Tình Duyệt, cô mới thở phào một hơi,

"Tôi tới tìm Thịnh." Tôn Tuệ San cố ý nhấn mạnh chữ ‘ Thịnh’, giống như muốn khoe khoang cái gì.

Tôn Tuệ San nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lần, y phục bó sát người để lộ ngực, nhìn thoáng qua cũng biết mục đích cô ta tới tìm Cố Thịnh, cô là tới câu dẫn hắn chứ gì! Khóe miệng nâng lên một chút ý cười, "Tổng tài ở bên trong chờ cô!"

Người phụ nữ này cô khinh thường, kẻ địch của cô chỉ có một, đó chính là Tả Tình Duyệt, những người phụ nữ khác cô đều không đặt vào mắt.

Hướng chi, tổng tài hiện tại đang mong đợi Tả Tình Duyệt, dựa vào sự hiểu biết của cô đối với hắn, nếu nhìn thấy không phải Tả Tình Duyệt, mà là những người phụ nữ khác, vậy người phụ nữ kia cũng nên tự cầu phúc!

Nhìn tôn Tuệ San vung vẩy vòng eo, phong tình vạn chủng đẩy cửa phòng làm việc của tổng tài, thư kí Trần khóe miệng nâng lên một chút ý cười, trong mắt lại lạnh như băng.

Mà lúc này ở lầu dưới, một người phụ nữ vội vã từ trên xe taxi xuống, ngược nhìn tòa nhà Cổ thị, Tả Tình Duyệt trong lòng có chút khổ sở, không nghĩ tới cô cuối cùng không phải là bị Cố Thịnh tìm được, mà là chủ động tới cửa.

Cô biết mình nếu như bước chân vào cửa ngày hôm nay, nghĩa là một lần nữa cô lại bước chân vào lãnh địa của ác ma.

Chương 48: Ôm cây đợi thỏ

Đại sảnh của tập đoàn Cổ thị, phong cảnh xa hoa, Tả Tình Duyệt không rảnh đi thăm cả tòa nhà Cổ thị, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng trong đầu chỉ cần hiện ra khuôn mặt của Cố Thịnh, lòng cô liền không khỏi run rẩy.

"Xin hỏi Cố tổng tài có ở đây không?" Tả Tình Duyệt đi tới trước quầy tiếp tân.

"Xin hỏi cô có hẹn với Cố tổng sao?" nhân viên tiếp tân nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tả Tình Duyệt, mơ hồ cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào, nhưng nhìn cô ăn mặc bình thường, trong mắt có chút không kiên nhẫn, tổng tài không phải là người nào cũng có thể gặp được!

"Không có. Không có." Tả Tình Duyệt ánh mắt lóe lên, "Thật xin lỗi, hôm nay tôi nhất định phải gặp hắn!"

Cô vừa nghe nói tin tức của tập đoàn Tả thị cùng tin ba cô vào bệnh viện, chưa kịp chạy tới bệnh viện nhìn cha, liền tới nơi đây, cô biết chỉ khi tập đoàn Tả thị thoát khỏi nguy cơ, ba mới có thể mạnh khỏe, mà có thể giải trừ nguy cơ này cũng chỉ có Cố Thịnh.

"Tổng tài không rảnh, cô nên đi đi!" Tiếp tân không muốn để ý tới, tự nhiên làm chuyện của

mình.

Tả Tình Duyệt trong lòng nóng nảy vạn phần, cô lại không thể vút bỏ, vừa lúc nhìn thấy thang máy cách đó không xa, trong lòng rét run, thừa dịp tiểu tiếp tân không để ý, nhanh chóng vọt vào, trực tiếp nhấn phím lên lầu cao nhất.

Tiếp tân phát hiện ra, đã đuổi theo không kịp, nhưng nghĩ mình để người khác quấy rầy đến tổng tài, nói không chừng cô lập tức bị đuổi việc, nghĩ tới nghĩ lui, bấm điện thoại phòng thư kí.

"Tôi biết rồi, chuyện này để tôi xử lý!" Thư kí Trần nhận được điện thoại, nhàn nhạt phân phó, nụ cười nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, Tôn Tuệ San đã đi vào phòng làm việc của tổng tài hơn mười phút rồi, cũng không có thấy tổng tài đem cô ta đánh văng ra ngoài, hiện tại đến gây chuyện, vừa đúng hợp ý của cô!

Thang máy tới lầu cuối, Tả Tình Duyệt vừa đi ra khỏi thang máy, liền đối mặt với ánh mắt của thư kí Trần.

"Tổng tài phụ nhân?" Thư kí Trần không nghĩ tới sẽ là Tả Tình Duyệt, giật mình nhìn cô.

Tả Tình Duyệt lễ phép cười, "Xin chào, tôi tới tìm Cố tổng, hân."

Thư kí Trần nhanh chóng phản ứng kịp, nghĩ đến người phụ nữ trong phòng làm việc của tổng tài, trong lòng có chút ác ý, nhưng trên mặt lại lập tức làm ra vẻ lo lắng, ánh mắt tránh né, "Tổng tài phụ nhân, tổng tài hân."

Thư kí Trần nhìn phòng làm việc của tổng tài một chút, mập mờ nói, "Có khách!"

Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra, có khách? Phải là con rể đi! Chóp mũi tràn vào một tia chua xót, "Vậy sao? Vậy tôi ở một bên chờ hân."

Thư kí Trần khẽ cau mày, chờ? Đây cũng không phải là cô muốn, cô muốn Tả Tình Duyệt có thể đẩy cửa vào, hiện tại cô ngược lại hi vọng người phụ nữ mới vào phòng kia có thể thành công câu dẫn Cố Thịnh, vừa đúng khiến Tả Tình Duyệt đi vào bắt gặp một màn này!

Cô đang suy tư như thế nào chế tạo cơ hội làm cho Tả Tình Duyệt đi vào, điện thoại nội bộ vang lên, Thư kí Trần cầm điện thoại lên, còn chưa kịp hỏi đối phương, chỉ nghe thấy điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm Cố Thịnh.

"Để cho cô ấy đi vào!" Cố Thịnh nhìn xuyên qua mặt tường thủy tinh thấy thân ảnh ngoài kia, khóe miệng nâng lên chút ý cười, rốt cuộc chịu đến!

"Thịnh." Đã cởi áo bó sát người ra, thân thể dán chặt Cố Thịnh không ngừng trêu đùa hằn, Tôn Tuệ San trong lòng không vui, cô còn không có câu dẫn thành công, sao lại hi vọng người khác tới phá hư, nghĩ tới đây, cô câu dẫn càng ngày càng kịch liệt, định cởi luôn cả áo lót quần lót.

Cố Thịnh cúp điện thoại, liếc người phụ nữ trong ngực một cái, vốn muốn đem cô đuổi đi, nhưng hiện tại cô lại có giá trị lợi dụng!

Đưa tay dò hương sau lưng cô, cởi ra áo lót, ánh mắt rơi vào trên cửa, người phụ nữ hằn mong đợi đã lâu sẽ đẩy ra cánh cửa kia.

Chương 49: làm cho cô khó chịu

Tả Tình Duyệt nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sớm muộn cũng phải đối mặt, cô không thể lùi bước!

Tả Tình Duyệt hạ quyết tâm, mở ra hai mắt, trong con ngươi lóe lên mấy phần kiên định, dứt khoát đẩy cửa ra, nhưng khi cô nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì trong lòng vẫn thấy đau đớn.

Quả nhiên là có con rể nha !

"Cô rút cuộc trở lại!" môi Cố Thịnh ở trên cổ của Tôn Tuệ San, tầm mắt không chớp một cái nhìn Tả Tình Duyệt, mấy ngày không gặp, hình như cô gầy đi!

Trong lòng đột nhiên sinh ra chút quan tâm làm cho hằn không vui, ánh mắt càng thêm bén nhọn cùng lãnh tình, động tác trên tay cũng càng thêm mập mờ.

"Thịnh, là em họ tới sao?" Tôn Tuệ San cũng không tị hiềm, ngược lại có chút cố ý khiêu khích, mình mới vừa rồi dụ dỗ bao lâu, hằn cũng không có hợp tác, mà Tả Tình Duyệt vừa tới, hằn liền chủ động với mình, cô không ngu ngốc, sao lại không biết Cố Thịnh chính là dùng cô trêu tức Tả Tình Duyệt!

Trong lòng mặc dù ghen tỵ, nhưng cũng có mấy phần may mắn, xem ra Cố Thịnh đối với chuyện Duyệt Duyệt trốn đi lần này rất tức giận! Đã từng nhìn thấy Tả Tình Duyệt bị thương, đồng thời lại có thể hiến thân cho người đàn ông này, cô sao không thuận nước đẩy thuyền!

Hiện tại liền nếu có lên giường cùng Cố Thịnh ở trước mặt Tả Tình Duyệt, cô cũng sẽ không có một chút áy náy cùng xấu hổ.

Lần trước hoan ái trên giường của Tả Tình Duyệt cũng đã làm cho cô hưng phấn nhất từ trước đến giờ, lần này nếu là ngay trước mặt Tả Tình Duyệt, vậy nhất định sẽ càng thêm kích thích!

Cái thanh âm này khiến thân thể Tả Tình muốn lão đảo, quay ngược lại một bước, không thể tưởng tượng nổi, người phụ nữ là chị họ!

Nhớ tới chuyện bọn họ ở trên giường cô làm loạn, Tả Tình Duyệt muốn chạy trốn đi ra ngoài, nhưng khi cô đụng đến tay nắm cửa, còn chưa kịp mở cửa, chỉ nghe thấy tiếng Cố Thịnh truyền đến.

"Nghe nói cha vợ bệnh nặng, tập đoàn Tả thị lại gặp phải nguy cơ tài chính lớn như vậy, nếu cô không tới, sợ rằng Tả thị cùng cha cô cũng lên đường!" Cố Thịnh tà ác nhếch miệng, quả nhiên thấy cả người Tả Tình Duyệt dừng lại, cuối cùng đóng cửa lại, trong mắt có chút được như ý.

Tả Tình Duyệt sắc mặt tái nhợt, cả người giống như bị hàn băng bao vây, xoay thân thể lại, nhưng không nghĩ xem bọn hắn, "Tôi có việc muốn tìm anh!"

Cô vẫn không thể đi, nếu như đi, Cố Thịnh sẽ càng không bỏ qua Tả thị cùng cha!

Cố Thịnh chỉ cười không nói, nâng lên áo lót màu đỏ của Tôn Tuệ San, nhẹ nhàng ném đi, một giây kế tiếp, đồ lót kia liền rơi vào bên chân của Tả Tình Duyệt.

Màu đỏ kia giống như đầu của một con thú dữ, làm đau nhói đôi mắt của Tả Tình Duyệt, lòng của cô cũng đang rỉ máu.

"A. Thịnh, anh đáng ghét." Tôn Tuệ San yêu kiều mềm yếu đến tận xương, bộ ngực cao thẳng mềm mại, phát hiện Cố Thịnh mặc dù đang trêu chọc cô, nhưng toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người của Tả Tình Duyệt, trong lòng nổi lên ghen tỵ, quyết tâm muốn Tả Tình Duyệt càng thêm khó chịu, vì vậy thân ngâm càng thêm ra sức.

Tả Tình Duyệt cúi đầu, nắm tay thật chặt, "Cố Thịnh, tôi muốn nói chuyện với anh một chút!"

Cô muốn nhanh chóng kết thúc, như vậy Cố Thịnh làm nhục cô có thể ít đi một chút!

"Nói chuyện gì? Chẳng lẽ là nói chuyện trên giường?"

"Không, không phải!" Tả Tình Duyệt không nghĩ tới hắn lại nói như vậy.

"Không đúng ? Vậy cô muốn gì? Tôi là chồng của cô, muốn nói gì có thể tùy tiện nói! Cô nói đi! Tôi nghe !" Cố Thịnh nhìn thân thể mảnh khảnh của cô, thân thể nơi nào đó đột nhiên nóng rang, lông mày hắn nhíu chặt lại.

Hắn biết thân thể mình phản ứng không phải bởi vì Tôn Tuệ San trong ngực, mà là người phụ nữ điểm đậm đáng yêu trước mắt này!

trong lòng không khỏi khẽ nguyên rủa, người phụ nữ đáng chết này! Cô lại có thể dễ dàng khơi lên dục vọng của hắn!

Chương 50: nhìn cô biểu hiện

Ông xã? Hắn ôm người phụ nữ khác, rồi nói hắn là ông xã của cô!

Lớn như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Cảm tính nói cho cô biết, cô muốn thét lên ủy khuất cùng phản kháng của mình, nhưng lý trí lại làm cho cô trầm mặc, cô không thể chọc giận người đàn ông này, nếu không Tả thị cùng ba thật sự bị phá hủy.

Cố Thịnh làm tất cả, đơn giản đúng là muốn ép cô trở lại, ép cô ở trước mặt hắn dâng lên hết tôn nghiêm!

Thấy Thịnh không có ý muốn cho Tôn Tuệ San rời đi, Tả Tình Duyệt nhìn thẳng vào mắt Cố Thịnh, nói ra mục đích lần này, "Xin giúp Tả thị cùng cha tôi!"

Cố Thịnh nhìn từ trên xuống dưới Tả Tình Duyệt, ánh mắt nóng rực kia, mang theo dục vọng, tựa hồ muốn đả thương cô, nhíu mày, "Cố phu nhân đi ra ngoài lâu như vậy, trở lại tìm ông xã tôi đây giúp một tay, cô nói xem, tôi vì cái gì phải giúp?"

Cô biết trong khoảng thời gian này hắn đi tìm cô như thế nào sao? Người phụ nữ này lại dám tránh hắn lâu như vậy, nếu không phải là hắn khiến Tả thị gặp phải nguy cơ, cô vĩnh viễn sẽ không xuất hiện?

Tả Tình Duyệt ngơ ngẩn, nắm chặt ngón tay, "Anh muốn thế nào mới bằng lòng thu tay lại?"

Cố Thịnh đột nhiên đẩy Tôn Tuệ San đang ở trên người ra, thân hình cao lớn như con báo châu Mỹ, ưu nhã hướng Tả Tình Duyệt từng bước từng bước đến gần, cách cô một bước ngắn, đứng lại, ánh mắt khóa chặt dung nhan của cô, nâng lên cằm của cô, "Muốn xem em biểu hiện ra sao! Bà xã của anh!"

Tả Tình Duyệt co rúm người lại, cô dĩ nhiên hiểu hắn chỉ là cái gì, dục vọng trong mắt của hắn sao mà mãnh liệt! Bị Tôn Tuệ San khơi lên dục vọng muốn ở trên người của cô phát tiết sao?

Trong lòng đau xót, cô phát hiện muốn thuyết phục mình tiếp nhận sự thật này, là rất khó! Nhưng cô không có lựa chọn khác!

"Chị họ."

"Duyệt Duyệt, mặc dù Thịnh là ông xã của em, nhưng mọi việc đều có một thứ tự đến trước và sau, Thịnh, anh nói có đúng không?" Tôn Tuệ San cũng muốn nổ tung rồi, cô thật vất vả có cơ hội câu dẫn Cố Thịnh, cũng không muốn cứ như vậy bỏ qua, lấy thân thể trần truồng, quyến rũ từa vào người Cố Thịnh.

Tả Tình Duyệt sắc mặt càng thêm tái nhợt, chưa từng có phát hiện qua chị họ của cô lại vô sỉ như vậy!

Cố Thịnh là vật phẩm giống đực chung sao? Thứ tự đến trước và sau?

Nắm chặt đôi tay, Tả Tình Duyệt không biết là dũng khí từ đâu tới, trên mặt nổi lên vẻ tươi cười, nhìn Tôn Tuệ San, "Chị họ, em cho là chị đối với ông xã em là thật tâm, không nghĩ tới chị cư nhiên coi anh ấy như vật phẩm công cộng nha!"

Tả Tình Duyệt có điều ngụ ý, thân thể Tôn Tuệ San đột nhiên cứng đờ, theo bản năng nhìn về phía Cố Thịnh, vội vàng giải thích, "Thịnh, em không phải ý đó."

"Đi ra ngoài!" Cố Thịnh lạnh lùng nói, liền nhìn cũng không có nhìn Tôn Tuệ San một cái, ngược lại ánh mắt trên người Tả Tình Duyệt không cách nào dời đi, mới vừa rồi trong lòng của hắn thế nhưng nổi lên chút kinh ngạc, Tả Tình Duyệt quả nhiên là thông minh!

"Thịnh, anh nghe em giải thích!" Tôn Tuệ San còn không chịu từ tâm, ngay cả cô cũng không nghĩ tới Tả Tình Duyệt ôn thuận thường ngày sẽ dùng chiêu này khích bác lý gián.

"Đừng để tôi nói lại lần nữa!" giọng Cố Thịnh mơ hồ hàm chứa tức giận, tựa hồ biểu thị nếu như Tôn Tuệ San còn tiếp tục dây dưa, kết quả sẽ rất thảm.

Tôn Tuệ San tuy rằng bỏ lỡ cơ hội tốt mà ảo nảo, nhưng lại không muốn hoàn toàn chọc giận Cố Thịnh, cô về sau một chút cơ hội cũng sẽ không có, tức giận nhặt lên y phục trên đất, mặc lên, hung hăng trợn mắt nhìn Tả Tình Duyệt một cái, ánh mắt kia giống như là muốn giết cô.

Đợi Tôn Tuệ San đi khỏi, trong phòng làm việc chỉ còn lại Tả Tình Duyệt cùng Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt nhất thời cảm giác được từ trên người hắn tản ra cảm giác áp bức không ngừng lan tỏa, làm cho cô muốn hít thở không thông.

Chương 51: Phóng túng ngăn ngừa

Cố Thịnh nhếch miệng, cặp con ngươi thâm thúy nhìn Tả Tình Duyệt, giống như cô chính là con mồi của hắn.

"Bà xã thân yêu của tôi, còn muốn anh dạy em làm sao lấy lòng ông xã của em sao?" Cố Thịnh lấy ra một chai rượu đỏ trần quý, rót cho mình một ly, ngồi ở trên sô pha, cả người nhất thời thêm mấy phần lười biếng, nhưng lại không chút nào khiến Tả Tình Duyệt cảm thấy nhẹ nhõm.

Tả Tình Duyệt hít một cái thật sâu, nên tới quả nhiên vẫn tới!

Lấy lòng hắn? Mặc dù thân thể vò ý thức đều bài xích làm chuyện thân mật với hắn, nhưng, cô biết, cô đã bị bức đến đường cùng.

Bước tới phía trước một bước, chân giống như nặng ngàn cân, đi tới bên người Cố Thịnh, cô vươn tay, lại cứng ở không trung, không biết nên tiến hành như thế nào.

Kinh nghiệm trong quá khứ đều là hắn thô bạo chiếm đoạt thân thể của cô, cô có thể làm cũng chỉ có chịu đựng, hiện tại bảo cô để xuống tự ái câu dẫn hắn, cô quả thật cảm thấy thật là khó thật là khó!

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ không vui, bàn tay cầm cổ tay của cô, nhẹ nhàng kéo, một giây kế tiếp, Tả Tình Duyệt liền rơi vào trong ngực Cố Thịnh.

"A." mặt của Tả Tình Duyệt trắng xanh đỏ bừng, cánh tay mạnh mẽ của Cố Thịnh giữ chặt cô, mặt dán chặt lồng ngực của hắn, có thể nghe tiếng tim đập của hắn.

Phản ứng như vậy của cô thật được lòng Cố Thịnh, nâng cằm của cô lên, ngưng mắt nhìn hai mắt của cô, đôi con ngươi trong suốt như nước, không có chút tạp chất nào, cho dù là mình cũng vô số lần đắm chìm ở trong đó, nếu không biết chuyện cô từng làm, hắn nhất định sẽ bị cô hấp dẫn, thậm chí là mê hoặc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tản ra đỏ ửng mỹ lệ khiến cho lòng của hắn không khỏi động, nhất thời có chút thương tiếc cô.

"Cô chính là dùng vẻ mặt ngây thơ này câu dẫn người sao?" Trên mặt cương nghị của Cố Thịnh nở nụ cười ôn hòa, nhưng lời từ trong miệng thốt ra lại giống như dao găm, sắc bén vô cùng, ngón cái vuốt ve khóe môi cô, rõ ràng cảm nhận được bị thương trong mắt cô và sự run rẩy của thân thể, tiếp tục nói, "Không biết, còn có thể cho rằng cô là xử nữ!"

Khổ sở và đau đớn tràn ngập cả buồng tim cô, không biết kế tiếp Cố Thịnh sẽ nói ra lời đã thương người gì nữa, nhưng cô lại biết, mình không cách nào chịu đựng ngôn ngữ tổn thương nhiều hơn nữa, cô sợ tim mình sẽ vỡ!

Giống như là hạ quyết tâm, đôi tay Tả Tình Duyệt ôm cổ của hắn, ngăn chặn môi muốn tiếp tục tổn thương cô của hắn, hai môi kề nhau, xúc cảm mềm mại khiến hai người đều kinh hãi, cả hai mở to cặp mắt nhìn đối phương, trong lòng Tả Tình Duyệt cuồng loạn không ngừng, trời ạ! Hắn có nghĩ mình đang đang hay không?

Bất cứ giá nào, cô đã không lo được nhiều, nhưng, lúc này cô lại không biết nên tiếp tục như thế nào nữa. . . .

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ kinh ngạc, chưa từng có nụ hôn nào khiến hắn rung động như vậy, chỉ là môi dán môi mà thôi, không có môi lưỡi dây dưa, không có mập mờ trêu đùa, nhưng một nụ hôn thể này, khiến trong lòng hắn bị ấm áp tràn đầy, càng thêm khiến hắn muốn thương tiếc cô gái trước mắt này thật tốt.

Hắn có lòng riêng, muốn tạm thời vứt bỏ thù hận, chỉ coi cô như một người đàn bà bình thường để thương yêu.

Cố Thịnh hắn cho tới bây giờ đều là người phá hành động, lập tức liền nâng cái ót Tả Tình Duyệt, đầu lưỡi dò vào trong miệng của cô, chơi đùa cùng với cái lưỡi thơn của cô, nụ hôn của hắn thật thuần thực, không bao lâu, Tả Tình Duyệt liền mềm ra trong ngực hắn. . . .

Bàn tay vén cao làn váy của cô, dò vào vườn hoa bí mật. . . .

Trong phòng làm việc, nhiệt độ kéo dài lên cao, bọn họ giống như một đôi người yêu, cho đối phương sự nhiệt tình của mình, lấy được yêu thương từ trên người đối phương. . . .

Cố Thịnh tạm thời vứt bỏ thù hận, cho là mình có thể kịp thời rút người ra, nhưng không biết phóng túng ngắn ngủi sẽ làm mình càng lún càng sâu.

Trong phòng nghỉ đặc biệt trong phòng làm việc của tổng tài còn tỏa ra mùi sau khi hoan ái, Tả Tình Duyệt dùng chăn màu đen che kín thân thể trần truồng của mình, nhớ tới kích tình của hai người vừa rồi, trên mặt của cô lại trôi lên một đóa đỏ bừng một lần nữa, cô không cách nào tưởng tượng tất cả vừa mới xảy ra, nhiều lần đều cho rằng đây là ảo giác của mình, nhưng, mỗi một lần thẳng tiến mạnh mẽ của người đàn ông trên người đều nhắc nhở cô, đây là sự thật.

Vừa rồi hử. . . . Thật dịu dàng! Khiến cô cảm giác mình là được che chở, được thương tiếc!

Này giống như. Giống như đêm tân hôn cô mong đợi cho tới nay!

"Thế nào? Còn chưa thỏa mãn cô?" Cố Thịnh lạnh giọng châm chọc, mới vừa rồi mình thế nào? Cư nhiên nhìn biểu tình hạnh phúc của cô, lại cảm thấy ấm áp, hơn nữa còn muốn kéo dài nụ cười hạnh phúc kia.

Hạnh phúc? Cô không xứng lấy được hạnh phúc, không phải sao?

Mới vừa rồi hử phóng túng với mình, chỉ xem như là đùa giỡn, Cố Thịnh hung ác, không thèm nghĩ đến phản ứng thẹn thùng mê người của cô khi ở dưới hử lúc này nữa.

Oanh một tiếng, Tả Tình Duyệt như bị sét đánh, một giây trước vẫn còn ở Thiên đường, một giây kế tiếp, đã lại bị kéo xuống địa ngục, giống như nhu tình mật ý vừa rồi căn bản không tồn tại.

Lại cảm nhận được thống khổ và mất mát của đêm tân hôn một lần nữa, chỉ là lần này, cô đã có chuẩn bị tâm tư, năng lực chịu đựng cũng đã được rèn luyện.

"Thịnh, bây giờ anh có thể giúp Tả thị một chút hay không?" Nghĩ đến mục đích mình tới, Tả Tình Duyệt ngồi dậy từ trên giường, hử muốn cô làm, cô đã làm rồi, trong lúc bối rối, không có chú ý tới cái mền ở ngực đã tuột xuống, nhất thời, lộ ra da thịt màu hồng phấn trước tầm mắt của người đàn ông.

Cảnh đẹp như vậy khiến con người Cố Thịnh căng thẳng, theo bản năng mở to mắt, hử lại có chút sợ mình nhìn nhiều hơn, sẽ không chế không được nhào tới, lại đè cô dưới thân thể một lần nữa, hử đã phóng túng một lần, không cho phép mình tiếp tục phóng túng nữa!

"Người cho rằng người đáng bao nhiêu tiền? Thân thể tàn hoa bại liễu đáng giá một Tả thị?" Cố Thịnh cố ý khinh thị nói, tự nhiên sửa sang lại y phục của mình, không lâu lắm, liền lại khôi phục bá chủ làm cho người ta kính sợ ở trên thương trường.

Trong lòng Tả Tình Duyệt trầm xuống, hử có ý tứ gì?

"Không phải anh ép tôi trở lại sao? Tôi đã ở trước mặt của anh, anh trả thù tôi thế nào đều được, nhưng chuyện anh đồng ý với tôi lúc này, không thể làm trái lại!" Tả Tình Duyệt lo lắng từ trên giường đi xuống, nắm cánh tay Cố Thịnh, điềm đạm đáng yêu cầu khẩn.

"Đồng ý? Cố phu nhân, tôi không nhớ tôi đã đồng ý với cô cái gì lúc nào!" Cố Thịnh nhếch miệng, trên mặt tà ác giống như một ác ma.

"Vừa rồi anh rõ ràng. . . ."

"Tôi chỉ nói xem biểu hiện của cô, cũng chưa từng cam kết cái gì, là cô tự suy nghĩ nhiều!" Ngắt lời cô, Cố Thịnh hung hăng đẩy Tả Tình Duyệt ra, sức lực mạnh mẽ khiến Tả Tình Duyệt té xuống đất.

Đau đớn trong lòng còn hơn cả đau đớn từ thân thể, không! Làm sao lại như vậy? Hồi tưởng lại tất cả xảy ra vừa rồi, mới phát hiện, Cố Thịnh có lẽ vốn không có ý định giúp một tay, lợi dụng Tả thị và ba bức cô trở về, lại phá hủy Tả thị, đây là trừng phạt với cô sao?

Cố nén nước mắt, Tả Tình Duyệt tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, độc ác như Cố Thịnh, ngay cả là cô đau khổ cầu khẩn nữa, hẳn cũng sẽ không giúp một tay!

Cô nên làm cái gì bây giờ? Mình làm liên lụy tới tập đoàn Tả thị và ba, cô rốt cuộc làm sao mới có thể cứu vãn?

Vẻ mặt thống khổ của cô khiến Cố Thịnh cau mày, trong đầu hiện ra vẻ quyến rũ của cô ở dưới hắt lúc này, giật mình, nhưng nghĩ đến cái gì, cố ý đè tâm tình này xuống, lạnh như băng trong mắt càng thêm nồng đậm.

"Biểu hiện vừa rồi của cô chỉ bằng giá cả của một kỹ nữ!" Cố Thịnh nhanh chóng ký xuống một tờ chi phiếu, hung hăng quăng lên mặt Tả Tình Duyệt, để thuyết phục mình, không thể quên thù hận! Nhưng biểu tình bi thương trong đầu lại không mất được. . . .

Chương 53: Thiếu nữ kỳ quái

Cả ngày, lòng của Cố Thịnh đều không thể chuyên tâm đặt ở trên công việc, thậm chí ở trong hội nghị, nghĩ đến đều là Tả Tình Duyệt vẫn còn ở phòng nghỉ ngơi, nhiều lần mất hồn, đây là chuyện chưa bao giờ từng xuất hiện.

Đáng chết! Cố Thịnh khế nguyện rửa ở trong lòng, qua loa giao hội nghị cho phụ tá An Điền, mình đi vòng vèo trở về phòng làm việc, lôi kéo Tả Tình Duyệt muốn mang cô trở về biệt thự.

"Tổng tài, bên kia gọi điện thoại tới, nói Tiểu Ngử cô. . . ." Trần Nhân Như còn chưa kịp để điện thoại trong tay xuống, vừa đứng nhìn thấy Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt từ trong phòng làm việc ra ngoài, vội vàng nói cho hắn biết tin tức này, cô đi theo bên cạnh Cố Thịnh nhiều năm, biết ở trong lòng của Cố Thịnh, Cố Tâm Ngử chiếm vị trí hết sức quan trọng.

"Tiểu Ngử thế nào?" Cố Thịnh nghe được tên Tiểu Ngử, còn chưa kịp tìm được đáp án, liền vọt vào thang máy thật nhanh.

Tả Tình Duyệt bị hắn lôi kéo, lão đảo đi theo, cảm nhận được sự nóng nảy của Cố Thịnh, Cố Thịnh như vậy khiến cho cô nhớ lại ngày đó ở trong nhà ba mẹ, khi Cố Thịnh nhận được cú điện thoại kia, cũng là lo lắng và nóng nảy như thế .

Tiểu Ngử là ai?

Trong lòng Tả Tình Duyệt có nghi ngờ, nhưng lại không dám hỏi ra miệng, trực giác nói cho cô biết, cô gái gọi là Tiểu Ngử này có ý nghĩa không thể tầm thường so sánh đối với Cố Thịnh.

Cố Thịnh tự mình lái xe, một đường siêu tốc, xe rốt cuộc dừng ở trước một căn biệt thự hào hoa, đã có một hàng người áo đen chờ ở cửa.

"Tình huống như thế nào rồi?" Cố Thịnh mở cửa xe, thẳng sai bước đi vào trong, tựa như có lẽ đã quên mất Tả Tình Duyệt cũng đi theo phía sau hắn.

"Tổng tài, sau khi tiểu thư tỉnh lại luôn la, ai cũng không ngăn cản được!"

Cố Thịnh nhíu chặt mi tâm, lúc này đã không rảnh đi trách cứ những người chăm sóc Cố Tâm Ngử này, trong lòng của hắn chỉ có an nguy giờ phút này của Cố Tâm Ngử.

Tả Tình Duyệt yên lặng đi ở phía sau, cô muốn biết, Tiểu Ngử rốt cuộc là ai!

Cố Thịnh đẩy cửa ra, trong phòng phẫn hồng lộ ra hương thơm thiếu nữ, trên giường tơ lụa, một cô gái bị mấy người phụ nữ đè lại thân thể, không ngừng giãy dụa thân thể, muốn tránh thoát trói buộc của họ.

"Ô. . . Ô. . . ." Trong miệng cô gái phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là xinh đẹp thống khổ rồi rầm lại.

"Các người buông em ấy ra!" Cố Thịnh lạnh giọng nói, đi đến bên giường, mạnh mẽ đẩy người giúp việc ra.

Thiếu nữ vừa nhìn thấy Cố Thịnh, giống như là nhìn thấy mặt trời, nhào vào lồng ngực Cố Thịnh, "Anh. . . . Ô ô. . . . Anh. . . ."

"Tiểu Ngử thế nào? Lại không nghe lời?" thanh âm Cố Thịnh dịu dàng đến có thể chảy ra nước, so với hẳn trong ngày thường cứ như hai người.

"Ô ô. . . . Tiểu Ngử muốn đi tìm anh cả, họ thật là xấu, đều không cho em đi, anh hai mang Tiểu Ngử đi tìm anh cả có được hay không?" Cố Tâm Ngử nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bộ dáng điểm đậm đáng yêu, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của cô.

Nhưng. . . .

Trong tim Cố Thịnh như bị thứ gì đâm, nhưng trên mặt lại vẫn là nụ cười nhu hòa, nhẹ nhàng vỗ vai Cố Tâm Ngử, "Tiểu Ngử ngoan, anh cả không ở nơi này, chờ thêm một thời gian, anh cả trở lại, anh hai liền dẫn em đi tìm anh ấy!"

"Anh cả. . . . Không ở nơi này?" trong mắt Cố Tâm Ngử trời lên vẻ mất mát, nhỏ giọng nỉ non, tầm mắt của cô đột nhiên rơi vào trên người Tả Tình Duyệt ở cửa, nhất thời trên mặt tách ra một nụ cười.

"Anh hai gạt em, chị đều ở đây, anh cả nhất định cũng ở nơi đây!"

Vừa nói vừa hưng phấn từ trong ngực Cố Thịnh ra ngoài, chạy đến trước mặt Tả Tình Duyệt, lôi kéo tay của cô, "Chị, chị mau dẫn em đi gặp anh cả, có được hay không?"

Tả Tình Duyệt bị chuyện liên tiếp này làm cho đầu óc choáng váng, cô chưa bao giờ biết Cố Thịnh có một em gái, hướng chỉ thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi trước mắt này, luôn khiến cô có một loại cảm giác kỳ quái!

"Chị, anh cả nhất định cũng muốn gặp chị!" Cố Tâm Ngử phe phẩy tay Tả Tình Duyệt, thúc giục.

Anh cả? Anh cả Cố Thịnh gặp cô?

Tả Tình Duyệt không hiểu ra sao gương mặt nhìn về phía Cố Thịnh, lại lạc vào gió lốc vô tận trong mắt của hắn. . . .

Không khí trong phòng trong nháy mắt trở nên cực kỳ quỷ dị, Cố Thịnh nắm chặt hai quả đấm, tựa hồ đang ẩn nhẫn tức giận.

"Chị, đi mau a, chúng ta không thể để cho anh cả chờ lâu!" Cố Tâm Ngữ lôi kéo Tả Tình Duyệt đi ra ngoài, trên mặt ngây thơ lóe thần sắc mong đợi, cô thật là muốn nhìn thấy anh cả a!

Tả Tình Duyệt lại không thể tự chủ trương, Cố Thịnh rất quan tâm thiếu nữ này, cô có thể nhìn ra được, mà bây giờ trạng huống thiếu nữ này rõ ràng không bình thường!

"Tiểu Ngữ, chị không biết anh cả em ở nơi nào. . . ." Tả Tình Duyệt vừa an ủi Cố Tâm Ngữ, vừa hỏi thăm nhìn hướng Cố Thịnh, cô mơ hồ cảm thấy Cố Thịnh không muốn Cố Tâm Ngữ đi gặp anh cả.

"Chị gạt người, chị là bạn gái anh cả, các người thích nhất dính vào cùng nhau, làm sao không biết anh ấy đang ở nơi nào? Chị hừ, nhất định không muốn cho Tiểu Ngữ quán anh cả, để chị có thể đơn độc ở chung với anh cả!" Cố Tâm Ngữ hất tay Tả Tình Duyệt ra, chạy v trong ngực Cố Thịnh, bấu môi, tố cáo Tả Tình Duyệt.

Oanh một tiếng, đầu Tả Tình Duyệt trống rỗng, mới vừa rồi Tiểu Ngữ nói cái gì? Cô là bạn gái của anh cả?

Ngay cả anh cả em ấy là ai cô cũng không biết, sao lại là bạn gái của hắn?

"Tiểu Ngữ, em hiểu lầm, chị không phải. . . ." Tả Tình Duyệt vội vàng muốn giải thích, lại bị Cố Thịnh cắt đứt.

"Tiểu Ngữ, ngoan ngoãn nghe lời, anh cả không ở nơi này, chờ anh cả trở lại, anh lại dẫn em đi gặp anh ấy." Cố Thịnh thân mật xoa tóc Cố Tâm Ngữ, giọng nhu hòa và ánh mắt dịu dàng, giống như một người cha hiền.

"Thật?" khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa rồi còn mất mát của Cố Tâm Ngữ, trong nháy mắt thư thái.

"Ừ, thật." Cố Thịnh gật đầu.

"Vậy anh hai cũng mang chị cùng đi nha." Cố Tâm Ngữ mong đợi nhìn Cố Thịnh.

Cố Thịnh ngẩn ra trong lòng, vẫn cười gật đầu, nhưng mà trong nội tâm lại cực kỳ phức tạp.

"Vậy thì tốt quá, anh cả nói rồi, về sau chị sẽ là chị dâu, là người một nhà cùng chúng ta!" Cố Tâm Ngữ giống như quên mất mới vừa rồi còn đang tức giận tố cáo Tả Tình Duyệt, lúc này đã cao hứng lôi kéo tay Tả Tình Duyệt lần nữa, nở một nụ cười thật tươi với cô.

Tả Tình Duyệt bị nụ cười này lây, trong lòng vẫn sinh ra nghi ngờ lớn lao đối với lời nói của Cố Tâm Ngữ, cô muốn hỏi rõ ràng, nhưng mới vừa rồi rõ ràng cho thấy Cố Thịnh không muốn cho cô mở miệng.

Chỗ sâu đáy mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ âm trầm, chị dâu? Cô hiện tại đúng là chị dâu Tiểu Ngữ, nhưng Càng thêm là con cờ chuộc tội!

"Tiểu Ngữ, về sau không cho náo loạn nữa, ngoan ngoãn nghe lời, anh cả và anh hai mới có thể thương em!" Cố Thịnh thả ra mối hận Tả Tình Duyệt, Tiểu Ngữ chịu không nổi kích thích, hẳn không muốn bởi vì mình không chế tâm tình không được mà khiến bệnh tình Tiểu Ngữ nghiêm trọng hơn.

"Ừ, Tiểu Ngữ nhất định sẽ nghe lời!" Cố Tâm Ngữ gạt đầu như bằm tỏi.

"Thịnh, anh ra ngoài." Sở Phàm mặc áo trắng dài kêu lên ở ngoài cửa, mi tâm nhú chặt, giống như có chuyện nghiêm trọng gì.

Cố Thịnh an trí Cố Tâm Ngữ xong, vòng qua Tả Tình Duyệt đi ra cửa phòng, đi theo Sở Phàm tới một phòng bí mật khác, biệt thự này đặc biệt chế tạo cho Cố Tâm Ngữ, vì khiến cho tinh thần của cô có thể sớm trở lại bình thường, Cố Thịnh không tiếc bỏ ra số tiền lớn, mua thiết bị tân tiến nhất, tổ chức một đoàn đội nghiên cứu hoàn mỹ nhất, nhưng, đã ba năm đã qua, Cố Tâm Ngữ lại không có chuyển biến tốt chút nào.

"Bệnh tình Tiểu Ngữ càng ngày càng nghiêm trọng." Sở Phàm nghiêm túc nói, trong lòng trôi lên một cảm giác vô lực.

Cố Thịnh giống như là bị rút không hơi sức, ngồi liệt ở trên ghế sofa, thật lâu không nói tiếng nào, không biết đã trải qua bao lâu, Cố Thịnh mới chậm rãi mở miệng, "Tôi nhất định sẽ không để cho Tiểu Ngữ có chuyện, cho dù là bỏ ra bất kỳ giá nào!"

Trong đầu hiện ra mặt của Cận Hạo Nhiên, vốn hẳn muốn không tiếc bất kỳ giá nào xin Cận Hạo Nhiên giúp một tay, nhưng mà sau khi biết được Cận Hạo Nhiên cùng Tả Tình Duyệt có dính dấp, thế nhưng hẳn lại do dự.

"Sở Phàm, thay tôi hẹn gặp Cận Hạo Nhiên!" trong mắt của Cố Thịnh xẹt qua vẻ kiên định, tình huống hiện giờ của Tiểu Ngữ, khiến hẳn không thể không rút bỏ tất cả, không có gì quan trọng hơn Tiểu Ngữ!

Chương 55: Muốn hãn ly hôn

Trong quán cà phê.

Có hai người đàn ông anh tuấn, tây trang thẳng thớm, đúng vào thời gian trà chiều, đưa tới không ít ánh mắt ái mộ của các cô gái.

"Cố tổng tài tới tìm tôi, nhất định có chuyện quan trọng gì!" Cận Hạo Nhiên chống tay, nhìn thẳng cặp mắt Cố Thịnh, trên thực tế, trước khi tới, hãn đã biết ý đồ của Cố Thịnh, chỉ là hãn muốn nghe người đàn ông cao ngạo này chính miệng nói ra lời cầu xin hãn.

Cố Thịnh khẽ cau mày, Sở Phàm còn chưa nói rõ với hãn sao?

Nghĩ đến Tiểu Ngử, lông mày ngọn núi của Cố Thịnh dần dần giãn ra, "Bác sĩ Cận là người giỏi nhất trong giới sọ não và thần kinh quốc tế, tôi muốn xin bác sĩ Cận giúp một chuyện, anh muốn bao nhiêu thù lao, tùy anh ra giá!"

Cố Thịnh đi thẳng vào vấn đề, chỉ cần Cận Hạo Nhiên có thể chữa khỏi cho Tiểu Ngử, cho dù muốn hãn bỏ ra tất cả tài sản của tập đoàn Cố thị, hãn cũng sẽ không chút do dự!

"Ra giá với tôi? Cố tổng tài cho là trong mắt tôi chỉ có tiền bạc sao?" Cận Hạo Nhiên nhú mày, người đàn ông này khi dễ Duyệt Duyệt thế nào, hãn đều nhìn ở trong mắt toàn bộ, đả thương cô gái hãn yêu, còn công khai xin hãn giúp một tay, chuyện như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Cố Thịnh làm ra được.

Ánh mắt Cố Thịnh rét, mơ hồ trôi lên một tia tức giận, Cận Hạo Nhiên rõ ràng chính là cố ý!

Nhưng nghĩ đến mình có việc cầu người, Cố Thịnh vẫn đè tức giận lại, "Vậy anh muốn cái gì?"

"Ly hôn! Tôi muốn anh ly hôn với Duyệt Duyệt!" Cận Hạo Nhiên nghiêm túc nói, bất kể Duyệt Duyệt có yêu Cố Thịnh hay không, hãn biết hiện tại Duyệt Duyệt sống không hạnh phúc, hãn không cách nào trơ mắt nhìn cô gái yêu mến bị người khác ngược đãi.

"Không được!" Cố Thịnh trả lời không chút suy nghĩ, nghĩ đến quan hệ mập mờ của Cận Hạo Nhiên và Tả Tình Duyệt, hai tay hết sức nắm thành quyền, cô gái đáng chết! Bọn họ thương lượng tốt rồi sao?

Muốn thoát khỏi hãn, không có lối thoát!

"Thật ngại! Chuyện của anh, tôi giúp không được!" Cận Hạo Nhiên cũng không phải nhân vật dễ đối phó, đứng dậy sửa lại một chút y phục của mình, vẻ mặt tươi cười gật đầu một cái với Cố Thịnh, làm bộ muốn đi.

Cố Thịnh cố nén xung động gọi hắn lại, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý ly hôn với Tả Tình Duyệt! Đời này, Tả Tình Duyệt nhất định là người phụ nữ của hắn!

Nhưng bệnh tình Tiểu Ngữ nên làm sao giờ? Cố Thịnh coi như là ở trên thương trường cũng chưa gặp qua vấn đề khó giải quyết như vậy.

Nhìn hai người tan rã trong không vui, khóe miệng Trần Nhân Như nâng lên một nụ cười, mới vừa rồi bọn họ nói chuyện, cô đều nghe vào tai, nghĩ đến hành động của ba người ở trong bữa tiệc đêm hôm đó, cô cẩn thận ngẫm lại, nhất thời liên lạc tất cả mọi chuyện lại với nhau.

Xem ra quan hệ của Cận Hạo Nhiên và Tả Tình Duyệt quả nhiên là không tầm thường, ly hôn? Cô ngược lại hi vọng thấy kết quả này!

Nhưng thái độ Cố Thịnh kiên quyết như vậy, đầu óc chuyển một cái, Trần Nhân Như thử nhìn Cố Thịnh, "Tổng tài, nếu không hãy bảo Tổng tài phụ nhân ra mặt, xin bác sĩ Cận ra mặt giúp một tay, dù sao. . . bệnh tình của Tiểu Ngữ không trì hoãn được!"

Sắc mặt Cố Thịnh âm trầm, ánh mắt nhìn về phía cà phê trong ly, bộ dáng này của Tiểu Ngữ, Tả Tình Duyệt là đầu số gây nên, mặc dù bây giờ cô là vợ của hắn, cô cũng vẫn là kẻ thù của hắn!

Đối đãi con cò, hắn không thể mềm lòng!

Chỉ cần Tả Tình Duyệt vẫn là vợ hắn, trừ ly hôn, cái gì hắn đều không để ý!

"Cô đến công ty trước, tôi về nhà một chuyến!" Cố Thịnh giống như là hạ quyết tâm, thân hình cao lớn đi ra phòng cà phê.

Trong mắt Trần Nhân Như sau lưng xẹt qua vẻ được như ý, cô cũng biết, Tiểu Ngữ là con cò của Cố Thịnh!

Mà về phần Tả Tình Duyệt, một ngày nào đó sẽ đem danh hiệu bà Cố đến trên tay của cô!

Chương 56: Một cuộc giao dịch

Tả Tình Duyệt bận rộn ở trong phòng bếp, kể từ khi về tới đây, cô vẫn làm công việc ở phòng bếp, Cố Thịnh tỏ rõ thái độ với cô, bên ngoài cô có thể là bà Cố, nhưng, ở nhà, cô chỉ là một người làm nữ mà thôi!

"Phu nhân, để cho tôi làm đi!" Người làm nữ Tiểu Thúy thấy Tả Tình Duyệt mảnh mai bưng một chén canh nóng to, tốt bụng đi lên giúp một tay.

"Không cần, tự tôi có thể làm!" Tả Tình Duyệt cảm kích cười cười, ở trong biệt thự này, tất cả mọi người đều biết địa vị của cô, có vài người nhìn có chút hả hê, không đặt cô ở trong mắt, cô cũng không để ý, duy chỉ có người làm nữ gọi là Tiểu Thúy này lại rất tốt với cô, trong lòng của cô cảm kích vạn phần.

"Phu nhân. . . ." Tiểu Thúy thấy cô cự tuyệt, trên mặt trời lên một vẻ không cách nào và đồng tình, đều nói phu nhân gả vào nhà giàu có, lý nên trải qua cuộc sống của quý phụ, nhưng, cô nhìn tận mắt thái độ chủ nhân đối với phu nhân, nơi nào là một quý phụ? Có lúc cô nghe được chủ nhân chê cười phu nhân, ngay cả cô cũng cảm thấy đáng thương.

Tả Tình Duyệt vòng qua Tiểu Thúy, đây là phần canh cuối cùng, thời gian này, chỉ sợ Cố Thịnh cũng sắp đến nhà!

Mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe một hồi tiếng bước chân dồn dập, Tả Tình Duyệt giương mắt, trên mặt trời lên vẻ tươi cười, "Anh trở lại. . . . Tối nay tôi làm. . . ."

Lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy cổ tay bị Cố Thịnh bắt được, "Cẩn thận."

Cố Thịnh khẽ cau mày, hiện tại hẳn có chuyện quan trọng tìm cô, dùng sức lôi kéo, cái chén trong tay Tả Tình Duyệt liền rơi vào trên đất, nóng bỏng bắn vào trên người của Cố Thịnh, khiến hắn không khỏi khẽ nguyên rửa ra tiếng, "Đáng chết!"

"Thật xin lỗi. . . . tôi không phải cố ý. . ." Tả Tình Duyệt vội vàng lau cho hắn, sợ khiến hắn tức giận hơn.

"Tốt lắm, đi theo tôi!" Cố Thịnh kéo ra tay không ngừng bận rộn của cô trên người hắn, không chút nào chú ý tới Tả Tình Duyệt cũng nhú chặt lông mày, giống như là đang ẩn nhẫn đau đớn.

Bị Cố Thịnh kéo đến gian phòng, trong lòng Tả Tình Duyệt có dự cảm không tốt, đối với việc hai người đơn độc ở chung, trong lòng của cô sinh ra sợ hãi cực lớn, nhưng cô phải nhẫn, phải chờ đợi Cố Thịnh đánh vỡ trầm mặc.

"Chuyện công ty ba cô, tôi sẽ suy tính!" Cố Thịnh cứng rắn nguội lạnh như sắt, giống như thái

độ đối với đối thủ trên thương trường.

"Thật?" Tả Tình Duyệt kinh vui vạn phần, hôm nay cô len lén đi gặp ba, ông nằm ở trên giường bệnh nghiêm nhiên già hơn mười tuổi, Tả Phong mở miệng cầu xin cô xin Cố Thịnh giúp một tay, cô biết rất rõ ràng Cố Thịnh quyết định sẽ không giúp cô, nhưng cô vẫn không nỡ nhìn mặt mất mát của ba, nhắm mắt gật đầu đáp ứng thử một chút.

Hôm nay, cô nghĩ hết rất nhiều biện pháp có thể nghĩ, cũng không trông thấy hiệu quả, bây giờ nghe Cố Thịnh nói suy tính, trong lòng của cô nhất thời dâng lên hi vọng.

"Chỉ là. . . ." Cố Thịnh cắt đứt nụ cười của cô, trong lòng bởi vì nụ cười của cô mà sinh ra một tia không vui, ở trong lòng của cô, đôi cha mẹ của cô quan trọng vậy sao?

"Chỉ là cái gì? Bất luận anh nói điều kiện gì tôi đều sẽ đồng ý, chỉ cần anh giúp Tả thị vượt qua cửa ải khó, đừng. . . ." Tả Tình Duyệt dừng một chút, lấy dũng khí tiếp tục nói, "Đừng đè ép tập đoàn Tả thị."

"A! Điều kiện gì cũng sẽ đồng ý, đây chính là cô nói!" Cố Thịnh bị lời của cô nâng lên tức giận, chèn ép Tả thị? Hắn có lòng chèn ép Tả thị, hắn còn muốn phá hủy tập đoàn Tả thị, thế nhưng so với chuyện của Tiểu Ngừ, đều không đáng nói.

"Ừ." Thừa nhận tầm mắt sắc bén của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, dự cảm xấu trong lòng càng thêm mãnh liệt.

"Tôi muốn cô ở với một người!"

Chương 57: muốn cô đi với một người

Oanh một tiếng, Tả Tình Duyệt không thể tin được, Cố Thịnh mới vừa nói cái gì?

Muốn cô ở với một người?

Cô không phải đứa trẻ ba tuổi, nghe hiểu được những lời này hàm ẩn ý tứ, nhưng, muốn cô ở với một người?

"Không!" Tả Tình Duyệt theo bản năng cự tuyệt, ánh mắt kiên định nhìn Cố Thịnh, cười khẽ một tiếng, "Ở với một người? làm gì với hắn? Ăn cơm? Nói chuyện phiếm? Hay là. Lên giường? Cố tổng tài ở trên thương trường không phải thành thạo sao? Chẳng lẽ đều đem vợ mình đem đi tặng những người khác để đổi lấy lợi ích?"

Cố Thịnh nhìn cô phản ứng kích động, khóe miệng nâng lên ý cười yếu ớt, "Chờ cô biết cô phải đi với ai, cô cũng sẽ không cự tuyệt nhanh như vậy, nói không chừng cô còn muốn cảm ơn tôi, nói không chừng cô còn không kịp chờ muốn leo lên giường của hần!"

"Anh." Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, giọng điệu của hần mang theo ý khinh miệt rõ ràng như vậy, giống như cô trời sanh chính là loại đàn bà lẳng lơ, dâm đãng, trong lòng có chút khổ sở, trong mắt hần, cô chính là đê tiện như vậy, không phải sao? Trò chơi đổi thế đêm tân hôn, mấy ngày nay luân phiên làm nhục cùng hành hạ, cừu hận của hần làm cô không khỏi thống khổ, cũng không nói cho cô biết, mình rốt cuộc phạm vào cái gì lỗi, sao lại bị hần phản hận như thế!

"Cô biết cô phải đi với ai không?" Cố Thịnh đột nhiên đứng dậy, thân hình cao lớn mang theo khí thế bèn nhọn, trong nháy mắt đem Tả Tình Duyệt văng vẳng lại.

Tả Tình Duyệt không khỏi lui lại một bước, bất kể người nọ là ai, cô cũng sẽ không đi!

"Cận Hạo Nhiên! Là đại danh鼎鼎鼎鼎 Cận đại bác sĩ của chúng ta!" đôi mắt Cố Thịnh sâu không thấy đáy, không ai có thể nhìn thấy gì từ trong đôi mắt ấy.

Tả Tình Duyệt lại một lần nữa giật mình, Cận Hạo Nhiên? Trong đầu hiện ra nụ cười ấm áp của Cận Hạo Nhiên, tại sao có Cận Hạo Nhiên ở đây?

"Thế nào? Hưng phấn đến nói không ra lời? Không thể chờ đợi chứ gì?" Cố Thịnh trên mặt ngưng tụ lại một cổ nóng giận, nắm cằm của cô thật chặt, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, người phụ nữ này tại sao không phản đối?

Cận Hạo Nhiên muốn cho mình và Tả Tình Duyệt ly hôn, sau đó hần sẽ cưới cô sao? Hần Cố Thịnh không khiến!

Tả Tình Duyệt sẽ là tù binh suốt đời của hần, hần vĩnh viễn sẽ không buông tay!

"Không.....Không phải vậy..... Tại sao?" Tả Tình Duyệt còn chưa tỉnh táo lại, chớp chớp mắt, cô muốn biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

"Tại sao? Lúc này còn diễn trò?" trong mắt Cố Thịnh nổi lên một tia khinh thường, nắm cằm của cô không ngừng gia tăng lực, giọng nói nghiêm nghị cảnh cáo, "Nói cho cô biết, tôi bất kể cô cùng hần sẽ làm gì, một đêm sau, cô chính là vợ của Cố Thịnh ta, cái thân phận này cô vĩnh viễn cũng đừng quên!"

Cố Thịnh hung hãn nói, hần không cam lòng nhưng hần tự nói với mình, chỉ có như vậy, bệnh của Tiểu Ngừ mới có hi vọng! Chỉ cần có thể vì Tiểu Ngừ làm chút việc, một buổi tối của Tả

Tình Duyệt không đáng là gì!

Nhưng nghĩ đến Tả Tình Duyệt dưới thân người đàn ông khác biểu hiện đáng vẻ mị hoặc, tim của hắn giống như là bị một đôi tay bóp thật chặt, hít thở không thông.

ánh mắt nhìn vào khuôn mặt tinh xảo của Tả Tình Duyệt, không nghi ngờ chút nào, Tả Tình Duyệt xinh đẹp, ngay cả hắn thỉnh thoảng không cẩn thận cũng sẽ động lòng, hắn nghĩ, nếu không phải là bởi vì cô đã từng gây ra chuyện, hắn không chừng sẽ yêu cô!

Nhưng có một số việc thực không cách nào cải biến, đối với Tả Tình Duyệt, hắn chỉ có thể hận!

Chương 58: Phản kích

Tả Tình Duyệt trong lòng khổ sở vô biên, cô nhìn Cố Thịnh, nếu như những thứ này đều là mộng ảo, cô vẫn như cũ là một Tả Tình Duyệt không buồn không lo, thậm chí chưa từng gặp qua hắn!

Tả Tình Duyệt nhú chặt lông mày khiến Cố Thịnh có chút không vui, cố nén trong lòng thương tiếc, hắn trầm thấp giọng tà mị ở bên tai của cô nói nhỏ, "Cô yên tâm, nếu là giao dịch, tôi sẽ để tập đoàn Tả thị bình yên vô sự, hoặc là còn có thể khiến nó phát triển tốt hơn!"

Tả Tình Duyệt chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, nói "Anh yên tâm, tôi sẽ biểu hiện tốt!" Tâm đã đẩy vết thương, cô dứt khoát lựa chọn dùng vỏ ngoài cứng rắn đem vết thương chống chọi ở trong lòng gói lại, đem tâm hồn đã chịu vũ nhục như vậy, cô còn có cái gì có thể sợ đây!

Cố Thịnh thân thể ngẩn ra, nóng giận trong mắt càng thêm kịch liệt, theo bản năng nắm chặt tay, biểu hiện tốt? Rất tốt! Hắn chính là muốn cô biểu hiện tốt!

"Đến lúc đó đưa cái này cho hắn!" Cố Thịnh từ móc ra một phong thư, nhét vào cổ áo Tả Tình Duyệt, nhìn vào đôi môi kiều diễm của cô, ngón tay vuốt ve đôi môi xinh đẹp của cô, bá đạo nói, "Nhớ, hắn có thể đụng thân thể của cô bất luận là nơi nào, nhưng nơi này không được!"

Tả Tình Duyệt cảm giác được cả người thoát ra một tia lạnh như băng, có cái gì khác nhau sao? Cô đột nhiên sinh ra ý niệm trả thù, mở hai mắt ra, đôi mắt trong sáng đầy vẻ quật cường, "Không phải nói biểu hiện tốt sao? Nếu như hắn muốn. Tôi cuối cùng không thể không cho, không phải sao?"

Cố Thịnh cứng đờ, lửa giận bộc phát, hắn đang muốn dạy dỗ lại người phụ nữ này, lại phát

hiện, khi hắn còn đang sững sờ, Tả Tình Duyệt đã tránh thoát tay của hắn, người đã biến mất ở cửa phòng, nhìn bóng lưng thẳng tắp của cô, trong lòng Cố Thịnh chột dâng lên một cảm giác vô lực trước nay chưa từng có.

Hắn làm như vậy, rốt cuộc là đúng là sai?

Một tay nâng trán, Cố Thịnh không hề trấn định như thường thấy nữa, thân ảnh của Tả Tình Duyệt và khuôn mặt ngây thơ của Tiểu Ngưu cùng xuất hiện trước mắt, khống chế cả suy nghĩ của hắn.

"A, đúng rồi, tôi quên nói, khi nào Cố tổng tài sắp đặt xong giờ hẹn thì nói cho tôi biết!" Tả Tình Duyệt đột nhiên dừng lại, giọng nói nhẹ nhõm thật giống như cô chỉ là nhận một cuộc hẹn bình thường, nhưng Cố Thịnh trong lòng lại hơi run, giống như một giây kế tiếp, cả người cô sẽ biến mất.

Một đêm này, Tả Tình Duyệt cũng không trở về phòng chính của cô, bởi vì cô biết gian phòng của cô cùng phòng của Cố Thịnh chỉ có một bức tường ngăn cách, hơn nữa còn có một cửa thông nhau, cô không muốn ở quá gần hắn, nhìn vào mắt hắn sẽ làm lòng cô đau hơn.

Tùy ý tìm một phòng khách ngủ.

"Phu nhân đâu?" Cố Thịnh ngồi ở trên bàn ăn, người giúp việc đưa bữa ăn sáng lên, Cố Thịnh nhíu mày nhìn xuống, thường ngày đều là Tả Tình Duyệt tự mình làm bữa ăn sáng, tự mình đưa đến trước mặt hắn, hôm nay không nhìn thấy cô, tựa hồ có chút không quen.

"Không biết, sáng sớm cũng không có thấy phu nhân."

Cố Thịnh hồi tưởng lại tối hôm qua lúc Tả Tình Duyệt rời khỏi phòng, trong lòng phiền muộn không dứt, nhất thời không muốn ăn, qua loa đứng dậy, phân phó quản gia chuẩn bị xe, đi công ty.

Mà hắn không biết Tả Tình Duyệt lúc này lại bị hành hạ như thế nào.

Chương 59: giao dịch tàn khốc

Khó chịu!

Tả Tình Duyệt xưa nay chưa từng sốt cao như vậy, đầu tựa như một khối đá, nặng nề không chịu nổi.

Tả Tình Duyệt dùng chân bao lấy mình, trên người ra mồ hôi như tắm, không chịu nổi cảm giác đặc sánh trên người, Tả Tình Duyệt chống lên thân thể đến phòng tắm một cái.

Lúc đi ra cửa phòng tắm, đã là vào buổi trưa.

"Phu nhân, mặt của cô thật là đỏ a! Có phải ngã bệnh hay không?" Tiểu Thúy thấy Tả Tình Duyệt, liền phát hiện trên mặt cô hồng không giống bình thường, cô nhiều lần muốn vào xem Tả Tình Duyệt, cũng ngừng lại, một mực ở ngoài cửa chờ Tả Tình Duyệt đi ra.

"Ta không có ngã bệnh!" Tả Tình Duyệt kéo ra vẻ tươi cười, rót cho mình một chén nước.

"Phu nhân, không đúng! Em xin quản gia bảo tài xế đưa cô đi bệnh viện!" Tiểu Thúy càng xem càng lo lắng, phu nhân rõ ràng chính là đang gắng gượng, ngay cả cô nhìn cũng cảm thấy đau lòng.

"Không. Tiểu Thúy, ta là người lớn, thân thể của mình mình rõ ràng, chớ phiền toái!" Tả Tình Duyệt ngăn cản Tiểu Thúy, nếu như kinh động quản gia, kia tất sẽ làm cho Cố Thịnh biết, Cố Thịnh biết, nói không chừng lại một phen chê cười, cô đã mệt mỏi rồi, không muốn thấy bộ mặt đó.

"Phu nhân." Tiểu Thúy thở dài, nhưng nhìn cô rõ ràng sốt cao, như vậy cũng không phải là biện pháp, nghĩ đến cái gì, Tiểu Thúy nắm tay Tả Tình Duyệt, "Phu nhân, cô chờ một chút, em có thuốc hạ sốt, lập tức đi lấy cho cô!"

Nói xong, liền chạy như bay ra nhà chính, Tả Tình Duyệt nhìn theo bóng lưng Tiểu Thúy, trong lòng trôi lên một tia ấm áp, ít nhất trong căn biệt thự này, có một người chân chính quan tâm cô.

Lúc cơm tối, quản gia tìm được Tả Tình Duyệt, cung kính đứng ở một bên, "Phu nhân, tổng tài phân phó tài xế mời cô đi ra ngoài."

Tả Tình Duyệt đột nhiên ngăn ra, kêu cô đi ra ngoài? Vừa nghĩ, cô đã hiểu, chuyện tối hôm qua để cập đến được sắp đặt nhanh như vậy sao?

Hai tay xoắn lại, hít một hơi thật sâu, Tả Tình Duyệt biết mình trốn không thoát, đứng dậy, "Làm phiền ông chờ tôi một chút."

Phong thư tối qua, cô còn để lại trong phòng khách.

Tả Tình Duyệt đi theo quản gia ra cửa, xe chở cô đi mãi cho đến khách sạn cao cấp nhất thành

phố A, quản lý tự mình đưa Tả Tình Duyệt tới một gian phòng dành cho tổng thống'.

"Tổng tài phu nhân, tổng tài sẽ đến ngay." Quản lý cung kính nói, khách sạn này là của tập đoàn Cố thị, chẳng qua là hần không hiểu, nơi này rõ ràng có một phòng thuộc về tổng tài, vì cái gì không đưa Tổng tài phu nhân an bài đi nơi đó, mà là một gian 'phòng cho tổng thống'.

Hần mặc dù có nghi ngờ, nhưng là chuyện của tổng tài, không tới phiên hần thắc mắc!

Giao phó xong tất cả, quản lý liền rời đi.

Tả Tình Duyệt nhìn không gian khoáng đãng của căn phòng, trang trí hoa lệ, trong lòng cảm thấy châm chọc, Cố Thịnh lần này thật là tận tâm!

Tả Tình Duyệt đứng ở cửa sổ sát đất, từ góc độ này nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy trọn cảnh đêm của thành phố A, nhưng một đêm đẹp như vậy, cô lại bị bắt làm đồ vật cho một cuộc giao dịch tàn khốc.

Tất cả thê lương trong lòng dâng trào, cao như vậy, nếu như cô nhảy xuống, như vậy. Cô liền dễ dàng sao?

Không, sẽ không! Tả Tình Duyệt khước miệng nâng lên chút ý cười châm chọc, nếu như cô làm ra chuyện quá khích, lấy hiểu biết của cô về Cố Thịnh, cả Tập đoàn Tả thị đều sẽ bị chôn theo cùng cô!

"Duyệt Duyệt."

Tả Tình Duyệt đang mãi suy nghĩ, truyền đến thanh âm quen thuộc từ sau lưng, có chút giật mình, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, tới rồi sao?

Chương 60: Giao dịch tàn khốc

Cận Hạo Nhiên nhận được điện thoại của một người phụ nữ, nói là có tin vui cho hần, vốn là hần không hứng thú lắm, không nghĩ tới tin vui này lại là Duyệt Duyệt!

Nhìn cô gái đứng ở cửa sổ sát đất, cô không cần quay đầu lại, đó là người phụ nữ hần vẫn

ngày ngày nhớ tới, hẳn thấy mình may mắn vì đã quyết định tới đây, nếu không liền bỏ lỡ cơ hội gặp mặt.

"Duyệt Duyệt." Cận Hạo Nhiên đi tới bên người Tả Tình Duyệt, như một đứa trẻ được kẹo, kích động vụn phần vụn vào hai vai Tả Tình Duyệt, ôm cô vào trong ngực, "Duyệt Duyệt, ngày đó em im lặng rời khỏi bờ biển, anh thật sự lo lắng, Cố Thịnh có làm gì em không?"

Hắn biết chuyện của tập đoàn Tả thị, cũng hiểu ra thủ đoạn của Cố Thịnh, người đàn ông này thật là hèn hạ tới cực điểm, lại dùng phương pháp này ép Duyệt Duyệt hiện thân!

Tả Tình Duyệt cả người cứng ngắc, vốn là cô cảm thấy trên người Cận Hạo Nhiên có thể mang cho cô một chút cảm giác an toàn, nhưng hôm nay cô lại cực kỳ bài xích hắn.

"Hắn không có làm gì em hết." Tả Tình Duyệt nhìn xuống, Cố Thịnh không có đối với cô như thế nào, chẳng qua là đem cô lại một lần nữa đẩy cho người khác mà thôi, vừa nghĩ tới chuyện sắp xảy ra tối nay, trong lòng Tả Tình Duyệt chợt lạnh như băng, theo bản năng đẩy Cận Hạo Nhiên ra.

"Duyệt Duyệt, em làm sao vậy?" Nhận thấy Tả Tình Duyệt có chút kì lạ, Cận Hạo Nhiên lo lắng nhìn Tả Tình Duyệt, sắc mặt của cô hồng hồng, hồng đến có chút không tự nhiên.

Tả Tình Duyệt quay ngược lại một bước, đại não có chút choáng váng, cô bây giờ đã vô lực suy nghĩ Cận Hạo Nhiên quan tâm mình là thật hay giả, cô chỉ biết, tối nay là một cuộc giao dịch tàn khốc, thật sâu thở ra một hơi, Tả Tình Duyệt cố đè xuống khổ sở cùng đau đớn trong lòng, bỏ đi tự ái cùng nguỵng nguỵng, nhắm mắt lại, giơ tay lên từng chút một cởi y phục trên người.

Trong đầu hiện ra khuôn mặt âm trầm của Cố Thịnh, giờ phút này hắn đang làm gì? Có chút nào nghĩ tới tình cảnh của cô?

Cận Hạo Nhiên bị động tác của cô làm cho ngỡ ngẩn, đầu trống rỗng, nhìn y phục của cô từ trên người rớt xuống đất, thân thể mềm mại hiện ra trước mắt hắn, tim của hắn đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng mở to mắt, " Duyệt Duyệt, em đang làm cái gì vậy?"

Tả Tình Duyệt khoé miệng nở nụ cười châm chọc, "Đây không phải là các người muốn sao?"

Cô suy nghĩ rất nhiều, Cố Thịnh sẽ không vô duyên vô cớ tặng cô cho người khác, nhất định là hắn muốn cái gì đó!

"Chúng ta? Cái gì chúng ta?" Cận Hạo Nhiên nghi ngờ nhìn cô, ánh mắt chăm chú nhìn cô, không nhúc nhích, hẳn mặc dù thích Duyệt Duyệt, nhưng chính là bởi vì thích, cho nên, hẳn mới càng thêm quý trọng cô, mến yêu cô, hẳn muốn tôn trọng cô.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, đầu óc lại choáng váng, Cận Hạo Nhiên ở trước mắt cô càng ngày càng trở nên mơ hồ, cô thật khó chịu! Thân thể mềm nhũn, cả người hôn mê bất tỉnh.

"Duyệt Duyệt." Cận Hạo Nhiên lạnh lẽ tiếp được thân thể của Tả Tình Duyệt, chạm được da thịt của cô, trong lòng ngẩn ra, thật là nóng!

Sờ sờ cái trán của cô, Cận Hạo Nhiên khẽ nguyên rửa ra tiếng, "Đáng chết!"

Duyệt Duyệt sốt rất cao! Rất nghiêm trọng!

Anh nhanh chóng đem y phục nhặt lên, vội vàng bao quanh thân thể của cô, "Duyệt Duyệt. . . .
. . . Em tỉnh lại đi."

Hắn giờ phút này luống cuống tay chân, đem Tả Tình Duyệt ôm đến trên giường, hiện giờ trong đầu hắn là chuyện Duyệt Duyệt phát sốt, tạm thời đem nghỉ ngơi để qua một bên, hắn biết nhất định có cái gì hiểu lầm, nghĩ đến hôm nay nhận được điện thoại của người phụ nữ xưng là trợ lý của Cố Thịnh, mơ hồ có dự cảm, hiểu lầm kia cùng Cố Thịnh nhất định có liên quan.

Chương 61: Hẩn hối hận

Tầng cao nhất của khách sạn, trong một căn phòng dành riêng cho sếp, không khí đầy hắc ám.

Cố Thịnh uống một ngụm rượu, sắc mặt âm trầm, đôi mắt tựa hồ mang theo vài phần giãy giụa.

Bây giờ, Cận Hạo Nhiên chắc đã tới rồi!

Bọn họ đang làm gì?

Vừa nhắm mắt, trong đầu Cố Thịnh lại tự động hiện ra hai thân thể đang quấn lấy nhau, bọn họ vốn là có tư tình, vừa gặp dịp, còn không đi tới nước đó?

"Đáng chết!" Cố Thịnh hung hăng ném ly rượu, bùm một tiếng, vỡ vụn đầy đất.

Thư kí Trần vừa vào cửa liền nghe đến thanh âm này, trong bóng tối cô nở nụ cười như ý, mới

vừa rồi cô nhìn tận mắt Cận Hạo Nhiên đã vào trong phòng, lần này nhất định là xảy ra cái gì đó....

Bất kỳ người đàn ông nào cũng không nhịn được khi vợ mình cùng người đàn ông khác lên giường, ngay cả kiêu ngạo như Cố Thịnh, nếu không phải vì chuyện của Tiểu Ngử, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng đề nghị của cô.

Nụ cười càng lúc càng lớn, Thư kí Trần nhanh chóng đi tới bên cạnh Cố Thịnh, "Thịnh, em biết rõ anh rất không cao hứng, nhưng là."

"Cận Hạo Nhiên đâu?" Cố Thịnh lạnh lùng mở miệng ngắt lời cô, trong giọng nói có chút làm cho người nghe muốn run rẩy.

Thư kí Trần ánh mắt lóe lên, "Đã tiến vào. Em nhìn thấy phu nhân tự mình tới cửa nghênh đón, hai người. Tựa hồ rất vui vẻ, rất ngọt ngào!"

Bịch một tiếng, cái gạt tàn thuốc trên bàn bị quăng xuống nền nhà bằng đá cẩm thạch, ánh mắt thâm thúy của Cố Thịnh càng thêm kinh người, đáng chết! Quả thế! Rất vui vẻ? Rất ngọt ngào? Tả Tình Duyệt đáng chết, ở trước mặt hắn làm bộ như một liệt nữ bị bức bách, sau lưng lại hạ tiện như vậy!

Nghĩ đến cô cùng Cận Hạo Nhiên ôm nhau dây dưa, tim của hắn đột nhiên đau xót, càng thêm phiền não không chịu nổi.

Không được! Hắn không thể để cho cô cùng Cận Hạo Nhiên vui vẻ, ngọt ngào! Hắn muốn đi ngăn cản bọn họ!

Thân hình cao lớn như một hồi gió lốc, đứng dậy liền hướng ra bên ngoài!

Thư kí Trần nhanh chóng từ phía sau ôm lấy hông to lớn của Cố Thịnh, dán thật chặt phía sau lưng của hắn, "Thịnh, đừng đi, Cận Hạo Nhiên nói rồi, hắn muốn lấy được Tổng tài phu nhân mới có thể suy tính chuyện của Tiểu Ngử, Thịnh, anh suy nghĩ một chút đến Tiểu Ngử, chỉ có Cận Hạo Nhiên mới có thể cứu cô ấy, anh yên tĩnh một chút, chớ làm làm ra chuyện khiến bản thân mình hối hận!"

Cố Thịnh dừng lại, hối hận? Hắn hiện tại rất hối hận đã đem Tả Tình Duyệt đưa cho Cận Hạo Nhiên!

Nhưng vừa nghĩ tới Tiểu Ngử, bước chân hắn không nhúc nhích nổi.

Nắm chặt hai tay, Cố Thịnh ý muốn giết người đều đã có.

"Thịnh, anh. Còn có em, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh." Thư kí Trần nhận thấy phản ứng của Cố Thịnh, cười cười, đem hông của hắn càng ôm chặt hơn, tay trên đùa vuốt ve lồng ngực rắn chắc, kể từ lần ra nước ngoài trở lại, Cố Thịnh chưa từng đi tìm cô, ngay cả lần kia ở trong đại tiệc, cô cố ý câu dẫn cũng không thành công.

Mà lúc này đây, Cố Thịnh đang yếu ớt, cần được an ủi, cô vừa đúng có thể nhân lúc hư nhược mà vào!

Nhưng là.

"Cô đi ra ngoài trước đi!" lông mày Cố Thịnh hơi nhíu lại, nhận thấy được ý đồ của cô, trong mắt có chút không vui.

"Thịnh. Tại sao?" Thư kí Trần có chút giật mình, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đi xuống thăm dò, cởi ra dây lưng, tối nay, cô phải lấy được "cái" của người đàn ông này làm cho cô tâm thần mê mẩn!

"Đi ra ngoài! Đừng để ta nói lần thứ hai!" Cố Thịnh bắt được tay của cô, nhấn tâm hất ra.

Thư kí Trần sắc mặt đại biến, không cam lòng, nhưng lại không dám khiêu chiến quyền uy của Cố Thịnh, chỉ có xoay người rời đi.

Trong phòng vẫn tối đen như cũ, bao lấy Cố Thịnh, trong đầu tất cả đều là bóng dáng Tả Tình Duyệt, không đẩy ra được.

Chương 62: Phát sốt hôn mê

Cận Hạo Nhiên đem khăn ướt đặt trên trán Tả Tình Duyệt, mặt lộ vẻ lo lắng, theo bản năng vươn tay, yêu thương vuốt ve gương mặt của cô.

"Không. Không cần!" Tả Tình Duyệt vô ý thức nỉ non, cô thật khó chịu, cả người như bị quăng vào lửa, trong mơ hồ, cô cảm giác được có ai đụng vào, bản năng tránh né.

Tay Cận Hạo Nhiên cứng đờ, đáng chết! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ đến hành động cùng lời nói của Duyệt Duyệt trước khi hôn mê, tay Cận Hạo Nhiên bỗng chốc nắm chặt, ánh mắt rơi vào lá thư trên tay cô, trong mắt có chút nghi ngờ.

Cận Hạo Nhiên hồ nghi cầm lấy phong thư, đọc, sắc mặt càng thêm âm trầm, đấm một quyền vào trên mép giường, hoàn toàn mất đi ưu nhã thường ngày.

Đáng chết, quả nhiên cùng Cố Thịnh có liên quan!

Người đàn ông này cứ nhiên đem Duyệt Duyệt đưa cho hắn hưởng dụng một đêm, còn nói cái gì, làm trao đổi, hắn hi vọng mình có thể đáp ứng yêu cầu của hắn ta, ra tay chữa trị Cố Tâm Ngừ!

Hắn đem Duyệt Duyệt làm cái gì? Đưa ra ngoài làm quà tặng? Đem cô đổi lấy lợi ích cho hắn?

Cái hắn muốn là Duyệt Duyệt hạnh phúc, Duyệt Duyệt vui vẻ! Hắn muốn Cố Thịnh có thể bỏ qua cho Duyệt Duyệt, mà không phải đối với Duyệt Duyệt làm ra chuyện sỉ nhục như vậy!

Khó trách mới vừa rồi Duyệt Duyệt nói, đây là bọn hắn muốn! Khó trách cô ở trước mặt của hắn cởi quần áo ra, khó trách ánh mắt cô nhìn hắn đầy châm chọc, thì ra là Duyệt Duyệt hiểu lầm hắn!

Cô sẽ nghĩ về hắn ra sao? Có thể cũng cho là hắn là tên tiểu nhân, chỉ muốn lấy được thân thể của cô?

"Chết tiệt!" Cận Hạo Nhiên lại một lần nữa khẽ nguyên rửa, đem lá thư vo lại thành một cục, vứt đi, nhìn Tả Tình Duyệt trong cơn hôn mê vẫn mặt mày bất an, trong lòng hắn đầy thương xót.

"Duyệt Duyệt, thật xin lỗi! Thật xin lỗi." Cận Hạo Nhiên nắm tay Tả Tình Duyệt, đặt ở bên môi hôn, tràn đầy áy náy cùng thương tiếc.

Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy một dòng nước ấm từ lòng bàn tay truyền vào đáy lòng, cảm giác này rất quen thuộc.

"Tiểu Bối." Tả Tình Duyệt khước miệng nở nụ cười ấm áp, sự xung hô này khiến người đàn ông ngẩn ra, hắn vô cùng vui mừng.

Tiểu Bối? Cô đang gọi hắn!

"Duyệt Duyệt. Anh ở đây, Tiểu Bối đang ở đây." Cận Hạo Nhiên kích động đem tay Tả Tình Duyệt cầm thật chặt, hắn là Tiểu Bối cô cứu trở về từ biển cả!

"Lạnh. Ta lạnh quá." Tả Tình Duyệt bất an co rúc thân thể, cả người giống như bị hàn băng bao vây, hàm răng run lên.

Phản ứng của cô làm tâm tình kích động của Cận Hạo Nhiên biến mất trong nháy mắt, giờ phút này cô làm cho hắn không kìm hãm được muốn ôm cô, Cận Hạo Nhiên vén chăn lên, khoe miệng nở nụ cười khổ, có thể cũng chỉ có vào lúc này mới có thể quang minh chính đại ôm cô nằm ở trên một cái giường!

Trong đầu của hắn nháy ra một cảnh tượng, nếu là mỗi ngày buổi tối cũng có thể ôm lấy cô ngủ, mỗi sáng sớm tỉnh lại cũng có thể nhìn thấy cô ngủ, hắn là tốt biết mấy! Đó là hạnh phúc hắn trọn đời theo đuổi!

Tựa vào lồng ngực của Cận Hạo Nhiên, Tả Tình Duyệt tựa hồ tìm được cảm giác an toàn, trong mộng của cô, tựa hồ xuất hiện thân ảnh của Cố Thịnh, hắn đối với cô dịu dàng cười, hết lòng che chở, trong mắt tràn đầy cưng chiều, từng cử động cũng tràn đầy yêu, cô được hắn yêu

Rốt cuộc chịu đựng không nổi, Cố Thịnh đột nhiên đẩy cửa ra, nhìn hình ảnh trên giường, đôi mắt ngưng tụ lửa giận cũng nhanh muốn xé rách, Cận Hạo Nhiên cùng Tả Tình Duyệt ôm nhau, cảnh này thật chói mắt. . .

Chương 63: Hai người đàn ông

Ánh mắt sáng quắc của Cố Thịnh nhìn hai người trên giường, không cần suy nghĩ cũng biết mới vừa trong phòng này đã xảy ra chuyện, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy bị phản bội, lại quên mất là mình đưa Tả Tình Duyệt đến gian phòng này.

Cố Thịnh đột nhiên xuất hiện khiến Cận Hạo Nhiên khẽ cau mày, hiện tại Duyệt Duyệt phát bệnh, hắn cũng không hy vọng cô bị quấy rầy.

"Cố tổng tài, tôi đồng ý yêu cầu của anh!" Cận Hạo Nhiên thản nhiên nói, Cố Thịnh là một người đàn ông không đặt mục đích không bỏ qua, nếu như hắn không đáp ứng chữa trị cho Cố Tâm Ngữ, nói không chừng hắn còn có thể làm ra chuyện càng thêm tổn thương Tả Tình Duyệt.

Đầu óc Cố Thịnh nhanh nhẹn, Cận Hạo Nhiên hắn cũng không phải là ngớ ngẩn, "Chỉ là, tôi hi vọng Duyệt Duyệt có thể vui vẻ, nếu không lúc nào tôi cũng có thể ngưng hắn trị liệu."

Thông minh như hắn, biết đây là lợi thế của mình, mà Cố Thịnh hiển nhiên có thể làm mọi chuyện vì Cố Tâm Ngữ.

Ghen tuông trong lòng Cố Thịnh nhất thời bị châm chọc và khinh thường thay thế, "Xem ra, bà xã của tôi khiến anh rất hài lòng!"

Giọng nói nhẹ nhàng, mang theo khinh bỉ, nhưng hai quả đấm nắm chặt lại tiết lộ tâm tình giờ phút này của hắn.

Cận Hạo Nhiên không muốn giải thích, nếu Cố Thịnh không quý trọng cô, giải thích cũng không cần thiết, không phải sao?

"Tốt lắm, hiệp nghị đạt thành, anh đã hưởng qua mùi vị của cô ta, hiện tại tôi có thể mang cô ta rời đi chưa?" con người sắc bén của Cố Thịnh tà ác không nói ra được, thân hình cao lớn mang theo cảm giác áp bức, đến gần hai người trên giường, ánh mắt rơi vào Tả Tình Duyệt trên mặt nhắm chặt hai mắt, sắc mặt ửng hồng này hắn rất quen thuộc, mỗi lần hoan ái với người yêu xong, cô đều sẽ hiện lên vẻ đẹp như vậy, cuối cùng mệt mỏi ngủ mê man.

Nghĩ đến vừa rồi Cận Hạo Nhiên đã đụng vào thân thể của cô, đoạt lấy ngọt ngào của cô, trong lòng Cố Thịnh không khỏi đau xót, đáng chết! Cố Thịnh muốn lập tức kéo hai người ra!

"Anh. . . Hối hận?" Đều là đàn ông, Cận Hạo Nhiên dĩ nhiên hiểu ngọn lửa trong mắt của hắn đại biểu cái gì, rõ ràng chính là ghen tỵ!

"Hối hận? Tôi sẽ bởi vì một người phụ nữ không đáng giá một đồng mà hối hận?" Cố Thịnh cười khế, hết sức phủ nhận, không muốn thừa nhận hắn thật hối hận.

Cận Hạo Nhiên cười đến quỷ dị, chết sĩ diện không thừa nhận vậy sao?

Hắn cũng không cần khiến hắn ta nhận rõ tim của mình, dù sao bọn họ là tình địch, không phải sao?

Đảo mắt nhìn về phía Tả Tình Duyệt, đắp kín mền cho cô, bộ dáng hết lòng bảo vệ khiến gió bão trong mắt Cố Thịnh càng thêm cuồng liệt.

Cuối cùng vẫn không cách nào khống chế tâm tình của mình, một tay kéo Cận Hạo Nhiên từ trên giường xuống, hung hăng đánh một quyền vào trên bụng của hắn.

Cận Hạo Nhiên rên lên một tiếng, ngược mắt nhìn Cố Thịnh tức giận, lúc này hắn cực kỳ giống người chồng bắt gian tại giường, Cận Hạo Nhiên không khỏi cười châm chọc, "Nếu Cố tổng tài không hối hận, cần gì giống như một người chồng đang ghen? Đừng quên, những thứ này đều là anh an bài!"

Cận Hạo Nhiên cố ý nói lời hung ác, nhằn tâm đáp lễ Cố Thịnh một quyền.

Một cú đấm mạnh đánh vào trên người Cố Thịnh, trong lòng Cố Thịnh lại càng đau đớn, hắn ta nói không sai, là hắn an bài, nghĩ đến tình huống Tiểu Ngưu, Cố Thịnh đột nhiên bình tĩnh lại, Tiểu Ngưu là bởi vì Tả Tình Duyệt mới biến thành bộ dáng hiện tại, hắn làm không sai!

Coi như là Tả Tình Duyệt đang chuộc tội!

Trong mắt xẹt qua sự độc ác, cuối cùng Cố Thịnh nhìn Tả Tình Duyệt một cái, cưỡng bách mình xoay người, "Cô vĩnh viễn đều là bà xã của Cố Thịnh tôi!"

Biết tấm lòng của Cận Hạo Nhiên đối với Tả Tình Duyệt, những lời này của Cố Thịnh, coi như là cảnh cáo, cũng coi là tuyên thệ.

Hắn sẽ không để cho Tả Tình Duyệt chạy ra khỏi lòng bàn tay hắn, cả đời đều phải do hắn độc chiếm!

Chương 64: Mang cô rời đi

Tả Tình Duyệt mơ mơ màng màng tỉnh lại, ánh sáng chói mắt khiến cô theo bản năng giơ tay lên che kín mắt của mình, quan sát cả căn phòng, hào hoa xa lạ khiến thân thể cô ngẩn ra, chợt nhớ lại chuyện hôm qua.

Phản ứng đầu tiên chính là vén chăn lên, cúi đầu mà xem xét, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cũng may, y phục còn được mặc trên người.

Tối hôm qua có xảy ra chuyện gì không?

Đầu óc Tả Tình Duyệt hỗn loạn, trí nhớ mơ hồ, cô mơ hồ nhớ cô nằm mơ thấy Tiểu Bối Xác (vỏ ốc nhỏ), người bạn tốt nhất khi còn bé của cô, cũng là người đầu tiên khiến cô biết đau lòng.

"Em đã tỉnh? Cảm giác như thế nào? Để anh xem xem em đã khá hơn chưa." Cận Hạo Nhiên mặc y phục bình thường đi tới, trong tay bưng một chén cháo nóng, thấy Tả Tình Duyệt, lập tức nở nụ cười quen thuộc, đặt chén ở một bên, đưa tay thăm dò cái trán của cô, cảm thấy nhiệt độ bình thường, thở phào nhẹ nhõm, "Cũng may, hạ sốt, ném thử tài nấu nướng của anh xem!"

Tài nấu nướng của hắn thật giỏi, nhưng lại rất ít xuống bếp, tay của hắn là trời sanh thích hợp dùng dao, mà với địa vị hiển hách của hắn, không có hắn xuống bếp cơ hội.

Tả Tình Duyệt vô tâm ăn uống, nhìn Cận Hạo Nhiên, "Tối hôm qua."

Cận Hạo Nhiên nhạy cảm nhận thấy được tâm tư của cô, nhún vai một cái, "Em ngã bệnh cũng không nghỉ ngơi cho tốt, vẫn sốt cao, anh dù sao cũng là bác sĩ, chăm sóc em cả đêm, em nên cảm ơn anh thế nào?"

Hắn đang uyển chuyển nói cho cô biết, tối hôm qua hắn trừu chăm sóc cô, chuyện gì cũng không có xảy ra!

"Cảm. . . Cảm ơn." trái tim lơ lửng của Tả Tình Duyệt rốt cuộc rơi xuống, làm sao cảm ơn hắn? Trừ nói một tiếng cảm ơn, cô không nghĩ ra phương pháp gì để cảm ơn hắn!

Nhưng nghĩ đến việc Cố Thịnh dặn cô , nhất định là có hiệp nghị nào đó với Cận Hạo Nhiên, không khỏi lại lo lắng, cô đột nhiên nhớ đến lá thư Cố Thịnh giao cho cô, lập tức tìm kiếm chung quanh.

Cận Hạo Nhiên nhìn cử động của cô, trong lòng trỗi lên một tia thương tiếc, ngăn cản động tác của cô, nhét chén vào trong tay của cô, "Duyệt Duyệt, mau lấp đầy bụng, cái gì em cũng không cần lo, cứ giao chuyện này cho anh!"

Thân thể Tả Tình Duyệt ngẩn ra, hồ nghi nhìn Cận Hạo Nhiên, ánh mắt chân thành kia khiến cô không kìm hãm được sinh ra tin cậy.

"Chuyện của anh và Cố Thịnh, chúng tôi sẽ tự mình giải quyết, sẽ không liên lụy em vào." trong lòng Cận Hạo Nhiên xẹt qua sự áy náy, nếu như hắn sớm đáp ứng chuyện của Cố Tâm Ngừ, cũng sẽ không khiến Tả Tình Duyệt bị vũ nhục như vậy.

Một cô gái, làm sao có thể chịu được chồng của mình coi cô như con cò?

Mặc dù hắn hi vọng ở chung với Duyệt Duyệt, nhưng lại không hy vọng dùng phương thức tổn thương Duyệt Duyệt.

"Em không biết giữa hai người có chuyện gì, chỉ là, em và Cố Thịnh cũng là theo như nhu cầu." khỏe miệng Tả Tình Duyệt nhếch lên sự châm chọc, cô thỏa hiệp, mặc cho Cố Thịnh nhục nhã, cũng chỉ là vì giữ được tập đoàn Tả thị, cô rất may mắn, Cận Hạo Nhiên là một chính nhân quân tử.

Cận Hạo Nhiên bị nụ cười của cô làm đau nhói, trong lòng đột nhiên căng thẳng, "Duyệt Duyệt, nếu như. . . Nếu như mà anh muốn em đi theo anh, em nguyện ý không?"

Hắn có thể mang cô về nước Mỹ, thế lực của Cố Thịnh ở chỗ này quả thật rất lớn, nhưng, đến nước Mỹ thì không giống, toàn bộ gia nghiệp của Cận gia đều ở nước Mỹ, mạng ưới liên lạc của hắn cũng rất nhiều, chỉ cần tới nước Mỹ, coi như là Cố Thịnh cũng không thể làm gì họ.

"." Tả Tình Duyệt giật mình nhìn Cận Hạo Nhiên, cùng hắn đi?

Cô đi trốn lốt sao? Lần trước trốn đi đã bị dạy dỗ, cô không phải một mình, cô còn có ba mẹ, còn có tập đoàn Tả thị, Cố Thịnh tùy thời đều có thể lấy họ khai đao!

Trong phòng yên lặng, Cận Hạo Nhiên mong đợi nhìn Tả Tình Duyệt, chờ đợi trả lời thuyết phục của cô.

Tiếng điện thoại vang lên, phá vỡ sự trầm mặc, Tả Tình Duyệt mới vừa tiếp điện thoại, đầu kia liền truyền đến thanh âm lạnh lùng của Cố Thịnh.

"Lập tức trở về nhà!"

Giống như là đã ăn thuốc nổ, ngay cả cách dây điện thoại, Tả Tình Duyệt cũng có thể ngủ thấy được mùi khói thuốc súng!

Chương 65: Ghen 1

"Là hắn?" Cận Hạo Nhiên nhú lông mày, thông minh như hắn, chỉ cần nhìn sắc mặt của Tả Tình Duyệt, liền mơ hồ đoán được đối phương là người nào, tối hôm qua Cố Thịnh đã đến gương mặt rời đi, sáng sớm hôm nay lại vội vã gọi điện thoại, hắn đối với Duyệt Duyệt. . .

Cố Thịnh vẫn là người thường thôi, dạng người máu lạnh vô tình giống như hắn, cũng sẽ có cử động như thế, xem ra hắn đánh giá cao Cố Thịnh rồi!

"Ừ, em phải đi về." Tả Tình Duyệt xuống giường, nghe giọng điệu của Cố Thịnh vừa rồi, nếu cô trở về chậm, khó bảo toàn không bị thêm phiền phức.

Vừa muốn đi ra ngoài, cổ tay liền bị Cận Hạo Nhiên kéo, Tả Tình Duyệt nghi hoặc nhìn Cận Hạo Nhiên, chống lại cơn người thâm thúy của hắn, ánh mắt của người đàn ông này và Cố Thịnh không giống nhau, cơn người của Cố Thịnh giống như có nước xoáy, có thể hút người ta vào, mà cơn người của Cận Hạo Nhiên lại tràn ra ấm áp, làm cho người ta bị bao vây.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tả Tình Duyệt lại có chút bối rối.

"Anh đưa em về." Cận Hạo Nhiên nói lên yêu cầu, mặc dù đã đã đạt thành giao dịch với Cố Thịnh, nhưng hắn vẫn không thể bảo đảm Cố Thịnh có làm ra chuyện tổn thương Tả Tình Duyệt hay không, có hắn ở bên người, Cố Thịnh ít nhất sẽ không làm gì Duyệt trước mặt hắn, nhưng, nhưng hắn lại sợ hãi, cuối cùng vẫn không cách nào thời thời khắc khắc ở bên cạnh Tả Tình Duyệt.

"Không cần, em đi ra thuê xe rất dễ dàng." Tả Tình Duyệt uyển chuyển cự tuyệt, để Cận Hạo Nhiên tiễn cô, Cố Thịnh lại có dịp chiêm chọc cô rồi.

Hai người giằng co một lát, Cận Hạo Nhiên cuối cùng vẫn không cách nào dao động sự kiên định của Tả Tình Duyệt, đưa cô ra cửa, nhìn bóng dáng cô bị cửa thang máy tách ra, hắn thậm chí có một ảo giác bất an.

Tả Tình Duyệt mới vừa đi, Cận Hạo Nhiên liền nhận được điện thoại, là số điện thoại của người phụ nữ đã liên lạc với hắn, trong mắt xẹt qua không vui, không nhận được nhận điện thoại.

"Có chuyện mau nói!" người của Cố Thịnh, hắn không cần phải nói nhẹ nhàng.

Trần Nhân Như ở đầu kia khẽ nhíu lông mày, không phải cô quấy rầy cuộc vận động vào sáng sớm của họ chứ? Mặc dù tối hôm qua không câu dẫn được Cố Thịnh, nhưng chỉ cần Tả Tình Duyệt và Cận Hạo Nhiên xảy ra quan hệ, thì nhất định sẽ tạo ra khoảng cách thật lớn giữa hai vợ chồng này, theo tính tình của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt sớm muộn sẽ trở thành quá khứ!

"Cận tiên sinh, tổng tài có ý muốn anh mau chóng thực hiện lời hứa của mình, tốt nhất có thể lập tức gia nhập nhóm chữa trị." Trần Nhân Như công thức hóa nói, chuyện này do cô chủ đạo, chỉ cần con diên Cố Tâm Ngữ được khỏe, như vậy Cố Thịnh sẽ biết cô rất tốt, về em chồng tương lai, cô cần phải tận tâm tận lực!

Sắc mặt Cận Hạo Nhiên trầm xuống, "Tôi sẽ nhanh chóng, xin chuyển cáo Cố Thịnh, cũng xin hắn tuân thủ lời hứa."

Trần Nhân Như không biết giữa bọn họ có hiệp nghị gì khác, chỉ là, mục đích của cô đã đạt đến một nửa, không để ý nhiều nữa.

Tả Tình Duyệt vừa ra khách sạn, một chiếc xe hào hoa liền dừng ở trước mặt cô, trong lòng đột nhiên cả kinh, không phải bởi vì gì khác, chỉ là bởi vì chiếc xe này cô biết, chính là chiếc xe Cố Thịnh ưa thích dùng nhất.

"Lên xe." Cửa xe bị mở ra, thanh âm lạnh lùng bên trong càng khiến lòng của Tả Tình Duyệt chợt lạnh, mới vừa rồi hắn gọi điện thoại gọi cô về nhà, không phải hắn ở nhà sao? Sao lại xuất hiện ở nơi này?

"Điếc sao?"

Trong lòng Cố Thịnh bị thứ gì chặn, đưa tay lôi kéo, kéo Tả Tình Duyệt vẫn còn ở sững sờ vào trong xe.

Không gian trong xe nháy mắt trở nên cực kỳ đè nén, Tả Tình Duyệt an phận ngồi xuống, không nhìn mặt âm trầm của Cố Thịnh, trong lòng xẹt qua sự châm chọc, hẳn tìm cô để nghe hồi báo tình huống tối hôm qua sao?

Chương 66: Ghen 2

Tả Tình Duyệt lẳng lặng chờ đợi Cố Thịnh mở miệng, cô đã làm tốt chuẩn bị, vô luận hẳn nói ra lời châm chọc tổn thương cỡ nào, cô đều sẽ không để ý.

Chỉ là, cô chờ tới lại là đè nén trầm mặc nhiều hơn, len lén nhìn Cố Thịnh, lại phát hiện hẳn nhắm chặt hai mắt, mặt mũi cương nghị cũng không có biểu tình gì, không biết rõ giờ khắc này hẳn đang nghĩ cái gì, Cố Thịnh chính là như vậy, tình khôn đến mức rất dễ dàng nắm giữ tâm tư của người khác, nhưng cũng cao minh ẩn giấu đi cảm xúc của mình.

Tập đoàn Cố thị có thể mạnh mẽ như vậy, không phải không có quan hệ với tín h tình của hẳn.

Tả Tình Duyệt dần dần thở phào nhẹ nhõm, có bao lâu không thấy nụ cười ấm áp từ trên mặt của hẳn rồi?

Trong lòng ngẩn ra, một tia đau đón phát ra, cô mới phát hiện, nguyên lai tình yêu mà mình cố gắng muốn đè xuống, thủy chung vẫn không có giảm bớt.

Khóe miệng trôi lên một nụ cười khổ, nếu như đã yêu, lại phải đột nhiên không yêu, xem ra thật rất khó.

Trong không khí truyền đến hơi thở đặc biệt của Tả Tình Duyệt, khiến lòng của Cố Thịnh loạn hơn, vừa nghĩ tới chuyện cô và Cận Hạo Nhiên ở chung tối hôm qua, ngọn lửa trong lòng hẳn lại không khỏi chui ra, biết rất rõ ràng là mình an bài, nhưng hẳn vẫn không khống chế được.

Bỗng chốc mở mắt ra, vừa đúng đối diện tầm mắt quan sát của cô, nụ cười dịu dàng của cô lại khiến hẳn cực kỳ chói mắt, cô đang cao hứng cái gì? Cao hứng tối hôm qua ở chung với Cận Hạo Nhiên?

Cái ý nghĩ này khiến trong lòng của Cố Thịnh nhất thời hỗn hợp các loại cảm xúc, ghen tỵ, hối hận, tức giận, bất an.

Mặc dù hắn luôn miệng nói , Tả Tình Duyệt là của hắn, cả đời đừng mơ tưởng chạy trốn khỏi lòng bàn tay của hắn, nhưng, căn cứ tư liệu hắn tra được, hắn lại chẳng phải xác định.

Cận Hạo Nhiên không chỉ là một bác sĩ đơn giản mà thôi, hắn còn là thiếu chủ nhân của Cận Dương Quốc Tế! Người nối nghiệp kế tiếp của Cận Dương Quốc Tế, thân phận địa vị không thể thấp hơn hắn!

Hắn ta hoàn toàn có năng lực mang Tả Tình Duyệt thoát khỏi hắn!

Ánh mắt bỗng chốc rét, đối với Cận Hạo Nhiên, sự phòng bị trong lòng hắn càng sâu.

Cố Thịnh đột nhiên mở mắt, tầm mắt bén nhọn kia, khiến nụ cười của Tả Tình Duyệt cứng đờ, phản ứng như thế càng thêm kích thích ghen tức trong lòng Cố Thịnh, thế nào? Nhìn đến hắn lại có vẻ mặt kinh hoảng thế?

Cô ta ở trước mặt Cận Hạo Nhiên lại cười thật vui vẻ?

Ghen tỵ đẩy trong đầu, Cố Thịnh trực tiếp kéo Tả Tình Duyệt vào trong ngực, bá đạo che lại môi của cô, môi lưỡi dây dưa, bàn tay mạnh mẽ xoa phía sau lưng của cô, giống như là muốn nhét cô vào trong thân thể, máu cả người đều đang kêu gào.

Tả Tình Duyệt là của hắn!

Tối hôm qua là không còn cách nào, hắn sẽ không để cho chuyện như tối hôm qua xảy ra nữa.

Hắn muốn dùng hơi thở của mình che giấu dấu vết Cận Hạo Nhiên để lại trên người cô!

"Ừm. . . ." Nụ hôn đột nhiên xuất hiện khiến Tả Tình Duyệt bất an, nụ hôn này không giống nụ hôn trước đây, giống như mang theo sự thổ lộ nào đó, giống như là muốn cắn nuốt cô.

"Nói, cô là người phụ nữ của Cố Thịnh tôi!" Thanh âm trầm thấp mang theo vài phần mất tiếng, tràn đầy từ tính, hấp dẫn đến cả người Tả Tình Duyệt xẹt qua một trận run rẩy.

"." Tả Tình Duyệt nhìn vào mắt của hắn, thế nhưng từ trong con ngươi thâm thúy của hắn thấy được một tia nhu tình, nhu tình mà bá đạo!

Trong khoảng thời gian ngắn, lại nhìn ngây người, là ảo giác của cô sao? Nhu tình? Đây là thứ

hắn khinh thường cho, không phải sao?

"Nói mau, cô là người phụ nữ của tôi, vĩnh viễn đều là người phụ nữ của tôi!" Cố Thịnh hôn khóa môi cô, tự nói với mình, Tả Tình Duyệt là người phụ nữ của hắn, hắn mà thể quang minh chính đại đoạt lấy cô, giam cầm cô, trả thù cô cả đời!

Hắn quá mức tự phụ không có nhận rõ sự sợ hãi ở đáy lòng mình, hắn sợ mất đi cô!

Chương 67: Ghen 3

Tả Tình Duyệt tỉnh táo lại từ trong nhu tình của hắn, ánh mắt trở nên lạnh lùng, cô đã mất đi trái tim, không muốn cả chút tự ái cuối cùng cũng mất đi.

Cô sợ nói ra những lời này, sợ mình bị lời của hắn thôi miên.

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ hung ác, đã nhận ra thái độ của cô biến hóa, Tả Tình Duyệt quá mức non nớt, không biết che giấu tâm tình của mình, ở trước mặt hắn, giống như là tấm màn mỏng trong suốt, hắn nhìn một cái là có thể thấy rõ ràng tâm tình của cô.

Nhưng, giờ phút này cặp mắt thông minh của Cố Thịnh lại bị cái gì che mờ.

Phản ứng của cô bị hắn hiểu thành một loại ý tứ khác, Tả Tình Duyệt không muốn trở thành người phụ nữ của hắn, cô muốn thoát khỏi hắn!

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, khóa miệng Cố Thịnh nâng lên vẻ châm chọc, luồn bàn tay vào trong y phục cô.

"Anh buông tay!" Tả Tình Duyệt đè lại tay không an phận của hắn, phòng bị nhìn hắn, có ký ức về lần trước bị nhục nhã trong xe, cô cũng thông minh, cô không muốn bị hắn ăn gắp gao, không chút nào phản kháng chịu đựng vũ nhục của hắn.

Cố Thịnh tà ác cười một tiếng, nhấn một cái nút, phân phó với tài xế trước mặt, "Đến khách sạn Cẩm Hoa, phân phó An Điền, hủy bỏ tất cả hội nghị và cuộc hẹn hôm nay, tôi không muốn bất luận kẻ nào quấy rầy!"

Khách sạn Cẩm Hoa, đó là một khách sạn cao cấp ở thành A, dựa vào núi mà xây, hoàn cảnh thượng đẳng, nhưng nơi đó là nổi tiếng đắt giá, người bình thường không có cơ hội vào.

Tả Tình Duyệt dĩ nhiên cũng biết khách sạn Cẩm Hoa, không chỉ có như thế, cô còn nghe nói, rất nhiều ông chủ thích mang tình nhân của mình đến đó, nơi đó cũng là chỗ hẹn hò nổi tiếng của tình nhân.

Nghĩ tới đây, mặt của Tả Tình Duyệt trắng bệch, mơ hồ có dự cảm, Cố Thịnh sẽ không vô duyên vô cớ mang mình đến chỗ đó, mục đích của hắn là muốn làm cho mình nhục nhã.

"Tôi không đi, anh thả tôi xuống xe." Tả Tình Duyệt giùng giàng, hắn hủy bỏ công việc hôm nay, nếu như ở trước kia, cô sẽ thật cao hứng, hắn có thể cho cô một ngày hoàn chỉnh, cô sẽ cảm thấy mình rất hạnh phúc, nhưng hiện tại, ở chung với hắn, luôn kèm theo hành hạ và nhục nhã.

"Không đi? Vừa rồi tôi còn bảo An Điền đầu tư tập đoàn Tả thị, tôi không ngại hiện tại tự mình gọi điện thoại bảo hắn thu hồi tiền bạc lại." Cố Thịnh tà ác lấy điện thoại di động ra, gương mặt cười cười, tự tin trong đôi mắt kia khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, theo bản năng đoạt lấy điện thoại di động của hắn.

"Không. . . . Anh không thể làm như vậy, anh đã đáp ứng tôi, tối hôm qua tôi đã theo lời của người làm, người không thể đổi ý." ánh mắt Tả Tình Duyệt lóe ra, không dám nhìn trừng mắt của hắn, tuy chỉ có cô và Cận Hạo Nhiên biết tối hôm qua không có xảy ra cái gì, nhưng là cô còn vẫn sợ lúc Cố Thịnh biết rõ chân tướng sẽ bỏ đi ý nghĩ trợ giúp tập đoàn Tả thị.

Tập đoàn Tả thị đã không thể kéo dài được nữa!

Nhắc tới tối hôm qua, sắc mặt của Cố Thịnh càng thêm khó coi, trong con ngươi thâm thúy ngưng tụ lại một trận gió to mưa lớn, hung hăng nắm cầm Tả Tình Duyệt, "Chớ nói tối hôm qua với tôi!"

Mỗi khi nói một lần, tim của hắn sẽ đau một phần.

Tả Tình Duyệt ngơ ngẩn, trong xe lại có sự đè nén suâ hân, giờ phút này trên người Cố Thịnh tản ra khí kinh người, Tả Tình Duyệt biết, nếu như mình phản kháng nữa, tất cả đều sẽ về đến nguyên điểm, hy sinh của cô cũng tan thành bọt biển, cho nên, cô phải nhịn.

Trong lòng trôi lên khổ sở, cô sớm nên nhận rõ thực tế, ở trước mặt Cố Thịnh, cô không có bất kỳ ưu thế!

Xe tới Cẩm Hoa khách sạn, Cố Thịnh liền mang theo cô đi đến một gian phòng vừa đặt, không nói hai lời ném cô vào. . . .

Chương 68: Hồ nước nóng

Khách sạn Cẩm Hoa không hổ là địa điểm gặp riêng tốt nhất của tình nhân, trang trí, không khí trong phòng làm cho người ta mất đồ tìm đập, Tả Tình Duyệt nghiêng mắt nhìn vào mỗi thứ trong phòng, hận không thể lập tức né khỏi nơi này.

"Đi tắm người cô sạch sẽ, đừng để tôi ngửi thấy mùi của đàn ông khác." Cố Thịnh tâm phiền ý loạn dứt lời, cúi xuống thủ công tẩy trang đắt giá trên người, tùy ý nhét vào trên ghế sa lon.

Tả Tình Duyệt tự giấu cười một tiếng, đi vào phòng tắm, vừa đứng mượn cơ hội né ra Cố Thịnh.

Trong gian phòng rộng rãi, chỉ còn lại mình Cố Thịnh, tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền tới không ngừng vang vọng ở bên tai của hắn, ánh mắt của hắn càng lúc càng thâm thúy, trong đầu đột nhiên hiện ra nụ cười không buồn không lo, ngây thơ đơn thuần của Tả Tình Duyệt, nụ cười như vậy tựa hồ thật lâu hắn chưa từng thấy, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, đây không phải là điều hắn hy vọng sao?

Tại sao giờ phút này hắn lại hơi cảm thấy không ổn, hơi mất mát?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tiếng nước chảy trong phòng tắm vẫn không có dừng lại, con người thâm thúy của Cố Thịnh căng thẳng, cô gái này đang cố ý trốn tránh hắn!

Nghĩ đến trước kia, mỗi lần hắn hẹn cô, cô đều không che giấu mong ngóng của mình chút nào, hắn thế nhưng cảm thấy cô khi đó, làm hắn hoài niệm!

Cố Thịnh đứng dậy, muốn kéo cô từ trong phòng tắm ra ngoài, nhưng, mới vừa đi tới cửa phòng tắm, tay muốn đẩy cửa phòng tắm ra lại đột nhiên cứng ở không trung, mấy lần muốn đẩy ra, cuối cùng lại không có hành động.

Thở dài, Cố Thịnh đột nhiên bỏ qua ý tưởng lúc trước, để cho hai người lẳng lặng ở chung một ngày, chỉ là một ngày!

Tả Tình Duyệt vốn không muốn ra ngoài, nhưng, theo tính tình của Cố Thịnh, nếu như cô còn ở lì trong này, hắn nhất định sẽ dùng lời nói khó nghe tổn thương cô, quyết định bất cứ giá nào, kéo cửa phòng tắm ra.

Trong phòng vang lên một điệu nhạc cảm động, Tả Tình Duyệt không khỏi ngẩn ra, đây là bài dương cầm cô thích nghe nhất, trong khoảng thời gian ngắn, Tả Tình Duyệt lại bối rối, chậm rãi nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Cô đã từng nghĩ tới, nếu như có một ngày, có một buổi diễn tấu thuộc về mình, cô sẽ dùng bản nhạc này làm chủ đề chính!

Nụ cười trên mặt trở nên khổ sở, giờ phút này cô còn mong mỗi hội diễn tấu gì nữa? Những thứ cô đã từng theo đuổi đã cách cô càng ngày càng xa, không phải sao?

Tắt âm nhạc, Tả Tình Duyệt quan sát cả căn phòng, nhưng không thấy bóng dáng của Cố Thịnh, đang nghi ngờ, một tờ giấy rơi vào mi mắt của cô.

"Em yêu, anh ở hồ nước nóng chờ em."

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, không phải là ảo giác của mình chứ?

Em yêu?

Kể từ sau khi cô kết hôn, từ này đều là kèm theo châm chọc, nhưng từ trong câu này, cô lại thế nào cũng không tìm được ý châm chọc, hay là, đây là người khác viết? Nhưng chữ của Cố Thịnh cô nhìn ra được, đây chính là nét chữ của hắn.

"Mặc kệ!" Tả Tình Duyệt vo tờ giấy thành một cục, ném vào thùng rác, thay xong quần áo, Tả Tình Duyệt thở ra một hơi thật sâu, rất có cảm giác tráng sĩ chặt tay.

"Tiểu thư, mời bên này."

Tả Tình Duyệt mới ra cửa, thì có một người hầu bàn dẫn cô đi về phía trước, Tả Tình Duyệt quan sát cả đường đi.

"Chỗ này của mấy người làm ăn ế ẩm vậy sao?" Tả Tình Duyệt không khỏi cau mày, rõ ràng vừa rồi tiến vào c òn nhìn thấy rất nhiều khách khác, thế nào đột nhiên, cả khách sạn giống như trống rỗng.

"Không, không phải." Người hầu bàn nhàn nhạt đáp lại, giống như không muốn tiết lộ cái gì, mới vừa rồi quản lý đã phân phó, hôm nay cả khách sạn đã bị một người lai lịch rất lớn bao, nói không muốn có người khác quấy rầy hắn và bạn gái nghỉ ngơi.

Cô nhìn Tả Tình Duyệt một cái, chính là cô gái này khiến vị khách lai lịch lớn đó bỏ ra rất nhiều tiền sao?

Quả thật rất đẹp!

Chương 69: Hồ nước nóng 2

Đến cửa hồ nước nóng, người hầu bàn để Tả Tình Duyệt đi vào một mình, Tả Tình Duyệt dừng một chút, Cố Thịnh nói đợi cô ở hồ nước nóng, lại phải một mình đối mặt hần rồi sao?

Trong lòng phát ra khổ sở, hít thở một cái thật sâu, phải đối mặt, không phải sao?

Nhéch lên nụ cười, Tả Tình Duyệt đi về phía trước, trong hồ nước nóng to lớn lộ thiên, cũng chỉ có một người tựa vào bên cạnh, từ vị trí của cô nhìn sang, người đàn ông có bả vai rộng rãi, da thịt bền chắc, da màu đồng dưới ánh mặt trời cực kỳ mê người, suýt nữa lung lay mắt Tả Tình Duyệt.

Dáng người của người đàn ông này rất là đẹp, một điểm này, cô so với ai khác đều rõ ràng hơn, khó trách những người phụ nữ kia mê luyến người đàn ông này như vậy, ngay cả cô cũng. . .

Nghĩ đến cái gì, mặt của Tả Tình Duyệt vừa trắng xanh vừa đỏ, ánh mắt bắt đầu lóe lên, tránh ra thân thể đàn ông làm cho người mơ mộng kia.

"Em đã đến rồi." Thanh âm trầm thấp của hần tựa hồ không có bén nhọn thường ngày, lộ ra một sự lười biếng, giống như hần hết sức hưởng thụ sự thoải mái giờ phút này.

"Ừ." Tả Tình Duyệt nhàn nhạt đáp một tiếng, nắm ngón tay, đột nhiên cảm thấy chỗ này nóng quá, hơi khiến cô hít thở không thông.

"Hồ nước nóng nơi này rất nổi tiếng, trong hồ này còn bỏ vào dược liệu danh quý, có tác dụng làm giảm mệt nhọc, em cũng tới thử một chút."

Trong không khí tỏa ra một mùi thuốc, Cố Thịnh nhắm hai mắt, hần có thể tưởng tượng về mặt giờ phút này của cô, nhất định vô cùng giật mình, khóe miệng khẽ nâng lên một đường cong, cũng khó trách cô sẽ giật mình, ngay cả chính hần cũng rất giật mình, vốn tưởng rằng giờ phút này ôn hoà đối với cô sẽ là chuyện rất khó, nhưng không nghĩ đến lại tự nhiên như thế, hần giống như hết sức hưởng thụ cảm giác và không khí như thế.

Nghĩ đến tối hôm qua, trong tiềm thức, hần muốn làm chút việc che giấu tất cả tối hôm qua!

Nói không áy náy là gạt người, trừ áy náy, hơn nữa là ghen tỵ, ghen tỵ trừ hần ra, còn có người đàn ông khác nể vẻ đẹp của cô, ghen tỵ Cận Hạo Nhiên có thể càn rỡ yêu cô.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, Cố Thịnh như vậy hình như là một điều bí ẩn, khiến cô đoán không ra, cô càng ngày càng cảm thấy cô không biết người đàn ông này, rõ ràng là chồng của cô, lại có thù hận không rõ với cô, rõ ràng làm tổn thương cô mà còn lễ thẳng khí hùng, nhưng

bây giờ, giống như lại thay đổi thành người khác, khiến cô mê mang, không thấy rõ hẳn rốt cuộc là Cố Thịnh chồng của cô, hay là Cố Thịnh bạn trai của cô.

Càng thêm khiến cô đoán không ra còn có mình, rõ ràng bị hắn tổn thương, nhưng, tim của cô vẫn là nhin không được nhảy lên vì hắn.

Cô nên kịp thời rút người ra, lại không nghĩ rằng sẽ hãm sâu hơn, khổ sở cười cười, đạo hạnh của cô đúng là còn quá nông, ở trong cuộc tình này, nhất định đi rất khó khăn!

Hồi lâu không nhìn thấy Tả Tình Duyệt có động tác, Cố Thịnh khẽ cau mày, trong lòng xẹt qua không kiên nhẫn, biết cô gái này không dám dễ dàng đến gần hắn, trong lòng có chút mất mát, nhưng hắn là Cố Thịnh, từ trước đến giờ chỉ có hắn muốn, cũng chưa có đường sống cho cô cự tuyệt.

Thân hình cao lớn đột nhiên đứng dậy, rào một tiếng, kế tiếp kèm theo một tiếng kêu cao vút.

"A. . . ." Tả Tình Duyệt dùng đôi tay che kín mắt, trời ạ! Hắn cứ nhiên đứng lên không nói một tiếng.

Động tác đáng yêu của cô khiến Cố Thịnh khó được tươi cười, tâm tình thật tốt, từng bước từng bước đến gần Tả Tình Duyệt.

"Thân thể của anh, em cũng không phải chưa thấy!" Cố Thịnh cố ý trêu chọc, giọng nói nhẹ nhõm không nói ra được, không chớp mắt nhìn Tả Tình Duyệt, trong mắt toát ra cung chiêu, tựa hồ muốn Tả Tình Duyệt chết đuối. . . .

Chương 70: Hồ nước nóng 3

Tả Tình Duyệt lại vô dụng đỏ mặt một lần nữa, giống bị lửa nhóm lên, thân thể Cố Thịnh càng đến gần càng gần, không khí mập mờ khiến thân thể cô căng thẳng.

Cho đến cảm thấy hơi thở hắn thở ra đánh vào trên mặt của cô, Tả Tình Duyệt theo bản năng lui lại một bước, chân bị thứ gì ngăn trở, thân thể hướng lên, Tả Tình Duyệt hoảng sợ mở to mắt, trên cổ tay bị nắm nhẹ, một giây kế tiếp, thân thể của cô liền rơi vào một lồng ngực rộng rãi.

"Nếu như đây là ôm ấp yêu thương mà em cố ý muốn dẫn dụ anh, như vậy anh cho em biết, em thành công." cánh tay có lực của Cố Thịnh ôm eo nhỏ của cô, khóe miệng nhếch lên nụ cười, cúi người nói nhỏ ở bên tai của cô, thanh âm mập mờ giống như là mang theo sự đầu độc nào đó, khiến cả người Tả Tình Duyệt xụi lơ, không dùng được bất kỳ hơi sức.

Tả Tình Duyệt nhất thời muốn tìm một cái lỗ chui vào, cô đã không rảnh phân biệt trong lời nói của Cố Thịnh có mấy phần châm chọc. Cô biết hẳn cố ý, cố ý muốn xem cô bêu xấu ở trước mặt của hắn, mà cô lại không ngăn cản được.

Tả Tình Duyệt giương mắt nhìn vào tròng mắt của hắn, kinh dị khi phát hiện dịu dàng bên trong, thân thể không khỏi ngẩn ra, cô lại xuất hiện ảo giác rồi sao?

Lắc lắc đầu, Tả Tình Duyệt muốn mình tỉnh táo lại, tránh khỏi thân thể của hắn, kéo ra khoảng cách của hai người, "Cám ơn!"

Cố Thịnh nhún nhún vai, mặc dù vô cùng không hài lòng thái độ xa cách của cô, nhưng mà hắn thích sự thẹn thùng của cô, giống như một đóa Tuyết Lan xấu hổ[1], thánh khiết mà xinh đẹp.

"Giữa chúng ta, không cần hai chữ này!" Cố Thịnh kéo tay của cô, tự mình cầm một cái khăn tắm cho cô, nhét vào trong tay của cô, tay cố ý vô ý đụng phải bàn tay của cô, tạo nên một sự run rẩy, "Mau thay, hay là. . . ."

Cố Thịnh nhíu mày, trong mắt xẹt qua ác ý, "Hay em muốn anh tự tay thay giúp. . ."

"Không cần, tự tôi có thể!" Tả Tình Duyệt không để cho hắn nói xong, hốt hoảng chạy đến sau tấm bình phong, trời ạ, hôm nay hắn thay đổi cách hành hạ nhục nhã cô rồi sao? Hắn như vậy càng thêm khiến cô khốn cùng.

"Ha ha." Cố Thịnh cười cực kỳ vui vẻ, thích phản ứng của cô, nhưng trong lòng vẫn là có chút mất mát, hắn ngược lại càng thích có thể tự tay thay quần áo cho cô.

Tiếng cười kia khiến Tả Tình Duyệt 囧, nắm khăn tắm trong tay, không biết làm sao, cô hận không thể lập tức biến mất.

"Anh đếm mười tiếng em còn chưa ra ngoài, anh liền đi vào!" khoe miệng Cố Thịnh nhếch lên vẻ tà ác, quả nhiên thấy bóng dáng phía sau bình phong bắt đầu luống cuống tay chân, đôi tay khoanh ở trước ngực, thường thức bóng dáng yếu điệu phía sau bình phong, không có người nào rõ ràng vóc người hoàn mỹ của cô hơn hắn, coi như là ngôi sao nổi tiếng cũng sẽ tự ti mặc cảm, đột nhiên, trong lòng hắn toát ra một sự tự hào, cô gái hoàn mỹ này là vợ của hắn.

"Một, hai, ba. . ." Cố Thịnh không có định chỉ trò chơi khiến tâm tình hắn thật tốt này, vừa đếm, vừa chờ đợi Tả Tình Duyệt từ phía sau bình phong ra ngoài.

Rốt cuộc, đợi đến hắn đếm tới tám, Tả Tình Duyệt chỉ quần khăn tắm xuất hiện ở trước mặt của hắn, xương quai xanh tinh tế lộ ở bên ngoài, hai chân dài nhỏ không cách nào bị khăn tắm che kín, lúc này đang ngượng ngùng bại lộ trước mắt hắn, trong khoảng thời gian ngắn, khiến

cho hắn nhìn ngậy người, Tả Tình Duyệt như vậy, tựa như một thiên sứ phủ xuống nhân gian, làm cho người ta không nhìn được muốn che chở.

"Tôi." trên mặt Tả Tình Duyệt như lửa đốt, cô biết hắn đang nhìn cô, hắn quan sát như vậy, giống như trên người của cô không mảnh vải che thân, càng thêm khiến cô không biết làm sao.

~~~~~

[1]Tuyết lan: tên rộng rãi là Xuyên Lan, một trong "bốn loài hoa nổi tiếng" ở Tứ Xuyên (Tuyết Lan, Chu Sa, Ngân Can Tổ, Nha Hoàng Tổ). Tên tục là "Bạch Thảo". Tuyết Lan còn được xưng là Thủy Chu Sa, là Bạch Thảo - một trong hai loại cỏ "Hong, Bạch" nổi tiếng ở Tứ Xuyên, hoa to lại thơm, hoa rất dài, dễ vun trồng.

Chương 71: Trò chơi hạnh phúc

Ánh mắt Cố Thịnh khẽ động, nhoáng một cái kéo Tả Tình Duyệt ôm vào trong hồ nước nóng. Tả Tình Duyệt mặc cho hắn ôm, cô phát hiện Cố Thịnh trước mắt cùng thường ngày thật bất đồng, giống như trở lại lúc bọn họ yêu nhau, hắn luôn đối với cô dịu dàng như vậy.

Tại sao?

Tại sao? Tả Tình Duyệt rốt cuộc tự hỏi, cô mặc dù thích Cố Thịnh như vậy nhưng trong lòng vẫn sợ, người đàn ông này cô không hiểu nổi .

Cố Thịnh nhếch miệng cười, tay vuốt ve làn da bóng loáng trơn mịn như da trẻ con, “chúng ta chơi một trò chơi tên là ‘ hạnh phúc vợ chồng ’ em sẽ chơi cùng anh nhé?

Tả Tình Duyệt ngó ngẩn, hạnh phúc vợ chồng?

Ở trước mặt người ngoài, tổng tài của tập đoàn Cố thị cùng Tổng tài phu nhân rất ân ái. Tả Tình Duyệt hiểu ý tứ của hắn trong lòng trôi lên một tia châm chọc, “cái trò chơi này anh không phải là luôn chơi sao?”

Hơn nữa còn chơi rất tốt, trừ người ở biệt thự Cố Gia, Cận Hạo Nhiên cùng với thân tín của Cố Thịnh biết sự thật, đối với người ngoài, tất cả mọi người cho là Cố Thịnh đối với cô yêu thương thấm thiết, cô trong lúc vô tình nhìn thấy tạp chí lá cải đăng những hành động lãng mạn của Cố Thịnh dành cho cô.

“Không giống nhau, đó là ở trước mặt người ngoài, hôm nay chỉ có anh và em, chúng ta cùng

diễn một đôi vợ chồng hạnh phúc”. Đôi mắt Cố Thịnh nhìn chăm chăm Tả Tình Duyệt, trong mắt tự tin, như xác định Tả Tình Duyệt sẽ không cự tuyệt .

Tả Tình Duyệt biết rất rõ cái trò chơi này sẽ làm mình càng lún càng sâu, cô tình nguyện Cố Thịnh thô bạo đối với cô, người phụ nữ luôn không cự tuyệt được người đàn ông nhu tình, cho dù biết nhu tình chỉ ngán ngủi trong chốc lát, nhưng cô vẫn không nhịn được như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Được”. Tả Tình Duyệt chống lại tầm mắt của hắn, bỏ qua một bên cảm thụ của chính mình, cô cũng không cự tuyệt được hắn vì người đàn ông còn nắm giữ quyền sanh sát của Tập đoàn Tả thị.

Cố Thịnh hài lòng cười ôm cô vào trong ngực, cô vẫn luôn thuận theo như vậy, có lúc lại có chút quật cường, nếu không phải bởi vì chuyện kia hắn thật sẽ yêu người phụ nữ này!

Cô có chút gì đó đặc biệt, làm cho hắn trầm mê.

“Nói hay lắm, hôm nay không cho phép anh nổi giận, cũng không cho hận thù! Hôm nay chúng ta là vợ chồng bình thường”. Mặt Tả Tình Duyệt dính vào lồng ngực bền chắc to lớn của hắn, đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt chồng mình làm nũng như thế, cảm thấy đây là thể nghiệm mới lạ.

“Ha ha ha...”Cố Thịnh ôm cô càng chặt hơn, hôn lên trán cô, đôi mắt thâm thúy ánh lên một tầng sáng rực rỡ.

Tả Tình Duyệt nhìn hắn. Cố Thịnh là người đàn ông hoàng kim của thành phố A, người được vô số phụ nữ muốn trở thành bạn bên gối. Điều này cũng khó trách, bỏ qua một bên gia thế của hắn, bất kể chỉ là nhìn tướng mạo cũng đủ làm phụ nữ mê muội, người đàn ông ưu tú như vậy sao cô lại không thích đây?

Đang suy nghĩ gì? Cố Thịnh nhận thấy được cô khẽ mất hồn, cau mày một cái, ý niệm nháy vào đầu của hắn. Cố Thịnh theo bản năng khóa chặt cánh tay “không cho em nghĩ đến bất cứ ai!

Nhất là Cận Hạo Nhiên! Tên này đối với hắn có uy hiếp rất lớn!

Tả Tình Duyệt khẽ bị đau, phục hồi tinh thần lại, ở trong ngực của hắn cô cũng rất tò mò đợi ‘ trò chơi ’ hôm nay, cái nàymặc dù là trò chơi nhưng cô tin tưởng cái trò chơi này sẽ trở thành kí ức tốt đẹp nhất khi cô nhớ lại.

Chương 72: Thử dò xét quá khứ

Trong suốt nước nóng, hai người lặng lẽ hưởng thụ không gian yên tĩnh, không có bất kỳ người nào quấy rầy, Tả Tình Duyệt như trở lại thời gian trước khi kết hôn.

Cố Thịnh đối với cô dịu dàng săn sóc che chở trăm bề, cô giống như là người phụ nữ hạnh phúc nhất thiên hạ!

Có thể nói cho em biết quá khứ của anh không? Tả Tình Duyệt đột nhiên mở miệng, lúc cô cùng Cố Thịnh yêu nhau trong vòng mấy tháng, hẳn không có nhắc tới quá khứ của hẳn, cô ngây thơ cho là chỉ cần có thể cùng hẳn trải qua hiện tại cùng tương lai cũng đã đủ rồi nhưng sự thật chứng minh cô còn chưa hiểu rõ hẳn cũng như cừ hận ẩn giấu trong lòng hẳn.

Cố Thịnh ngần ra, theo bản năng xiết chặt, bầu không khí mơ hồ có chút biến đổi khiến Tả Tình Duyệt cảm thấy có chút bất an.

“Không sao anh không muốn nói cũng không cần nói”. Tả Tình Duyệt lúng túng cười cười, cô rõ ràng cảm thấy khi cô đề cập tới quá khứ, trong mắt Cố Thịnh âm trầm tựa như thần sắc hẳn lúc căm hận cô.

“Sao em không kể về quá khứ của em?” trong đầu Cố Thịnh hiện ra hình ảnh hai người lúc đó, tay vô ý nắm chặt lại.

Quá khứ của em? Tả Tình Duyệt nhún vai một cái, vừa đúng mượn cơ hội này dời đi sự chú ý của hẳn, “quá khứ của em rất đơn giản, em từ nhỏ lớn lên bên bờ biển cùng bà ngoại, em chưa từng gặp qua cha mẹ mình nhưng một ngày nọ, bọn họ xuất hiện, mang ta về sống cùng bọn họ, em cũng rất yêu bà ngoại nhưng ba mẹ cũng không cho em trở về thăm, nói rằng phải cùng quá khứ vạch rõ giới hạn.

Cô cũng không biết vì sao muốn cùng quá khứ vạch rõ giới hạn, mỗi lần hỏi cha mẹ chuyện này, bọn họ luôn là có lý do lấp liếm cho qua.

Cố Thịnh cũng không có để ý cô nói, hẳn nghĩ hẳn muốn biết chuyện khác mà không phải là những gì cô vừa nói.

Em cũng chưa từng yêu ai? Hoặc là không cách nào quên đi một người đàn ông nào đó? Cố Thịnh thử hỏi, trong lòng trôi nổi một loại cảm giác kỳ quái, muốn từ trong miệng của cô lấy được đáp án nhưng rồi lại sợ đáp án kia.

Yêu qua người nào? Tả Tình Duyệt trên mặt phát ra một tia đỏ ửng. Người đàn ông duy nhất cô yêu chính là người chống trước mắt của mình đây, nhưng đây chỉ là một trò chơi mà thôi, cô có nên thừa nhận không?

Em đã từng yêu ai rồi? Cố Thịnh nắm cổ tay của cô thật chặt, ánh mắt có chút vội vàng nhìn cô, mong cô trả lời câu hỏi của hắn.

“Không có, không có, em không có yêu ai hết.” Tả Tình Duyệt lắc đầu, sợ tâm tư của mình bị hắn phát hiện, thôi thì cứ chôn ở trong lòng đi! Không nên đi thừa nhận cô yêu hắn!

Chưa? Cố Thịnh thở phào nhẹ nhõm đồng thời trong mắt cũng càng ngày càng nồng đậm “nếu như có một người đàn ông vì em bỏ ra sinh mạng, em sẽ nhớ hắn sao?”

Đột nhiên xuất hiện vấn đề khiến Tả Tình Duyệt một hồi nghi ngờ, vì cô bỏ ra sinh mạng? Nếu như một người đàn ông chịu vì một người phụ nữ bỏ ra sinh mạng như vậy người đàn ông kia nhất định yêu người phụ nữ kia!

“Sẽ nhớ!” trên mặt Tả Tình Duyệt nở nụ cười vui vẻ, nếu như người đàn ông kia cũng là người cô yêu sâu đậm, cô nhất định không hy vọng hắn bởi vì chính mình mà xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Đôi mắt Cố Thịnh có chút ý châm chọc, tiểu nha đầu nói láo!

Sẽ nhớ? Hừ!

Trước mặt còn nói không nhớ, phía sau lại nói sẽ nhớ!

Khả năng diễn kịch của người phụ nữ này khiến hắn thật bội phục!

Vươn tay ra muốn đem cô xé nát nhưng hắn tự nói với mình, hắn muốn hưởng thụ trò chơi hôm nay, chỉ là trò chơi nhất định theo ý hắn đặt ra.

Chương 73: Hắn là duy nhất

Đột nhiên bảo cô nói láo? Cô không có nói láo!

Cô còn chưa kịp giải thích rõ, một nụ hôn bá đạo liền cuốn tới, thừa dịp cô khẽ nhếch miệng, Cố Thịnh dò vào trong miệng của cô cùng cái lưỡi thơm tho của cô chơi đùa.

Hôn tới cuồng liệt lại tràn đầy nhu tình, đây là cô chưa bao giờ thể nghiệm đến. Trước khi kết hôn, nụ hôn của hắn mặc dù dịu dàng nhưng là giống như ít đi mấy phần kịch tính, hắn luôn là

như vậy, lý trí cùng ưu nhã nằm trong tay tất cả. Sau khi kết hôn nụ hôn của hắn tràn đầy trừng phạt, mỗi một lần cũng muốn làm cho cô thương tích khắp người, thô bạo không có chút nào thương tiếc.

Nhưng nụ hôn này bất đồng, giống như nhiều mấy phần tình cảm, ít đi mấy phần thô bạo làm cho cô hít thở không thông, cơ hồ như bị hắn hòa tan, đáng sợ hơn là cô cứ nhiên cam tâm bị nụ hôn của hắn hòa tan.

Cố Thịnh nhận thấy được người phụ nữ trong ngực chuyên chú, trong lòng sinh ra một cảm giác kiêu ngạo rất hài lòng, giờ phút này trên mặt cô ửng đỏ càng làm cho hắn không cầm giữ được.

Hai người không biết hôn bao lâu cho đến khi Tả Tình Duyệt cảm giác được sắp hít thở không thông, Cố Thịnh rút cuộc buông cô ra, cô toàn thân xụi lơ ở trong ngực Cố Thịnh, hắn hài hước nhìn cả khuôn mặt đã đỏ bừng của cô.

Nghĩ đến đám oanh oanh yến yến vây quanh hắn, trong lòng Tả Tình Duyệt toát ra chút ghen tuông. Cô danh chánh ngôn thuận là bà xã của Cố Thịnh nhưng không cách nào cạnh chừng tình cảm của hắn, càng thêm không có năng lực can thiệp cuộc sống riêng tư của hắn!

Còn có người vợ nào đáng buồn như cô sao?

Đối với phản ứng của cô, Cố Thịnh là người hiểu rõ nhất, chỉ là giờ phút này trong lòng Tả Tình Duyệt đang suy nghĩ gì, hắn liếc thấy được, hắn vuốt ve đôi môi bị hắn hôn trướng hồng, Cố Thịnh cười nhẹ lên tiếng “vào giờ phút này, em là duy nhất của anh!”

Nếu là một trò chơi sẽ làm cho cái trò chơi này càng thêm chân thật, cho cô một chút tiếng nói ngọt ngào cũng không sao!

Huống chi hắn tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác nói chuyện ngọt ngào với cô.

Lòng của Tả Tình Duyệt giống như bị thứ gì đụng phải, cô là duy nhất của hắn!

Hưng phấn quá mức, cô cố ý không để mắt đến ý còn lại trong câu nói này ‘vào giờ phút này’, nếu quyết định muốn tiến hành trò chơi này, cô cần gì phải để ý nhiều như vậy? Chỉ cần cô hiện tại vui vẻ là được rồi!

Tả Tình Duyệt thu lại ngượng ngùng, to gan đặt tay mình lên cổ Cố Thịnh tựa như một con thiêu thân lao đầu vào lửa nóng.

Sự nhiệt tình của cô thiêu đốt Cố Thịnh, người phụ nữ trong ngực hiện tại là vợ của hắn, hắn

không cần thiết đi ẩn nhẫn sự vọng động của mình, chồng cùng vợ ân ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, không phải sao?

Huống chi là do cô vợ nhỏ đáng yêu chủ động, hần cần gì cự tuyệt?

Khóe miệng nâng lên nụ cười, bàn tay ở trong nước kéo xuống khăn tắm bao quanh thân thể cô

Trong suối nước nóng, nhiệt độ lần nữa lên cao.

Cảm nhận được người đàn ông vận sức chờ phát động, cái nơi nam tính nhất của hần đang dán chặt vào nơi tư mật nhất của mình, Tả Tình Duyệt biết kế tiếp sẽ xảy ra cái gì nhưng lần này cô cam tâm tình nguyện cố ý bỏ qua những quá khứ không vui kia, cô muốn nghĩ rằng hôm nay là đêm tân hôn bị trễ của bọn họ.

To gan đem lấy chính mình gần sát thân thể của hần, Cố Thịnh giờ phút này cũng đã gần như cực hạn, huyết dịch cả người đều ở đây kêu gào hần muốn thương yêu người phụ nữ trong ngực thật tốt, xóa đi dấu vết tối hôm qua Cận Hạo Nhiên lưu lại ở trên người cô, lần này hần sẽ dịu dàng đối đãi cô, cho cô một thể nghiệm hoàn toàn mới

Chương 74: Biến cố đột nhiên

Trong hồ nước nóng, đan xen tiếng thở dốc của người đàn ông cùng tiếng “ưm” của người phụ nữ, Cố Thịnh mỗi động tác cũng dịu dàng cực điểm, giống như cô là vật trân quý nhất hết lòng được hần che chở .

Tả Tình Duyệt vút đi căng thẳng, vút đi bản khoãn, hoàn toàn buông ra chính mình, trong một khắc bọn họ là hai người hạnh phúc nhất.

Chuông điện thoại vang lên, phá vỡ kịch tính trong phòng.

Đáng chết! Cố Thịnh khẽ nguyên rửa lên tiếng, lúc này hần chỉ muốn không ngừng tiến vào người Tả Tình Duyệt, là ai không có mặt vào lúc này gọi điện thoại tới?

Tả Tình Duyệt mắc cỡ đỏ mặt ở trong lồng ngực của hần, hần còn dừng lại ở trong thân thể của cô, lúc này bị cắt đứt chắc là hần rất khó chịu!

Nhưng điện thoại giống như là đang thúc giục, cứ vang mãi không dứt.

“Nói không chừng có chuyện gì quan trọng”, đôi tay của Tả Tình Duyệt bấm vào da của hân.

Cố Thịnh giống như là hết sức bất mãn với lời nói của cô, phía dưới dùng sức đung vào cô, thanh âm mang theo vài phần bá đạo “anh hiện tại chỉ muốn em, em chỉ cần phụ trách cho ông xã của em ăn no là tốt rồi!”

Hân muốn cô chỉ chuyên tâm vào hân mà không suy tính đến những chuyện nhàm chán khác!

Ngay cả chuyện to tát gì đều muốn để sang một bên đáng, tiếng chuông chết tiệt kia, sớm biết vậy, ngay từ đầu tắt luôn điện thoại đi động.

Mặt của Tả Tình Duyệt càng thêm hồng lợi hại. Mặc dù xấu hổ nhưng cô không thể không thừa nhận, khi nghe được câu nói này, trong lòng của cô chưa bao giờ thấy ngọt ngào đến vậy, giống như có một loại ảo giác, ở trong lòng của hân cô là quan trọng nhất.

Thịnh, chúng ta còn rất nhiều thời gian. Tả Tình Duyệt vân vê lồng ngực của hân, có những lời này của hân là đủ rồi. Hân là tổng tài của tập đoàn Cố thị, cuộc sống của rất nhiều người dựa vào hân. Nhìn điện thoại reo liên tục như vậy, nhất định là xảy ra chuyện gì lớn.

Cố Thịnh dừng lại ngó ngán nhíu mày, “Nếu như là người phụ nữ khác tìm anh em cũng sẽ hào phóng như vậy?”

Không biết vì sao sao hân nghĩ thấy cô bởi vì hân mà ghen bộ dáng thế nhưng người phụ nữ có lúc lại trấn định phải đáng sợ lý trí phải đáng sợ.

Tả Tình Duyệt thân thể cứng đờ, người phụ nữ khác tìm hân? Không! Cô sẽ không hào phóng như vậy! Cô ghen tỵ khi bên cạnh hân có người phụ nữ khác nhưng cô lại bất lực không làm gì được.

Nhưng hiện tại họ đang chơi trò chơi hạnh phúc, nghĩ như vậy, Tả Tình Duyệt ôm thật chặt cổ của hân “không, anh là của em!”

Hôm nay hân là của một mình cô thôi đấy!

Coi như trăm mê cũng tốt, coi như luân hãm cũng tốt, làm cho cô có một giấc mộng đẹp đi!

Cố Thịnh cứng chiu, hôn lên trán cô, hết sức hài lòng phản ứng của cô.

Lấy di động bấm nút nghe, “tốt nhất có chuyện gì quan trọng, nếu không...”

Không đợi Cố Thịnh nói xong, người ở bên đầu kia, giọng nói tràn đầy nóng nảy “Tiểu Ngử không thấy!”

“Ông nói cái gì? “Cố Thịnh sắc mặt lập tức trầm xuống,” Tiểu Ngử không thấy? Tìm hết các nơi có thể rồi chưa?”

Khắp nơi đều không có tìm được.

“Lập tức phái thêm người cẩn thận tìm, nhất định phải tìm được Tiểu Ngử.” ánh mắt Cố Thịnh bắt đầu hốt hoảng.

Tả Tình Duyệt nhận thấy được vẻ mặt hẩn biến hóa, sắc mặt cũng nghiêm túc.

“Tiểu Ngử thế nào? “Tả Tình Duyệt nhớ tới cô gái nhỏ thiện lương đó, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Cố Thịnh không để ý đến Tả Tình Duyệt, đẩy cô ra, giống như lại trở về người đàn ông bá đạo mà tàn nhẫn thường ngày. Cố Thịnh như vậy khiến trong lòng Tả Tình Duyệt đau xót, như đang ở trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

Chương 75: Nguy hiểm phủ xuống

Lòng hẩn giờ đây chỉ có Cố Tâm Ngử, Cố Thịnh tùy ý mặc quần áo vào, lo lắng rời đi.

Tả Tình Duyệt ngăn người, giấc mộng này cứ như vậy kết thúc sao? Trong lòng thậm chí có chút không cam lòng.

Lắc đầu, cô giờ phút này không nên suy nghĩ những thứ này, nghe Cố Thịnh vừa nói chuyện điện thoại xong, Tiểu Ngử chắc là đã xảy ra chuyện, lúc này cô nên giúp đỡ đi tìm mà không phải ở chỗ này thương tâm.

Hốt hoảng sửa sang lại chính mình, Tả Tình Duyệt mới vừa đi ra cửa khách sạn, một chiếc xe MiniBus dừng lại ở trước mặt cô. Tả Tình Duyệt còn chưa kịp phản ứng, đã bị một lực lớn kéo vào trong xe.

“Uhm” Tả Tình Duyệt bị bụm miệng, trong không khí truyền đến mùi mồ hôi gay mũi, làm cho cô cực kỳ khó chịu, cô nhất thời phát hiện, mùi trên người Cố Thịnh sao dễ chịu thế.

Người đàn ông cao lớn cường tráng như hung thần ác sát nhìn chăm chăm cô, cô cảm giác được bầu không khí nguy hiểm bao quanh mình, Tả Tình Duyệt phòng bị nhìn mấy người đàn ông này.

Bọn họ là ai? Bọn họ muốn làm gì?

Tả Tình Duyệt theo bản năng giãy giụa, thừa dịp người đàn ông kia không chú ý, hung hăng cắn lên tay hắn bằng sức toàn thân.

“người phụ nữ đáng chết”! Kiểu Tam bị đau bỗng chốc buông lỏng Tả Tình Duyệt ra, trong mắt bốc lên lửa giận, hung hăng tát một cái vào trên mặt của cô đau rát.

Cứu mạng cứu mạng. Tả Tình Duyệt muốn chạy trốn lại bị một cái tay kéo.

“Hừ, muốn tìm người cứu cô, cô cho rằng dễ dàng như vậy, dám cắn lão tử ta, cô chính là thứ nhất, da lại non mịn khiến lão tử sung sướng! Kiểu Tam tà ác nhìn Tả Tình Duyệt làm cho cô rợn cả tóc gáy. Đôi mắt gian xảo quan sát khắp người Tả Tình Duyệt không kịp chờ đợi nhào tới trên người cô.

“ông cút ngay, tôi không muốn” ,Tả Tình Duyệt dùng toàn sức lực đâm đá lung tung, cái đêm tân hôn kia... tâm trạng sợ hãi lại một lần nữa khổng chế tư tưởng của cô, cô không muốn người đàn ông khác đụng vào cô, ai cũng không thể! Ai cũng không thể

Kiểu Tam lại một lần nữa kêu thành tiếng, người phụ nữ đáng chết này cư nhiên đá trúng “nơi này” của hắn!

Hôm nay hắn muốn dạy dỗ người phụ nữ này!

“Kiểu Tam, ngươi an phận một chút cho ta, đưa cái này cho cô uống. Chỉ một người phụ nữ đã không đối phó được, thật là... Đừng có gây phiền phức cho tôi, người phụ nữ này cậu không động được!” Người đàn ông ngồi ở ghế trước đem viên thuốc và bình nước vứt xuống phía sau, nhàn nhạt liếc Tả Tình Duyệt một cái, trong mắt nổi lên có chút không kiên nhẫn.

Kiểu Tam không cam lòng, không động được? Có người phụ nữ nào mà hắn không động được?

Đây là người phụ nữ Nam ca muốn, cậu có mấy cái mạng dám đụng tới?

Kiều Tam vừa nghe hai chữ Nam ca, thân thể run lên một cái, thái độ nhất thời mềm nhũn ra, trong mắt nhất thời nổi lên mấy phần sợ hãi, nhớ lúc trước mới vừa vào thành phố A, lão Đại trong một đêm giải quyết tất cả bang phái, khí thế kia cùng vẻ nhẵn tâm làm cho người ta nhìn mà sợ. Nam ca, hần quả thật không đặc tội nổi!

“Cầm lấy nước uống đi !”

Tả Tình Duyệt theo bản năng lắc đầu, trong lòng có dự cảm nhất định không phải là cái gì hay ho!

Không uống? Không uống cũng phải uống! Kiêu Tam mặc dù sợ Nam ca nhưng bị người đá trúng chỗ hiểm đã tức càn hông, tay nắm lấy cầm của Tả Tình Duyệt, nhét thuốc vào miệng cô rồi đổ nước vào.

Tả Tình Duyệt không ngừng muốn tránh thoát hần nhưng hơi sức giống như là đột nhiên bị hút hết, càng ngày càng suy yếu, ý thức cũng càng ngày càng tan rã, cuối cùng ngất đi,

Chương 76: Nên làm cái gì bây giờ

Trong phòng, người đàn ông ngồi ghế sofa bằng da tinh xảo, cười như không cười nhìn người phụ nữ nằm kia, đôi mắt thâm thúy thật giống như che lên một tầng sa mỏng, cho dù ai cũng không cách nào nhìn thấu hần sẽ làm gì.

Người đàn ông này không thể nói gì hơn là anh tuấn thậm chí so với minh tinh điện ảnh còn tuấn tú hơn mấy phần, làm cho người ta ấn tượng khắc sâu là đôi mắt màu xanh giống như là đôi mắt của rắn .

“Nam ca, có người muốn gặp anh.” Người hộ vệ mặc áo đen, đeo mắt kính đẩy cửa vào.

Nam ca khoát tay, người nọ lập tức hiểu ý tứ của hần, cho người tới tiến vào.

Thư kí Trần đem một cô gái hôn mê mang vào quăng ở ghế, không có chút nào thương tiếc, lắc lư vòng eo mảnh khảnh từng bước từng bước đi về phía người đàn ông nguy hiểm.

“Nam ca, cô gái này tôi cũng giao cho anh nhưng cô là em gái mà Cố Thịnh quan tâm nhất.Nhớ anh đã đáp ứng chuyện của tôi, ngàn vạn lần không được đổi ý! Thư kí Trần vừa nói,

thân thể xinh đẹp tiến gần đến lồng ngực của người đàn ông lại bị hắn không hiểu phong tình đẩy ra.

“Giữ lại cô đi đưa cho người đàn ông khác. Tôi đối với cô không có hứng thú! Giữa chúng ta chỉ có giao dịch!” Bá đạo không ai bì nổi nhưng thanh âm lại cực kỳ dễ nghe tràn đầy nam tính.

Thư kí Trần có chút không vui, có rất ít người cự tuyệt cô ôm ấp yêu thương. Lúng túng nhún vai một cái, giao dịch tốt thì giao dịch tốt.

Thư kí Trần nhìn Tả Tình Duyệt đang nắm đó, khoe miệng nở nụ cười tà ác. Cô cho là tối hôm qua Cố Thịnh nhất định sẽ đối với Tả Tình Duyệt xua đuổi như rác nhưng sáng hôm nay cô mới vừa liên lạc Cận Hạo Nhiên liền nghe nói Cố Thịnh bỏ xuống tất cả công việc mang theo Tả Tình Duyệt đi khách sạn Cẩm Hoa.

khách sạn Cẩm Hoa, đó là nơi nào, bọn họ đã làm gì ở đó, cô sao lại không biết?

Đây cũng không phải là một triệu chứng tốt!

Thư kí Trần từ trước đến giờ có thói quen đem bất kỳ những gì có uy hiếp đối với cô bóp chết từ trong trứng nước mà Tả Tình Duyệt lại trở thành uy hiếp lớn nhất của cô, cô sao lại để yên? Tại sao có thể không vì mình mà trừ bỏ?

Nghĩ đến kế hoạch của mình, Thư kí Trần cười đến càng thêm đắc ý, không biết Triệu Nhị đem đồ vật cho cô đi xuống chưa? Sắc mặt của cô lộ ra một tia hài lòng, thuốc kia cô thật vất vả mới thu vào tay, thật là tiện nghi cho Tả Tình Duyệt rồi !

“Nếu như không có việc gì tôi đi trước, anh yên tâm, tôi sẽ nói cho Cố Thịnh, muội muội cùng bà xã của hắn đều ở đây!” Ánh mắt Thư kí Trần lóe lên, đập giày cao gót lắc hông rời đi.

Người đàn ông mặc cho cô rời đi, dập tắt tàn thuốc con người xanh lục không hề động đậy, nhìn chăm chăm vào hai người phụ nữ đang hôn mê.

Một là vợ, một là em gái của Cố Thịnh, không biết hai người này, rốt cuộc người nào chiếm vị trí quan trọng trong lòng của hắn đây?

Hắn không kịp chờ đợi muốn xem Cố Thịnh quỳ gối dưới chân hắn, bộ dáng cầu xin của Cố Thịnh sẽ như thế nào!

Tả Tình Duyệt khẽ tỉnh lại, hình như cô nghe hai người nói chuyện rồi lại nghe không rõ sở cụ thể đang nói cái gì. Cả người dâng lên một cỗ nóng bừng, trong thân thể giống như có vô số con kiến đang bò, cảm giác như thế cô cũng không xa lạ.

Mới vừa rồi ở hồ nước nóng, Cố Thịnh ác ý khơi lên khát vọng nơi cô, mà cảm giác hiện giờ cùng lúc đó không khác nhau bao nhiêu.

Tại sao phải như vậy?

Một cái ý niệm nhảy vào trong đầu của cô. Mới vừa rồi Kiều Tam cưỡng bách cô uống thì ra là.....

Tả Tình Duyệt không cách nào tưởng tượng thân thể nóng rang càng ngày càng mãnh liệt. Trong lòng đầy bất an, cô nên làm cái gì bây giờ?

Chương 77: Người đàn ông máu lạnh

Nên làm cái gì?

Tả Tình Duyệt nghĩ đến giọng nói vừa rồi mơ hồ nghe được, trong căn phòng này trừ cô, còn có những người khác tồn tại.

Trong không khí truyền đến một hương thơm dễ ngửi, mùi nước hoa khiến lòng cô căng thẳng, có đàn ông!

Trong lòng nhất thời cảnh giác lên, muốn mở mắt ra, nhưng, một đôi mí mắt giống như nặng ngàn cân, mặc cho cô cố gắng như thế nào, đều không thể thành công.

Mắt không thể mở ra, lỗ tai lại càng nhạy cảm, một hồi tiếng bước chân có quy luật cách mình càng ngày càng gần, cả người cô căng thẳng, sự khó chịu trong thân thể vẫn càng ngày càng nghiêm trọng.

Kiều Nam ưu nhã nhìn xuống cô gái nằm ở trên giường, gương mặt tinh xảo của cô gái khiến khóe miệng hắn nhếch lên chút ý cười, người phụ nữ của Cố Thịnh, quả nhiên là cực phẩm trong phụ nữ, con người màu xanh quét qua toàn thân của cô, cô gái này nhìn như thanh thuần, nhưng lại là một báu vật có một không hai, khó trách Cố Thịnh sẽ chọn cô làm vợ trong số rất nhiều phụ nữ.

Hắn nhạy cảm đã sớm đã nhận ra Tả Tình Duyệt tỉnh, nhưng thấy cô vẫn nhắm hai mắt, hắn lại nhíu mày vì không rõ chân tướng, muốn xem thật ra cô đang làm trò gì.

Không chỉ như thế, cô gái xinh đẹp như vậy, chắc chắn có một cặp mắt mê người, hẳn không khỏi bắt đầu tưởng tượng, sau khi đôi mắt này mở ra, sẽ mang lại cho hẳn rung động kiểu gì!

Cặp con ngươi sắc bén giống như rắn lóe lóe, đột nhiên ngồi ở bên người Tả Tình Duyệt, nâng tay dài nhỏ ưu nhã lên, nhẹ nhàng vén sợi tóc rơi loạn trên mặt cô ra sau tai, trong phút chốc đầu ngón tay hẳn chạm vào gó má cô, cô gái nằm ở trên giường quả nhiên chột rùng mình, nhúu nhúu mày, nhưng vẫn không có mở mắt ra.

Thú vị!

Nụ cười trên mặt Kiều Nam sâu hơn, hẳn muốn xem một chút, cô gái này phải đến mức độ nào mới chịu mở mắt ra!

Ngón tay Kiều Nam tựa hồ mang theo vài phần tà ác, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, từ từ chuyển lên, dần dần đi xuống, trải qua đôi môi, xẹt qua cằm, dòi đến xương quai xanh khéo léo, tựa hồ xem thân thể cô như một cây đàn piano thượng đẳng, tận tình trình diễn nhạc khúc hẳn thích.

Tay của hẳn khiến được tính trong cơ thể cô càng ngày càng đậm hơn, Tả Tình Duyệt muốn ngăn cản tay của hẳn, nhưng, tay của cô giống như không chịu khống chế, vài lần muốn nâng lên, nhưng vẫn không cách nào thành công.

Bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, cô kêu gào ở trong lòng, tránh ra! Mau tránh ra!

Kiều Nam nhìn lông mày càng ngày càng nhúu của cô, tay đột nhiên dừng ở bộ ngực đầy đặn của cô, lúc này còn không mở mắt, chẳng lẽ mong đợi hẳn tiếp tục?

Nghĩ tới đây, trong con ngươi màu xanh thoáng qua chút không vui, phụ nữ như vậy hẳn thấy cũng nhiều, xem ra người phụ nữ của Cố Thịnh cũng chẳng qua như thế! Nhất thời không có hứng thú vừa rồi.

Thu tay lại, khéo miệng Kiều Nam nhếch lên sự châm chọc, không còn hứng thú, xoay người, hẳn không muốn lãng phí thời gian vì một cô gái mình không có hứng thú, nếu không phải cô gái này là vợ Cố Thịnh, hẳn sẽ không phí nhiều ý định giao dịch với Trần Nhân Như.

Nhìn ngón tay của mình một chút, trên ngón tay tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ trên người Tả Tình Duyệt, con ngươi màu xanh ngưng tụ lại một cổ âm trầm, không vui móc khăn tay ra từ trong ngực, tỉ mỉ lau, hẳn từ trước đến giờ đều thích sạch sẽ, phụ nữ của hẳn đều phải là xử nữ!

Mà cô gái trước mắt này. . . Hừ nhẹ một tiếng, Kiều Nam bỏ lại khăn tay, xoay người đi về phía quầy Bar trong phòng, rót cho mình một ly rượu đỏ, tỉ mỉ thưởng thức, động tác ưu nhã hoàn toàn không nhìn ra hẳn là thủ lĩnh xã hội đen lớn nhất thành A, càng thêm sẽ không ai đoán được, sau lưng của hẳn còn có một thân phận rất mạnh.

Hắn lúc này, nghiêm nhiên chính là một thân sĩ Anh quốc, hương vị trên trán, giống như là một hoàng tử u buồn, một người đàn ông làm cho người ta vừa nhìn, liền muốn yêu thương.

Tay của đàn ông rời đi thân thể của mình, Tả Tình Duyệt rớt cuộc thở dài một hơi trong lòng, nhưng, thân thể của cô vẫn thiêu đốt, nóng ran không chịu nổi.

Đáng chết! Bọn họ rốt cuộc nghĩ gì? Lại có thể cho cô uống nước có xuân dược!

Mà người đàn ông vừa rồi là ai?

Đầu hỗn loạn, Tả Tình Duyệt nỗ lực khiến mình an tĩnh lại, lúc này chắc Cố Thịnh đang tìm Tiểu Ngử! Người kia rất coi trọng Tiểu Ngử, nhất định còn chưa nhận thấy cô bị người bắt cóc rồi, một cái ý nghĩ nhảy vào trong đầu của cô, nếu như Cố Thịnh biết mình bị bắt cóc rồi, hắn sẽ đến cứu mình, hay là tiếp tục tìm kiếm Tiểu Ngử?

Ngọt ngào ở hồ nước nóng khiến lòng cô có thêm mấy phần mong đợi, mấy phần nghĩ ngợi, hôm nay bọn họ là vợ chồng hạnh phúc, trò chơi của bọn họ còn chưa kết thúc, hắn vẫn sẽ quan tâm của mình!

Nhưng, tất cả mong đợi và nghĩ ngợi đều biến mất trong nháy mắt, bởi vì, cô nhớ lại lạnh như băng trên mặt Cố Thịnh lúc rời đi, vẻ mặt đó đã nói cho cô, cái trò chơi này đã kết thúc, cô trong lòng của hắn trừ là một sự tồn tại thù hận, thì cái gì cũng không phải.

Tại sao cô có thể có mong đợi không chân thật này!

Hiện tại cô nên làm cái gì?

Không có Cố Thịnh, cha mẹ cô càng thêm không cần nói, bọn họ sẽ không quan tâm cô đâu!

Chỉ có Cận Hạo Nhiên quan tâm cô, nhưng lúc này chắc cũng không biết tình hình của cô rồi.

"Anh cả. . . ." Một thanh âm giòn giã vang lên, mang theo vài phần non nớt, mấy phần hồn nhiên.

Tả Tình Duyệt giật mình, đây là thanh âm của Tiểu Ngử, tại sao Tiểu Ngử lại ở chỗ này?

Cô còn không kịp tìm kiếm, đã cảm thấy trên giường rung rinh, tựa hồ có người nhảy xuống

giường.

Cố Tâm Ngữ mông lung mở mắt ra, đập vào mắt chính là một bóng lưng rộng rãi, cái bóng lưng kia cực kỳ giống anh cả trong trí nhớ của cô, kích động cô không kịp chờ đợi nhảy xuống giường, xông về người đàn ông kia.

Hôm nay một chị nói cho cô biết, nói muốn mang cô tìm đến anh cả, cô liền theo, quả nhiên là trông thấy anh cả!

Cố Tâm Ngữ tiến lên ôm lấy cánh tay Kiều Nam, dán sát mặt lên cánh tay của hắn làm nũng, "Anh cả, Tiểu Ngữ rất nhớ anh! Anh rút cuộc trở lại, về sau Tiểu Ngữ có thể thường nhìn thấy anh!"

Kiều Nam hơi nhín lông mày ngọn núi anh tuấn, anh cả? Hắn cũng không nhớ lúc nào thì có thêm một người em gái, huống chi cô em gái này còn là em gái Cố Thịnh!

Trong mắt xẹt qua sự lạnh lùng, Kiều Nam không chút nào thương tiếc phất phất cánh tay, Cố Tâm Ngữ chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, thân thể từ trước đến giờ mảnh mai, sao có thể chịu đựng sức lực của hắn, hết sức dễ dàng bị đẩy ngã xuống đất.

Cố Tâm Ngữ không để ý đau đớn, chỉ đáng thương nhìn người đàn ông trước mắt, lần này cô nhìn rõ ràng, dáng dấp người ở trước mắt không giống anh cả, nhưng lại cho cô cảm giác rất quen thuộc, cực kỳ giống anh cả của cô.

"Anh cả. . . . Anh không thương Tiểu Ngữ rồi sao? Anh ghét Tiểu Ngữ rồi sao?" Cố Tâm Ngữ đã cho rằng người đàn ông ở trước mắt chính là anh cả đã lâu cô không gặp, mỗi ngày tưởng niệm, cặp con ngươi long lanh mang theo vài phần tự trách nhìn Kiều Nam.

Cô gái như thế, cho dù ai đều không thể không sinh lòng thương tiếc với cô.

Nhưng, người đàn ông này lại không, hắn không phải ai khác, hắn là Kiều Nam, từ trước đến giờ lấy máu lạnh hung ác nổi tiếng, đồng tình và thương tiếc chưa bao giờ từng xuất hiện ở trong lòng của hắn. Hắn chỉ biết, cô gái trước mắt đang luôn miệng gọi hắn là anh cả là em gái Cố Thịnh!

"Anh cả, có phải anh thực sự chỉ muốn chị, không cần Tiểu Ngữ nữa không?" Cố Tâm Ngữ đột nhiên khóc lên.

Tả Tình Duyệt giật mình, nhất thời nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Cố Tâm Ngữ, nghĩ lại chuyện cô nhận mình làm chị, anh cả trong miệng cô chính là người đàn ông vừa rồi?

Chương 78: Cố ý trên cột

Kiều Nam nhú chặt lông mày ngọn núi hơn, trong mắt mang theo vài phần tìm kiếm.

"Chị? Chị nào?" Con người màu xanh của Kiều Nam lóe lóe, như một vương giả cao quý nhìn xuống cô bé trước mắt, từ trong mắt của cô, hẳn thấy được thứ gì không tầm thường, cô gái này tựa hồ có chút vấn đề.

Ánh mắt Cố Tâm Ngữ sục sục chung quanh, rốt cuộc thấy Tả Tình Duyệt trên giường, trên mặt nhất thời tách ra một nụ cười thật to, cao hứng lôi kéo tay Kiều Nam, đi về phía Tả Tình Duyệt.

Trong mắt Kiều Nam xẹt qua sự không kiên nhẫn, nhưng vẫn mặc cho cô lôi kéo.

"Chính là chị này! Anh cả nói muốn chị làm chị dâu em, lúc nào thì chị ấy có thể thành chị dâu của em?" Cố Tâm Ngữ ngẩng mặt, trong mắt lóe mấy phần mong đợi nhìn Kiều Nam, cô đã cho rằng người đàn ông ở trước mắt chính là anh cả cô.

"Chị dâu?" Kiều Nam lẩm bẩm thật nhỏ, hứng thú ở khóe miệng càng ngày càng đậm, ánh mắt chuyển một cái, giống như là bắt được cái gì, thân mật vuốt ve đầu Cố Tâm Ngữ, "Em nói cho tôi biết, anh cả trong miệng em có phải Cố Thịnh hay không?"

Cố Tâm Ngữ liên tục lắc đầu, anh cả của cô là anh cả, anh hai là anh hai, sao lại cùng một người?

"Không đúng ?" con người sắc bén của Kiều Nam chớp động ánh sáng chói mắt, nhìn Tả Tình Duyệt trên giường, lại thấy thú vị, hẳn không biết Cố Thịnh có một anh trai, hiện tại đột nhiên có một người như vậy, nghe ý tứ ẩn chứa trong lời nói của cô gái này, bà xã của Cố Thịnh lại là bạn gái của anh cả hẳn?

Thật là càng ngày càng thú vị!

Xem ra hẳn trở về đúng lúc, vừa kịp xem kịch hay!

"Anh cả em là ai?" Kiều Nam mở miệng thật nhỏ, lại bị Cố Tâm Ngữ không hiểu nhìn.

"Anh cả không phải là anh sao? Đứng ở trước mặt của Tiểu Ngữ, lần này anh cả đừng bỏ lại Tiểu Ngữ nữa, có được hay không? Anh đã nói, muốn cùng nhau sống với chị và Tiểu Ngữ!" Cố Tâm Ngữ nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Kiều Nam, cô thật là sợ anh cả sẽ bỏ lại mình cô như lần trước!

Kiều Nam nhắm mắt, che kín ánh sáng chột lóe lên, "Được, anh không bỏ em!"

Chị sao? Con người màu xanh của Kiều Nam khóa chặt Tả Tình Duyệt, xem ra giữa bọn họ có rất nhiều chuyện hẩn không biết!

Nhưng, hẩn không vội, hẩn có đầy đủ thời gian tìm hiểu tất cả, nghĩ tới đây, hứng thú đã bỏ lỡ đối với Tả Tình Duyệt vừa rồi đột nhiên lại hiện ra, rốt cuộc là cô gái như thế nào, có thể dây dưa ở giữa hai anh em?

"Ừ. . . ." Tả Tình Duyệt có thể nghe lời họ nói, cô cũng muốn tìm kiếm nghi ngờ trong lòng, người đàn ông này là anh cả Cố Thịnh sao?

Nhưng, thân thể bị thuốc khống chế không để cô thoải mái, từng làn sóng cuốn về phía cô, nếu không phải thân thể mình không thể nhúc nhích, sợ rằng bây giờ cô đã xé nát y phục của mình, cô nóng quá! Thật khó chịu! "Chị thế nào?" Cố Tâm Ngữ tò mò bò lên giường, đưa tay thăm dò mặt của Tả Tình Duyệt, bị nhiệt độ đốt người làm bắn trở về, "Oa, mặt của chị nóng quá, chị ngã bệnh à?"

Kiều Nam hơi nhíu mày, nhận thấy ửng đỏ trên mặt cô, bộ dạng không giống như là ngã bệnh, giống như là. . . .

Ánh mắt bỗng chốc rét, đã rõ vì sao cô có thần thái như vậy, hẩn làm ăn trong giới xã hội đen, buôn lậu súng ống đạn dược, kim cương, ở dưới cũng có nhiều sản nghiệp dựa vào buôn bán da thịt phụ nữ.

Cô gái này rõ ràng trúng xuân dược!

Đó cũng không phải hẩn an bài, rốt cuộc là ai to gan như vậy, dám lén hẩn làm trò.

Nhất thời trên mặt sinh ra hung ác, hẩn không phải quan tâm cô gái này, mà là không muốn nhìn thấy thủ hạ có người không phục tùng mệnh lệnh của hẩn!

Lấy điện thoại ra, nhanh chóng nhấn mấy nút.

"Nhiệm vụ hôm nay là ai làm?" Giọng âm trầm của Kiều Nam khiến nhiệt độ trong phòng giống như trong nháy mắt thấp xuống vài độ, ngay cả Cố Tâm Ngữ cũng mơ hồ cảm thấy hẩn rất kinh người, theo bản năng rụt về phía sau.

"Tìm ra hai người kia, người biết nên làm như thế nào!" Kiều Nam lạnh lùng nói, tác phong

làm việc của hắn từ trước đến giờ đều tàn nhẫn, không nể mặt, hắn mới vừa nhận chức thủ lĩnh xã hội đen ở thành A không lâu, chính là thời điểm lập uy, hắn muốn làm cho xã hội đen cả thành A khuất phục, nhất định phải hung ác, mà hai người kia vừa đứng đưng vào vết đao, vừa đứng lấy họ để khai đao!

Người dám làm trái với lệnh của hắn, chưa bao giờ có kết quả tốt!

"Anh cả. . . ." Cố Tâm Ngữ lạnh rung kêu.

Kiểu Nam nhíu mày, nhàn nhạt quét Cố Tâm Ngữ một cái, ánh mắt không khỏi trở nên nhu hòa, hắn đã nhận ra, dáng vẻ cô gái này nhìn như hơn mười tuổi, nhưng tâm trí tựa hồ không mạnh khỏe, hành động cử chỉ cực kỳ giống đứa trẻ mấy tuổi.

Liếc mắt nhìn Tả Tình Duyệt trên giường, giống như nghĩ tới điều gì.

Khóe miệng cười khế, khó trách vừa rồi cô rõ ràng tỉnh, nhưng không có ngăn cản hắn đùa giỡn, thì ra là như vậy.

Chất thuốc mới nghiên cứu, mạnh hơn mị dược cũ gấp mười lần, không chỉ có như thế, nó còn có tác dụng làm cho không người nào có thể nhúc nhích, không nghĩ tới có người cư nhiên dùng trên người của cô!

Có thể biết, lúc này cô gái này đang thừa nhận đau khổ cỡ nào!

"Em đi ra ngoài trước." Kiểu Nam đi tới bên cạnh Tả Tình Duyệt, ôm cô vào lòng, không biết vì sao, hắn vốn là máu lạnh vô tình lại không muốn nhìn thấy Tả Tình Duyệt chịu tội.

Cố Tâm Ngữ nghi hoặc nhìn Kiểu Nam, khéo léo gạt đầu một cái.

Tả Tình Duyệt bị ôm vào một lồng ngực rộng rãi, cô bị thuốc khống chế chặt mình, trong đầu hiện ra bóng dáng của Cố Thịnh, nhưng, cô lại hiểu biết rõ người đàn ông ôm mình không phải Cố Thịnh, mà là một người xa lạ cô không biết.

Không chỉ có như thế, hắn là địch hay bạn cô cũng chưa phân biệt rõ ràng, nghiễm nhiên là một nguy hiểm!

Cô theo bản năng muốn giãy giụa, mi tâm nhíu lại thật chặt, Kiểu Nam nhìn ở trong mắt, khóe miệng nâng lên một nụ cười, nhất thời sinh ra ý niệm trêu chọc, đôi môi đến gần bên tai của cô, dùng giọng nói tràn đầy mị hoặc, nói thật nhỏ, "Em biết thân thể của em thế nào sao? Em nhất định là muốn tránh thoát anh, chỉ là, em không cần uống phí thời gian, em yên tâm, anh. . . . sẽ. . . . Rất dịu dàng!"

Một cái ý niệm chợt lóe lên trong đầu, phụ nữ của Cố Thịnh có phải thật khác hay không?

Tò mò và hứng thú rrong lòng càng ngày càng đậm!

Trong lòng Tả Tình Duyệt trầm xuống, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô quá rõ ràng hàm nghĩa trong lời nói của đàn ông.

Không! Đây không phải điều cô muốn!

Nhưng, nhiệt độ trên thân thể người đàn ông lại làm tăng tác dụng của thuốc, gia tăng hiệu quả của thuốc, lại một lần sóng đánh tới, Tả Tình Duyệt lúng túng rên rỉ ra tiếng lần nữa.

Kiều Nam cười nhỏ ra tiếng, "Em có thể mở mắt ra, ngăn cản anh, nếu không anh cũng không khách khí!"

Hắn vẫn không có buông tha ý nghĩ trêu chọc cô, nhìn cô nhú chặt lông mày, lại cảm thấy hết sức thú vị, phát hiện cô gái này ngay cả cau mày cũng có một cảm giác khác!

Trong lòng đang mong đợi, mở mắt ra đi! Cho tôi xem cặp mắt này có phải xinh đẹp như trong tưởng tượng của tôi không!

Chương 79: Khơi lên hứng thú

Kiều Nam ôm cô, đi tới phòng tắm, mắt lại không hề chớp dừng ở trên người của cô, mỗi một lần thấy cô nhú mày chặt hơn, nụ cười trên mặt hắn lại càng sâu hơn.

"Em không ngăn cản, anh sẽ xem như em cũng nguyện ý!" trong mắt Kiều Nam xẹt qua sự quỷ quyệt, ngón tay hoàn mỹ như một tác phẩm nghệ thuật nhẹ nhàng trượt đến xương quai xanh của cô, nhẹ nhàng vén y phục của cô lên, muốn xem chân mày của cô gái này sẽ nhú thành dạng gì!

Tả Tình Duyệt giật mình, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là cô muốn ngăn cản hắn!

Cô không muốn!

Cô không ngừng cố gắng, muốn mở mắt ra, trong đầu hiện ra mặt của Cố Thịnh, ngọt ngào lúc

hắn theo đuổi cô, đây dựa sau khi hai người kết hôn, tất cả tràn vào suy nghĩ của cô.

"Vào giờ phút này, em chỉ là của anh!"

Những lời này cuối cùng nhảy vào trong đầu của cô, ngừng trong đầu cô cùng với khuôn mặt tươi cười dịu dàng của Cố Thịnh, không biết là hơi sức từ nơi nào tới, cô bỗng chốc mở mắt ra.

Tay vốn muốn tiếp tục trêu chọc cô của Kiều Nam đột nhiên cứng đờ, cả người tựa hồ bị đôi con ngươi trong suốt như tinh linh trong nước hấp dẫn, từ trong cặp mắt kia, hắn liếc mắt liền nhìn ra được sự tốt đẹp của cô gái này.

Hắn thủy chung tin tưởng, có thể biểu hiện lòng người nhất, chính là đôi mắt, mà cô gái trước mắt này không thể nghi ngờ đã có được một đôi mắt hoàn mỹ, không phải ánh mắt của cô rất xinh đẹp, mà là thần sắc trong mắt cô làm cho người ta say mê.

Hắn nhìn cô, giống như là bị mang vào một vòng nước xoáy thâm thúy, hắn không bắt được bất kỳ vật gì, cũng không muốn bắt lấy cái gì, chỉ biết không ngừng trầm luân. . . Trầm luân. . . Lại trầm luân!

Quả nhiên giống như hắn nghĩ!

Không, là vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

"Anh. . ." Tả Tình Duyệt nhìn vào đôi con ngươi màu xanh, cả người nhất thời lạnh như băng, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt này, cô cho rằng trước mắt là một con rắn, khiến máu cả người cô đều ngưng đọng.

Nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện, đôi mắt này rất mê người!

Tại sao có thể có cặp mắt xinh đẹp lại kinh người như vậy?

Giật mình vì bị hắn ôm ở trong ngực, Tả Tình Duyệt theo bản năng mở to mắt, không nhìn hắn, "Anh buông tôi ra!"

Thái độ lạnh lùng của cô như một chậu nước lạnh dập tắt nhiệt tình của Kiều Nam, trong mắt xẹt qua không vui.

Ánh mắt nhìn vời nước, lúc này hắn đã đặt Tả Tình Duyệt ở trong bồn tắm, khoe miệng nhếch lên vẻ tà ác, Kiều Nam hắn cho tới bây giờ là người có thù phải trả, dĩ nhiên cũng sẽ phát tiết sự không vui của mình ra ngoài!

Đột nhiên, rào một tiếng, một cột nước đánh vào trên người của Tả Tình Duyệt, từ đỉnh đầu thẳng xuống dưới, khiến Tả Tình Duyệt vội vàng không kịp chuẩn bị!

"Oa. . . ." Tả Tình Duyệt lên tiếng kinh hô, thân thể cứng ngắc vừa rồi cũng nhất thời tốt hơn nhiều, hung hăng nhìn chăm chăm người đàn ông đang cười khế, cô dám khẳng định, hẳn nhất định là cố ý!

Tiếp thu được ánh mắt chỉ trích của cô, Kiều Nam nhún nhún vai, xoay người đi tới chỗ vừa ngồi xuống, giống như hết sức hài lòng thưởng thức hình ảnh mỹ nhân tắm rửa.

Tả Tình Duyệt ở trong nước loay hoay một lát, chống lại cặp mắt tà ác của hắn, y phục trên người mình đã ướt nhẹp, trở nên trong suốt, người đàn ông này rõ ràng muốn sàm sỡ cô.

Kiều Nam biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, chỉ là cũng không giải thích nhiều, hướng chi, hẳn cũng muốn chiêm tiệp nghi của cô!

Nhìn ánh mắt quật cường của cô, hắn càng cảm thấy cô gái này hết sức thú vị.

Khó trách khiến Cố Thịnh trầm mê, nếu như là hắn, hắn cũng sẽ thích cô gái này!

"Như thế nào? Có cảm giác dễ chịu hơn chút hay không?" Kiều Nam đột nhiên mở miệng, cặp mắt kia vẫn không có dời đi, vóc người của cô quả thật không tệ, mặc dù thon gầy, nhưng chỗ nên lồi vẫn lồi, một điểm này, lúc vừa rồi hắn ôm cô, cũng đã cảm thấy.

Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, lúc này mới chú ý tới thân thể vốn là nóng ran không chịu nổi của mình tựa hồ tốt hơn nhiều, ngược mắt nhìn người đàn ông này, tựa hồ không tin cố ý vừa rồi của hắn là vì tốt cho cô!

Tả Tình Duyệt cũng không giãy giụa nữa, ngâm toàn bộ thân thể của mình trong nước, chỉ lộ ra một cái đầu, "Anh bắt cóc tôi làm cái gì?" "Em tên là gì?" Kiều Nam không đáp hỏi ngược lại, hắn có nghe nói Cố Thịnh lấy vợ, chỉ là không có để ý tên tuổi vợ hắn, dù sao chỉ là một người phụ nữ, chỉ cần có thể uy hiếp Cố Thịnh, hắn cũng đã đạt tới mục đích, cần gì tốn tâm tư nhớ tên một người phụ nữ?

Nhưng hiện tại, hắn lại muốn biết cô tên gì.

"Tôi tên gì hình như cũng không liên quan với anh?" Tả Tình Duyệt lạnh lùng nói, mở to mắt, có chút không dám nhìn đôi mắt xanh kia.

"Không liên quan?" Kiều Nam vuốt trán, "Sao lại không liên quan? Vừa rồi cô gái gọi Tiểu Ngử đó. . . ."

"Tả Tình Duyệt!" Tả Tình Duyệt không cam lòng nói ra khỏi miệng, người đàn ông này rõ ràng đang uy hiếp cô!

Tại sao những người đàn ông này đều thủ đoạn? Cố Thịnh là như thế này, người đàn ông trước mắt cũng là như vậy!

Giống như cô rất dễ uy hiếp!

Trong lòng xẹt qua khổ sở, cô quan tâm quá nhiều, ràng buộc quá nhiều, cho nên mới bị bọn hần uy hiếp!

"Tả Tình Duyệt? Rất hân hạnh được biết em, tôi tên là Kiều Nam, Duyệt Duyệt!" Kiều Nam đi tới bên bồn tắm, lịch sự vươn tay với Tả Tình Duyệt.

Nếu như không phải trong hoàn cảnh như vậy, Tả Tình Duyệt nói không chừng còn sẽ rất ca ngợi thân sĩ ưu nhã này, chỉ là, tình huống của cô giờ phút này, sự ưu nhã của hần khiến cô cảm thấy cực kỳ châm chọc.

Nghe được hần thân mật kêu tên của cô, càng thêm cảm thấy người đàn ông ở trước mắt thêm mấy phần nguy hiểm.

Trầm mặc, trừ tiếng nước chảy, trong phòng tắm không còn thanh âm khác, Kiều Nam cứ vươn tay, nụ cười trên mặt vẫn rực rỡ, nhưng dần dần, nụ cười kia dần dần cứng ngắc, cuối cùng lại thêm mấy phần khổ sở.

"Duyệt Duyệt, em là người phụ nữ thứ nhất cự tuyệt bắt tay với anh! Hành động đặc biệt của em, anh sẽ cho rằng em là vì hấp dẫn chú ý của anh!" con người sắc bén của Kiều Nam lóe lóe, tay vẫn không có buông xuống.

Tả Tình Duyệt giật mình, hấp dẫn sự chú ý của hần?

Cô ước gì vạch rõ giới hạn với người đàn ông này, làm sao lại hấp dẫn sự chú ý của hần? !

Từ trong nước vươn tay, cầm bàn tay rộng mở của hần, chỉ muốn nắm nhẹ, rồi nhanh chóng né ra.

Nhưng, Kiều Nam giống như sớm biết ý đồ của cô, đợi đến tay của cô bỏ vào bàn tay của hần,

nhANH chóng nắm chặt, nhẹ nhàng kéo, Tả Tình Duyệt nghiêng về phía trước, khoảng cách với hắN nhất thời chỉ còn mấy cm.

"Duyệt Duyệt, em đã thành công gọi lên hứng thú của anh!" Kiều Nam nói ở bên tai của cô, giống như là đang tuyên cáo cái gì.

Tả Tình Duyệt cảm nhận được hô hấp của hắN, người đàn ông này giống Cố Thịnh, làm cho người ta cảm thấy rất bị áp bức, khiến cô không biết làm sao.

Gọi lên hứng thú của hắN? Cô chưa bao giờ muốn gọi lên hứng thú của hắN!

Đang lúc ấy thì, một hồi chuông điện thoại vang lên, ánh mắt Kiều Nam hơi đổi, nhận điện thoại, "Alo?"

"Anh Nam, Cố Thịnh đã tìm tới!"

Kiều Nam vừa nghe, trong mắt hiện lên sự tối tăm, nhanh như vậy đã tìm tới sao? HắN đánh giá thấp tốc độ của Cố Thịnh rồi!

Chương 80: Người phụ nữ của hắN

Kiều Nam cúp điện thoại, nhẹ nhàng ném đi, nhìn Tả Tình Duyệt trong nước, vốn còn muốn trêu cợt cô một lát, nhưng bây giờ ông xã của mỹ nhân tới, kịch hay. . . Nên mở màn!

"Duyệt Duyệt, em đoán anh được đến tin tức gì?" Kiều Nam cúi người xuống, đến gần Tả Tình Duyệt, đổ ửng trên mặt cô làm cho lòng người trong không nhìn được say mê, nghĩ đến thuốc trong cơ thể cô, nụ cười ở khóe miệng càng lúc càng sâu, xem ra trò chơi thật có nhiều niềm vui.

Nụ cười như vậy của hắN khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, lúc này hắN trừ cực kỳ giống rắn độc, còn có mấy phần giống hồ ly giả hoạt, người đàn ông này khó đối phó!

Nóng ran trong thân thể lại cuốn lấy cô lần nữa, Tả Tình Duyệt để cho thân thể mình hoàn toàn ở dưới vòi nước, để cột nước không ngừng cọ rửa thân thể của mình, để hòa hoãn dục vọng không ngừng dâng lên trong lòng, không để ý tới người đàn ông nguy hiểm này.

Kiều Nam nhún vai một cái, trong mắt xẹt qua vẻ kiên định, cô càng không để ý tới hắN, lại càng có thể kích thích dục vọng chinh phục trong lòng hắN, đây chính là thói hư tật xấu của đàn ông, thứ càng khó lấy, bọn họ càng nghĩ hết phương pháp lấy được, mà lấy được rồi, sẽ đối đãi như thế nào, vậy thì là một chuyện khác rồi !

Tròng mắt xanh lóe tia sáng chói mắt, bất kể cô có muốn biết hay không, hắn đều muốn nói cho cô biết.

"Là Cố Thịnh, hắn đến rồi!" Kiều Nam không chớp mắt nhìn Tả Tình Duyệt, quả nhiên nhìn thấy thân thể của cô đột nhiên cứng đờ, trên mặt xinh đẹp tinh xảo nhất thời hiện ra nụ cười.

Kiều Nam cau mày, nụ cười này có chút chói mắt, hắn rất không thích!

Hắn tới? Sao hắn biết cô ở chỗ này?

Nghĩ đến ngọt ngào vừa rồi của hai người, cô đột nhiên cảm thấy, trò chơi hạnh phúc giữa bọn họ còn chưa kết thúc!

"Em nói, ở trong lòng của Cố Thịnh, là bà xã em quan trọng, hay là em gái hắn quan trọng?" Kiều Nam hết sức không muốn nhìn thấy mặt bởi vì Cố Thịnh mà hưng phấn dị thường của cô, trong đầu hiện ra bóng dáng của Cố Thịnh, trong mắt có vật gì đó chột lóe lên.

Tả Tình Duyệt đột nhiên cứng đờ, thần thờ đảo mắt nhìn về phía Kiều Nam, "Anh. . . Có ý gì?"

Kiều Nam nhíu mày, ngồi ở bên bồn tắm, ánh mắt xuyên thấu qua mặt nước, nhìn về phía thân thể mềm mại xinh đẹp dưới nước, mi tâm nhíu lại, cô không phải nên đứng lên rồi sao? Ngâm lâu cũng không hay, da ngâm nhũ cũng không đẹp!

Không có được câu trả lời của hắn, Tả Tình Duyệt càng thêm bất an, không chút nào để ý tầm mắt của hắn để ở nơi đâu, kích động bắt lại cánh tay hắn, "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Em. . . Đang sợ!" Kiều Nam nhân cơ hội nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng hai mắt của cô, thấy run rẩy và bất an trong mắt cô, trong lòng đã hiểu mấy phần.

Cô đang sợ? Trong lòng của Tả Tình Duyệt xác thực đang sợ, cô sợ suy nghĩ vấn đề vừa rồi của hắn, trên thực tế, đáp án của vấn đề này rất đơn giản, ở trong lòng của Cố Thịnh, cô cũng chỉ là một công cụ chuộc tội, hắn hận cô! Càng sẽ không để ý cô, cho nên, cô đối với hắn mà nói, không phải là gì, càng thêm kém với Cố Tâm Ngữ hắn thương yêu!

Tả Tình Duyệt dần dần buông lỏng tay ra, nhưng Kiều Nam không muốn buông ra, kéo cổ tay của cô, ép cô nhìn vào cặp mắt của mình, con em xanh cực kỳ thâm thúy, "Duyệt Duyệt, chúng ta chơi một trò chơi!"

Trò chơi?

Không!

Tả Tình Duyệt theo bản năng lắc đầu, cô không muốn chơi bất kỳ trò chơi nào, bởi vì cô biết, vô luận là trò chơi gì, cô đều không chơi nổi!

"Không muốn chơi?" Kiều Nam khẽ cau mày, giọng nói mang theo vài phần khổ não, "Nhưng mà tôi lại rất muốn chơi, em nói nên làm cái gì?"

Tả Tình Duyệt nhàn nhạt liếc hắt một cái, người đàn ông này thật đúng là biết đùa giỡn!

"Có phải anh muốn chơi, tôi liền phải chơi với anh hay không?" Tả Tình Duyệt khổ sở cười cười, tựa hồ từ đầu đến giờ, quyền lựa chọn vẫn luôn không ở trên tay của cô, cô chỉ có thể bị thao túng bị động, loại cảm giác này. . . Rất đáng ghét!

Cô muốn thoát khỏi!

"Đúng! Duyệt Duyệt em thật thông minh!" Kiều Nam nhẹ nhàng sờ sờ đầu của cô, giống như đối đãi súng vật vẫn biểu hiện tốt.

"Trò chơi gì?" Tả Tình Duyệt lui về phía sau, không muốn dựa vào quá gần hắn, nhưng người đàn ông này lại như là cố ý trêu chọc cô, cô càng lui về phía sau, thân thể cao lớn của hắn cũng di động lên trước, đi theo cô, như hình với bóng, có cảm giác cô làm sao cũng không thoát khỏi được.

"Trò chơi gì, một lát em sẽ biết, hiện tại anh muốn thương lượng vấn đề tiền cược với em." mặt anh tuấn của Kiều Nam và mặt của Tả Tình Duyệt chỉ cách một chút, cô gần như có thể cảm nhận được hơi thở hắt thở ra đánh vào trên mặt của cô, trong lòng ngẩn ra, xôn xao trong thân thể lại hồi phục lần nữa.

"Đánh cược. . . . Tiền cược?" Tả Tình Duyệt cố nén rên rỉ ra tiếng, không muốn yếu thế trước mặt người đàn ông này.

Khôn khéo như Kiều Nam, làm sao không thấy rõ tình huống giờ phút này của Tả Tình Duyệt, sợ rằng hiện tại cô bị thuốc hành hạ cực kỳ khó chịu rồi!

Cố tự trấn định, thật là khó cho cô!

Chỉ là, cô gái như vậy mới có thể dẫn tới hứng thú của hắn, không phải sao?

"Đúng, tiền cược, nếu như mà anh thua, em có thể bảo anh làm bất cứ chuyện gì, như thế nào?" Kiều Nam nâng gương mặt mê hoặc người lên, nhíu mày, "Cam kết của anh rất đáng tiền!"

Tả Tình Duyệt không bị sự tránh nặng tìm nhẹ của hần mê hoặc, vẫn phòng bị nhìn gương mặt yêu nghiệt, "Tôi thua phải trả giá thế nào?"

Người đàn ông này sẽ không làm ăn lỗ vốn!

Kiều Nam cười khế, vuốt ve cái trán, xem ra hần đánh giá thấp thông tuệ của Tả Tình Duyệt, ở tình huống này, còn có lý trí xác định lợi thế cô muốn, quả thật không tệ!

Xem ra muốn lừa dối vượt qua trước mặt cô, là không thể thực hiện được!

"Nếu như em thua, làm người phụ nữ của anh! Em yên tâm, anh sẽ cho em tất cả thứ em muốn, bao gồm thứ Cố Thịnh không cách nào cho em, anh đều có thể cho em!" Kiều Nam tựa vào khoe môi cô, nhẹ nhàng hôn.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, theo bản năng phát tay, muốn đẩy gương mặt tự tin này ra, nhưng, lại bị người đàn ông nhanh nhẹn cầm tay cổ tay.

"Thế nào? Suy nghĩ một chút?" bộ dạng Kiều Nam như gió nhẹ nước chảy, gương mặt này của hần, không đánh được! Không phải vậy. . . Rũ mí mắt, che kín sắc bén chột lóe lên.

"Tôi có thể không đồng ý sao?" "Không, em không thể!" Khoe miệng nâng lên nụ cười, chuyện hần đã quyết định, không cách nào cải biến, hỏi ý cô, cũng chỉ là bày tỏ tôn trọng đối với cô, nếu không thể đạt thành nhận thức chung, hần cũng không cần để ý ý tưởng của cô!

Quả thế!

Tả Tình Duyệt hừ lạnh trong lòng, người đàn ông này thật là bá đạo, không chỉ có bá đạo, mà còn đối trá!

"Tôi là bà xã của Cố Thịnh!" Cố Thịnh chắc là sẽ không cho phép! Cho dù hần tặng mình cho người đàn ông khác, nhưng, hần thủy chung nắm cô trong tay, không phải sao?

"Tôi không ngại em không phải xử nữ!" Kiều Nam có thâm ý khác nói, nếu như cô gái đó là Tả Tình Duyệt trước mắt, hần có thể phóng khoáng yêu cầu trước sau như một của cô đối với bạn trên giường, mà chính bởi vì cô là người phụ nữ của Cố Thịnh, thì càng khiến chuyện trở nên thú vị, không phải sao?

Chương 81: Hai người đàn ông đàm phán

Oanh một tiếng, Tả Tình Duyệt cảm giác trên mặt mình như bị tạt nước, không phải do tác dụng của thuốc, mà bởi vì người đàn ông này không hề che giấu cái mình muốn.

Lời nói của cô hoàn toàn bị hắn xuyên tạc rồi, nhưng nhìn thái độ của hắn, cũng là một bộ dáng tự đắc, trong đầu của cô toát ra ba chữ 'muốn đánh đòn'!

Đúng, người đàn ông này chính là cần cho ăn roi, không duyên cớ trưng ra một bộ dáng đẹp mắt đến thế!

Quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài!

Kiểu Nam nhìn mặt cô đỏ ửng, trong lòng đã rất lâu không có được cái cảm giác vui vẻ này, càng thêm xác định quyết định mới vừa rồi của mình không hề sai!

"Cứ như vậy đi, anh thua, anh sẽ làm bất cứ chuyện gì em muốn nếu em thua, sẽ phải trở thành người phụ nữ của anh!" Kiểu Nam bá đạo giải quyết dứt khoát, không cho Tả Tình Duyệt bất cứ cơ hội nào để phản đối nữa.

Hắn nói qua, một khi hắn đã quyết định, chắc chắn sẽ không làm cho người khác có cơ hội phản đối!

"Anh. . . . ." Tả Tình Duyệt lại một lần nữa lãnh giáo sự bá đạo cùng vô lễ của người đàn ông này, cô căn bản không còn kịp nói thêm gì nữa, đã nhìn thấy Kiểu Nam ưu nhã đi ra khỏi phòng tắm.

"Nhớ quần khăn tắm kỹ lưỡng rồi hãy ra ngoài! Nếu để bị cảm, anh sẽ đau lòng!"

Trong không khí truyền đến giọng nam dễ nghe, xen lẫn tiếng cười nhẹ, Tả Tình Duyệt gần như có thể tưởng tượng được dáng điệu phách lối của hắn.

Trong lòng mơ hồ có chút bất an, Cố Thịnh tới, cộng thêm cái trò chơi trong miệng Kiểu Nam, cô nhất thời càng thêm lo sợ

Căn phòng hội nghị rộng rãi, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, trong không khí tràn ngập mùi hương cà phê, nhưng bầu không khí lại có vẻ cực kỳ đè nén.

"Cố tổng tài, có thể được anh đại giá quang lâm, đó là vinh hạnh của tôi, ném thử một chút cà phê trendynet của tôi, xem có khác nơi khác không?" Kiều Nam nở nụ cười trên môi, nhưng đó là nụ cười khiến kẻ khác không thể từ chối.

Tả Tình Duyệt nghĩ không tệ, về Kiều Nam có hai loài động vật để hình dung, một con rắn máu lạnh, hoặc một con hồ ly giả hoạt, mà bây giờ ở trước mặt Cố Thịnh, hẳn ta giống một con hồ ly hơn.

Cố Thịnh mặt không biến sắc hơi cong môi một cái, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đối phương, "Nam ca đại danh鼎鼎鼎鼎 của thế giới ngầm, thông minh như anh, chắc cũng biết lần này tôi tới không phải để uống cà phê !"

Kiều Nam mới từ nước ngoài trở lại thành A, liền mang cho thành phố này một rung động thật lớn, trong thời gian rất ngắn, đã khống chế cả giới hắc đạo của thành phố, trước đó, hắc đạo ở thành A giống như là trong lịch sử Ngũ Hồ thời Lục Quốc, các bang phái đều có một phần thế lực của mình, nhưng người đàn ông này lại phá vỡ cục diện này, trở thành lão Đại duy nhất trong thế giới ngầm ở thành A, năng lực của hắn như thế nào, Cố Thịnh không chút nào hoài nghi.

Chỉ là, hắn không biết, tại sao hắn lại đối đầu với mình?

Kiều Nam, người này cùng hắn trước giờ không có giao tình, không phải sao?

"Ha ha. . . . . Cố tổng tài quả nhiên là một người sáng khoái!" Kiều Nam bật cười, nhìn Cố Thịnh ngồi đối diện, người đàn ông này có thể ở chi phối nền kinh tế ở thành A, thủ đoạn cùng sự kiên quyết của hắn sớm có nghe thấy, khi trở về, Kiều Nam đã điều tra rất nhiều, chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba năm, tập đoàn Cố thị dưới bàn tay của hắn cơ hồ lớn gấp mười lần.

Kinh tế thành A, có thể cũng coi là của nhà hắn!

Khi hai cường địch gặp nhau, hoặc là trở thành bằng hữu, kết thành liên minh, hoặc là thành kẻ địch, căm thù lẫn nhau.

Mà hai người bọn họ, tựa hồ thuộc về sau.

"Người đâu?" tay Cố Thịnh khẽ nắm chặt trên bàn, thật vất vả biết được tin tức Tiểu Ngử, hắn liền lập tức chạy tới, Tiểu Ngử là cô em gái hắn yêu quý nhất ở trên thế giới này, hắn sẽ không để cho bất kỳ ai tổn thương cô!

"Người? Người nào?" Kiều Nam nhú nhú mày, không hiểu nhìn Cố Thịnh.

Cố Thịnh nhất thời đen cả mặt, trong mắt xẹt qua tia không vui, " bản lãnh giả vờ của Kiều Minh Chủ còn không nhỏ, anh mời em gái Cố Tâm Ngữ của tôi đến làm khách, tôi cảm ơn anh chiêu đãi, chỉ là thời gian không còn sớm, thân thể em tôi không tốt, lại không thích người lạ, kính xin Kiều Minh Chủ có thể để cho cô sớm đi về nhà nghỉ ngơi."

"em gái Cố tổng à? Cô đúng là ở chỗ tôi, chỉ là cô cũng không giống anh nói không thích người lạ, cô vừa nhìn thấy tôi, liền gọi đại ca, nếu không phải tôi từ nhỏ là trẻ mồ côi, nhất định sẽ cho rằng cô ấy thật đúng là em gái mình !"

Trong mắt Kiều Nam chột lạnh như băng, Trần Nhân Như kia chỉ cho Cố Thịnh biết Cố Tâm Ngữ ở trên tay hắn, còn Tả Tình Duyệt?

Nghĩ đến đôi mắt xinh đẹp kia, trong lòng Kiều Nam nhất thời thấy hứng thú.

Sắc mặt Cố Thịnh lại trầm hơn, đại ca? Tiểu Ngữ gọi hắn đại ca? Làm sao có thể?

"A, đúng rồi, hôm nay chỗ của tôi cực kỳ náo nhiệt, trừ em gái của anh ra, còn có một người phụ nữ nữa, anh biết không?" Kiều Nam nhíu mày, không chớp mắt nhìn Cố Thịnh, quan sát từng biểu hiện rất nhỏ của hắn.

Người đàn ông này luôn trấn định ở trên bàn đàm phán, đó vẫn là truyền kỳ ở thương giới, Kiều Nam ngược lại muốn nhìn một chút, ở trên bàn đàm phán, hắn có thể hay không có chút dao động!

trong lòng Cố Thịnh chỉ có an nguy của Cố Tâm Ngữ, người hắn quen biết rất nhiều, không phải ai cũng đều có thể làm cho hắn nhớ thương .

Kiều Nam thấy hắn không chút cử động, cảm thấy thiếu hứng thú, bưng ly cà phê lên, nhàn nhạt uống một hớp, hết sức hài lòng với mùi vị này, để ly xuống, giương mắt nhìn thẳng Cố Thịnh.

"Vị kia không phải anh không biết, cùng anh có chút quan hệ, nghe nói cô trước đây không lâu gả cho nhà giàu có nh ất ở thành A." trên mặt Kiều Nam nở nụ cười ưu nhã, nụ cười kia nhàn nhạt, rồi lại làm cho người ta hận không được muốn tát cho một cái.

trong lòng Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, Tả Tình Duyệt?

Cô tại sao lại ở chỗ này?

Cô không phải nên ở khách sạn Cẩm Hoa hoặc là về nhà sao?

Giống như nghĩ đến cái gì, trong lòng Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, đáng chết!

"Anh muốn gì?" Cố Thịnh điều hòa lại cảm xúc, không biết vì sao, trong đầu hắn không ngừng hiện ra khuôn mặt của Tả Tình Duyệt, cô hiện tại như thế nào?

Nữ nhân kia quá mức đơn thuần, đối với ai cũng không đề phòng, rất dễ dàng liên tục gây nguy hiểm cho chính mình!

Đáng chết!

Hắn hận không thể đem Tả Tình Duyệt treo ngược lên đánh cho một trận!

Hắn đang tức giận nên không có phát hiện, trong lòng mình lo lắng cho Tả Tình Duyệt vượt ra khỏi tưởng tượng của mình.

Kiều Nam nhún vai một cái, cũng không trả lời hắn, mà là nhấn điều khiển ti vi, một giây kế tiếp, vốn là vách tường màu trắng biến thành thủy tinh trong suốt, xuyên thấu qua thủy tinh, có thể thấy bên trong có hai gian phòng.

Trong một cái phòng, Cố Tâm Ngữ cầm một con búp bê trong tay, đang lăm bầm lấu bấu.

Qua một cái phòng khác, trên mặt giường lớn có một nữ nhân đang nằm, nữ nhân kia hắn rất quen thuộc, chính là vợ của hắn —— Tả Tình Duyệt!

Cô lúc này đang giãy dụa thân thể, bộ dáng cực kỳ mê người.

"Cô trúng xuân dược!" Kiêu Nam nhàn nhạt nói xong, ánh mắt cũng không có rời khỏi người Tả Tình Duyệt, hắn phát hiện, cô bây giờ quả thật vô cùng. . . . . Hấp dẫn người!

Chương 82: Uy hiếp trí mạng

Thật ra thì không cần Kiêu Nam nói, Cố Thịnh cũng biết cô trúng xuân dược, đôi tay Cố Thịnh nắm chặt lại, cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm của các khớp xương.

Kiều Nam hứng thú nhìn Tả Tình Duyệt, lại nhìn Cố Thịnh, trong mắt ẩn chứa một tia cười.

Thú vị!

"Anh cho cô ấy uống?" Cố Thịnh cẩn rằng nghiêng lợi, hần không cần đi tra cứu Tả Tình Duyệt tại sao ở chỗ này, hần quá rõ ràng khả năng của người đàn ông này, bắt cóc một người, đối với hần mà nói chỉ như phỉ bụi mà thôi.

Kiều Nam nếu đem Tiểu Ngử rồi Tả Tình Duyệt đưa đến đây, người đàn ông này rõ ràng là hướng về phía hần!

"NO,NO,NO. . . . ." Kiều Nam khoát tay áo, lắc đầu, hần không có làm chuyện này, hần cũng không thể thừa nhận, đây là vấn đề nguyên tắc!

"Nói ra mục đích của anh đi!" Cố Thịnh từ từ trấn định lại, đối mặt kẻ địch, nếu như mình tỏ ra thấp thỏm trước, như vậy cuộc tỷ thí này, hần liền thua.

Đặc biệt là khi hai người giống nhau gặp nhau, khí thế cùng tâm tình sẽ mang lại tác dụng rất lớn!

Ánh mắt vẫn sắc bén như cũ quét về phía Kiều Nam, chống lại đôi con ngươi màu lục, trong khoảng thời gian ngắn, hần cảm thấy tin đồn cũng không giả, Kiều Nam chính là một con rắn có máu lạnh.

"Mục đích, à. . . . . Cố tổng tài gấp cái gì? Cà phê của anh còn không có uống ! cà phê nguội uống không ngon đâu." Kiều Nam nhíu mày, bộ dáng tự tại thanh thản, trên trán toát ra tự tin, làm cho người ta hận không được muốn đâm cho hần một cái.

Cố Thịnh ánh mắt ngưng tụ, tay chạm vào ly cà phê trước mặt, Cố Tâm Ngử cùng Tả Tình Duyệt đều ở trong tay đối phương, Kiều Nam hoàn toàn kềm chế hần!

Nhàn nhạt uống một hớp, mi tâm bỗng chốc nhíu chặt, "Cà phê trendynet quả nhiên rất khó uống!"

"Ha ha, vậy sao? Chỉ là Cà phê trendynet rất thơm!"

Kiều Nam nhìn chằm chằm Tả Tình Duyệt, ánh mắt lại tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của Cố Thịnh, lúc này Tả Tình Duyệt không có nước lạnh dội vào người, xuân dược trong cơ thể phát huy công hiệu, khống chế ý thức của cô, cô muốn chống cự, tuy nhiên không thể ra sức.

Cô chỉ cảm thấy nóng ran không chịu nổi, không ngừng xé rách y phục trên người, bụng sinh ra một cổ trống không, giống như đang mong đợi thứ gì, cô không thể liếm cái ở giữa hai chân mình, để giảm bớt cái cảm giác khó chịu này.

Trong đầu hiện ra mặt của Cố Thịnh, bá đạo, dịu dàng, lạnh lùng, lại hung ác.

Trời ạ! Cô cảm thấy mình thật là đáng xấu hổ, cứ nhiên đang mong đợi hắn đoạt lấy cô, cho dù là hành hạ cũng được!

Bị dục vật không chế, cặp mắt đã mê ly, trên mặt đỏ ửng giống như muốn nở ra máu.

Một màn kiều diễm này cũng xuyên thấu qua bức tường thủy tinh trong suốt hiện ra ở phòng họp, trong mắt hai người đàn ông.

Kiều Nam huyết khí một cái, "Tả tiểu thư thật sự là báu vật!"

Hắn cố ý gọi Tả tiểu thư, mà không phải Cố phu nhân, bởi vì hắn đang mong đợi kết quả đánh cuộc với Tả Tình Duyệt, hắn hiện tại càng muốn cô trở thành nữ nhân của hắn, thanh thuần như hoa lan trên núi, lúc nhiệt tình lại như một đóa anh túc trên cao nguyên, một mặt Thiên Sứ, một mặt yêu tinh, nữ nhân như vậy là ước mơ tha thiết của phần lớn nam nhân!

Mà trước mắt của hắn thì có một, nếu bị hắn gặp, hắn làm sao sẽ bỏ qua cơ hội này?

Cố Thịnh muốn giả bộ trấn định đi nữa, giờ phút này cũng đã tối mắt, chống lại tầm mắt Kiêu Nam, hắn hận không thể quăng một quyển vào khuôn mặt đang tràn đầy hứng thú của đối phương. "Là báu vật đi nữa, cũng đã là vợ của người khác!" Tả Tình Duyệt là người phụ nữ của Cố Thịnh hắn, vợ của hắn người khác đừng hòng mơ tới.

"A? Vợ người khác?" Kiêu Nam nhỏ giọng nỉ non, cũng bởi vì là vợ của Cố Thịnh mới càng thêm thú vị nha!

"Kiêu Minh Chủ thừa nước đục thả câu rồi, anh muốn cái gì mới chịu thả họ? Tiền bạc? Buôn bán?" mười ngón tay Cố Thịnh bắt chéo, ánh mắt lợi hại đe dọa nhìn Kiêu Nam, khôi phục khí thế của một bá chủ trên bàn đàm phán.

Theo ý Cố Thịnh, Kiêu Nam bắt cóc Tiểu Ngưu cùng Tả Tình Duyệt uy hiếp hắn, cũng chỉ là vì lợi ích. Ai cũng biết, tập đoàn Cố thị tiền bạc nhiều nhất, Kiêu Nam mặc dù trở thành bá chủ trong giới hắc đạo ở thành A, nhưng hắn dù sao cũng là người mới tới, trên phương diện làm ăn nhất định còn cần giúp đỡ của Cố Thịnh.

Kiều Nam không khỏi nhú nhú mày, " trong lòng của Cố tổng tài cũng chỉ có tiền bạc cùng

buôn bán sao?"

Đều không phải là cái hấn muốn!

Tiền bạc hấn cũng có, buôn bán hấn cũng có thể tự mình giành, cái hấn muốn chính là phá hủy Cố Thịnh!

Giống như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt Kiều Nam trở nên lạnh băng, năm ngón tay cũng theo bản năng nắm chặt, giống như đang ấn nhấn cái gì!

"Vậy anh muốn cái gì?" Tiền bạc cùng buôn bán cũng không muốn, Cố Thịnh ngược lại hứng thú.

"Nếu như nói tôi muốn mạng của anh?" Kiều Nam cười đến dịu dàng vô hại, hấn chính là có một bộ mặt yêu nghiệt này, giọng nói tràn đầy mỉa mai hoặc, lại làm cho người ta cảm thấy hấn tựa hồ muốn nói lời ngon tiếng ngọt, bị hấn bán, còn thay hấn kiếm tiền.

Cố Thịnh trong lòng ngẩn ra, muốn mạng của hấn?

Hấn không nhớ rõ mình và người đàn ông này từng có ân oán gì, hấn tại sao lại muốn mạng của mình?

"Cái mạng của tôi không bao nhiêu tiền, chỉ là muốn, cũng phải có bản lĩnh mới được!" Cố Thịnh cũng không chút nào yếu thế, nhún vai một cái, không sao cả cười cười, nhưng là chính là bộ dáng nhẹ nhàng này, lại càng khiến Kiều Nam cảm thấy hấn không đơn giản.

Không hổ là Cố Thịnh!

"Ha ha. . . . . Tôi đùa giỡn một chút thôi!" Kiều Nam đem không khí khẩn trương vừa rồi hòa hoãn.

Lúc này, tường thủy tinh bên kia Cố Tâm Ngữ đột nhiên hưng phấn kêu một tiếng, Cố Thịnh nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt tái nhợt.

Cố Tâm Ngữ trong tay không biết từ lúc nào có thêm một thứ gì, vật kia phát ra âm thanh tích tích, là một quả bom hẹn giờ.

"Kiều Nam, đây cũng là đùa giỡn sao?" Cố Thịnh hướng Kiều Nam rống to, trên trán nổi gân xanh, cả người vọt tới tường thủy tinh trước mặt, đối mặt với Cố Tâm Ngữ, Tiểu Ngữ cái gì cũng không hiểu, căn bản không biết nguy hiểm đang tới, chỉ lo tò mò, nở nụ cười vuốt vuốt

vật trong tay.

Kiểu Nam không có chút nào ngoài ý muốn, phản ứng của Cố Thịnh theo dự đoán của hắn không sai biệt lắm, chỉ là kịch hay vẫn còn ở phía sau!

Cố Thịnh lo lắng nhìn Cố Tâm Ngữ, không ngừng hướng cô gọi, "Tiểu Ngữ, mau rời đi. . . . .
Mau rời đi!"

Nhưng là thanh âm của hắn, Cố Tâm Ngữ lại không thể nghe, nhìn thời gian nhảy từng giây, tâm của Cố Thịnh cũng luống cuống, hắn không cách nào tưởng tượng kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

"Anh muốn mạng của tôi, có thể cầm đi, nó chỉ là một cô bé!" Cố Thịnh xoay người xông về phía Kiểu Nam, nắm lấy cổ áo của hắn, người đàn ông này hung ác, hắn đã tận mục sở thị!

"Vậy. . . . . Tôi cho người ta đem bom đặt ở phòng Tả tiểu thư nhé." Kiểu Nam vẫn cười đến vô hại, nhìn Cố Thịnh trong nháy mắt khuôn mặt trở nên cứng đờ, Kiểu Nam tiếp tục nói, "Đừng nói tôi chưa cho anh mặt mũi, hai chọn một, chính anh quyết định, bom đặt ở gian phòng nào."

Chương 83: Hai chọn một mà thôi

Kiểu Nam nhìn khuôn mặt đen thui của Cố Thịnh, nụ cười càng lúc càng lớn, hắn bây giờ là càng ng ày càng nóng với trò chơi này rồi, coi bộ dáng này của Cố Thịnh, thật sự là một chuyện rất sáng khoái!

Hai chọn một? Cố Thịnh sẽ chọn ai? Em gái thân yêu? Hay người phụ nữ xinh đẹp đó?

Bất kể lựa chọn người nào, đối với hắn mà nói cũng không có cái gì tổn thất, không! Kiểu Nam không khỏi khẽ cau mày, hắn ngược lại hi vọng Cố Thịnh lựa chọn Cố Tâm Ngữ, hắn rất muốn Duyệt Duyệt trở thành nữ nhân của hắn!

Hắn đang đặc ý suy nghĩ, khuôn mặt anh tuần truyền đến một trận đau, hắn không để ý người đàn ông ở trước mắt cũng không phải là loại người dễ đối phó.

Cố Thịnh đánh một quyền vào khuôn mặt yêu nghiệt, khóe miệng Kiểu Nam nhất thời toát ra một tia máu tươi.

"Đồ hèn hạ!" Cố Thịnh cắn răng nghiêng lợi, có rất ít người có thể uy hiếp được hắn, người đàn ông này lại là một ngoại lệ.

"Ha ha. . . . ." Kiều Nam cười khẽ một tiếng, giơ tay lên đẩy tay hắn, hung hăng hất ra, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh băng, "Cố Thịnh, anh là người thông minh, nơi này là địa bàn của ai anh nên rõ ràng, chớ để cho tôi tức giận,. . . . ."

Kiều Nam lau vết máu ở khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía Cố Tâm Ngữ cùng Tả Tình Duyệt, hai người kia là hai khúc xương sườn mềm của Thịnh.

Cố Thịnh lui về phía sau một bước, người đàn ông này khó đối phó!

Hắn chưa bao giờ gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy!

"Lựa chọn đi! Anh chỉ có một lần cơ hội, chỉ có thể chọn. . . . . Một người!" Kiều Nam lại ra vẻ đắc ý, ánh mắt lóe lóe, nhấn một cái nút, một giây kế tiếp, tường thủy tinh liền từ giữa đang lúc tách ra, hai gian phòng nhất thời hiện ra ở trước mặt của Cố Thịnh.

Chỉ có thể chọn. . . . . Một? Hắn nên chọn người nào? Cố Thịnh vốn cho là mình sẽ không chút do dự lựa chọn Tiểu Ngữ, nhưng giờ khắc này, hắn phân vân.....

Cố Thịnh nhắm mắt lại, từng bước từng bước đi về phía trước, hắn không xác định Kiều Nam có thật sự cho bom nổ hay không, nhưng giờ phút này trong lòng của Cố Thịnh cực kỳ rối rắm.

Tiểu Ngữ là đứa em gái hắn không thể bỏ được, mà Tả Tình Duyệt. . . . .

Bỗng chốc mở mắt, Cố Thịnh nhìn về phía Tả Tình Duyệt, giờ phút này trên người cô y phục đã hoàn toàn bị cô cởi bỏ, lộ ra áo lót màu hồng, cảnh xuân vô hạn. . . . .

Nghĩ đến hôm nay hai người bọn họ ở hồ nước nóng, hôm nay bọn họ là đôi vợ chồng hạnh phúc, hắn vốn muốn hưởng thụ một ngày ấm áp cùng ngọt ngào, phóng túng mình tham luyến vẻ đẹp của cô, nhưng là. . . . .

Tất cả đều bởi vì Kiều Nam mà tan thành mây khói.

Trong lòng của hắn không muốn bỏ, hắn hoài niệm, còn có ngay cả hắn cũng không có phát giác, tình yêu cùng rung động.

"Nhị ca. . . . ." Cố Tâm Ngữ thấy Cố Thịnh, trong mắt lóng lánh rực rỡ ánh sáng, lập tức chạy hướng Cố Thịnh, lại đụng vào tường thủy tinh, bị bắn ngược trở về, ngã trên mặt đất, đau đớn làm cho cô nhất thời khóc lớn lên.

Cố Thịnh bỗng chốc chuyển sang Cố Tâm Ngữ, mi tâm theo bản năng nhú chặt, bom hện giờ trong tay Cố Tâm Ngữ thời gian càng ngày càng ít, căng thẳng trong lòng, hắn không thể để cho Tiểu Ngữ có chuyện!

"Mở cửa!" Cố Thịnh lạnh lùng quát.

Kiểu Nam ánh mắt sáng lên, biết hắn đã lựa chọn, chỉ là cái này còn chưa đủ, hắn còn phải làm một chút nữa mới được!

"Anh lựa chọn em gái, không sợ Tả tiểu thư thương tâm? Cô hiện tại cũng không dễ chịu chút nào!" Kiểu Nam nhú mày, có điều ngụ ý nói, hắn tin tưởng Cố Thịnh lựa chọn Cố Tâm Ngữ là đồng dạng với điều gì.

Tả Tình Duyệt bị xuân được khống chế, không có đàn ông là không được, sự lựa chọn của hắn chính là đem vợ mình đưa cho người đàn ông khác, mà người đàn ông kia là ai. . . . .

Kiểu Nam trong mắt lóe lên tia sáng, hắn rất tự nguyện đi làm thuốc giải cho Tả Tình Duyệt!

Cái ý nghĩ này khiến Kiểu Nam trong lòng ngó ngẩn, đối với phụ nữ, từ trước đến giờ đều là thỏa mãn nhu cầu của hắn, mà bây giờ hắn lại có thể cam tâm tình nguyện đi thỏa mãn nhu cầu của cô gái kia, khổ sở cười cười, xem ra hấp dẫn của Tả Tình Duyệt đối với hắn không phải chỉ là một chút.

Cố Thịnh thân thể ngẩn ra, lòng dạ ác độc run rẩy hạ xuống, lúc này hắn không được phép suy nghĩ nhiều, hắn kiên định hướng Cố Tâm Ngữ bước từng bước, nhưng lại phát hiện bước đi dị thường khó khăn, giống như trên chân trời cục đá nặng ngàn cân.

"Cũng chỉ là một người đàn bà thôi!" Cố Thịnh cố ý làm cho lòng mình bỏ xuống, bức bách mình không được quyến luyến Tả Tình Duyệt, tự nói với mình, cô là của hắn kẻ thù, hắn nên hận cô, huống chi thân thể Tả Tình Duyệt đã không phải là hoàn toàn thuộc về hắn rồi, không phải sao?

Nếu như có thể đổi được an toàn của Tiểu Ngữ, cũng coi như Tả Tình Duyệt chuộc tội đi!

"Cố tổng tài thật là tiêu sái, cô gái này là vợ của anh nha! Anh không để ý cô phục vụ người đàn ông khác?" Kiểu Nam hài lòng nhìn vẻ rối rắm trên mặt hắn, đổ thêm chút dầu vào lửa.

"Hừ!" Cố Thịnh hừ lạnh một tiếng, thanh âm cố ý trở nên lạnh lùng, "Đó chỉ là một đồ trang trí."

"Ha ha. . . . ." Kiều Nam cười to lên, tâm tình thật tốt nhẩn một cái nút, một giầy kế tiếp, cánh cửa bên gian phòng của Cố Tâm Ngữ ầm ầm mở rộng ra.

Cố Thịnh nhanh chóng đi vào, đem quả bom bỏ qua một bên, ôm Cố Tâm Ngữ vẫn còn khóc thút thít, "Tốt lắm, không khóc, anh ở bên cạnh em, không cần sợ."

"Không cần, tránh ra. . . . . Buông tôi ra. . . . ." Cố Tâm Ngữ đột nhiên kêu to, không ngừng vẫy vẫy cánh tay, trong ánh mắt mang theo vài phần hốt hoảng.

Cố Thịnh căng thẳng trong lòng, bệnh của Tiểu Ngữ lại tái phát!

Cố Thịnh nhẹ nhàng ôm cô lên, nhanh chóng ra khỏi phòng, nơi này không thể ở lâu, hắn muốn mang theo Tiểu Ngữ rời đi, Tiểu Ngữ phải lập tức uống thuốc!

Nhưng khi hắn đi qua gian phòng của Tả Tình Duyệt, thân thể lại đột nhiên dừng lại, giống như có cái gì đó đâm vào lòng của hắn, Cố Thịnh cứ nhiên không dám nhìn tới trong phòng Tả Tình Duyệt, trong lòng có một chút áy náy.

Tiểu Ngữ ở trong ngực, đôi mắt dại đi, cần bờ vai của hắn không buông, Cố Thịnh biết mình không thể đợi thêm nữa, giống như đưa ra một quyết định khó khăn, Cố Thịnh cuối cùng hạ quyết tâm, bước ra khỏi phòng họp.

Dọc theo đường đi, thông suốt. . . . .

Trong phòng họp, đôi mắt thâm thúy của Kiều Nam nhìn Tả Tình Duyệt trên giường, bom hẹn giờ đã giải trừ, mục đích của hắn cũng đạt tới, người Cố Thịnh để ý nhất vẫn là em gái hắn!

Khóe miệng nâng lên một chút ý cười, Kiều Nam như một dung sĩ thẳng trắn, từng bước từng bước đi về phía gian phòng của Tả Tình Duyệt.

Hắn nên đồng tình với cô? Hay là nên mừng vì mình may mắn?

Bị chính mình chồng mình bỏ qua, đối với bất kỳ một người phụ nữ nào mà nói, đó là vết thương trí mạng!

Mới vừa rồi, hắn nhìn thấy trong mắt Cố Thịnh giãy giụa, xem ra Cố Thịnh đối với Tả Tình Duyệt có lẽ không phải vô tình, chỉ là Tả Tình Duyệt ở trong lòng của hắn vẫn không quan trọng bằng em gái của hắn.

"Cô gái đáng thương!" Kiều Nam vào gian phòng, đi tới bên giường, mắt nhìn xuống Tả Tình

Duyệt, thấy cô bị tình dục khống chế, đôi con ngươi màu lục lóe lóe, "Cô gái xinh đẹp đáng thương!"

Chương 84: Cử động khiếp sợ

Thật khó chịu!

Tả Tình Duyệt thật sự rất khó chịu!

Thân thể Tả Tình Duyệt nóng như lửa đốt nằm trên giường, cô tự hỏi mình rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Tại sao những chuyện như thế này luôn xảy đến với cô

Tả Tình Duyệt tưởng như không thể chịu đựng được nữa, mơ hồ cô biết Cố Thịnh ở chỗ này nhưng cô hiểu rõ rằng: hắn không vì mình mà đến và cũng sẽ không bao giờ vì mình.

"Thịnh..." Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng gọi tên của hắn, thanh âm do xuân dục kích thích mà như ngân nga mang theo sự mập mờ. Kiều Nam ở bên cạnh hơi híp mắt, nghe cô kêu tên Cố Thịnh, hắn có chút không vui, một ý niệm chợt lóe nếu Tả Tình Duyệt gọi tên mình, hắn có lẽ sẽ cảm thấy vui thích cỡ nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, tim của Kiều Nam bỗng đập mạnh nhưng rồi hắn rất nhanh gạt bỏ nó, đây đơn thuần chỉ là một trò chơi thú vị đang chờ ở phía trước. Nếu như Tả Tình Duyệt không phải là vợ của Cố Thịnh có lẽ hắn sẽ không chú ý tới nàng.

"Cố Thịnh của cô đã đi rồi" thanh âm của Kiều Nam không chút cảm xúc, cảnh đẹp trước mắt làm mê đắm tâm mắt hắn, hắn đã gặp vô số phụ nữ, có vô số đàn bà. Nhưng chưa có phụ nữ nào đem lại cho hắn sự kích thích mãnh liệt giống như Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt nghe được giọng nói của đàn ông cả người trở nên đề phòng, ánh mắt nhìn về phía Kiều Nam, hắn vừa nói cái gì? Cố Thịnh... đã đi rồi?

Nhưng mình vẫn còn ở chỗ này?

Trong lòng như vừa bị đâm một nhát, đau đớn, vô cùng khổ sở, cô giống như người chết đuối, mong đợi tìm được một chiếc cọc gỗ nhưng chung quanh chẳng có thứ gì, chờ đợi ư cô sợ mình sẽ tiếp tục chìm xuống.

Kiều Nam quan sát vẻ mặt của Tả Tình Duyệt, không bộc lộ chút cảm xúc, rồi hắn ngồi xuống bên trái Tả Tình Duyệt, hắn nâng người cô dậy, cảm thấy thân thể bị động vào, Tả Tình Duyệt trong lòng run rẩy.

“Để... Buông tôi ra...” Tả Tình Duyệt không cho suy nghĩ kia khiến mình run rẩy, cố gắng né tránh nhưng cả người vô lực, chỉ cố thể để mặc cho Kiều Nam ôm, thanh âm của cô mềm yếu giống như mời gọi chứ không giống cự tuyệt, căn bản chẳng có sức thuyết phục.

Ánh mắt Kiều Nam tinh anh trên khuôn mặt hoàn mỹ, môi hằn khẽ nhếch, cô thật muốn hôn...

Cô biết mình muốn gì nhưng trong lòng vẫn cố chống cự, kìm nén.

“Mới vừa đánh cược, em thua” Kiều Nam cố ý ở bên tai cô phả hơi nóng, bởi hần biết thân thể Tả Tình Duyệt giờ phút này đã nhạy cảm lắm rồi không như vẻ bên ngoài cô cố tỏ ra. Chỉ cần hần nhẹ nhàng đụng vào, hơi chút khiêu khích, cho dù cô có kiên cường, giỏi che dấu đến đâu cũng sẽ ở dưới thân thể hần cùng hòa làm một.

Đánh cược? Đánh cược cái gì?

Trong thân thể Tả Tình Duyệt khát vọng càng ngày càng mãnh liệt, đầu óc dần mơ hồ, cô chỉ biết Cố Thịnh đã đi mà mình còn đang ở nơi này chịu đựng sự hành hạ, giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, cô mơ hồ cảm nhận được, trong mắt người đàn ông này có sự chiếm đoạt giống với Cố Thịnh.

“Em không nghe sao? Em đã thua, từ hôm nay trở đi, em, Tả Tình Duyệt chính là người phụ nữ của Kiều Nam, hãy nhớ lấy” âm giọng của Kiều Nam tăng lên, đàn ông bình thường rất hứng thú với quá trình chinh phục phụ nữ, bởi vì bên trong họ luôn giữ sự kiêu ngạo cực lớn luôn đòi hỏi sự thỏa mãn.

“Không...” Tả Tình Duyệt lắc đầu, phụ nữ của hần, Kiều Nam? Cô biết ý tứ của những lời nói này, khóe miệng nâng lên châm chọc: “Anh không phải... Là muốn... Đối với tôi ép buộc tuân theo... hợp lý, anh... đồ Ngụy quân tử!”

“Ép buộc tuân theo” Kiều Nam nhíu mày, vô số phụ nữ dùng đủ mọi cách muốn lên giường cùng hần mà hần chẳng thèm nhìn, mà người phụ nữ này lại nói “ép buộc tuân theo”.

Hần, Kiều Nam muốn có một người phụ nữ, chưa bao giờ cần ép buộc, cưỡng bức.

Tả Tình Duyệt giận dữ nhìn chằm chằm hần, trong lòng lại càng khó chịu, thân thể vô ý thức mà vuốt ve thân thể hần.

Cô cảm thấy xấu hổ khi không thể khống chế được bản thân mình.

“Em đã thấy, bây giờ em ở đây quyến rũ anh” Kiều Nam ưa thích bộ dạng tà mị lúc này của cô, Cố Thịnh thật may mắn có một người vợ thế này, nhưng hắn lại...

Khóe miệng Kiều Nam nâng lên châm chọc, Cố Thịnh vẫn luôn là như vậy, không phải sao? Người phụ nữ tốt ở bên, hắn cũng không biết quý trọng!

Giống như vừa nghĩ đến điều gì, trong mắt Kiều Nam xẹt qua một tia sắc bén, giống như muốn phát tiết tức giận, đột nhiên, hắn điên cuồng hôn Tả Tình Duyệt, dọc theo xương quai xanh của cô hắn không ngừng đi xuống...

Thân thể khát vọng của Tả Tình Duyệt bị đánh thức, trong lòng lại muốn đẩy người đàn ông này ra, chút lý trí còn sót lại nói cho cô biết cho dù có chết cũng không bao giờ muốn trao thân cho người đàn ông này.

Không phải vì Cố Thịnh mà là trong lòng cô có chút cố chấp.

Sương mù trong mắt dần tan ánh mắt trở nên kiên định, chợt thấy trên tủ đầu giường có một con dao găm, trong lòng cô chợt ngẩn ra, rồi trên khóe miệng nhất thời nổi lên một nụ cười.

Khó khăn nâng cánh tay vô lực lên, Tả Tình Duyệt đã thành công cầm được con dao kim loại sắc lạnh.

Kiều Nam vội cởi áo lót cùng quần lót còn sót lại trên người cô, quả nhiên cô làm cho thân thể của bất cứ người đàn ông nào cũng phải mê đắm, da thịt trắng như tuyết hơi phỉm hồng, đối với hắn là một lời mời gọi.

Cúi người hôn vòm ngực rắn chắc của hắn, Tả Tình Duyệt phát ra tiếng ngậm nga mị hoặc, càng thêm kích thích dục vọng chiếm hữu của người đàn ông.

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, kháng cự khoái cảm khổng lồ mà hắn mang lại cho cô, nắm chặt dao trong tay, nhìn lưỡi dao bén nhọn ở cán đen bóng rồi dùng sức đâm xuống...

“A...” Trên bả vai truyền đến đau nhức, hoàn toàn dập tắt kích tình trong Kiều Nam, ngẩng đầu không thể tin nổi nhìn người phụ nữ phía dưới, chống lại hắn là một ánh nhìn kiên định mang theo chút nhẫn tâm của cô, người phụ nữ này có lá gan thật lớn dám làm hắn bị thương.

Kiều Nam chưa từng bị phụ nữ nào đối đãi như vậy, trên bả vai vết thương cũng không sâu, nhưng máu không ngừng chảy khiến giường thấm đỏ một mảng lớn.

Tả Tình Duyệt khóe miệng nâng lên có chút khổ sở, cô quá yếu sao? Không thì đã giết hắn

rồi!

Chỉ là cũng tốt, đã ngăn trở hấn đoạt lấy mình, vậy đã đủ rồi.

Cắn chặt môi, cô nhắm mắt lại, nghĩ tới khuôn mặt của Cố Thịnh, tay phải nắm dao găm từ từ di động, cô không chịu nổi nữa, trong thân thể mình vẫn đang thiêu đốt dục vọng, chỉ có...

Chỉ có làm cho mình mất đi tri giác, không thể nghĩ nữa cũng chẳng còn cảm nhận...

Con dao đến cổ tay trái của cô, nhớ lần trước thật là đau khi máu chảy ra, không biết lần này có hay không giống lần trước?

Chỉ là làm sao so được với lòng Tả Tình Duyệt đang vô cùng đau đớn.

Da tay tiếp xúc với lưỡi dao lạnh như băng, cô tự nói với mình, lần này nhất định phải cắt sâu một chút, cô thật sự đã quá mệt mỏi, muốn từ bỏ tất cả.

Nhìn thấy hành động của cô, Kiều Nam ánh mắt trở nên lạnh băng theo bản năng đưa tay nắm dao găm, mặc cho lưỡi dao cứa nát lòng bàn tay mình, máu... Chảy không ngừng...

Ánh mắt rơi vào cổ tay trái Tả Tình Duyệt nơi đó có một vết sẹo, Kiều Nam ngẩn ra, gương mặt bộc lộ nỗi bàng hoàng, không thể tưởng tượng được, thương tiếc, nghi ngờ, tất cả dâng lên khiến hấn quên mất nỗi đau trên vai và tay mình...

Tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra?

Chương 85: Kiều Nam thương tiếc

Tả Tình Duyệt mở mắt ra, nhìn cảnh trước mắt mà sợ hãi máu dọc theo dao găm chảy xuống, nhưng tay của cô không đau, mắt cô tràn đầy sợ hãi.

Người đàn ông này hấn... “Cô muốn chết?” Thanh âm Kiều Nam lạnh giá dường như có thể khiến người đối diện đông cứng, vết sẹo trên cổ tay cô làm sao mà có, nhìn qua hấn có thể biết được.

Đó là dao cắt, có vẻ vết thương khi đó rất sâu nên vết sẹo kia mới ngoằn ngoèo, phá mất mỹ cảm như vậy, làm cho trong lòng mọi người không nhận được thương cảm.

Tả Tình Duyệt than thở ngẩn ra, thanh âm sợ hãi vang lên “Anh... Mau buông tay”

Nhất định nắm chặt dao găm ư? Hắn không cảm thấy đau sao?

Trên lưng hắn chảy máu, trên tay cũng vậy, cảnh này khiến Tả Tình Duyệt kinh hãi, trong lòng có chút áy náy.

Cô lập tức buông lỏng tay nắm chuôi dao, không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông này, cô nhìn thấy trong mắt hắn một tia thương tiếc.

Thương tiếc... Tại sao lại có biểu cảm này? Biểu cảm này đặt với vẻ bề ngoài và khí chất của hắn rõ ràng không tương xứng, cũng là bởi chúng khác một trời một vực, nên càng khiến cô kinh sợ không thốt nên lời.

Kiều Nam đem dao găm hung hăng ném qua một bên, đưa tay của mình chạm vào vết sẹo ngoằn ngoèo, mi mắt nhắm lại, thần sắc trong mắt hắn ngày càng tĩnh mịch: “Làm sao lại có vết thương này?”

Thân thể Tả Tình Duyệt đột nhiên run rẩy, phát ra tiếng nhỏ không thể nghe thấy ư, cố gắng sự dậy sóng trong thân thể, cô cắn môi đến chảy máu.

Kiều Nam với con ngươi sắc bén nhìn lướt qua gương mặt yêu kiều của Tả Tình Duyệt, mi mắt nhíu chặt hơn, người phụ nữ này so với tưởng tượng của hắn vượt ra khỏi dự tính ban đầu.

“Anh... Đừng xen vào” Tả Tình Duyệt gian nan thốt ra mấy chữ, tuy rằng hắn thương tiếc khiến cô khiếp sợ lẫn cảm kích nhưng cô vẫn không quên người đàn ông này mới vừa rồi còn muốn hạ nhục mình.

Đừng xen vào? Kiều Nam tức giận nhưng giây sau đã cười khẽ, thân thể cao lớn lại tiến tới gần Tả Tình Duyệt trên mặt tràn đầy dự vọng, nhẹ nhàng nói nhưng trong đó lại mang theo sự chiếm hữu lớn :” Cô là người phụ nữ của tôi, không có ai được phép làm tổn thương cô cả”

Phụ nữ của hắn, cho dù bị tổn thương, cũng là hắn làm tổn thương, không tới phiên người khác! Ngay cả chính Tả Tình Duyệt cũng không được làm mình thương tổn.

Tả Tình Duyệt nghe hắn tuyên bố, khóe miệng khẽ nâng lên châm chọc, chuyện này là thế nào? Nếu như không ai có thể làm tổn thương cô...

Người đàn ông này chẳng phải đang làm tổn thương cô đấy sao?

Nhàn nhật mở to mắt, trong lòng đột nhiên cảm kích với Kiều Nam giảm xuống mấy phần.

Phản ứng của cô khiến Kiều Nam thoáng không vui, châm chọc! Hắn không bỏ qua biểu hiện châm chọc lóe lên nơi Tả Tình Duyệt.

Cúi người, hôn cổ của Tả Tình Duyệt: “Cô gái, tôi không truy cứu mọi hành động việc làm hôm nay của em nhưng sẽ không có lần sau hiện tại em cần anh”

Cô đã bị xuân dược hành hạ thành bộ dạng này, còn muốn chịu đựng sao?

Thật là một người phụ nữ bướng bỉnh và ngang ngạnh! Quạt cường đến đáng yêu, quạt cường đến độ khiến người ta thương tiếc.

Kiều Nam tiện tay kéo xuống một đoạn vải trên giường bằng bó vết thương rồi lại trở về trên người Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt trong lòng nổi khủng hoảng không ngừng gia tăng, nhưng không cách nào ngăn cản động tác của hắn, cô cảm thấy hắn hôn da thịt của cô, cảm thấy tay của hắn dò giữa hai chân cô...

“Cầu xin anh, đừng... Cường ép tôi” Tả Tình Duyệt cầu xin, cố gắng giãy dụa, mặc dù lời cầu khẩn ấy chưa chắc có hiệu quả, nhưng là cô cũng không muốn từ bỏ bất cứ cơ hội và hy vọng nào.

Tay Kiều Nam đột nhiên dừng lại, đầu hắn đang hôn ở bụng nàng cũng ngừng lên, hắn biết dục vọng của mình đang trào dâng nhưng không cách nào tiếp tục được bởi tiếng cầu khẩn của cô.

“Cường ép” Kiều Nam hạ giọng lạnh băng, “đấu tranh” với nhau nửa ngày cuối cùng vẫn nhận được hai chữ này từ cô, xem ra cô quyết tâm quạt cường không muốn cùng hắn.

“Cô không cảm thấy khó chịu? Không thấy ham muốn với tôi” Kiều Nam ngồi thẳng lên rất hứng thú nhìn Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt gật đầu, lại đột nhiên lắc đầu, vừa sợ hắn hiểu lầm cái gì, lại gật đầu, nữa lại lắc đầu, như vậy không ngừng gật đầu cùng lắc đầu.

Kiều Nam bị hành động của Tả Tình Duyệt chọc cho cười lớn, người phụ nữ này thật thú vị, nhìn khuôn mặt chịu đựng của cô, ánh mắt lóe lên, vung tay kéo chân qua che thân thể cô lại.

Hắn là một người đàn ông lãnh khốc, đối mặt với một thân thể xinh đẹp, mà còn là người phụ nữ vô cùng hấp dẫn với mình, hắn sợ sẽ tiếp tục không thể khống chế, hắn sợ mình lại bỏ qua lời Tả Tình Duyệt mà “cưỡng ép” đoạt lấy cô, hắn một đời uy danh lừng lẫy không thể bị hủy bởi một người đàn bà.

Mặc quần áo chỉnh tề, hắn nhanh chóng đi ra ngoài để Tả Tình Duyệt một mình nằm trên giường.

Hắn dời đi cảm giác hành hạ không vì thế mà biến mất, thậm chí càng ngày lại càng tăng lên.

Tả Tình Duyệt ngã xuống giường, cô muốn đi tắm, cô không biết trước mình sẽ thế nào nhưng dòng nước sẽ làm giảm đi sự nóng ran trong người mình.

Khi Kiều Nam trở lại, đã thấy Tả Tình Duyệt nằm trên sàn nhà, gian nan bò lên phía trước, bộ dạng vô cùng thê lương làm hắn chấn động, tim hắn xúc động mạnh.

Trong mắt xẹt qua sự âm lãnh, thân hình cao lớn đi tới bên Tả Tình Duyệt, ôm cô lên giường, lấy ống kim tiêm vào tĩnh mạch của cô. Tả Tình Duyệt không biết hắn đang làm gì, chỉ có thể để mặc hắn.

Đây là thuốc giải xuân dược, từ trước tới nay hắn “đào hoa” vô số nên xuân dược cũng được việc không ít nhưng thuốc giải không có nơi dùng bởi đàn ông chính là thuốc giải tốt nhất. Nhưng xem ra bây giờ hắn đã mua thuốc giải không thừa.

Tiêm hết thuốc giải, Tả Tình Duyệt lặng lẽ ngủ, nói đúng hơn là ngất đi bởi xuân dược hôm nay đã hành hạ nàng kiệt sức rồi.

Kiều Nam chăm chú nhìn mặt của Tả Tình Duyệt, vẻ ửng đỏ từ từ biến mất, hắn cảm thấy mình không giống bình thường nữa.

“Em hôm nay làm cho anh phá vỡ rất nhiều quy tắc, hi vọng em đáng giá để anh không hối hận về ngày hôm nay.” Kiều Nam khẽ vuốt đôi môi nàng bị cắn rướm máu, đôi mắt có chút muộn phiến.

Nếu Cố Tâm Ngữ là người Cố Thịnh quan tâm nhất vậy Tả Tình Duyệt cũng chưa có giá trị lợi dụng, cái hắn muốn là cho Cố Thịnh đã kích trí mạng!

Chỉ là trong quá trình này, hắn sẽ không để ý mà làm một số sự việc kích động với Cố Thịnh, thí dụ như...

Khóe miệng nâng lên hần tà ác cười, thí dụ như cướp người phụ nữ của hần. Hoặc làm ra chuyện gì khác...

Nghĩ vậy, tâm tình của Kiều Nam không khỏi tốt lên, hần rất ưa thích trò chơi này lại càng ưa thích kết quả này.

Tả Tình Duyệt hôn mê không biết mình đã trở thành mối câu của người đàn ông này, cũng không biết rằng sau này mình sẽ vì hai người đàn ông này mà thay đổi và có những biến hóa thế nào. Chính Kiều Nam trong quá trình chinh phục Tả Tình Duyệt dần dần hần cũng để lạc mất trái tim của mình.

Chương 86: Tuyên Bố Ngang Ngược

Khi Tả Tình Duyệt tỉnh lại, mình đã không còn trong gian phòng mới vừa rồi, nhìn một gian phòng xa lạ Tả Tình Duyệt theo bản năng đứng dậy kiểm tra thân thể của mình, trên người đã được thay một bộ âu phục khác, Tả Tình Duyệt níu lấy cổ áo gương mặt nặng nề muốn từ trên người mình tìm một chút dấu vết.

“Em đang nghĩ rốt cuộc anh có làm gì em hay không, hay là quần áo trên người em có phải do anh giúp em thay hay không, đúng không?” Một giọng nói đột nhiên xuất hiện dọa Tả Tình Duyệt giật mình, vội vàng đưa mắt nhìn khắp phòng nhưng không thấy bóng dáng của bất luận kẻ nào.

Nhưng cô nhớ cái giọng nói này, là anh ta! Người đàn ông đã muốn đoạt lấy cô, mang theo con người màu lục lẩn quẩn trong đầu cô.

“Không cần tìm, em không g thấy được anh nhưng anh lại thấy được em.” Giọng nói đó lại một lần nữa vang lên, nhiều hơn mấy phần trêu chọc, người đàn ông có con người màu lục tản ra tia sáng chói mắt ngồi trước màn ảnh lớn, không phải nhân tử tà ác trong lòng hần đang tác quái mà là hần thật sự yêu thích dáng vẻ phòng bị của Tả Tình Duyệt, thật là một người phụ nữ đáng yêu.

Tả tình duyệt nhất thời hiểu ra trong căn phòng này có tồn tại thứ gọi là camera, ngồi nghiêm chỉnh trên giường chờ đợi người đàn ông kia nói tiếp.

“Bây giờ anh tới giải trừ những nghi ngờ của em, đáp án của vấn đề thứ nhất, anh không có làm gì em, đáp án của vấn đề thứ hai, là anh thay đồ giúp em!”

Kiều Nam nhếch miệng, nhìn chằm chằm màn ảnh lớn không chớp mắt một cái quả nhiên thấy chân mày Tả Tình Duyệt nhăn thành một ngọn núi nhỏ, Kiều Nam hần từ trước đến giờ không bao giờ bỏ qua bất cứ cơ hội kiểm món hời nào, ngày hôm qua có lòng từ bi không muốn cô đương nhiên phải đòi lại một chút lợi tức, huống chi giờ phút này hần rất hưởng thụ vẻ mặt ửng đỏ của cô.

Hơi một tí là xấu hổ như vậy, là hẳn nhất được báu vật sao?

Lúc này hẳn ngấm nhiên quên mất người phụ nữ trước mặt hẳn là vợ của người khác!

Tả Tình Duyệt ngẩn ra , không nghĩ tới hẳn sẽ nói trắng ra như vậy, hẳn thay quần áo giúp cô? Lắc lắc đầu, muốn bỏ qua cái cảm giác không được tự nhiên, thân thể cô hẳn cũng đã nhìn qua mấy lần rồi thay quần áo thì có là gì!

Về phần hẳn không lợi dụng lúc người gặp nạn mà chiếm tiện nghi của cô, chỉ điểm này cô cũng đã tương đối cảm kích rồi.

“Cám ơn.” Tả Tình Duyệt cúi đầu, nhẹ nhàng nói ra khỏi miệng.

Lần này đổi lại là Kiều Nam ở trước màn ảnh giật mình, tay chống cằm bỗng chốc cứng đờ, trong mấy giây không thể khôi phục thái độ như củ, nhưng trên địa bàn của hẳn xảy ra chuyện như vậy hẳn cũng phải có trách nhiệm vậy mà người phụ nữ này cứ nhiên nói cám ơn với hẳn!

Hắn thông minh cẩn thận ngấm lại phát hiện cô cám ơn hẳn ngày hôm qua không thừa nước đục thả câu, nghĩ tới đây tâm tình của hẳn tốt lên mấy phần, nếu hôm qua hẳn thật ‘cường bạo’ cô thì giờ phút này có thể cô nhất định sẽ tự giết chết mình!

Trên bả vai truyền đến chút đau đớn, mở bàn tay ra, con người sắc bén dao động, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Dường như hôm qua mình quyết định như vậy có chút may mắn, cảm giác nghe được hai chữ ‘cám ơn’ này từ trong miệng cô ..... Không tệ! Hai vết thương này tựa hồ cũng không còn đau như vậy nữa, không hề chướng mắt như vậy nữa.

Nhưng một giây tiếp theo, hẳn khẽ nhú hàng chân mày thanh tú, vẫn không bớt đi chút xinh đẹp nào, hai mắt nhìn chăm chăm Tả Tình Duyệt, “ Hai chữ đã muốn đuổi anh đi? Hình như không dễ như vậy, cho em một cái đề nghị, em có thể suy nghĩ một chút dùng hành động thực tế để bày tỏ lòng cám ơn, nói thí dụ như.....”

Kiều Nam dừng một chút, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tả Tình Duyệt khóe miệng cười càng thêm tà ác, tiếp tục mở miệng nói, “ Nói thí dụ như, suy nghĩ một chút khi nào thì lấy thân báo đáp!”

Quả nhiên, Kiều Nam vừa nói hết lời trên mặt Tả Tình Duyệt càng thêm ửng đỏ, vẻ mặt cũng không còn như hòa như mới vừa rồi, thật giống như chú mèo con ngoan ngoãn rút cuộc vươn móng vuốt sắc nhọn ra.

“Đừng nằm mơ!” Trong lòng Tả Tình Duyệt mới vừa rồi nảy sinh hảo cảm với hẳn nhất thời giảm đi mấy phần.

“Ha ha.....” Trong không khí truyền đến một trận tiếng cười sảng lãng, Tả Tình Duyệt mới hiểu được mình lại một lần nữa bị người đàn ông này trên cột rồi!

Tiếng cười của Kiều Nam mặc dù vô hại, nhưng Tả Tình Duyệt lại không thấy được trong đôi con ngươi kia chứa đầy kiên định và tự tin mãnh liệt như vậy, giống như sự quyết tâm trong lòng của một người nào đó.

Đừng nằm mơ sao? Không! Chỉ cần hẳn muốn bất cứ chuyện gì cũng không phải là nằm mơ, nói thí dụ như trở lại trả thù, nói thí dụ như muốn cho Cố Thịnh thống khổ, lại nói thí dụ như ..... lấy được người phụ nữ này!

Hắn tin tưởng có một ngày nào đó người phụ nữ này sẽ cam tâm tình nguyện leo lên giường của hắn, chủ động đối hắn ôm ấp yêu thương!

Không người nào có thể cự tuyệt mị lực của hắn, mặc dù Tả Tình Duyệt là một ngoại lệ nhưng hẳn sẽ không để cái ngoại lệ này kéo dài quá lâu!

Có lúc, có năng lực là một chuyện, tự tin là một chuyện, nhưng coi thường phụ nữ cũng là một sai lầm mà đàn ông thường mắc phải, giờ phút này Kiều Nam chính là như vậy, tựa hồ đánh giá quá thấp Tả Tình Duyệt!

Nghĩ đến Cố Thịnh ánh mắt Kiều Nam trở nên sắc bén, trong sự sắc bén mang theo vài phần tinh mịch.

“Em có thể đi!” sau mấy phút trầm mặc Kiều Nam lại lần nữa mở miệng.

Tả Tình Duyệt cả kinh, “Anh đồng ý thả tôi đi?”

Cô cho là hẳn không dễ dàng buông tha cô như vậy ă ău!

“Sao? Không nỡ đi? Vậy ở lại được rồi, giường của anh bất cứ lúc nào cũng có một vị trí cho em ở lại.” Giọng nói khôi phục mấy phần tà ác, trong khoảng thời gian ngắn làm cho người ta không nắm bắt được người đàn ông này, có lúc như con rắn máu lạnh, có lúc như con hổ ly giáo hoạt, mà giờ khắc này lại giống như một tên côn đồ cờ lờ phất phơ, nhưng cũng là thủ lĩnh một băng đảng làm cho người ta vừa nghe tin đã sợ mất mật.

“Không, tôi đồng ý đi, tôi muốn đi.” Tả Tình Duyệt kích động cố ý phớt lờ những lời trên cột

của hần, không kịp chờ đợi nói giống như là sợ hần đột nhiên đổi ý.

Phản ứng của Tả Tình Duyệt làm cho hần có chút không vui, cô muốn rời khỏi hần như vậy sao? Muốn đi gặp Cố Thịnh? Hừ! Hôm qua Cô Thịnh đã bỏ cô lại rồi, trong lòng cô vẫn còn nghĩ tới hần sao?

Đột nhiên nghĩ đến ngày hôm qua cô kiên định thể bảo vệ sự trong sạch của cô, chẳng lẽ là vì Cố Thịnh mà thủ trinh?

Cái ý nghĩ này càng khiến mặt Kiều Nam nổi gân xanh, trong không khí đột nhiên tản mát ra một cỗ khí bén nhọn, được lắm! Nếu đã như vậy thì người phụ nữ này hần càng muốn có được, không chỉ là người của cô còn có lòng của cô! Hần đều muốn chiếm làm của riêng!

Đây là trận đấu của một người đàn ông với một người đàn ông! “Em có thể lập tức đi khỏi đây, nhưng đừng quên em đánh cuộc thua chính là người phụ nữ của anh, về phần Cố Thịnh..... Em có thể nói cho hần biết, Kiều Nam anh coi trọng bà xã của hần!” Giọng của Kiều Nam trở nên lạnh như băng, con ngươi màu lục phấp phất lên một tia sáng âm lãnh.

Tuyên cáo lạnh lùng bá đạo khiến thân thể Tả Tình Duyệt ngớ ngẩn, không rảnh suy nghĩ quá nhiều, bây giờ có thể lập tức rời khỏi chỗ này là quan trọng nhất!

Tả Tình Duyệt xuống giường, lúc xuất hiện ở cửa, trong đầu không khỏi hiện ra đôi con ngươi màu lục sắc bén sự thương tiếc trong đôi mắt này làm cho cô ngớ ngẩn, nhưng một giây tiếp theo đôi con ngươi đó lại bị khuôn mặt của Cố Thịnh thay thế, bước chân đột nhiên dừng lại, trong lòng mơ hồ có một cỗ bất an lan tràn.

Chờ đợi cô sẽ là sự đối đãi như thế nào của Cố Thịnh đây?

Chương 87: Sốt Ruột Tìm Kiếm

Trong ngôi Biệt thự hào hoa của Cố gia tất cả đều khôi phục lại yên tĩnh.

Cố Thịnh đem thân thể mệt mỏi của mình ngã vào trên chiếc giường lớn mềm mại, đã trải qua suốt một buổi tối lo lắng, lúc này hần rốt cuộc có thể an tâm.

Bệnh tình của Cố Tâm Ngữ đã được khống chế, lần này bệnh của cô tái phát hết sức nghiêm trọng làm cho hần cơ hồ luống cuống tay chân vội vàng tìm tới Cận Hạo Nhiên, hôm nay Cận Hạo Nhiên đã chính thức gia nhập đội ngũ bác sĩ điều trị đặc biệt vì Cố Tâm Ngữ chuẩn bị, thật vất vả mới để Tiểu Ngữ ổn định lại, sáng sớm hôm nay sau khi xác định Cố Tâm Ngữ tỉnh lại tạm thời khôi phục lại ‘bình thường’ hần mới yên tâm rời đi.

Nhớ tới sau khi Tiểu Ngữ tỉnh lại nói với hân những lời không giải thích được, cô nhìn thấy anh cả?

Trong lòng Cố Thịnh một hồi đắng chát, không ai có thể biết mỗi lần khi hân nghe Tiểu Ngữ lẩm bẩm trong miệng ‘Anh cả’ thì trong lòng hân đau khổ, những đau khổ đó kích thích những nhân tử thù hận tiềm ẩn trong lòng hân, không ngừng sinh trưởng giống như một tâm ma quanh năm khống chế hân!

Tiểu Ngữ sao lại có thể nhìn thấy anh cả đây? Ba năm trước anh cả đã chết rồi, Cố Tâm Ngữ cũng chính vì ba năm trước tận mắt chứng kiến tất cả mới bị kích động biến thành bộ dáng như bây giờ!

Rõ ràng là một cô gái mười mấy tuổi tâm trí lại chỉ là một cô bé mấy tuổi, không chỉ vậy còn thường xuyên làm ra một ít hành động điên cuồng!

“Tổng tài, hôm nay có cuộc hẹn với Trương tổng bàn về mảnh đất Lâm Giang, thời gian đã định vào lúc mười giờ bây giờ đã tám giờ anh ngủ một chút đi, lát nữa đến giờ tôi sẽ gọi anh.” Trần Nhân Như đi theo phía sau hân, khi cô biết Cố Tâm Ngữ phát bệnh liền đem tất cả công việc trong tay giao hết cho một người trợ lý khác của Cố Thịnh tên An Điền, cô quá rõ Cố Tâm Ngữ chính là nhược điểm của hân, cũng chính lúc Cố Tâm Ngữ phát bệnh mới là lúc hân yếu ớt nhất.

Cô là một phụ nữ thông minh và lại giỏi về lợi dụng thủ đoạn dĩ nhiên biết chỉ có dựa vào lúc này mới có thể dễ dàng đi vào lòng hân.

Trần Nhân Như đi tới bên giường cúi người động tác êm ái giúp hân cởi giày, đắp chăn.

Cố Thịnh nhàn nhạt liếc cô một cái, một đêm này lo lắng quá độ cùng mệt mỏi, giờ phút này hân không muốn nói chuyện.

Lẳng lẳng nhắm lại con ngươi, che kín vẻ lạnh lùng cùng khí phách trong mắt.

Trần Nhân Như ngồi ở mép giường, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt cương nghị anh tuấn của hân, trong mắt mang theo vài phần mê luyến, cảm giác nhìn hân ngủ như vậy thật tốt, nếu cả đời đều có thể như vậy thật là tốt biết bao, khi đó chẳng những hoàn toàn có được người đàn ông này, còn đại biểu cho có được toàn bộ tài phú sau lưng hân

Cố phu nhân. . . . .

Trong lòng không biết bao nhiêu lần tự dùng cái danh xưng này gọi mình, trải qua chuyện ngày hôm qua mình cách vị trí Cố phu nhân càng ngày càng gần, Tả Tình Duyệt bị thuốc khống chế lại lần nữa ‘ngoại tình’, cô không tin Cố Thịnh một chút cũng không thêm để ý.

Khi Trần Nhân Như đang chìm trong suy nghĩ trừu tượng của mình, Cố Thịnh nằm trên giường đột nhiên mở mắt ra.

Thân hình cao lớn bỗng chốc đứng dậy, giống như nghĩ đến cái gì vội vã xông ra ngoài, trong khoảng thời gian ngắn khiến Trần Nhân Như không hiểu.

"Tổng tài. . . . . Tổng tài. . . . ." Trần Nhân Như ở phía sau đuổi theo kêu, thấy Cố Thịnh đột nhiên dừng bước trên mặt rồi cuộc yên tâm lại, "Tổng tài, ngài làm sao vậy? Thời gian còn chưa tới."

"Cô có thể đi, hủy bỏ tất cả hành trình hôm nay!" Giọng nói của Cố Thịnh lạnh như hàn băng, mơ hồ lộ ra một hơi thở nguy hiểm.

"Nhưng . . . . . Cái hẹn vào lúc mười giờ rất quan trọng, Lâm Giang. . . . ."

"Tôi nói hủy bỏ thì lập tức hủy bỏ, cô điếc sao?" Cố Thịnh rống to ra tiếng, đôi tay nắm chặt thành quyền, trên mặt ẩn nhẫn tức giận, trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, cô bây giờ như thế nào?

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, bóng dáng cao lớn tiếp tục đi ra ngoài, ngày hôm qua sau khi mình ôm Tiểu Ngử đi ra vốn định thu xếp ổn chuyện của Tiểu Ngử sẽ lập tức trở về cứu Tả Tình Duyệt, nhưng bệnh tình của Tiểu Ngử vẫn không thể khống chế được, hần lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Ngử trong khoảng thời gian ngắn đem chuyện của Tả Tình Duyệt ném ra sau óc.

Có lẽ Kiều Nam sẽ không thật sự giết Tả Tình Duyệt, nhưng nghĩ đến bộ dáng thiên kiều bá mị của cô ở trên giường xé rách quần áo của mình sắc mặt Cố Thịnh càng thêm âm trầm.

Đêm tân hôn, hần bỏ thuốc cô, cô dưới thân thể hần thừa hoan ba ngày ba đêm, dược hiệu mới tản đi, lần này không có hần giúp cô hóa giải dược hiệu, sẽ là ai?

Trong đầu đột nhiên hiện ra một người, Kiều Nam!

"Đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, hần bây giờ có chút hối hận mình tại sao không lập tức đem Tả Tình Duyệt cùng đi, biết rất rõ ràng dưới tình huống như vậy cái gì sẽ chờ đợi cô!

Cố Thịnh dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người vội vã đi ra biệt thự, lên xe, phát động dẫn kính, xe như mũi tên bay ra ngoài, tốc độ đó lại làm cho mọi người sau lưng một lần nữa chắc lưỡi hít hà.

Tổng tài của bọn họ sao thế này?

Trừ chuyện của tiểu thư Tiểu Ngử không có chuyện gì có thể làm cho ngài ấy sốt ruột vội vã như vậy, nhưng bệnh tình của tiểu thư lúc này đã được khống chế a!

Cặp mắt sắc bén của quân gia mang theo vài phần tìm tòi cùng không hiểu.

Cố Thịnh một đường cuống tiêu, xe mới vừa ra khỏi cửa lớn biệt thự tầm mắt của hắn đã rơi vào một bóng dáng mảnh khảnh cách đó không xa, trong lòng đột nhiên ngáy ngẩn, là Tả Tình Duyệt!

Nhanh chóng đem xe dừng ở bên cạnh cô, Cố Thịnh vội vã xuống xe, bắt chắp tất cả một tay ôm lấy cô làm cho mặt cô dán thật chặt vào lòng ngực của mình, hắn lúc này thế nhưng thở phào nhẹ nhõm.

Hành động đột ngột khiến Tả Tình Duyệt kinh hãi, nhưng mùi vị quen thuộc trên thân người đàn ông này làm cho cô vốn phải giãy giụa cũng toàn bộ thu lại, là Cố Thịnh! Cô không thể giãy giụa, cũng không có lý do giãy giụa.

Giãy giụa sẽ khơi lên lửa giận của hắn đi!

Trong lòng Tả Tình Duyệt trôi lên một tia khổ sở, cô chưa kịp bởi vì chuyện hôm qua hắn vứt bỏ cô mà trách cứ, ngược lại lại đi lo lắng hắn có tức giận không. Cô như vậy không phải quá thất bại sao?

"Ngô ..... Tôi sắp thở không được." Tả Tình Duyệt ở trong ngực hắn buồn buồn mở miệng, Cố Thịnh sao vậy? Tức giận sao? Vẫn không ngừng siết chặt vòng tay, cảm giác đó giống như là muốn đem cô vùi vào thân thể mình.

Thân thể Cố Thịnh ngẩn ra, tay ôm cô cũng buông lỏng một chút, nhưng vẫn ôm cô vào lòng, cảm thụ cảm giác cô chân chân thật thật trong vòng tay mình, "Cũng may cô không sao!"

Giọng nói chậm rãi như rót vào dòng suối chảy vào lòng Tả Tình Duyệt, cô không thể tưởng tượng nổi ngắn ngủi, nhìn cái cảm cương nghị, khuôn mặt anh tuấn của hắn, "Anh ..... Lo lắng cho tôi?"

Giờ phút này Tả Tình Duyệt có một loại cảm giác giống như mình đang trong trò chơi vợ chồng hạnh phúc với Cố Thịnh ngày hôm qua.

Cô Thịnh khẽ cau mày có loại lúng túng như bị nói trúng tâm sự, nhưng Cố Thịnh là ai, một thương nhân thông minh một người đàn ông cực phẩm trong số cực phẩm, dễ dàng thu lại vẻ mặt lúng túng, đem khuôn mặt nâng lên của cô lần nữa vùi vào trong lòng.

Đột nhiên ánh mắt lợi hại lại chú ý đến quần áo trên người cô, ánh mắt bỗng chốc buộc chặt, trong lòng như bị một thứ gì đụng vào, đây không phải quần áo của cô!

Một chút ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Cố Thịnh lại lần nữa khẽ nguyên rủa ra tiếng, “Đáng chết!”

Đem cô từ tro ng ngực đẩy ra, trong mắt lóe lên ngọn lửa tức giận, Khiến Tả Tình Duyệt theo bản năng cả kinh, trong lòng mơ hồ có chút dự cảm không hay!

Chương 88: Mượn rượu giải sầu

Trong mắt Cố Thịnh ngọn lửa mỗi lúc một dữ dội hơn, khi thấy áo quần đang mặc trên người Tả Tình Duyệt, hắn có cảm giác mãnh liệt muốn giết người ngay lúc này, chẳng phải tên khốn Kiều Nam kia đã giở trò thì còn ai?

Trong lòng hắn lúc này không cảm thấy khinh bỉ hay tức giận Tả Tình Duyệt mà ngược lại hắn đang tự giận chính bản thân mình, ngày hôm qua đã không đưa cô rời khỏi chỗ đó, cho dù hắn biết rõ cô ở lại sẽ xảy ra chuyện gì...

Hắn vung tay đấm vào ô tô muốn mượn đau đón để trừng phạt bản thân mình.

“Thịnh...” Tả Tình duyệt thận trọng gọi tên hắn, Cố Thịnh bị làm sao vậy? Dáng vẻ này của Cố Thịnh không giống những gì cô thấy trước đây, hắn chưa bao giờ tự hành hạ thân thể mình, nhưng bây giờ hắn lại...

Mọi khi hắn tức giận chẳng phải luôn phát tiết trên người cô sao?

“Cút ngay” Cố thịnh quát to, hung hăng vung tay đúng lúc Tả Tình Duyệt muốn ra xem hắn có sao không, cô bị hắn đẩy ngã, đau tới mức thở dốc xen lẫn cả kinh ngạc.

Thân thể Cố Thịnh khựng lại một chút, muốn đỡ cô dậy, nhưng chân không hiểu sao chẳng thể nhấc lên được, đành cứ vậy nhìn người phụ nữ dưới đất với sắc mặt lạnh lùng, trong mắt hắn đan xen nhiều cảm xúc phức tạp.

Nhú chặt lông mày để kìm nén cảm xúc trong lòng mình, Cố Thịnh theo thói quen lại mở to mắt, hắn sợ nếu nhìn cô lâu hơn thì bức tường để phòng Tả Tình Duyệt trong lòng hắn sẽ sụp

đổ. Bỗng chốc ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, hắn mở cửa xe, đạp chân ga, chiếc xe một lần nữa lại lao vút đi.

Tả Tình Duyệt nhìn theo chiếc Limousine ấy, lòng mào mào khẽ nhúu chặt, thậm chí nén cảm xúc khổ sở đang dâng lên trong lòng mình, hờ hững đứng đây, cô nhẹ phúi phúi bụi bặm bám trên váy. Ngược nhìn bầu trời, từ trước tới nay cô vẫn luôn không hiểu được suy nghĩ trong lòng người đàn ông ấy.

Cũng chính bởi vậy nên cô có tình cảnh ngày hôm nay, cô chỉ là người vợ trên danh nghĩa ràng buộc với Cố Thịnh mà thôi.

Cố Thịnh phóng xe vùn vụt trên đường, không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ hay sẽ nhận bao nhiêu giấy phạt, những điều đó hắn không quan tâm. Trong đầu giờ đây chỉ hiện lên khuôn mặt của Tả Tình Duyệt, hắn đang đau lòng, đang hối hận!

Lần này Cố Thịnh không cảm thấy niềm vui khi trả thù mà trong hắn bị cảm giác tự trách, hối hận bao phủ.

Đột nhiên hắn nghĩ muốn bù đắp cho cô nhưng làm thế nào để bù đắp?

Nghĩ đến chuyện gì, con người thâm thúy của Cố Thịnh sáng lên, lấy điện thoại ra, nhấn một hàng số:

“Chuyện tập đoàn Tả thị tiến hành đến đâu rồi?” Thanh âm lạnh lùng mang theo sự uy nghiêm trước sau như một.

“Tất cả đang theo kế hoạch đã định mà tiến hành, phần lớn cổ đông của tập đoàn Tả thị đều đã nhượng cổ phần cho chúng ta, chỉ cần làm xong một việc quan trọng nữa thì tập đoàn Tả thị chắc chắn sẽ thành tập đoàn Cố thị rồi” An Điền báo cáo chi tiết với Cố Thịnh. Tập đoàn Tả thị có quy mô không hề nhỏ, tập đoàn Cố thị mà thôn tóm Tả thị vậy thì Cố Thịnh sẽ như “hổ mọc thêm cánh” chẳng phải sao?

“Đem kế hoạch đó hủy bỏ, chuyển toàn bộ cổ phần Tả thị đang nắm trong tay tôi sang tên Tả Tình Duyệt, làm càng sớm càng tốt.” Cố Thịnh nói với vẻ kiên định. Thực ra, Cố Thịnh từng đáp ứng qua loa với Tả Tình Duyệt rằng sẽ bỏ qua cho tập đoàn Tả thị nhưng ngời phụ nữ đơn thuần ấy lại ngây ngốc tin tưởng.

“Thưa Tổng tài, việc này...” An Điền vừa nghe những lời Cố Thịnh nói không khỏi giật mình, kế hoạch sắp thành công sao đột nhiên lại hủy bỏ, vậy trước kia đổ bao nhiêu công sức là uổng phí ư?

“Cứ theo lời tôi nói mà làm” Cố Thịnh nói xong không đợi đầu bên kia phản ứng ngắt cuộc gọi. Tả Tình Duyệt, tập đoàn Tả thị trả lại cho gia đình cô, có lẽ làm vậy sẽ đền bù được phần nào tổn thương.

Chỉ là đèn bù này có xứng đáng với những gì hần đã mang đến cho cô không?

Hần không thể tự lừa dối bản thân, ngoài hối hận hôm qua không đưa cô ra ngoài, trong lòng hần còn có sự ghen tỵ nồng đậm, tối qua cô đã ở bên Kiều Nam cả đêm sao?

Hần sợ phải nghĩ đến việc này nhưng không thể trốn tránh, chỉ cần vừa nghĩ tới cô bị xuân được kích thích mà không khống chế nổi bản thân, vừa nghĩ tới quần áo mà cô mặc trên người rất vừa vặn chắc chắn là Kiều Nam mang cho thì hần không cách nào giữ nổi bình tĩnh nữa.

Không chỉ có vậy, trong lòng hần mơ hồ có chút sợ hãi, Cố Thịnh dần dần nhận mình đối với Tả Tình Duyệt không phải là không có cảm giác. Tim hần đã rung động, điều này khiến hần sợ hãi nhất và nó cũng điều không được phép xảy ra.

Hần có thể động lòng với bất kì người phụ nữ nào nhưng với Tả Tình Duyệt thì không được.

Hần nghĩ muốn giải tỏa tâm trạng này, tâm trạng này phải được giải tỏa khẩn cấp.

Trong câu lạc bộ, Cố Thịnh không ngừng uống rượu, hần muốn nhờ rượu làm tê dại bản thân nhưng trong đầu hình ảnh khuôn mặt Tả Tình Duyệt vẫn cứ quần quanh không rời.

“Ồ, ở nơi này có thể trông thấy Cố tổng tài hào hoa, thật là khó nha” Tiết Lâm Phong ánh mắt lóe sáng, bên người ôm một phụ nữ vô cùng lôi cuốn đi tới bên cạnh Cố Thịnh, nhìn lướt qua trên bàn có mấy vỏ chai rượu, cặp mắt khẽ giật trợn to.

Wow, đây chẳng phải là loại rượu thượng hạng XO, vậy mà người đàn ông này uống như nước.

Chỉ là tửu lượng Cố Thịnh thật tốt.

“Chuyện gì vậy? Dù sao chúng ta cũng là bạn tốt, có việc gì phiền lòng nói ra cho anh em cùng chia sẻ.” Mắt Tiết Lâm Phong đột nhiên sáng lên, buông người phụ nữ trong ngực ra, hăng hái tới bên cạnh Cố Thịnh “Chẳng nhẽ chị dâu không thỏa mãn được nhu cầu của cậu”

Nhớ tới người phụ nữ xinh đẹp đó, Tiết Lâm Phong lại càng hứng thú, nhưng giây kế tiếp hần không khỏi rụt cổ, bởi lời vừa nói ra đã gặp ngay ánh mắt lạnh lùng của Cố Thịnh, ánh mắt ấy ẩn chứa sự nguy hiểm, hần hiểu nên sau đó rất nhanh khoát tay: “Đừng nóng giận, đừng nóng giận, mình cũng chỉ đoán lung tung thôi, hai người ân ái như vậy không thể vì mấy chuyện giường chiếu mà xích mích được.” Tiết Lâm Phong lùi về sau, ngoài miệng nói không thể nào, trong lòng lại thầm nghĩ khác: Bộ dạng Cố Thịnh bây giờ rõ ràng buồn phiền về chuyện tình cảm, cho nên mới mượn rượu giải sầu, Tiết Lâm Phong hần có vô số phụ nữ vây quanh, dĩ nhiên đối với chuyện tình cảm cũng có thể hiểu được đôi chút.

“Cậu ngồi cùng tôi uống rượu” Cố Thịnh tay cầm một ly rượu rồi tự hần rót cho Tiết Lâm Phong một ly. Bây giờ Cố Thịnh muốn uống thật say.

Người phụ nữ cùng đi với Tiết Lâm Phong thấy bộ dạng Cố Thịnh lạnh lùng nhưng cô ta vẫn bị hấp dẫn, không thể nào dời tầm mắt được.

“Cố tổng tài để em đến uống cùng anh một chén, thấy thế nào?” Cô ta uốn bộ ngực đầy đặn, mặt mày kiều mị, dụ hoặc. Cô ta cùng Tiết Lâm Phong cũng chỉ là có duyên gặp mặt, chơi xong thì ai nấy bước... cho nên cũng chẳng bận tâm Tiết Lâm Phong ở bên cạnh, không ngăn ngại quyến rũ Cố Thịnh.

“Cút” Cố Thịnh lạnh lùng mở miệng, một chữ ấy khiến người phụ nữ có gương mặt kiều mị kia cứng đờ, thay vào đó là khuôn mặt tức giận và xấu hổ. Nhận thấy có rất nhiều người cũng chú ý tới, gờ tay chỉ chỉ chỗ chỗ nên cô ta cũng không thể tiếp tục ở lại, dậm chân, xoay người rồi đi.

Tiết Lâm Phong chứng kiến hết tất cả, khẽ nhú mày, Cố Thịnh quá khứ không đối xử với phụ nữ như vậy, xem ra phiền muộn trong lòng hần không nhỏ.

Tiết Lâm Phong có linh cảm, cái bộ dạng này của Cố Thịnh chắc chắn có liên quan tới Tả Tình Duyệt.

Khóe miệng nâng lên nụ cười hứng thú, anh mắt lóe sáng, lần này phải xoa dịu Cố Thịnh thật tốt mới được.

Chương 89: Dịu dàng khó được

Tả Tình Duyệt trở lại biệt thự, liền nhốt mình ở trong phòng, người làm nữ đưa cơm trưa đến trong phòng, cô lại không có một chút khẩu vị, trong đầu lẩn quẩn hình ảnh Cố Thịnh lái xe đi mất, không ngừng than thở.

Nhìn đồng hồ, Tả Tình Duyệt đi ra khỏi cửa phòng, Cố Thịnh sắp trở về tới rồi, cô không có quên thân phận của mình, cô là người làm nữ của hần, kể từ sau khi hần nói với Lisa cô là người làm nữ, cô vẫn thu xếp thức ăn của hần.

Không muốn làm cho hần có bất kỳ cơ có thể nói cô, Tả Tình Duyệt kéo thân thể nặng nề, đi vào phòng bếp.

Đối với món Cố Thịnh thích ăn và kị ăn, cô đều nhớ thuộc lòng, các người hầu nhìn cô thuần thục xử lý tất cả, cũng không có nói nhiều.

Động tác lưu loát làm xong bữa ăn tối, Tả Tình Duyệt giao toàn bộ cho người giúp việc, nhớ tới việc Cố Thịnh để cô lại chỗ Kiều Nam, cô đột nhiên không biết đối mặt hần như thế nào, nên quyết định trở về phòng, tắm rửa, đang chuẩn bị đi ngủ sớm, cửa phòng lại mở ra lúc cô còn chưa chui vào chăn.

Bịch một tiếng, Tả Tình Duyệt nghe tiếng nhìn, đột nhiên nhìn thấy Cố Thịnh âm trầm của đứng ở cửa, cặp con ngươi sắc bén thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, khiến trái tim cô theo bản năng níu chặt.

Ánh mắt của hai người giao nhau ở trong không khí, trong khoảng thời gian ngắn, tựa hồ có vài thứ nổ tung trong mắt hai người.

"Chị dâu, chị không biết, hôm nay không biết Thịnh thế nào, không ngừng uống rượu, chị xem đã say thành bộ dáng này." Tiết Lâm Phong đột nhiên từ sau lưng Cố Thịnh nhô ra, vịn Cố Thịnh, muốn cho hần đi vào, hần lại ân cần như thế, chính là vì không muốn bỏ qua vở kịch hay này.

Cố Thịnh vừa về tới biệt thự, liền trực tiếp xông về gian phòng này, hần có ngu nữa cũng nhìn hiểu, nhất định là sự tình giữa vợ chồng khiến cho hần mượn rượu giải sầu.

Tả Tình Duyệt thấy Tiết Lâm Phong, thân thể không khỏi run rẩy, đáy mắt trời lên sợ hãi, cô nhớ lại đêm tân hôn, Cố Thịnh chính là đưa mình cho người đàn ông này, hai tay nắm chặt chăn, hần tới làm gì?

Tiết Lâm Phong không hiểu chị dâu nhỏ xinh đẹp này vì sao nhìn đến hần lại giống thấy quỷ, không phải hần tự đại, hần cũng là người phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong mà!

"Chị dâu. . . ." Tiết Lâm Phong muốn tiếp tục lấy lòng, đây chính là bà xã của Cố Thịnh, hần là bạn tốt của Cố Thịnh, đương nhiên là muốn làm tốt quan hệ.

"A. . . .Đừng!" Tả Tình Duyệt dùng chân che kín mình, hoảng sợ kêu thành tiếng.

Cử động như vậy khiến Tiết Lâm Phong càng thêm nghi ngờ, đồng thời cũng làm cho trong mắt Cố Thịnh say mềm xẹt qua không vui.

"Đi ra ngoài!" thanh âm của Cố Thịnh vẫn âm lãnh như hàn băng, giống như có khuynh hướng đông cứng người.

Tiết Lâm Phong ngớ ngẩn, mặc dù muốn xem náo nhiệt, nhưng ở dưới lệnh đuổi khách của Cố Thịnh, hần lại không thể làm như gió thoảng bên tai, nhún vai một cái, xoay người ra cửa, trước khi đi vẫn không buông tha cơ hội nhạo báng bạn tốt ở sau lưng.

"Được, được, mình đi ra ngoài, để không gian lại cho hai người!" Tiết Lâm Phong mập mờ nói, vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, hắn cũng không suy tư tại sao Tả Tình Duyệt sẽ có vẻ mặt như thế nữa, giao cho Cố Thịnh đi trấn an là được!

Trong đầu của hắn xẹt qua một vài hình ảnh kiểu diễm, xem ra buổi tối hôm nay, trong căn phòng này cũng sẽ không ngừng nghỉ rồi. . . .

Sau khi Tiết Lâm Phong ra cửa, Cố Thịnh hung hăng đóng cửa lại, mặc dù giờ phút này hắn đã say, nhưng mà hắn cũng hiểu biết rõ ràng, vừa rồi Tả Tình Duyệt sợ cái gì.

Đêm hôm đó, cô vẫn cho là người đoạt lấy cô là Tiết Lâm Phong!

Xem ra đã kích đêm hôm đó cho cô, thật sự là không nhỏ.

Trong lòng ngẩn ra, thậm chí có một loại xung động muốn nói cho cô thật tình, nói cho cô biết, người ba ngày liên tục không ngừng muốn cô là mình!

Từng bước từng bước đến gần giường, nhìn Tả Tình Duyệt bọc mình đến gió thổi không lọt trên giường, khóe miệng của hắn nhàn nhạt hiện ra nụ cười, mang theo vài phần nhu hòa. "Chớ che mình!" Cố Thịnh đưa tay kéo chân ra, cô gái này không sợ hô hấp không thông, làm hại mình sao?

Chấn bị vén lên, Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy một mùi rượu đập vào mặt, nhìn chằm chằm Cố Thịnh đang nhìn xuống của mình, nghĩ đến lời của Tiết Lâm Phong, hắn uống say rồi hả ?

Ở trong trí nhớ của cô, Cố Thịnh rất ít uống rượu say, nhưng nhìn bộ dáng giờ phút này, đúng là đã quá say!

Tả Tình Duyệt vẫn còn đang xem xét kỹ lưỡng Cố Thịnh, nghĩ tới tại sao hắn phải uống nhiều rượu như vậy, xã giao sao? Lấy địa vị trong kinh doanh của Cố Thịnh, cho dù là có xã giao, cũng sẽ không có người dám rót rượu cho hắn!

Cô còn chưa có suy nghĩ rõ ràng, đã cảm thấy bóng dáng trước mắt càng lúc càng lớn, Cố Thịnh cứ thẳng tắp ngã xuống trên người của cô.

"Này. . . Cố Thịnh. . . Anh đứng lên!" vóc dáng Cố Thịnh ước chừng 1m9, lại chuyên cần rèn luyện, thân thể bền chắc vội vàng đè ép cô, khiến cô hơi hít thở không thông.

Tả Tình Duyệt liên tục kêu hắn mấy lần, hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ tới đây, trong lòng của cô hơi luống cuống, "Thịnh, anh làm sao vậy? Anh tỉnh tỉnh. . ."

"Chớ quấy rầy!" Lạnh lùng khắc ra mấy chữ, thân thể Cố Thịnh giật giật, chống thân thể lên, ngồi ở mép giường, con ngươi tỉnh mịch vẫn nhìn chăm chăm vào Tả Tình Duyệt, mặt không vẻ gì nói, "Cởi quần áo cho anh!"

Những lời này lại khiến Tả Tình Duyệt cứng lại lần nữa, nghĩ đến hành động hắn luôn làm.

Cởi quần áo? Hắn không phải muốn. . .

"Thịnh, tôi. . ." hôm nay cô không muốn làm chuyện giữa vợ chồng, không biết vì sao, sau chuyện ngày hôm qua, trong lòng của cô thậm chí hơi bài xích chuyện này.

"Câm miệng, cởi quần áo!" Cố Thịnh không nhịn được nói lần nữa, nhìn biểu tình trên mặt cô, trong lòng bị đâm đau đớn, theo bản năng dờn mắt đi.

Tả Tình Duyệt hít thở một cái thật sâu, đứng dậy xuống giường, cởi xuống áo khoác tây trang của hắn, cởi nút cài áo sơ mi cho hắn, khoảng cách của hai người rất gần, gần đến Tả Tình Duyệt có thể cảm thấy hô hấp của hắn, ngửi được mùi rượu hắn thở ra.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn mặt của hắn, bởi vì cô nhạy cảm cảm thấy ánh mắt của hắn vẫn dừng ở trên người của mình, bị hắn nhìn chăm chú vào như vậy, coi như cô hết sức trấn định, nỗ lực tập trung lực chú ý ở chuyện thay quần áo cho hắn, tay của cô vẫn nhìn không được run rẩy.

Khó hiểu hồi lâu, chỉ giải quyết hai cái nút áo, ánh mắt rơi vào trên ngực bên chắc hơi lộ ra của hắn, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, trên mặt nóng hừng hực.

Tả Tình Duyệt vẫn không dám ngẩng đầu nhìn Cố Thịnh, dĩ nhiên không có phát hiện trong mắt híp lại của Cố Thịnh mang theo vài nụ cười nhu hòa.

Cố Thịnh vẫn quan sát động tác của cô, Tả Tình Duyệt xấu hổ, điểm này hắn rõ ràng hơn ai hết, hắn không thể không thừa nhận, bộ dáng xấu hổ thật mê người, cô trước mắt khiến cho hắn không nhìn được muốn yêu thương, trong mắt xẹt qua ánh sáng, Cố Thịnh lưu loát nắm lấy tay hơi run đang cởi cái nút áo thứ ba của Tả Tình Duyệt, nhẹ nhàng kéo một cái, một giây kế tiếp, Tả Tình Duyệt liền rơi vào ngực của hắn, cũng ngã lên giường. . .

Chương 90: Chủ động hôn trộm

Hơi thở đàn ông dìu dặt thường mãnh liệt, tăng tăng bao phủ cô, sức nặng đột ngột khiến trong lòng Tả Tình Duyệt cả kinh, vậy là tối hôm nay không tránh được sao?

Trong lòng của cô bài xích, hai tay đẩy đẩy lồng ngực của người đàn ông.

Cố Thịnh khẽ cau mày, mặc dù say rượu, nhưng rõ ràng cảm thấy cô kháng cự, mắt nhìn thấy vẻ bất an trong mắt cô, trong lòng đột nhiên rung động, nghĩ tới chuyện ngày hôm qua.

Giống như muốn phát tiết cái gì, Cố Thịnh cố ý bỏ qua bài xích của cô, bá đạo hôn môi cô, tựa như trận cuồng phong trong sa mạc, cuốn lấy tất cả khí thế, vững vàng đem Tả Tình Duyệt khống chế lại.

Tả Tình Duyệt cau mày, bị động chịu đựng, nhìn khuôn mặt tuần mỹ phóng đại, trong lòng lại dấy lên chút khổ sở, tại sao hắn tại không để ý tới nguyện vọng của cô, không hỏi cô có muốn hay không, chỉ biết đoạt lấy, phát tiết!

Giống như cô thật sự là một công cụ để phát dục!

Cô không thích mình hèn mọn như vậy, bị động như vậy!

Nam nhân trước mắt là chồng của mình, là người đàn ông mình yêu, cô muốn là vợ chồng thì phải ngang hàng, mà không phải bên yếu bên mạnh.

Không biết vì sao, ý nghĩ đó trong đầu Tả Tình Duyệt càng lúc càng mãnh liệt, muốn phát tiết ra, không biết hơi sức ở đâu ra, hung hăng đem người đàn ông đang quấn ở trên thân thể mình đẩy ra, kéo chân đạp qua người, phòng bị nhìn hắn.

trong mắt Cố Thịnh thoáng chút không hài lòng, nhìn chằm chằm Tả Tình Duyệt, trong mắt tựa hồ nổi lên một hồi bão tố.

"Em. . . . . Không muốn. . . . ." Tả Tình Duyệt cúi đầu xuống, không nhìn tới vẻ mặt âm trầm của hắn.

Trong lòng Cố Thịnh một hồi đau đớn, lần này, cô kháng cự rất cứng rắn, nghĩ đến chuyện với Cận Hạo Nhiên, lại nghĩ đến Kiều Nam, hai tay Cố Thịnh theo bản năng nắm chặt, trong lòng ghen tỵ lại nổi lên, nhưng so với ghen tỵ, cảm giác áy náy cũng đang len vào trong tim hắn.

Giờ phút này, hắn đem thù hận để ở một bên, thật rất muốn xin lỗi người phụ nữ này!

Cô sợ đàn ông đụng vào, từ phản ứng của cô khi nhìn thấy Tiết Lâm Phong có thể hiểu được trong lòng cô sợ hãi đến mức nào.

Thân hình cao lớn của Cố Thịnh nằm ở bên người Tả Tình Duyệt, hai mắt nhắm lại, "Ngủ!"

Cử động của hắn khiến Tả Tình Duyệt không kịp phản ứng, nhìn hắn nằm sát bên mình, ngủ?

Cũng chỉ là ngủ mà thôi?

Tả Tình Duyệt nghi hoặc nhìn gương mặt này, nhắm mắt lại, hắn ít đi mấy phần âm lãnh, mặt mũi càng thêm lộ ra vẻ nhu hòa, đột nhiên, đôi mắt hắn bỗng chốc mở ra, khiến Tả Tình Duyệt đang nhìn chăm chú vào hắn chợt thấy căng thẳng, nghe được giọng nói của hắn lại một lần nữa vang lên.

"Chưa muốn ngủ, vậy chúng ta liền làm những chuyện khác!" Cố Thịnh làm bộ đứng dậy.

Tả Tình Duyệt lập tức nằm xuống bên cạnh Cố Thịnh, hai mắt nhắm nghiền, bày tỏ mình lựa chọn đi ngủ.

Cố Thịnh nở nụ cười, mang theo chút khổ sở, cô cứ như vậy không muốn cho hắn sao?

Trong lòng mát mát đồng thời lại sinh ra một chút phản đối, cánh tay dài đuổi một cái, dễ dàng đem Tả Tình Duyệt ôm vào trong ngực, cảm thụ thân thể mảnh mai mềm mại của cô.

Tả Tình Duyệt thở dốc vì kinh ngạc, cho là hắn muốn đổi ý, nhưng thấy hắn chỉ ôm thật chặt mình, không có động tác khác, mới thoáng yên lòng, nghe nhịp tim của hắn, có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Ôm cô an tĩnh như vậy, hình như bọn họ từ sau khi kết hôn, cũng không có tái xuất hiện nữa, hắn ở trên chiếc giường này, cho tới bây giờ đều là cuồng phóng đoạt lấy thân thể của cô, không biết bao nhiêu lần, bằng không chính là ngôn ngữ nhục nhã, đem lấy tôn nghiêm của cô chà đạp từng chút từng chút, hắn hiện tại, làm cho cô có chút giật mình, hình như có chút. . . . . Thích!

"Ngày hôm qua. . . . ." cảm Cố Thịnh chống đỡ đầu của cô, chậm rãi mở miệng, dưới ánh đèn mờ mờ, con ngươi như đôi mắt chim ưng vút sáng, giọng nói trầm thấp làm lồng ngực chấn động truyền vào trong tai Tả Tình Duyệt, hắn muốn hỏi ngày hôm qua Kiều Nam đối với cô như thế nào, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy cái vấn đề này thật ngu ngốc, cô trúng xuân dược, mặc dù không phải Kiều Nam cũng sẽ phải có nam nhân khác.

Nghĩ tới đây, tim của hắn như bị đâm đau đớn, theo bản năng ôm cô càng chặt hơn, đây là người đàn bà của hắn!

"Cái gì?" Tả Tình Duyệt khẽ ngẩng đầu lên, lại bị bàn tay to của hắn đè xuống.

"Mau ngủ!" Thanh âm mặc dù bá đạo, nhưng thật nhu tình, Tả Tình Duyệt giống như bị thôi miên, mí mắt càng ngày càng nặng, cô phát hiện cứ yên tĩnh như vậy ở trong ngực hắn, cảm giác thật tốt, giống như bọn họ thật sự là một đôi vợ chồng ân ái.

Tả Tình Duyệt dần dần ngủ, trong ánh trăng mờ, cô tựa hồ nghe thấy có người ở bên tai của cô nhẹ nhàng nói ' thật xin lỗi. '

Cô muốn mở mắt ra, nhưng lại càng buồn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng sớm xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu vào trên giường, hai người ở trên giường đang ôm nhau ngủ, trên mặt nụ cười hạnh phúc.

Hình ảnh như vậy duy mỹ đến khiến không có người muốn đi phá hư, Tả Tình Duyệt cũng giống như vậy, cô sáng sớm liền tỉnh, nhưng lại tham luyến ngực của hắn, tham luyến hai người an tĩnh chung đụng như vậy.

Cô không dám động, cứ như vậy không nhúc nhích ở trong ngực của hắn, chỉ sợ vừa động liền làm cho hắn tỉnh giấc.

Cô không thể tin được tối hôm qua cùng Cố Thịnh an tĩnh ôm nhau ngủ, không có tình dục, không có nhục nhã, chỉ cảm thấy hơi ấm của nhau.

Ánh mắt không cẩn thận rơi vào trong vạt áo khẽ mở rộng của hắn, lồng ngực rắn chắc làm cho cô ngẩn ra, một giây kế tiếp, trên mặt nổi lên đỏ ửng, thân thể của hai người kề nhau thật chặt, tư thế mập mờ như vậy càng làm cho cô xấu hổ.

Đột nhiên, Cố Thịnh bỗng nhúc nhích, khoảng cách của hai người kéo ra một chút, Tả Tình Duyệt cho là hắn tỉnh, thận trọng ngó nhìn, lại phát hiện hắn vẫn trầm trầm ngủ, mới thấy an tâm.

Tư thế của hai người bây giờ, vừa đúng để Tình Duyệt quan sát dung nhan của hắn khi ngủ, hình dáng cương nghị, lông mày đậm, mũi cao thẳng, môi khêu gợi, tất cả hợp lại trên khuôn mặt hắn, đây là một diện mạo nam nhân hoàn mỹ, khó trách nhiều cô nguyện ý trở thành bạn trên giường của hắn!

Nghĩ đến Lisa cùng Tôn Tuệ San, còn có những thứ người phụ nữ khác cô không biết, trong lòng toát ra một cổ nồng đậm ghen tuông.

"Tại sao?" Tại sao lại hận cô? Tại sao cưới cô rồi còn cùng những nữ nhân khác dây dưa không rõ? Tại sao không thể thật lòng yêu cô?

Không biết dừng khi từ đâu tới, Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng hôn lên cằm của hắn, cô nghĩ, hắn hiện tại đang ngủ, cũng sẽ không phát hiện được!

Nhưng nếu nghĩ như vậy, Tả Tình Duyệt đã sai lầm rồi.

Cô không biết, Cố Thịnh từ sớm cũng đã tỉnh, cố ý nhắm hai mắt giả bộ ngủ.

Nhận thấy được cô chủ động hôn, lòng của Cố Thịnh đột nhiên xúc động một chút, muốn mở mắt ra, rồi lại sợ hù dọa cô, trong lòng ngược lại sinh ra một ý muốn trêu cợt, muốn nhìn một chút, người phụ nữ này sẽ chủ động tới trình độ nào. . . . .

Chương 91: Tùy hứng một lần

"Thịnh, thật hoài niệm lúc chúng ta còn yêu nhau, anh rút cuộc vì sao lại hận em?" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng nỉ non, hôn dần dần đi lên, từ từ đi tới trên môi hắn, nhẹ nhàng hôn.

Cố Thịnh ngó ngẩn, qua lời nhắc của cô, thù hận lại dần dần xảy ra trong đầu hắn, nghĩ đến anh cả cùng Tiểu Ngử, tay phía dưới mền nắm chặt, người đàn bà này là đầu sỏ gây nên chuyện!

Muốn mở mắt đẩy ra sự vọng động của cô, nhưng lại có một giọng nói khác vang lên bên tai hắn, tốt như vậy, cần gì phải đi phá hư nó?

Chỉ là một một lát, hắn chỉ tham luyện một lát!

"Thịnh, anh biết em chỉ muốn làm người phụ nữ của anh, không muốn. . . . ." Tả Tình Duyệt nhớ lại những thứ không chịu nổi kia, không biết vì sao, cô ở trước mặt của hắn, cảm giác mình không hề sạch sẽ, trong lòng bị tự ti khống chế, cô có một loại dự cảm, hai người bọn họ sẽ càng lúc càng xa.

Tả Tình Duyệt không nói tiếp nữa, hít thật sâu, thở ra một hơi, hô hấp đến hơi thở của hắn, cô nghĩ, sáng sớm như vậy về sau sợ rằng cũng rất khó có được! Đột nhiên hi vọng thời gian vào thời khắc này dừng lại.

Tâm Cố Thịnh lại mềm đi, mặc dù nhắm hai mắt, vẫn có thể tưởng tượng được biểu tình của Tả Tình Duyệt, bất kể Tả Tình Duyệt cùng Cận Hạo Nhiên có tư tình gì, nhưng hắn biết, trong lòng của cô không phải là không có hắn!

Nhận thấy được Tả Tình Duyệt đang hôn hân muốn dời đi, Cố Thịnh không chút suy nghĩ mở mắt ra, lật người đem thân thể mềm mại của cô đè ở phía dưới, chính xác bắt được môi của cô, cạy hàm răng của cô, bàn tay cũng không an phận dò vào trong áo ngủ, trời mới biết tối hôm qua lúc hân ôm cô, cũng đã muốn làm như vậy rồi, nhưng sợ đánh thức cô, lại không muốn nhìn thấy cô kháng cự, mới hết sức ấn nhấn xuống.

"um. . . . ." Đột nhiên xuất hiện nụ hôn khiến Tả Tình Duyệt thức tỉnh, cô đột nhiên ý thức được, hân không phải sáng sớm liền đã tỉnh rồi ? Mấy chuyện mình mới vừa làm cùng những lời nói đó, không phải hân đều đã biết toàn bộ?

Tả Tình Duyệt hận không được tìm một cái lỗ để chui xuống, nhưng cô không có cơ hội tiếp tục suy nghĩ chuyện này, đôi tay qua lại trên bộ ngực của cô khiến cô khiếp sợ nhìn khuôn mặt phóng đại của Cố Thịnh.

"Ngày đó trò chơi vợ chồng hạnh phúc còn chưa có kết thúc, chúng ta hôm nay bổ sung tiếp !" Cố Thịnh bá đạo quyết định, vì mình phóng túng tìm được một cơ rất tốt, hân thật tò mò, nếu như ngày đó không có chuyện của Tiểu Ngữ, không có Kiều Nam, mình sẽ cùng cô ấy có một ngày như thế nào? Bổ túc tới? Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, không dám tin vào tai mình, đây không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

"Em không có đường phản đối!" Cố Thịnh nhìn chằm chằm Tả Tình Duyệt đang nhú mày, lại một lần nữa bá đạo mở miệng, nhưng mà trong nội tâm lại có chút lo sợ cô thật mở miệng phản đối.

Tả Tình Duyệt nở nụ cười sáng lạn, mặc dù là trò chơi, nhưng cô rất ưa thích trò chơi này!

Hiểu quyết định của cô, sắc mặt Cố Thịnh cũng trở nên nhu hòa, cạo sát thân thể của cô, chống đỡ cái trán Tả Tình Duyệt, mập mờ nói, "Vậy em bây giờ có phải hay không nên thỏa mãn nhu cầu của chồng em? Anh. . . . . Muốn em. . . . ."

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, nhận thấy được vật cứng của hân đang chống đỡ ở trên bụng cô, Tả Tình Duyệt nhất thời hiểu ý tứ của hân, mới sáng sớm đã như vậy. . . . .

Chưa kịp phản ứng, Cố Thịnh cũng đã tách hai chân của cô ra, chen vào giữa hai chân cô, đang muốn ôm cô vốn vã, Tả Tình Duyệt lại ra sức chống đỡ lồng ngực của hân, thẳng tắp chống lại đôi mắt của hân, ánh mắt mang theo vài phần. . . . . Vô tội.

"Thế nào?" Cố Thịnh giận tái mặt, không hài lòng lắm với phản ứng của cô, hân hiện tại chỉ muốn muốn cảm thụ thân thể của cô.

"hôm nay anh sẽ làm em trở thành người vợ hạnh phúc nhất trên đời sao?" Tả Tình Duyệt tràn đầy mong đợi nhìn Cố Thịnh, trừng mắt nhìn, bộ dáng kia mang theo vài phần kiều mi, vài

phần làm nũng, dù là ai cũng không cách nào cự tuyệt, huống chi đang ở dưới tình huống mập mờ này.

Không chút do dự, Cố Thịnh khẳng định gật đầu.

"Ừ, em sẽ là cô vợ hạnh phúc nhất trên đời!" Cố Thịnh cười cười, thật không biết cô còn có mặt đáng yêu như thế, bàn tay trêu chọc vào áo ngủ của cô, khăn cấp muốn cô, tuy nhiên nó lại một lần nữa bị Tả Tình Duyệt cắt đứt.

"Vậy hôm nay, toàn bộ nghe theo em, có được không?" mong đợi trong mắt Tả Tình Duyệt càng thêm nồng đậm, nắm lấy tay Cố Thịnh.

"ừ !" Cố Thịnh lạnh lùng bỏ lại một chữ, tiếp tục động tác của mình.

Tả Tình Duyệt cao hứng cực kỳ, trong đầu lên kế hoạch cho hành trình hôm nay, nếu là trò chơi, nếu chỉ có ngày tốt đẹp để sau này nhớ lại, như vậy cô sẽ tự an bài cho mình một ngày thật đẹp!

Đi nơi nào đây? Tả Tình Duyệt hận không thể dùng hôm nay đem tất cả những gì mình muốn làm cùng Cố Thịnh làm hết trong ngày, bởi vì cô sợ sau này mình cũng sẽ không có cơ hội như vậy!

Cô cứ mãi mê suy nghĩ, không có chú ý tới người đàn ông đã cởi hết y phục của hần, lộ ra vóc người hoàn mỹ, đồng thời gạt quần lót của cô, chuẩn bị đoạt lấy cô vợ xinh đẹp mê người của hần.

Chỉ là. . . . .

Đang lúc hần muốn tiến vào thân thể cô, Tả Tình Duyệt đột nhiên cao hứng đẩy hần ra, nhanh chóng xuống giường đi về phía phòng thay quần áo, "Chồng, em muốn bắt đầu hành trình hôm nay! Mau, chúng ta lập tức lên đường!"

Tả Tình Duyệt ở phòng thay quần áo phía đối diện giường hưng phấn nói, không chút nào cảm thấy nhiệt độ trong phòng chợt hạ xuống.

Mặt của Cố Thịnh không thể đen hơn được nữa, mới vừa rồi hần đã như mũi tên lấp vào cung, lại bị cô cắt đứt, người đàn ông nào lại có thể chịu được thống khổ như thế? Mi tâm nhíu thật chặt, hần tr ước giờ sao không phát hiện được hơi sức của cô lại lớn như vậy?

"Chồng à?" Không nghe tiếng đáp lại, cô lại một lần nữa kêu lên, cô đột nhiên phát hiện chỉ là gọi lên hai chữ này, trong lòng của cô cũng đã tràn đầy hạnh phúc!

Tả Tình Duyệt muốn đi thay quần áo, hôm nay cô muốn trang điểm cho mình thật xinh đẹp!

"Chồng ơi, chồng?" Tả Tình Duyệt hồi lâu không nghe Cố Thịnh trả lời, nghi ngờ đi ra phòng thay đồ, lại phát hiện Cố Thịnh đang âm thầm nhìn cô, làm cho cô cả kinh, hắn muốn đổi ý rồi sao?

"Em có biết em đối với chồng mình như vậy là ác độc hay không?" Cố Thịnh hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, chỉ chỉ vào cái nơi kích động dâng trào của mình, kháng nghị hành động vừa rồi của cô.

Tả Tình Duyệt theo tay của hắn nhìn lại, trên mặt đỏ bừng.

Hắn. . . . . Hắn. . . . .

"Tới đây!" Cố Thịnh lạnh lùng ra lệnh, hắn quyết định trừng phạt cô, hắn nhất định khiến cô không xuống giường được.

Tả Tình Duyệt bị ánh mắt của hắn hù dọa, trực giác nói cho cô biết, nếu như cô bước qua, hôm nay cũng đừng nghĩ ra cửa, kế hoạch kia cũng bị bỏ dở.

Hít một hơi thật sâu, Tả Tình Duyệt lui về sau một bước, cầm y phục trong tay, cô quyết định nhanh đến phòng thay đồ, gian phòng này quá nguy hiểm!

"Anh à, trong phòng tắm có nước lạnh!" Tả Tình Duyệt bỏ lại một câu khiến Cố Thịnh phát điên lên, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Phía sau lưng truyền đến tiếng đồ vật bị ném bể, Tả Tình Duyệt vỗ vỗ lồng ngực của mình, may mắn mình nhanh chân chạy trốn.

Cô biết cứ để hắn phải chịu đựng như vậy không tốt, nhưng hôm nay cô cũng muốn tùy hứng một lần!

Chương 92: Kịch tình trên

Sau khi Cố Thịnh chút giận bằng tiếng thét giận dữ, sau đó hai người lên xe dời biệt thự, không cần tài xế, Cố Thịnh tự lái xe. Tả Tình Duyệt ngồi cạnh hắn, thỉnh thoảng len lén nhìn gương mặt hắn, cô thầm cảm thán trong lòng đây là một người đàn ông rất đẹp xét trên mọi

góc độ.

Cô bắt đầu suy nghĩ nếu trước đây biết Cố Thịnh đối với mình tất cả đều là giả vờ chăm lo, chiều chuộng, thực chất hẳn muốn lấy mình về để hành hạ, thì cô có thể yêu hẳn như vậy không? Còn có thể vì hẳn mà bỏ cả mơ ước không?

Đáp án cuối cùng vẫn chỉ là một chữ yêu, cô khẳng định vẫn sẽ yêu hẳn.

“Thế nào? Có phải cảm thấy chồng cô rất đẹp trai?” Cố Thịnh nói đùa, điều này mà trong ngày thường thì đừng hòng nghe hẳn nói, thật lòng, thì hẳn cảm thấy vui vẻ kh biết cô đang nhìn mình. Nói chung tâm tình Cố Thịnh giờ rất tốt, bỏ qua cho cô việc lúc nãy không đáp ứng nhu cầu của hẳn.

Tả Tình Duyệt mở to mắt, cô cảm thấy mình như vừa làm chuyện xấu mà bị bắt gặp có chút lúng túng.

Cố Thịnh cười, gương mặt lạnh lùng mọi ngày cũng trở nên ôn hòa đi mấy phần, càng làm Tả Tình Duyệt mê mẩn, chồng cô thật sự rất tuần tú.

Hôm nay cô là người vợ hạnh phúc nhất, bỗng có điều gì đó hiện lên trong đầu, Tả Tình Duyệt nhẹ mỉm cười, tiến lại gần Cố Thịnh nhẹ đặt một nụ hôn trên mặt hẳn. Cố Thịnh bỗng ngẩn ra, xe đột ngột phanh gấp dừng ở ven đường.

Người phụ nữ này vừa làm cái gì vậy? Không biết hẳn khi lái xe không chịu được quấy rầy sao? Mới rồi suýt chút nữa đã tông vào xe đằng trước.

Hung hăng hẳn quay nhìn Tả Tình Duyệt, đã thấy cô cười vui vẻ đáp lại hẳn, thế là lời quát tháo chút giận hẳn không thốt ra được nữa.

Trong mắt thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nhúu mày, trong giọng nói tràn đầy cung chiều: “Em không muốn đi nữa vậy chúng ta quay về nhà.”

Về nhà để cô có thể hôn hẳn thoải mái, bao giờ cảm thấy đủ thì thôi.

“ Không cần, không cần” Hiểu ý tứ trong lời của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt lắc đầu nguây nguây, nếu về nhà thì đừng hòng hôm nay có thể ra khỏi cửa.

“Vây...” Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua chút tà ý, cúi người lại sát Tả Tình Duyệt, ở bên tai cô thổi thổi khí nóng, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt đã ửng hồng của cô, rõ ràng là rất xấu hổ, vậy mà lúc nãy không biết lấy dũng khí ở đâu mà dám hôn hẳn? Giờ đây trong lòng hẳn cảm giác được sự thích thú khi trêu đùa người con gái này...

Mắt Tả Tình Duyệt chuyển động, lúng túng không biết nên nhìn đâu, hô hấp của hân bên tai cô nóng bỏng khiến người cô nóng lên “Cái...Cái gì?”

Tả Tình Duyệt trầm cầu nguyện, hi vọng hân nói xong câu chuyện rồi chuyển tâm vào công việc lái xe như lúc trước.

Cố Thịnh khẽ cười, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói một câu, quả nhiên thấy cô cả người cứng đờ, khuôn mặt xinh đẹp giờ trở nên đỏ ửng.

“Em thấy thế nào?” Cố Thịnh nhíu mày nhìn thẳng vào hai mắt của cô, Tả Tình Duyệt rất nhanh né tránh, ở trong lòng thầm than, người đàn ông này thật là quá to gan rồi, mới vừa rồi hân nói cái gì? Trên xe không tối? Cái gì không tệ?

Hiện giờ Tả Tình Duyệt đang hối hận vừa nãy đã không tìm được cảm xúc mà hôn hân, để rồi tự đẩy mình vào oàn cảnh này.

“Không... Không tốt chút nào!” Tả Tình Duyệt muốn mở cửa xe xông ra ngoài, thực tế, tay cô đã chuẩn bị sẵn nhưng đây chính là đường cái sao có thể tùy tiện mà xuống xe, có rất nhiều phương tiện giao thông, người đi lại!

Cố Thịnh thấy vậy nhưng không có ý định buông tha cho cô hướng chi sáng nay, hân còn bị cô chọc nổi điên. Nhân dịp này phải dạy cô thật tốt mới được.

Bỏ qua ánh mắt tránh né của cô, không chút do dự hân hôn cô, tay lập tức luồn vào trong áo, động vào da thịt mịn màng của Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt muốn đẩy hân ra, nhưng lại đánh giá thấp sức ảnh hưởng của người đàn ông này bởi giây phút môi hai người chạm nhau, đầu cô bỗng choáng váng, thân thể không theo sự điều khiển của lí trí nữa, hoàn toàn xui lơ, vô lực. Mặc cho hân muốn làm gì thì làm.

Cố Thịnh hôn càng mãnh liệt, vốn muốn trêu đùa cô một chút nhưng chính hân lại không thể dừng lại, trong lòng thoáng buồn, sức ảnh hưởng của cô với hân càng ngày càng lớn. Nếu như ngày bình thường khác hân nhất định hận bản thân sao có thể làm như vậy nhưng ngày hôm nay... hân tạo cho mình vô khối lí do để phóng túng.

Trò chơi, hân đang hưởng thụ niềm vui mà trò chơi mang đến mà thôi!

Muốn là phải làm! Nếu đã dừng lại không được, hân cũng không muốn dừng, đây là người phụ nữ của hân mà hướng chi trước đây Cố Thịnh không phải chưa từng làm chuyện ấy trên xe.

Nghĩ đến đây khoe miệng nâng lên ý cười, Cố Thịnh quyết định ở đây cùng vợ mình nhớ lại những cảm giác ngọt ngào, hạnh phúc thì một hồi tiếng gõ kính xe vang lên phá vỡ cả bầu không khí mờ ám.

Tả Tình Duyệt từ con mê bỗng thức tỉnh, nghe trên cửa xe có tiếng gõ, nhìn xuống quần áo trên người, mặt đỏ bừng lên không cách nào ngẩng lên, trời ạ! Cô vừa rồi làm sao không ngăn cản mà lại còn hưởng thụ nụ hôn của hắn.

“Đáng chết!” Cố Thịnh khẽ nguyền rủa ra tiếng, hận không thể bóp chết cái kẻ phá hư khung cảnh tốt đẹp giữa hai vợ chồng hắn.

Tiếng gõ cửa xe vẫn không ngừng lại, trong mắt Cố Thịnh dần trở nên tối lại, sắc mặt không vui, mở kính xe xuống, bắn ánh mắt bức dọc về phía người cảnh sát giao thông. Trong lòng người cảnh sát giao thông nhất thời run sợ.

“Tiên sinh... Nơi này... không thể dừng xe ở đây được” Người cảnh sát ấy lần đầu tiên gặp phải một người đàn ông mang theo khí chất áp bức như vậy, vừa rồi tựa như ánh mắt ấy muốn giết chết mình.

Cố Thịnh lạnh lùng liếc hắn một cái, lấy một tờ danh thiếp đưa cho cảnh sát giao thông: “Đem giấy phạt gửi tới địa chỉ này! Nhờ chuyển lời với cấp trên của anh hôm nào tôi cùng anh ta sẽ cùng ngồi uống trà”

Đáng chết! Rõ ràng đang rất có không khí thì lại bị một tờ giấy phạt mà phá hỏng tất cả.

Xem ra ven đường là nơi không tốt để làm...

Cố Thịnh ném cho người cảnh sát một câu nói, sau đó đạp chân ga phóng vọt đi, lưu lại trong lòng người cảnh sát ấy sự kinh hãi, nhìn tờ danh thiếp trong tay. Khi thấy rõ cái tên trên danh thiếp người cảnh sát ấy khuôn mặt tái nhợt, Cố Thịnh? Cố Thịnh là tổng tài Cố thị uy danh lừng lẫy là người hắn không nên động đến, giờ thì chén con hăng ngày xem ra cũng khó giữ rồi!

Nhìn trong tay mình giấy phạt, hắn suy nghĩ rốt cuộc gửi hay không gửi?

Trên xe Tả Tình Duyệt thở phào nhẹ nhõm nhưng trên xe vừa rồi đang là màn dạo đầu, càng nghĩ càng khiến cô khó thở, len lén nhìn Cố Thịnh, lại phát hiện khuôn mặt hắn hết sức lạnh lùng khiến người ta phát sợ.

Dường như vừa bị chọc giận.

“Cô mà còn như vậy thì kế hoạch hôm nay sẽ hủy bỏ” Cố Thịnh làm sao lại không biết cô đang len lén nhìn hắn, nghĩ đến vừa rồi lại bị phá hư kịch tính, hắn có chút hối hận về quyết định của mình. Hắn nên bá đạo giữ cô ở lại trong phòng rồi thực hiện công việc của đôi vợ chồng hạnh phúc. Tả Tình Duyệt hiểu ý tứ trong lời nói Cố Thịnh, vội dời tầm mắt bởi cô biết hắn là người nói được là sẽ làm được, không phải sao?

Chương 93: Gặp Tình Địch

Cả ngày chứng thực là chiếu theo những gì lúc đầu nói, tất cả đều theo ý nguyện của Tả Tình Duyệt, Cố Thịnh hoàn toàn giống một người chồng thương yêu vợ mình, đối với cô muốn gì được nấy, hết lòng che chở, khiến Tả Tình Duyệt vui vẻ đồng thời cũng sinh ra cảm giác không đành lòng.

Một ngày trôi qua rất nhanh, cô thật hi vọng nó cứ kéo dài mãi, vĩnh viễn không kết thúc, nhưng.....

Giương mắt nhìn gò má anh tuần của hắn, trong khoảng thời gian ngắn Tả Tình Duyệt có chút thất thần, “Thịnh.....”

Cố Thịnh mới vừa rời dưới sự yêu cầu của Tả Tình Duyệt bỏ qua lái xe, hai người giống một đôi tình nhân bình thường nắm tay nhau đi dạo phố, nghe Tả Tình Duyệt khẽ gọi Cố Thịnh đem tầm mắt dừng trên người cô, khuôn mặt mang theo một nụ cười làm hắn thất thần.

“Sao thế? Còn muốn đến chỗ nào chơi?” Cố Thịnh cung chiều ngắt chóp mũi của cô, giống như động tác thân mật bình thường hay làm với Cố Tâm Ngữ vậy.

Tả Tình Duyệt dừng bước muốn nói điều gì lại nói không nên lời, nặn ra một nụ cười vui vẻ, “Để em suy nghĩ chút a.”

“Thịnh, sao anh ở chỗ này?” Một giọng nói hưng phấn truyền đến khiến Tả Tình Duyệt đang suy nghĩ khẽ cau mày, cô cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, chính là chị họ Tôn Tuệ San của cô chứ không phải ai khác!

Quả nhiên Tả Tình Duyệt vừa ngẩn đầu vừa đứng chống lại ánh mắt mang theo vài phần khinh miệt của Tôn Tuệ San.

“Thịnh, anh cũng đến đi dạo trung tâm mua sắm sao? Thật khéo, em rất ít đến đây dạo, không ngờ lại gặp được anh.” Tầm mắt Tôn Tuệ San cố ý tránh khỏi Tả Tình Duyệt, tiến lên khoác ở cánh tay còn lại của Tả Tình Duyệt, điệu bộ thân mật tựa hồ muốn tỏ rõ với người bên ngoài là quan hệ của họ không tầm thường.

Trong lòng Tôn Tuệ San có sự kích động không thể nghi ngờ được, kể từ hôm đó sau khi đặc biệt đến công ty quyến rũ hần thất bại, cô vẫn chưa tìm được cơ hội gặp lại Cố Thịnh, Có vài lần gọi điện thoại đến công ty hần đều bị một người phụ nữ đáng ghét ngăn cản, hôm nay thật sự là may mắn, thật không ngờ ở chỗ này lại gặp được Cố Thịnh cô dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Chân mày tuấn lãng của Cố Thịnh nhả thành một ngọn núi nhỏ, nhưng lại không hất tay Tôn Tuệ San ra.

“Chị họ cũng đến dạo trung tâm mua sắm sao?” Cố Thịnh nhú mày xa lạ mà hỏi.

“Ừ, Thịnh, Anh cùng đi dạo với em có được không?” Tôn Tuệ San cố ý như có như không dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ sát vào cánh tay của Cố Thịnh, nếu tối nay hai người có thể hẹn hò lãng mạn thì thật là tốt!

Cô rất nhớ Cố Thịnh, nhất là thân hình cường tráng hữu lực của hần!

Lúc này cô cơ hồ hoàn toàn không để mắt đến sự tồn tại của Tả Tình Duyệt.

Mà Tả Tình Duyệt ở bên cạnh lại toàn thân cứng đờ không dám nhìn vào mắt Cố Thịnh, cô đang đợi câu trả lời của Cố Thịnh, trong lòng giống như bị một đôi tay nhú lấy, cô rất sợ Cố Thịnh đồng ý đi cùng Tôn Tuệ San mà đem cô vứt ở một bên.

Chuyện như vậy, Cố Thịnh thật sự có thể làm ra!

Nhớ tới Cố Thịnh và Tôn Tuệ San hai người mập mờ đầu Tả Tình Duyệt cúi càng thấp hơn!

“Thật ngại quá, hôm nay tôi đi dạo với bà xã tôi, e rằng.....” Cố Thịnh dĩ nhiên nhìn thấy được phản ứng của Tả Tình Duyệt, cô như vậy làm trong lòng hần trỗi lên một tia thương tiếc, nhưng cũng có chút không vui, tại sao cô không đem người phụ nữ bên cạnh hần đuổi đi?

Không phải cô không thích Tôn Tuệ San cứ quấn lấy hần sao?

Hần ngược lại lại rất mong chờ phản ứng ghen tuông của cô chứ không phải yên lặng không lên tiếng, bộ dáng chấp nhận!

Về mặt Tôn Tuệ San hơi thu lại, Cố Thịnh từ chối rõ ràng như vậy, cô không phải nghe không hiểu, nhìn lướt qua Tả Tình Duyệt trong lòng có chút không thoải mái, ngày đó Cố Thịnh nếu đã có thể ngầm cho phép cô lên giường của hần vậy hần là tình cảm của hần và Tả Tình Duyệt cũng không khác hơn chút nào! Hay là Cố Thịnh cố ý trước công chúng chừa lại mặt mũi cho Tả Tình Duyệt mà thôi!

Ánh mắt dao động, trên mặt Tôn Tuệ San lộ ra vẻ mặt tươi cười đi tới bên cạnh Tả Tình Duyệt, thân mật lôi kéo cánh tay của cô, “Em họ chúng ta đã lâu rồi không có gặp nhau, chị đi dạo chung với em được không? Ý tốt của chị, em sẽ không từ chối đi!” Tôn Tuệ San vài ba lời ngăn chặn Tả Tình Duyệt từ chối.

Chân mày Tả Tình Duyệt nhíu chặt, ý tốt của chị? Trong ấn tượng của cô từ trước đến nay người chị họ này đối với cô không thân thiết cho lắm nhưng cũng chưa từng có thương tổn quá lớn, nhưng vẻ mặt của cô ta bây giờ thật sự là đạo đức giả!

Rõ ràng là muốn đi cùng Cố Thịnh, lại cố nói thành muốn đi dạo phố với cô, Trong lòng Tả Tình Duyệt trỗi lên một tia khổ sở, cô giương mắt nhìn Cố Thịnh muốn nhìn xem ý của hắn như ra sao!

Cố Thịnh nhẹ nhàng mỉm cười nhìn thấy tất cả, hắn muốn xem một chút Tả Tình Duyệt sẽ làm như thế nào!

Tả Tình Duyệt ngăn người không hiểu điều trong mắt hắn biểu đạt, hắn muốn mượn miệng cô ngầm cho phép Tôn Tuệ San đi cùng bọn họ sao?

Nhưng nếu Tôn Tuệ San đi cùng họ vậy những hồi ức tốt đẹp hôm nay sẽ thay đổi hương vị rồi.

Nghĩ đến ước định của hai người, hắn đã cam kết hôm nay sẽ hoàn toàn thuộc về cô, như vậy cô cũng không cho phép giữa hai người có thể có thêm một con kỳ đà cản mũi.

Cô không cần biết Cố Thịnh có giận hay không, cô chỉ có một ngày hôm nay không muốn bởi vì Tôn Tuệ San mà bị phá hủy!

Trong lòng làm quyết định, Tả Tình Duyệt ngăn mắt nhìn vẻ mặt mong đợi của Tôn Tuệ San, “Chị họ, vợ chồng em đi dạo nếu như có chị đi cùng e rằng có chút không thích hợp đi! Em sợ Thịnh vì chăm sóc em mà bỏ quên chị, như vậy chính là em có lỗi rồi, nếu chị họ đồng ý hôm khác em sẽ cùng đi với chị!”

Tả Tình Duyệt không ngờ rằng mình có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy, nhìn vẻ mặt cau có của Tôn tuệ san, Trong lòng Tả Tình Duyệt nhất thời sinh ra một loại khoái cảm, hóa ra lấy tư thái của người thắng cuộc nhìn kẻ thất bại là như vậy!

“Mày.....” Tôn Tuệ San không ngờ tới Tả Tình Duyệt sẽ từ chối, hai tay theo bản năng nhất thời nắm chặt, nụ cười mới vừa rồi trên mặt cũng bị vẻ mặt ghen ghét thay thế.

Sự ghen ghét của cô Tả Tình Duyệt không phải không thấy mà là cố ý không thèm đếm xỉa tới,

ai cũng đừng nghĩ phá hư hồi ức tốt đẹp của hôm nay!

“Thật ngại quá, bà xã tôi cô ấy muốn ở thế giới của hai người!” Cố Thịnh không để ý chút nào ánh mắt của người qua đường tự nhiên trên má Tả Tình Duyệt in lên một nụ hôn, khóe miệng nâng lên một nụ cười hài lòng.

Từ trước đến nay Tả Tình Duyệt luôn là một chú mèo nhỏ hiền lành, không ngờ lúc chú mèo nhỏ vươn ra những móng vuốt thì lực sát thương cũng không nhỏ!

“Chúng ta đi thôi!” Trong lòng Tả Tình Duyệt trôi lên một tia ngọt ngào, kéo cánh tay Cố Thịnh không muốn tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Cố Thịnh đương nhiên là theo ý Tả tình Duyệt dẫn cô rời đi, bỏ lại Tôn Tuệ San nhìn bóng lưng hai người mà Cấn răng nghiến lợi, trong đôi mắt đỏ phụt ra vô hạn đồ kị!

Mà ở một góc khác của khu mua sắm một người đàn ông cao to anh tuấn nhìn thấy tất cả, con người màu lục dao động, khóe miệng nâng lên một nụ cười hứng thú!

Là cô ấy! Tả Tình Duyệt!

Không ngờ tới lại có thể gặp cô ở chỗ này, càng không ngờ là cô lại cùng xuất hiện với Cố Thịnh, hơn nữa bộ dáng hết sức thân mật, chẳng lẽ tên Cố Thịnh đó chưa từng hoài nghi xuân được trên người Tả Tình Duyệt làm sao được giải sao?

Hay Cố Thịnh thật sự có sự độ lượng lớn như vậy, hay Cố Thịnh yêu Tả Tình Duyệt đến có thể không quan tâm đến chuyện đó?

Chương 94: Kiều Nam Khiêu Khích

“Anh Nam, thời gian hẹn sắp đến, chúng ta có phải.....” Người đàn ông đeo kính bên cạnh thử hỏi, mới vừa rồi bọn họ đi qua nơi này lão đại vẫn luôn nhìn chỗ đó., theo bên cạnh hắn lâu như vậy, ngược lại hiếm khi thấy hắn nhìn một người chăm chú như vậy, vẻ mặt nóng bỏng như vậy cũng chưa bao giờ có.

Hắn không thể quan sát người phụ nữ đó thêm, cũng nhận ra cổ ấy chính là người phụ nữ hôm trước, cô ấy đúng là một người phụ nữ xinh đẹp, không giống với những người phụ nữ chỉ có quần áo xinh đẹp đối với lão đại ôm ấp yêu thương, ngược lại toàn thân lộ ra một hơi thở tươi mát như một đóa hoa lan, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, cảm thấy thần thái sáng khoái.

Nhưng người phụ nữ đó đã là hoa đã có chủ, hướng chi còn là người phụ nữ của Cố Thịnh! Lão

đại từ trước đến nay đều thích sạch sẽ, đặc biệt là đối với phụ nữ, hẳn sẽ không đối với bất kỳ người phụ nữ nào không phải là xử nữ liếc mắt một cái.

Hôm nay là thế nào?

Thế nhưng đối với một người phụ nữ đã có chồng lộ ra vẻ mặt hứng thú.

“Nếu như đã trễ, vậy không bằng không tới!” Kiều Nam nhíu mày, đôi con ngươi màu lục vẫn đuổi theo bóng dáng của Tả Tình Duyệt và Cố Thịnh, sự hứng thú trong mắt càng thêm sâu đậm, hai người dường như rất ngọt ngào, trong lòng hẳn nhất thời sinh ra một tia không bằng.

Hắn nhớ hẳn đã từng nói Tả Tình Duyệt là người phụ nữ của hắn, nếu có thể vô tình gặp được người phụ nữ của hắn ở chỗ này đương nhiên phải đến chào hỏi một chút!

“Vậy .....” Người đàn ông đeo kính ngó ngán, cũng biết một khi lão đại đã quyết định thì không thể cứu vãn, xem ra hẳn chỉ có thể gọi điện thoại hủy bỏ cuộc hẹn này!

Hai tay Kiều Nam khoanh trước ngực, nhìn Tả Tình Duyệt và Cố Thịnh hướng hẳn bên này đi tới, trong lòng tựa hồ mang theo hứng thú đùa dai, nếu Cố Thịnh ‘Quên’ chuyện đó vậy hẳn không ngại nhắc nhở hắn ta một chút!

Mới vừa rồi ở trước mặt Tôn Tuệ San thắng được một trận lòng của Tả Tình Duyệt tựa hồ bay lên trời, cô vui không chỉ vì điều đó mà là thái độ của Cố Thịnh, hẳn hôm nay thật đúng là cung chiều cô vô điều kiện làm cho cô trở thành một người vợ hạnh phúc.

Năm ngón tay của hai người đan xen vào nhau, Tả Tình Duyệt tựa hồ cảm giác được có một dòng nước ấm từ trong lòng bàn tay của hắn chảy vào lòng cô.

“Không ngờ lại gặp Cố tổng ở chỗ này, thật là khéo a!” Một giọng nói từ tính truyền đến khiến Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn người, không cần ngẩn đầu nhìn xem người đến là ai cô cũng có thể biết được thân phận của đối phương, là hắn! Người đàn ông hôm trước bắt cóc cô, Kiều Nam!

Giọng nói của hắn truyền vào tai cô giống như một như một cây trụ băng đâm vào cơ thể cô, tựa hồ có khuynh hướng làm cô đóng băng.

Phản ứng của Tả Tình Duyệt thật ra khiến Kiều Nam hết sức hài lòng, có thể nhận ra được giọng nói của hắn, không tệ! Không hổ là ‘người phụ nữ của hắn’!

Mà Cố Thịnh lại bởi vì phản ứng của Tả Tình Duyệt mà cau mày, thân thể hai người kề sát vào

nhau đủ để hắn có thể cảm nhận được sự cứng nhắc của cô, cô đang sợ cái gì đây?

Nghĩ đến chuyện xảy ra hôm trước, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua một chút âm lệ, ánh mắt lợi hại chống lại nụ cười của Kiều Nam, hắn nhất thời có xúc động muốn đánh rụng nụ cười trên mặt hắn ta.

“Cố tổng hình như không muốn gặp tôi? Vẫn còn đang vì chuyện tôi mời em gái ngài đến chỗ của tôi làm khách mà tức giận sao?” Kiều Nam nhếch miệng tự hồ như đang thưởng thức phản ứng của Cố Thịnh vào giờ phút này, xem ra hắn ta không phải không để ý đến chuyện đó a!

Đúng a! Người nào có thể thích vợ của mình dưới thân người đàn ông khác thừa hoan?

Mặc dù hắn rất quân tử không có thừa nước đục thả câu nhưng thật hi vọng Cố Thịnh hiểu lầm giữa bọn họ có cái gì!

Đôi tay Cố Thịnh nắm thành quyền, nếu không phải vì người đàn ông này bệnh của Tiểu Ngử sẽ không chuyển biến xấu như vậy!

“Kiều tổng không phải là người bận rộn sao? Có rảnh rồi ra ngoài đi dạo, không sợ địa bàn dưới tay bị người khác dòm ngó sao?” Cố Thịnh cũng không phải là một trái hồng mềm, cũng nặn ra một nụ cười khách sáo trên mặt, dứt lời quả nhiên thấy sắc mặt Kiều Nam chìm mấy phần.

Từ ánh mắt của hai người nhìn nhau Kiều Nam tựa hồ đã hiểu ra cái gì, Xem ra hắn đã đánh giá thấp Cố Thịnh, chỉ mới ngày hôm qua một đường khẩu dưới tay hắn quả thật đã bị người ta chiếm, cái thủ pháp làm cho người ta khiếp sợ đó, không ai biết đối phương là ai, ai là kẻ chủ mưu sau lưng, nhưng bây giờ hắn đã biết!

Thì ra tất cả đều là Cố Thịnh đang giở trò!

“Không nhọc Cố tổng bận tâm, địa bàn dưới tay của tôi còn rất nhiều, một hai cái xảy ra chuyện không phải là đại sự gì, ngược lại Cố tổng có thể gác lại lịch trình bận rộn của mình để cùng với cô vợ xinh đẹp đi mua sắm xem ra tin đồn không giả, vợ chồng Cố tổng quả nhiên là ngày càng ân ái!”

Ánh mắt của Kiều Nam chuyển một cái, ánh mắt quét qua Cố Thịnh lại rơi vào trên người Tạ Tình Duyệt, giọng nói cố ý nhấn mạnh thêm mang theo vài phần châm chọc!

Nếu ngày càng ân ái sao lại có thể dưới tình huống như thế không để ý đến an nguy của vợ sao?

Hiện tại hẳn ngược lại tin tưởng những hành động hôm nay của Cố Thịnh là để bù đắp cho Tả Tình Duyệt mà thôi!

Cả Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt đều ngây ngẩn, tay đan vào nhau không hẹn mà cùng nắm chặt, bởi vì những lời của Kiều Nam quả nhiên thành công khiến hai người nghĩ tới chuyện đã từng xảy ra là sự thật không thể thay đổi.

Giữa Tả Tình Duyệt và Cố Tâm Ngữ Cố Thịnh vẫn lựa chọn Cố Tâm Ngữ! Trong lòng Tả Tình Duyệt trỗi lên một tia thù lương, hiện tại cô thật sự rất khó lại dùng hạnh phúc để ngụy trang chính mình.

“Cùng bà xã là chuyện tôi nên làm không phải sao?” Trên mặt Cố Thịnh mặc dù mang theo nụ cười nhưng nụ cười đó không xuất phát từ đáy lòng, ở chỗ sâu trong đôi con ngươi đen thâm thúy kia dường như nổi lên một cơn bão tố.

Hắn không thích ánh mắt Kiều Nam nhìn Tả Tình Duyệt, dường như đối với cô rất có hứng thú, tựa hồ muốn một ngụm đem cô nuốt vào bụng!

Hắn muốn một quyền đánh qua, nhưng nghĩ đến tình trạng hiện tại của Tả Tình Duyệt, hẳn thế nhưng không thể tùy tiện xung động, chuyện ngày đó đối với cô ấy đã tạo thành tổn thương, hẳn không thể tiếp tục tổn thương cô nữa, ít nhất là hôm nay không thể, hẳn đã đáp ứng làm cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất!

Nắm chặt tay cô, càng ôm chặt cô vào ngực, ngay cả chính hắn cũng không biết, hành động hiện tại của hắn biểu hiện ra có bao nhiêu tham muốn chiếm giữ!

“Chúng ta đi thôi!” Cố Thịnh nhỏ giọng bên tai tả Tình Duyệt nói, không để ý đến Kiều Nam cố ý khiêu khích.

Tả Tình Duyệt giương mắt chống lại đôi con ngươi đen nhánh của hắn trong lòng ấm áp, cô thấy được sự quan tâm lo lắng trong mắt hắn, còn có một chút hối hận không thể kiểm tra được!

Hối hận? Hắn hối hận ngày đó không mang cô đi cùng sao?

Cô biết địa vị của Cố Tâm Ngữ trong lòng Cố Thịnh, cô tin tưởng cho dù thời gian có quay lại lúc đó sự lựa chọn của hắn vẫn là bỏ cô lại, nhưng sau này hắn có hối hận là đủ rồi, dù cảm giác hối hận đó thật rất ít!

Đối với Cố Thịnh gật đầu một cái, bây giờ cô đột nhiên muốn về nhà!

Cô Thịnh ôm cả bả vai Tả Tình Duyệt, hai người lướt qua Kiều Nam, Cố ý không đếm xỉa tới làm cho trong lòng Kiều Nam rất khó chịu, Vốn hấn hi vọng có thể khơi lên một màn kịch hay nhưng không ngờ Cố Thịnh thế nhưng không ứng chiến!

Điều này có thể không hay!

Trong mắt xẹt qua một chút giao hoạt, Kiều Nam bước tới phía trước, bên tai Tả Tình Duyệt nói một câu, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tả Tình Duyệt nụ cười trên khóe miệng Kiều Nam càng rộng hơn....

Chương 95: Móng nhọn của mèo nhỏ

"Duyệt Duyệt, em là bà xã của Cố Thịnh, lại là người phụ nữ của anh, em nói, hai chúng ta cuối cùng người nào mới có được em?" thanh âm Kiều Nam vang lên bên tai Tả Tình Duyệt, rất nhẹ, lại như một chùy mạnh đánh vào trong lòng của Tả Tình Duyệt, ngữ điệu lười biếng mang theo vài phần máu lạnh khiến sắc mặt Tả Tình Duyệt trong nháy mắt trắng bệch.

Hắn đang nhắc nhở cô, giữa bọn họ có một sự đánh cuộc!

Tự tin trong lời nói của hắn, là nhân tố bất an lớn nhất trong lòng cô, người đàn ông này từ trước đến giờ đều tràn đầy tự tin, cô hoàn toàn tin tưởng năng lực và tác phong của hắn, tựa như tin tưởng Cố Thịnh!

Không biết vì sao, sau khi tâm tình bất an, ở trong lòng của Tả Tình Duyệt thế nhưng sinh ra một chút tức giận, tại sao Kiều Nam tự cho là đúng mà nói cô là người phụ nữ của hắn?

Hắn dùng tư thái sẵn thú hướng về phía cô, mà cô lại là con mồi cực tuyệt trong tay hắn!

Cô chỉ muốn một cuộc sống yên lặng, chỉ muốn tạo ra một kỷ niệm tốt đẹp, mà ngay cả một ngày giả ngọt ngào cũng khó khăn như thế sao?

Đầu tiên là Tôn Tuệ San, nữa là Kiều Nam, kẻ phá hoại tiếp sẽ là ai?

Tả Tình Duyệt dừng lại bước chân, chậm rãi ngẩng đầu nhìn cặp con ngươi sắc bén lại lạnh lẽo như rắn của Kiều Nam, cô rất cảm tạ hắn ban ngày không có thừa dịp người gặp nguy, nhưng hiện tại. . .

Pằng một tiếng, thanh âm thanh thúy vang lên, trong nháy mắt khiến vô số người chú ý.

Đúng vậy, hiện tại cô chỉ muốn xóa sạch tà ác và tự tin trên mặt hân!

Cô cũng làm như vậy, hơn nữa cũng không hối hận!

Cử động của Tả Tình Duyệt nhất thời khiến tất cả mọi người thở hốc vì kinh ngạc, ngay cả người đi đường chung quanh đều dừng lại, chỉ chỉ chỗ chỗ về phía bọn họ, muốn nhìn xem, người đàn ông bị đánh đó sẽ trừng phạt cô gái này thế nào, dù sao, thái độ của nam nhân kia thật giống như muốn giết người.

Người đàn ông áo đen đeo mắt kính đứng ở một bên kêu to không tốt, không khỏi bắt đầu cầu nguyện may mắn thay Tả Tình Duyệt!

Khóe miệng Cố Thịnh nhếch lên một nụ cười, rất hài lòng cử động của Tả Tình Duyệt, hân từng nói, Tả Tình Duyệt nhìn như ôn thuận, một khi bị làm phát bực rồi, cũng là lộ ra móng vuốt sắc bén với kẻ địch, hân thích xem bộ dáng thảnh thơi lộ ra móng nhọn của cô, nhất là giờ phút này!

Mặc dù có ý xem kịch vui, nhưng hân cũng đang cảnh giác, Kiều Nam muốn làm gì Tả Tình Duyệt ở trước mặt của hân, đó là chuyện không thể nào!

Mà nhân vật chính trong chuyện "ăn tát" là Kiều Nam thì sắc mặt thay đổi mấy lần, từ gương mặt âm trầm, dần dần khôi phục khuôn mặt tươi cười vừa rồi, con ngươi sắc bén nhìn thẳng mặt xinh đẹp của Tả Tình Duyệt, tựa hồ có đồ vật gì đó chột lóe lên!

Rất tốt! Nữ nhân này ngày đâm một đao trên vai hân, hôm nay lại tát hân một bạt tai, có rất ít nữ nhân dám lặp đi lặp lại động thổ ở trên đầu của hân nhiều lần.

Chỉ là, hân vốn nên giận dữ, nhưng tâm tình giờ khắc này lại hơi cao hứng, điều này càng thêm chứng minh Tả Tình Duyệt đặc biệt, không phải sao?

Khóe miệng nhếch lên nụ cười, nhìn lướt qua Cố Thịnh, trong lòng mỉm cười một cái, xem kịch vui sao? Vỡ kịch do hân diễn không phải tùy tiện có thể xem đâu!

Trong mắt xẹt qua một đường ánh sáng, tiến lên một bước, hướng về phía Tả Tình Duyệt, nhỏ giọng mà nói ra, "Chỉ bằng quan hệ đặc thù giữa chúng ta, anh sẽ dung túng em!"

Kiều Nam cố ý nói mập mờ không rõ, trong mắt nhìn thẳng Tả Tình Duyệt tràn đầy cung chiêu, mà ánh mắt hân như có như không nhìn Cố Thịnh, quả nhiên nhìn thấy mặt vốn là tươi cười của hân trong nháy mắt trầm xuống, hừ! Muốn xem hân diễn kịch, phải trả ra giá cao mới được!

Khoảng cách của hai người rất gần, Tả Tình Duyệt tựa hồ có thể cảm thụ được hô hấp của Kiều Nam!

Dùng sức đẩy thân hình cao lớn của Kiều Nam ra, Tả Tình Duyệt không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, cô tình nguyện buông tha cơ hội chế tạo kỷ niệm tốt đẹp hôm nay, bởi vì, cô mơ hồ cảm thấy hơi thở tản mát ra trên người Cố Thịnh.

Là hơi thở cô rất quen thuộc, cái loại hơi thở mang theo bá đạo và tức giận, thù hận và khát máu khiến cho trong lòng của cô bất an, trong lòng xẹt qua khổ sở, hôm nay hoàn toàn bị phá hư rồi!

Như vậy, chẳng thà khiến tất cả đều dừng lại vào thời khắc này, ít nhất sẽ không khiến trí nhớ cuối cùng ngày hôm nay của cô còn cộng thêm một chút chuyện cô không muốn thấy!

Xuyên qua đám người, Tả Tình Duyệt không ngừng chạy, không trông nom phía sau có người đuổi theo hay không, ra khỏi ách hóa, nhanh chóng ngăn lại một chiếc xe taxi, chui vào.

"Tiểu thư, xin hỏi cô đi đâu vậy?" Tài xế xuyên thấu qua kính chiếu hậu, nhìn Tả Tình Duyệt một cái.

Tả Tình Duyệt cau mày, đi nơi nào? Trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không biết mình nên đi nơi nào, có thể đi nơi nào!

"Cứ đi về phía trước!" Tả Tình Duyệt nhàn nhạt ra tiếng, cô chỉ muốn chạy khỏi nơi này thôi!

Sau khi Tả Tình Duyệt rời đi, hai người đàn ông này nhìn đối phương, giữa ánh mắt giao nhau, tựa hồ có tia lửa đang lóe lên. "Cố tổng tài không đuổi theo vợ của anh?" Kiều Nam nhíu mày, khuôn mặt tuyệt mỹ làm cho người ta say mê.

"Không nhọc người phí tâm!" Cố Thịnh cắn răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt, đôi tay nắm chặt thành quyền, nghiêm nghị cảnh cáo, "Về sau không cho người đến gần cô!"

Hắn cảm nhận được hứng thú của Kiều Nam đối với Tả Tình Duyệt, bất kể mục đích Kiều Nam đến gần Tả Tình Duyệt là gì, hắn đều không cho phép chuyện như vậy xảy ra, Tả Tình Duyệt là người phụ nữ của hắn, không cho phép bất luận kẻ nào mơ ước!

Kiều Nam nhún vai một cái, hắn từ trước đến giờ không thích người khác quơ tay múa chân ở trước mặt của hắn, "Sao người biết là ta muốn đến gần cô, mà không phải cô chủ động tới gần ta? Cố tổng tài, cần phải xem chừng cô vợ xinh đẹp của người, ta chỉ muốn nói. . . Cô ấy. . . Rất mê người!"

Nhìn vẻ mặt hận không thể giết hấn của Cố Thịnh, tâm tình Kiều Nam thật tốt xoay người rời đi, trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, mới vừa rồi cô chạy đi nơi nào?

Không biết vì sao a, hấn muốn đi tìm cô!

Mặc dù mới vừa rồi bị cô tát một cái, nhưng mà hấn đã nói, hấn sẽ dung túng cô, không phải sao?

Khóe miệng nâng lên nụ cười, trong mắt của Kiều Nam xẹt qua một ánh sáng chiếm đoạt!

Lòng của Cố Thịnh bị đau nhói mạnh, rất mê người? Lời của hấn không thể không khiến hấn liên tưởng đến những hình ảnh hạn chế.

"Đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, hận lúc này tát Kiều Nam không phải mình, mà không phải Tả Tình Duyệt!

Nghĩ đến cô gái nhỏ đó, ánh mắt Cố Thịnh ngẩn ra, cô sẽ đi nơi nào? Về nhà sao?

Trong lòng sinh ra nhớ thương, lông mày ngọn núi của Cố Thịnh vặn chặt, bước đi thật nhanh ra khỏi bách hóa. . . .

Mà lúc này Tả Tình Duyệt ngồi ở trên chiếc ghế trong công viên ở quảng trường, bóng đêm đã đen xuống, Tả Tình Duyệt lại không muốn về nhà, chỉ cần vừa nghĩ tới về nhà, trong đầu của cô liền hiện ra mặt âm trầm của Cố Thịnh.

"Tại sao muốn một ngày tốt đẹp cũng khó như vậy?" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng nỉ non, hấn và Cố Thịnh rốt cuộc là thế nào? Vốn cho là giả cho Cố Thịnh chính là hạnh phúc, nhưng không nghĩ đến, hạnh phúc cách cô càng ngày càng xa.

"Trẻ như thế lại ở chỗ này một mình, không sợ gặp phải người xấu?" Thanh âm vang lên trên đỉnh đầu Tả Tình Duyệt, khiến Tả Tình Duyệt nhất thời ngẩn ra, ngẩng đầu, đột nhiên đụng phải hai tròng mắt dịu dàng. . .

Chương 96: Vui mừng ngoài ý muốn

"Là anh à!" Tả Tình Duyệt thấy rõ ràng người tới, trên mặt lộ lên vẻ tươi cười, nhưng nụ cười kia ở trong mắt của Cận Hạo Nhiên, lại có vẻ cực kỳ khó chịu.

Con người ôn hòa lóe lóe, Cận Hạo Nhiên ngồi xuống ở bên cạnh cô, một màn vừa rồi hẳn đúng lúc cũng nhìn thấy, một đường đi theo Tả Tình Duyệt tới nơi này, nhìn cô bồi hồi ở trong màn đêm một mình, trong lòng không khỏi trở lên thương tiếc.

Mặc dù hẳn không biết Kiều Nam có quan hệ với Tả Tình Duyệt thế nào, nhưng từ trạng huống vừa rồi mà xem, quan hệ giữa bọn họ tựa hồ không đơn giản, tính tình Duyệt Duyệt ôn hòa như vậy, cư nhiên nổi giận giơ tay đánh Kiều Nam một bạt tai, điều này làm cho hẳn không thể tưởng tượng nổi.

Càng thêm khiến hẳn suy nghĩ không ra chính là thái độ của Kiều Nam, đối với anh họ rất ít liên lạc này, lần này Cận Hạo Nhiên trở về nước cũng đã nghe về tác phong của hẳn, một thủ lĩnh xã hội đen bị Tả Tình Duyệt bạt tai xong, cư nhiên không có nổi giận, đây là như thế nào?

"Duyệt Duyệt. . . ." ánh mắt Cận Hạo Nhiên dừng lại trên mặt Tả Tình Duyệt, chỉ cần ở chỗ cô, ánh mắt của hẳn tựa hồ liền không cách nào thấy thứ khác, mặt tràn đầy bóng hình xinh đẹp của cô.

"Hử?" Tả Tình Duyệt nhìn tròn mắt của hẳn, lại bị chuyên chú trong mắt của hẳn hù, theo bản năng mở to mắt, tránh tầm mắt của hẳn.

Tả Tình Duyệt ngó ngẩn, muốn nói điều gì, rồi lại không biết nói từ đâu, trong khoảng thời gian ngắn có chút xấu hổ.

"Gió lớn, cẩn thận bị cảm!" Cận Hạo Nhiên cởi áo khoác tây trang của mình ra, tỉ mỉ khoác lên trên vai Tả Tình Duyệt, trong lòng xẹt qua tự giễu, lúc nào thì hẳn lại không biết nói chuyện thế này rồi?

"Cám ơn!" trong lòng Tả Tình Duyệt xẹt qua một dòng nước ấm, đối với Cận Hạo Nhiên, cô luôn có một loại cảm giác thân thiết, loại cảm giác thân thiết này tựa hồ càng ngày càng mãnh liệt.

Cận Hạo Nhiên cười cười, cái hẳn muốn chưa bao giờ là cám ơn của cô, mà chỉ cần cô vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi.

"Chúng ta cùng đi?" Cận Hạo Nhiên đề nghị, chỉ cần ở chung với cô, hẳn không ngại làm bất cứ chuyện gì, chỉ là cảm thấy thân thể Tả Tình Duyệt căng thẳng, hẳn hi vọng cô có thể buông lỏng.

Tả Tình Duyệt không có dị nghị, hai người đứng dậy, sóng vai đi ra công viên, suy nghĩ của Tả Tình Duyệt thủy chung không cách nào từ chuyện vừa rồi phục hồi lại, cô làm sao cũng không có ngờ, vốn tính toán có một ngày tốt đẹp với Cố Thịnh lại sẽ kết thúc như vậy.

Bây giờ Cố Thịnh đang ở nơi nào?

Nên về nhà! Tả Tình Duyệt không khỏi cau mày, cô muốn gặp hắn, lại sợ về nhà, sợ trở lại cái nhà tù nhốt trái tim của cô.

"Hạo Nhiên, nếu như người anh yêu hận anh, anh sẽ làm sao?" Tả Tình Duyệt đột nhiên mở miệng, đánh vỡ trầm mặc quý dị giữa hai người.

Cận Hạo Nhiên khẽ cau mày, không chút do dự trả lời, con người nhìn Tả Tình Duyệt tràn đầy thâm tình, "Anh sẽ tiếp tục yêu cô ấy!"

Lúc bên bờ biển, hắn đã mơ hồ nhận ra oán hận của Tả Tình Duyệt đối với hắn, cô ấy ghét tấ hình lúc nhỏ như vậy, chính là chứng minh tốt nhất, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất hắn suy tư hồi lâu, vẫn quyết định không tỏ rõ thân phận mình ở trước mặt cô.

Có lẽ, hắn có thể dùng thân phận bây giờ để tới gần cô, cho cô quan tâm, làm bạn và sứ giả bảo vệ cô!

"Tiếp tục thương hắn?" Tả Tình Duyệt nỉ non ở trong lòng, cô còn muốn hỏi, nếu như không chịu nổi hận ý của hắn, lại nên làm cái gì? Nhưng, đảo mắt thấy mặt của Cận Hạo Nhiên, Tả Tình Duyệt không cách nào hỏi ra lời.

"Cô gái biết đàn dương cầm phải vui vẻ đó!" Cận Hạo Nhiên đột nhiên dừng lại ở trước mặt cô, trên mặt nở ra nụ cười, con người vụt sáng mang theo hương vị ánh mặt trời, làm cho người ta như gió xuân. Hắn nhớ Duyệt Duyệt khi còn bé là một cô gái hoạt bát sáng sủa, ngay cả bài hát đánh đàn cũng tràn đầy sung sướng, hắn thích Duyệt Duyệt như vậy, lại đau lòng Duyệt Duyệt bây giờ.

Tả Tình Duyệt dừng lại, việc cô không sung sướng rõ ràng như vậy sao? Phải vui vẻ sao? Phải như thế nào mới có thể vui vẻ?

Cô còn chưa kịp phản ứng, tay liền bị một bàn tay ấm áp cầm, thanh âm dịu dàng như nước của Cận Hạo Nhiên truyền đến, "Đi, dẫn em đến một nơi!"

Tả Tình Duyệt cũng không có cự tuyệt, cô biết người đàn ông này sẽ không làm thương tổn cô!

Cận Hạo Nhiên lái xe chở Tả Tình Duyệt dừng lại trước một tiệm sinh vật biển, Tả Tình Duyệt nhìn đèn đổi màu lập trên chiếu bài ở trong màn đêm, nghi ngờ nhìn về phía mặt thần bí của Cận Hạo Nhiên.

"Anh dẫn em tới nơi này làm gì?"

Cận Hạo Nhiên lại không có trả lời cô, thẳng xuống xe, đi tới bên chỗ Tả Tình Duyệt, lịch sự mở cửa cho cô, "Dẫn em đi gặp một người bạn!"

"Bạn?" Đã trễ thế này, ở chỗ này gặp bạn?

Cận Hạo Nhiên khẳng định gật đầu một cái, lôi kéo Tả Tình Duyệt vào tiệm sinh vật biển.

"Tiệm sinh vật biển này là tiệm sinh vật duy nhất mở cửa 24h, nơi này có rất nhiều đồ anh thích!" Đi tới cửa, Cận Hạo Nhiên chỉ gật đầu với bảo vệ một cái, liền đi thẳng vào, bộ dạng rất quen thuộc.

Đi vào trong tiệm, Tả Tình Duyệt sợ ngây người, cô tựa hồ bị nước biển và cá lội bao quanh, nếu không phải Cận Hạo Nhiên lôi kéo cô đi về phía trước, cô đều quên chuyển bước.

"Này. . . . ."

"Như thế nào? Có phải rất thích hay không?" Cận Hạo Nhiên cung chiêu nhìn Tả Tình Duyệt, trong đầu hiện ra hình ảnh cô gái nhỏ bơi trong nước như cá, nụ cười trên mặt càng đậm.

"Thích, rất thích!" Tả Tình Duyệt cách thủy tinh, đến gần những loại cá kia, cô rất lâu không có có gần những đồng bạn này, nhớ lại ba năm nay bị ba mẹ đón về nhà, bọn họ hạn chế cô gần tất cả những thứ liên quan đến biển, nói cô phải có dáng vẻ đại gia khuê tú, không thể làm họ mất mặt.

Cũng không ai biết cô hoài niệm cuộc sống đã qua cỡ nào!

Cô thật không ngờ, người đàn ông này sẽ cho cô một kinh hỉ như vậy, hẳn giống như rất hiểu rõ cô, không chỉ đàn bà nhạc cô thích nhất, cả cô thích những thứ này hẳn cũng biết!

Cận Hạo Nhiên nhìn cô đã hết u buồn và lo lắng vừa rồi, còn thêm mấy phần vui vẻ khi còn bé, trong lòng của hắn ấm áp, nếu cô có thể vĩnh viễn vui vẻ như vậy thì tốt!

Giờ phút này, cô giống như tinh linh trong nước, xinh đẹp làm cho người ta đẹp mắt!

"Duyệt Duyệt. . ." Cận Hạo Nhiên không kìm hãm được kêu thành tiếng, nghĩ đến thời gian hai người vui vẻ, vô tư khi còn bé làm kích động tim của hắn, khiến hắn rất muốn nói cho cô biết, hắn chính là bé trai khi còn bé đã cứu cô từ biển lên, đánh đàn cùng với cô, cam kết muốn cả đời ở bên cạnh cô.

Nhưng, lý trí trong nháy mắt trở lại, hắn không thể làm như vậy!

Hắn không xác định trong lòng của cô rốt cuộc nghĩ như thế nào, cũng không xác định sau khi hắn rời đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến cô oán hận, càng thêm không biết cô biết được mình là ‘ Vô sò nhỏ ’ rồi sẽ có phản ứng như thế nào, ngộ nhỡ từ đó cô không để ý tới hắn, hắn nên làm cái gì?

Hắn không thể chịu đựng cái kết cục này, cũng không cách nào mạo hiểm như vậy!

"Thế nào?" Tả Tình Duyệt nhìn về phía Cận Hạo Nhiên, chờ đợi lời kế tiếp của hắn.

"Không có gì, đi, bây giờ chúng ta phải đi gặp người bạn anh nói!" Cận Hạo Nhiên nhanh chóng sửa sang lại tâm tình mình, khôi phục nụ cười vừa rồi, lôi kéo tay Tả Tình Duyệt tiếp tục đi vào trong. . . .

Chương 97: Ai đau lòng?

Tả Tình Duyệt bị Cận Hạo Nhiên kéo đi, trong mắt hiện lên màu xanh biếc của nước hồ, ánh mắt trở nên rung động, thật là lạ tại sao đối với nơi này cô cảm thấy có chút quen thuộc.

Đi tới bên hồ Cận Hạo Nhiên buông tay Tả Tình Duyệt, rồi đưa tay lên huýt một tiếng sáo, lập tức một con vật nhỏ từ dưới nước bơi về phía Cận Hạo Nhiên.

"Ôi..." Tả Tình Duyệt ngạc nhiên mở to mắt, nhìn con vật trước mắt mình, nói không nên lời, trong lòng trào lên niềm xúc động, cô lúc này thật muốn khóc, đã ba năm cuối cùng cô lại được nhìn thấy người bạn tốt một lần nữa!

Một con cá heo!

Một con cá heo vô cùng đặc biệt, Tả Tình Duyệt có thể ngay lập tức nhận ra bởi cô và nó từng là những người bạn thân thiết!

"Bé yêu... đây là bạn tốt của chúng ta" Cận Hạo Nhiên đưa tay lên vuốt đầu cá heo, không cần nhìn hắn cũng biết Tả Tình Duyệt đang rất xúc động.

Điều này làm trong lòng hắn rất vui mừng, xem ra mấy ngày nay công sức hắn bỏ ra không uổng phí!

“Anh làm sao tìm được nó?” Tả Tình Duyệt ngồi xổm xuống bên cạnh Cận Hạo Nhiên, đưa tay đụng vào thân cá heo, cô càng thêm vui khi thấy nó không từ chối việc cô đụng vào. Ngược lại nó còn phát ra một âm thanh biểu lộ sự thích thú dường như nói với Tả Tình Duyệt rằng nó rất vui khi được gặp lại cô.

Ba năm trước, lúc cô rời khỏi nơi này rất vội vàng thậm chí không kịp tạm biệt người bạn tốt này!

Cô thật không ngờ hôm nay lại gặp nhau trong tình huống này!

Hôm nay không biết người đàn ông này sẽ mang cho cô bao nhiêu bất ngờ nữa?

“Vô tình thấy chú cá heo này liền thích! Cảm giác có gì đó quen thuộc” Cận Hạo nhiên tránh né ánh mắt cô, hắn không muốn nói ra sự thật, thực ra sau một chuyến đi biển, hắn chợt nhớ ra: Tả Tình Duyệt và hắn còn có một người bạn rất thân nữa. Thậm chí hắn biết người bạn này là nhờ Tả Tình Duyệt giới thiệu, đấy chính là chú cá heo “Bé yêu”.

Tả Tình Duyệt không quan tâm đến lời nói của Cận Hạo Nhiên, cúi xuống, chú cá heo liền hôn lên gương mặt cô, đây là việc trước đây cô rất thích!

Cá heo dường như cảm nhận được tâm trạng Tả Tình Duyệt, chú ta cứ hôn mãi lên gương mặt cô, quấy đạp thân thể làm bắn lên vô số bọt nước, khiến quần áo cô ướt hết. Hai người cùng cá heo chơi rất vui vẻ, quên cả thời gian.

“Anh biết không, khi còn nhỏ tôi có một người bạn thân, ở bên cạnh cậu ý, tôi cảm thấy rất an toàn!” Có lẽ rất vui mừng khi gặp lại “Bé yêu”, Tả Tình Duyệt mới nói tới người bạn thân mà trước tới nay cô ít khi nhắc đến.

Cận Hạo Nhiên đột nhiên ngắt ra, chú ý tới biểu cảm của Tả Tình Duyệt, không muốn bỏ sót chút biểu tình nào trên mặt cô “Cậu ta... có phải cũng là bạn của cá heo”

“Đúng vậy” Tả Tình Duyệt suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hạ mi mắt từ sâu trong đôi mắt có điều gì chợt lóe lên nhanh đến nỗi chẳng ai có thể nhận ra.

“Vậy... cậu ta hiện tại...” Cận Hạo Nhiên cẩn trọng hỏi Tả Tình Duyệt sợ nếu không cẩn thận sẽ chọc cô nổi giận. Thực ra hắn rất muốn biết, tình cảm cô đối với hắn lúc trước như thế nào, sao hồi đấy cô lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Trong mắt Tả Tình Duyệt thoáng qua tia đau đớn, sau đó giống như đang trốn tránh điều gì, lắc đầu “Tôi không biết! Kể từ sau khi cậu ta rời khỏi, không còn gặp nữa!”

Cận Hạo Nhiên cười miễn cưỡng, không muốn làm cho Tả Tình Duyệt chú ý “Không có gì, hiện đã muộn rồi để tôi đưa cô về nhà! Muốn gặp “Bé yêu”, còn rất nhiều dịp khác”

Trong lòng Cận Hạo Nhiên cảm thấy tổn thương nhưng hắn cũng thấy mình may mắn bởi đã không nói cho Tả Tình Duyệt biết mình là người bạn lúc nhỏ của cô. Nếu nói ra chắc không có cơ hội bên Tả Tình Duyệt nữa. Hắn lần đầu tiên thấy ghét cha mẹ cùng gia tộc, chính họ đã bắt hắn rời đi, nếu không chắc giờ này hắn và cô vẫn là một đôi bạn thân thiết vui đùa trên bờ biển.

Mặc dù bây giờ hắn có thân thể hiển hách nhưng với hắn thì Tả Tình Duyệt còn quan trọng hơn gấp nhiều lần!

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, về nhà, cô không muốn trở về.

Tả Tình Duyệt biết đã muộn lắm rồi! Nếu Cố Thịnh biết được cô về muộn chắc sẽ không vui!

Thở dài, cô cố trốn cũng không thoát được không phải sao?

Cô gật đầu với Cận Hạo Nhiên tỏ vẻ đồng ý, lưu luyến chia tay với “Bé yêu”, hai người ra khỏi nơi đó, tâm trạng hai người so với lúc vào đang bất đồng. Bên ngoài Tình Duyệt tỏ ra rất vui vẻ nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo sợ khi trở về biệt thự.

Mà Cận Hạo Nhiên kể từ khi nghe câu nói của Tả Tình Duyệt thì tâm trạng không thể thốt lên được

Trên xe, không khí tĩnh lặng bao trùm, xe vào biệt thự, trước cổng chính dừng lại, nhà chính giờ đã tắt đèn, , điều này làm Tả Tình Duyệt thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút mất mát. Tự giễu mình, vô cùng khổ sở, sao Cố Thịnh lại phải đợi cô chứ?

"Cám ơn anh, Hạo Nhiên!" Sau khi xuống xe, Tả Tình Duyệt đem áo khoác trả lại cho Cận Hạo Nhiên, hôm nay hắn đã làm tâm trạng của cô khá lên!

"Em mặc đi! Trên người em quần áo đã ướt hết rồi, cẩn thận bị cảm!" Cận Hạo Nhiên muốn mặc thêm áo cho cô nhưng bị Tả Tình Duyệt tránh né.

"Không sao, em trở về sẽ lập tức tắm nước nóng, anh không phải lo lắng!" Tả Tình Duyệt như đang trốn tránh cái gì, Cận Hạo Nhiên nhìn cô với ánh mắt nóng rực, tâm ý của hắn, cô làm sao mà không nhìn ra?

Cô bây giờ ở trong tình huống, không thể đáp lại hắn!

Thông minh như Cận Hạo Nhiên, dĩ nhiên hiểu cô đang né tránh mình, lẽ nào cô sợ Cố Thịnh hiểu lầm?

"Nếu như người anh yêu hận anh, anh sẽ làm sao?", trong lòng cô chỉ quan tâm đến Cố Thịnh sao?

Trong lòng xẹt qua một tia khổ sở, đợi đến khi hần kịp phản ứng, Tả Tình Duyệt đã đi tới cửa, nhìn theo bóng lưng cô, Cận Hạo Nhiên suy nghĩ.rối bời . . . .

Tả Tình Duyệt đẩy cửa ra, một phòng đen mờ mịt cũng không gây trở ngại cho cô, cô đi thẳng về phía thang định lên lầu, chuẩn bị trở về phòng của mình.

Đột nhiên, trong đại sảnh ánh đèn sáng choang, khiến Tả Tình Duyệt nhất thời kinh ngạc.

"Cô còn biết về nhà?" Thanh âm lạnh như băng từ phía sau lưng truyền đến, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, Cố Thịnh vẫn còn ở chỗ này? Đã trễ thế này, hần không phải nên đi ngủ sao?

Hay hần đang đợi cô?

Trong lòng dâng lên niềm vui, xoay người nhìn về phía ghế sa lon nơi Cố Thịnh đang ngồi, giây kế tiếp, cô hủy bỏ suy nghĩ vừa rồi của mình, bởi vì sắc mặt Cố Thịnh đang lạnh lùng đến độ băng giá, dường như sắp nổi cơn thịnh nộ . . .

Chương 98: Tra hỏi

"Thịnh, anh còn chưa ngủ à?" Tả Tình Duyệt thận trọng hỏi, bị đôi mắt bén nhọn của hần nhìn, chột chột dạ, nghĩ lại, chột dạ? Tại sao cô phải chột dạ? Cô đâu có làm chuyện gì có lỗi với hần!

Cố Thịnh bỗng từ trên ghế salon đứng lên, từng bước từng bước đi về phía Tả Tình Duyệt , đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú cô, trong lòng cười lạnh, hần không ngủ? Nói cho đúng thì hần không thể ngủ!

"Nếu ngủ chẳng phải đã bỏ lỡ một màn kịch hay rồi sao?"

Lúc Cố Thịnh chỉ cách Tả Tình Duyệt một bước ngắn bỗng dừng lại, nhìn từ trên xuống dưới Tả Tình Duyệt, thấy quần áo cô đều bị ướt, bó sát vào cơ thể để lộ những đường cong tuyệt mỹ, trong mắt hần bùng lên ngọn lửa dữ dội!

Tả Tình Duyệt ngăn ra, lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Cố Thịnh, lập tức ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt hắn, "Anh . . . Anh chắc đã hiểu lầm, Hạo Nhiên anh ấy chỉ . . ."

Cố Thịnh chắc đã nhìn thấy Cận Hạo Nhiên đưa cô trở về, Tả Tình Duyệt vội vàng muốn giải thích, lại bị Cố Thịnh lạnh giọng cắt đứt.

"Hiểu lầm cái gì?" Vừa rồi hắn thấy rất rõ ràng, người đàn ông đưa cô trở về là Cận Hạo Nhiên, việc cô lập tức giải thích càng khiến hắn không vui, trong lòng cô muốn cảm sùng hắn sao?

Đáng chết! Cô ta nghĩ mình là ai? Hắn là kẻ dễ dàng bị xỏ mũi sao?

Tả Tình Duyệt cau mày, cô nhìn thấy trong mắt Cố Thịnh là sự không tin tưởng, trong lòng chợt nhói đau, chẳng phải từ trước đến nay điều gì hắn đã suy nghĩ và quyết định sẽ không cho ai được quyền giải thích và thay đổi, không phải sao?

"Em hơi mệt, em đi nghỉ trước!" Tả Tình Duyệt xoay người định lên lầu, cô không muốn hôm nay làm "bao cát" trút giận cho Cố Thịnh, cô thật sự rất mệt, cô không biết mình có thể khiến hắn vui đi hận thù hay không, cô muốn cho bản thân một cơ hội, muốn ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai tỉnh giấc, cho dù cơn ác mộng tiếp tục, Tả Tình Duyệt cũng không nỡ lời oán hận, cô hi vọng hôm nay dừng lại đây thôi để cho cô được nghỉ ngơi!

Nhưng ngay cả mong ước đơn giản như vậy cũng là xa xỉ với cô, trên cánh tay truyền đến cảm giác đau.

"Mệt mỏi? Hừ! Hôm nay, cô và hắn ta làm chuyện gì, sao giờ lại mệt mỏi?" Cố Thịnh không thể dừng suy nghĩ về cảnh mà hắn vừa mới trông thấy. Cô khoác áo của Cận Hạo Nhiên! Chẳng nhẽ Cận Hạo Nhiên cùng cô có tình ý với nhau.

Hơn nữa, người cô ướt nhẹp, sao có thể giải thích?

"Cố Thịnh, anh đừng cố tình gây sự!" Tả Tình Duyệt cố gắng hất tay của hắn ra, trong lời nói của hắn hàm chứa sự khinh miệt và giễu cợt một lần nữa làm cô tổn thương, trong lòng hắn cô là cái gì? Trong mắt hắn, cô có lẽ chỉ là một người phụ nữ có giá trị lợi dụng, cô không muốn, chính hắn đã nhiều lần đẩy cô vào lồng ngực người đàn ông khác, vậy tại sao giờ lại là lỗi của cô?

"Cố tình gây sự?" Cố Thịnh ánh mắt lạnh băng, hắn cố tình gây sự? Rất tốt! Tiểu Miêu lại đuổi móng nhọn ra rồi sao?

"Anh buông tôi ra!" Tả Tình Duyệt lông mày nhíu chặt, hắn nắm cánh tay cô mỗi lúc một chặt hơn, Cố Thịnh muốn cô cảm thấy sợ hãi .

"Hôm nay trò chơi còn chưa kết thúc, tôi làm sao để cô đi được?" Cố Thịnh nhếch miệng, trong mắt xẹt qua ý cười khinh bỉ, đưa tay nắm cằm Tả Tình Duyệt, ép cô nhìn thẳng mắt mình, hài lòng khi thấy trong mắt cô sự kinh hãi.

"Đúng, trò chơi còn chưa kết thúc, cô đã thỏa thuận với tôi, hôm nay đều nghe theo tôi, không phải sao?" Tả Tình Duyệt cố nén đau, trong lòng có dự cảm không tốt.

"Nghe lời anh? Anh nói đi muốn tôi làm thế nào mới gọi là nghe lời?" Cố Thịnh cười khế, hắn không ngại nghe theo sắp xếp của cô trong trò chơi này, nhưng điều kiện là không được xúc phạm hắn, nhưng người phụ nữ này thật không biết phải trái, hắn nghĩ Tả Tình Duyệt sau khi đi khỏi Bách hóa, nhất định sẽ về nhà, cho nên, hắn cũng vội vã quay về, hắn thậm chí còn nghĩ hắn nên làm thế nào để an ủi cô. Nhưng về đến nhà, chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Không sao, hắn đợi, có lẽ cô cần một chút thời gian để bình tĩnh lại!

Nhưng hắn đợi đến tối muộn thì nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác trở về, lại còn chia tay trong lưu luyến, bịn rịn.

Đã trễ thế này, hắn không tin hai người chỉ là vô tình gặp nhau!

"Em. . ." Tả Tình Duyệt mở miệng, cô chỉ muốn nói hắn buông tay mình ra!

Nhưng chưa kịp nói, Cố Thịnh liền nhẹ ôm eo Tả Tình Duyệt, để cho cô dán chặt vào hắn, giống như là sự trừng phạt, Cố Thịnh không chút thương tiếc hôn cô, hơi thở cuồng nhiệt bao phủ Tả Tình Duyệt, chính hắn giờ đây cũng không biết ý thức được mình đang ghen.

Hắn ghét người đàn ông khác đến gần cô, bởi cô là của hắn!

Nghĩ đến vừa rồi có lẽ Cận Hạo Nhiên cùng với cô cũng làm chuyện này, trong mắt Cố Thịnh ngọn lửa bùng nổ dữ dội, đây không phải là hôn nữa, mà là gặm cắn, mùi máu tanh trong nháy mắt ở trong miệng hai người lan tràn, hơi thở nóng rực, Cố Thịnh có một loại khoái cảm chiếm hữu mãnh liệt, nhưng Tả Tình Duyệt lại bị hành động này làm cho sợ hãi.

Tả Tình Duyệt muốn chạy trốn lại trốn không thoát, cô trốn không thoát cuộc hôn nhân này giống như nhà tù giam cầm cô!

Cảm thấy bất lực, lòng chua xót, đau đớn. . .

Tất cả cảm xúc dồn nén bỗng dâng trào khiến Tả Tình Duyệt muốn gục ngã.

Nhắm mắt lại, nước mắt cô chảy xuống, cô nhớ lại trước đây từng hỏi Cận Hạo Nhiên.

‘ Nếu người anh yêu hận anh, anh sẽ làm thế nào? ’

Tiếp tục yêu hắn? Nhưng là càng yêu càng chịu nhiều tổn thương? Có nên thương yêu hắn nữa không?

Cô không biết mình chịu đựng được bao lâu nữa!

Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, hắn vốn kịch liệt hôn cô lúc này dừng lại, thấy trên mặt Tả Tình Duyệt trên mặt đầy nước mắt khiến lòng hắn chợt đau nhói, không thể tiếp tục nữa, bị hắn hôn cô cảm thấy khó chịu như vậy? Đau khổ như vậy sao?

Trong lòng có chút khổ sở, tay hắn ôm cô đột nhiên buông ra, khiến Tả Tình Duyệt chưa kịp chuẩn bị ngã trên mặt đất.

"Đừng tỏ vẻ đáng thương như thế, trò chơi của chúng ta đến đây là kết thúc!" Cố Thịnh lạnh lùng liếc mắt nhìn Tả Tình Duyệt, cố ngăn không cho bản thân mình đi tới đỡ cô dậy, hắn tự nói với mình, trò chơi kết thúc, hắn vẫn chưa để tình cảm của bản thân đi lung tung.

Oanh một tiếng, đầu Tả Tình Duyệt trống rỗng, trò chơi kết thúc, cuối cùng đã kết thúc sao?

Tại sao trong lòng cô lại mong nó không kết thúc, chẳng nhẽ cô đã trở nên quá tham lam hay sao?

Có suy nghĩ này, cô nén giận hít thở thật sâu, rồi Tả Tình Duyệt ngẩng lên nhìn sâu vào đôi mắt Cố Thịnh, trên mặt thể hiện sự kiên cường, khó khăn đứng lên, nở nụ cười rục rịch nhìn Cố Thịnh. Sau đó xoay người, cô muốn về phòng mình. . .

Lúc cô xoay người rời khỏi cũng là khi nụ cười và sự kiên cường trên mặt biến mất thay vào đó chính là nước mắt, cô thương tiếc thời gian tốt đẹp sao mà thật ngắn ngủi và đau khổ nhận lãnh một kết cục bi thương!

Cô rời đi, Cố Thịnh nhìn chằm chằm theo bóng lưng ấy, ánh mắt sắc bén như dao của hắn như muốn đâm thủng người Tả Tình Duyệt, vừa rồi hành động của cô ta có ý gì? Muốn thị uy với hắn sao?

Người phụ nữ đáng chết!

Hắn không thích vẻ mặt vừa rồi của cô, đôi tay bỗng siết chặt, hắn vội bước đi theo. . .

Chương 99: Tuyên thệ chủ quyền

Mở cửa, vào nhà, động tác làm liền một mạch, đóng cửa lại, Tả Tình Duyệt không có phát hiện khoảnh khắc cô đóng cửa đã đem một người đàn ông đang tức giận ngăn cách ở ngoài cửa, tựa vào trên cửa, cô cuối cùng vô lực mặc cho thân thể ngồi xuống đất.

Hôm nay tất cả đều để lại trong đầu cô một dấu ấn khó phai, cô an ủi mình, mặc dù ngày hôm nay kết thúc như vậy, nhưng cô cũng đã có một kí ức tốt đẹp để nhớ lại, không phải sao?

Hôm nay Cố Thịnh đối với cô muốn gì được đó, đối với cô dịu dàng che chở, cô cho là lòng mình sẽ tốt lên chút ít, nhưng vẫn không thể ngăn được nước mắt chảy ra, nức nở nghẹn ngào khóc ra thành tiếng.

Rầm rầm rầm!

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên sau lưng Tình Duyệt, thân thể đột nhiên ngẩn ra, nhất thời để phòng.

"Mở cửa!" Cố Thịnh khẽ nguyên rửa, nữ nhân đáng chết, động tác đóng cửa lại nhanh chóng như vậy? Dùng sức gõ cửa phòng, hần hối hận, nhớ lại nụ cười thoáng qua của cô trước khi rời đi, hần cũng không định bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy!

"A. . . . ." Tả Tình Duyệt lập tức đứng dậy, trong mắt mang theo một chút hoảng hốt, hần muốn làm gì? Trong đầu hiện ra bộ dáng thô bạo của Cố Thịnh, trong lòng trầm xuống, lưu loát khóa cửa.

"[bad word]!" Cố Thịnh gõ hồi lâu cũng không có động tĩnh, mặt mày anh tuấn khó coi tới cực điểm, hành động của Tả Tình Duyệt không nghi ngờ gì đã tiến thêm một bước khiêu chiến quyền uy của hần, tự ái đàn ông bị kích thích mãnh liệt, con ngươi sắc bén lạnh lại, rất tốt! Nữ nhân này coi lời nói của hần như gió thoảng bên tai?

Nghĩ đến cái gì, Cố Thịnh ngưng gõ cửa, thân hình cao lớn đi vào gian phòng bên cạnh.

Tiếng gõ cửa dừng lại, Tả Tình Duyệt thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây kế tiếp, trong lòng cô cả kinh, theo bản năng nghĩ tới ngoài cái cửa này, phòng của cô và Cố Thịnh còn có một cánh cửa thông nhau, hơn nữa, cánh cửa này chỉ có Cố Thịnh ở bên kia có thể khóa, hoàn toàn là tiện cho Cố Thịnh!

Từ tính tình của Cố Thịnh cũng đoán được, xem ra tối hôm nay hần không vào được sẽ không bỏ qua, nhưng cô lại không muốn sẽ cùng hần tiếp tục dây dưa.

Tả Tình Duyệt quét mắt nhìn căn phòng, ánh mắt rơi vào bàn trang điểm, nếu như đem nó dời qua, hy vọng có thể ngăn trở Cố Thịnh đi vào.

Nhưng dựa vào hơi sức của cô, còn chưa kịp di chuyển bàn trang điểm, pằng một tiếng, cửa được mở ra, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, nhìn về phía cửa, thấy khuôn mặt sát khí của Cố Thịnh đang tiến về phía mình, đôi mắt như chim ưng không chớp nhìn cô.

"Thế nào? Cô cứ như vậy không hoan nghênh tôi?" Cố Thịnh nhếch miệng, khiến cả người Tả Tình Duyệt muốn run rẩy, có một sự sợ hãi vô hình tràn ngập trong không khí.

Nữ nhân này muốn dùng bàn trang điểm chặn cửa sao? Nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một phen, thân thể mảnh mai như vậy, làm sao di chuyển nổi cái bàn trang điểm?

Tả Tình Duyệt theo bản năng lui về phía sau, ánh mắt lóe lên, hấn muốn làm gì?

"Đừng quên chúng ta là vợ chồng! Có người vợ nào không để cho chồng mình vào phòng hay sao?" Cố Thịnh từng bước từng bước hướng tới Tả Tình Duyệt, hiện tại biết sợ sao? Mới vừa rồi người phụ nữ đối với hấn cười thị uy là ai nhỉ?

"Thịnh. . . . ." Tả Tình Duyệt bị giường ngăn trở, thân thể ngã ngồi xuống giường, dáng vẻ quỵn rũ khiến ánh mắt Cố Thịnh bỗng chốc khóa chặt, hấn cười một bấu vật! Nhìn cô gái thanh thuần này càng ngày càng có mị lực! Khó trách sẽ làm Cận Hạo Nhiên đối với cô si mê, hiện tại ánh mắt của Kiều Nam nhìn cô cũng không bình thường!

"Muốn cầu xin tôi? Không được trưng ra khuôn mặt khổ sở đó, tôi thích cô cười, cười lên!" giọng nói Cố Thịnh đột nhiên cất cao, tức giận như núi lửa bộc phát, nói với cô.

Tả Tình Duyệt nắm thật chặt mép giường, dáng vẻ Cố Thịnh giờ phút này quá quen mắt, cô gần như có thể dự liệu được chuyện kế tiếp. Cười? Cô cười được sao? Ở trước mặt một Cố Thịnh như vậy, cô cho dù muốn kiên cường cũng không có sức lực!

Chấp nhận mở to mắt, hấn muốn làm cái gì thì cứ làm đi!

Cô không ngăn cản được, không phải sao?

Hành động của cô không khác gì là thêm dầu vào lửa, khiến hấn không thể nhịn được nữa.

Cố Thịnh như con sư tử đang nổi giận, hung hăng đẩy cô ở trên giường, xé rách quần áo trên người cô, cả người đè lên cô, tách ra hai chân của cô, gạt quần lót, không có chút nào liên tiến

vào lúc cô chưa chuẩn bị xong.

"Ah. . . . ." Tả Tình Duyệt thống khổ kêu rên, lông mày nhú chặt, người đàn ông ở trên người cô cố ý gia tăng sức lực mỗi lần ra vào, không ngừng công chiếm thân thể của cô.

"Nhớ, từ hôm nay trở đi, thân thể này là của mình tôi đấy! Nếu để cho tôi phát hiện có dấu vết người đàn ông nào khác, hậu quả cô nhất định không gánh nổi!" Cố Thịnh ở bên tai của cô bá đạo tuyên cáo quyền sở hữu, hô hấp nóng rực tựa hồ muốn làm phỏng Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, khóe miệng nâng lên chút châm chọc, thân thể của cô là của hắn, vậy thân thể của hắn là của ai?

Lisa, Tôn Tuệ San? Hay là những người đàn bà khác?

Giữa bọn họ chưa từng có ngang hàng!

Suốt đêm Cố Thịnh không biết bao nhiêu lần muốn Tả Tình Duyệt, Tả Tình Duyệt mỗi lần đều bất tỉnh, mỗi một lần tỉnh lại, còn chưa có mở mắt ra, lại đã cảm thấy có cái gì đó lại không ngừng ra vào trong thân thể mình, cô giống như là một nô lệ trên giường chính cống.

Tả Tình Duyệt lần cuối cùng tỉnh lại, ngoài trời đã sáng choang, còn chưa có mở mắt ra cũng cảm thấy cả người giống như là bị xe đè nát, đặc biệt là giữa hai chân đau nhức nhắc cô nhớ, tối hôm qua Cố Thịnh điên cuồng đến cỡ nào

Mở mắt ra, bên cạnh đã không có bóng dáng của Cố Thịnh, cô không biết hắn đi lúc nào, chỉ biết khoảng trống bên cạnh lạnh như băng.

"Muốn giống như một đôi vợ chồng bình thường, thì ra cũng khó như vậy!" Tả Tình Duyệt thở dài, tự giễu cười cười, những thứ này đều là cô cầu cũng không tới, nghỉ nhiều như vậy cũng chỉ tăng thêm phiền não thôi!

Giùng giàng muốn đứng dậy, nhưng chỉ nhẹ nhàng động, thân thể liền đau nhức không dứt, nhìn đồng hồ, đã qua mười giờ, lúc này Cố Thịnh đã đi công ty rồi!

Cô cũng không cần đi làm bữa ăn sang cho hắn nữa, định nằm ở trên giường ngủ tiếp.

Cô ngủ một cái, ngủ thẳng tới tối, bụng phát ra một hồi kháng nghị, Tả Tình Duyệt khổ sở cười cười, xem ra cô vẫn bị cái đói làm cho tỉnh!

Miễn cưỡng rời giường, nhanh chóng rửa mặt, chuẩn bị đi tìm chút đồ ăn lót bụng, sau đó sẽ

làm bữa tối cho Cố Thịnh.

Nhưng khi cô đi vòng qua đại sảnh, vào phòng ăn, nhìn thấy trên bàn ăn đã bày đầy thức ăn, mà trên bàn ăn ngoài chồng của cô, Cố Thịnh, còn có chị họ của cô Tôn Tuệ San!

Cụp mắt xuống, Tả Tình Duyệt cố gắng bách mình không nhìn tới bọn họ, đi thẳng vào bếp, xem ra cô tối hôm nay không cần vì Cố Thịnh chuẩn bị bữa tối rồi, cô nghĩ mình lấy một chút thức ăn đơn giản, trở về phòng tiếp tục ngủ, có lẽ tối hôm nay, cô sẽ được yên tĩnh.

Nấu một tô mì, định ở trong bếp ăn, mùi vị bình thường vẫn thích ăn, hôm nay ăn vào trong miệng không có một chút hương vị.

"Nhất định bỏ ít gia vị rồi!" Tả Tình Duyệt bỏ thêm muối, thêm hột tiêu, cố gắng bách mình nở nụ cười.

"Em họ, sao lại một mình ở trong bếp ăn những thứ này?" Giọng nữ sau lưng vang lên, mang theo cố ý châm chọc, khiến tay Tả Tình Duyệt run lên, toàn bộ muỗng muối nhất thời đổ hết vào trong tô.

Chương 100: Cố ý coi thường

Cả người Tả Tình Duyệt cứng đờ, trước kia cô không thấy ghét giọng nói của Tuệ San, hiện tại, chỉ nghe một lần, trong lòng của cô sẽ thấy ghê tởm, cô ăn cái gì cũng không thấy ngon!

Định đem tô mì vứt đi, xoay người muốn rời khỏi bếp - nơi đang có Tôn Tuệ San.

"Em họ, thế nào? không muốn nhìn thấy chị? Em bây giờ đường đường là Cố phu nhân, tại sao có thể tùy tiện ăn những thứ đồ này? Xem ra Thịnh cũng không biết đau lòng cho em nha!" Tôn Tuệ San không nghĩ để Tả Tình Duyệt dễ dàng rời đi, ngày hôm qua ở trung tâm thương mại thật làm cô mất mặt, làm hại cô cả đêm không ngủ được!

Chận lại, vòng qua trước mặt Tả Tình Duyệt, giơ tay lên, cố ý lắc lắc tay, giống như là muốn khoe cái gì.

Trên tay của cô chính là chiếc nhẫn kim cương hôm nay Cố Thịnh tặng cho cô, cô cố ý, Tả Tình Duyệt dĩ nhiên nhìn thấy, trên mặt nổi lên tươi cười, "Chị họ, chị kết hôn à? Chúc mừng nha!"

Tả Tình Duyệt nhàn nhạt nói lời chúc mừng, Tôn Tuệ San cố ý như vậy, cô sao lại không biết, chiếc nhẫn trên tay cô ta, chắc là quà của Cố Thịnh!

Tôn Tuệ San ngó ngẩn, không vui nhìn Tả Tình Duyệt, lúc nào thì cô em họ mảnh mai trở nên sắc bén như vậy rồi?

"Kết hôn? Kết hôn có gì tốt! Sau khi kết hôn chẳng những chồng mình không còn thương yêu, còn phải nhìn anh ta cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, so với kết hôn, chị lại nguyện ý làm một tình nhân! Em biết không, lúc Thịnh đưa cho chị chiếc nhẫn kim cương thật dịu dàng, còn mời chị tối nay tới nhà dùng bữa ăn tối, nói không chừng. . . . ." Tôn Tuệ San tiếp tục đóng đưa tay mình, thưởng thức chiếc nhẫn trên tay, ánh mắt như có như không nhìn Tả Tình Duyệt, cô cũng không tin Tả Tình Duyệt thật không để ý!

Chỉ là, làm cho cô thất vọng, Tả Tình Duyệt cười thản nhiên như cũ, tựa hồ không có đem thị uy của cô để vào mắt, trong lòng nảy sinh cảm giác bị thất bại, nổi lên ý ác, ngụ ý nói, "Nói không chừng tối nay sẽ có một đêm lãng mạn, Duyệt Duyệt, em cũng là vợ của Thịnh, em cũng biết làm như thế nào mới chiếm được lòng anh ấy! Em có thể dạy cho chị một chút được không?"

Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, hiện tại người tình của chồng cô nhờ cô dạy cách phục vụ anh ta? Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, cô còn không dám tin, đây coi là cái gì?

"Kinh nghiệm phục vụ đàn ông của chị so với tôi cũng không ít mà!" Tả Tình Duyệt cũng không còn nghĩ cô ta là chị họ của mình nữa, khoảnh khắc cô ta đi câu dẫn Cố Thịnh, tình cảm chị em họ đã bị chính Tuệ San chà đạp lên rồi.

"Em. . . . ." Tôn Tuệ San giống như bị nói trúng khuyết điểm, hung hăng nhìn chằm chằm Tả Tình Duyệt.

"Tôn tiểu thư, nếu như không có chuyện gì khác, xin lỗi tôi không tiếp được rồi!" Tả Tình Duyệt vẫn nhẹ nhàng cười, Tôn Tuệ San muốn thị uy sao? Nếu như cô để ý những gì cô ta nói, không phải đã mắc bẫy của cô ta rồi sao?

Cô ở trước mặt Cố Thịnh đã rất hèn mọn rồi, nếu ở trước mặt Tôn Tuệ San cũng không đứng dậy nổi, cô mới chính thật xem thường mình!

Có lẽ mình cũng nên học cách xử trí lạnh nhạt, trong lòng cũng sẽ không thống khổ như vậy!

Tả Tình Duyệt vòng qua Tôn Tuệ San đi ra ngoài, nghĩ đến cái gì, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Tôn Tuệ San, trong mắt cười như không cười, "A, đúng rồi, Tôn tiểu thư, chồng tôi thích phụ nữ vẻ mặt thống khổ, người nào biểu hiện được thống khổ càng nhiều, hẳn lại càng hưng phấn, cô hiểu chưa?"

Nói xong, quả nhiên nhìn thấy lông mày Tôn Tuệ San nhíu chặt, trong lòng đột nhiên vui lên, thì ra trên choker người khác lại có dư vị tốt đẹp như vậy!

Khi Tôn Tuệ San còn dần mặt ở bên trong, Tả Tình Duyệt ngẩng đầu uốn ngực đi ra khỏi nhà bếp, giống như vừa đánh thắng một trận!

Đi ngang qua phòng ăn, cô vẫn không có nhìn Cố Thịnh, yên lặng đi ra, trong lòng lại nổi lên chút mất mát, vừa rồi, cô lại mong Cố Thịnh gọi cô lại, nhưng hắn cũng không có, tối nay hắn thật muốn cùng Tôn Tuệ San ở chung một chỗ sao? Cho nên mới không có tâm tình tới hành hạ cô?

Đây mới chính là hành hạ cùng nhục nhã lớn nhất đối với cô!

Kéo thân thể nặng nề bước lên lầu, Tả Tình Duyệt khóa chặt cửa lại, nằm xuống giường, trong đầu lại hiện ra bóng dáng của Cố Thịnh cùng Tôn Tuệ San, làm thế nào cũng không ngủ được. chiếc nhẫn kim cương trên tay Tôn Tuệ San. . . . .

Nói không thêm để ý là giả! Ở trong mắt của cô, chiếc nhẫn kim cương là vật cam kết hôn nhân đối với người yêu, giờ tay lên nhìn cái nhẫn kết hôn trên tay mình, khổ sở cười cười, lần đầu tiên cảm thấy chiếc nhẫn này thật chói mắt, thật rẻ mạt!

Trong phòng ăn.

Cố Thịnh lặng lẽ ăn, thỉnh thoảng cau mày, món ăn hôm nay không phải cô làm, hắn có chút cảm thấy không hợp khẩu vị!

Mới vừa rồi hai người phụ nữ ở trong bếp nói chuyện, hắn không thêm đi vào nghe, hắn hôm nay gọi Tôn Tuệ San đến đây, cũng chỉ là muốn xem vẻ mặt thất vọng của Tả Tình Duyệt, mà mới vừa rồi Tôn Tuệ San vào bếp đi về phía cô thị uy khoe khoang, cũng là do hắn ngầm cho phép, vốn tưởng rằng Tả Tình Duyệt sẽ rất khổ sở, nhưng khi nhìn biểu hiện mới vừa rồi của cô, tựa hồ không thêm để ý chuyện hắn đưa chiếc nhẫn cho Tôn Tuệ San.

Người phụ nữ này rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Lần đầu tiên, hắn có chút không hiểu cô!

Nói cô nhanh mồm nhanh miệng, nhưng mà ở trước mặt hắn không có chút lực sát thương nào, nói cô hèn nhát, nhưng đối mặt với Tôn Tuệ San, cô lại lạnh nhạt như vậy!

Nghĩ đến tối hôm qua khi cô ở phía dưới hắn nhiều lần ngắt đi, con người thâm thúy của Cố Thịnh lóe sáng, khi đến lúc cao trào, hắn cư nhiên không biết mình ngoài trừ trừng phạt đoạt lấy, còn là yêu buông thả, ngay cả chính hắn cũng bị mê hoặc.

Pằng một tiếng, Cố Thịnh hung hăng để đũa xuống, trong mắt xẹt qua tia lạnh lùng, hẳn không thích loại cảm giác bị khống chế này!

"Thịnh, sao vậy?" Tôn Tuệ San thận trọng hỏi, đối với người đàn ông này, mặc dù hẳn có lúc chiều mình, nhưng tâm tình của hẳn bất định, cá tính lại làm cho cô khó có thể hiểu, muốn ở lâu bên cạnh hẳn, cô phải tỉ mỉ từng chút một.

"Ăn no chưa? Ăn no hãy cùng tôi lên lầu!" Cố Thịnh lạnh lùng nói, không có nhìn Tôn Tuệ San một cái, người đàn bà này muốn gì, hẳn cũng rõ ràng, chỉ là hẳn có thể cho cô vật chất cô muốn, trong mắt hẳn, cô cũng chỉ là một công cụ mà thôi, công cụ để hành hạ kích thích Tả Tình Duyệt!

Tôn Tuệ San không dám nói thêm cái gì, thuận đi theo sau lưng Cố Thịnh, nhưng mà trong nội tâm lại hồi hộp, xem ra tối nay lại như dự đoán của cô!

Nghĩ đến Tả Tình Duyệt, trong mắt Tôn Tuệ San ánh lên ý cười, Cố Thịnh nếu như muốn cô tại đây..., như vậy thật sự chứng minh, Tả Tình Duyệt ở trong lòng Cố Thịnh không có chút địa vị nào, như vậy vị trí Cố phu nhân. . . . .

Khóe miệng nở nụ cười, cô ảo tưởng có một ngày nhảy vào vị trí Cố phu nhân, đi đến những nơi xã giao hội họp của giới thượng lưu, những người đó cũng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn cô, thật là tốt đẹp biết bao!

Tôn Tuệ San đi theo Cố Thịnh vào phòng, liền không kịp chờ đợi đem trọn thân thể hướng đến Cố Thịnh, dùng bộ ngực vuốt ve lưng hẳn, mà người đàn ông ngược lại thấy chán ghét, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía cửa phòng thông với phòng của Tả Tình Duyệt, chán ghét trong nháy mắt bị tà ác thay thế. . . . .

Chương 101: Màn kịch

Trong phòng, tối đen, Tả Tình Duyệt nằm ở trên giường, không ngủ được , lúc này bọn họ đang làm gì?

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, cô cố gắng không nghĩ đến cái việc Cố Thịnh đang làm trong phòng, nhưng cô vẫn không kiểm chế nổi bản thân, không khống chế được tâm tư của mình, hẳn đã chiếm một vị trí trong đầu của cô.

Đột nhiên, Tả Tình Duyệt nghe được một âm thanh mơ hồ dị thường, từ căn phòng sát vách truyền đến, cô cẩn thận nghe, rồi lập tức hiểu ngay mình vừa nghe được cái gì, mặt cô trong nháy mắt trắng bệch.

Cô nghe được là tiếng rên rỉ của phụ nữ, mập mờ mà cao vút, chính là từ phòng bên kia truyền

tới qua cái cửa ngăn cách phía trong.

Nghĩ đến lời nói của Tôn Tuệ San, hai người họ đêm nay đúng là có một đêm cuồng nhiệt!

Chỉ là, giường của Cố Thịnh, ngay cả cô cũng chưa từng được nằm, nhưng bây giờ nằm trên đó là một người phụ nữ khác, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận đau đớn, Tả Tình Duyệt cảm thấy thật khó thở.. . Trong căn phòng bên, Tôn Tuệ San bị Cố Thịnh ép sát vào cửa phòng ngăn cách giữa phòng hân và Tả Tình Duyệt, đôi tay không ngừng di chuyển khắp thân thể cô ta châm lên ngọn lửa dục vọng. Cố Thịnh không hổ danh là một cao thủ tình trường, rất nhanh trong mắt Tôn Tuệ San đã bị bao phủ bởi màn sương dày đặc, nhưng trong mắt người đàn ông ấy vẫn là sự tịchm lặng, tĩnh táo, giống như chuyện trước mắt chẳng ảnh hưởng gì đến mình!

"Anh thích nghe em gọi tên anh, kêu lớn tiếng một chút!" Khóe miệng hiện ra nụ cười tà mị, cúi thật thấp nói bên tai Tôn Tuệ San.

Tôn Tuệ San nghe hân nói thích, dĩ nhiên không từ chối, cô ta kêu tên hân với thanh âm quyến rũ, mị hoặc mỗi lúc một lớn, chỉ cần hân thích là tốt rồi, điều cô ta muốn chính là làm cho hân vui vẻ, sau đó cô ta sẽ từ từ ngồi lên vị trí Cố phu nhân.

Tay của đàn ông có ma lực mê muội đàn bà, vậy nên Tôn Tuệ San không muốn buông ra người đàn ông này!

Cô ta lúc này hoàn toàn bị tình dục chi phối, không để ý trong mắt Cố Thịnh chợt lóe lên ánh sáng.

Cố Thịnh ánh mắt chăm chú nhìn cánh cửa thông giữa hai phòng, tiếng kêu lớn như vậy, Tả Tình Duyệt chắc đã nghe được!

Hân cố ý, cố ý để Tả Tình Duyệt nghe thấy thanh âm hoan ái của hân bên này với Tôn Tuệ San, hân nghĩ tới vẻ mặt điềm tĩnh của Tả Tình Duyệt lúc này. Lúc này để xem cô còn có thể ngụy trang được nữa không?

Đột nhiên, hân rất muốn nhìn thấy vẻ mặt của Tả Tình Duyệt!

Thanh âm càng lúc càng lớn khiến Tả Tình Duyệt không ngủ được, cô lấy tay che lỗ tai, thần thờ nhìn chăm chăm cánh cửa ngăn phòng, khóe miệng nâng lên khổ sở, "Thịnh, anh muốn gì, có phải anh cố ý không? Muốn cho em khó chịu? Dùng cách này để làm nhục em?"

Cô thừa nhận, mục đích của hân đã đạt, không ai biết trong lòng Tả Tình Duyệt giờ đây chất chứa bao nhiêu đau đớn!

Nhanh chóng rời giường , Tả Tình Duyệt ra khỏi phòng, cô không muốn nghe tiếp nữa vậy là quá đủ!

Tôn Tuệ San bám chặt vào cơ thể Cố Thịnh, mặt mày ửng hồng nhìn hần, "Thịnh, chúng ta lên trên giường, được không?" Cô sắp không chịu được nữa, cô muốn người đàn ông này cho cô nhiều hơn!

Cố Thịnh lông mày dựng lên, vòng tay của hần trên người Tôn Tuệ San thả ra, không báo trước Tôn Tuệ San ngã sòng soài trên đất, mờ mịt nhìn Cố Thịnh, "Thịnh, có chuyện gì?"

Sắc mặt của hần có chút khó coi, cô làm gì sai sao? Giống như là ý thức được cái gì, Tôn Tuệ San lập tức nói, "Không cần ở trên giường, ở đây cũng được!"

Tôn Tuệ San cho rằng yêu cầu vừa rồi của mình chọc giận Cố Thịnh, nhưng cô ta không biết được thực Cố Thịnh không giận. Đối với Tôn Tuệ San, hần chưa bao giờ có cảm tình, cô ta chỉ là công cụ để thỏa mãn nhu cầu của Cố Thịnh.

"Muốn?" Cố Thịnh từ trên cao nhìn xuống Tôn Tuệ San, so với Tả Tình Duyệt, Tôn Tuệ San không khơi dậy được trong hần lửa tình dục, người phụ nữ này có vẻ đẹp diễm lệ, thấy qua ở rất nhiều phụ nữ khác khiến hần cảm thấy nhàm chán. Tả Tình Duyệt không giống vậy, cô là một đoá U Lan, làm cho người ta say mê U Lan!

Tôn Tuệ San thận trọng gặt đầu, quỳ trên mặt đất, tay vòng lên hông Cố Thịnh, thay hần cởi khóa quần!

Tay của cô ta đột nhiên bị ngăn lại bởi một cánh tay rắn chắc, Cố Thịnh gương mặt lạnh như băng, mắt nhìn xuống Tôn Tuệ San, "Tiếp tục kêu! Giống như cô vừa rồi, không có lệnh của tôi, không được dừng!"

Cố Thịnh lạnh lùng nói xong, thân hình cao lớn đi về phía ghế sa lon, Tôn Tuệ San không kịp phản ứng, có chuyện gì vậy?

Suy nghĩ hồi lâu, cô ta cũng đã hiểu, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt, Cố Thịnh tại sao phải làm như vậy, hần là muốn cô diễn trò vậy sao? Trên mặt cô ham muốn từ từ tản đi, nhìn về phía cánh cửa sau lưng, giống như là muốn làm rõ điều gì, đứng dậy muốn mở cửa.

"Dừng lại! Dừng làm ồn để yên cho vợ tôi ngủ! Năm trăm vạn, đủ đền bù cho đêm nay rồi phải không?" Cố Thịnh lấy cuốn chi phiếu, nhanh chóng ký, vút trên mặt đất.

Tôn Tuệ San thân thể đột nhiên ngẩn ra, dừng động tác, quả nhiên phòng Tả Tình Duyệt ở bên cạnh, Cố Thịnh cho cô vào phòng đứng là để diễn kịch!

Trong lòng cô ta dâng lên nỗi ghen tức, không cam lòng, nhưng lý trí trở lại nói với Tôn Tuệ San phải kiềm chế, năm trăm vạn, đủ cho cô ăn tiêu một thời gian dài, hơn nữa đây chỉ là diễn kịch không tình cảm chân thật.

Có tiền, có cơ hội ở trước mặt Cố Thịnh mà thi triển sự quyến rũ, hơn nữa còn chọc tức được Tả Tình Duyệt, cô đương nhiên sẽ làm!

Nắm tay dần buông ra khỏi tay nắm cửa, Tôn Tuệ San chớp mắt để che kín sự ghen tức lóe lên trong mắt, bắt đầu công việc được thỏa thuận. Thanh âm của cô ta càng trở nên mờ ám, mỗi lúc một cao, cô muốn cho Tả Tình Duyệt nghe thấy rõ ràng, giờ phút này chồng của cô ta đang hoan ái với Tôn Tuệ San!

Nhưng cả hai người trong phòng lúc ấy đều không biết được, Tả Tình Duyệt đã ra khỏi căn phòng bên cạnh từ lâu!

Sáng sớm hôm sau, Cố Thịnh dậy sớm, mở cửa ngăn cách hai phòng, hần nghĩ, Tả Tình Duyệt tối hôm qua nhất định ngủ không được ngon giấc, hần muốn nhìn thấy vẻ mặt buồn bã đau khổ của cô!

Nhưng, khi hần đi tới bên giường, thấy trên giường trống trơn, sắc mặt cứng đờ, trong con người hiện lên sự ngờ vực, cô thức dậy sớm như vậy?

Cúi người xem nhiệt độ trong chăn, thấy trong chăn lạnh như băng, sắc mặt của hần càng thêm khó coi, tựa hồ đoán được điều gì!

Trong mắt tỏ rõ không vui, Cố Thịnh ra khỏi phòng, vừa lúc ở mở cửa thì gặp Tả Tình Duyệt, hai người nhìn nhau.

Tả Tình Duyệt dừng lại, nhìn Cố Thịnh sắc mặt khó coi của hần, hần sao lại ở trong phòng cô?

Nghĩ đến thanh âm mập mờ tối qua, giờ này chẳng phải hần nên cùng Tôn Tuệ San ân ái sao?

Trong không khí tản ra mùi thơm nồng đậm, cô biết, đó là mùi hương trên người Tôn Tuệ San, trong lòng đã đón, Tả Tình Duyệt đi vòng qua Cố Thịnh, về phòng mình.

"Tối qua cô đã đi đâu?" Cố Thịnh thanh âm từ đỉnh đầu của cô truyền đến, đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn cô.

Tả Tình Duyệt dừng lại, "Em ở nhà"

"Cô không ở phòng ngủ!" Cố Thịnh khẳng định giọng nói mang theo vài phần chất vấn.

Ở trong phòng ngủ? Hẳn nghĩ bọn họ làm chuyện ấy, cô ở phòng bên có thể ngủ được sao?

Cố đề xuống tức giận, Tả Tình Duyệt không để ý tới lời chất vấn của hắn, thực, tối qua sau khi ra khỏi phòng, cô tới phòng khách ngủ, mặc dù không nghe được thanh âm của bọn họ, nhưng vẫn không ngủ được, cho đến trời sáng, cô mới chợp mắt một lát.

"Đáng chết, cô nói!" Cố Thịnh đưa tay kéo thân thể Tả Tình Duyệt quay lại, đôi tay cầm chặt hai vai của cô, hắn ghét vẻ mặt không quan tâm lúc này của cô!

Chương 102: Quà Tặng Của

Tả Tình Duyệt bị đau mi tâm nhú chặt, nhìn Cố Thịnh tức giận, "Anh muốn tôi nói cái gì? Nói đêm qua nơi này quá ồn nên tôi mới tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ sao? Hay là...." Ánh mắt Tả Tình Duyệt lóe lên, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười châm chọc, " Hay là muốn tôi mở miệng quan tâm một chút thân thể anh thế nào?"

Tầm mắt hai người chạm nhau, thần sắc Tả Tình Duyệt đập vào mắt anh khiến trong lòng Cố Thịnh chợt ngẩn ra tựa như có thứ gì chợt lóe lên.

Đúng a! Anh muốn cô nói gì?

Tiết mục đêm qua anh thiết kế trong mắt Tả Tình Duyệt cư nhiên không là gì cả, anh rốt cuộc muốn nghe gì từ trong miệng cô?

Anh rốt cuộc đang vì không cách nào làm cô thống khổ mà tức giận, hay bởi vì cô không thèm để ý mà tức giận?

Anh không xác định được, điều duy nhất có thể xác định chính là anh không thích thứ cảm giác bị khống chế này!

Anh có cảm giác dường như cô đang cách anh càng ngày càng xa, tựa hồ như từ từ muốn thoát khỏi sự khống chế của anh, nghĩ đến đây ánh mắt Cố thịnh bỗng chốc rét lạnh hai tay nắm bả vai Tả Tình Duyệt cũng không tự chủ được gia tăng lực đạo, khiến Tả Tình Duyệt đau đến thở dốc vì kinh ngạc, kèm theo đó chính là khổ ải vô biên.

Anh đối với cô không có thương tiếc, cô cần gì phải mong đợi anh dịu dàng?

“Nếu như không có việc gì, tôi muốn vào phòng rửa mặt, bữa sáng anh muốn ăn cái gì đợi lát nữa tôi sẽ đi làm.” Tả Tình Duyệt liếc hạ mi mắt, giọng nói nhàn nhạt, bình tĩnh không một gợn sóng.

Cố Thịnh không có theo ý cô mà buông tay, ánh mắt sắc bén trở nên thâm thúy, đột nhiên cười to lên, “Được, rất được, quả nhiên là bà xã tốt của Cố Thịnh tôi!”

Tả Tình Duyệt ngược mắt nhìn anh về mặt làm cho người ta không thể nắm bắt được, ở trước mặt anh cô cố gắng giả bộ kiên cường.

“Không còn việc gì nữa, cô đi làm việc của mình đi! Nhớ, chồng em không thích móng vuốt của em, một ngày nào đó anh sẽ đem nhưng móng vuốt của em từng cái từng cái bẻ xuống!” Cố Thịnh dừng lại tiếng cười, ở bên tai cô bá đạo tuyên cáo, thờ ơ phải không? Anh muốn xem xem cô có thể duy trì vẻ mặt thờ ơ bao lâu!

Cố Thịnh bỏ lại câu nói đó xoay người rời đi, hơi thở khẩn trương vốn đè nén trong không khí trong nháy mắt biến mất Tả Tình Duyệt thở phào nhẹ nhõm, cả bã vai rũ xuống, cũng không ai biết mới vừa rồi vẻ mặt thờ ơ của cô phải dùng hết bao nhiêu tâm lực mới có thể miễn cưỡng duy trì được.

Thở dài một cái, Tả Tình Duyệt lên tinh thần, đi vào phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt, cô không quên mình trừ thân phận Cố phu nhân ra còn là một người hầu!

Tả Tình Duyệt làm bữa sáng mà Cố Thịnh thích ăn lúc bụng lên bàn lại nghe quản gia nói Cố Thịnh đã sớm đến công ty, Tả Tình Duyệt chỉ có thể cười khổ, tự mình ăn bữa sáng.

Cho đến trưa Tả Tình Duyệt đều ở trong vườn hoa của biệt thự, cô không thể ra khỏi cửa cũng không muốn bước vào phòng mình, chỉ cần bước vào phòng cô sẽ tự nhiên nhớ đến tiếng rên của Tôn Tuệ San đêm qua, cứ nhớ đến một lần tim cô sẽ đau một lần.

Tả Tình Duyệt pha trà hoa cỏ ở dưới bóng cây đọc sách giết thời gian, buổi sáng cô vô tình đọc được trên báo biết ba đã xuất viện, mà tập đoàn Tả Thị cũng đã vượt qua nguy cơ, cô không biết cuối cùng ai đã đưa tay giúp đỡ tập đoàn Tả Thị, nhưng từ đáy lòng cô rất cảm ơn người thần bí đó đã đầu tư vào tập đoàn Tả Thị.

“Phu nhân có người đem một món đồ đến nói là tặng cho ngài!” Quản gia cúi đầu đứng trước mặt Tả Tình Duyệt, rũ thấp đôi mắt làm cho người ta không biết ông ta đang nghĩ gì.

Tả Tình Duyệt ngó ngẩn, tặng đồ cho cô? Ai lại tặng đồ cho cô? “Ông thay tôi từ chối đi!” Lực chú ý của Tả Tình Duyệt đặt trở lại trên sách, Không cần biết ai tặng đồ cho cô, tặng cô thứ gì, thứ đó cũng không thể nhận, nguyên nhân rất đơn giản, cô không muốn làm cho Cố Thịnh có cơ hội nhục mạ cô, nhận đồ không thể nghi ngờ chính là tự rước lấy phiền phức.

“Vâng.” Quán gia xoay người rời đi, nhưng không bao lâu quán gia lại quay về chỗ này. “Phu nhân, người đó kiên trì muốn đưa, đuổi cũng không đi!”

Chân mày Tả Tình Duyệt hơi nhíu, đuổi không đi? Không muốn làm quán gia khó xử, Tả Tình Duyệt bỏ trà và sách trong tay xuống, đứng dậy tự mình đi ra xem một chút.

Cô vốn nghĩ rằng đây chỉ là một món đồ nhỏ nhưng không ngờ món đồ được đưa tới lại lớn như vậy, một cây Piano! Còn là loại đàn cao cấp nhất và là loại có số lượng hạn chế.

Từ cái nhìn đầu tiên Tả Tình Duyệt đã thích, ánh mắt không thể rời khỏi cây đàn, cô bước tới phía trước cây dương cầm nhẹ nhàng đặt tay vào những phím đàn trắng đen, những âm điệu vang lên làm cho mặt cô hiện lên vẻ hưng phấn.

"Tả tiểu thư, xin ký nhận!"

Lực chú ý của Tả Tình Duyệt bị kéo trở về, “Là ai tặng?”

Ai sẽ tặng Piano cho cô? Trong đầu hiện ra khuôn mặt của Cận Hạo Nhiên, là anh ta sao? Sao lại tặng cho cô món đồ quý như vậy? Cây Piano này vừa nhìn cũng đã biết giá không rẻ, hơn nữa còn là loại không phải chỉ cần có tiền là có thể mua được!

“Thật xin lỗi, khách không có để lại tên, chỉ dặn phải đưa cho Tả tiểu thư!” Nhân viên giao hàng áy náy nói.

“Vậy ..... Tôi không thể nhận!” Tả Tình Duyệt liếc mắt nhìn Piano, thích là một chuyện, nhưng có nhận hay không thì đã là chuyện khác rồi.

“Tả tiểu thư, xin cô đừng làm khó chúng tôi, nếu cô không ký nhận món hàng này chén cơm của chúng tôi sợ rằng .....” Nhân viên giao hàng nhìn Tả Tình Duyệt với vẻ mặt đáng thương, trong mắt có sự khẩn cầu, giống như nếu Tả Tình Duyệt không nhận sẽ là chuyện tàn khốc cỡ nào.

“Nhưng.....”

“Tả tiểu thư cô nhất định là người am hiểu về đàn, cô nên nhìn ra sự đặc biệt của cây Piano, âm điệu của nó rất chính xác, nếu không ..... Cô hãy thử xem?”

Tả Tình Duyệt đặt tay lên Piano, cây đàn này quả thật đặc biệt, không đành lòng càng ngày càng đậm hơn.

“Phu nhân, ngài nhận đi! Đây có lẽ là chủ nhân muốn cho ngài một niềm vui bất ngờ.” Quản gia không nói gì đột nhiên mở miệng.

Cố Thịnh cho cô sự kinh hỷ? Tả Tình Duyệt nửa tin nửa ngờ, cô không thể nắm bắt được Cố Thịnh, Anh ta tặng Piano cho cô làm gì?

Chịu không được sự khẩn cầu của nhân viên giao hàng cuối cùng Tả Tình Duyệt vẫn nhận lấy cây Piano, cô đem cây Piano đặt trong một căn phòng ở một góc vắng vẻ nhất của ngôi biệt thự, sau đó suốt buổi chiều cô đều ở trong căn phòng miễn cưỡng có thể được gọi là ‘phòng đàn’ này.

Cho đến gần tối, Tả Tình Duyệt nhận được một cuộc điện thoại lạ, điện thoại vừa được nối thông liền truyền đến giọng một người phụ nữ.

“Cố phu nhân phải không?”

“Ừ, xin hỏi cô là?” Tả Tình Duyệt cau mày, giọng nói này cô chưa từng nghe qua.

“Tôi là ai cô không cần biết, tôi đặc biệt gọi đến nói cho cô biết một tiếng Cố tổng tối nay sẽ qua đêm ở chỗ tôi, cô không cần chờ ngài ấy dù sao cũng không đợi được!” Giọng nói của người phụ nữ mang theo vài phần khiêu khích cùng chanh chua, tựa hồ đang khoe khoang cái gì.

Tay Tả Tình Duyệt run lên điện thoại thiếu chút nữa cũng trượt ra ngoài, dùng sức nắm chặt điện thoại, Tả Tình Duyệt che giấu tốt sự đau lòng của mình. “Tôi biết rồi, làm phiền cô thay tôi chăm sóc anh ấy!”

Tả Tình Duyệt vừa nói xong liền ngắt điện thoại, trong lòng tựa hồ bị một đôi tay thật chặt nắm lấy, sắp hô hấp không được, xem ra tối nay cô lại không cần làm bữa tối cho anh ta nữa rồi. . . .

Chương 103: Sự Uy Hiếp Ngọt Ngào

Quả nhiên như Tả Tình Duyệt nghĩ vậy cho đến đêm khuya Cố Thịnh vẫn không trở về, Tả Tình Duyệt ngồi một mình trong đại sảnh thỉnh thoảng nhìn cửa chính tựa hồ đang mong đợi cái gì.

“Sao lại ngu như vậy?” Tả Tình Duyệt tự nói nhỏ với mình, cô vẫn còn đang mong đợi thấy anh

xuất hiện ở trước mặt cô sao?

Tả Tình Duyệt thở dài đứng dậy, lúc này điện thoại vang lên, Tả Tình Duyệt không kịp chờ đợi nhận trong lòng trỗi lên một tia mừng rỡ là anh ấy sao?

Nhưng khi cô nghe giọng nói từ đầu dây bên kia truyền đến trong nháy mắt tất cả hi vọng tựa hồ cũng sụp đổ.

“Duyệt Duyệt, nhanh như vậy liền nhận điện thoại, em đang chờ điện thoại của anh sao?” Giọng nói đàn ông truyền cảm truyền vào lỗ tai Tả Tình Duyệt, cô gần như có thể tưởng tượng được vẻ mặt của anh ta trong giờ phút này, trong đầu nhất thời hiện ra đôi con ngươi màu lục kia không chút để ý lóe lên, cô không thể không thừa nhận người đàn ông này có mị lực trí mạng.

“Anh rất thích dát vàng trên mặt mình sao?” Vẻ mặt Tả Tình Duyệt nghiêm túc, Kiều Nam sao lại gọi điện thoại cho cô? Còn là trong lúc này!

“Dát vàng?” Ánh mắt Kiều Nam lóe lên theo bản năng sờ sờ gò má tuần mỹ không tì vết của mình, cô bé này xem ra trừ quật cường còn mang theo gai nhọn! Nhưng anh rất thích tính tình như vậy, “Dát vàng thì chắc là không, chẳng qua là anh rất buồn bực, tại sao hôm đó anh lại dễ dàng tha thứ cho em ở trên mặt anh đánh một bạt tay?”

Thân thể Tả Tình Duyệt ngắc ngứ, thì ra là anh ta là gọi tới hỏi tội sao?

Chuyện cũng đã qua hai ngày rồi, bây giờ mới hỏi tội không phải đã quá muộn sao?

“Em nói, đây là vì sao?” Thấy Tả Tình Duyệt không lên tiếng Kiều Nam tiếp tục hỏi, trong thanh âm lộ ra mấy phần hấp dẫn.

Giọng nói của anh giống như một dòng điện làm cho thân thể Tả Tình Duyệt run rẩy, sau một hồi tê dại cố gắng trấn định lại giọng nói trở nên kiên cường, “Tôi làm sao biết? Nếu Kiều tiên sinh không còn chuyện gì nữa vậy tôi cúp máy trước!”

“Thích cây Piano đó không?” Ở lúc Tả Tình Duyệt sắp cúp điện thoại Kiều Nam đột nhiên chuyện biến ngữ điệu, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhu hòa.

“Cây đàn đó là do anh tặng?” Tả Tình Duyệt có chút giật mình, “Sao anh lại biết tôi biết đánh đàn?”

“Chỉ cần anh muốn biết thì anh sẽ có cách biết, em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh, thích không? Đặc biệt vì em mà chọn đó!” Kiều Nam nhìn xấp hình trong tay, đó là bộ dáng đánh

đàn suốt chiều nay của cô, người phụ nữ này cũng tỉnh cũng động, sự chú tâm lúc đánh đàn cực kỳ mê người làm cho người ta không thể dời mắt được.

Xem ra ánh mắt của anh không tệ, đồng thời chọn tặng món quà đó cho cô cũng là chọn lựa đúng!

“Anh điều tra tôi?” Tả Tình Duyệt tự động lẩn tránh câu nói sau cùng của anh, người đàn ông này tại sao lại nhiều lần nín lịm cô không buông?

“Đừng nói khó nghe như vậy, không phải là điều tra mà là tìm hiểu! Anh tìm hiểu người phụ nữ anh yêu thích có gì không đúng?” Kiều Nam cười nhẹ ra tiếng, có thể tưởng tượng được vẻ mặt của cô ở đầu dây điện thoại bên kia vào giờ phút này ra sao.

Nếu như là người phụ nữ khác sau khi nhận được quà của anh sẽ cực kỳ vui mừng, hoặc là nói những câu nói lấy lòng anh, mà người phụ nữ này chỉ chú ý đến chuyện anh điều tra cô, nghĩ tới đây nụ cười trên khóe miệng Kiều Nam càng ngày càng đậm, đôi con ngươi màu lục lóe lên thần thái cũng là thứ ánh sáng mà trước nay chưa từng có.

“Tôi sẽ cho người đem đồ trả lại cho anh.” Tả Tình Duyệt không muốn tiếp nhận bất cứ món quà nào từ anh, đặc biệt là lúc từ trong miệng anh nghe được mấy chữ ‘ người phụ nữ của anh ’ trong lòng cô có một loại cảm giác giống như bị thợ săn nhìn trúng, cô không muốn làm con mồi cho bất luận kẻ nào, huống chi Kiều Nam quá mức nguy hiểm, cô tốt nhất là nên giữ khoảng cách với anh ta.

Nhưng Kiều Nam cũng không phải nhân vật dễ đối phó, ánh mắt chuyển một cái, “Em nói, anh còn có thể mời em chồng của em tới đây là khách hay không?Sợ rằng Cố Thịnh sẽ lại được một phen người ngã ngựa đổ đi!” Ngay sau đó phát ra một hồi tiếng cười thật thấp, dùng trong tai Tả Tình Duyệt lại hết sức chói tai, Kiều Nam rõ ràng đang uy hiếp cô không phải sao?

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Ngày đó phá hư cuộc hẹn của cô và Cố Thịnh còn chưa đủ sao?

“Anh không muốn sao cả, chỉ là muốn biết em có thích món quà anh tặng hay không mà thôi!” Hai chân lười biếng của Kiều Nam gác chung vào một chỗ, anh phát hiện trên choker cô bé này cũng là một chuyện rất vui vẻ.

Tả Tình Duyệt hít sâu một hơi tự nói với mình phải chú ý đến đại cục, cô hoàn toàn tin tưởng Kiều Nam là người nói được làm được, cô không thể để cho Cố Tâm Ngừ lại bị bắt cóc!

“Cám ơn món quà của anh, tôi rất thích!” Tả Tình Duyệt thản nhiên nói trong lòng lại hận không thể đập điện thoại vào đầu anh, bây giờ cô thật sự hối hận ngày đó cho anh một bạt tay ở trung tâm thương mại.

"Thích không? Sao anh lại không nghe ra mấy may tâm tình thích thú nào? Phụ nữ qua loa với ai cũng được chỉ là không thể qua loa với anh!" Kiều Nam nhú mày, gần như có thể tưởng tượng về mặt ẩn nhẫn của Tả Tình Duyệt, cô bây giờ nhất định là muốn cho anh một bạt tay đi!

Cũng chỉ có cô anh mới dung túng như vậy, ngay cả anh cũng giật mình với sự cung chiêu mình dành cho cô!

"Cám ơn, tôi thật sự rất thích." Tả Tình Duyệt miễn cưỡng tươi cười cố gắng để cho giọng nói của mình 'thật vui vẻ', "Xin hỏi, anh còn chuyện gì nữa không?"

Tâm tình Kiều Nam rất tốt, thật ra thì anh đương nhiên biết cô rất thích chiếc Piano đó, chỉ cần xem vẻ mặt chăm chú của cô trong ảnh chụp là có thể biết, nhưng cái anh muốn không chỉ là một câu cảm ơn mà thôi, ánh mắt sắc bén chợt lóe mang theo một tia giáo hoạt của hồ ly, Kiều Nam tiếp tục mở miệng, "Nếu thích vậy em làm sao để báo đáp anh? Đừng tiếp tục nói cảm ơn, em biết thử anh muốn không phải là cảm ơn!"

Câu nói sau cùng của Kiều Nam làm cho câu nói Tả Tình Duyệt muốn nói ra phải thu trở về, trong lòng đột nhiên ngăn ra, ám hiệu trong lời nói của anh ta rất rõ ràng cô nhất thời cảm thấy mình bị làm nhục, anh xem cô là cái gì? Con mồi cho anh săn bắt sao? Hạng phụ nữ vì quà tặng có thể lên giường với anh sao?

Tả Tình Duyệt cười lạnh, quả nhiên Cố Thịnh dùng một chiếc nhẫn kim cương hấp dẫn Tôn Tuệ San lên giường của anh, người phụ nữ mới vừa rồi gọi điện thoại thị uy với cô lại được lợi ích gì mà lại tình nguyện dâng hiến thân thể của mình?

Tả Tình Duyệt cười lạnh trong điện thoại truyền vào lỗ tai Kiều Nam, khiến cho anh vốn là nhàn hạ nhất thời ngăn ra.

"Không phải như em nghĩ, anh chỉ muốn cùng em ăn bữa cơm, hoặc là uống ly cà phê mà thôi!" Kiều Nam cũng không nghĩ đến mình lại vội vàng muốn giải thích, mới vừa rồi anh lại có chút sợ cô hiểu lầm.

"Tôi có thể từ chối không?" Thanh âm Tả Tình Duyệt bình tĩnh không một gợn sóng, chỉ là ăn cơm và uống cà phê mà thôi sao?

"Em không thể!" Kiều Nam như đinh chém sắt, trên thực tế anh muốn gặp cô có rất nhiều cách nhưng anh chính là hi vọng có thể gặp mặt cô giống như những người yêu nhau hẹn hò vậy.

Bá đạo! Ánh mắt Tả Tình Duyệt lóe lóe, cô có thể không đi không phải sao?

"Em không đến, anh sẽ mời Cố Tâm Ngữ đến! Anh nghĩ cô ấy nhất định sẽ rất vui lòng!"

Dường như là cảm ứng được ý tưởng của cô vậy, giọng nói của Kiều Nam lại một lần nữa vang lên hoàn toàn phá vỡ kế hoạch Tả Tình Duyệt đang tiến hành.

Chương 104: mâu thuẫn trong lòng

Tả Tình Duyệt rất muốn nói rõ ràng với Kiều Nam, hắn rất hèn hạ, còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe thấy đầu điện thoại kia truyền đến một hồi âm thanh làm phiền người khác phiền lòng, hướng về phía điện thoại, Tả Tình Duyệt nhú chặt mi tâm, điện thoại trong tay tựa hồ nặng ngàn cân.

Cô không đi, hắn sẽ dùng Cố Tâm Ngữ trút giận sao?

Vô lực nhắm mắt lại, cô tựa hồ không có lựa chọn khác.

Tả Tình Duyệt trở về phòng, vẫn mất ngủ, lúc rạng sáng mới ngủ, sáng sớm hôm sau, Tả Tình Duyệt nghĩ đến cuộc điện thoại của Kiều Nam tối hôm qua, hắn chỉ nói là mời cô ăn cơm hoặc là uống cà phê, nhưng không có nói thời gian cụ thể, hiện tại cô thật hi vọng, Kiều Nam quý nhân hay quên, quên mất chuyện này!

Người đàn ông này khiến cô cảm thấy nguy hiểm, từ bản năng, cô muốn tránh ra.

Chỉ là, có vài người, dù tránh thế nào, cũng không cách nào chạy ra khỏi bàn tay của hắn, tựa như người trước mắt cô giờ phút này.

Tả Tình Duyệt không nghĩ tới vừa ra khỏi phòng cửa, gặp ngay phải Cố Thịnh vừa lúc cũng từ căn phòng bên cạnh ra ngoài, trong lòng thoáng qua một tia kinh ngạc, tối hôm qua hắn không phải ở chung với người phụ nữ khác sao? Sao lại xuất hiện ở nơi này? Hắn trở về lúc nào?

Cô không có phát hiện, trong lòng của mình đột nhiên sinh ra một tia cao hứng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Cố Thịnh cũng nhú nhú mày, nhưng một giây kế tiếp, lại khôi phục thành mặt bộ dáng nghiêm túc, ánh mắt trở nên lạnh như băng.

Nghĩ đến chuyện tối qua, hắn cố ý ở chung với một người phụ nữ, cố ý để người phụ nữ kia gọi điện thoại cho Tả Tình Duyệt, muốn xem phản ứng kịch liệt của cô hoặc là vẻ mặt bi thương, nhưng. . .

Cô gái đáng chết này lại nói cái gì?

Phiên toái người phụ nữ khác thay cô chăm sóc hẳn?

Hắn còn không biết Tả Tình Duyệt rộng rãi thế!

Không có đạt tới mục đích của mình, Cố Thịnh tức giận trở lại nhà, phát hiện cửa phòng của cô khóa chặt, nhất thời tim của hắn bị một loại cảm giác kỳ quái bao phủ, muốn phát tiết ra ngoài, lại mấy lần dừng lại bước chân cạnh cửa phòng Tả Tình Duyệt.

Hắn biết, chỉ cần hắn tiến vào, cô nhất định sẽ bị thương, bất kể là trên tâm lý hay là thân thể, hắn không cách nào khống chế mình thô bạo với cô, nhưng, khi đó hắn lại do dự, trong lòng giống như có một thanh âm đang nói cho hắn biết, tạm thời chớ ép cô quá gấp, cô không chịu nổi!

Hắn cứ nhiên quan tâm tới cô !

"Sớm, em đi làm bữa ăn sáng!" Tả Tình Duyệt bị tầm mắt kinh người của hắn khóa chặt, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy mình tựa hồ ở một trong hầm băng, lý trí nói cho cô biết, tránh né hắn mới là lựa chọn tốt nhất.

Cố Thịnh không có lên tiếng, Tả Tình Duyệt cũng chỉ cho là ngấm cho phép, vòng qua Cố Thịnh xuống lầu, trực tiếp chạy vào phòng bếp, làm xong bữa ăn sáng, lại cẩn thận đưa lên.

"Ngồi xuống cùng nhau ăn!" mệnh lệnh lạnh lùng từ trong miệng Cố Thịnh thốt ra, Tả Tình Duyệt không có cự tuyệt, cô biết, ở căn nhà này, cô không có quyền cự tuyệt.

Hai người lặng lẽ ăn, cũng không nói gì, cho dù thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, Tả Tình Duyệt cũng sẽ nhanh chóng tránh ra như chim sợ nà, tay hơi run rẩy tiết lộ tâm tình giờ khắc này của cô.

Sắc mặt Cố Thịnh rét, không vui hiển lộ càng thêm rõ ràng, ngay cả Tả Tình Duyệt vui đầu ăn điểm tâm cũng cảm thấy hơi thở là lạ này, đè nén đến khiến cô run rẩy.

Thời gian trôi đi trong lúc Tả Tình Duyệt khần trương, ánh mắt quét thân hình cao lớn rời đi bàn ăn của Cố Thịnh, xoay người đi vào đại sảnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến Cố Thịnh rời đi biệt thự, Tả Tình Duyệt mới hoàn toàn thanh tĩnh lại, cô cho là hắn sẽ gây khó khăn, nhưng không ngờ hắn không có, nhưng trầm mặc như vậy luôn cho cô một loại dự cảm xấu.

Trong lòng của cô trôi lên một tia khổ sở.

Vì giết thời gian, Tả Tình Duyệt tiếp tục đi vào phòng đàn làm bạn với piano, cũng chỉ khi tay của cô tiếp xúc nút trắng đen, tâm tình của cô mới vui vẻ, cô không khỏi bắt đầu nghĩ, mình vì gả cho Cố Thịnh mà buông tha giấc mộng của mình, cuối cùng là sai lầm rồi sao?

Tổng bộ tập đoàn Cố thị, ở bên trong phòng làm việc hòa hòa ở lầu cuối, bị một hồi không khí cao áp bao phủ, quản lý các cấp không có một người nào không cẩn thận, lên tinh thần hết cỡ để làm việc, bởi vì bọn họ sợ sơ ý một chút, gây ra lỗi, giá cao sẽ khó có thể lường được.

Tựa như mới vừa rồi, quản lý bộ tài vụ chỉ tính sai một chút về chuyện dự tính, đã bị gọi vào phòng Tổng tài, sau khi đi ra liền thấy hần trở lại phòng làm việc bắt đầu thu thập vật phẩm riêng tư của mình, không cần phải nói, hần là bị sa thải.

Cố Thịnh là có biệt danh mặt sắt, không chút lưu tình với đối thủ trên thương trường, đối đãi thuộc hạ cũng rất là nghiêm nghị, nhưng, gặp qua Cố tổng tài hôm nay, bọn họ mới biết, trước kia hần 'nhân từ' cỡ nào. Chỉ một buổi sáng, đã có nhiều trưởng bộ phận bị gọi vào, lúc đi ra, không có một người nào không phải mặt xám mày tro, bọn họ biết, hôm nay tâm tình tổng tài thật không tốt!

Cả buổi sáng Cố Thịnh làm việc đều không thuận, kể từ ra cửa, trong đầu của hần luôn lóe ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, điều này làm cho hần rất là căm tức, sinh ra một loại sợ hãi mãnh liệt đối với sự tương tượng này.

Tựa như hiện tại, là lúc nên dùng bữa, trong đầu của hần lại hiện ra bộ dạng Tả Tình Duyệt bận rộn ở phòng bếp, nhớ lại mùi vị bữa ăn sáng hôm nay.

"Đáng chết!" Hần thế nào?

Ánh mắt rơi trên điện thoại, thần sắc Cố Thịnh ngẩn ra, bị một ý niệm đột nhiên nhảy ra hù, hần muốn gọi điện thoại cho cô, muốn biết cô đang làm gì?

Mà tay của hần tựa hồ không chịu khống chế cầm điện thoại lên, gọi về số nhà.

"Chủ nhân, xin chào, xin hỏi có gì phân phó?" Nghe điện thoại chính là quản gia.

Cố Thịnh nhíu chặt mi tâm, muốn bảo quản gia gọi Tả Tình Duyệt tới nghe điện thoại, làm thế nào cũng nói không ra miệng, trên mặt trời lên vẻ lúng túng, "Phu nhân đâu?"

Cố Thịnh sờ sờ lỗ mũi, tựa hồ đang che giấu cái gì.

"Phu nhân đang dùng bữa." Quản gia nhìn về phía phòng đàn, nói chuẩn xác, phu nhân đang dùng cơm ở phòng đàn.

Dùng cơm? lông mày ngọn núi của Cố Thịnh hơi giãn ra chút, động tác cô dùng cơm rất tao nhã, không hơn không kém đại gia khuê tú, xem ra vợ chồng Tả thị cô dạy dỗ cô vô cùng tốt!

"Buổi sáng cô ấy đã làm gì?" Cố Thịnh đột nhiên mở miệng.

"Phu nhân đều ở phòng đàn luyện đàn, không có ra cửa!" Quản gia cố ý cường điệu câu phía sau câu.

Luyện đàn? Hẳn nhớ lại Tả Tình Duyệt trước khi kết hôn, tựa hồ rất hứng thú với piano, trong đoạn thời gian đeo đuổi cô, hẳn vì hợp ý, còn cố ý an bài bọn họ đi xem mấy đại nhạc hội, khi đó, hẳn có thể cảm thấy yêu thích của Tả Tình Duyệt đối với Piano.

Chỉ là, trong nhà cũng không có Piano, cô làm soa đánh đàn?

Trong lòng ôm cái nghi vấn này, nhưng Cố Thịnh không có tiếp tục hỏi, nhìn bữa ăn nhanh đặt tiền trước mặt, Cố Thịnh nhíu chặt mi tâm, lạnh lùng phân phó một câu, "Nói cho phu nhân, bảo cô ấy đem bữa trưa đến công ty cho ta!"

Hắn không thể không thừa nhận, dù thức ăn này đắt giá, nhưng mùi vị vẫn không ngon bằng Tả Tình Duyệt làm!

Hắn đột nhiên muốn ăn món cô làm, không chờ quản gia đáp lại, Cố Thịnh liền cúp điện thoại, nghĩ đến một lát Tả Tình Duyệt sẽ xuất hiện ở trước mặt của hắn, khóe miệng của hắn nâng lên một nụ cười, làm cho người ta suy nghĩ không ra. . . . .

Chương 105: Bữa ăn tình yêu

Tả Tình Duyệt nghe quản gia nói, mặt không chút thay đổi, trong lòng không biết nên mừng hay lo.

Cố Thịnh bảo cô đem bữa trưa đến? Chuyện như vậy chưa từng có, đây là hắn bắt đầu hành hạ mình sao?

Trong lòng đột nhiên kinh ngạc một chút, hai ngày nay quan hệ của hai người bọn họ rất quý dị, quý dị đến khiến cô cảm thấy sợ, mặc dù sợ, cô lại biết, Cố Thịnh bảo cô đưa bữa trưa qua, cô nhất định phải đưa qua, trù nguyên nhân nhất định này ra, cô còn không muốn để hắn đói bụng, cô thích xem bộ dáng hắn ăn món mình làm.

Tả Tình Duyệt đến gần phòng bếp, tỉ mỉ chuẩn bị món Cố Thịnh thích ăn, không bao lâu, một bữa ăn tình yêu phong phú liền xuất hiện ở trước mặt của Tả Tình Duyệt, nhìn hình ảnh cô tỉ mỉ xếp đặt, Tả Tình Duyệt nhũn chặt mi tâm, trong đầu hiện ra mặt âm trầm cương nghị của Cố Thịnh.

Nếu như mang món này đến, hẳn có không chút do dự vứt bỏ đi? Tựa như hấn chà đạp trái tim của cô?

Tả Tình Duyệt để thức ăn vừa làm qua một bên, lại làm một món khác không mập mờ, xác định bên trong không có thứ kiêng kỵ Cố Thịnh, yên tâm cất hộp vào trong túi, đang muốn đi ra phòng bếp, lại đột nhiên dừng lại, ánh mắt rơi vào món ăn hình trái tim, bước chân thật lâu không cách nào di động.

"Thôi, cũng mang đi, đến lúc đó xem tâm tình hấn như thế nào lại tính tiếp." Tả Tình Duyệt lấy cớ cho mình, cô rất muốn thấy Cố Thịnh ăn xong món ăn tình yêu này, cất tốt hai hộp, Tả Tình Duyệt rút cuộc ra cửa.

Không bao lâu, xe đã dừng ở tòa lầu tổng bộ tập đoàn Cố thị, Tả Tình Duyệt nhìn tòa lầu cao mười mấy tầng này, đây đều là địa bàn của Cố Thịnh, trong lòng của cô trời lên kiêu ngạo, chồng của cô rất có năng lực, tựa như vương giả thống lĩnh một phương.

Tả Tình Duyệt tiến vào đại sảnh, còn chưa đối với quây tiểu thư nói rõ ý đến, quây tiểu thư liền thân thiện ra, tự mình dẫn cô đi vào thang máy, nghe nói, đây là thang máy dành riêng cho Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt hô hấp không khí bên trong, tựa hồ đang hít hương vị của Cố Thịnh, nhưng đột nhiên cảm thấy hành động của mình thật là ngu.

Thang máy tới lầu cuối, ding một tiếng, nhất thời khiến Tả Tình Duyệt khẩn trương, cố gắng lấy dũng khí, Tả Tình Duyệt tự nói với mình, cũng chỉ là đưa thức ăn mà thôi, đưa xong rồi, cô liền lập tức rời đi.

Tả Tình Duyệt đi về phía phòng làm việc, đang muốn gõ cửa, cửa lại từ trong mở ra, vừa đúng nhìn thấy một người phụ nữ từ bên trong ra ngoài, cô là Trần Nhân Như, nếu như cô nhớ không lầm, là thư ký của Cố Thịnh.

"Chào cô." Tả Tình Duyệt dẫn đầu chào hỏi, trên mặt mang nụ cười ưu nhã.

Trần Nhân Như nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tả Tình Duyệt một phen, ánh mắt rơi vào túi trên tay cô, trong lòng xẹt qua sự không vui, cũng không có đáp lại Tả Tình Duyệt liền cao ngạo vòng qua Tả Tình Duyệt rời đi, cô càng ngày càng không hiểu Cố Thịnh rồi, mới vừa rồi lúc dùng cơm, hấn gọi cô vứt bỏ thức ăn đã mua cho hấn, cô hỏi tại sao, mới từ trong miệng của hấn nghe nói Tả Tình Duyệt sẽ đưa bữa trưa tới cho hấn.

Lúc ấy trong mắt của hắn lóe ra mong đợi và dịu dàng mà cô chưa bao giờ thấy, khiến cho cô có một loại ảo giác, Cố Thịnh tựa hồ yêu Tả Tình Duyệt!

Nhận thức này khiến cho cô vô cùng bất an, xem ra cô phải làm gì mới được rồi !

Tả Tình Duyệt lúng túng cười cười, không để ý phản ứng của Trần Nhân Như mới vừa rồi.

"Còn không mau vào đi!" thanh âm Cố Thịnh lộ ra một tia không vui, hắn đói bụng! Tả Tình Duyệt ngần ra, toàn thân đề phòng, sải bước đi vào phòng làm việc của tổng tài, lúc đưa tay lấy hộp, ngón tay chạm vào hộp thức ăn hình trái tim, đột nhiên dừng một chút, nếu như cô lấy ra, hắn sẽ có phản ứng gì?

Sẽ cười nhạo châm chọc cô sao?

Đột nhiên, dũng khí của cô tựa hồ biến mất, tay chạm vào một hộp khác, lấy ra, thận trọng đặt ở trước mặt của Cố Thịnh.

"Em làm một vài món bình thường anh thích ăn, em không biết anh muốn em đưa thức ăn, cho nên chậm." Tả Tình Duyệt dùng thanh âm nhu hòa giải thích, lúc này, đã sớm qua thời gian dùng cơm.

Cố Thịnh không nói gì, tầm mắt từ trên mặt của cô chuyển qua trên hộp, nhìn một cái liền bị mấy món ăn đó hấp dẫn, hắn vốn đói bụng bắt đầu há to miệng ăn, quả nhiên ngon giống như hắn, xem ra, về sau mỗi ngày bảo cô đưa thức ăn tới đây, là một lựa chọn tốt.

"Thức ăn ngày mai, cứ làm giống hôm nay!" Cố Thịnh đột nhiên mở miệng, khiến Tả Tình Duyệt ở một bên nhìn hắn ăn cơm đột nhiên ngơ ngẩn, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng.

Ngày mai? Ý tứ của hắn là, ngày mai còn muốn cô đem thức ăn tới đây sao?

Trong lòng đột nhiên sinh ra nồng đậm vui sướng, giống như mới vừa rồi Cố Thịnh cho cô một ân điển lớn lao.

"Thế nào? Không muốn đưa?" Không có được trả lời của Tả Tình Duyệt, Cố Thịnh nhíu lông mày ngon nui một cái, mơ hồ lộ ra không vui, khí thế uy nghiêm trong nháy mắt làm cho nhiệt độ cả phòng làm việc chột thấp xuống mấy phần.

"Không, không, em nguyện ý, em nguyện ý!" Tả Tình Duyệt phục hồi tinh thần lại liên tục không ngừng gật đầu, giữa hai người, Cố Thịnh quả thật như một vương giả phát hiệu lệnh, mà cô chính là đầy tớ vâng lệnh nghe theo!

Cố Thịnh liếc cô một cái, cảm thấy cử động mới vừa rồi của cô cực kỳ đáng yêu, giống như là đang che giấu cái gì, Cố Thịnh ho nhẹ một tiếng, để hộp vừa ăn xong ở một bên.

Tả Tình Duyệt tay mắt lạnh lẽo đi đến dọn dẹp, cô nên rời đi, trong lòng mặc dù không nỡ, nhưng vẫn không muốn nghe Cố Thịnh chủ động đuổi người.

Nhưng, đang lúc cô thu thập xong tất cả, nhanh chóng đi tới cửa, sau lưng lại truyền đến thanh âm lạnh lùng của Cố Thịnh.

"Đứng lại!" Cố Thịnh khóa chặt bóng lưng Tả Tình Duyệt, cô muốn rời đi hẳn vậy sao?

Tả Tình Duyệt dừng lại, không cần nhìn cũng có thể cảm thụ được hắc mị hồ không vui, cô làm gì sai sao?

"Chờ anh tan việc, cùng nhau trở về!" Cố Thịnh lạnh lùng nói xong, liền vùi đầu làm việc của mình, cô càng không muốn ở chung với hắn, hắn càng muốn khóa chặt cô ở bên người.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, có chút không hiểu quay đầu lại, nhìn thấy đỉnh đầu màu đen của hắn, lại cảm thấy vừa rồi hắn bảo cô ở lại chỉ là ảo giác.

Cô muốn mở miệng hỏi, lý trí lại nói cho cô biết, không thể quấy nhiễu công việc của hắn, nhìn ghế sa lon bên trong phòng làm việc một cái, Tả Tình Duyệt yên tĩnh đi tới.

Ngồi ở trên sofa, ánh mắt của cô một khắc cũng không có rời đi Cố Thịnh, lúc hắn nghiêm túc có một loại khí chất khiến cô trầm mê, khiến cô không dời mắt được, một khắc kia, cô cảm thấy mình vẫn hạnh phúc, có thể nhìn thấy một mặt như vậy của hắn!

Buổi chiều Cố Thịnh có một hội nghị, giao phó Tả Tình Duyệt chờ hắn ở phòng làm việc, Tả Tình Duyệt dĩ nhiên không chút do dự làm theo lời hắn.

Nhưng, thời gian chờ người rất nhàm chán, lúc cô nhàm chán, sau lưng lại truyền đến một thanh âm, không phải thuộc về Cố Thịnh, lại khiến Tả Tình Duyệt hoàn toàn lên tinh thần ứng đối.

"Thật là có duyên, ở chỗ này cũng có thể gặp em!" Nhìn lưng cô cứng còng, con ngươi màu xanh của Kiều Nam lóe lóe, hắn đột nhiên hơi may mắn mình tự đến một chuyến, mới có thể gặp được cô gái này. . .

Chương 106: Hộp cơm sáng gió

Tả Tình Duyệt quay lại, cô cầu nguyện mình đã nghe nhầm, không phải giọng kẻ đó, nhưng khi cô nhìn thấy người đàn ông có cặp mắt sáng rực mang theo sự giảo hoạt kia đang đứng sau mình, lòng cô bỗng trùng xuống.

"Tai sao anh lại ở đây?" Tả Tình Duyệt đứng dậy, thấy Kiều Nam đi tới phía cô, theo thói quen liền lui về sau một bước. Hắn nhìn cô, cho cô một cảm giác mình giống như miếng mồi ngon đã rơi vào tầm ngắm của thợ săn, cảm thấy không thoải mái.

Kiều Nam nhún vai một cái, lơ đãng ngồi xuống ghế salon, "Vốn muốn tìm Cố tổng tài để bàn chuyện làm ăn, nhưng lại. . ."

Kiều Nam ánh mắt chăm chú nhìn Tả Tình Duyệt, đang nói đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn cô chột loé sáng, dao động, thấy được Tả Tình Duyệt hốt hoảng, cô vội vàng lảng tránh ánh mắt hắn.

"Bây giờ hai chúng ta sẽ cùng hẹn ước!" Ánh mắt Kiều Nam lóe sáng, cô càng tránh hắn, càng khơi lên bản năng chinh phục trong hắn. Bây giờ hắn rất có cảm tình đối với cô, hẹn ước? Đường như đã từ rất lâu hai từ này không xuất hiện có trong từ điển sống của Kiều Nam, cho dù cùng phụ nữ sống chung, nhưng hắn chưa bao giờ dùng hai từ này, hắn không muốn gắn bó lâu dài với người đàn bà nào. Nhưng giờ đây hắn lại thích hai từ này!

"Anh đừng nói lung tung!" Tả Tình Duyệt lông mày nhíu chặt, người đàn ông này biết rất rõ ràng cô là vợ của Cố Thịnh, biết rõ hắn đang ngồi trong tập đoàn Cố thị, vậy mà vẫn nói được như vậy!

"Nói lung tung, tôi đâu có nói lung tung!" Kiều Nam đột nhiên đứng dậy, thân hình cao lớn bỗng chốc tiến tới gần Tả Tình Duyệt, mang theo một áp lực mạnh mẽ hướng về phía Tả Tình Duyệt, hắn nghĩ muốn gần cô hơn, hắn thích hương thơm thanh nhã trên người cô.

Tả Tình Duyệt trong lòng kinh sợ, tay nắm chặt túi trong đó chứa hộp cơm trưa của Cố Thịnh, chạy ra khỏi phòng làm việc, giống như đang trốn tránh điều gì đó rất đáng sợ.

Người phụ nữ này chạy trốn thật là nhanh! Lần đầu tiên hắn bị một người phụ nữ tránh mặt, chạy trốn coi Kiều Nam hắn như rắn rết bò cạp. Đây đúng là đả kích lớn đối với lòng tự ái của hắn!

Trong đầu hiện lên vẻ mặt rất đáng yêu của Tả Tình Duyệt, có lúc giận dữ giống như con mèo nhỏ, khi lại sợ hãi rụt rè, rốt cuộc đâu mới là tính cách của cô? Hoặc cô còn có tính cách khác mà hắn chưa biết? Trong lòng hắn ngoài khát khao chinh phục, đột nhiên lại thêm mong muốn có thể hiểu được con người Tả Tình Duyệt!

"Tả Tình Duyệt, dù em muốn cũng không được!" Kiều Nam khóe miệng nâng lên nụ cười bí ẩn, làm cho người ngoài không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì!

Đi thang máy tới tầng hầm, muốn quay về nhà, tuy nhiên chợt nhớ đến lời Cố Thịnh chờ hắn rồi cùng về! Đang bước đi như chạy cô bỗng dừng lại, trong lòng cô mong được về cùng Cố Thịnh, dù sao đây là cơ hội hiếm có, mặc dù sợ hãi hắn làm tổn thương mình, nhưng vẫn luôn khao khát bên cạnh hắn.

Thở dài, Tả Tình Duyệt quan sát thấy Kiều Nam không đuổi theo, cô mới vào thang máy, có lẽ Kiều Nam nói thật hắn đến tìm Cố Thịnh để bàn chuyện, vừa rồi hắn tình cờ gặp cô, cho nên mới cố ý trêu đùa, vậy chỉ cần cô không về phòng làm việc, thì sẽ tránh được hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tả Tình Duyệt cảm thấy thoải mái hơn hẳn, đi thang máy lên tầng cao nhất của tòa nhà tập đoàn Cố thị.

Tầng thượng rất rộng rãi, nơi này ít có người qua lại, Tả Tình Duyệt tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn hộp cơm trong túi, nhớ tới lúc Cố Thịnh ăn ngon lành các món ăn do mình tự tay làm, trong lòng tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Mặc dù hắn ngoài mặt lạnh lùng, nhưng cô biết, hắn thích cơm cô làm, nếu không thì sao hắn lại bảo mai cô cũng chuẩn bị cơm trưa cho hắn.

Lấy hộp cơm ra cô sờ lên hình trái tim trên hộp cơm, Tả Tình Duyệt mở hộp, đồ ăn đã nguội lạnh, nhưng cô không muốn bỏ.

"Thôi, coi như là bữa chiều!" trên mặt Tả Tình Duyệt hiện lên vẻ tươi cười, bắt đầu ăn cơm.

Nhưng cô vừa ăn được vài miếng, thì hộp cơm trên tay đã bị một cánh tay vươn đến lấy mất, Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, ngẩng lên nhìn về phía người ấy, nhưng đụng phải ngay một đôi mắt màu xanh lục đang nhìn mình.

Là hắn! Kiều Nam!

"Anh trả cho tôi!" Tả Tình Duyệt lạnh lùng mở miệng, hắn đúng là khắc tinh của cô? Đã trốn tới nơi này rồi mà cái âm hồn ấy vẫn bám theo được.

Kiều Nam đem hộp cơm lên mũi ngửi ngửi, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, không để ý đến Tả Tình Duyệt đang quắc mắt nhìn mình, liền ngồi xuống bên cạnh cô "Em làm à? Xem ra mùi vị cũng không tệ!"

Đây là hộp cơm tình yêu tự tay làm? Hộp cơm tình yêu là làm cho người mình yêu ăn, cô lại một mình ngồi ăn, hơn nữa thức ăn cũng nguội lạnh hết rồi!

Chợt hắn nhìn thấy một hộp cơm khác trong túi, liền hiểu ra, trong mắt xẹt qua tia giả hoạt, cầm lấy thìa trong tay Tả Tình Duyệt "Đúng lúc anh đang đói bụng, mặc dù đã nguội lạnh nhưng vẫn có thể ăn được!"

Kiều Nam nói xong, Tả Tình Duyệt không kịp ngăn cản, đã thấy hắn cầm thìa bắt đầu ăn .

"Này, anh có thể tôn trọng tôi một chút có được không?" Tả Tình Duyệt khuôn mặt ửng hồng, đây là thìa cô đã dùng, người đàn ông này vẫn ăn được sao!

"Anh sẽ ăn hết, thể hiện sự tôn trọng với em!" Kiêu Nam nhìn không nhìn Tả Tình Duyệt, khi nếm qua thức ăn trong hộp, trong lòng hắn chợt rung động, hắn không nghĩ Tả Tình Duyệt lại có tài nấu nướng đến vậy, ở nhà hàng cao cấp, chưa chắc đã nấu được những món ăn mang hương vị như vậy.

Hộp cơm lạnh cũng đã ngon như vậy, thì khi nó nóng sốt sẽ còn như nào nữa!

Nghĩ đến hộp cơm thứ hai trong túi kia, trong lòng Kiêu Nam không khỏi ghen tị với Cố Thịnh , người đàn ông này rốt cuộc có số phận gì mà gặp được người phụ nữ tốt như vậy?

Tả Tình Duyệt bị lời của hắn chọc giận đến không muốn ăn, nhìn hắn nuốt từng miếng cơm vào mồm, thật muốn đánh hắn, nhưng nghĩ lại thấy mình làm như vậy thật quá hẹp hòi, nhỏ nhen, tức giận mở to mắt, không nhìn Kiêu Nam nữa.

"Sao vậy? Tức giận? Em cũng muốn ăn?" Kiêu Nam nhướn mày, ánh mắt lóe lóe, nghiêng đầu cố ý lạng gần Tả Tình Duyệt, ngay cả khi cô tức giận cũng đáng yêu như vậy!

Tả Tình Duyệt liếc mắt, căn bản không muốn quan tâm hắn, nhưng cô không biết lúc này mình với hắn giống như một cặp tình nhân đang hờn giận nhau!

"Không phải là lấy hộp cơm của em sao? Vậy chúng ta cùng nhau ăn!" Kiêu Nam nói xong, chọn một món ăn, đưa tới miệng Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, bị hành động của hắn hù dọa, hắn đang làm gì vậy? Đút cho cô ăn, chẳng nhẽ hắn không biết đây là hành động rất thân mật sao?

Tả Tình Duyệt lùi về phía sau, tránh hắn, nhưng Kiêu Nam muốn cô ăn, đương nhiên hắn có biện pháp.

"Em không ăn, vậy anh tìm cơ hội đút cho Cố Tâm Ngữ ăn!" hần nói với giọng nói dịu dàng, Tả Tình Duyệt nghe được đây cũng là một câu uy hiếp trí mạng.

Nhìn ánh mắt đặc ý của hần, Tả Tình Duyệt cắn chặt hàm răng, chậm rãi há mồm.

"Lúc này mới ngoan!" Kiều Nam hài lòng gật đầu, đút thức ăn vào trong miệng cô.

Lúc này hai người không biết, cách đó không xa, có một đôi mắt đang nhìn hành động thân mật ấy, nắm chặt hai tay. . .

Chương 107: Ghen tức khó chịu

Đôi mắt sắc bén của Cố Thịnh nhìn chằm chằm hành động thân mật của hai người, trong lòng lửa giận bùng lên không thể khống chế được.

Hần chưa từng đút cho cô ăn, vậy mà hần lại tận mắt nhìn thấy người đàn ông khác cố hành động thân thiết như vậy với vợ mình, mà người phụ nữ đáng chết ấy vẫn hớn hờ tiếp nhận, trong lòng cô hần ở vị trí nào?

Cho hần đã chết rồi sao?

Vừa nghĩ tới cô có hành động thân mật với người đàn ông khác, trong lòng hần vô cùng tức giận.

Chỉ muốn đi lên, hung hăng kéo cô ra, nhưng khi hần định bước chân ra đột nhiên dừng lại, trong lòng bị thứ gì đó kéo lại, hần không cách nào tiến về phía trước, chỉ có thể nhìn hai người, trong mắt lửa giận cháy rừng rực, xoay người bỏ đi.

Tả Tình Duyệt quay đầu lại, thấy lối vào không có ai, trong lòng mới thở phào, mới vừa rồi cô có cảm giác kỳ lạ, giống như Cố Thịnh đang nhìn cô, không khí áp bức đó quá mức quen thuộc, giống như muốn đem cô xé nát.

"Sao vậy? Ăn nữa không?" Kiều Nam thích việc đút cho cô ăn, hần hoàn toàn mất đi mong muốn trêu đùa cô ban đầu thay vào đó là cảm giác ngọt ngào, giống như bọn họ là một đôi tình nhân thực sự.

Đôi tình nhân? Hần đã lâu không có nghĩ tới hai chữ tình nhân?

Từ lâu hắn đã không còn coi trọng phụ nữ, vậy nên không có người đàn bà nào nắm giữ được lòng hắn cả. Phụ nữ chỉ cho hắn sự thỏa mãn về xác thịt, nhưng không có sự đồng điệu trong tâm hồn, nhìn gương Tả Tình Duyệt, hắn lúc này lại muốn cùng cô bắt đầu tình yêu.

Hắn nghĩ sẽ luôn cho cô sự cưng chiều, cho cô ấm áp!

"Không, tôi muốn đi xuống, Cố Thịnh không thấy được tôi sẽ đi tìm!" Tả Tình Duyệt đột nhiên đứng dậy tránh xa hắn, mới rồi cảm giác áp bức quá mức chân thật, trong lòng của cô có chút bất an.

Kiều Nam giật mình, trên mặt nụ cười nhẹ nhàng tan thành mây khói, không phải là bởi cô muốn đi, mà bởi vì cô đã nhắc đến cái tên đó!

Cố Thịnh!

Tại sao những người phụ nữ mà hắn coi trọng đều cùng Cố Thịnh có dây dưa?

Trước kia là, hiện tại cũng chỉ là! Không, lần này, hắn sẽ không làm người thất bại! Trong con mắt xanh lục chớp động ánh sáng, Kiều Nam đến gần phía Tả Tình Duyệt, kéo gần khoảng cách của hai người, Tả Tình Duyệt muốn lui về phía sau, lại bị Kiều Nam kéo cánh tay, một giây kế tiếp, liền bị hắn ôm trong lòng.

"Anh. . . Buông ra!" Tả Tình Duyệt vùng vẫy.

"Không lâu nữa, bên cạnh em sẽ chỉ có anh mà thôi!" Kiều Nam trầm giọng nói phỉ trên đỉnh đầu Tình Duyệt, kiên định mà bá đạo, hắn thay đổi kế hoạch, bất kể Tả Tình Duyệt yêu hay không yêu Cố Thịnh, hắn đều muốn đoạt được cô.

Không chỉ muốn đả kích Cố Thịnh, mà hơn nữa bởi. . .

Tay bỗng chốc gia tăng lực, khiến thân thể của hai người dán càng chặt hơn, cũng bởi vì hắn nghĩ phải lấy được người phụ nữ này!

Tả Tình Duyệt không biết hắn đang nói cái gì, chỉ là muốn dời khỏi hắn, người đàn ông này khiến cô càng ngày càng bất an, có dự cảm, cuộc sống vốn không an bình của cô sẽ vì người đàn ông này mà càng thêm rối ren.

Tả Tình Duyệt sức lực không bằng Kiều Nam, đột nhiên nghĩ ra điều gì, kéo tay của hắn, hung hăng cắn, quả nhiên, Kiều Nam bị đau bụng lỏng vòng ôm.

Tả Tình Duyệt được tự do, phản ứng đầu tiên là muốn rời khỏi nơi này, nhìn hấn còn chưa ăn xong hộp cơm, Tả Tình Duyệt nhanh chóng cầm túi có chứa hộp cơm còn lại, vội vội vàng vàng rời khỏi.

Kiểu Nam nhìn theo bóng lưng hoảng hốt, lông mày nhíu chặt từ từ iaxn ra, nhìn trên cánh tay có dấu răng, khóe miệng nâng lên nụ cười!

Dường như mỗi lần gặp mặt, cô đều lưu lại nơi hấn ' vật kỷ niệm ', trên lưng là vết đâm, hôm đó bị cô đánh một bạt tai cũng thường xuyên hiện lên trong đầu của hấn. Lần này trên tay lại hấn lên một dấu răng.

Lần sau sẽ là cái gì?

Trong lòng của hấn mơ hồ có chút mong đợi!

Không ai nghĩ được một người phụ nữ trông dịu dàng như vậy lại bạo lực đến thế, nhưng hấn xuất thân từ thế giới ngầm, rất hợp với tính bạo lực của cô, đúng là trời sinh, không phải sao?

"Duyệt Duyệt. . . . ." Kiểu Nam dùng giọng nói mỉa mai kêu tên Tả Tình Duyệt, nụ cười trên mặt mang theo vài phần cưng chiều.

Ngồi một mình ở tầng cao nhất, đem phần thức ăn còn dư trong hộp ăn hết. Thật khó Ttưởng tượng, nhân vật uy danh nhất rong thế giới ngầm đang cầm một hộp cơm lạnh ăn say sưa ngon lành, giống như đó là sơn hào hải vị tuyệt vời nhất thế gian!

Trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ, cô không phải còn thiếu hấn một cái hẹn ước sao? Hấn biết nên đến đâu để gặp được cô.

Tả Tình Duyệt trong lòng run sợ, cố trấn tĩnh bản thân, hít thở sâu, đi vào phòng làm việc của Cố Thịnh.

"Cô đã đi đâu?"

Tả Tình Duyệt mới vừa đẩy cửa ra, một thanh âm lạnh như băng liền từ bên trong truyền đến, tựa hồ mang theo vài phần tức giận.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, mới vừa bình tĩnh được một chút thì giờ lòng lại thấp thỏm không yên.

"Đi rửa tay." Tả Tình Duyệt nhìn ra chỗ khác, nhỏ giọng nói.

Pạc một tiếng, cây bút trong tay Cố Thịnh gãy làm đôi , "Đi rửa tay mà lâu như vậy?"

Lừa dối hần? Rất tốt! Cố Thịnh nhìn từ trên xuống dưới cô, hần sẽ làm cô biết cái giá của sự lừa dối!

Tả Tình Duyệt ngẩng đầu, nhìn Cố Thịnh, cô cảm thấy dường như mình bị nhìn thấu mọi tâm tư, hần biết sao? Trong lòng cảm giác bất an càng ngày càng mãnh liệt.

Tưởng rằng Cố Thịnh sẽ tiếp tục truy hỏi, nhưng ngoài dự đoán của cô , Cố Thịnh bấm nút điện thoại gọi tới thư kí phía ngoài "Không phải đã nói mời Kiều tổng tài tới phòng tôi sao? Ai?"

Lúc này, thư ký nhìn thấy Kiều Nam từ trong thang máy đi ra "Kiều tổng tài đang ở bên ngoài, có mời vào không ạ?"

"Đúng, mời hần vào!" Cố Thịnh nói, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi Tả Tình Duyệt, thấy trong mắt cô lóe sáng, trong lòng tức giận mỗi lúc một lớn, cô là trong lòng tơ tưởng đến Kiều Nam sao?

Khóe miệng nâng lên nụ cười châm biếm, Cố Thịnh cúp điện thoại, bỗng chốc đứng dậy, từng bước từng bước đi về phía Tả Tình Duyệt.

"Sao vậy? Sao tay lạnh như thế?" Cố Thịnh đi tới bên cạnh cô, nâng hai tay cô lên, giọng nói dịu dàng quan tâm, nhưng Tả Tình Duyệt nghe được sự áp bức, giận như muốn đem cô ra lăng trì trong giọng nói ấy.

Cô biết, hần tức giận, hoặc đúng là hần đã nhìn thấy cô cùng Kiều Nam ở trên tầng thượng!

Tay bị hần nắm, nhiệt độ từ lòng bàn tay của hần truyền tới, nhưng cô cảm thấy càng thêm rét lạnh.

"Tầng thượng gió to lắm, rất dễ bị cảm, không biết chăm sóc bản thân mình!" Cố Thịnh trầm giọng nói bên tai Tả Tình Duyệt, cô cảm thấy như bị sét đánh, cảm giác như rơi xuống đáy vực, hần quả nhiên đã nhìn thấy, vậy chờ đợi cô sẽ là cái gì sỉ nhục, hành hạ đây?

Chương 108: Hiểu lầm lại xảy ra

Cố Thịnh thấy thân thể Tả Tình Duyệt run lên, khoe miệng nở nụ cười lạnh, nắm chặt tay cô, tựa hồ đang phát tiết tức giận ở trong lòng .

"Tôi chờ cô giải thích cho tôi!" Cố Thịnh nhỏ giọng ở bên tai cô tiếp tục nói, hơi thở mập mờ nhưng thân thể của cô lại như xẹt qua một dòng điện, người phụ nữ của Cố Thịnh, hẳn có thể chủ động không cần, nhưng nếu như muốn hồng hạnh xuất tường, vậy thì không phải là chuyện có thể bàn bạc nữa!

Ít nhất, hiện tại Tả Tình Duyệt vẫn là người đàn bà của hắn, hắn cũng không có tính toán nhà cô ra, cho nên, hắn không cho phép cô cùng người đàn ông khác làm ra hành động thân mật như vậy.

Đang lúc này, cửa được mở ra, một giọng nam khác từ sau lưng Tả Tình Duyệt đưa tới.

Kiều Nam thấy bộ dáng thân mật của hai người, ánh mắt bỗng chốc căng thẳng, nhưng một giây kế tiếp, trong mắt lại khôi phục âm lãnh, trên mặt nở nụ cười giả tạo như hồ ly.

"Tôi không phải quấy rầy đến hai vị chứ?" Kiều Nam sải bước đi vào, hoàn toàn không có cho thấy mình là người quấy rầy, ngược lại là một loại tư thế ung dung sải bước.

Tả Tình Duyệt nghe được giọng nói ấy, trong lòng càng thêm trầm xuống, sợ cái gì cái đó tới!

Như có như không quan sát biểu tình của Cố Thịnh, hắn ta đang cố nở nụ cười, nhưng đáy mắt cũng là cái lạnh lẽo vốn cô đã quen thuộc.

"Không có gì đáng ngại, Duyệt Duyệt mặc dù da mặt mỏng, nhưng là vợ của Cố Thịnh tôi, cũng nên thích ứng mọi hoàn cảnh, cô còn cả đời ở bên cạnh tôi, vừa đúng lúc để rèn luyện, cũng nên sớm thích nghi." Cố Thịnh kéo Tả Tình Duyệt vào trong ngực, để cho cô tựa vào trước ngực của mình, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh của Kiều Nam, như muốn nói cho hắn biết, người phụ nữ này là vợ của hắn, cả đời sẽ là vợ của hắn, ai cũng đừng mơ tưởng thay đổi gì!

Tả Tình Duyệt cảm thụ sức lực của hắn, cô không muốn ở trước mặt người khác cùng Cố Thịnh thân mật như vậy, muốn tránh thoát, nhưng lý trí nói cho cô biết, lúc này, cô tốt nhất là diễn tốt vai diễn Cố phu nhân, cũng như cô có thể mượn hiện tại nói cho Kiều Nam biết cô không phải là người phụ nữ hắn có thể đụng vào!

Nghĩ đến lời nói ban nãy của hắn, ‘qua không lâu, bên cạnh của em chỉ biết có anh!’

Giọng điệu của hắn lúc ấy thật khẳng định, khẳng định đến khiến cô cảm thấy bất an, nếu như mượn hoàn cảnh hiện tại có thể bỏ đi ý nghĩ của hắn, cũng coi là điều tốt!

Nghĩ tới đây, Tả Tình Duyệt liền không bài xích nữa, ngược lại thân thể từ từ thả mềm, mặc cho Cố Thịnh ôm, cảm thụ nhịp tim của hắn.

Thông minh như Kiều Nam, làm sao không nhìn ra Cố Thịnh khiêu khích, vợ của hắn là sao?

Hắn không ngại Duyệt Duyệt là vợ của người khác!

Ánh mắt chuyển một cái, tay đặt ở sau lưng lấy ra hộp cơm hắn vừa ăn xong, Kiều Nam buông lỏng nhún vai một cái, đem cái hộp đưa tới trước mặt của Tả Tình Duyệt, "Cố phu nhân, cảm ơn cơm hộp tình yêu của cô! Mùi vị không tệ, đặc biệt là trái tim nhỏ nhắn tí mĩ kia thật làm cho lòng người ấm áp nha! Lòng của Cố phu nhân đối với tôi, tôi sẽ không cô phụ đâu!" Kiều Nam cố ý nói, quả nhiên thành công nhìn thấy mặt Cố Thịnh dần đen lại, trong lòng thấy thật như ý!

Hắn nói qua, lần này, hắn muốn là người thắng cuộc!

ngón tay Cố Thịnh nắm thật chặt vào cánh tay Tả Tình Duyệt, 'hộp cơm tình yêu'? Trái tim nhỏ nhắn tí mĩ?

Nhớ tới mình mới vừa ăn hộp cơm kia, mặc dù ngon, mùi vị tinh xảo, nhưng không có cái gì 'trái tim'... Đồ mà cô cho Kiều Nam lại có những thứ này sao?

Trong mắt ngưng tụ lại tức giận nồng đậm, nhất thời cảm thấy nụ cười trên mặt Kiều Nam cực kỳ chói mắt!

"Kiều tổng khó có dịp tới chỗ tôi một chuyến, nhưng hôm nay tôi sợ rằng không có thời gian cùng anh nói chuyện làm ăn, thân thể vợ tôi có chút không thoải mái, tôi đưa cô về trước!" Cố Thịnh không thể tiếp tục tươi cười đối mặt với người đàn ông này nữa, nắm chặt cổ tay Tả Tình Duyệt, còn chưa có đợi Tả Tình Duyệt phản ứng kịp, liền kéo cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Lưu lại Kiều Nam cười càng lúc càng lớn, quả nhiên là tức giận sao? Chỉ là, đây chính là cái hắn muốn!

Hắn muốn thấy Cố Thịnh kinh ngạc, nhưng nghĩ đến Cố Thịnh có lẽ sẽ đem tức giận phát tiết lên trên người của Tả Tình Duyệt, nụ cười của hắn đột nhiên cứng lại, theo bản năng muốn đuổi về phía trước, tuy nhiên sau đó chợt dừng lại.

Đôi mắt sắc bén trầm xuống, ngay sau đó tiếp tục đi về phía trước!

Trong xe, không khí đè nén dị thường, đôi tay Tả Tình Duyệt nắm vạt áo của mình thật chặt, cô cơ hồ có chút hít thở không thông.

Xe liên tiếp vượt nhiều đèn đỏ, vào đường cao tốc, Cố Thịnh đem tốc độ tăng đến tối đa, Tả Tình Duyệt chỉ nhìn thấy cảnh vật gào thét lướt qua, tốc độ như vậy quá dọa người rồi, trong lòng của cô mơ hồ có chút bất an!

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Cố Thịnh, anh dừng xe, anh nghe em giải thích. . . . ." Tả Tình Duyệt biết tại sao hắn tức giận, cô không biết Kiều Nam tại sao cố ý nói như vậy, nhưng Cố Thịnh đúng là phát điên vì lời nói của hắn vừa rồi.

Cố Thịnh tựa hồ không chút nào nghe được cô nói, trên trán nổi gân xanh, hắn bị tức giận trong lòng cùng mâu thuẫn khổng lồ, hắn có thể chất vấn Tả Tình Duyệt, nhưng làm thế nào cũng nói không nói được, hắn đang sợ cái gì?

"Thịnh, em cầu xin anh, không phải như anh nghĩ, hộp cơm đó em chuẩn bị cho anh, là hắn ta đoạt mất!" Tả Tình Duyệt muốn cầm lấy cánh tay hắn, lại sợ càng thêm kích thích hắn, chỉ có cố gắng nói lớn tiếng, tốc độ như vậy làm cho dạ dày cô sôi trào.

Cố Thịnh trong lòng hừ lạnh, chuẩn bị cho hắn? Hắn có thể tin sao? Hắn tận mắt nhìn thấy cô hôn hờ há mồm ăn cái muffin tên kia đứt, hai người thân mật ngọt ngào như một đôi đang yêu, còn nói là hắn ta cố ý cướp đi! Hắn sao có thể quên người phụ nữ này là một cao thủ diễn trò!

"Anh dừng xe!" Tả Tình Duyệt càng lúc càng khó chịu, trong lòng muốn ới, sắc mặt cũng bởi vì nỗ lực nhẫn nhịn mà trở nên tái nhợt.

Trong lúc cô cho là Cố Thịnh thế nào cũng sẽ không để ý cô, xe đột nhiên dừng lại ở ven đường.

Tả Tình Duyệt trong lòng vui mừng, nhanh chóng mở cửa xe, xông ra ngoài, gian nan nhổ ra hết khó chịu trong người.

Cô nghĩ, lát nữa cố gắng giải thích, vô luận hắn như thế nào, cô đều muốn cố gắng giải tỏa hiểu lầm của hắn, giữa bọn họ có quá nhiều cách ngại, cô không muốn Kiều Nam trở thành tai họa ngầm lớn nhất giữa bọn họ.

Rốt cuộc cảm thấy dễ chịu hơn, Tả Tình Duyệt hít thở thật sâu một cái, xoay người chuẩn bị lên xe, nhưng lúc cô đi tới bên cạnh xe, xe lại đột nhiên như một trận gió vù đi mất. . . . .

"Cố Thịnh. . . . ." Tả Tình Duyệt hướng về phía chiếc xe gào thét, hắn muốn làm gì? Ném cô ở chỗ này sao?

Nhìn hoàn cảnh chung quanh, bọn họ bất tri bất giác đã đi đến một nơi hoang tàn vắng vẻ, nhìn xe biến mất ở trong tầm mắt của cô, Tả Tình Duyệt trong lòng dần dần nổi lên từng trận thê lương. . . . .

Chương 109: Mất mà được lại

Bóng đêm phủ xuống, cả một buổi chiều, Tả Tình Duyệt đứng tại chỗ, một bước cũng không dám rời đi, nhìn về hướng xe của Cố Thịnh biến mất, trong lòng cô mơ hồ mong đợi, mong hắn chỉ là nhất thời giận dữ, tức xong rồi, hắn sẽ quay lại chở cô về.

Nhưng cô dường như đánh giá cao vị trí của mình trong lòng Cố Thịnh!

Gió đêm thổi tới, Tả Tình Duyệt rung mình một cái, đôi tay ôm thân người, không ngừng vuốt ve cánh tay của mình mong xua đi cái lạnh.

Cô nên làm cái gì? Chỗ này kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, suy tư chốc lát, Tả Tình Duyệt rốt cuộc quyết định mình dọc theo đường đi trở về.

Trong bóng đêm, bóng dáng đơn bạc từ từ di động, giày cao gót trên chân không biết từ lúc nào đã bị cô vứt bỏ, đôi bàn chân mịn màng cứ như vậy tiếp xúc mặt đất, nhiều lần không cẩn thận dẫm lên đá vụn ven đường, đau đến cô muốn đi tiếp cũng không có hơi sức mà đi.

Chỉ là, trong lòng cô hiểu rõ, lúc này, chỉ có thể dựa vào mình!

Tại biệt thự Cố Gia.

Cố Thịnh từ trong xe đi ra, mùi rượu nhất thời khuếch tán khắp không gian, hôm nay từ nơi đó, hắn quay trở về công ty, đi tiếp khách, uống nhiều mấy ly, để quên chuyện hộp cơm tình yêu.

Đi vào nhà chính, Cố Thịnh đem áo khoác đưa cho quản gia, hắn cảm thấy trong căn phòng này tựa hồ thiếu đi cái gì!

Thiếu cái gì đây? Cố Thịnh không khỏi cau mày.

"Phu nhân đâu?" Cố Thịnh nhìn về phía lầu hai nơi có phòng của Tả Tình Duyệt, hôm nay không thấy cô chuẩn bị thức ăn chờ hắn, trong lòng hắn tức giận cùng mất mát, người phụ nữ

này càng ngày càng không đem hấn để ở trong mắt!

"Phụ nhân buổi trưa hôm nay sau khi ra ngoài, cũng chưa có trở lại." Quản gia mặt không ra vẻ gì trả lời.

Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, nhất thời nhớ lại chuyện hấn đem Tả Tình Duyệt quăng ở ven đường, lâu như vậy, người phụ nữ kia cho dù là đi kiệu rùa bò, cũng có thể đã về tới nhà rồi chứ!

trong lòng Cố Thịnh không giải thích được nổi lên chút bất an, nhưng hấn lại không thừa nhận đây là lo lắng!

Quản gia đang muốn nói gì, lại thấy bóng dáng trước mặt đột nhiên chột lóe, sau một khắc, chủ nhân cũng đã vọt ra khỏi cửa, không bao lâu lại nghe thấy tiếng động cơ vang lên, chạy vút đi.

"Ai!" Quản gia thở dài, không khỏi lắc đầu, chủ nhân cùng phụ nhân hai người bất hòa, ông nhìn thấy hết, chủ nhân rõ ràng quan tâm phụ nhân, không biết lúc nào cậu ấy mới có thể thấy rõ lòng mình!

Cố Thịnh nắm chặt tay lái, con say tựa hồ biến mất trong nháy mắt, người phụ nữ đáng chết này sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Cái ý niệm này nhảy vào đầu của hấn, trong mắt của hấn hốt hoảng càng thêm sâu.

Đột nhiên, phía trước một hồi huyền ảo, một chiếc xe cứu thương vượt qua xe của hấn, đầu Cố Thịnh oanh một tiếng, nhất thời tang tốc độ nhanh hơn.

"Tả Tình Duyệt, ngàn vạn lần không được có chuyện!" trong miệng Cố Thịnh không ngừng ní non, trong lòng của hấn nổi lên chút áy náy, hấn sao có thể bởi vì tức giận nhất thời bỏ cô lại nơi nguy hiểm đó? Chỗ đó vắng vẻ, cũng hay xảy ra nhiều vụ cướp, mà cô một người phụ nữ, lại ban đêm. . . . .

Cố Thịnh càng nghĩ, trong lòng của hấn lại càng sợ hãi.

"Đáng chết!" Cố Thịnh liên tiếp vượt qua, rốt cuộc đi theo xe cứu thương đang dừng lại, hốt hoảng xuống xe, xông về đám người.

Vạch đám người ra, Cố Thịnh nhìn thấy một người phụ nữ người đầy máu được đưa lên băng ca.

"Duyệt Duyệt. . . . ." trong lòng Cố Thịnh đau nhói, tiến lên ngăn lại bằng ca, hần thấy được một vật quen quen, đó là cái túi đựng hộp cơm hôm nay Tả Tình Duyệt vẫn cầm ở trên tay.

Là cô sao?

"Tiên sinh, mời đi xuống, người bị thương cần lập tức đưa đi bệnh viện chữa trị." Bác sĩ đối mặt với người đột nhiên xông tới, có chút không hiểu.

"Tôi lệnh cho ông, nhất định phải làm cho vợ tôi bình yên vô sự!" Cố Thịnh nghe được lời của bác sĩ, bắt lấy hai vai thật chặt, cuống ngạo ra lệnh.

Bác sĩ liên tục không ngừng gạt đầu, giống như gạt đầu chậm, người thân nhân này sẽ đem hần xé nát.

Xe cứu thương đi xa, Cố Thịnh đang muốn trở lại trên xe, lái xe tiến về phía bệnh viện, sau lưng lại truyền đến một giọng nói.

"Thịnh. . . . ."

Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, giọng nói này rất quen thuộc, hần cho là ảo giác của mình, lắc đầu, Duyệt Duyệt đang trên xe cứu thương, hần cũng nên chạy nhanh tới, xem tình hình của cô, hần nhất định sẽ không để cho cô có chuyện.

"Thịnh, em không sao, người bị thương không phải là em!" Lần này, giọng nói nghe rõ ràng hơn.

Tả Tình Duyệt hướng về phía Cố Thịnh đi tới, mới vừa rồi cô nhìn thấy hần nắm vai bác sĩ, bá đạo ra lệnh, trong lòng của cô ấm áp, giây phút đó cô cảm thấy hần đối cô quan tâm cùng lo lắng sao mà chân thật, Cố Thịnh thật lo lắng cho an nguy của cô sao?

Cố Thịnh chậm rãi quay đầu lại, rốt cuộc thấy rõ người trước mắt, xác định đúng là vợ hần Tả Tình Duyệt, trong lòng mừng như điên.

Không có sao! Duyệt Duyệt không có sao!

Gần như đang ở tâm trạng mất của mà tìm lại được khiến Cố Thịnh vút đi tất cả hiểu lầm cùng thù hận, chỉ muốn đem cô ôm vào trong ngực, cảm thụ cô chân thật tồn tại.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi. . . . ." Cố Thịnh ôm thật chặt Tả Tình Duyệt, không ngừng ở bên tai của cô nói nhỏ, hắn không nên ném cô ở nơi nguy hiểm, nếu gặp người gặp chuyện không may thật sự là Tả Tình Duyệt hắn biết làm sao?

Tả Tình Duyệt bị hắn ôm, sức lực của hắn cơ hồ muốn cho cô hít thở không thông, nhưng cô lại cố nén, Cố Thịnh nói xin lỗi cô, điều này nói lên cái gì?

Môi nở nụ cười, Tả Tình Duyệt ôm hắn, khẽ vuốt ve sống lưng hắn, đây là chồng của cô, đang lo lắng cho cô!

Hai người ôm nhau thật chặt, tựa hồ quên bọn họ đang ở giữa đường, đột nhiên vang lên tiếng kèn xe thức tỉnh hai người, Tả Tình Duyệt đỏ mặt lên, thử đẩy Cố Thịnh ra.

"Thịnh, chúng ta đang làm cản trở giao thông!" Hắn quá mức cường tráng, cô cơ hồ không cách nào rung chuyển hắn. "Để cho bọn họ đợi một lát, không có gì đáng ngại!" Cố Thịnh không muốn buông cô ra nhanh như vậy, cái gì giao thông, hắn cũng không để ở trong mắt.

Kèn xe càng lúc càng lớn, thậm chí có tài xế đưa đầu ra ngoài, Cố Thịnh vẫn không chút cử động.

"Thịnh, cảnh sát giao thông đến rồi!" Tả Tình Duyệt lại nhắc nhở một lần nữa, trời ạ! Người đàn ông đang ôm cô thật sự là Cố Thịnh sao? Từ trước đến giờ một người bá đạo như hắn, tại sao có thể có như trẻ con vậy?

Tả Tình Duyệt nhìn cảnh sát giao thông càng đi tới gần, nhớ tới lần trước trong xe đang lúc kích tình bị cảnh sát giao thông cắt đứt, Tả Tình Duyệt hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Cố Thịnh khẽ cau mày, có lẽ hắn nên tìm một nơi nào tốt cùng vợ của hắn ‘tự ôn chuyện’, rốt cuộc chịu đựng Tả Tình Duyệt từ trong ngực thả ra, lôi kéo tay của cô, sai bước đi về phía limousine dừng sát ở ven đường.

"A. . . . ." Đột nhiên bị kéo khiến Tả Tình Duyệt không có chuẩn bị, trên chân truyền đến một hồi đau đớn, Tả Tình Duyệt lên tiếng kêu.

Cố Thịnh cau mày, quay đầu lại nhìn khuôn mặt thống khổ của Tả Tình Duyệt, theo tầm mắt của cô nhìn xuống, đột nhiên nhìn thấy một vết máu loang lổ hai chân.

"Xảy ra chuyện gì?" lông mày Cố Thịnh hơi nhíu, trong lòng có chút đau đớn, như chính mình không thể tin được!

Chương 110: Nên Làm Sao Với Em Bây Giờ

Tả Tình Duyệt nhạy cảm bị mặt đen của Cố Thịnh cúi xuống hù được, vẻ mặt như vậy cô quá mức quen thuộc, mỗi lần đều là điểm báo giận dữ, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng cô càng thêm nắm chắc, thật sâu hít một hơi cô nỗ lực ngụy trang trong lòng mình, chuẩn bị nghênh đón cơn bạo phong sắp tới.

“Em nói a! Đây là chuyện gì xảy ra?” Đáng chết, cô tốt nhất là giải thích cho rõ ràng tại sao hai chân lại trần trụi, dọc theo bàn chân từng đạo lỗ nhỏ giống như bị quẹt làm bị thương, mười đầu ngón tay cũng đều có những vết thương không giống nhau, “Em không phải có giày sao?”

Nhưng giày đâu? Đáng chết hần không thấy giày ở chỗ nào!

“Mất!” Tại sao trước một khắc còn dịu dàng ôm cô nhưng bây giờ lại trợn mắt nhìn cô? Cho tới bây giờ cô cũng không thể đoán được suy nghĩ của hần, không phải sao?

“Em là đồ ngốc sao? Có giày không mang?” Cố Thịnh có xung động muốn hung hăng đánh vào mông cô, muốn đánh tỉnh người phụ nữ này, mất là có ý gì?

Thân thể Tả Tình Duyệt ngẩn ra, nhìn chằm chằm Cố Thịnh, “ Nếu như còn mang có thể là bây giờ em chưa đi tới nơi này!”

Hôm nay lúc ra cửa quý thân xui khiến cô mang một đôi giày gót cực cao, độ cao như vậy là cô rất ít khi thử, cô chỉ là ngây thơ nghĩ thật vất vả Cố Thịnh mới gọi cô đưa cơm hộp tới, cô muốn làm cho hần thấy cô xinh đẹp!

Nhưng cũng chính đôi giày cao gót đó làm cho mới vừa rồi cô chịu không ít khổ!

Oanh một tiếng, Trong lòng Cố Thịnh vốn là muốn trách cứ cô nhất thời bị tự trách thay thế, cô nói gì? Đi tới chỗ này?

Đáng chết! Cô là đi bộ tới chỗ này hay sao? Cho nên mới làm cho đôi chân bị vết thương chồng chất?

“Em không biết ở chỗ đó chờ anh sao?” Cố Thịnh có chút tức giận, không dám nhìn vào đôi mắt bị thương của Tả Tình Duyệt, càng nhìn hần càng thấy không thể tha thứ được tội lỗi của mình.

Hần không thể tiếp tục đếm xỉa đến, nếu như không phải hần tức giận vứt bỏ cô ở ven đường, cô sẽ không bị thương thành bộ dạng như bây giờ, không phải sao?

Tả Tình Duyệt nhớ tới mình cực khổ đợi ở chỗ đó suốt buổi chiều, trong lòng có mong đợi, cảm giác mong đợi cuối cùng lại thất bại làm cho trong lòng cô phát ra một cổ ghen tuông, trên mặt thoáng qua một nụ cười nhạt, khổ sở, đau thương, còn kèm theo vô dụng .....

“Anh sẽ đến tìm em sao?”

Thanh âm của Tả Tình Duyệt đột nhiên mơ hồ làm cho Cố Thịnh có chút nắm bắt không được, hắn sẽ tìm cô sao? Hắn bây giờ không phải là đến tìm cô sao?

Nhưng hắn lại thấy rõ từ trong mắt Tả Tình Duyệt, cô không phải không có đợi hắn, mà là dưới tình huống chờ lâu quá không được mà từ từ mất đi lòng tin!

Trong lòng trôi lên một tia áy náy, hắn sao có thể lại tiếp tục trách cứ cô?

Người nên chịu trách cứ chính là hắn, không phải sao?

Trong bóng đêm, hai người cứ đứng đối diện như vậy, lần này Tả Tình Duyệt chưa hề tránh tầm mắt của hắn, hắn xuất hiện ở nơi này là đại biểu hắn rút cuộc nhớ tới cô, cô phải vui mừng đi? Chẳng qua là đối mặt với vẻ mặt âm trầm của hắn, cô dường như lại cảm thấy trở lại bình thường, người đàn ông mới vừa rồi ôm mình trong ngực không ngừng tự nhủ xin lỗi làm cho cô cảm thấy nghi ngờ tựa hồ là ảo giác của cô.

Khổ sở vô biên lan tràn trong lòng tựa hồ muốn bao phủ cô, sự đau đớn trên chân vào giờ khắc này rất kịch liệt, hai chân cô tựa hồ sẽ không thể chịu nổi sức nặng thân thể nữa rồi!

Khi cô cho là mình muốn ngã xuống một khắc kia, một cánh tay dài ôm lấy cô, chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, một giây kế tiếp Cố Thịnh liền đem cô ôm vào trong ngực.

Đột nhiên xuất hiện hành động như vậy khiến Tả Tình Duyệt không hề chuẩn bị theo bản năng nhốt chặt cổ hắn, sợ mình lại rớt xuống.

Cô bị chính loại cảm giác này trong lòng làm sợ hết hồn, cô đối với hắn không có cảm giác an toàn!

Mi tâm Cố Thịnh nhú chặt, ôm cô sai bước đi về hướng xe .....

Trên xe suốt dọc đường hai người không nói gì. Tả Tình Duyệt mệt mỏi thân thể buồn ngủ, cô tựa vào trên ghế ngồi hai mắt nhắm nghiền.

Khi đến nhà xe lái vào biệt thự Cố Thịnh muốn đánh thức cô, nhưng mới vừa đưa tay lên lại cứng đờ trên không, cô thật rất mệt mỏi! Vậy để cho cô tiếp tục ngủ đi!

Trong mắt xẹt qua nhất mạt nhu hòa nhàn nhạt, Cố Thịnh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô.

“Anh nên làm sao với em bây giờ?” Thanh âm trầm thấp vang vọng trong xe.

Hắn không thể không thừa nhận hắn tính toán sai, ban đầu hắn lấy việc hành hạ cô làm thú vui nhưng không biết bắt đầu từ khi nào hắn dần dần không muốn nhìn thấy sự thống khổ trong mắt cô, trong lúc lơ đãng ước định trò chơi vợ chồng hạnh phúc ngày đó không ngừng hiện lên trong đầu hắn, hắn đột nhiên cảm thấy Tả Tình Duyệt trời sanh nên được vui vẻ!

Cô không nên có ánh mắt thống khổ như vậy, mà chính hắn là người tạo ra những vết thương trên thân thể cô, là bóng ma trong mắt cô!

Cố Thịnh từ trong ngực móc ra một tấm hình, người phụ nữ trên hình có nụ cười sáng lạn, cùng với nụ cười của Tả Tình Duyệt là một dạng, vui vẻ mà thỏa mãn.

Ánh mắt lại rơi vào người đàn ông đứng bên cạnh, từ nơi ống kính định dạng, hắn cảm giác được sự vui vẻ cùng niềm hạnh phúc của bọn họ.

“Nếu như em không có quyết tâm hung ác báo thù cho anh phải làm sao bây giờ?” Cố Thịnh nhíu mày, thanh âm lộ ra sự vô dụng ngày thường chưa từng có.

Trong đầu thoáng hiện qua thời gian tuổi thơ vui vẻ con hai anh em bọn họ, người một nhà hòa thuận vui vẻ, hình ảnh anh hai ở trường ra mặt cho hắn, Cố Thịnh thống khổ nhắm nghiền hai mắt.

Hắn rốt cuộc nên làm sao?

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu, Cố Thịnh vẫn không tìm được đáp án, mở mắt ra, nhìn Tả Tình Duyệt vẫn nhắm chặt hai mắt khóe miệng nâng lên một nụ khổ sở, vô luận về sau hắn quyết định làm sao với cô, tối hôm nay hắn cũng không muốn có thù hận.

Cũng không cách nào nhắc tới thù hận.

Động tác êm ái đem Tả Tình Duyệt ôm xuống xe, quản gia cùng người giúp việc đều vẫn ở trong phòng khách nhà chính, nhìn đến chủ nhân của bọn họ ôm phụ nhân vào nhà, mỗi người trong lòng đều hiện một dấu chấm hỏi lớn.

"Quản gia, lấy hòm thuốc đến phòng tôi rồi chuẩn bị một chút nước nóng!" Cố Thịnh vừa dặn dò vừa dõn dặt ôm Tả Tình Duyệt đi về phía lầu hai. . . . . Phòng của hắn!

Quản gia đưa hòm thuốc tới vốn muốn hỏi Cố Thịnh có muốn gọi bác sĩ đến nhà hay không, nhưng thấy hắn tự nhiên mở ra hòm thuốc động tác thuần thục đem chân phụ nhân đặt tại trên đùi mình, sự chuyên chú trong mắt cùng đau lòng cũng chỉ có lúc hắn đối mặt tiểu thư mới xuất hiện qua.

Hoặc là có thứ gì đó không giống nhau!

Quản gia không nói gì nữa, yên lặng rời khỏi phòng.

Cố Thịnh tận lực làm thật nhẹ nhàng, dùng bông băng thấm nước, từng chút từng chút lau đi những vết máu trên chân Tả Tình Duyệt, tận lực tránh các miệng vết thương, nhìn thấy đôi chân mà đau lòng, chân mày ngọn núi của Cố Thịnh thật chặt vện lại cùng một chỗ, hắn hồi hận! Hồi hận hôm nay đã đem cô vứt bỏ ở ven đường!

Nhưng mặc dù động tác của hắn có nhẹ nhàng hơn nữa Tả Tình Duyệt vẫn cảm thấy có chút đau đớn, vốn là ngủ cạn chậm rãi mở mắt ra.

Khi nhìn thấy ánh mắt chăm chú của người đàn ông, động tác nhẹ nhàng cô không dám tin vào hai mắt của mình, đây cũng là ảo giác của cô sao?

Tả Tình Duyệt không dám nhắm mắt, sợ nhắm mắt lại ảo giác trước mắt sẽ biến mất không thấy nữa. . . . .

Chương 111: Giả Bộ Ngủ Bị Vạch Trần

Cố Thịnh chuyên chú không phát hiện Tả Tình Duyệt mở hai mắt ra, mà hắn nhìn vết thương trên chân cô trong lòng không ngừng hiện lên đau đớn, hôm nay hắn quá nổi giận mới đem cô vứt ở ngoại thành.

Nhớ tới phong ba hộp cơm trong phòng làm việc, lúc đó Kiều Nam rõ ràng cố ý khoe khoang trước mặt hắn, hắn nên nghe Tả Tình Duyệt giải thích!

Kiều Nam quá mức cường đại, ánh mắt hắn nhìn Tả Tình Duyệt hoàn toàn mang theo dự định chiếm hữu, hơn nữa hắn và Kiều Nam đụng chạm hắn quá mức lo lắng Tả Tình Duyệt bị Kiều Nam cướp mất mới mất đi lý trí, rối loạn lòng người !

Hoặc là Kiều Nam muốn nhìn bộ dạng lửa giận bộc phát của hắn!

Thật vất vả đem hai chân rửa sạch sẽ, bôi thuốc, vô cùng cẩn thận quấn lên một lớp băng gạc, động tác của Cố Thịnh hết sức nhẹ nhàng đem thân thể cô đặt ở trên giường cho thật tốt, đồng thời tận lực để cho cô có tư thế ngủ được an ổn, không đến nỗi làm chạm vào vết thương trên chân.

Ngồi trên giường đưa tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt mệt mỏi của Tả Tình Duyệt, hắn gần như có thể tưởng tượng khi cô một mình ở nơi hoang tàn vắng vẻ, tâm tình khủng hoảng đến kêu trời trời không biết kêu đất chẳng hay.

“Xin lỗi!” Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non, sau khi đã trải qua chuyện mới vừa rồi hẳn tưởng cô bị thương nặng hẳn mới phát hiện hắn có chút không bỏ được cô!

Trong lòng xẹt qua một tia đau lòng, Cố Thịnh lần đầu tiên cảm thấy vô dụng như vậy, không biết nên làm sao!

Trong lúc vô tình hắn phát hiện lông mi của cô rung nhẹ một chút, mi tâm hơi nhú, đột nhiên ý thức được cái gì, khóe miệng nâng lên chút ý cười.

Tả Tình Duyệt cố tự trấn định, cô rất cuộc xác định những gì mới vừa rồi cô thấy không phải ảo giác, nhưng vẫn không có cách nào đối mặt với hắn, tâm tình của hắn vô cùng bất định không thể nắm bắt được, cô không biết sự dịu dàng của hắn là thật hay giả, càng thêm không nắm chắc thứ nhu tình này khi nào sẽ biến mất.

Có một số thứ nếu như từ không lấy được làm sao cũng sẽ không đau lòng, nhưng một khi lấy được lại đột nhiên mất đi loại đau khổ này cô đã nếm quá nhiều! Cô đã cực kỳ sợ loại cảm giác đó, không muốn bị thương nữa, không muốn lại mất đi!

Trong lòng cảm giác được ngón tay của hắn dao động trên mặt cô, miêu tả hình dáng của cô, trong lòng Tả Tình Duyệt ngẩn ra, thiếu chút nữa đã mở mắt ra.

Hắn muốn làm gì? Nếu như hắn lại tiếp tục mò xuống dưới như vậy cô sợ rằng mình sẽ không giả bộ được rồi.

Đang ở lúc cô lo lắng đôi tay kia rời đi mặt của cô, ngay sau đó nghe được tiếng bước chân hơi nhỏ từ từ đi xa, trong lòng mơ hồ xẹt qua một tia mất mát.

Không lâu lắm, tiếng bước chân lại càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ở bên giường, mắt Cố Thịnh nhìn xuống người phụ nữ nằm ở trên giường, đưa tay cởi quần áo cô ra động tác êm ái chỉ còn lại áo lót quần lót.

Hắn không thể không thừa nhận, núp ở dưới quần áo của cô cũng là có một cổ thân thể đủ để cho hắn trầm mê.

Trong lòng Tả Tình Duyệt cuồng loạn không ngừng, rồi lại không dám mở mắt ra, cố làm trấn định, không phát hiện trên mặt mình nhanh chóng tỏa ra những rặng mây hồng, mà vừa lúc bị cặp mắt sắc bén của Cố Thịnh bắt được.

Nếu cô vợ nhỏ bé của hắn muốn chơi loại trò chơi bịt tay trộm chuông (tự lừa dối mình) này như vậy hắn sẽ đem mình phục vụ tối cùng!

Cầm khăn lông ướt ẩm áp đã chuẩn bị xong, Cố Thịnh nhẹ nhàng lau chùi thân thể của cô, đi bộ xa như vậy hắn là trên người cô đã sớm bị ướt đầm mồ hôi, nếu không phải do trên chân mới vừa bôi thuốc không cách nào thấm nước thì bây giờ hắn đã ôm cô vào phòng tắm!

Tả Tình Duyệt nhận thấy được ý đồ của hắn, trên mặt càng thêm đỏ, mới vừa rồi cô còn cho là.
.....

Trời ạ! Cô ở trong lòng kêu rên, ý tưởng mới vừa rồi của cô sao lại không thuần khiết như vậy! Hắn chỉ là giúp cô lau chùi thân thể mà thôi!

Trong lòng không khỏi trôi lên một tia ẩm áp, cô không cách nào tưởng tượng, người đàn ông như Cố Thịnh cũng sẽ có một mặt tử mỉ như thế!

Cô nghĩ, nếu như hắn không phải là bởi vì trả thù cô mà cưới cô, nếu như bọn họ là vợ chồng bình thường thật là tốt biết bao, cô xác định có thể sẽ hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo tử mỉ của Cố Thịnh!

Đột nhiên, cô phát hiện trên chân mình đau đều không đáng là cái gì!

Nếu như có thể lấy được nhu tình cùng thương tiếc của Cố Thịnh cho dù là ngắn ngủi, cho dù là chịu bao nhiêu thương tích, cô đều nguyện ý!

Khăn lông trong tay Cố Thịnh từ mặt của cô, thẳng xuống dưới, mỗi một chỗ trên thân thể cũng không có bỏ qua.

Đột nhiên, chân của cô bị một đôi bàn tay tách ra, Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, đột nhiên ý thức được cái gì, hắn không phải là. . . . Trong lòng khiếp sợ đồng thời, trên mặt rất một mảnh.

Quả nhiên, cảm thấy khăn lông lau chùi bắp đùi của cô, không chỉ như thế tay của hắn còn

như có như không đụng vào nơi mẫn cảm nhất của cô, trong lòng lúc này bị ngưng ngừng lấp đầy, một dòng điện tựa hồ từ tay của hắn truyền tới trên người của cô, làm trong lòng cô xẹt qua vẻ run rẩy.

Trong lòng Tả Tình Duyệt đang cầu nguyện hắn nhanh một chút lau xong, nhưng ông trời dường như cũng không quan tâm cô, Cố Thịnh tựa hồ là đặc biệt thích lau chỗ đó vậy, hồi lâu đều không rời đi.

Không chỉ có như thế, khăn lông không biết từ lúc nào đã không có ở đó, thay vào đó là bàn tay của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve cô đôi chân cô. Ở da thịt mịn màng.

Một tia thân ngâm từ trong miệng của cô tràn ra, Tả Tình Duyệt bị chính phản ứng của mình làm sợ hết hồn, cô cũng không quên, cô bây giờ là đang giả bộ ngủ!

Trong con người thâm thúy của Cố Thịnh thoáng qua một nụ cười dịu dàng, làm cho toàn thân hắn trong nháy mắt trở nên nhu hòa, nhìn cô ầm ứ, sắc mặt hồng thắm, cái cô bé này còn muốn tiếp tục giả vờ ngủ sao?

Bàn tay ác ý thăm dò cảm giác mẫn cảm của cô, hứng thú cố ý trêu chọc của Cố Thịnh càng ngày càng đậm hơn, hắn muốn xem một chút rốt cuộc như thế nào cô mới có thể thành thực mà tỉnh lại!

Cảm thấy dị vật xông vào thân thể của mình, Tả Tình Duyệt rên lên một tiếng thật thấp, không thể tiếp tục giả vờ ai ngờ cô mở mắt ra, đột nhiên chống lại một đôi con người mỉm cười nụ cười đó mang theo vài phần hài hước, vài phần tà ác.

"Rốt cuộc chịu mở mắt ra rồi hả ?" Cố Thịnh tránh vết thương trên chân cô, nửa chống thân thể của mình đè cô dưới thân thể, hắn cho là cô vẫn có thể kiên trì lâu một chút!

Rốt cuộc hiểu rõ mới vừa rồi tất cả đều là Cố Thịnh cố ý trêu chọc, lúc này tư thế ái muội của hai người, Tả Tình Duyệt hận không thể đào cái động chui vào.

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt bắt lấy cánh tay rắn chắc của hắn, trong lòng mơ hồ có bất an, giờ phút này hắn xác xác thật thật là dịu dàng, trong mắt của hắn thậm chí có thương yêu, nhưng cô vẫn sợ lúc nào hắn lại biến trở về một Cố Thịnh ghét cô, hận cô.

Tựa hồ thấy rõ lo lắng trong mắt cô, Cố Thịnh hôn lên trán cô trấn an cô, "Anh muốn yêu em! Yên tâm đem mình cho anh!"

Tả Tình Duyệt trong lòng liên giật mình, yêu cô? Cô biết rất rõ trong miệng hắn yêu là quan hệ xác thịt, tại sao cô lại có cảm giác tâm linh tê dại?

Cố Thịnh dùng trong thân thể Tả Tình Duyệt tựa hồ bởi vì ẩn nhẫn mà mặt mũi một mảnh rối rắm, Tả Tình Duyệt nhận thấy được lòng mảy mảy nhúu chặt hiểu là chuyện gì xảy ra, dịu dàng gặt đầu, hân cũng đã ở trong thân thể của cô rồi, lại trung cầu ý kiến của cô, không phải có vẻ đã quá muộn sao?

Bỏ ra bất an trong lòng, yêu cầu của hân cô cho tới bây giờ không cự tuyệt được, không phải sao?

Lấy được giai nhân cho phép, Cố Thịnh không hề nữa ẩn nhẫn, càn rỡ hưởng thụ thân thể tốt đẹp của cô.

Chương 112: Sự săn sóc của Cố Thịnh

Sáng sớm hôm sau, Tả Tình Duyệt vừa mở mắt liền đối diện một đôi con người màu đen, ngớ ngẩn, mới nhớ lại tất cả tối qua, trên mặt bỗng chốc đỏ ửng, theo bản năng kéo chặt chăn lên ngực. Mắt mở to.

Cử động của cô rõ ràng lấy lòng Cố Thịnh, khóe miệng nhếch lên nụ cười, trong mơ hồ lộ ra mấy phần cung chiêu, "Lâu như vậy, còn xấu hổ?"

Đây chính là cô vợ bé nhỏ của hân! Trong lòng của hân sinh ra một cổ ấm áp.

Cầm tay của cô, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn, "Tối hôm qua không có làm động tới vết thương của em chứ?"

Oanh một tiếng, hiểu ý tứ trong lời nói của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt liền đỏ mặt tới mang tai, vết thương?

"Không có. . . Không có. . ." Tả Tình Duyệt không dám nhìn mắt Cố Thịnh, tối hôm qua động tác của hân thương tiếc chưa bao giờ có, hết sức để ý vết thương trên chân cô, khiến cô cơ hồ quên mất trên chân có thương tích.

Nụ cười trên mặt Cố Thịnh càng lúc càng đậm, nếu như hân tiếp tục trêu chọc, nói không chừng hôm nay vợ của hân sẽ không ra cửa!

Buông tay cô ra, Cố Thịnh xoay người đi về phía cô gian phòng sát vách, thời điểm trở về, trong tay đã thêm mấy bộ y phục.

"Như em vậy, bảo anh làm sao mặc y phục cho em?" Cố Thịnh cười nhìn Tả Tình Duyệt, thấy

bộ dáng không muốn để hấn thấy bất kỳ cảnh xuân của cô, trong lòng của hấn hơi ghen ghét, khoác y phục trên tay, chờ đợi cô vén chăn lên.

Ánh mắt Tả Tình Duyệt nghiêng nhìn đồ lót trên tay hấn, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, "Em. .
. Em tự mình làm!"

Trời ạ! Hấn nói muốn mặc y phục cho cô?

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, trên mặt Tả Tình Duyệt liền nóng hừng hực, như lửa mạnh đang cháy mạnh, đôi mắt không biết nên để vào đâu.

Cố Thịnh dĩ nhiên sẽ không như ý của cô, thật vất vả cho mình một cái cơ, hấn làm sao cũng phải quý trọng, không phải sao?

"Chân em không tiện!" Cố Thịnh không chút do dự cắt đứt hy vọng của Tả Tình Duyệt, theo ý hấn, mặc y phục cho cô, là phúc lợi của hấn!

Khi nói chuyện, bàn tay Cố Thịnh đưa về phía tay kéo chăn của cô, thấy cô vẫn không chịu thư giãn, trong con ngươi sắc bén xẹt qua giả hoạt, "Em không muốn mặc quần áo? Vậy cũng được, cùng lắm thì anh gọi điện thoại, bảo An Điền hủy bỏ tất cả hành trình hôm nay, chúng ta có thời gian cả ngày. . ."

Tả Tình Duyệt kinh dị đối mặt con ngươi hài hước của hấn, tùy tiện nghĩ cũng biết ý tứ của hấn là muốn cô cả ngày không xuống giường được, như vậy sao được? Mặc dù trong lòng của cô cũng hơi mong đợi, nhưng từ trước đến giờ da mặt cô đều mỏng, vừa nghĩ tới ngày mai sẽ đối mặt ánh mắt mập mờ của những người hầu, cô liền lo lắng.

Buông tay ra, mặc cho hấn kéo chăn trên người mình ra.

Cố Thịnh nâng cô dậy, làm một ông xã hợp cách, đầu tiên là áo lót, sau đó là quần lót, lúc mặc quần áo còn không bỏ qua trêu chọc cô, nguyên nhân rất đơn giản, hấn thích xem bộ dáng mặt đỏ tim đập vì mình của cô.

Bộ dáng nũng nịu khiến hấn hận không thể một hóp nuốt cô xuống bụng!

Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy một giây như một năm, mỗi một giây đều dài như qua một thế kỷ, tay của hấn như có như không đụng vùng mẫn cảm trên thân thể cô, khiến cô phí hết lớn tâm lực mới cố nén phản ứng theo bản năng thân thể.

"Không công bằng!" Tả Tình Duyệt đột nhiên mở miệng, trong giọng nói lộ ra một tia oán giận cùng bất mãn, cô phát hiện, Cố Thịnh đang cố ý trêu chọc cô, mà cô lại ngây ngốc không cách

nào thoát khỏi trêu đùa của hắn, thân thể theo bản năng nổi lên phản ứng theo động tác của hắn.

"A? Vậy em nói xem sao lại không công bằng?" trong mắt Cố Thịnh thoáng qua nụ cười tà ác, hắn phát hiện bộ dạng nũng nịu của cô vợ nhỏ cũng có một loại phong tình khác.

Tả Tình Duyệt đánh bạo, chống lại hai mắt của hắn, "Như anh rõ ràng là đang khi dễ em!"

Nào có như vậy! Thời gian qua lâu như vậy, hắn mới mặc xong đồ lót cho nàng.

Cố Thịnh sáng lạng cười to ra tiếng, thân mật điểm cái trán của cô một cái, "Nếu như khi dễ em, vậy anh không phải mặc y phục cho em, mà là cởi y phục trên người em, không phải sao?"

Tả Tình Duyệt nơi nào là Cố Thịnh đối thủ, phần lúc bị chặn e rằng lời nói có thể nói.

Cố Thịnh thấy mặt cô đỏ như con tôm luộc, cũng không tiếp tục trêu cợt, dù sao hắn biết, nếu như tiếp tục nữa, hắn thật sự muốn cởi hết y phục của cô, hôm nay hai người cũng không thể ra cửa.

Bỏ qua cho Tả Tình Duyệt, Cố Thịnh nhanh chóng mặc xong bộ âu phục cho nàng, màu lam nhạt thanh nhã phù hợp làn da của cô, hoàn mỹ buộc vòng quanh vóc người hấp dẫn của cô, khiến Cố Thịnh lại nhìn say mê lần nữa.

Hắn quả thật có một cô vợ bé nhỏ xinh đẹp!

Khó trách. . . . Mi tâm hơi nhú, nhưng ngay sau đó lại giãn ra, khó trách lại hấp dẫn những người đàn ông kia, hắn có nên cảm thấy kiêu ngạo không?

Thở dài trong lòng, trong mắt của hắn xẹt qua vẻ kiên định, thê tử của hắn sẽ vĩnh viễn là của hắn, vô luận về sau thái độ của hắn với cô như thế nào, điểm này dù là ai cũng không cách nào thay đổi sự thật.

Tả Tình Duyệt mặc quần áo tử tế rốt cuộc thở dài một hơi, đột nhiên cảm thấy thân thể lolung, phản ứng kịp cô mới phát hiện ra mình bị Cố Thịnh ôm ở trong lòng, theo bản năng ôm cổ của hắn, nhìn cặp mắt tươi cười của hắn, cô phát hiện, thật ra thì ánh mắt của Cố Thịnh rất thích hợp cười, cười lên làm cho người ta cảm thấy ấm áp, bình thường hắn đều dùng lạnh lùng và nghiêm túc ngự trị mình, mới có thể khiến mình có vẻ làm cho người ta sợ hãi đến gần.

"Chân của em không thích hợp đi bộ, trước khi thương thế của em tốt hơn, ngày ngày anh đều phải ẵm em!" Cố Thịnh cung chiêu ấn lên một nụ hôn ở trên trán của cô, trong mắt tựa hồ lóe vẻ mong đợi.

Ngày ngày? Tả Tình Duyệt bị hai chữ này hấp dẫn, trong lòng đột nhiên chấn động, nếu như có thể ngày ngày cảm nhận được quan tâm của hắn, cô tình nguyện vết thương trên chân cả đời đều không tốt được!

Nhưng, đây chỉ là cô hy vọng xa vời thôi, đợi đến vết thương trên chân cô lành thì sẽ ra sao? Hắn lại biết biến thành Cố Thịnh khó có thể tiếp cận sao?

Trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi, cô nghĩ nếu Cố Thịnh như bây giờ luôn ở cạnh cô, thật là tốt biết bao!

Hai người đi xuống lầu, trên bàn ăn đã sớm sắp bữa ăn sáng, hai người ngồi đối diện nhau, ăn bữa sáng cực kỳ bình thản, Cố Thịnh thỉnh thoảng chú ý cử động của cô, thỉnh thoảng sẽ lau sữa tươi dính trên môi cô, hai người nghiêm nhiên là một đôi vợ chồng ân ái, ngọt ngào mà hài hòa.

"Về sau, món em làm chỉ có anh được ăn!" Cố Thịnh xuất hiện ở trước cửa, đột nhiên từ phía sau lưng ôm Tả Tình Duyệt đang ngồi trên xe lăn, trong giọng nói lộ ra bá đạo và ngang ngược không ai bì nổi.

Tả Tình Duyệt gạt đầu, cô biết Cố Thịnh còn để ý chuyện Kiều Nam ngày hôm qua, mặc dù hắn không có hỏi cô chân tướng sự tình nữa, nhưng, cô lại từ trong câu này mà biết thái độ của hắn, hắn đang nói cho cô biết, chuyện ngày hôm qua, không cho xảy ra nữa!

Chuyện như vậy, cô cũng không muốn xảy ra nữa, nhưng nghĩ đến Kiều Nam, trong lòng của cô lại càng thêm bất an, ánh mắt người kia nhìn cô mang theo dự vọng chiếm hữu mãnh liệt, trình độ nguy hiểm của người đàn ông này, cô không cách nào biết trước và khống chế.

Cô không biết, phía sau họ còn có rối rắm gì nữa!

Chỉ là, mỗi lần nhớ tới Kiều Nam, cô lại có dự cảm xấu.

Chương 113: Thử dò xét về đứa bé

Cả ngày, Cố Thịnh đều hơi không yên lòng, trong đầu không ngừng hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, khóe miệng không tự chủ nổi lên một nụ cười nhu hòa.

Bây giờ cô đang làm gì?

Ánh mắt rơi vào trên điện thoại, Cố Thịnh muốn biết hành tung của cô, nhưng, một giây kế tiếp, hắn thấy một đồng lớn vẫn kiên chờ đợi hắn xử lý trên bàn làm việc, mi tâm theo bản năng nhíu lại, trong mắt xẹt qua một tia ẩn nhẫn bất đắc dĩ, xem ra hắn muốn mau chóng gặp cô vợ bé nhỏ của hắn, nhất định phải mau xử lý tốt những chuyện này!

Lắc đầu một cái, nhàn nhạt phân phó Trần Nhân Như tiến vào đưa tài liệu, "Về sau tận lực an bài các cuộc hẹn vào ban ngày, chuyện của công ty cô và An Điền giúp tôi lưu ý nhiều, mấy ngày nay tôi sẽ tan ca sớm."

Chân của Tả Tình Duyệt sợ rằng phải qua một thời gian mới tốt được, nghĩ đến thương thế của cô, áy náy trong lòng hắn lại xông ra, tối nay phải tự thay thuốc cho cô!

"Vâng, tổng tài." Trần Nhân Như nhìn Cố Thịnh như vậy ở trong mắt, trong hai mắt xinh đẹp mơ hồ cất dấu ghen tức, cô phát hiện Cố Thịnh thay đổi.

Cô từ trong mắt hắn thấy được nhu tình, hắn đang nghĩ tới người nào?

Tả Tình Duyệt?

Không cần suy nghĩ, đáp án này có khả năng nhất, cô cho là Cố Thịnh sẽ không để ý người phụ nữ kia, nhưng bây giờ nhìn lại, suy đoán ban đầu của cô tựa hồ sai.

Hắn còn để ý Tả Tình Duyệt hơn so với trong tưởng tượng của cô, hắn rõ ràng biết Tả Tình Duyệt chẳng những mập mờ không rõ cùng Cận Hạo Nhiên, còn có dây dưa rối rắm không rõ với Kiều Nam, tại sao hắn lại bao dung cô?

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là hắn yêu cô!

Trong mắt xẹt qua ánh sáng bén nhọn, đây là kết quả cô không hy vọng thấy nhất!

Cố Thịnh phải yêu cô, thân phận Cố phu nhân cũng chỉ có thể là của cô, không phải sao?

Ghen ghét ra phòng làm việc, cầm điện thoại, Trần Nhân Như bấm số biệt thự của Cố Thịnh, điện thoại được quần gia nhận.

"Tổng tài muốn biết phu nhân đang làm gì?" Trần Nhân Như hạ mi mắt, khóe miệng nâng lên nụ cười thần nhiên, nhưng nụ cười kia, làm cho người ta nhìn lại không cảm thấy chút ấm áp nào, ngược lại làm cho người ta có chút không rét mà run.

"Phu nhân đang đánh đàn." Quản gia chi tiết nói.

Đánh đàn? Trần Nhân Như khẽ cau mày, dựa theo điều tra của cô về Tả Tình Duyệt, trước khi bọn họ kết hôn, Tả Tình Duyệt đam mê Piano, nhưng lại vì Cố Thịnh bỏ qua cơ hội tiếp tục đào tạo, rất tốt! Có lẽ cô đã tìm được một điểm đột phá rồi !

"Chú, đã lâu không gặp chú, hôm nào cháu sẽ đến thăm chú!" Trần Nhân Như đổi lời nói, làm cho thân mật, cũng không ai biết, quản gia của Cố Thịnh chính là chú ruột của cô, mà cô cố gắng làm việc ở bên cạnh Cố Thịnh, cũng là do rất nhiều năm trước đã lên nhìn hần.

Từ thời điểm đó, cô liền muốn đứng ở bên cạnh người đàn ông này, mà cô vì mục đích này, không ngừng cố gắng trau dồi mình, để cho mình có cơ hội được hần thưởng thức.

"Ừ, lúc nào chú cũng hoan nghênh." trên mặt hơi có vẻ già nua của quản gia hiện ra nụ cười.

Cúp điện thoại rồi, Trần Nhân Như nhìn về phía phòng làm việc tổng tài, ánh sáng trong mắt càng thêm âm trầm, tựa hồ đang tính toán kế hoạch gì.

Cố Thịnh về đến nhà, mới vừa vào đại sảnh nhà chính, một hồi tiếng đàn dương cầm liền truyền vào trong tai của hần, nhếch miệng lên, mặc dù rất ít tốn tâm tư nghe cô đàn dương cầm, nhưng, lúc này hần lại biết, âm nhạc này ra từ tay cô vợ bé nhỏ của hần.

Cố Thịnh đi về phía trước theo phương hướng âm nhạc truyền tới, đi thẳng đến gian phòng vắng vẻ nhất nhà chính, xuyên thấu qua khe hở cửa phòng, Cố Thịnh nhìn thấy một bóng dáng màu trắng dương cầm, Tả Tình Duyệt giống như một tinh linh âm nhạc, ngón tay chạy trên phím đàn trắng đen, từng âm điệu từ đầu ngón tay của cô truyền ra ngoài, ánh mặt trời buổi chiều từ rơi ngoài cửa sổ chiếu vào, vẩy vào trên người của cô, tựa hồ có một tầng vắng sáng nhàn nhạt quanh quẩn ở bốn phía cô.

Hần không khỏi nhìn ngây người, hần không biết cô chuyên chú đàn Piano sẽ mỹ lệ động lòng người như thế!

Cố Thịnh không hề chớp mắt cũng không muốn dời đi từ trên người cô, không tự chủ được nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tiến vào vùng đất vốn chỉ thuộc về cô, từng bước từng bước, từ từ càng ngày càng gần Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt có piano làm bạn, cô thế nào cũng không biết mệt, có Piano làm bạn, vô luận cái gì cũng không quấy nhiễu được cô, giờ phút này cô vẫn chuyên chú ở trong âm nhạc của mình, không chút nào chú ý tới trong phòng không biết từ lúc nào đã có thêm một người nghe.

Trong đầu hiện ra nụ cười của Cố Thịnh, sự thương yêu của hần giống như đất màu mỡ, nuôi dưỡng trái tim của cô, nghĩ tới những điều này, âm điệu cô đàn ra cũng biến thành nhẹ nhàng mà triển miên.

Nếu cả đời như vậy thì thật là tốt!

Cô ảo tưởng có một ngày, mình có thể đàn cho hấn nghe một khúc chỉ thuộc về hai người họ, cũng hi vọng có một ngày, hấn và con của bọn họ sẽ trở thành người nghe trung thực nhất của cô.

Con? Trên mặt Tả Tình Duyệt hiện lên nụ cười sáng lạn, ánh mắt chậm rãi đi xuống, rơi vào trên bụng của mình, vô luận là trước kia Cố Thịnh hận cô mà chiếm đoạt thân thể cô, hay là Cố Thịnh thương tiếc muốn cô không biết bao nhiêu lần, bọn họ cũng không có làm bất kỳ biện pháp phòng hộ nào.

Giờ phút này, đã có đứa bé lớn lên trong thân thể cô rồi sao?

Động tác trên tay cô đột nhiên dừng lại, muốn từ trên phím đàn dời về phía bụng của mình.

"Sao không đàn tiếp?" Cố Thịnh đột nhiên ôm cô từ phía sau lưng, cầm tay của cô, bao chặt trong bàn tay hấn.

"Thịnh?" Tả Tình Duyệt bị sợ giật mình, "Anh trở về?"

"Thế nào? Không hoan nghênh chồng em trở về?" Cố Thịnh không ngừng hà hơi ở bên tai của cô, hiển nhiên rất không hài lòng phản ứng này của Tả Tình Duyệt, cô nên thuận theo nhào vào ngực của hấn, không phải sao? Giống như mang theo trừng phạt, Cố Thịnh khẽ cắn vành tai của cô, khiến cả người Tả Tình Duyệt run rẩy.

"Thịnh, đừng như vậy. . ." Cô không kháng cự được sự đụng vào của hấn, thân thể của cô sẽ theo động tác của hấn, thoải mái đi theo phản ứng bản năng.

Trong mắt Cố Thịnh thoáng qua ý cười, vợ của hấn thật đúng là nhạy cảm! Chỉ là điểm này, hấn thích!

"Thế nào không tiếp tục đàn? Anh mới phát hiện, anh rất thích nhìn bộ dạng em đánh đàn." Cố Thịnh nhẹ giọng nỉ non ở bên tai của cô, liếc thấy trên mặt cô nhanh chóng vọt lên đỏ ửng, không khỏi nhú mày.

Tả Tình Duyệt không biết làm sao trả lời vấn đề của hấn, nghe được hấn nói thích, trong lòng của cô dĩ nhiên cao hứng, nhưng, muốn hỏi nguyên nhân cô đột nhiên dừng lại. . .

Nghĩ đến ý nghĩ về đứa bé đột nhiên nổi lên của mình vừa rồi, Tả Tình Duyệt theo bản năng hạ

mi mắt, sợ tiếp xúc con người màu đen dễ dàng có thể xuyên thủng tất cả của Cố Thịnh, sẽ lập tức tiết lộ bí mật trong lòng mình.

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt hít thở một cái thật sâu, "nếu như. . . ."

Cô đột nhiên muốn biết ý nghĩ của Cố Thịnh đối với đứa bé, nhưng hắn có cười cô không? Hay sẽ không để ý suy nghĩ này của cô?

Nghĩ tới đây, cô lại lui bước.

"Nếu như thế nào?" Cố Thịnh xoay thân thể cô qua, khiến hai người đối mặt với nhau, con người thâm thúy cười nhìn cô, chờ đợi cô tiếp tục mở miệng. . .

Chương 114: Đồng ý cho sinh

Tả Tình Duyệt nhìn thật sâu vào mắt hắn, mình nên hỏi sao? Dường như bản thân đã biết được đáp án?

"Thế nào? Đừng nhìn tôi như thế, tôi không ăn thịt cô đâu!" Cố Thịnh thấy sự sợ hãi hiện lên trong mắt Tả Tình Duyệt, trong lòng thoáng vui, lông mày nhíu chặt, đoạn trước hắn rất muốn nhìn gương mặt sợ hãi của cô, nhưng hiện giờ tại sao lại dần sợ biểu cảm đó của cô?

Hắn không muốn cô sợ hắn! Dù là sợ một chút cũng không được..

Cánh tay dài nhẹ nhàng vươn đến, Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt.

Tim Tả Tình Duyệt chợt đập loạn, lấy lại bình tĩnh, hít thở một cái thật sâu, thái độ của hắn không như cô dự tính, nhưng nó lại khiến lòng cô trở nên nặng nề hơn?

"Thịnh, nếu như em mang thai phải làm thế nào đây?" Tả Tình Duyệt trong lời nói không để lộ chút cảm xúc nhưng giống như sấm nổ bên tai Cố Thịnh.

Cảm thấy cơ thể Cố Thịnh đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó liền buông cô ra.

Cố Thịnh ánh mắt sắc bén nhìn Tả Tình Duyệt từ trên xuống dưới, từ từ dừng ở bụng của cô, trên mặt hắn biểu hiện sự hồ nghi nồng đậm trong lòng cô chợt dâng lên đau đớn.

" Anh biết, mỗi lần... chúng ta cũng không có. . ." Tả Tình Duyệt tránh né tầm mắt của hắn, che giấu bất an trong lòng, đột nhiên cô có chút hối hận, hắn cứ nhìn cô chăm chú một lúc lâu, trên mặt không lộ một chút biểu tình, cô cảm giác một giây như một năm.

"Cô mang thai?" Cố Thịnh nói, cắt đứt lời nói Tả Tình Duyệt, đôi tay nắm thật chặt hai vai của cô, trong mắt mơ hồ lóe lên mấy phần. . . . Mong đợi.

Đưa tay sờ phía bụng của cô, trong lòng trào dâng cảm giác vui mừng như điên, mang thai? Cô mang thai sao?

Tả Tình Duyệt bị đau cau mày,nhìn hắn, lắc đầu,"Không, em là nói, nếu như. . .Em không biết. . ." Tả Tình Duyệt bị phản ứng của hắn làm cho kinh ngạc, lời nói có chút ngắc ngứ.

Cô chỉ muốn biết thái độ của hắn, nhưng bây giờ xem ra, hắn dường như đã hiểu lầm, cô vội vàng giải thích, lại phát hiện, càng nóng lòng, càng giải thích không rõ ràng.

Rốt cuộc hiểu ý của cô, Cố Thịnh bình tĩnh lại, nhìn bộ dạng luống cuống của cô, đột nhiên cười vui vẻ, tiếng cười vang vọng cả gian phòng, lại càng khiến Tả Tình Duyệt không hiểu.

Hắn ôm cô thật chặt, giống như là muốn hòa cùng cô làm một, bàn tay vẫn dán chặt trước bụng Tả Tình Duyệt, như mong muốn một điều gì.

"Có lẽ chúng ta nên có một đứa con! Chúng ta nên sinh một tiểu bảo bối!" Cố Thịnh nhẹ nhàng nói bên tai cô, giọng nói tràn đầy hứng khởi.

Hắn chợt nhận ra, hắn trong sâu thẳm lòng mình rất muốn có một đứa con với cô. Chỉ cần nghĩ tới đứa bé ấy đang dần lớn lên trong bụng cô, thì hắn không thể nói nên thành lời sự vui mừng, kích động trong lòng rồi.

Chưa có sự chuẩn bị Tả Tình Duyệt bị mấy lời của Cố Thịnh dọa sợ hãi, sinh con? Ý của hắn là muốn cô mang thai sao?

Điều này nói lên cái gì? Hắn chịu bỏ đi thù hận, để hai người trở thành một đôi vợ chồng hạnh phúc hay sao?

Cô nghe lầm sao? Tả Tình Duyệt không thể tin những gì vừa nghe thấy.

"Mau nói cho tôi biết, em cũng bằng lòng!" Không nghe thấy câu trả lời của cô, Cố Thịnh nhẹ nhàng khẽ cắn lên cổ Tả Tình Duyệt, thành công kéo cô về với thực tại, khóe miệng nâng lên ý cười, xem ra vợ hắn đã bị lời của hắn làm cho sợ hãi !

Tả Tình Duyệt không cách nào kìm nén nỗi niềm vui đang dâng lên trong lòng, liên tục ở trong ngực Cố Thịnh gật đầu, cảm động đến rơi nước mắt.

Cô mong có thể sinh con cho hắn, nhưng không mong con mình ra đời trong sự thù hận, hiện tại lại được hắn đồng ý, cảm giác của cô như đang trên Thiên đường, giờ phút cô mong đợi cuối cùng đã đến?

Phản ứng của cô rất đáng yêu khiến trong lòng Cố Thịnh rất vui mừng, cầm chống trên đỉnh đầu của Tả Tình Duyệt, trong mắt hiện lên sự cưng chiều "Hay trong bụng em đã có con của chúng ta."

Nếu thật như vậy, hắn nên chuẩn bị phòng cho con mình rồi!

Hoặc, lấy luôn phòng cô hiện giờ làm phòng cho con, như vậy việc cô chăm sóc con cũng sẽ dễ dàng hơn!

"Không có!" Tả Tình Duyệt trong lòng ấm áp, trên mặt bỗng ửng hồng, cô chỉ nói nếu như thôi!

"Ai nói chưa? Em đã xác định chắc chắn chưa?" Cố Thịnh buông cô lỏng ra một chút, nhìn thẳng khuôn mặt đỏ ửng của cô, tiếp tục trêu đùa "Em không phải vừa nói, chúng ta không làm bất kì một biện pháp tránh thai nào sao? Nói không chừng trong bụng của em đã có tiểu bảo bối rồi!"

Tả Tình Duyệt tránh né ánh mắt của hắn, lại vùi đầu vào trong ngực của hắn, cô cũng biết điều đó!

Cố Thịnh trong mắt xẹt qua tia giảo hoạt "Cho dù không có cũng không sao cả, từ hôm nay trở đi, chồng em sẽ cố gắng gấp bội!"

Tay Cố Thịnh luồn vào trong áo của cô, đụng vào da thịt cô, hôn Tả Tình Duyệt, dần dần đi xuống dưới.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên, Tả Tình Duyệt từ trước tới giờ không thể không đáp ứng những điều Cố Thịnh muốn, cắn chặt môi, mặc hắn thăm dò thân thể của mình.

Đột nhiên, một hồi chuông vang lên, phá vỡ kích tình đang lên trong phòng.

"Điện thoại của em. . ." Tả Tình Duyệt nhìn phía trên đèn dương cầm, nói với Cố Thịnh.

"Đừng để ý tới nó. . . ." Cố Thịnh hôn môi của cô, không muốn cho cô vì chuyện khác phân tâm, giờ phút này, trong lòng của cô chỉ cần có hắn là đủ rồi!

Nhưng là điện thoại không ngừng đổ chuông, tiếng chuông ngừng lại lần nữa vang lên, không biết bao nhiêu lần, ngay cả là hai người ham muốn có dâng cao, cũng không chịu nổi sự quấy rầy đáng ghét như vậy.

"Đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rửa một tiếng, rốt cuộc là kẻ nào?

Đang muốn lấy điện thoại tắt máy, Tả Tình Duyệt lại nhanh hơn cầm lấy điện thoại, "Có thể có chuyện gì gấp, em nghe điện thoại đã, có được hay không?"

Tả Tình Duyệt thỉnh cầu Cố Thịnh đồng ý, thấy khuôn mặt cô ửng hồng thật kích thích, nhưng trong mắt lại hiện lên sự van cầu khiến hắn không đành lòng cự tuyệt.

Hắn nên học cách cung chiêu cô!

Gật đầu một cái, Cố Thịnh tiếp tục gục đầu vào trước ngực của cô, cô có thể nghe điện thoại, nhưng món phúc lợi của hắn sao có thể dễ mất như vậy.

Tả Tình Duyệt nhìn một chút một số lạ, nhấn phím nghe, đầu kia lập tức truyền đến giọng nói hết sức nham hiểm, cô liền hối hận!

Là hắn, Kiều Nam! Tả Tình Duyệt trong lòng có dự cảm xấu, dường như có trận gió lạnh quét qua cơ thể cô.

"Duyệt Duyệt, tại sao lâu như thế không nhận điện thoại? Em đang làm gì vậy?" Kiều Nam thanh âm trầm thấp che giấu sự nguy hiểm, con người màu xanh lục nhìn chăm chú nơi màn hình đang phát cảnh trong phòng của hai người họ, lạnh băng.

Tả Tình Duyệt trong lòng sợ hãi, muốn cúp điện thoại, nhưng đầu kia Kiều Nam như biết cô sẽ làm vậy, liền tuyên bố.

"Nếu như dám cúp điện thoại, em biết có hậu quả gì rồi đấy."

Chương 115: Ghen tức khiến hắn mất đi lí trí

Sắc mặt Tả Tình Duyệt bỗng chốc tái nhợt, cô hiểu ý tứ trong lời nói của Kiều Nam!

"Sao vậy?" Cố Thịnh nhận ra cơ thể Tả Tình Duyệt trở nên cứng ngắc, nụ hôn từ từ đi lên, dừng ở trên cổ của cô, ngửi được mùi thơm trên thân thể của cô, Cố Thịnh phát hiện mình đối với cô càng ngày càng mê đắm.

Tả Tình Duyệt giữ điện thoại, nhìn Cố Thịnh cười cười "không sao!"

"Hai người rất ngọt ngào!" Kiều Nam thanh âm lộ ra hàn ý từ đầu dây bên kia truyền tới, Tả Tình Duyệt vừa ứng phó Cố Thịnh, không muốn làm cho Cố Thịnh phát hiện điện thoại gọi đến là của Kiều Nam. Nghĩ đến hắc sáng sớm hôm nay đối với mình 'cảnh cáo', trên thực tế không phải là ở để phòng Kiều Nam sao?

Cô không xác định được Kiều Nam và Cố Thịnh người nào mạnh hơn, ai phải nể sợ ai, cô không thể lấy chuyện này ra mạo hiểm, cô không thể để Cố Thịnh chịu bất cứ uy hiếp gì.

"Thật xin lỗi, có chuyện gấp, tôi sẽ gọi lại sau!" Tả Tình Duyệt thận trọng dò xét.

"Thế nào? Trách anh quấy rầy chuyện tốt của hai người? Hắc hôn khiến cho em cảm thấy mê đắm sao?" Kiều Nam khước miệng nâng lên nụ cười lạnh băng, nhìn màn hình, bọn họ là vợ chồng, làm những chuyện này là bình thường, nhưng hắc lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cố Thịnh tại sao lại có đủ tư cách chiếm lấy thân thể của cô?

"Anh có ý gì?" Tả Tình Duyệt quan sát bốn phía, đột nhiên cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn cô, trong lòng dâng lên một tia lớn lạnh.

Cử động khác thường của cô khiến Cố Thịnh cau mày, mơ hồ nhận ra cú điện thoại này không bình thường, từ từ ngẩng lên "Ai gọi?"

Tả Tình Duyệt chống lại ánh mắt hoài nghi của Cố Thịnh, đang muốn lấy cớ tránh ra, điện thoại trong tay lại bị hắc nhanh nhẹn đoạt đi.

"Ai vậy?" Cố Thịnh giọng nói nhuốm bức, con người giờ đã trở nên lạnh băng nghiêm túc.

Kiều Nam hí đôi mắt lục sắc, khước miệng nâng lên ý cười, không trả lời Cố Thịnh.

"Kiều Nam!" Cố Thịnh giọng của tràn đầy khẳng định, thâm thúy trong mắt của hắc bắn ra một đạo sát khí, "cậu muốn gì?"

"Cố tổng tài có lỗi tai thật thính, tôi muốn nghe tiếng nói của Duyệt Duyệt, thuận tiện hỏi chiếc piano tôi tặng có hợp ý cô ấy hay không!" Kiều Nam không chớp mắt nhìn màn hình, muốn xem rõ ràng từng phản ứng của Cố Thịnh.

Cố Thịnh vừa nghe là Kiều Nam tặng Piano, sắc mặt lập tức liền đanh lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Tả Tình Duyệt, khẽ nguyên rủa ra tiếng," đáng chết!"

Tại sao không có ai nói cho hắn biết, piano là của Kiều Nam tặng?

Vợ của hắn thích chơi đàn, cho dù có tốn bao nhiêu tiền, hắn cũng sẽ mua cho cô chiếc dương cầm tốt nhất, cô sao lại dám nhận quà của người đàn ông khác Ặng chứ?

"Thịnh, không phải vậy. . . ." Tả Tình Duyệt biết hắn hiểu lầm, muốn giải thích, cô nghĩ nói cho hắn biết, cô cũng không biết nên mới nhận Piano, cô muốn trả lại, thế nhưng người đàn ông ấy lại có rất nhiều cách để cho cô chuyện gì cũng không làm được.

"Cố tổng tài, Duyệt Duyệt bị anh dọa xanh mét mặt mày, nói thật, anh không xứng làm chồng cô ấy, nếu như chồng cô ấy là tôi. Tôi nghĩ sẽ làm cho cô ấy cảm thấy hạnh phúc! Anh không thấy sao? Trong mắt của cô ấy nhìn anh luôn kèm theo sự dè chừng, sợ hãi!" Kiều Nam nhìn Cố Thịnh nhíu chặt lông mày, dường như nhận ra trong phòng có điều kì lạ, xem xét xung quanh. Kiều Nam khóe miệng nâng lên ý cười, không hổ là Cố Thịnh, hắn thoáng nhắc một điều mà đã nhận ra điều kì lạ!

Cố Thịnh trong lòng cảnh giác, nhìn xung quanh một lượt, tập trung nhìn chiếc piano, đôi mắt chim ưng đảo qua một lượt, đột nhiên, ánh mắt của hắn rơi vào một nơi, ánh mắt trở nên rét lạnh, nhìn chằm chằm vào điểm đen nhỏ xíu. . .

"Kiều Nam, cậu muốn làm chồng thì là quyền tự do của cậu, nhưng Tả Tình Duyệt đã có tôi, trong lòng cậu đang muốn làm gì, tôi khuyên cậu nên sớm từ bỏ!" Cố Thịnh nghiêm nghị cảnh cáo, giờ tay muốn đập vỡ camera được giấu trong một khe nhỏ, đáng chết! Kiều Nam dám ở đây đặt camera! Duyệt Duyệt mọi cử động chẳng phải đều bị hắn ta nhìn thấy sao!

Trong lòng sinh ra nồng đậm ghen tức, hận không thể đâm vào khuôn mặt đểu giả của Kiều Nam!

Tay giờ lên bỗng hạ xuống, hắn đột nhiên dừng lại, trong mắt xẹt qua tà ý.

Kiều Nam muốn nhìn vậy sao? Hắn sẽ để cho Kiều Nam nhìn đủ!

Xoay người đi tới bên Tả Tình Duyệt, đem cô ôm vào trong ngực ngồi lên ghế chơi piano, mạnh mẽ tách hai chân của cô.

"Thịnh. . . Anh muốn làm gì?" Tả Tình Duyệt bị động tác của hân hù dọa, vẻ mặt hân thật đáng sợ, cô chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Cố Thịnh này giờ cũng phần nào hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Kiểu Nam quan sát mọi hành động trong căn phòng này sao?

"Duyệt Duyệt. . . . . Đừng sợ! Anh nghĩ muốn em!" Quần áo trên người Tả Tình Duyệt biến thành vải vụn, cô cảm thấy giữa hai chân cảm giác lạnh lẽo truyền đến, nhìn vào mắt hân, từ nơi đó, cô thấy sự tinh xảo chứ không phải là bị tình dục bao phủ.

Cô hiểu dụng ý của hân!

"Thịnh, không cần. . . . . Không nên ở chỗ này!" Cho dù cô nguyện ý đem chính mình dâng hiến cho hân, không mong cảnh thân mật của bọn họ bị người ngoài nhìn thấy.

Đó chẳng phải là đem lòng tự trọng của cô chà đạp hay sao.

Cố Thịnh không nghe lời cô cầu khẩn, hân muốn cho Kiểu Nam thấy rõ ràng, Tả Tình Duyệt là của hân! Cố Thịnh muốn dùng phương pháp này tuyên bố Tả Tình Duyệt là của hân!

"Không. . . . . Không cần. . . . ." Tả Tình Duyệt không hiểu tại sao mọi chuyện dần vượt ngoài tầm kiểm soát, mới vừa rồi còn thật tốt, không phải sao?

"Thịnh, xin anh, không nên ở chỗ này!"

Cố Thịnh trong mắt xẹt qua lãnh khí, che lấy đôi môi không ngừng cầu khẩn của cô, vận sức chờ phát động dâng trào chống đỡ cô mềm mại, đột nhiên, hân nhìn thấy đôi mắt tuyệt vọng của Tả Tình Duyệt, dường như có thứ gì đó sắp bị tan vỡ, giống như hân còn cố tình làm vậy sẽ có thứ gì đó sẽ vĩnh viễn biến mất. Hân không khỏi cảm thấy hối hoảng, nước mắt trên mặt cô, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, bỗng chốc tỉnh táo lại.

Hân đang làm gì?

Tuyên bố với Kiểu Nam, tả Tình Duyệt là của mình nhưng đối với Duyệt Duyệt mà nói đây là sự tổn thương, không phải sao?

Trong lòng đau nhói, giờ tay đặt vào piano, một cái camera nhỏ lăn lóc rơi trên đất, đồng thời, gian phòng bên phía Kiểu Nam màn hình tối đen.

Kiều Nam hai tay nắm thật chặt, mang theo sự nhẫn nhẹn lớn, đôi con ngươi băng lạnh không thấy được hấn đang suy tính điều gì.

"Không sao, đừng sợ!" Cố Thịnh không ngừng hôn Tả Tình Duyệt, an ủi tâm tình của cô.

Chương 116: Chiều chuộng hết mực

Tả Tình Duyệt cặp mắt vô hồn nhìn trần nhà, nước mắt đọng đầy hai khóe mắt.

"Duyệt Duyệt, xin lỗi, anh không nên đối xử với em như vậy!" ánh mắt trống rỗng của cô khiến trong lòng Cố Thịnh bất an, khuôn mặt hấn hiện rõ sự hốt hoảng khổ vượt ve gương mặt của cô, hấn lúc đó bị làm sao vậy!

Lời nói của hấn truyền vào tai Tả Tình Duyệt, cô biết là Cố Thịnh đang nói, nhưng hấn đang nói gì vậy?

Trong mơ hồ, cô thấy gương mặt lo lắng, hối hận của Cố Thịnh, gờ tay lên, chạm vào khóe mắt của hấn, gương mặt này, kể cả lúc dữ tợn, tràn đầy yêu thương thậm chí đau khổ, cũng khiến cô rung động, cô không thể khống chế nổi tâm tình của mình

"Em không muốn con của chúng ta sinh ra trong thù hận" Tả Tình Duyệt thanh âm run rẩy, trong mắt là van xin, thỉnh cầu, nếu như con của họ mà lớn lên trong hoàn cảnh ấy, vậy cô không muốn có con.

Sắc mặt Tả Tình Duyệt tái nhợt, cơ thể mệt mỏi, không có sức sống giống như con rối đứt dây.

Cố Thịnh ngẩn ra, trong lòng áy náy càng thêm mãnh liệt, cô nói đúng! Tại sao vừa rồi hấn lại đối xử với cô như vậy, hấn không muốn con sinh ra trong cảnh thù hận, trong lòng đau đớn, Cố Thịnh hai tay run run mặc, chỉnh sửa lại quần áo trên người Tả Tình Duyệt.

Đáng chết! Hấn bị ghen tức che mờ lý trí, tại sao chuyện gì liên quan tới cô cũng làm hấn tức giận, kích động đến vậy?

"Sau này sẽ không xảy ra chuyện thế này nữa!" Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt để đầu cô tựa lồng ngực hấn, thanh âm rất nhỏ nhẹ nhưng giọng nói thể hiện sự kiên định.

Tả Tình Duyệt khóe miệng nâng lên một cách khổ sở, không biết có nên tin tưởng lời của hấn hay không nhưng giờ phút này cô nhận ra mình không còn hơi sức để đi tìm hiểu nữa.

Đêm, Tả Tình Duyệt vẫn ngủ ở phòng Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt trong lòng cảnh giác, bóng ma ấy vẫn quanh quẩn trong đầu cô, từng cái đụng chạm của Cố Thịnh cô cũng đều cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Cố Thịnh đã nhận ra việc này, trong lòng thở dài, yên lặng ôm cô, cả đêm mất ngủ.

.....

Từ sau hôm đó, Cố Thịnh lại càng cẩn thận, Tả Tình Duyệt muốn đi đâu, hắn sẽ đưa cô đi, hắn quan tâm như vậy, Tả Tình Duyệt nhìn thấy hết nhưng cô chỉ im lặng, cô thích cảm giác được che chở. Cô nghĩ bởi vì chuyện ngày hôm đó, Cố Thịnh trong lòng áy náy, nên chuyện gì cũng chiều theo ý cô, cho nên cô sợ nếu mình mở miệng thì sự quan tâm ấy sẽ biến mất.

Có Cố Thịnh ở bên, Tả Tình Duyệt cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng đôi lúc, cô lại cảm thấy sống một ngày bằng một năm, mong thời gian trôi nhanh hơn, lại có khi mong thời gian mãi dừng lại trong một khoảnh khắc.

Tả Tình Duyệt chân bó bột, nên không thể tự mình tắm được. Vậy nên Cố Thịnh tự mình tắm cho cô, mỗi lần tắm hắn đều cố ý trêu chọc cơ thể cô, nhưng trong mắt không ẩn chứa dục vọng. Cô không vui, cô ghét cảm giác mình phải phụ thuộc vào một ai khác.

Cô mấy lần yêu cầu mình tự tắm, nhưng Cố Thịnh dùng mọi cách cự tuyệt, giống như là cố ý muốn nhìn cô mất mặt.

Tối qua, Cố Thịnh biết rõ cô có máu buồn ở phần eo, tay của hắn vẫn cố ý trêu đùa nơi eo Tả Tình Duyệt, cô tránh né không may vẩy hết nước lên người hắn. Sau đó, bọn họ chơi đùa trong phòng tắm, nếu Cố Thịnh không lo lắng da cô sẽ bị nhăn lại, sợ rằng cô sẽ chẳng có một đêm ngon giấc.

Cô phát hiện, Cố Thịnh là người đàn ông rất trẻ con!

Nghĩ vậy, Tả Tình Duyệt nở nụ cười tươi tắn. . .

Hôm nay Cố Thịnh sắp xếp công việc để về nhà sớm, thấy Tả Tình Duyệt ngồi ở vườn hoa, trên mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc, tâm tình của hắn cũng vui lên theo, Cố Thịnh lặng lẽ nhìn cô một hồi lâu.

Nghĩ đến hôm nay mình sớm kết thúc cuộc họp lại bỏ mấy cuộc xã giao trong mắt Cố Thịnh sáng lên

Bước nhanh, ôm Tả Tình Duyệt từ phía sau.

"A. . . ." Tả Tình Duyệt bất ngờ kêu lên, nhận ra hơi thở của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt mới yên lòng.

"Anh cho là em đã quen rồi chứ, không ngờ em kêu lên sợ hãi như vậy!" Cố Thịnh nhú mào, Tả Tình Duyệt khi suy tư thường không để ý đến chuyện xung quanh, đôi lúc hẳn cảm thấy mình bị bỏ rơi không được quan tâm. Thường thường hẳn sẽ làm những hành động để cho cô chú ý tới mình.

"Rồi sẽ có một ngày, khi anh đột nhiên ôm em như thế này, em không kêu lên sợ hãi nữa lúc đó anh sẽ thưởng cho em!" Cố Thịnh tựa cằm lên đầu cô, như vậy sẽ tập thói quen luôn có hẳn ở bên cho cô.

"Thưởng em cái gì?" Tả Tình Duyệt nói, trong lòng có chút mong đợi.

Cố Thịnh cười cười "Bây giờ chưa nghĩ ra, đợi em làm được đã rồi hãy nói tới phần thưởng!"

Nhận thấy gương mặt hưng phấn của Tả Tình Duyệt dần biến mất, Cố Thịnh khéo miệng nâng lên ý cười "Hôm nay có một món quà muốn tặng em!"

Nói xong, Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt quay về biệt thự.

Đẩy cửa vào, Tả Tình Duyệt nhìn thấy trong phòng, trong lòng ngỡ ngàng, trong phòng lớn bày đầy các loại Piano, màu đen, màu trắng, cổ điển, đắt tiền, còn rất nhiều loại nữa...

"Ơ. . ." Tả Tình Duyệt kinh ngạc, ai có thể nói cho cô biết chuyện gì vậy?

"Từ hôm nay trở đi, gian phòng này là của em! Thích không?" Cố Thịnh mỉm cười nhìn Tả Tình Duyệt, thật ra thì không cần hỏi, hẳn cũng có thể cảm nhận được trong lòng cô kích động cùng vui sướng, hẳn cảm thấy bao nhiêu công sức mình bảo người chuẩn bị cũng không uổng chút nào.

"Tại sao?" Tả Tình Duyệt trong mắt đã ngỡ ngàng, những thứ này đều là Piano quý giá, đắt đỏ nhất đều là của cô sao?

Tại sao tặng cô những thứ quý giá đến vậy, đối với cô mà nói, những chiếc Piano này không chỉ có giá trị vật chất mà nó thể hiện mong ước được tôn trọng của cô.

"Chồng chiều vợ, cần có lý do sao!" Cố Thịnh nói bên tai cô, hẳn cũng muốn biết là vì sao, chỉ

sợ là bởi vì yêu!

Hắn phát hiện, quan tâm của mình đối với cô sự đã vượt khỏi tưởng tượng của bản thân, mặc dù không chắc mình yêu cô sâu đậm, nhưng hắn biết, mình có tình cảm với người phụ nữ này!

Cho nên, hắn muốn dành cho cô những điều tốt đẹp nhất!

Lần trước hắn đập vỡ piano mà Kiều Nam tặng, cô rất thích nó, chỉ vì sợ hắn phiền lòng nên cô đã không dám quay trở lại phòng đặt đàn ấy một lần nào nữa.

Nếu vợ của hắn đáng yêu và luôn biết nghĩ cho hắn như vậy, hắn vì sao không cung chiều cô đây?

Nhìn sự cảm động hiện trên mặt cô, hắn phát hiện, cung chiều cô là chuyện dễ dàng, cũng mang lại cho hắn cảm giác hạnh phúc nhất!

Có lẽ, về sau hắn nên hết sức chiều chuộng cô!

Chương 117: Đòi hỏi phần thưởng

"Em còn chưa có nói cho anh biết, rốt cuộc có thích hay không?" Cố Thịnh ôm cô ngồi ở trước piano, gò má của hai người kề sát nhau, cảm thụ nhiệt độ lẫn nhau, trong nội tâm hiểu rõ là một chuyện, hắn muốn nghe được cô chính miệng nói cho hắn biết cảm thụ của cô.

"Thích!" Tả Tình Duyệt không ngừng gật đầu, trên thực tế chỉ cần là quà của hắn, bất kể là thứ gì, cô đều sẽ thích.

"Vậy em cảm ơn anh như thế nào đây?" Cố Thịnh cười cười, nghiêng đầu, nhìn cô không chớp mắt, mấy ngày nay, nhờ hắn chăm sóc, sắc mặt của Tả Tình Duyệt đã hồng hào hơn, so với lúc mới kết hôn, cô càng thêm yếu điệu.

Cảm ơn? Tả Tình Duyệt quay đầu nhìn về phía Cố Thịnh bỗng chốc ngẩn ra, vốn định nói cảm ơn nhưng lại chạm phải thứ gì mềm mại mà không nói ra được, mặt hắn phóng đại thật gần cô, cô thật không ngờ mình chạm vào môi của hắn, trên mặt bỗng chốc ửng hồng, nóng ran.

Trong mắt Cố Thịnh thoáng ý cười, hài hước nhìn Tình Duyệt, trên mặt nóng bỏng càng thêm nồng đậm, trời ạ! Mắt Tả Tình Duyệt không biết nên nhìn vào đâu, giật mình, môi hai người còn dán chặt vào nhau, cô theo bản năng muốn rời ra, nhưng Cố Thịnh đã sớm nhận thấy được ý đồ của cô.

Hắn cũng không muốn một khắc tốt đẹp như vậy chỉ là thoáng chốc.

Bàn tay kéo cái ót của cô, nụ hôn dần dần từ thương tiếc trở nên cuồng loạn, Cố Thịnh giống như muốn nuốt cô vào trong bụng, vừa tựa như đang thưởng thức mỹ vị mình thích nhất.

Tả Tình Duyệt bị hắn hôn đầu óc choáng váng, chỉ biết ngênh hợp mỗi động tác của hắn, đôi tay níu chặt vào quần áo trước ngực hắn, lúc cô đang hít thở không thông, Cố Thịnh buông lỏng ra cô, thở hổn hển tựa vào trong ngực của hắn, miệng mở to hô hấp không khí, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, tựa hồ còn kèm theo chút mất mát.

Tả Tình Duyệt trong nội tâm cười khở, cô quả thật trở nên tham lam, bởi vì hắn không tiếp tục hôn mà thấy mất mát!

"Không nghĩ tới vợ yêu của anh sẽ nhiệt tình như vậy! Anh thích phương thức cảm ơn của em!" Giọng nói nhu hòa của Cố Thịnh vang lên trên đỉnh đầu Tả Tình Duyệt, trong mắt mơ hồ xen lẫn nhàn nhạt tình dục.

Hắn không nghĩ tới môi của mình và Tả Tình Duyệt vô tình chạm vào nhau, càng không nghĩ tới, một cái hôn chuẩn chuẩn lướt nước của cô sẽ làm hắn mất khống chế, hắn muốn tiếp tục, không chỉ là nụ hôn như vừa rồi, hắn muốn cô, lúc này, hắn đối với cô tỉ mỉ che chở, lại chưa từng muốn qua cô.

Cô chỉ biết hắn mỗi đêm thừa dịp tắm cho cô, chiếm hết tiện nghi của cô, nhưng không biết hắn có bao nhiêu tự chủ mới có thể kiềm chế được dục vọng của mình .

Chỉ vì hắn còn chưa thể xác định cô có thoát khỏi bóng ma ngày đó hắn mang tới cho cô hay không, mà mới vừa rồi, trong hoàn cảnh tương tự như vậy, cho dù hắn còn muốn cô, hắn cũng phải ănh, hắn không muốn tổn thương cô!

Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy mặt càng thêm sexy, không biết nên nói những gì.

"Về sau, em sẽ dùng phương pháp như vậy cảm ơn anh!" Cố Thịnh bá đạo tuyên cáo, Tả Tình Duyệt cau mày, đột nhiên từ trong ngực của hắn, nhìn khuôn mặt đang tươi cười của hắn, nhất thời cô không biết làm sao.

Tả Tình Duyệt quần bách như vậy lại lấy lòng Cố Thịnh, tiếng cười sáng khoái từ trong miệng hắn truyền tới, vang vọng cả căn phòng đầy piano.

"Nào có ai như anh vậy!" Tả Tình Duyệt không thuận theo, đánh vào ngực của hắn, rõ ràng là hắn được tiện nghi còn ra vẻ, bây giờ cư nhiên giấu cợt cô!

Ở trước mặt của hần, cô chưa lần nào chiếm thế thượng phong !

"Em không phải thích anh như vậy sao?" Cố Thịnh đột nhiên bắt được tay của cô, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt của cô.

Không thích sao? Ai cũng biết, cô thích nha! Vô luận hần như thế nào, cô đều ưa thích!

Hần bá đạo, hần cường ngạnh, hần dịu dàng, hần chơi xỏ lá. . . .

Từng cái cô đều thích, từng cái cũng đã khắc sâu vào tâm trí cô, làm cho cô không quên được, cũng trốn không thoát.

Chỉ là. . . .

Như vậy đến tột cùng là tốt hay không tốt?

"bốn tay chúng ta cùng đánh piano được không?" Tả Tình Duyệt đột nhiên đổi chủ đề, bỏ đi lo lắng mơ hồ trong lòng, cô tự nói với mình, muốn hưởng thụ hần cưng chiều, quý trọng hần dịu dàng.

Cố Thịnh ánh mắt lóe lóe, trong lòng tuy rằng là bởi vì không có được câu trả lời của cô mà cảm thấy mất mát, nhưng vẫn cười đáp ứng yêu cầu của cô, hần nói qua, muốn cưng chiều cô, không phải sao?

"Nếu như anh phối hợp ăn ý với em, em phải có phần thưởng cho anh!" Cố Thịnh nhếch miệng lên, đối với Tả Tình Duyệt trừng mắt nhìn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, cái phần thưởng hần muốn chẳng lẽ vừa làm cho người ta mặt hồng tim đập hay sao?

Đang muốn hần nói rõ ràng rốt cuộc muốn thưởng gì, Cố Thịnh cũng đã chuyên chú bắt đầu khảy đàn.

Đây là ca khúc cô thích nhất, cô thật không ngờ, hần cũng có thể đàn, còn rất hoàn hảo!

Điều này làm cho cô vô cùng giật mình! Cô nhìn hần ngây người.

"Thế nào? Em cứ nhìn như vậy, làm cho anh muốn ăn em!" Cố Thịnh đảo mắt nhìn Tả Tình Duyệt, khuôn mặt đỏ ửng của cô đối với hắn sinh ra hấp dẫn cực lớn, làm cho hắn muốn hôn lên da thịt mịn màng của cô, đôi môi dụ người kia càng làm cho hắn nhớ lại mùi vị lúc nãy.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, lập tức thanh tỉnh, đôi tay lại đặt trên phím đàn.

Hai đôi tay khiêu vũ trên phím đàn, hai người phối hợp cực tốt, vượt ra khỏi tưởng tượng của Tình Duyệt.

Kết thúc đoạn nhạc, Cố Thịnh cuốn lấy Tả Tình Duyệt, "như thế nào? Có phải chồng em biểu hiện rất tốt phải không?"

Lúc Cố Thịnh học đại học, cũng cảm thấy có hứng thú với piano, cũng học một thời gian, không nghĩ tới hôm nay lại phát tác dụng!

"Rất tốt!" Tả Tình Duyệt cười đến cực kỳ vui vẻ, cô rất lâu không gặp được một đôi tay ăn ý như vậy, loại cảm giác đó chỉ có lúc nhỏ, khi Tiểu Bối vẫn còn ở bên cạnh đem lại cho cô.

"Phần thưởng. . . ."

"Em đói bụng!" Tả Tình Duyệt mở to mắt không nhìn tới hắn, trong mắt xẹt qua chút giảo hoạt, chuyển động con ngươi, tựa hồ đang đợi cái gì.

Quả nhiên, Cố Thịnh thở dài, ôm cô lên, nếu cô đói bụng, đương nhiên phải cho cô ăn no! Nhưng ai tới dứt hắn no? Hắn phát hiện, thế nhưng mình thành người chồng tội nghiệp!

Tả Tình Duyệt tựa vào trong ngực của hắn, nhếch miệng lên.

Đêm khuya yên tĩnh.

Vốn là một căn phòng đầy nam tính, lại có thêm chút đồ của phụ nữ, trở nên nhu hòa rất nhiều.

Mới từ phòng tắm ra ngoài, Cố Thịnh đi về phía giường lớn, chui vào chăn, thận trọng đem Tả Tình Duyệt đang ngủ kéo lại, giống như chỉ sợ không cẩn thận, liến quấy rầy giấc ngủ của cô.

Trên thực tế, cũng không ai biết hắn lại có suy nghĩ không quấy rầy giấc ngủ của cô!

Mâu thuẫn trong lòng khiến Cố Thịnh cảm thấy bất đắc dĩ, cầm chống đỡ ở trên cổ của cô, nghe mùi thơm cơ thể nhàn nhạt trên người cô, trong miệng nhỏ giọng nỉ non," thật là một tiểu yêu tinh!"

Trong bóng tối, hắn không có chú ý tới người phụ nữ trong ngực lông mi hơi rung động một chút. . . . .

Chương118: Bị cô phát hiện bí mật nhỏ

Thực tế, lúc Cố Thịnh còn ở trên giường, cô cũng đã tỉnh, không chỉ có như thế, cô còn chứng kiến một chuyện trước kia chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến một màn mới vừa rồi làm cho cô giật mình lại đỏ mặt, trên mặt nóng ran.

Cảm thụ lồng ngực rộng rãi của người đàn ông, cô có thể nghe thấy nhịp tim của hắn, cô thật làm cho hắn cảm thấy mệt nhọc sao?

Cắn chặt môi, Tả Tình Duyệt miên man suy nghĩ.

Trong lúc đang hồi tưởng quá khứ, Tả Tình Duyệt nghe tiếng hít thở dần dần trở nên thông thả của Cố Thịnh, hắn ngủ rồi sao?

Thận trọng xoay người lại, Tả Tình Duyệt đối mặt với Cố Thịnh, trong bóng tối, cô mơ hồ có thể nhìn thấy thân thể trắng kiêu, ai có nghĩ ra một người đàn ông giống như Cố Thịnh vậy, lại vì cô ản nhẩn!

Trong lòng nổi lên chút thương tiếc, cô mơ hồ hiểu hắn đang băn khoăn cái gì, mấy ngày nay hắn cẩn thận, sự cẩn thận của hắn cô thấy hết, không có nói ra cũng không có nghĩa cô không động lòng.

Toàn bộ tâm của một người đàn ông, cô cảm thấy mình lấy hết rồi!

Đôi mắt ánh lên vẻ kiên định, Tả Tình Duyệt làm ra chuyện lớn mật nhất từ trước tới nay.

Chủ động đưa tay dò vào trong áo ngủ của hắn, bắt chước động tác của hắn, khi hắn ở trên người của cô dao động. . . . .

Trong giấc mộng Cố Thịnh cảm thấy thân thể đột nhiên nóng ran, tập trung ở nơi bụng, cảm giác như thể hần cũng không xa lạ, hần cho là mình là quá nhớ giấc mộng kiều diễm cùng với Tả Tình Duyệt, nhưng cảm giác lại hết sức chân thật.

Một đôi tay nhỏ bé không lưu loát trên chọc dục vọng của hần, Cố Thịnh dựa vào bản năng, cho dù ở trong mộng thôi cũng tốt, không phải sao?

Khóe miệng nở nụ cười, Cố Thịnh nhanh chóng đổi khách làm chủ, hướng đến người phụ nữ đang đốt lửa trên người hần đè ở phía dưới, tách ra hai chân của cô, vọt vào thân thể của cô.

cảm giác chân thật như vậy khiến Cố Thịnh gầm nhẹ ra tiếng, hần đang hoài nghi, đây là mộng sao? Nhưng chuyện này.

Thân thể tựa hồ không cho phép hần đi tìm hiểu nữa, hần muốn cảm thụ Tả Tình Duyệt, mà không phải đợi đến khi cô ngủ say, mình len lén chạy đi phòng tắm lấy tay giải quyết.

Tả Tình Duyệt không biết là hần đang trong mộng, hôm nay hần cực kỳ nhiệt tình, động tác cũng dị thường kịch liệt, nhưng trong kịch liệt lại có thương tiếc, giống như hần đang khống chế, không để cho mình thương tổn cô.

Sảng khoái. Tiếng ngâm cùng tiếng gầm nhẹ ở trong phòng đan vào nhau, đem đối với những người yêu nhau mà nói, vĩnh viễn hài hòa như vậy.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Cố Thịnh tỉnh lại, cảm thấy tinh thần sảng khoái, toàn thân thoải mái, rất lâu chưa có từng có cảm giác như thế.

Nghĩ đến mộng xuân kiều diễm tối hôm qua, Cố Thịnh nở nụ cười, mơ hồ có chút khổ sở, hần không thể nào nghĩ đến, hần đường đường là tổng tài tập đoàn Cố thị, lại có một ngày sẽ ở trong mộng lấy đi không biết bao nhiêu lần của vợ mình.

Hần không phải đã nhịn quá lâu?

Chuyện này nếu như bị người biết, hần sẽ trở thành chuyện cười lớn nhất!

Đảo mắt liếc nhìn người đang ngủ ở bên cạnh, lúc này cô đầu tóc tán loạn ở trên gối, xốc xếch lại cực kỳ hấp dẫn người.

Một tay bám lấy đầu, Cố Thịnh thưởng thức dung nhan cô ngủ, ánh mắt từ từ đi xuống, lại đột nhiên ngơ ngẩn.

Ở trên cổ của cô, hần cứ nhiên thấy được một màu đỏ nhàn nhạt, cái này hần cũng không xa lạ, ánh mắt bỗng chốc rét, Cố Thịnh tựa hồ nghĩ đến cái gì, kéo ra cái chăn đang đắp trên người cô, người phụ nữ trần truồng, trên thân thể vết hôn sâu cạn không đồng nhất đã xác nhận ý nghĩ của hần.

Tối hôm qua. . . .

Lông mày Cố Thịnh hơi nhíu lại, tối hôm qua. . . . Không phải là mộng?

Nhưng tối hôm qua, rõ ràng là Tả Tình Duyệt bắt đầu trêu chọc hần trước, nếu như không phải là mộng, vậy là cái gì?

Một Duyệt Duyệt hay xấu hổ, sẽ làm ra hành động to gan như vậy sao?

Chăn bị vén lên, chút gió mát khiến Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, theo bản năng co rúc thân thể, đưa tay tìm kiếm chăn.

Cố Thịnh đem chăn đắp lên cho cô, dấu vết trên người cô chính là chứng minh tốt nhất, chứng minh tối hôm qua cũng không phải mộng

Đột nhiên, Tả Tình Duyệt chợt mở hai mắt ra, lật người, nhìn vào mắt hần, tim đập bình bịch, kéo ra một nụ cười cứng ngắc, "Sớm, Chào buổi sáng. . . ."

Lúc này Tả Tình Duyệt giống như một đứa con nít làm chuyện xấu bị bắt gặp, ánh mắt trốn tránh kia càng làm cho hần xác định phỏng đoán của mình.

"Em có phải có chuyện gì cần nói với anh hay không?" Cố Thịnh đột nhiên đến gần Tả Tình Duyệt, đem cô kể cả chăn ôm lấy.

"Cái . . . . Cái gì?" Tả Tình Duyệt không dám nhìn tới ánh mắt của hần, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, cô lại đỏ mặt, mặc dù tối hôm qua lúc sau toàn bộ đều là do hần chủ đạo, nhưng cô lại là người bắt đầu!

"Nói thí dụ như. . . ." Cố Thịnh đem thân thể cô quay lại, cô càng quần bách, hần càng hoan hỉ, con người thâm thúy chớp động, ép cô nhìn thẳng vào mắt hần, "Nói thí dụ như, em làm như thế nào để hấp dẫn chồng em đang ngủ ?"

Oanh một tiếng, đầu Tả Tình Duyệt trống rỗng, làm là một chuyện, nhưng bây giờ nghe hần chính miệng nói ra, lại là một chuyện khác, cô có chút hối hận, hành động to gan của mình bị hần suy nghĩ thành hành động của người đàn bà dâm đẳng sao?

Những lời nói hằn chỉ trích cô trước kia lại một lần nữa vang vọng ở bên tai của cô, sắc mặt của Tả Tình Duyệt bỗng chốc trắng bệch.

"Em làm sao vậy?" Cố Thịnh nhận thấy được cô có cái gì không ổn, mi tâm hơi nhíu, vốn là muốn trêu chọc cô, liền dừng lại.

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt bất an nhào vào trong ngực của hắn, "Em không phải cố ý, em là vợ của anh, em chỉ không muốn anh ở trong nhà tắm lấy tay. . . ."

Tả Tình Duyệt ngượng ngùng nói tiếp, cô muốn giải thích, nói cho hắn biết, cô không phải như hắn đã từng nói, cô không phải người đàn bà trắc nết, từ đầu đến cuối, trong lòng của cô chỉ có hắn!

Cố Thịnh đột nhiên cứng đờ, lần này hắn lúng túng luống cuống.

Cô nói gì?

Ở trong nhà tắm lấy tay. . . .

"Khụ khụ. . . ." Cố Thịnh muốn che giấu mình không được tự nhiên, cô đều nhìn thấy hết rồi?

Trong lòng đầy ảo não, đáng chết!

Cô thấy được hành động của hắn trong nhà tắm, cho nên mới chủ động săn sóc trêu đùa hắn?

Cố Thịnh không biết nên nói cái gì cho phải!

Thật sâu thẳm dài, hiện tại hắn đang lo lắng hình tượng của mình ở trong cảm nhận của cô có phải đã giảm bớt nhiều!

"Anh . . . . Anh chỉ . . . ." Cố Thịnh muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng cư nhiên bị cà lăm, đáng chết, Cố Thịnh không biết sợ hãi đi đâu rồi?

Tả Tình Duyệt nhào người ra khỏi ngực của hắn, phản ứng của hắn cùng với dự đoán của cô không giống nhau, cô thậm chí cả kinh nhìn thấy mặt hắn đỏ đỏ.

Nghĩ đến suy nghĩ vừa nảy của mình, Tả Tình Duyệt dần dần hiểu nguyên nhân.

Cô đột nhiên cảm thấy buồn cười, lần đầu tiên thấy Cố Thịnh như vậy, mới vừa rồi còn lo lắng hẳn có thể dùng lời nói ác độc gì đó vũ nhục cô hay không, lúc này lại bị mừng rỡ thay thế.

Lo lắng những thứ kia có gì hữu dụng đâu? Thống khổ nhất cô đều đã chịu đựng qua, nếu như bị nói một lần nữa, cô cũng cố gắng chịu!

Nghĩ như vậy, Tả Tình Duyệt nở một nụ cười tươi như hoa, không lo nghĩ về sau, cô chỉ muốn hiện tại. . . . .

Chương 119: Đột Nhiên Thay Đổi Làm Lòng Cô Bất An

Trải qua một thời gian dài điều dưỡng, vết thương trên chân Tả Tình Duyệt đã tốt lên nhiều không cần phải dùng xe lăn, cô có thể hành động tự nhiên lúc không có Cố Thịnh bên cạnh, tùy ý đi tới đi lui ở bất kỳ chỗ nào.

Tâm tình của cô cũng tốt lên nhiều.

Khi gần tối quản gia nhận được điện thoại của Cố Thịnh nói buổi tối sẽ không về ăn cơm tối, Tả Tình Duyệt đang bận rộn trong phòng bếp trong lòng có chút mất mát, vốn hôm nay định sẽ làm một ít thứ anh thích ăn để cảm ơn sự chăm sóc mấy ngày nay của anh, nhưng .....

“Anh ấy có nói gì không?” Mi tâm Tả Tình Duyệt chau lại.

“Ông chủ không có nói, chỉ nói phu nhân không cần chờ ông ấy!” Quản gia liếc hạ mi mắt cung kính trả lời.

Không cần chờ anh ấy? Anh ấy sẽ khuya lắm mới về sao?

Lòng Tả tình Duyệt đột nhiên trầm xuống, cũng không có khẩu vị dùng cơm, trở về phòng rất sớm, làm sao cũng không ngủ được, cô dường như đã hình thành thói quen trước khi ngủ nhìn thấy Cố Thịnh.

Cô cho là có lẽ Cố Thịnh tối chút sẽ trở về, nhưng không ngờ là mãi cho đến trời sáng Cố Thịnh vẫn không xuất hiện ở trước mặt cô.

Cả đêm không về?

Là đã xảy ra chuyện gì sao?

Trong lòng Tả Tình Duyệt mơ hồ trôi lên một tia bất an, không kịp nghĩ ngợi gì thêm nữa, Tả Tình Duyệt nhanh chóng xử lý tốt chính mình, cô muốn đi tìm hân!

Cô vì mình tìm một cái cơ rất tốt, đó chính là đưa bữa sáng cho hân.

Khóe miệng trôi lên một nụ cười, Tả Tình Duyệt sai tài xế chở cô đến công ty của Cố Thịnh trực tiếp đi thang máy lên lầu, Cố Thịnh thấy cô có thể vui hay không? Nghĩ đến nụ cười trên mặt và sự cung chiều của hân trong lòng Tả Tình Duyệt bị một hồi ấm áp bao vây.

"Tổng. . . . Tổng tài phu nhân?" Trần Nhân Như thấy Tả Tình Duyệt từ trong thang máy ra ngoài kinh dị ngênh đón," Tổng tài phu nhân, sao ngài lại đến đây?"

"Tổng tài đâu? Tôi đến đưa chút đồ cho anh ấy." Tả Tình Duyệt ưu nhã mỉm cười, ánh mắt lướt qua Trần Nhân Như không kịp chờ đợi muốn gặp được Cố Thịnh, bánh ngọt sáng nay cô làm thử cách mới cô muốn biết Cố Thịnh có thích hay không.

"Tổng, tổng tài ngài ấy. . . ." Ánh mắt Trần Nhân Như tránh né, sự bất an trên mặt khiến Tả Tình Duyệt cau mày, cô ấy tựa hồ có cái gì khó nói nên lời.

"Anh ấy thế nào?" Lòng Tả Tình Duyệt trầm xuống, lo lắng nắm lấy tay Trần Nhân Như, Cố Thịnh đã xảy ra chuyện gì sao?

Trần Nhân Như giương mắt nhìn Tả Tình Duyệt một chút, trong mắt tựa hồ đang giùng giàng cuối cùng giống như là bằng bất cứ giá nào trở tay cầm ngược tay Tả Tình Duyệt, " Tổng tài phu nhân, đây vốn là chuyện riêng của tổng tài, bất kể ngài ấy ở bên ngoài qua đêm với người phụ nữ nào tôi cho dù biết cũng phải giữ mồm giữ miệng, nhưng tôi lại thật sự không thích hành động của Tôn Tuệ San, cô ta sao lại có thể ngay cả chồng của em họ mình cũng . . . ."

Oanh một tiếng, Tả Tình Duyệt chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, cùng phụ nữ ở bên ngoài qua đêm? Còn là cùng với chị họ? Đây chính là nguyên nhân tối hôm qua anh cả đêm không về sao? Trong lòng bị hung hăng đau nhói, Tả Tình Duyệt ngay cả phía sau Trần Nhân Như nói cái gì cũng không có nghe vào.

Đây là điều từ trước đến nay cô vẫn luôn sợ, cuối cùng cô vẫn không nắm bắt được anh sao?

"Phu nhân?" Trần Nhân Như thử kêu Tả Tình Duyệt, sắc mặt của cô giờ phút này tái nhợt làm cho người ta sợ.

Tả Tình Duyệt im lặng xoay người, trên mặt không có chút huyết sắc nào, trong đầu không ngừng vang lên những lời mới vừa rồi mình nghe được, ngay cả túi chứa bữa sáng trong tay rơi trên mặt đất cũng không có phát hiện.

Cô không biết mình làm sao ra khỏi toà nhà của tập đoàn Cố thị, cô tựa như một cái xác không hồn bước lên xe được đưa trở về biệt thự.

Cô cũng không biết mình ngày này làm sao vượt qua , điều duy nhất cô biết chính là mình đang đợi Cố Thịnh trở về.

Đêm khuya, Tả Tình Duyệt nằm ở trong căn phòng tối đen như mực, đôi mắt cũng mở rất to.

Đêm nay Cố Thịnh cũng sẽ không về sao?

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, anh ấy vẫn ở cùng một chỗ với chị họ sao?

Trong đầu hiện ra một màn cô nghe được bên ngoài phòng mình hôm ở nhà ba mẹ, Tả Tình Duyệt chậm rãi nhắm mắt lại, tại sao tâm lại có thể đau hơn so với trước kia? Đau đến ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn!

Trong bóng tối, cửa phòng bị đẩy ra, Tả Tình Duyệt cả kinh trong lòng, rốt cuộc anh ấy đã trở về rồi sao?

Cô phải đối mặt với anh như thế nào?

Mắt nhắm mắt mở coi chuyện gì cũng chưa xảy ra? Hay chất vấn anh vì sao không về?

Trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, cho đến cảm thấy vị trí bên cạnh hơi lún xuống, toàn thân Tả Tình Duyệt căng thẳng, trong lòng vẫn không nắm được chủ ý.

"Thịnh?" Tả Tình Duyệt khẽ gọi ra tiếng, xoay người đối mặt với hắn, hành động hôm nay của hắn thật kỳ quái, nếu là ở trước kia cho dù biết cô ngủ hắn cũng sẽ len lén cho cô một nụ hôn ngon, mà hôm nay, hắn chỉ là ngủ ở bên cạnh mình, an tĩnh đến đáng sợ.

Tả Tình Duyệt không có được đáp lại, trong lòng càng thêm bất an, bọn họ lại muốn trở lại cục diện căng thẳng trước kia sao?

Không, cô không muốn!

Cho dù là mất nhắm mắt mở cũng được, cho dù là tự lừa gạt mình cũng được, cô không muốn tiếp nhận sự thật này.

Tả Tình Duyệt bám vào thân thể của hắn, không ngừng hôn, hắn nói qua, hắn thích thân thể của cô, có lẽ thân thể của mình có thể vẫn hồi những thứ gì!

"Anh rất mệt!" Cố Thịnh lấy tay cô quấn vòng quanh anh ra, đem cô từ trong lòng ngực đẩy đi ra, thanh âm trầm thấp mơ hồ lộ ra một cổ mệt mỏi cùng không nhận được.

Đây không thể nghi ngờ là một chậu nước lạnh tưới đến trên đầu Tả Tình Duyệt, ngay cả tim cũng một mảnh lạnh như băng, giống như bị hàn băng bao vây.

Tả Tình Duyệt cắn chặt môi xoay người lại, trong lòng xẹt qua một tia khổ sở.

Cố Thịnh mơ hồ nhận thấy được cô không vui, muốn tiến tới an ủi, nhưng hắn thật quá mệt!

Hay là ngày mai lại nói xin lỗi!

Hôm sau Tả Tình Duyệt tỉnh lại, Cố Thịnh đã không có ở trên giường, rời giường hỏi quản gia, nói sáng sớm Cố Thịnh đã ra cửa, nhận một cú điện thoại, đi rất gấp, Tả Tình Duyệt nhìn cửa ngăn người, anh ấy vội vã đi gặp chị họ sao?

Khấp biệt thự đều là hồi ức về Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt không muốn ở nơi này, trong lòng đã khó chịu nói không nên lời, cầm ví da ra cửa, cô nhớ đến nhà trưng bày sinh vật biển mà Cận Hạo Nhiên đã từng dẫn cô đi, có lẽ chỗ đó sẽ làm mình từ trong bi thương mà Cố Thịnh lưu lại cho cô đi ra.

Cận Hạo Nhiên, tựa hồ mình rất lâu không có tin tức của anh ta, cô chỉ biết anh gia nhập nhóm bác sĩ chữa trị cho Cố Tâm Ngữ, không biết anh bây giờ thế nào, bệnh tình của Cố Tâm Ngữ có khá hơn chút nào không?

Cô không có phát hiện, khi cô mới ra cửa không lâu, quản gia gọi một cú điện thoại.

"Nhân Nhân, phu nhân mới ra cửa!"

Đầu dây bên kia khoe miệng Trần Nhân Như nâng lên một chút ý cười, ra cửa sao?

Ra cửa vậy thì đại biểu cô đã không có trong phạm vi bảo vệ của Cố Thịnh!

“Chú, cháu đã biết rồi, cháu sẽ nói với tổng tài.” Trong mắt Trần Nhân Như bắn ra một tia hàn băng, cô sẽ nói với Cố Thịnh, chỉ là nói với anh ta nội dung gì vậy thì không biết được!

Đoạn thời gian này cô biết Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt ngọt ngào như thế nào, ngọt ngào phải không? Cô muốn tự tay phá hủy ngọt ngào của cô ta!

Tả Tình Duyệt quá mức đơn thuần, không thích hợp làm Cố phu nhân, mà cô lại không giống vậy nếu như là cô..... cô sẽ dùng tất cả thủ đoạn để ổn định vị trí Cố phu nhân của mình, khiến ai cũng không thể lợi dụng thời cơ!

Chương 120: Anh Ta Đã Chán Ghét Cô

Bên ngoài nhà trưng bày sinh vật biển, Tả Tình Duyệt còn chưa kịp bước ra ngoài, liền không ngờ gặp được một người.

“Em họ, sao lại một mình ở chỗ này? Ông xã của em không đi cùng em sao?” Tôn Tuệ San mặc toàn thân thời trang hướng Tả Tình Duyệt đi đến, nụ cười trên mặt tựa hồ mang theo vài phần đắc ý..

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, sao lại gặp cô ta ở chỗ này?

Nghĩ đến những lời Trần Nhân Như đã nói với cô, tâm tình Tả Tình Duyệt vốn đã điều chỉnh tốt nay lại trầm xuống, cô không biết mình có thể đối mặt với người phụ nữ trước mặt này không, xoay người muốn rời đi.

Tôn Tuệ San đến là có mục đích đương nhiên sẽ không cho cô được như ý, lập tức chắn trước mặt cô, “Em họ, sao vừa nhìn thấy chị liền muốn tránh thế? Hai vợ chồng em thật đúng là trái ngược nhau, em có biết khi Cố Thịnh nhìn thấy chị sẽ nhiệt tình ..... cỡ nào!

Như có như không lôi kéo cổ áo, phía trên ấn ký màu đỏ nhạt cứ như vậy không hề che đậy hiện ra trước mắt Tả Tình Duyệt, dấu vết như vậy cô quá mức quen thuộc.

Cố Thịnh vẫn luôn thích lưu lại ấn ký trên cổ cô, anh nói, là anh cố ý muốn đem vết hôn in ở khắp những nơi mọi người có thể nhìn thấy được, biểu thị quyền sở hữu công khai của anh.

Cô còn nhớ rõ khi mình nghe được câu này trong lòng quá mức kích động dẫn đến ngạt ngừng.

Nhưng bây giờ lại chằm chọc đến cỡ nào, thì ra hành động như vậy của anh không phải chỉ đối mình cô, ở trên thân những người phụ nữ khác anh cũng dùng cách này để công khai quyền sở hữu.

Sắc mặt cô tái nhợt, dường như một giây sau sẽ ngã xuống.

Tôn Tuệ San thấy bộ dáng của cô, khóe miệng nâng lên một nụ cười đắc ý, thân mật tiến lên đỡ Tả Tình Duyệt, “Em họ, không phải chị nói em, dù sao em cũng là Cố phu nhân, sản nghiệp của Thịnh lớn như vậy, sức khỏe của em sao lại còn kém như vậy chịu không nổi gió? Em như vậy làm cho chị thật lo lắng a!”

Tả Tình Duyệt đảo mắt nhìn Tôn Tuệ San, trong lòng trỗi lên một tia chằm chọc, tại sao người phụ nữ này lại có thể không biết xấu hổ như vậy?

“Chị đã gọi tôi một tiếng em họ, vậy thì xin Tôn tiểu thư ra dáng chị họ một chút! Chứ không phải giành đàn ông với em họ mình!” Tả Tình Duyệt nhìn chằm chằm Tôn Tuệ San, trong mắt bắn ra một ánh sáng bén nhọn.

Tôn Tuệ San bị khí phách trên người cô đột nhiên tản mát ra chấn kinh, trong lòng giật mình, trong nháy mắt mất hồn, nhưng sau đó lại khôi phục lại như cũ, cao ngạo ngẩng cằm lên, trong nháy mắt mang theo vài phần khinh thường, “Đàn ông của em họ? Em cho rằng một tờ giấy hôn thú, anh ấy chính là đàn ông của em sao? Duyệt Duyệt, em chính là ngây thơ như vậy, muốn nắm được người đàn ông không phải giấy hôn thú mà là bắt được tim của anh ta, càng phải làm cho anh ta mê luyến thân thể em, nhưng chị nghĩ điểm này hiển nhiên là em làm chưa đủ tốt, em biết tối hôm trước Thịnh nói với chị cái gì không?”

Mi tâm Tả Tình Duyệt chột nhảnh chặt hơn, cô biết rõ những lời Tôn Tuệ San muốn nói là những điều cô không muốn nghe, nhưng trong lòng cô lại có một âm thanh đang nói cho cô biết đó là cái nhìn của Cố Thịnh về cô, cô nên biết.

Tôn Tuệ San không cần biết cô ta có muốn nghe hay không, cô vẫn phải nói với cô ta, khóe miệng nâng lên một nụ cười thương hại, “Anh ấy nói, em chẳng qua là một món đồ chơi, thân thể của em mặc dù có sức hút với anh ấy nhưng cũng chỉ là một món ăn, cũng sẽ có một ngày chán ăn, em hiểu chưa? Anh ấy đã chán em!”

Tả Tình Duyệt như bị sét đánh, chán cô?

Anh ấy thật sự chán cô sao? Nghĩ đến phản ứng lãnh đạm của anh đêm qua, Tả Tình Duyệt giống như bị rơi vào một nơi đầy trời băng tuyết.

Có lẽ là vậy!

Hành động của anh ấy là minh chứng tốt nhất không phải sao?

“Em họ.....” Tôn Tuệ San nhìn sắc mặt cô như đám tro tàn, trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, còn muốn châm thêm một ngọn lửa làm nội tâm cô ta hoàn toàn sụp đổ.

Tả Tình Duyệt đẩy thân thể cô ta ra, khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, Cô không muốn ở lại thêm một phút nào, Tôn Tuệ San là tới thị uy, cô lại không đối kháng được với cô ta, lặng lẽ đi về phía trước, bỏ lại Tôn Tuệ San đầy mặt đắc ý.

“Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tiếp theo phải xem cô rồi!” Tôn Tuệ San lấy điện thoại di động ra gọi đến một dãy số xa lạ, phụ nữ quả thật có lúc chính là một sinh vật đáng sợ, giống như cô và Trần Nhân Như bây giờ, mặc dù biết Trần Nhân Như cũng chỉ lợi dụng mình đối phó Tả Tình Duyệt, nhưng cô cũng cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, bởi vì cô cũng có thể chiếm được lợi ít từ trong đó, không phải sao?

Họ đều muốn đoạt được vị trí Cố phu nhân, đoạt được tài phú của Cố gia, cho nên Tả Tình Duyệt là kẻ thù chung của bọn họ, mà quay đầu lại người nào sẽ là người chiến thắng cuối cùng, tất cả đều có thể, không phải sao?

Tài xế đã sớm bị cô đuổi đi, Tả Tình Duyệt không có mục đích đi lang thang trên đường, cô thế nhưng không biết mình nên đi đến nơi nào!

Chán cô?

Tất cả mọi thứ tốt đẹp này đều phải kết thúc sao? Ở lúc cô đã đủ hăm sâu, ở lúc cô càng thương anh hơn, ở lúc cô phát hiện mình không cách nào có thể tự kiểm chế!

Tại sao thực tế luôn tàn nhẫn như vậy, mặc dù ở trước kia trong một bắt đầu tốt đẹp cô vẫn luôn nhắc nhở chính mình, ngộ nhỡ có một ngày tất cả những thứ này sẽ biến mất, cô sẽ chịu nổi sao?

Sự thật nói cho cô biết, cô chịu không nổi, nhưng lại không thể không bức chính mình tiếp tục chịu đựng!

Bất tri bất giác trời đã tối rồi, Tả Tình Duyệt đứng trước một quán rượu bồi hồi hơn mười phút, cuối cùng cũng bước vào, cô muốn say một lần, hi vọng say sẽ không cần đối mặt với thực tế.

Trong quán rượu sa hoa trụy lạc Tả Tình Duyệt có chút không thích ứng, hương quây bar muốn rượu, rượu cứ liên tục được rót vào miệng, đối với người cố ý mua say mà nói uống say là chuyện hết sức dễ dàng, huống chi người ít khi uống rượu như Tả Tình Duyệt.

Không bao lâu, trên bàn liền bày vô số ly rượu trống không.

“Tại sao?” Tả Tình Duyệt say nỉ non không rõ ràng, tại sao Cố Thịnh lại chán cô? Biểu hiện của cô chưa đủ tốt sao? Hay là cô quá mức không lưu loát, không đủ nhiệt tình?

Trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh Cố Thịnh không ngừng thăm dò từng điểm mẫn cảm trên thân thể cô, chẳng lẽ thật phải dùng thân thể mới nắm bắt được một người đàn ông sao?

Tả Tình Duyệt không hiểu đàn ông, càng không hiểu Cố Thịnh!

“Tiểu thư, một mình ở đây uống rượu rất không có ý nghĩa? Tôi uống cùng cô, được không?” Người đàn ông này ngay từ đầu khi Tả Tình Duyệt bước vào quán một khắc kia, cũng đã khóa chặt con mắt, cô không thích hợp uống rượu ở nơi này, cô quá mức thanh thuần, nhưng cũng chính vì điểm này làm cho người ta càng muốn nhúng chìm.

Trừ hấn ra, hấn còn phát hiện vô số ánh mắt ngay từ đầu đã dừng lại trên thân người phụ nữ này!

Cũng may hấn đến bên cạnh mỹ nữ này trước một bước.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, nhìn bóng dáng mơ hồ trước mắt lắc đầu một cái, "không, không cần!"

Không phải Cố Thịnh, cô không muốn cùng hấn uống rượu!

Sắc mặt người đàn ông cứng đờ, nhưng cũng không buông tha, đêm nay người phụ nữ này cho dù không trở thành con mắt của hấn cũng sẽ trở thành con mắt của người khác, hấn cần gì phải thối lui đây?

Nhưng hấn đang muốn tiếp tục tiến thêm một bước nữa, một lực lượng khổng lồ đẩy hấn ra, hấn tức giận nhìn người tới, khi tiếp xúc với sự bén nhọn trong mắt người đó, trong lòng ngẩn ra, khí thế trong giây lát cũng yếu đi.

Người đàn ông này có đôi con ngươi màu lục làm cho người ta không rét mà run.

“Là anh sao!” Tả Tình Duyệt mơ mơ màng màng thấy được người quen, hơi men say làm cho cô tháo xuống tất cả lòng phòng bị.....

"Là anh a!" Tả Tình Duyệt mơ mơ màng màng lộ ra một nụ cười với Kiều Nam, sao gương mặt hẳn tối lại?

Cô vươn tay sờ vào gương mặt tuần mỹ không tìm vết của hân, Kiều Nam khẽ cau mày, ánh mắt lợi hại đảo qua chung quanh, ý lạnh rõ ràng tản mát ra từ trên thân hân. Những người đàn ông không có ý tốt với Tả Tình Duyệt lập tức dời tầm mắt đi, bọn họ biết, người phụ nữ này là danh hoa đã có chủ, huống chi người đàn ông đó còn là một người không dễ đối phó, ít nhất là từ ngoại hình, bọn họ so ra đều không bằng đâu!

"Cô uống say rồi !" đám ruồi bọ chung quanh bị hân hù dọa đi, vẻ mặt Kiều Nam giãn ra, hân bắt được tay Tả Tình Duyệt đang muốn chạm tới gương mặt của mình, trong lòng xẹt qua một nụ cười, cũng chỉ có cô gái nhỏ này dám không chút kiêng kỵ sờ mặt của hân ở trước công chúng.

Nghĩ đến ngày đó mình chịu một bạt tai của ai kia ở cao ốc bách hóa, hoặc là hân đã gặp phải sự phụ, mặt hân cô cũng dám đánh, huống chi là sờ !

Bất quá, hân ngược lại rất thích cảm giác tay cô chơi đùa trên mặt mình, khiến hân cảm thấy vô cùng. . . . Ấm áp!

"Tôi không có say, tôi làm sao lại say! Tôi còn muốn tiếp tục uống, anh hãy uống cùng tôi!" Tả Tình Duyệt kéo Kiều Nam đến ngồi bên cạnh mình, vừa rồi uống rượu một mình thật buồn tẻ nha! Hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc tìm được một người có thể uống rượu cùng mình!

Người kia. . . . Đúng là Kiều Nam!

Tả Tình Duyệt đưa một ly rượu tới trong tay Kiều Nam, ngậy ngốc cười với hân.

Kiều Nam nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, lúc này, trên mặt của cô hơi hơi ửng hồng, cô không còn lòng phùng bì thì tùy ý triển lộ ra một mặt không muốn người khác biết của cô, hân mới biết, thì ra là khi uống say, cô đáng yêu như vậy!

"Uống a!!!" Tả Tình Duyệt thấy hân chỉ nắm ly rượu ở trong tay, tiếp tục thúc giục: "Anh nhìn tôi làm cái gì? Tôi không thể ăn! Ha ha. . . ."

Tả Tình Duyệt hồn nhiên cười đứt quãng, Kiều Nam chỉ cảm thấy giật mình, người phụ nữ này, cô không biết bộ dáng bây giờ của mình thực ngon miệng sao? Một mình ở chỗ này, cũng không sợ gặp phải nguy hiểm gì!

Ngửa đầu một hợp uống cạn ly rượu, Kiều Nam cảm thấy càng lúc càng không nhận ra chính

mình, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra thân ảnh của Tả Tình Duyệt, ngay cả bộ dáng cô tức giận đánh hấn một bạt tai cũng bị hấn nhớ lại nhiều lần, hấn thậm chí cảm thấy. . . . mình đã hiểu ra cái gì!

Hấn cho là mình điên rồi, vốn chỉ có chút hứng thú đối với cô, hơn nữa cô lại là vợ của Cố Thịnh, cho nên hấn mới cố ý đến gần cô, không phải sao?

Chỉ là đến bây giờ, tựa hồ tất cả đều sai rồi, tim của hấn càng ngày càng không chịu khống chế của hấn!

"Tại sao muốn say?" Kiều Nam hạ mi mắt, biết rõ nguyên nhân song hấn vẫn hỏi ra khỏi miệng điều dư thừa ấy, con mắt thâm thúy như có như không thoáng qua một chút ánh sáng làm cho người ta không dễ dàng phát giác.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, đang muốn uống rượu đột nhiên dừng lại, sau đó từ từ để ly xuống, cô nhìn Kiều Nam không chớp mắt, không biết vì sao, cô lại muốn khóc!

Nước mắt không biết từ thời điểm nào đã từ trong hốc mắt chảy ra, trước mắt, Kiều Nam dần dần trở nên mờ nhạt, trong mơ hồ, cô tựa hồ thấy được khuôn mặt của Cố Thịnh, tất cả ủy khuất trong nháy mắt vỡ òa, Tả Tình Duyệt nhào vào trong ngực người đàn ông trước mắt.

"Thịnh, tại sao? Tại sao phải chán ghét em? Anh thích cô gái như thế nào em đều có thể thay đổi vì anh". Tả Tình Duyệt nắm chặt vạt áo của hấn, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, van xin nhìn " Cố Thịnh" trước mắt, "Đừng chán ghét em có được hay không, họ có thể làm, em cũng có thể làm!".

Là cô không đủ hấp dẫn sao? Là cô không đủ lớn mật ở trên giường sao?

Cô có thể tập thay đổi tính cách ngượng ngùng của mình, có thể khiến mình trở nên lớn mật!

Kiều Nam ngẩn ra, cô yêu Cố Thịnh như vậy sao? Vì hấn cái gì đều có thể làm ?

Chưa xót và ghen tỵ từ từ sinh ra trong lòng của hấn, nghĩ đến Tiểu Nhã, tại sao họ đều yêu Cố Thịnh, tại sao?

"Duyệt Duyệt. . . ." Kiều Nam kêu tên Tả Tình Duyệt, trong mắt tựa hồ ẩn nhẫn cái gì. "Lần này, tôi sẽ không buông tay, mặc dù người em yêu là hấn, tôi cũng sẽ không bỏ cuộc!"

Hấn sẽ làm cho cô biết, Kiều Nam hấn cũng là một người đáng giá để yêu! Hấn không tiếc bỏ ra bất kỳ giá nào, cũng muốn cho người phụ nữ này yêu mình!

Đây không phải là trả thù, mà là thanh âm phát ra từ nội tâm hần!

Con người màu xanh thoáng qua một đạo ánh sáng, đột nhiên, Kiều Nam mạnh mẽ kéo tay của cô, một tay đỡ hông của cô, để cô tựa vào ngực của mình, mang theo cô rời khỏi quán rượu.

Bên trong phòng khách sạn sang trọng, bởi vì chịu ảnh hưởng của rượu, Tả Tình Duyệt ngủ mê man vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc này cô không hề để phòng nằm ở trên giường, không chút nào chú ý tới đôi mắt ở bên giường nhìn cô thập phần say mê.

"Duyệt Duyệt, nếu như em biết rõ tôi làm ra chuyện gì với em, em có hận tôi hay không?". Kiều Nam nỉ non ra tiếng, lần đầu tiên, lòng của hần bởi vì một chuyện, bởi vì một người phụ nữ mà không xác định được rồi!

Hần từ trước đến giờ đều mạnh mẽ vang dội, làm cho cả thế lực hắc đạo ở thành A thần phục ở dưới chân, hần có thể không chớp mắt một cái, mà hiện tại, hần lại hoài nghi hành vi của mình.

"Nhưng, chỉ cần hần không cần em, chủ động thả em, làm lòng em bị thương, em sẽ dừng lại tình yêu đối với hần, có đúng hay không?". Kiều Nam khẽ vuốt ve gò má khẽ ửng hồng của Tả Tình Duyệt, nếu nói như vậy, sau này hần sẽ đem hết toàn lực làm cô yêu mình, để cho cô thoát khỏi thương tâm!

Trong lòng xẹt qua một chút kiên định, Kiều Nam vuốt ve gương mặt Tả Tình Duyệt. Tay dần dần đi xuống, ngừng một lát ở cổ áo của cô, sau đó không chút do dự cởi ra từng nút áo của cô
.....

"Duyệt Duyệt, thật ra thì, anh cũng là một người rất dễ yêu, nếu như người em gặp trước là anh, em có thể không yêu Cố Thịnh hay không?". Trong mắt Kiều Nam mơ hồ hiện ra một cổ hung ác, đã từng có một người phụ nữ, sau khi yêu hần, vẫn yêu Cố Thịnh!

Đây là không phải rất châm chọc!

Hần có điểm nào không bằng Cố Thịnh?

Không có được câu trả lời của Tả Tình Duyệt, trong lòng của hần xẹt qua một chút khổ sở. Nhìn áo đã mở ra hơn nửa của Tả Tình Duyệt nằm ở trước mắt, con người sắc bén dần dần buộc chặt, cô chính là một ma nữ có dòng máu thiên sứ, làm cho người ta không nhìn được mê muội, hăm sâu trong đó, không cách nào tự kiềm chế!

"Thịnh. . . Em yêu anh!" Tả Tình Duyệt đột nhiên trở mình một cái, vô ý thức nỉ non.

Những lời này không thể nghi ngờ là một chậu nước lạnh tưới lên trên đầu Kiều Nam, mặt hắn trong nháy mắt âm trầm.

Ngay cả trong mộng cũng nhớ hắn sao? Ngay cả ngủ mê, trong miệng còn kêu tên của hắn!

Con người màu xanh ngưng tụ một cỗ gió to mưa bão, đôi tay nắm chặt thành quyền.

Ghen tỵ tràn đầy nội tâm của hắn khiến lý trí của hắn dần dần biến mất. Rất tốt! Vậy hắn cũng không cần phải băn khoăn cái gì!

Nhìn Tả Tình Duyệt, khóe miệng Kiều Nam nâng lên một nụ cười nhàn nhạt, "Duyệt Duyệt, em có biết hay không, có thật nhiều người muốn chia rẽ em và Cố Thịnh, không chỉ là một mình anh thôi đâu!"

Nếu để cho cô biết rõ chân tướng cũng không có gì, đây là một sự kiện rượu say loạn tính rất hoàn mỹ, không phải sao?

Chương 122: Trong lúc vô tình bị người hãm hại

Nhức đầu

Tả Tình Duyệt vừa tỉnh lại, cảm thấy đầu giống như sắp nổ tung, đau đến không thể tưởng tượng, khiến cho cô cảm giác cực kỳ khó chịu .

Dùng sức mở mắt ra, một căn phòng xa lạ khiến Tả Tình Duyệt cau mày.

"Đây là nơi nào?". Tả Tình Duyệt khẽ vuốt ve cái trán, chống lên thân thể, cố gắng hồi tưởng tất cả mọi chuyện phát sinh vào ngày hôm qua. Ngày hôm qua, cô gặp được Tôn Tuệ San, sau đó dường như cô đã đi uống rượu rượu, cô chỉ nhớ rõ cô muốn say một trận, không ngừng uống rượu, cô uống say rồi sao?

Cẩn thận đánh giá bốn phía, thân thể Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, trong lòng vang lên báo động!

Khách sạn! Cô tại sao lại ở khách sạn? Cô đến đây bằng cách nào? Cô cái gì cũng không nhớ,

sẽ không phải là. . . .

Theo bản năng kiểm tra thân thể của mình, phát hiện quần áo còn hoàn hảo không hao tổn mặc ở trên người, thân thể không có gì khó chịu, Tả Tình Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Thấy luồng ánh sáng mãnh liệt ở bên ngoài, Tả Tình Duyệt cả kinh, không để ý đầu đang choáng váng, từ trên giường nhảy xuống.

"Trời ạ! Đã trễ thế này!". Cả đêm hôm qua cô không về sao?

Cố Thịnh có tìm cô không? Hắn sẽ lo lắng cho cô sao? Toàn bộ những vấn đề này nhảy vào suy nghĩ của Tả Tình Duyệt, nhưng một giây kế tiếp, lòng của cô lại trầm xuống.

"Hắn đã chán ghét cô!"

Lời nói của Tôn Tuệ San đột nhiên vang vọng ở bên tai cô, khóe miệng gợi lên một nụ cười khổ, nếu như đã chán cô, làm sao có thể quan tâm cô? Làm sao có thể đi tìm cô?

Nói không chừng, tối hôm qua, Cố Thịnh cũng không có về nhà, cùng người phụ nữ khác nằm trên một cái giường, không phải sao?

Đột nhiên cảm thấy mắt có chút ướt át, Tả Tình Duyệt ngẩng đầu lên, không để cho nước mắt có cơ hội rơi xuống.

Tùy ý rửa mặt xong, Tả Tình Duyệt từ gian phòng rời đi, bất kể bộ dáng bây giờ ra sao, cô hiện tại phải về nhà!

Mà sau khi cô rời đi, bóng dáng một người cao lớn lần nữa đi vào gian phòng.

Kiều Nam nhìn giường đã bị Tả Tình Duyệt sửa sang lại, trong lòng nổi lên nồng đậm khổ sở, hắn thật thay đổi a! Bởi vì Tả Tình Duyệt mà thay đổi!

Không biết vì sao, tối hôm qua hắn hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội cô say rượu, chân chính muốn cô, nhưng. . . .

Vào đúng thời điểm quan trọng, hắn đã dừng lại. Khi đó, trong đầu của hắn đột nhiên hiện ra một hình ảnh, hắn tựa hồ nhìn thấy Tả Tình Duyệt ở trước mặt của hắn khóc đến ruột gan đứt từng khúc, không ngừng nói "cô hận hắn", tim của hắn đột nhiên đau nhói, ngay một khắc kia, hắn không cách nào tiếp tục hành động được nữa.

Vào lúc cô không biết gì đoạt lấy cô, đây là hấn vũ nhục cô, nếu người phụ nữ này đã đi vào tim của hấn, cô đáng giá được hấn tôn trọng cùng mến yêu, không phải sao?

"Ai!". Kiều Nam bất đắc dĩ thở dài một cái, nếu như hấn quân tử như vậy, không biết thời điểm nào mới có thể thỏa mãn mong muốn ôm người đẹp về, hấn hiện tại chỉ hi vọng, Duyệt Duyệt có thể nhanh chóng rời khỏi Cố Thịnh, bằng không. . . . .

Trong mắt xẹt qua ánh sáng sắc bén, chiến tranh giữa hấn và Cố Thịnh đã âm thầm triển khai, hấn không muốn lan đến gần Duyệt Duyệt!

Cho nên, Duyệt Duyệt phải rời khỏi Cố Thịnh, đây cũng là nguyên nhân tại sao hấn phải đáp ứng người phụ nữ Trần Nhân Như kia làm chuyện này.

Nhìn ảnh chụp trong tay, trong ảnh, khuôn mặt người đàn ông đã được xử lý, không thấy rõ diện mạo, mà người phụ nữ xinh đẹp trầm lắng rúc vào lồng ngực trần truồng của người đàn ông, ngủ say sưa, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ tỏ rõ sự ngọt ngào giữa hai người, bên dưới chân, càng làm cho người khác tưởng tượng xa xôi.

Một nguyên nhân khác khiến hấn đáp ứng trở thành vai nam chính trong ảnh chính là không muốn cho người đàn ông khác đụng đến người phụ nữ hấn yêu!

"Duyệt Duyệt, thật xin lỗi!". Kiều Nam cúi đầu, thanh âm ân hận tràn ngập trong lời nói.

. . . . . Hấn đã thông suốt.

Tả Tình Duyệt trở lại biệt thự, Cố Thịnh quả nhiên không có ở nhà, cô hỏi quản gia, từ trong miệng quản gia, cô nghe nói Cố Thịnh tối hôm qua chưa trở về.

Trong lòng bịch một tiếng, tựa hồ có đồ vật gì đó vỡ vụn.

Ngực Tả Tình Duyệt đau đến cơ hồ hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Như cái xác không hồn đi trở về phòng, Tả Tình Duyệt đối mặt với gian phòng tràn đầy hơi thở của Cố Thịnh ở khắp nơi, trong đầu không ngừng hiện ra cảnh ngọt ngào trong phòng này của bọn họ, trong lòng càng thêm đau đớn, trốn tránh chạy ra cửa phòng, đẩy ra cánh cửa vốn là phòng của cô ở sát vách kia.

Thời điểm khi cô đi vào thấy bố trí trong phòng, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, nghĩ đến lời nói của Cố Thịnh ngày đó, hấn muốn có một đứa nhỏ, cho nên, hấn mạnh mẽ cho người đối phòng của cô thành phòng trẻ con, còn mua thật nhiều đồ chơi trẻ em, bây giờ đã bày đầy cả

căn phòng.

"Cục cụng. . . ." Tay Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của mình, cô hi vọng mình có thể mang thai đứa nhỏ của hắn, cho dù là mất đi tình yêu của hắn, cô còn có một hài tử làm bạn, điều đó cũng rất tốt, không phải sao?

Nhưng hắn đã chán ghét cô, còn có thể để cho cô sanh con thay hắn sao?

Không biết, người nào sẽ có cái vinh hạnh đó, có thể mang thai con nối dõi của hắn!

Khi Tả Tình Duyệt phát hiện ra những điều này, trong lòng của cô càng thêm khổ sở, một mình đi tới cửa, đi lại không có mục đích ở trong nhà chính, nhưng mỗi một chỗ đi qua tựa hồ đều gọi lên những ký ức trong cô, từng ký ức ấy, đều làm đau nhói lòng cô!

Đi tới hồ bơi, Tả Tình Duyệt không chút do dự nhảy vào, cô ngưng thở, lặn xuống tầng sâu nhất, muốn mượn sự yên tĩnh trong nước tới bình phục đau đớn cùng bất an trong lòng, quên hết những chuyện không vui kia.

.....

Trần Nhân Như vừa uống cà phê, vừa nhìn ảnh chụp trong tay, khóe miệng nâng lên nụ cười tà ác, "Tả Tình Duyệt, để xem cô làm thế nào!"

Chỉ cần đem những tấm hình này cho Cố Thịnh, Cố Thịnh còn có thể thờ ơ hờ hững nữa sao?

Trần Nhân Như cười hết sức đắc ý, nhưng là, nụ cười của cô lại đột nhiên cứng đờ, đã trải qua sự việc của Cận Hạo Nhiên cùng Kiều Nam, thái độ Cố Thịnh đối với Tả Tình Duyệt vẫn như cũ không có gì thay đổi, lần này thật sự sẽ có hiệu quả sao?

Trần Nhân Như không khỏi bắt đầu tự hỏi, đây là một cơ hội khó mà có được, phải làm thật tàn nhẫn, lập tức kéo Tả Tình Duyệt từ vị trí Cố phu nhân xuống!

Nhưng cái gì là lực công kích lớn nhất đây?

Đột nhiên, trên mặt của cô ta khôi phục nụ cười càng thêm sáng lạn hơn vừa rồi.

Trong mắt xẹt qua một ánh sáng ác độc, có cái gì có lực công kích cường đại hơn so với truyền thông cùng dư luận đây?

Ánh mắt rơi vào những tấm hình kia lần nữa, cô đi theo bên cạnh Cố Thịnh, đương nhiên hiểu rõ tính cách của hắn, hiểu rõ hắn không thể không để ý đến lợi ích của tập đoàn Cố thị!

Chỉ cần những tấm hình này truyền đến truyền thông, như vậy mọi người cũng sẽ biết phu nhân tổng tài tập đoàn Cố thị cùng người đàn ông khác lên giường sau lưng ông xã ưu tú, từ đó về sau, sợ rằng, trong xã hội thượng lưu, Tả Tình Duyệt cũng không ngóc đầu lên làm người được.

Đả kích như vậy lẽ nào cô ta chịu được!

Dem hình cầm trong tay ném lên trên bàn, Trần Nhân Như cầm điện thoại lên, bấm một dãy số, điện thoại tiếp thông, sau một hồi hàn huyên cùng đối phương, cuối cùng Trần Nhân Như cũng nói vào đề tài chính, "tôi có một tin độc nhất vô nhị đưa cho anh, anh phải quý trọng thật tốt!"

Khóe miệng gọi lên một chút tàn nhẫn, cô từng nói, vị trí Cố phu nhân là của cô, Cố Thịnh cũng sẽ là của cô!

Chương 123: Hình ảnh mờ ám

Liên tiếp mấy ngày lo lắng, bận rộn, bệnh tình của Cố Tâm Ngữ đã dần ổn định, Cố Thịnh thở phào nhẹ nhõm, rời khỏi phòng Cố Tâm Ngữ, Cố Thịnh đến tập đoàn lên tới phòng làm việc, mệt mỏi buông lỏng cà vạt, trong đầu hiện lên gương mặt Tả Tình Duyệt.

Mấy ngày nay, hắn bận tối tăm mặt mũi, không có thời gian quan tâm tới cô!

Nghĩ đến đêm hôm đó, chưa kịp nói lời xin lỗi, mi mắt Cố Thịnh nhú chặt. Sáng hôm đó, hắn nhìn cô ngủ rất lâu, không muốn quấy rầy giấc ngủ của Tả Tình Duyệt, lúc đó có một cuộc gọi khẩn, báo bệnh tình của Tiểu Ngữ tái phát, Cố Thịnh vội vã rời đi.

Bởi mấy ngày qua bận rộn, hắn quên khuấy chuyện này!

Duyệt Duyệt sẽ tức giận?

Cố Thịnh cầm điện thoại lên, hắn mong nghe được giọng nói của Tả Tình Duyệt, vừa nhấn được mấy số, Cố Thịnh bỗng dừng lại, lần này hắn gọi cho phòng thư kí.

"Hủy bỏ tất cả lịch làm việc hôm nay" Cố Thịnh lạnh lùng ra lệnh, trong lòng của hắn đã quyết định muốn gặp cô! Hay hắn nên mua một món quà tặng cho cô coi như quà nhận tội!

Vội vã rời phòng làm việc, Trần Nhân Như từ phòng thư kí cúi đầu chào, sắc mặt bất an.

"Tổng tài. . ."Trần Nhân Như gọi Cố Thịnh, mi tâm nhú chặt, gương mặt khổ sở.

"Có chuyện gì thì cô tùy cơ ứng biến, nếu chuyện gấp thì gọi điện thông báo cho tôi!" Cố Thịnh không quay đầu lại, vòng qua Trần Nhân Như, sải bước đi vào thang máy dành riêng cho hắn, bỏ lại Trần Nhân Như, trong mắt cô ta bắn ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

Trong tay cô ta cầm tờ báo, muốn đuổi theo Cố Thịnh, nhưng cô ta quyết định không làm vậy. Đây là tờ báo lá cải phổ biến, Cố Thịnh chắc chắn sẽ sớm biết được tin này, lúc đó sẽ tốt hơn. Khóe miệng Trần Nhân Như nâng lên nụ cười, Cố Thịnh sẽ sớm thấy được tin tức này qua báo chí, qua truyền hình, qua internet.

Tả Tình Duyệt, đừng trách tôi độc ác, hãy trách chính cô đã ngồi ở vị trí không thuộc về bản thân mà thôi!

Trần Nhân Như dường như dự đoán được phản ứng của Tả Tình Duyệt khi thấy tin này!

Nhìn lướt qua tờ báo, Trần Nhân Như khinh thường ném vào thùng rác, đang định xoay người về phía phòng làm việc, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, nghe điện thoại, giọng nói đầu dây bên kia làm cả người cô ta ngẩn ra.

"Trần tiểu thư, cô muốn tự đến gặp tôi, hay để tôi cho người mời cô đến?" Giọng nói lạnh lùng giống như từ địa ngục truyền đến, đem lại cho người nghe cảm giác đông cứng, khiếp sợ "Nếu Trần tiểu thư lựa chọn về sau, tôi không dám chắc người mình phái đi là những kẻ thương hoa tiếc ngọc!"

Lời nói mang theo sự uy hiếp khiến cơ thể Trần Nhân Như mềm nhũn, hít thở thật sâu, hiểu ý của Kiều Nam, cố ta tự trấn tĩnh bản thân. Khóe miệng Trần Nhân Như hiện lên sự khinh thường "Đừng lo lắng, trong hình mặt của anh đã được làm mờ, cho dù là ai thì cũng không thể đoán ra!"

"Ai cho phép cô làm vậy?"Kiều Nam hung hăng đập tay lên mặt bàn, trong mắt tràn đầy sát khí, hắn không tưởng tượng được người phụ nữ này lại có lá gan lớn đến vậy.

"Kiều tổng tài đau lòng?" Trần Nhân Như cười khế, trong mắt xẹt qua sự ghen tỵ, Tả Tình Duyệt có cái gì tốt, đàn ông đều thất điên bát đảo vì cô ta!

Người đàn bà ngu ngốc!

Kiều Nam khoe miệng hiện lên sự hiểm ác "Hi vọng cũng có người vì Trần tiểu thư mà đau lòng!"

Nói xong, hung hăng cúp điện thoại, đầu dây bên kia Trần Nhân Như cảm thấy một trận lạnh buốt chạy dọc xương sống, trong lòng có dự cảm không tốt.

Trong đầu hiện ra đôi mắt lạnh băng của Kiều Nam, sắc mặt Trần Nhân Như bỗng tái nhợt, cô ta chỉ lo hại Tả Tình Duyệt thâm hiểm mà quên mất thân phận của Kiều Nam!

Trong mắt hiện ra vẻ bối rối, cô ta nên làm gì bây giờ?

Trong phòng làm việc không khí trầm lắng, Kiều Nam nhìn tờ báo trên bàn, hần nghĩ Trần Nhân Như sẽ theo thỏa thuận sẽ đem hình cho Cố Thịnh xem, nhưng không ngờ, người hụ nữ này lại độc ác đến vậy, đem hình giao cho giới truyền thông.

"Đáng chết!" Hần sao lại tin tưởng người phụ nữ ấy chứ!

Hiện tại hần hận không thể giết chết được cô ta!

Duyệt Duyệt đã thấy tờ báo này chưa? Cô sau khi biết sẽ có phản ứng gì?

Kiều Nam trong mắt hiện lên sự lo lắng, đây không phải điều hần muốn! Hần chỉ muốn Cố Thịnh chủ động để Duyệt Duyệt đi, chứ không muốn Tả Tình Duyệt bị đẩy vào hoàn cảnh này!

"Hẹn Trần Nhân Như tiểu thư cho tôi!" Kiều Nam ra lệnh, thủ hạ lập tức biết nên làm thế nào. Nếu nói "hẹn", nếu không phải có lệnh của chủ nhân, thật ra bọn thuộc hạ cũng chưa bao giờ biết đến phương thức gặ mặt "hẹn" ấy!

Tay Kiều Nam nắm chặt, muốn làm tổn thương người phụ nữ của hần sao? Đương nhiên nên chuẩn bị lãnh hậu quả thâm hiểm đi!

Chỉ là, hần ương ngạnh, máu lạnh, xảo quyệt nhưng cũng không nghĩ ra nên dạy dỗ Trần Nhân Như thế nào đây? Hần nên làm gì?

Duyệt Duyệt có phải đã thấy tờ báo này?

Không, không được!

Kiều Nam trong mắt bắn ra ánh sáng sắc bén, gọi thư kí của hắn "Lập tức mua tất cả các tờ báo xuất bản ngày hôm nay"

Hắn không thể để Tạ Tình Duyệt rơi vào hoàn cảnh ấy được.

"Dạ, chủ nhân!"

Kiều Nam đứng đây, sải bước ra khỏi phòng làm việc, hắn muốn đến gặp Duyệt Duyệt, xác định xem cô có biết được tin tức này hay không!

Cố Thịnh đi vào cửa hàng thời trang, bộ đồ vest mặc trên người hắn được cắt may sang trọng càng tôn lên thân thể trắng kiêu, có vô số ánh mắt dõi theo, bỏ bộ mặt nghiêm túc, lạnh lùng thường ngày, khóe miệng Cố Thịnh nâng lên ý cười, gương mặt tuấn tú hiện ra mấy phần nhu hòa.

"Cố tiên sinh, có thể giúp gì được cho ngài?" Cô phục vụ xinh đẹp tiến đến, cô ta liếc mắt liền nhận ra người tới chính là Tổng tài của Tập đoàn Cố Thị Cố Thịnh.

Nghĩ vừa rồi mới thấy một mẩu tin tức, cô ta vốn tưởng vợ chồng Cố Thịnh rất hạnh phúc, hóa ra cũng không phải vậy, nếu không, Cố phu nhân sao lại cùng người đàn ông làm cái chuyện mang tiếng xấu ấy?

Nghĩ tới đây, trên mặt cô ta nụ cười càng thêm tươi tắn, nếu như vậy chẳng phải cô ta sẽ có chút cơ hội hay sao? Cho dù không thể trở thành Cố phu nhân, nhưng làm tình nhân của Cố Thịnh cũng tốt!

"Giúp tôi gói cái này!" Cố Thịnh nhìn thấy ưng ý một dây chuyền kim cương, hắn tin Duyệt Duyệt nhất định sẽ thích.

"Cố tiên sinh có ánh mắt thật tinh tường, đây chính là. . . ." Cô ta lập tức nín nọt, không biết sợi dây chuyền này Cố tổng tài định mua tặng ai, trong lòng dâng lên sự ngưỡng mộ với người phụ nữ kia.

"Làm phiền cô nhanh một chút!" Cố Thịnh ngắt lời cô ta, trong đầu hắn đều là hình ảnh Tạ Tình Duyệt, nghĩ đến đời lát nữa là có thể nhìn thấy cô, Cố Thịnh trong lòng trào dâng ấm áp, ước gì có thể sớm gặp cô, ôm cô vào lòng, cảm thấy an tâm khi cô luôn ở bên.

Chương 124. Đừng tưởng rằng như vậy, cô có thể thoát khỏi tôi

Tiểu thư phục vụ thức thối thời gói lại, cà thẻ, bằng tốc độ nhanh nhất giao dây chuyền kim cương vào trong tay Cố Thịnh.

"Cám ơn quang lâm, hoan nghênh lần sau trở lại!"

Cố Thịnh nhận lấy, sải bước đi ra ngoài, hắn không kịp chờ đợi muốn xem sợi dây chuyền này đeo lên cổ Tả Tình Duyệt, nhất định sẽ rất đẹp!

Tâm tình kích động của hắn lần át mặt nhọc suốt mấy hôm nay, lái xe về biệt thự, hắn biết, lúc này Duyệt Duyệt nhất định ở nhà.

Quảng trường Thời Đại, trên màn ảnh thật to đang phát tin tức lớn nhất hôm nay.

'Phu nhân của Tổng tài tập đoàn Cố thị ngoại tình, bị chụp hình kích tình trên giường, Cố tổng tài cam chịu vợ ngoại tình?' tựa đề làm rung động kèm theo từng tấm hình, biến đổi thay phiên trên màn ảnh lớn, trong mỗi một tấm hình, đều có thể nhận rõ, người phụ nữ trong tấm ảnh đúng là Cố phu nhân, mà người đàn ông lại dùng mosaic che kín, chỉ có thể thấy lồng ngực trần trụi dán chặt với thân thể người phụ nữ.

Chỉ cần vừa nhìn, đều có thể tưởng tượng vừa rồi giữa hai người xảy ra cái gì, mà dưới cái nền là cảnh tượng kiểu diễn cỡ nào.

Người trên quảng trường càng tụ càng nhiều, đều đang bàn về 'xì căng đan' ở xã hội thượng lưu này.

"Đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, bởi vì đèn đỏ trước mặt, hắn không thể không dừng xe lại, từng giây từng phút đợi đèn xanh đến.

Đột nhiên, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, hắn đột nhiên nhìn thấy gương mặt quen thuộc trên màn ảnh lớn ở quảng trường.

Duyệt Duyệt!

Kia đúng là Duyệt Duyệt, nhưng, nội dung lại làm cho hắn như bị sét đánh.

Ngoại tình? Kích tình trên giường? Đội nón xanh?

Những chữ này quanh quẩn ở trong đầu Cố Thịnh, từng tấm hình mập mờ làm mắt hắn đau nhói.

Chuyện gì xảy ra? Người đàn ông kia là ai?

Một đồng vấn đề đánh úp tới , Cố Thịnh nắm chặt tay lái, không để ý đèn đỏ vẫn sáng, lái xe bay qua, hắn muốn mau gặp Tả Tình Duyệt, không phải muốn đeo dây chuyền kim cương lên cho cô, mà là muốn hỏi rõ ràng, những hình này là chuyện gì xảy ra, tờ báo này là chuyện gì xảy ra, người đàn ông đáng chết kia là ai!

Trong mắt của Cố Thịnh thiêu đốt ngọn lửa hùng hục, hắn chưa từng tức giận như thế, mấy ngày nay hắn quá bận rộn, mà cô thì sao? Ngoại tình, lên giường với người đàn ông khác sao?

Cô đặt Cố Thịnh hắn ở chỗ nào?

Xe bằng tốc độ nhanh nhất đến biệt thự, Cố Thịnh xông xuống xe, thẳng tắp đi về phía nhà chính, sắc mặt âm trầm, thần sắc trong mắt của hắn tựa hồ muốn xé nát người khác.

Trong phòng vang lên một tiếng đàn du Dương nghe cảm động, Cố Thịnh không chút suy nghĩ đến phòng đàn, đẩy cửa ra, Tả Tình Duyệt đang ngồi ở trước dương cầm màu trắng, cô mặc âu phục màu trắng, lúc này giống như một thiên sứ giáng xuống phạm gian.

Nhưng, chính một thiên sứ như vậy, lại vô cùng lảng lơ trong những bức hình mọi người đều thấy.

Nhận thấy có người đi vào, Tả Tình Duyệt dừng động tác, quay đầu lại đột nhiên nhìn và cặp mắt Cố Thịnh.

Hắn trở lại, hắn rốt cuộc trở lại!

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt rất lâu không có gặp chồng vui mừng tiến ra đón, không chút nào chú ý tới thần sắc trên mặt hắn không thích hợp.

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua vẻ khinh bỉ, khi cô sắp đến gần đến thân thể của hắn, đột nhiên đẩy cô ra, Tả Tình Duyệt vội vàng không kịp chuẩn bị bị hung hăng đẩy ngã trên đất, đầu gối tiếp xúc sàn nhà cứng rắn, đau đớn kịch liệt khiến Tả Tình Duyệt ngã ra, ngẩng đầu nhìn bộ mặt tức giận của Cố Thịnh.

Hắn thế nào? Hắn thật chán cô sao? Cả việc cô đụng vào cũng không chịu?

Hắn giờ phút này, giống như lại trở về thời điểm mới kết hôn, trên mặt hắn mang theo hận ý và khinh bỉ, trong con ngươi âm trầm tràn đầy chỉ trích đối với cô.

"Thịnh?" trong lòng Tả Tình Duyệt bị đâm đau đớn, mấy ngày nay cô đã chuẩn bị ở trong lòng, không nghĩ tới thời điểm đối mặt, vẫn khó chịu vậy.

"Hắn là ai?" Cố Thịnh cắn răng nghiêng lợi, cố ý không nhìn tới ánh mắt thống khổ của cô, thống khổ? Cô thống khổ cái gì? Nên thống khổ là hắn, không phải sao? Hắn mới là người bị đội nón xanh!

Tả Tình Duyệt liền giật mình, cái gì hắn là ai? Cô không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn.

Tả Tình Duyệt giùng giàng muốn đứng lên, nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt, cho dù hắn đã ngán cô, cô vẫn muốn vẫn hỏi.

"Thịnh, đừng rời khỏi em, có được hay không, em có thể trở nên lớn mật, em có thể vì anh biến thành một người lẳng lơ, em. . . ." ánh mắt Tả Tình Duyệt lóe ra, nhào vào trong ngực Cố Thịnh, vừa nói cô cũng cảm thấy xấu hổ, mặc dù khó có thể mở miệng, nhưng cô thật không muốn buông tha hạnh phúc của mình như vậy.

Cố Thịnh cười khẽ một tiếng, khinh bỉ nhìn người phụ nữ trong ngực, "Lẳng lơ? Cô thật là phụ nữ lẳng lơ, nhưng không phải một người phụ nữ lẳng lơ của riêng tôi!"

Lại hung hăng đẩy cô ra một lần nữa, từ trong túi lấy ra dây chuyền lựa kim cương mới vừa chọn cho cô, mới vừa rồi, hắn còn ảo tưởng tự tay đeo lên cho cô, còn mong đợi từ trên mặt của cô thấy vẻ mặt mừng rỡ, nhưng, giờ phút này hắn lại cảm thấy tất cả thoát nhìn rất châm chọc!

Hắn còn truy cứu người đàn ông kia là ai làm cái gì?

Vô luận là người nào, cũng không cải biến được sự thực cô phản bội, hắn có thể không thêm để ý chuyện tình của Cận Hạo Nhiên và Kiều Nam, nhưng, sau đó hắn rõ ràng nói với cô, cô chỉ có thể là của hắn, cô vẫn không bỏ được bản tính lẳng lơ sao?

Trong mắt xẹt qua ác độc, như vậy, hắn cần gì phải lưu luyến?

Vung tay lên, dây chuyền trong tay trong nháy mắt thoát khỏi bàn tay, bay về phía Tả Tình Duyệt.

"A. . . ." Tả Tình Duyệt lên tiếng kinh hô, dây chuyền đánh vào trên mặt của cô, xẹt qua dấu vết thật sâu, một giây kế tiếp, máu đỏ tươi từ trên gương mặt của cô chảy ra, một giọt một giọt rơi vào trên đồ Tây trước ngực cô.

Cố Thịnh cả kinh trong lòng, màu sắc đỏ tươi đau nhói hai mắt của hắn, hắn phát hiện cho dù là như vậy, thấy cô bị thương, tim của hắn cũng sẽ đau đớn theo.

Không! Hắn không nên cảm thấy như vậy! Mở to mắt, bỏ đi thương tiếc trong lòng.

"Đừng tưởng rằng như vậy, cô có thể thoát khỏi tôi, từ nay về sau, tôi sẽ càng khiến cô sống trong thống khổ hơn!" Cố Thịnh ác độc tuyên cáo, thù cũ cộng thêm hận mới, hắn sẽ không để cho người phụ nữ này sống tốt!

Cố Thịnh không nhìn cô nữa, xoay người rời đi, để lại Tả Tình Duyệt mặt chảy máu, trong lòng bị đau đớn bao vây.

Cuộc sống ở trong thống khổ?

Tả Tình Duyệt chậm rãi nhắm mắt lại, cô không muốn thoát khỏi hắn, cô ước gì ở cạnh hắn, không phải sao?

"A, phu nhân, mặt của ngài thế nào?" Người làm Tiểu Thúy thấy chủ nhân tức giận rời khỏi phòng đàn, cô sang đây xem sao, nhưng không ngờ sẽ thấy trên mặt phu nhân tràn đầy máu đỏ tươi.

Xảy ra chuyện gì? Chủ nhân làm phu nhân bị thương sao?

"Tại sao?" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng nỉ non, đầu hỗn loạn, tại sao hạnh phúc luôn ngắn như vậy? Cô còn chưa kịp vươn tay, hạnh phúc cũng đã lướt qua cô

"Phu nhân, tôi giúp ngài xử lý vết thương!" Tiểu Thúy cắn cắn môi, trong lòng sinh ra một tia thương hại, đỡ Tả Tình Duyệt đi ra phòng đàn.

Tả Tình Duyệt mờ mịt đi theo cô, vừa đi vào đại sảnh, chỉ nghe thấy bên tai truyền tới thanh âm của cô gái phát thanh viên trên TV, mấy từ chói tai lập tức khiến cô chú ý. . .

Chương 125: Tình yêu của anh, tôi không thêm

"Cố phu nhân công khai ngoại tình, sau khi Cố tổng tài biết có phản ứng gì đây? Xin tiếp tục chú ý tới báo cáo theo dõi đợt sau của chúng tôi."

Cố phu nhân ngoại tình?

Mấy chữ này khiến Tả Tình Duyệt cau mày, theo bản năng nhìn về phía màn hình TV, phía trên đúng lúc là hình của cô, trên tấm hình còn có một người đàn ông cô không nhìn rõ mặt.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Tại sao có những tấm hình này, trong hình, cô rúc vào trong ngực của một người đàn ông, ngủ thật an ổn, nhưng người đàn ông kia không phải Cố Thịnh!

Đây là nguyên nhân vừa rồi hấn tức giận sao? Theo bản năng sờ sờ vết thương trên mặt, một cơn đau truyền tới, tựa hồ đang tỏ rõ tức giận của Cố Thịnh đối với cô đến cùng lớn cỡ nào.

"Phu nhân, chúng ta nên đến bệnh viện! Vết thương trên mặt người, nếu để lại vết sẹo thì phải làm sao?" ánh mắt Tiểu Thúy lóe ra, tin tức này đã sớm truyền đi xôn xao, nhưng cô biết phu nhân không phải người như vậy, cô nhìn ra tình yêu của phu nhân đối với chủ nhân, làm sao có thể ngoại tình?

Tả Tình Duyệt căn bản không nghe vô bất kỳ lời nào, giờ phút này, cô chỉ muốn tìm Cố Thịnh giải thích rõ tất cả, cô căn bản không biết những tấm hình này từ đâu mà đến!

"Tiên sinh đâu?" Tả Tình Duyệt bắt lấy tay Tiểu Thúy, trong mắt tràn đầy nóng nảy.

Tiểu Thúy lắc đầu, "Vừa rồi em thấy chủ nhân đi rồi, có thể. . . ."

Vừa rồi chủ nhân tức giận lớn như vậy, sau đó cô tựa hồ nghe tiếng xe nổ máy.

Tả Tình Duyệt không để ý vết thương trên mặt và vết máu nhìn thấy mà ghê, hốt hoảng chạy ra cửa, Thịnh nhất định là đến công ty, cô muốn đi tìm hấn giải thích rõ!

Gọi tài xế tới, Tả Tình Duyệt trực tiếp bảo tài xế lái xe tiến về phía cao ốc tổng bộ tập đoàn Cố thị, trên xe, đôi tay Tả Tình Duyệt bất an nắm chặt nhau, nhớ tới sự quyết tuyệt của Cố Thịnh vừa rồi, trong lòng lại đau nhói.

"Làm phiền anh lái nhanh một chút!" Tả Tình Duyệt vội vàng phân phó tài xế trước mặt.

Mặt tài xế lộ vẻ khó xử, trong lòng lo lắng thay phu nhân, phu nhân này đối xử rất tốt với người hầu, cho dù là lúc đầu bọn họ gây khó khăn cho cô, cô cũng dùng lễ đón tiếp bọn họ, nhưng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Chủ nhân có nữ người ở bên ngoài là một sự việc, nhưng một người đàn ông làm sao có thể dễ dàng tha thứ bà xã của mình lên hấn lên giường với người đàn ông khác, huống chi chuyện này cơ hồ mọi người ở thành A đều đã biết.

Xe thật vất vả dừng lại ở dưới cao ốc tập đoàn Cố thị, Tả Tình Duyệt đợi xe dừng ổn, liền vội vàng xuống xe.

Cô tựa hồ thấy cửa tập đoàn Cố thị đã bu đẩy người, cô còn chưa kịp biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, một sức lực đã kéo cô vào trong xe.

Tả Tình Duyệt theo bản năng giãy giụa, trước kia từng bị bắt cóc, trong lòng mơ hồ trở lên một tia bất an.

"Duyệt Duyệt, là anh! "Kiều Nam dọc theo đường đi đều đi theo xe Tả Tình Duyệt, mục đích đúng là muốn bảo đảm cô không xuất hiện bất cứ chuyện gì.

Tả Tình Duyệt nhìn người đàn ông đang nắm cổ tay mình, mi tâm hơi nhú.

"Anh buông tôi ra!" hiện tại cô không có thời gian dây dưa với hấn.

"Em tỉnh táo chút đi, anh hiểu biết rõ em muốn đi tìm Cố Thịnh, nhưng làm phiền em nhìn rõ ràng, đám người vây trước cửa Cố thị là ai!" Kiều Nam gầm nhẹ ra tiếng, ánh mắt rơi vào trên vết thương trên mặt cô, con ngươi màu xanh co rút.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Kiều Nam bắt lấy hai vai Tả Tình Duyệt, tại sao có vết thương này?

Tả Tình Duyệt vô tâm trả lời vấn đề của hấn, chỉ nhìn đám người cầm máy chụp hình, máy quay, microphone ở cửa Cố thị, trong lòng trầm xuống, họ là nhà báo sao?

Tả Tình Duyệt rốt cuộc ý thức được chuyện không đơn giản như cô tưởng tượng, tin tức lớn vậy, hiện tại chỉ sợ là tất cả mọi người đều biết rồi !

Trong lòng cảm thấy khổ sở, bây giờ cô nên làm gì?

"Nói cho anh biết, có phải Cố Thịnh. . . ." lòng của Kiều Nam cũng không cách nào bình tĩnh lại, vết máu khô khốc kia khiến trong mắt hấn mơ hồ lộ ra vẻ điên cuồng.

"Đúng, đúng là anh ấy! Anh ấy hiểu lắm tôi, những hình kia không phải thật, hiện tại toàn thế giới đều biết tôi lên giường với người đàn ông khác!" nước mắt Tả Tình Duyệt cố nén thật lâu

rốt cuộc vỡ òa, trong mắt của cô tràn đầy vô dụng, cô giờ phút này, tựa như một đứa trẻ bị chìm, muốn tìm kiếm một bè gỗ cứu mạng.

Kiểu Nam bị thứ gì đó hung hăng làm đau nhói, không kìm hãm được lời cô vào trong ngực mình, nhỏ giọng lầm bầm tự trách ở bên tai của cô, "Thật xin lỗi, chuyện không nên thành như vậy! Tha thứ anh. . . Thật xin lỗi. . ."

Hắn đã làm gì, cư nhiên khiến cho Duyệt Duyệt tổn thương lớn vậy.

Oanh một tiếng, đầu Tả Tình Duyệt trống rỗng, rồi lại từ từ thanh tỉnh, cô nghe được cái gì?

Từ trong ngực Kiểu Nam tránh ra, Tả Tình Duyệt không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông trước mắt, nhìn vào hai mắt tự trách của hắn, đột nhiên cười khẽ một tiếng, "Là người, người đàn ông trong hình chính là người không đúng? Người làm ra những hình này cũng là người, có đúng hay không? Người nói cho ta biết! Rốt cuộc có đúng hay không?"

Nụ cười trên mặt cô khiến Kiểu Nam cảm thấy sợ hãi, giống như cô sẽ đột nhiên biến mất, hắn nắm chặt tay Tả Tình Duyệt, xung quanh đều trầm mặc.

Có lúc trầm mặc là đáp án trực tiếp nhất, không có phủ nhận sao? Nụ cười của Tả Tình Duyệt có vẻ bông bênh, "Tại sao? Tại sao muốn làm như vậy? Khiến ta trở thành người phụ nữ bị tất cả mọi người phỉ nhổ, chính là mục đích của các người sao? Tại sao người có thể tàn nhẫn như vậy?"

Đến cuối cùng cơ hồ là khàn cả giọng la lên, nước mắt mơ hồ tầm mắt của cô, tại sao nhiều người ghét cô như vậy, cô chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh, muốn bảo vệ hạnh phúc của mình, nhưng, ngay cả những kỳ vọng nhỏ nhỏ này, bọn họ cũng không thỏa mãn cô.

"Ha ha. . ." Tả Tình Duyệt nhìn những ký giả đang tìm cô, thế giới của cô sắp sụp đổ rồi sao?

"Anh có thể dẫn em đi ngay, đến địa phương khác sống, anh sẽ vô cùng yêu em. . ." Giờ khắc này, Kiểu Nam thậm chí phát hiện mình có thể vì cô, buông tha việc trả thù Cố Thịnh, chỉ muốn đền bù lỗi lầm của mình, thương yêu cô gái này.

"Yêu tôi? Tình yêu của anh, tôi không thêm." Tả Tình Duyệt nhìn thẳng cặp mắt Kiểu Nam, khóe miệng nhếch lên châm chọc, đây là yêu sao? Yêu một người sẽ đẩy cô ấy vào địa ngục sao?

Tả Tình Duyệt không chút do dự vung tay lên, một cái tát đánh vào trên mặt Kiểu Nam, thanh âm vang vọng ở trong sườn xe, ngay cả tài xế trước mặt Kiểu Nam cũng không khỏi thở hốc vì kinh ngạc.

"Ta, hận, ngươi!"

Tả Tình Duyệt khạc ra từng chữ, thừa dịp hấn thất thần, tránh khỏi tay của hấn, mở cửa xe, không chút do dự chạy về phía cao ốc Cổ thị. . .

Kiều Nam ở lại trong xe thật lâu không cách nào hồi hồn, dấu năm ngón tay trên mặt cực kỳ rõ ràng, nhưng hấn lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

Cô nói cô hận hấn!

Đây là chuyện hấn sợ nhất, giờ phút này thật sự xảy ra sao?

Kiều Nam chưa bao giờ hốt hoảng thế này, ngay cả năm đó khi tiểu Nhã rời xa hấn, hấn cũng chưa từng đau lòng như thế.

Duyệt Duyệt hận hấn!

Hối hận che mất tim của hấn, hấn đã làm gì? Mạnh mẽ bức mình đến tình cảnh này sao!

Chương 126: Ai sẽ đứng ra bảo vệ cô?

Hấn nên làm gì đây? Ngay cả người đàn ông tài trí như Kiêu Nam, giờ phút này cũng không biết phải làm sao, Tả Tình Duyệt đã bị tổn thương, hấn cho thủ hạ mua hết tất cả báo chí, nhưng lại quên bịt miệng giới truyền thông là internet và truyền hình.

Đến lúc hấn nhớ ra, thì đã quá trễ ai cũng biết hai phương thức truyền thông này tin tức sẽ nhanh chóng được đông đảo người biết tới !

Nụ cười khiến lòng người lạnh ngắt của Tả Tình Duyệt cứ mãi quẩn quanh trong tâm trí hấn mà lời cô nói lúc ấy lại càng làm hấn đau lòng, lo lắng hơn. Hấn không muốn mất cô!

"Chủ nhân, Tả tiểu thư cô ấy. . . ." Tài xế của Kiêu Nam nhắc nhở, đi theo hấn nhiều năm, ông ta chưa từng thấy qua vẻ hoang mang sợ hãi của chủ nhân. Dù hấn hạ lệnh thanh toán bằng phái để dành địa bàn thì Kiêu Nam cũng chưa từng do dự, vậy mà vì một người phụ nữ lại khiến hấn khổ tâm đến vậy.

Kiều Nam bị kéo trở lại thực tại, giật mình bởi Tả Tình Duyệt đã không còn ở trong xe, nhìn

phía ngoài xe, là lối vào của Tập đoàn Cổ thị, đám phóng viên bu đông như kiến.

Xa xa, hần nhìn thấy bóng lưng yêu kiều bị vây trong đám kiến ấy bất lực muốn đi mà không được, trong lòng Kiều Nam trào lên nỗi thương tiếc.

"Đáng chết!" Khẽ nguyên rủa ra tiếng, thân hình cao lớn mở cửa xe lao ra ngoài hướng tới đám người ấy.

Tả Tình Duyệt bị một đám phóng viên vây lại, đèn flash chớp nháy liên tục, một đồng Mic hiện ra trước mặt cô, nhiều lần va mạnh vào người cô, Tả Tình Duyệt bị đau muốn bỏ đi nhưng quá ồn ào giọng nói của cô không có chút tác dụng, không ai quan tâm cô có bị thương hay không.

"Cố phu nhân, trong tấm hình là ai vậy?"

"Cố phu nhân, co và Cố tổng tài bất hòa nên mới đi ngoại tình ở bên ngoài có phải không?"

"Cố phu nhân, trên mặt cô sao lại bị thương? Là Cố tổng tài gây ra sao? Đối với việc này, Cố tổng tài có phản ứng thế nào?"

". . . . ."

". . . . ."

Những câu hỏi đòi tư chọc ngoáy thi nhau lao đến giống như lựu đạn, từng câu từng câu phát nổ bên tai Tả Tình Duyệt khiến cô vô lực chống đỡ. Cô muốn đẩy đám phóng viên lui ra nhưng bọn họ đâu có tha cho cô dễ dàng vậy.

"Cố phu nhân, cô với Cố tổng tài có tính tới chuyện ly hôn không ?" Câu hỏi truyền vào tai Tả Tình Duyệt.

Ly hôn? Tả Tình Duyệt nhớ tới lúc Cố Thịnh ở trong phòng, hần nói sẽ không bao giờ buông tha cho cô, mà sẽ khiến cuộc sống của cô càng khổ sở gấp vạn lần!

Càng khổ sở? Có thể so sánh với nỗi đau hiện tại ư?

Tay Tả Tình Duyệt vội ôm lấy trước ngực, đèn flash nháy liên tục trước mắt cô, đầu truyền đến cơn đau nhức; Tả Tình Duyệt nhắc mình, không thể ngất đi, cô còn phải đi tìm Cố Thịnh để giải thích rõ, cô không thể bỏ cuộc.

"Các người đang làm cái trò gì vậy!" tiếng quát tức giận từ phía sau vang lên, thể hiện sự uy nghiêm, trong đó mang theo cả lạnh lẽo, làm cho ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía người đang tới.

Là Kiều Nam! Người đó là chủ nhân của giới hắc đạo, nhìn vẻ mặt hắc lúc này, các phóng viên tinh ý có thể đôi chút đoán ra manh mối.

Kiều Nam đi xuyên qua đám người, ánh mắt chăm chú nhìn Tả Tình Duyệt, từng bước từng bước tiến tới gần cô.

"Tôi khuyên các vị hiện giờ nên giải tán rồi đây!" Kiều Nam để cô nép sát vào trong ngực mình, tránh không để đám phóng viên tiếp cận được cô. Nhìn bộ dạng bất lực của Tả Tình Duyệt, lòng hắc dâng lên đau đớn, giờ phút này, hắc chỉ muốn bảo vệ cô.

"Không cần!" Tả Tình Duyệt cự tuyệt, người cô không muốn gặp nhất hiện giờ là Kiều Nam, nhưng hắc lại như âm hồn không tan cứ kè kè bên cô. Thật buồn cười, người muốn gặp thì không thấy được, kẻ không muốn chạm mặt thì lại cứ lù lù xuất hiện trước mắt.

Kiều Nam hít thở sâu đè nén cơn tức giận, hắc biết Duyệt Duyệt sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắc, nhưng hắc không quan tâm thái độ của cô thế nào, hắc có thể đợi, đợi đến khi cô tha thứ cho hắc!

Lần đầu tiên, Kiều Nam vì một người phụ nữ mà chịu nhẫn nhịn như vậy.

Đám phóng viên đã nhận ra một chút manh mối, lại tạo thành một vòng vây.

"Kiều tiên sinh, người trong tấm ảnh có phải là anh? Hai vị có quan hệ gì? Hai vị đã giấu Cố tổng tài qua lại với nhau bao lâu rồi?"

"Hai vị chỉ là quan hệ nam nữ, hay là thật lòng yêu thương nhau?"

Các vấn đề tế nhị, đòi tư lại tới tấp bay về phía Kiều Nam và Tả Tình Duyệt. Tả Tình Duyệt nâng lên nụ cười nhạt, thật lòng yêu nhau? Cô giờ đây rất mong mình chưa từng quen biết Kiều Nam, nếu chưa từng quen thì giờ đây cũng không phải rơi vào tình cảnh này.

Người đàn ông này từ lần gặp mặt đầu tiên, liền tuyên bố cô là người phụ nữ của hắc, cùng Cố Thịnh ngang hàng, nhưng lòng cô đã dành cho Cố Thịnh.

"Tôi. . . ." Kiều Nam muốn trước mặt giới truyền thông đưa ra tuyên bố chịu trách nhiệm với Tả Tình Duyệt, nhưng lại gạt đi suy nghĩ này. Duyệt Duyệt hận hắc, cô không muốn nghe đến

mấy từ chịu trách nhiệm chẳng phải sao?

"Tránh ra!" Đôi mắt xanh lục sắc bén quét một vòng đám phóng viên.

Các phóng viên bị ánh mắt dọa khiếp sợ, không khỏi giật thót mình, nhưng ai cũng không muốn bỏ qua tin tức nóng hổi, một là tổng tài anh tuấn, một là chủ nhân giới hắc đạo, hai nhân vật làm mưa làm gió trên thương trường giờ lại có quan hệ với cùng một người phụ nữ. Đây đúng là tin tức sốt dẻo nhất trong mấy năm gần đây.

Cố Thịnh-Tả Tình Duyệt-Kiều Nam đang che giấu điều gì, đám phóng viên đều mong muốn moi móc ra bằng được.

"Kiều tiên sinh. . . ."

"Nếu như không muốn sau này cuộc sống gặp nhiều chuyện rủi ro vậy thì các vị đừng có viết lung tung, nếu không. . . ." Kiều Nam không để tên phóng viên đó nói hết, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng đám phóng viên, vì bảo vệ Duyệt Duyệt, hắn không ngại gây một chút tội ác, dù sao đối với hắn mà nói, muốn cho một người đột nhiên biến mất, là chuyện vô cùng dễ dàng!

Trong mắt của hắn ánh lên vẻ kiên định khiến các phóng viên biết, hắn không có nói đùa.

Công khai trước mặt ống kính truyền hình uy hiếp phóng viên, chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có Kiều Nam mới dám làm.

Tòa nhà Cố thị trong phòng làm việc của tổng tài.

Cố Thịnh nắm chặt bút trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn màn hình TV, tất cả mọi việc xảy ra trước sảnh tập đoàn đều được phát sóng trực tiếp, Cố Thịnh nhìn cảnh Kiều Nam che chở cho Tả Tình Duyệt, trong mắt một màn lạnh giá bao phủ.

Người trong hình là Kiều Nam!

Khi Kiều Nam xuất hiện bảo vệ Tả Tình Duyệt hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra!

Bọn họ đang làm trò gì vậy?

Trước mặt giới truyền thông bày tỏ tình cảm ư?

Kiểu Nam trước mặt toàn bộ giới truyền thông công khai uy hiếp phóng viên, hắn muốn nói cho mọi người biết hắn rất yêu Tả Tình Duyệt, có thể vì cô làm bất cứ chuyện gì sao?

Mà người phụ nữ kia lại mặc cho hắn ôm ấp như vậy, bộ dáng yếu ớt cần sự che chở như vậy là muốn tranh thủ sự cảm thông của mọi người sao?

"Đáng chết!" Đúng là đôi gian phu dâm phụ!

Vừa dứt câu, văn kiện trên bàn bị Cố Thịnh hất hết xuống đất, nhìn chăm chăm đôi nam nữ trên màn hình khiến hắn nhói đau.

Trong mắt bắn ra ánh sáng sắc nhọn, Cố Thịnh đứng dậy, sai bước ra khỏi phòng làm việc, muốn dùng phương pháp này để thoát khỏi hắn, không dễ dàng như vậy đâu!

Chương 127: Em khóc, lòng của anh cũng đau đớn

Bởi vì bị Kiểu Nam uy hiếp, tất cả phóng viên đều biết điều im lặng lại, ai cũng biết, trước đây không lâu, người đàn ông này đã sử dụng những thủ đoạn gì để các bang phái khác thần phục, sự tàn nhẫn của người đàn ông này không giống như những gì bọn họ thấy, bọn họ tin tưởng, hắn có năng lực biến lời nói vừa rồi trở thành hiện thực.

Trong đó có một ít phóng viên an phận đem máy chụp hình và Microphone cất lại, một số khác không đem những thứ đó cất thì cũng do dự, nhìn cặp mắt xanh lục kinh người của Kiểu Nam, trong lòng bọn họ biết, mình không nên vướng vào chuyện này, tốt nhất là không nên chạm vào lợi ích của Kiểu Nam.

"Chúng ta đi". Kiểu Nam đỡ Tả Tình Duyệt, giờ phút này, cả người Tả Tình Duyệt đã không còn chút sức lực, đầu choáng váng khiến cho cô không cự tuyệt Kiểu Nam nữa, cô biết, hiện tại cô phải rời khỏi nơi này.

Các phóng viên nhường ra một con đường, bàn tay Kiểu Nam dìu bả vai bên trái của Tả Tình Duyệt, hắn không dám làm động tác quá thân mật, sợ Tả Tình Duyệt cảm thấy chán ghét.

Hiện tại, hắn rất muốn làm một việc, đó là mang cô đi bệnh viện, vết thương trên mặt sâu như vậy, vết máu khô khốc khiến sắc mặt cô càng thêm tái nhợt, nếu không đến bác sĩ, hắn sợ cô sẽ chống đỡ không được, nếu vết thương để lại sẹo thì phải làm sao?

Giờ phút này, hắn thống hận chính mình, đồng thời, cũng hận không thể đánh cho Cố Thịnh một trận!

Sao tâm địa người đàn ông này lại ác như vậy, đối với người phụ nữ nhu nhược như thế mà cũng xuống tay được!

Thời điểm bọn họ từ trong đám người đi ra, thân thể một người cao lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, Cố Thịnh vươn tay bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Tả Tình Duyệt, dùng sức lôi kéo, một giây kế tiếp, thân thể Tả Tình Duyệt nghiêng tới trước, ngã vào trong ngực Cố Thịnh.

Sự việc xảy ra quá nhanh, mọi người nhìn thấy Cố Thịnh đột nhiên xuất hiện đều tập trung suy đoán rốt cục khúc mắc tình cảm giữa ba người sẽ tiếp tục diễn ra như thế nào.

"Thịnh. . . . Anh hãy nghe em nói. . . ." Tả Tình Duyệt thấy Cố Thịnh, trong lòng vui mừng, bắt lấy vạt áo của hắn, vội vàng muốn giải thích, cô phải nắm chặt cơ hội này, cô sợ, không biết thời điểm nào Cố Thịnh lại đẩy cô ra, tự mình rời đi.

Muốn gặp được hắn thật là khó, hôm nay, cô đã chống chọi vết thương rồi.

"Xuyt, đừng nói chuyện, chuyện của chúng ta anh sẽ tự mình giải thích với các phương tiện truyền thông!". Cố Thịnh cung chiêu nhìn Tả Tình Duyệt, động tác dịu dàng ôm cô vào trong ngực, nụ cười trên mặt khiến Tả Tình Duyệt cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng phải hắn đang giận cô sao?

Hay là, hắn đã biết sự việc trong những tấm ảnh kia là giả, đó là do người khác bày ra?

Trong lòng Tả Tình Duyệt mơ hồ hiện lên một tia hy vọng.

Trong mắt Kiều Nam xẹt qua một chút âm lãnh, Cố Thịnh muốn làm gì?

"Các vị bằng hữu, xin lỗi vì chuyện này đã tạo thành chấn động lớn như vậy, nhưng các vị khiến cho bà xã yêu quý của tôi chịu đựng áp lực lớn như vậy là không đúng nha!". Giọng nói của Cố Thịnh cực kỳ nhẹ nhàng, "Thật ra người đàn ông trong ảnh chính là tôi!"

Lời nói của Cố Thịnh đã tạo ra những tiếng bàn tán xôn xao kèm theo sự kinh ngạc, nghi ngờ. . . . Cái gì cần có đều có.

"V ậy tại sao. . . ." Một phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi.

"Anh muốn hỏi tại sao chuyện này lại truyền ra ngoài phải không?". Cố Thịnh cắt đứt vấn đề của hắn, xoay người nhìn sang Tả Tình Duyệt, búng nhẹ một cái vào chóp mũi của cô, "em xem, bây giờ đã biết hậu quả ham chơi mà em gây ra chưa?"

Đầu óc Tả Tình Duyệt bị hấn làm cho choáng váng, cô còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Cố Thịnh thì đã nghe thanh âm của hấn tiếp tục vang lên bên tai.

Cố Thịnh hướng về phía mọi người, "Tôi rất yêu bà xã của tôi, bất kỳ yêu cầu nào của cô ấy tôi cũng không cự tuyệt, cô ấy muốn ghi chép lại những hình ảnh hạnh phúc trong cuộc sống, tôi đương nhiên sẽ đồng ý, nhưng không nghĩ tới, buổi sáng, lúc chúng tôi rời giường, hình sẽ bị người giúp việc trong nhà lấy trộm rồi mang ra ngoài, trong chuyện này, tôi nghĩ cô ta đã nhận được không ít lợi ích!"

"Tại sao khuôn mặt người đàn ông trong hình lại được xử lý?"

Lông mày Cố Thịnh nhướn lên, trên mặt, nụ cười vẫn không thay đổi, "Mấy năm nay, tập đoàn Cố thị phát triển nhanh chóng, trên phương diện làm ăn, tôi đã đắc tội không ít người, nếu bọn họ biết được chuyện này, giá cổ phiếu của Cố thị sẽ giảm mạnh, cho nên, tại đây, tôi muốn nhờ các vị hướng công chúng giải thích một chút, đăng tin chuyện tôi bị đội nón xanh (bị phản bội, cấm sùng) là giả, mọi người nghĩ, tôi sẽ để cho mình vợ ngoại tình sao?"

Cố Thịnh nói ra đạo lý rõ ràng ấy đã hóa giải nguy cơ Cố thị sắp sửa gặp phải, tất cả giải thích cũng hợp tình hợp lý, hơn nữa, từ lúc vừa ra cho tới giờ, ánh mắt Cố Thịnh nhìn Tả Tình Duyệt vẫn luôn tràn đầy cung chiêu, do đó, phóng viên cũng từ từ tin vào giải thích của hấn.

"Vì sao trên mặt Cố phu nhân lại bị thương? Vết thương đó không phải là do Cố tổng tài gây nên sao?". Một phóng viên tinh mắt hỏi.

Ánh mắt Cố Thịnh chuyển sang Tả Tình Duyệt lần nữa, "Tôi cũng rất muốn biết, tại sao trên mặt bà xã của tôi lại có vết thương? Duyệt Duyệt, sao không biết tự chăm sóc chính mình, anh chỉ ra ngoài một lát, em đã bị thương nặng như vậy, là cố ý làm anh đau lòng sao?"

Cố Thịnh nhẹ nhàng đụng vào gương mặt của cô, trong mắt mơ hồ chứa đựng một tia thương yêu, Tả Tình Duyệt ngơ ngẩn, sao hấn lại không biết vết thương từ đâu mà có?

Cô chợt hiểu, Cố Thịnh đang diễn trò, trong lòng thoáng qua một chút khổ sở, nhìn chăm chăm Cố Thịnh, từ trong ánh mắt của hấn, cô biết mình nên làm những gì.

"Thật xin lỗi, là em không cẩn thận, em đi quá nhanh. . . .". Nước mắt chảy xuống gương mặt Tả Tình Duyệt, biết hấn diễn trò, tâm cực kỳ đau đớn, cô lại trở về trước kia sao? Chỉ có thời điểm đang diễn trò, từ trong mắt hấn, cô mới có thể cảm nhận được sự cung chiêu cùng quan tâm.

Chỉ là, những thứ này đều không phải cho cô nhìn, mà là cho truyền thông đại chúng nhìn, nhớ tới hấn trước kia nói, ở trước mặt người ngoài, bọn họ phải là cặp vợ chồng ân ái!

"Đau lắm sao? Đừng khóc, em khóc, lòng của anh cũng đau đón theo!". Cố Thịnh đem Tả Tình Duyệt kéo vào trong ngực, ở trước mặt mọi người, tổng tài Cố thị cùng tổng tài phu nhân ân ái như thế, có một người chồng giàu có, đẹp trai thương yêu, người vợ nào sẽ đi ngoại tình nữa?

Giờ phút này, các phóng viên đều tin người đàn ông trong hình kia chính là Cố Thịnh!

"Nếu như mọi người không có chuyện gì khác, tôi xin phép dẫn vợ tôi đi bệnh viện!". Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt, lướt nhìn mọi người, xoay người rời đi.

Kiều Nam đứng xa xa nhìn thấy tất cả, trong lòng xẹt qua một tia khổ sở, không ai biết rõ người đàn ông trong những tấm ảnh đó hơn hẳn, mới vừa rồi, Cố Thịnh diễn rất tốt, làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc.

Kiều Nam nhìn Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt đi tới phía mình, tầm mắt bọn họ giao nhau ở không trung, không người thấy mùi thuốc súng giữa hai người họ nhưng ánh mắt ai cũng bén nhọn, không ai nhường ai.

Từ trong mắt Cố Thịnh, Kiều Nam biết, Cố Thịnh đã biết người đàn ông trong hình là mình, kỹ thuật diễn của hắn quả nhiên là cao siêu! Thủ đoạn càng thêm cao minh! Xem ra hắn đã xem nhẹ Cố Thịnh rồi !

Thời điểm Cố Thịnh đi tới bên cạnh Kiều Nam, hắn đột nhiên dừng lại, nhếch miệng lên, nhưng không phải hắn cười, "Vợ của tôi không cần Kiều tiên sinh quan tâm, chuyện này, tôi sẽ không dừng lại ở đây đâu!"

Chương 128: Tất cả yêu thương dành cho cô đều biến mất

Cố Thịnh đưa Tả Tình Duyệt tới bệnh viện, xử lý vết thương, dọc theo đường đi, hai người không ai nói câu nào, không khí trầm mặc làm người ta ngộp thở, khó chịu.

Kể từ lúc lên xe, cắt đuôi được đám phóng viên, Cố Thịnh khôi phục ngay sự lạnh lùng thường ngày, không nhìn Tả Tình Duyệt dù chỉ một lần, không ai biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt thử gọi, Cố Thịnh khiến cô cảm thấy bất an, cô lấy hết dũng khí cầm lấy tay của hắn, lại bị hắn hung hăng gạt ra.

Cố Thịnh trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ "Sao vậy? Cảm thấy không vui vì tôi đã phá đám khung cảnh tình cảm của hai người sao?"

Đáng chết! Hắn ghét bản thân mình bị cô làm cho rung động, vừa rồi, thấy vết thương trên mặt cô, trong lòng lại cảm thấy nhói đau.

Hừ! Đây là quả báo mà cô đáng phải chịu, không phải sao? Dám phản bội hắn, sẽ có kết cục bi thảm!

"Không, không phải như thế, Thịnh, anh hãy nghe em nói, chuyện này không phải như anh nghĩ."

"Thế bức hình kia là thế nào? Chẳng nhẽ trong hình không phải là cô hay sao?" Cố Thịnh hừ lạnh, không chịu nghe bất kỳ lời giải thích nào của Tả Tình Duyệt, giải thích làm gì khi bức hình không phải ảnh ghép. Hai người nếu như không cùng lên giường, thì bức hình này sao có thể xuất hiện chứ?

Tả Tình Duyệt càng thêm hoảng loạn, không biết nên giải thích làm sao, mới có thể khiến Cố Thịnh tin mình, chuyện này thực sự là cô bị vu oan.

Chợt Tả Tình Duyệt nghĩ ra điều gì, cặp mắt trở nên rực sáng " Đúng vậy, là Kiều Nam, bức hình này là do Kiều Nam giở trò!"

"Kiều Nam? Cô lại đem mọi trách nhiệm đẩy về phía tình nhân của mình, không sợ hắn biết được sẽ đau lòng ư, cô đúng là người đàn bà độc ác!" Cố Thịnh châm chọc, hắn sao lại bị cái vẻ bề ngoài kia đánh lừa chứ? Tả Tình Duyệt không đơn thuần như cái vẻ bề ngoài.

Hắn sao có thể vì nhất thời ưa thích cơ thể của cô, mà quên mất cô chính là một diễn viên "chuyên nghiệp". Hơn nữa hắn còn ngu ngốc đối xử với cô thật lòng, đã từng nghĩ muốn buông bỏ hận thù để yêu thương, cung chiều cô. Thậm chí còn hi vọng cô sẽ có thai cốt nhục của mình. Lúc này đây hắn mới nhận ra, cho dù có con, hắn cũng không thể xác định nổi tình cảm của bản thân!

"Không, Kiều Nam không phải là người tình của em, không phải. . . ." Tả Tình Duyệt không kìm nén được mà bật khóc, thì ra bị người mình yêu thương hiểu lầm, trong lòng sẽ khó chịu đến vậy.

"Không quan trọng, tôi không quan tâm hai người có quan hệ thế nào, từ nay về sau, hãy nhớ cho kỹ thân phận của cô là Cố phu nhân, đừng làm tôi phải mất mặt một lần nữa, còn về những chuyện khác, cô đừng có xen vào!" Gioing nói Cố Thịnh lạnh như băng, trong ánh mắt không có chút tình cảm, muốn cùng Kiều Nam cao chạy xa bay, chỉ cần Cố Thịnh hắn còn sống thì hai người sẽ không bao giờ được toại nguyện.

Kiều Nam, Cố Thịnh nhắc đi nhắc lại cái tên này trong lòng, khôn thể phủ nhận Kiều Nam đúng là một người đàn ông có quyền lực lớn, nhưng hắn Cố Thịnh không lo sợ khi phải đối đầu với Kiều Nam!

Hắn muốn xem tiềm lực của bên nào mạnh hơn, là hắn đại diện cho giới doanh nhân thành đạt hay Kiều Nam chủ nhân của giới hắc đạo?

Tả Tình Duyệt trong lòng ngây ngốc, chẳng muốn suy nghĩ thêm nữa, hắn đã nói cho cô biết, chẳng còn chút hi vọng nào nữa bởi tình yêu của hắn không dành cho cô?

Hắn sẽ không còn đối xử với cô cung chiêu như trước nữa sao?

Trong lòng đau nhói, Tả Tình Duyệt dựa vào lưng ghế, hạnh phúc ngắn ngủi của cô cuối cùng đã kết thúc rồi sao?

Sau này cuộc sống của bọn họ lại trở về như trước kia, mỗi đêm Cố Thịnh sẽ về nhà với bộ dạng say khướt người tỏa ra nồng đậm mùi rượu, cùng với một người phụ nữ xinh đẹp đi vào phòng của hắn.

Sau ngày hôm đó, Tả Tình Duyệt bị Cố Thịnh đuổi ra khỏi phòng, trong lòng cô đau đớn, quay về căn phòng ban đầu, căn biệt thự rộng lớn, nhưng cô cảm thấy mình không thuộc về nơi này.

Mỗi đêm cô ở phòng khách chờ Cố Thịnh trở về, mặc dù biết khi hắn trở về không chỉ có một mình, nhưng cô vẫn kiên nhẫn chờ đợi, bởi chỉ có lúc ấy, cô mới nhìn thấy Cố Thịnh.

Chỉ cần mỗi ngày nhìn thấy Cố Thịnh dù chỉ một lần, cô đã thỏa mãn rồi!

Thường ngày, cô luôn nhốt mình trong phòng, nhìn ngắm những món quà mà Cố Thịnh tặng mình, đàn lại bản nhạc mà hai người từng cùng nhau hợp tấu, hồi tưởng lại quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi, chỉ có lúc này, cô mới thấy hạnh phúc.

Nhưng đến một ngày, thứ hạnh phúc nhỏ bé ấy của cô cũng bị tước mất.

Sáng hôm đó, cô đi vào phòng đàn, không thấy Piano đâu chỉ thấy một đôi nam nữ ôm nhau.

"Về sau, căn phòng này thuộc về em, em muốn dùng nó làm gì cũng được, chỉ cần cảm thấy vui vẻ là được rồi!" Cố Thịnh nắm tay người phụ nữ ấy, cho cô ta sự yêu chiều đồng thời cũng cho Tả Tình Duyệt tổn thương sâu sắc.

"Thật chứ? Em yêu anh đến chết mất!" người phụ nữ ôm lấy cổ hắn, hôn hắn triền miên không dứt.

Hình ảnh hai người thân mật khiến Tả Tình Duyệt đau đớn , cô muốn khóc, nhưng nước mắt dường như đã cạn khô. Mỗi đêm cho dù ở trong mơ nước mắt cô vẫn rơi, mỗi sáng tỉnh dậy, chiếc gối luôn ướt đẫm nước mắt, cô không còn nước mắt để khóc nữa!

Xoay người, nơi này đã không còn thuộc về cô nữa!

Đúng như hần yêu cầu, tất cả đều dành cho người phụ nữ ấy—— Tôn Tuệ San! Chị họ của cô!

Từ hôm đó, Tôn Tuệ San chuyển vào biệt thự, cô ta ở trong phòng Cố Thịnh. Bên ngoài, Tôn Tuệ San là thư kí của Cố Thịnh nhưng Tả Tình Duyệt biết, công việc thư ký chỉ là ngụy trang, để hai người họ có nhiều thời gian ở bên nhau hơn mà thôi!

Cô chột ngưỡng mộ Tôn Tuệ San .

Thân phận Cố phu nhân của cô chẳng qua là hữu danh vô thực, cô không có được tình yêu thương của Cố Thịnh thì danh phận có ý nghĩa gì nữa!

Chiều nào cô cũng nấu cơm, trên bàn ăn giờ không có vị trí của cô nữa, cô trở thành thành người giúp việc trong căn biệt thự này. Ngay cả người giúp việc cũng không dám đến gần cô, sợ Cố Thịnh giận cá chém thớt .

Đau đớn, bi thương như vậy hãm Tả Tình Duyệt, cô không biết mình còn có thể kiên trì với cuộc hôn nhân này bao lâu nữa, hình ảnh Cố Thịnh thân mật với chị không ngừng quanh quẩn trong đầu cô.

Tả Tình Duyệt co người lại, lấy tay ôm lấy mình, bọn họ bây giờ đang làm gì?

Trong lòng bị đau khổ lấp đầy, cảm giác mệt mỏi lại ào tới, nhớ tới Cố Thịnh trước đây đã cùng mình thân mật, giờ phút này hần không phải cùng Tôn Tuệ San làm việc ấy chứ?

Đột nhiên, cô giống như trốn tránh, bỏ lại suy nghĩ về Cố Thịnh, bỏ lại gông xiềng tình yêu và hôn nhân.

Tả Tình Duyệt ngủ thật say, hiện tại, cô ngay cả nằm mơ cũng không mơ được Cố Thịnh đối với cô còn chút tình cảm nào, có chỉ là hình ảnh hần cùng người phụ nữ khác ân ái.

Trong bóng tối, một bóng dáng lặng lẽ đẩy cửa vào, đi về phía giường lớn nơi Tả Tình Duyệt đang ngủ . . .

Chương 129: Trước kia yêu thương, giờ đã không còn

Xuyên qua ánh sáng yếu ớt, Cố Thịnh nhìn người phụ nữ đang say ngủ trên giường, dạo này hắn đối xử với cô hết sức lạnh nhạt, cố ý say rượu về muộn, cố ý đưa Tôn Tuệ San về biệt thự, cố ý ở trước mặt cô cho Tôn Tuệ San sự cung chiều, hắn muốn cho cô biết, hắn Cố Thịnh sẽ không bởi vì cô mà đau đớn, rung động

Phụ nữ đối với hắn cũng chỉ là công cụ để phát tiết mà thôi!

Thế nhưng hắn không thể lừa được trái tim của mình, tâm mắt của hắn luôn chỉ dõi theo bóng hình cô.

Ngồi ở mép giường, khẽ vuốt mấy sợi tóc trên mặt cô, động tác hết sức dịu dàng, giống như lại quay về làm người đàn ông hết mực che chở, thương yêu Tả Tình Duyệt.

"Tại sao lại phản bội?" Cố Thịnh nhỏ giọng nói, mọi bão táp dư luận đều đã được hắn tận lực bình ổn nhưng hắn biết, Kiều Nam cũng gây áp lực không nhỏ cho giới truyền thông làm.

Nghĩ đến Kiều Nam, trong mắt Cố Thịnh lạnh lẽo bao phủ. Bây giờ, hai người bọn họ đang đối đầu nhau, Kiều Nam nhiều lần phá hỏng việc làm ăn của hắn, mà hắn cũng không chịu thua, lập tức ăn miếng trả miếng. Hai người ai cũng không chịu nhường bước.

Đây không còn là một cuộc đấu trên thương trường nữa mà nó là cuộc chiến thể diện của hai người đàn ông.

"Thịnh. . . ." Khuôn mặt Tả Tình Duyệt hiện lên một nụ cười, bắt được bàn tay Cố Thịnh, cứ giữ mãi trên má không buông.

Hành động của cô khiến Cố Thịnh sợ hãi, có cảm giác vừa làm chuyện lén lút sau lưng người khác mà người ấy bắt được, đang muốn rút tay về, lại phát hiện hai mắt của cô vẫn như cũ khép chặt, dường như vẫn đang ngủ.

"Nếu nằm mơ cũng gọi tên của tôi, vậy tại sao lại lên giường với Kiều Nam?" Cố Thịnh trong lòng phức tạp, mấy ngày nay, hắn luôn cố trốn tránh chuyện này, nhưng tim hắn giống như bị dao găm cắt xẻ vậy vô cùng đau đớn, khó chịu.

Trong giấc mơ Tả Tình Duyệt không trả lời, Cố Thịnh thở dài, nhẹ nhàng rút tay lại, nhìn Tả Tình Duyệt một cái, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trong phòng lại yên tĩnh, tối nay Tả Tình Duyệt ngủ rất ngon, cũng có một giấc mơ đẹp, cô nằm mơ thấy Cố Thịnh vẫn yêu cô, đối xử với cô hết lòng che chở, hai người nằm trên đồng cỏ, Cố

Thịnh hôn cô, bên tai cô nhẹ nhàng bày tỏ tình yêu.

Khi Tả Tình Duyệt tỉnh giấc, tất cả hình ảnh đều tan biến.

Trời đã sáng, Tả Tình Duyệt định thần, trong lòng hoảng hốt, nhanh chóng rời giường, cô biết vừa rồi chỉ là mơ mà thôi, tỉnh giấc, cô phải đối mặt với thực tại, đối mặt với thân phận của mình.

Cô là người giúp việc!

Vội vã rửa mặt, lao ra ngoài, cô muốn nhanh chóng làm bữa sáng.

Cô vừa tới phòng ăn, đã thấy Cố Thịnh cùng Tôn Tuệ San thân mật, thấy cô đến, Cố Thịnh thoáng nhìn nhàn nhạt, sau đó lại bên tai Tôn Tuệ San nói chuyện gì đó.

Tả Tình Duyệt bị đâm đau đớn, chạy như trốn tránh vào phòng bếp, tâm trạng thật lâu sau không thể bình tĩnh được.

Làm xong bữa sáng cho Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt nhờ những người giúp việc bung ra, cô không muốn nhìn hình ảnh ân ái của hai người họ nữa, cô muốn đợi bọn họ ăn xong, mới đi ra ngoài, nhưng có người không muốn để cho cô được toại nguyện.

Bên trong phòng ăn truyền đến choang một tiếng, thanh âm của đồ sứ vỡ bể, kế tiếp, là tiếng thét giận dữ của Tôn Tuệ San.

"Gọi cô ta ra đây!" Tôn Tuệ San đập bàn ra lệnh.

Người giúp việc nơm nớp lo sợ, không biết nên làm thế nào cho phải, mặc dù bọn họ cũng nhìn được, chủ nhân hết sức cưng chiều người phụ nữ này, nhưng nữ chủ nhân căn biệt thự cũng là Tả Tình Duyệt! Thận trọng nhìn Cố Thịnh, cố nhìn ra chút phản ứng của hắn, Cố Thịnh chỉ yên lặng uống cà phê, trên mặt không chút biểu cảm.

Người giúp việc trong lòng thở dài, xem ra chủ nhân là cố ý muốn làm khó phu nhân!

Người giúp việc miễn cưỡng đi tới phòng bếp, phu nhân đã rất đáng thương, không biết chút nữa sẽ có chuyện gì làm tổn thương đến phu nhân nữa đây!

Tả Tình Duyệt cũng không làm khó người giúp việc, hít thở thật sâu đè nén cơn tức, cô biết mình muốn tránh cũng chẳng được, khóe miệng nâng lên nụ cười, đi ra ngoài.

"Cô xem đi cô đã làm cái thứ gì vậy? Khó ăn thế này, người không biết Thịnh không thích ăn những món này sao?" Tôn Tuệ San hướng Tả Tình Duyệt trách cứ, giống như nữ chủ nhân trách người giúp việc vậy.

Tả Tình Duyệt nhìn chút thức còn lại trên bàn" Những thứ này đều là món anh ấy thích!"

Cô còn nhớ, có mấy lần hần giống trẻ con, nhân lúc cô làm bữa sáng, len lén từ phía sau lưng ôm cô, vừa hôn cô, vừa ăn vụng đồ ăn, nghĩ tới đây, trên mặt của cô hiện ra một nụ cười hạnh phúc.

Nụ cười ấy càng khiến Tôn Tuệ San tức giận, trong mắt xẹt qua tia thâm hiểm, bước nhanh đến phía trước, tát thẳng vào mặt Tả Tình Duyệt, đồng thời cũng đánh vỡ nụ cười chói mắt trên mặt cô.

"Hiện tại anh ấy không thích ăn!" Tôn Tuệ San nhú mày, trên mặt tỏ rõ sự đắc ý, cô ta muốn nói cho Tả Tình Duyệt biết, Cố Thịnh không thích ăn những thứ này nữa, giống như Cố Thịnh đã chán ngấy Tả Tình Duyệt, không còn chút tình cảm nào nữa.

Tả Tình Duyệt thở dốc vì kinh ngạc, cái tát của Tôn Tuệ San làm khuôn mặt cô hần lên vết tay, đau rát, thật ra thì, cô đau đớn không phải vì cái tát này, mà bởi thái độ Cố Thịnh. Từ đầu đến cuối, khi Tôn Tuệ San cố tình gây khó dễ cho cô, hần không có quan tâm cũng chẳng liếc nhìn cô dù chỉ một cái.

Trong lòng đau đớn, hần không phải là muốn nhìn mình bị hành hạ sao? Cô rốt cuộc đang mong đợi điều gì?

Hần vĩnh viễn cũng sẽ không bảo vệ cho cô! Tả Tình Duyệt cup mắt xuống "Vậy xin nói cho tôi biết, giờ anh ấy thích ăn cái gì? Tôi sẽ đi làm ngay."

Tâm bị đâm một nhát to đau đớn, cô phát hiện mình sắp không chịu đựng nổi nữa.

Tôn Tuệ San hừ nhẹ "thôi, xem ra cô không làm được những món ăn ưa thích củ Thịnh, vậy thu dọn đồ đạc mảnh vỡ này, tôi sẽ cùng Thịnh ra ngoài ăn!

Nói xong, Tôn Tuệ San đi tới bên cạnh Cố Thịnh, thân mật kéo cánh tay hần, Cố Thịnh không cự tuyệt, vẫn là vẻ mặt không chút biểu cảm, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Tả Tình Duyệt lòng lạnh ngắt, cố gắng không nhìn mặt hần, bởi vì cô biết, nhìn chỉ càng đau lòng thêm thôi, cô cần gì phải tự rước khổ vào thân?

Thận trọng nhặt những mảnh vụn trên mặt đất, mảnh sứ thủy tinh vỡ vụn đầy đất giống như tâm cô lúc này vậy, thủy tinh không thể liền lại như cũ, lòng của cô đây thì sao? Bị tổn thương rồi, có thể liền lành không?

Nước mắt rơi, trong mờ ảo, cô nhìn thấy đôi chân đứng ở trước mặt mình, hơn nữa đôi chân của người phụ nữ ấy còn không do dự dẫm lên tay cô, lòng bàn tay lập tức truyền đến đau đớn kịch liệt, khiến Tả Tình Duyệt ngộp thở. . . .

Chương 130: Cố Thịnh, sao anh nữ nhẫn tâm như thế!

"A. . . ." Tả Tình Duyệt cố gắng giữ cho mình không kêu ra tiếng, nhưng đau đớn tới quá kịch liệt, cô đã đánh giá quá cao năng lực chịu đựng của mình, tay đứt ruột xót, cái loại đau đớn tan lòng nát dạ đó dường như muốn nhấn chìm cô.

Nhưng không vì thống khổ của cô mà bàn chân kia giảm bớt lực đạp, ngược lại, còn dùng sức nhấn mạnh xuống, cô dường như cảm giác được lòng bàn tay mình bị thủy tinh đâm vào.

"A, thật xin lỗi, em họ, em xem, tại chị không cẩn thận, lo chiếu cố Thịnh, không chú ý tới tay của em, em. . . . Không sao chứ?". Tôn Tuệ San kinh ngạc lấy tay che miệng, "quan tâm" tới tình hình của Tả Tình Duyệt, nhưng trong mắt cô ta, không chút nào che dấu sự cố ý vừa rồi.

"Chúng ta đi!" Thanh âm lạnh lùng từ trong miệng Cố Thịnh truyền ra, từ sáng tới giờ, đây là câu nói đầu tiên Tả Tình Duyệt nghe được từ miệng hắn.

"Vâng, em xem không có gì đáng ngại, em họ, chính em xử lý một chút, đúng rồi, em phải xử lý những mảnh thủy tinh này thật tốt nha, đừng bắt cẩn không lại ghim vào tay đó". Khóe miệng Tôn Tuệ San thoáng hiện lên một nụ cười nhạt, giờ phút này, tâm tình cô ta cực kỳ vui sướng, nhìn Tả Tình Duyệt bị thương, lòng ghen tỵ của cô ta mới được an ủi đôi chút.

Tại sao Cố Thịnh vẫn còn thương tiếc người phụ nữ này?

Trong phòng ăn, chỉ còn lại một mình cô, Tả Tình Duyệt nhìn máu dính đầy tay mình, giờ phút này, cô đã không cảm giác được đau đớn nữa.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh lại sao? Nhưng chỉ có không gian bên ngoài im lặng, còn tâm của cô đã không thể nào bình tĩnh nữa rồi.

Thịnh, sao anh nữ nhẫn tâm như thế!

Cô biết, Tôn Tuệ San dám kiêu ngạo như vậy, nhất định là do Cố Thịnh ngầm cho phép, hẳn chính là như vậy, khi hắn cung chiếu một người phụ nữ, hắn sẽ cho phép cô ta làm bất cứ chuyện gì, hẳn thật sự rất thương yêu Tôn Tuệ San!

Tả Tình Duyệt rút một mảnh thủy tinh khá lớn từ trên ngón tay ra, tâm đau nhức khiến cho nước mắt của cô không ngừng rơi xuống, máu hòa lẫn nước mắt của cô rơi từng giọt trên mặt đất tạo thành một mảng lớn.

Từ bên ngoài đi vào, Tiểu Thúy liền nhìn thấy thấy cảnh tượng kinh người ấy.

"Phu nhân!" Tiểu Thúy lo lắng tiến lên, nhẹ nhàng nắm bàn tay tràn đầy máu của cô, thanh âm mơ hồ mang theo một chút nghẹn ngào. Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Phu nhân, mau, tôi đưa cô đi bệnh viện!". Tiểu Thúy lo lắng đỡ Tả Tình Duyệt dậy, lúc này mặt cô tái nhợt như tờ giấy trắng, giống như một giầy tiếp theo sẽ thực sự bất tỉnh.

Tả Tình Duyệt gian nan lộ ra một nụ cười: "Tôi không sao, không cần ngạc nhiên".

"Nhưng phu nhân. . . .". Như vậy mà coi như là không có chuyện gì sao? Bộ dáng đó rõ ràng là rất đau, tại sao còn cố gắng giả bộ tươi cười? Phu nhân luôn như vậy, làm cho người khác không khỏi thương xót.

"Tiểu Thúy, về sau đừng gọi tôi là phu nhân nữa!". Sự xưng hô đó càng khiến cho cô có cảm giác bị châm chọc nhiều hơn, hiện tại, trong căn biệt thự này, ai cũng biết, cô mất đi sự yêu thương của Cố Thịnh, thậm chí, ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng hẳn cũng không lưu lại cho cô.

Tiểu Thúy không biết nên an ủi người phụ nữ nhu nhược này như thế nào, cô có thể nhận thức được sự chịu đựng trong tiếng khóc của phu nhân, nước mắt cũng không ngừng rơi xuống.

"Chúng ta vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút! Cái tay này. . . .". Tiểu Thúy cảm thấy không thể trì tiếp tục hoãn nữa, tay phu nhân dùng để đàn dương cầm, mỗi ngày tự mình thu xếp bữa ăn cho chủ nhân đã không dễ, bây giờ còn bị thương như vậy. . . .

Đau đớn khiến cả người Tả Tình Duyệt vô lực, cũng không đi ngăn cản Tiểu Thúy, ngược lại, cô hi vọng, bệnh viện có thể có phương pháp điều trị tâm bệnh, như vậy, cô cũng không cần đau lòng nữa!

Vừa tới bệnh viện, Tả Tình Duyệt liền lâm vào hôn mê, đợi đến thời điểm cô tỉnh lại thì đã nằm ở trong phòng bệnh.

Lúc Tả Tình Duyệt nhận thức được tình hình, trong lòng giật mình, cô không thể đợi ở chỗ này, cô phải về nhà!

Không phải bởi vì cái gì khác, mà là không muốn cho Cố Thịnh cùng Tôn Tuệ San có lý do để soi mói mình.

"Á. . . ." Vừa cử động cánh tay thì một hồi đau đớn truyền đến khiến cho mi tâm Tả Tình Duyệt nhíu chặt lại, ánh mắt rơi vào bàn tay phải bị băng bó, "Thật sự nghiêm trọng sao?"

Đúng lúc này, bóng dáng một người cao lớn vội vã đẩy cửa đi vào, thấy Tả Tình Duyệt đã tỉnh, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười yên tâm.

"Em đã tỉnh? Đói bụng không? Nhìn xem anh mang cho em cái gì này?"

Nhìn người mới tới, trong mắt Tả Tình Duyệt không che giấu được hận ý đối với hắn, đồng thời cũng có kinh ngạc, chưa bao giờ thấy qua một Kiều Nam như thế, trong trí nhớ của cô, dường như, Kiều Nam là kẻ máu lạnh giảo hoạt, không có một chút ấm áp, vậy mà vừa rồi, tại thời điểm nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn, bỗng nhiên, cô cảm thấy một chút ấm áp lướt qua.

Tả Tình Duyệt mở to mắt, cô sẽ không quên người đàn ông này đã làm những gì, làm tổn thương mình bao nhiêu, tất cả những gì cô đang phải chịu đựng, ở một mức độ nào đó là do hắn tạo thành, nhân quả quả thật rất kỳ quái.

Thấy Tả Tình Duyệt lãnh đạm, nụ cười của Kiều Nam khế cứng đờ, nhưng ngay sau đó đã khôi phục bộ dáng vừa rồi, tay xách hộp canh, đi tới ngồi xuống bên giường bệnh, mở túi ni-lông, lấy hộp giữ nhiệt bên trong ra.

"Nghe nói loại này canh có chức năng bổ máu, em uống nhiều một chút". Kiều Nam múc cho Tả Tình Duyệt thêm một chén nữa, đưa đến trước mặt Tả Tình Duyệt, lúc này, hắn nghiêm nhiên trở thành một người đàn ông bình thường, hoàn toàn thu lại khí phách trước kia.

Tả Tình Duyệt cũng không cảm kích, mở to mắt, cố gắng xuống giường từ phía bên kia, cô phải về nhà, đồng thời cũng không muốn ở cùng một chỗ với Kiều Nam.

"Duyệt Duyệt. . . ." Kiều Nam tay mất lạnh lẽ bắt được tay trai không bị thương của Tả Tình Duyệt, trong mắt mơ hồ hiện ra vẻ lo lắng cùng luống cuống.

"Buông ra!". Thanh âm của Tả Tình Duyệt lạnh như hàn băng, không liếc nhìn Kiều Nam một cái.

Tay Kiều Nam buông lỏng một chút, lại nắm chặt lần nữa, "Anh biết, em hận anh, nhưng bây giờ em vẫn không thể xuất viện! Em biết không? Em. . . ."

Kiều Nam muốn nói lại thôi, trên mặt tựa hồ mang theo vài phần ảm nhảm thống khổ.

"Anh sẽ không đối xử với em như vậy, anh biết, em không muốn nhìn thấy anh, em uống hết chén canh nóng đó anh sẽ đi". Thái độ Kiều Nam mềm nhũn, giọng nói mơ hồ hàm chứa sự cầu xin, "Coi như là anh cầu xin em, tay của em. . . ."

Lại một lần nữa, Kiều Nam im lặng không nói, hắn không biết khi mình nói ra tin tức này, sẽ tạo nên cho cô bao nhiêu đả kích, hắn không muốn nhìn thấy Duyệt Duyệt thống khổ hơn nữa, sự tự trách không giới hạn đánh tới trong lòng, hắn không bao giờ hối hận.

Hắn từng nói sẽ bảo vệ cô, nhưng vào thời điểm Trần Nhân Như nói lên đề nghị đó, bởi vì tư tâm mà hắn đã tiếp nhận.

Một lần nữa, ánh mắt Tả Tình Duyệt rơi vào tay phải của mình, trong lòng dâng lên nồng đậm khổ sở, dường như, cô có một dự cảm xấu, nhưng cô đã trải qua nhiều thống khổ như vậy thì còn cái gì có thể làm cô thương tâm hơn nữa?

Trong đầu hiện ra khuôn mặt của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt lẩm bẩm mở miệng, "Cố Thịnh. . ."

Cảm thấy bàn tay nắm cổ tay mình đột nhiên căng thẳng, theo bản năng, Tả Tình Duyệt nhìn về phía Kiều Nam, cố gắng từ trên mặt hắn tìm ra chút manh mối, chỉ là, cô còn chưa kịp thăm dò, lời nói trong miệng Kiều Nam đã dập tắt tất cả mong đợi của cô . . . .

Chương 131: Trong bệnh viện, tự hắn giúp cô uống canh

"Sáng sớm hôm nay, hắn và Tôn Tuệ San đã lên phi cơ đến nước Mỹ". Mi mắt Kiều Nam nhúu chặt lại, không dám nhìn biểu tình của Tả Tình Duyệt, hắn sợ mình nhìn thấy một tia bi thương trên mặt cô, hắn biết, Tả Tình Duyệt yêu Cố Thịnh, mà mình. . . .

Hắn thở dài trong lòng, giờ phút này, mặc dù hắn có thể canh giữ ở bên cạnh cô, cũng không thể nào đi vào trong lòng cô.

Tình yêu là đáng sợ như vậy, biết rõ đối phương không thương mình, nhưng trái tim không nghe theo sự điều khiển của lý trí, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa, mặc dù biết rõ kết cục cuối cùng của mình, vẫn không nhịn được theo đuổi chút hạnh phúc ngắn ngủi.

Đến nước Mỹ?

Tả Tình Duyệt vô lực dựa đầu vào trên gối, không có vấn đề gì rồi, lúc này, cô không về nhà cũng không thành vấn đề!

Cô nhớ rõ, sau khi kết hôn, hai người bọn họ chưa từng đi hưởng tuần trăng mật, cô thật sự kỳ

vọng, mình có thể đi cùng với hần một chặng đường, nhưng cuối cùng, người có thể bồi bên cạnh hần cũng không phải là cô!

Cũng được! Không thềm nghĩ nữa! Không cần nghĩ đến những chuyện thương tâm, hần và Tôn Tuệ San không có ở đây, không nhìn thấy bọn họ thân mật ân ái, mình sẽ không đau lòng, không phải sao?

Nhưng tại sao trước mắt cô cảm thấy một mảnh mơ hồ, là trời đang đổ mưa sao?

"Đừng khóc! Bất kỳ thời điểm nào em cần, anh sẽ bồi bên cạnh em!". Kiều Nam ôm Tả Tình Duyệt vào trong ngực mình, nước mắt của cô làm lòng hần đau nhói, biết rõ cô không muốn làm bạn với mình, biết rõ cô hận mình, biết rõ sau khi hần nói ra những lời này có thể bị cô xem thường và khinh bỉ, nhưng hần vẫn không nhận được hứa hẹn cùng cô.

Miền là cô cần hần, hần sẽ luôn luôn canh giữ bên cạnh cô, cho đến khi . . .

Một chút đau đón nổi lên, hần không dám nghĩ tới kết cục, hần phát hiện ra ngay cả bản thân mình cũng không nhận thức được mình nữa rồi, lùi bước, sợ hãi, tâm thần bất định, những thứ này chưa từng xuất hiện trong cuộc đời hần, trong suy nghĩ của hần, đó đều là hành vi của những kẻ yếu đuối, nhưng bây giờ. . . .

Trong lòng cười khổ, hần đã lộ ra tất cả hành động của kẻ yếu rồi.

Vào giờ khắc này, lòng Tả Tình Duyệt như con dê vỡ nát, trong nháy mắt, tất cả kiên cường cùng ngục trang đều sụp đổ, lúc này, cô chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé cần sự ấm áp và yêu thương!

Để mặc cho mình khóc lớn trong ngực Kiều Nam, nước mắt khiến cho quần áo trước ngực Kiều Nam ướt đầm, nhưng Kiều Nam không để ý tới, đối với hần mà nói, đây là một hiện tượng tốt, không phải sao? Tốt hơn so với việc Tả Tình Duyệt không chút do dự đẩy hần ra!

Nói hần nhân lúc cô yếu đuối mà tiến vào cũng tốt, nói hần hèn hạ có tâm kế cũng được! Chỉ cần có thể đi vào lòng cô, hần không thềm để ý đánh giá của người khác đối với mình!

Điều duy nhất hần quan tâm là cách nhìn của cô!

Khóe miệng thoáng qua một nụ cười nhẹ, Kiều Nam nhẹ nhàng vỗ lên sống lưng của Tả Tình Duyệt, một màn này đã được một người đàn ông nho nhã đứng ngoài cửa thu vào đáy mắt.

Không như ý muốn. Trong tay người đàn ông ấy cũng mang theo một ít đồ vật, muốn vào cửa nhưng làm thế nào cũng không thể tiến thêm một bước, Cận Hạo Nhiên nghe được tiếng khóc của Duyệt Duyệt, từ lâu, hần đã không thấy cô khóc lớn như thế, lúc nhỏ, mỗi khi tủi thân, cô sẽ ôm mình khóc như vậy, mà bây giờ, cô đang ôm một người đàn ông khác, hần có thể cảm

nhận được sự che chở của Kiều Nam đối với cô, trong lòng thở dài, xoay người rời đi.

Cuối cùng, khóc liên tục khiến thanh âm của cô trở nên nghẹn ngào, dường như đã phát tiết xong uất ức trong lòng mình, Tả Tình Duyệt thoát khỏi lồng ngực của Kiều Nam, ánh mắt rơi vào quần áo bị cô làm ướt, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng.

"Đúng là. . . . Thật xin lỗi!". Ánh sáng trong mắt Tả Tình Duyệt lóe lên, cô phát hiện ra, vừa rồi, mình thật luống cuống, cư nhiên ở trước mặt người mình cực kỳ thống hận lại lộ ra sự yếu ớt như thế.

"Không sao, thật sự không sao". Trên mặt Kiều Nam hiện lên một nụ cười, giống như cô làm ướt quần áo của hắn là vinh hạnh cực lớn của hắn vậy.

Hắn lấy khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Tả Tình Duyệt, cô khóc nhiều khiến đôi mắt đỏ lên càng làm cho hắn sinh lòng thương tiếc.

Tả Tình Duyệt lúng túng dùng tay trái cầm lấy khăn giấy, tự mình lau.

Ánh mắt Kiều Nam xẹt qua một chút mất mát, nhìn vào chén canh, bỗng dung trên mặt nở ra một nụ cười.

"Chắc đói bụng rồi! Đừng ngược đãi bản thân mình, em yên tâm, canh này không có vấn đề gì, nếu không tin, anh uống trước cho em xem!". Kiều Nam giống như một đứa trẻ to xác, con người màu xanh lục chớp động, mong đợi sự tán thành của Tả Tình Duyệt.

Đối mặt một Kiều Nam như thế, dù cho tâm Tả Tình Duyệt làm bằng sắt đá cũng không nở cự tuyệt ý tốt của hắn, cộng thêm sự thất thố trước mặt hắn lúc này, Tả Tình Duyệt cũng không cự tuyệt nữa.

Vươn tay muốn tiếp nhận cái chén, nhưng tay phải bị băng gạc bó kín khiến cánh tay cô cứng đờ tại chỗ, xem ra, tay là một bộ phận rất quan trọng!

"Tay của em đang bị thương, để tôi giúp em!". Khôn khéo như Kiều Nam, dĩ nhiên biết cách nắm chắc lấy cơ hội này, mặc dù đau lòng khi thấy tay cô bị thương, nhưng hắn cũng rất may mắn, tìm được cho mình một lý do để thân cận cô.

Tả Tình Duyệt muốn cự tuyệt, nhưng một muống canh đã đưa đến bên môi mình, lúc này, cô há miệng cũng không được, không há miệng cũng không xong.

"Mùi vị không tệ đâu!". Vào lúc tâm trạng cô đang mâu thuẫn, Kiều Nam mở miệng, trong mắt lóe ra ánh sáng hy vọng, nhìn chăm chăm vào Tả Tình Duyệt.

Bị hấn nhìn như thế, Tả Tình Duyệt cảm thấy luống cuống, há miệng uống canh, nhưng bởi vì mất tự nhiên mà không cảm nhận được mùi vị.

Tâm tình Kiều Nam thật tốt, tiếp tục múc từng miếng từng miếng cho Tả Tình Duyệt ăn, nghiêm nhiên là hành động của một người đàn ông đối với một người phụ nữ mình yêu mến!

Mà trong lòng Tả Tình Duyệt, dần dần sinh ra một chút khổ sở, cô thật sự hy vọng, giờ phút này, người tự tay múc canh cho cô ăn là Cố Thịnh, nhưng. . . .

"Đủ rồi, tôi uống đủ rồi." Tả Tình Duyệt nhú mi, nói với Kiều Nam, cô không muốn tiếp tục nữa, nhìn Kiều Nam dịu dàng đối với cô, cô sẽ bất giác nghĩ đến Cố Thịnh.

Kiều Nam giật mình, đem chén đặt sang một bên," vậy. . . . Vậy em nghỉ ngơi thật tốt, anh. . . . Buổi tối anh trở lại đưa thức ăn cho em!"

Trong lòng toát ra một cổ mất mát, Kiều Nam không muốn rời đi, nhưng hiện tại hấn đã không có lý do tiếp tục ở lại, hấn biết chừng mực, không muốn ép Duyệt Duyệt quá, như vậy phản tác dụng, khiến Duyệt Duyệt càng ghét hấn hơn!

Hấn không thể lại bị cô ghét!

Thì ra là bị người phụ nữ yêu mến hận, ghét, sẽ khó chịu như vậy!

"Ừ." Không biết vì sao, Tả Tình Duyệt không cự tuyệt, có lẽ, bởi vì cô quá khát vọng cảm giác được người khác quan tâm, hoặc là, cô xác định Kiều Nam hiện tại sẽ không làm thương tổn mình, cũng có thể, cô đang cho chính mình một cơ hội.

Một khi nhìn thấy Kiều Nam, cô sẽ có cơ hội nghĩ đến Cố Thịnh!

Ra khỏi phòng bệnh, Kiều Nam không rời khỏi bệnh viện mà đi vào phòng làm việc của bác sĩ điều trị, nghĩ đến bàn tay bị thương của Duyệt Duyệt, vừa rồi, hấn vẫn ngấm ngấm chịu đựng, không dám nói cho cô biết chân tướng, nhưng hấn có thể lừa gạt được bao lâu?

Mặt khác, Duyệt Duyệt. . . . .

Kiều Nam rùng mình, không dám nghĩ thêm nữa.

Chương 132. Mang thai, cô vui sướng, hấn đau lòng!

Trong phòng làm việc của bác sĩ

Sắc mặt của Kiều Nam âm trầm, không khí bởi vì hấn đến, thật giống như bị phủ lên một tầng sương lạnh, âm lãnh vô cùng.

"Kiều tiên sinh, anh xem. . ." bác sĩ bị khí thế âm lãnh của hấn dọa sợ, thậm chí không dám nhìn vào đôi con ngươi xanh đậm kia, mới vừa rồi không cẩn thận nhìn vào, hấn thậm chí hơi kinh sợ, không hổ quả nhiên là bá chủ hắc đạo người người nghe tin đã sợ mất mật ở hắc đạo thành A.

"Bất luận như thế nào, tôi muốn anh dùng toàn lực giữ tay của cô ấy, cô ấy thích đàn dương cầm, tôi không muốn cô ấy sau này không thể đụng vào phím đàn nữa." Giờ phút này Kiều Nam giống như ám dạ Tu La đi ra từ địa ngục, làm cho người ta không nhận được sợ hãi, Duyệt Duyệt bị tổn thương đã quá nhiều, nếu như vì vậy mất đi năng lực đàn dương cầm, hấn không biết đả kích này sẽ khiến cô như thế nào!

Hấn cũng không dám suy nghĩ!

Cho nên, bất kể bỏ ra cái giá nào, hấn đều muốn chữa khỏi tay của cô trước khi Duyệt Duyệt biết rõ chân tướng.

Trong đầu hiện ra Tả Tình Duyệt ngồi ở trước dương cầm, trên mặt hiện nụ cười tự tin mà hạnh phúc, ánh mắt của Kiều Nam bỗng chốc siết chặt.

"Kiều tiên sinh, nhưng. . ." bác sĩ chữa trị dừng một chút, suy nghĩ một chút vẫn lấy dũng khí miêu tả tình hình thực tế cho hấn nghe lần nữa, "Tay tiểu thư bị thủy tinh thương tổn tới thần kinh, dựa vào điều kiện trị liệu ở thành A, cho dù có thể làm cho tay của cô phục hồi như cũ, chỉ sợ cũng không cách nào tránh khỏi một chút ảnh hưởng."

"Ảnh hưởng gì?" ánh mắt lợi hại của Kiều Nam nhìn về phía bác sĩ chữa trị, tay nắm chặt thành quyền, trong lòng mơ hồ trở lên một tia bất an.

"Ngón tay sẽ hơi run rẩy, đàn dương cầm sợ rằng. . ." Đàn ra bài nhạc bình thường thì được, nhưng muốn đạt đến trình độ cao hơn, chỉ sợ là khó càng thêm khó.

Bịch một tiếng, Kiều Nam hung hăng đánh một quyền vào trên bàn, đáng chết!

"Kỹ thuật chữa trị nước ngoài thì sao?" Kiều Nam tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

"Nước Mỹ có một đoàn đội chữa trị có thể! Cho nên tôi đề nghị. . ." Bác sĩ chữa trị thận trọng quan sát thần sắc Kiều Nam, sợ sớ ý một chút lại chọc giận người đàn ông này.

Kiều Nam đột nhiên đứng dậy, trong con ngươi xanh đậm tựa như đang tự hỏi cái gì, đột nhiên, đi tới cửa thì hắn đột nhiên dừng lại bước chân, "Thương thế cụ thể, không thể cho cô biết!"

"Đúng, đúng, dạ!" Mặc dù bệnh nhân có quyền biết bệnh tình chân thật, nhưng vì một câu nói của người đàn ông này, dù hắn có gan lớn như trời cũng không dám tiết lộ bệnh tình cho vị tiểu thư kia biết!

Sau khi Kiều Nam đi ra từ phòng làm việc của bác sĩ chữa trị, bước chân theo bản năng đi đến phòng bệnh của Tả Tình Duyệt, đứng ở bên giường, nhìn Tả Tình Duyệt đã ngủ, có thể là vừa rồi ăn khóc đến mệt rồi!

Trong lòng xẹt qua một tia thương yêu, động tác êm ái đụng vào tay của cô, nước Mỹ? Hắn nên dùng cớ gì khiến Duyệt Duyệt đồng ý đi nước Mỹ trị liệu với hắn?

Nhắm mắt lại, Kiều Nam phát hiện, chỉ cần là chuyện liên quan đến Duyệt Duyệt, hắn đều quan tâm quá mức, càng thêm sợ hãi khiến cô bị thương tổn!

"Duyệt Duyệt. . ." Kiều Nam nhẹ giọng nỉ non tên của cô, không muốn đánh thức cô.

Không biết ngồi bên trong bao lâu, Kiều Nam giống như nghĩ đến cái gì, ánh mắt rơi vào trên bụng của cô, ánh mắt trở nên dị thường, mơ hồ hàm chứa mấy phần đau đớn.

Nếu như Duyệt Duyệt biết rõ rồi, nhất định sẽ thật cao hứng!

Cô sẽ hưng phấn chạy đi nói cho Cố Thịnh? Khổ sở cười cười, hắn hy vọng hiện tại có thể giấu cô, không cho bất luận kẻ nào tìm được, trong lòng của hắn bởi vì việc này mà mơ hồ bất an.

Kiều Nam không biết rời đi lúc nào, hắn rút cuộc đến buổi tối, có thể mượn lúc đưa cơm đến chỗ cô, tâm tình của hắn rất kích động, nhưng, khi hắn đẩy cửa ra, nhìn thấy trên giường bệnh không có bóng dáng của Tả Tình Duyệt, hộp tiện lợi trong tay rơi bịch trên đất, hốt hoảng muốn đi tìm bác sĩ y tá hỏi rõ ràng, lại mơ hồ nghe toilet truyền đến động tĩnh hơi nhỏ.

"Duyệt Duyệt. . ." Kiều Nam thử kêu, nhanh chóng vọt vào toilet, nhìn thấy Tả Tình Duyệt gian nan cúi người trên bồn rửa mặt nôn ọe, trong lòng đột nhiên trầm xuống, cả người xẹt qua lạnh lẽo.

Cô đã nhận ra sao?

Chân của Kiều Nam giống như mọc rễ, thân thể cứng ở nơi đó, không cách nào nhúc nhích.

Tả Tình Duyệt cực kỳ khó chịu, không biết vì sao cô mắc ối như vậy, lại không ối ra gì

Rốt cuộc thật vất vả thở bình thường lại, Tả Tình Duyệt lắng xuống, cẩn thận nghĩ tới phản ứng vừa rồi của mình, đôi con người chớp động, đột nhiên, trong lòng của cô cả kinh, trong mắt thoáng qua không thể tưởng tượng nổi, theo bản năng đặt tay ở nơi bụng.

Thật như cô nghĩ sao?

Tả Tình Duyệt quay đầu lại, xoay người nhìn về phía Kiều Nam đứng ở cửa toilet, đến gần hẳn từng bước từng bước.

"Ta. . . Mang thai?" Tả Tình Duyệt nhìn chằm chằm Kiều Nam, thanh âm hơi run rẩy.

Kiều Nam tránh ánh mắt của cô, cô đã biết, không phải sao?

"Đúng vậy!" Kiều Nam tránh nhìn vào mắt, có chuyện gì thống khổ hơn việc cô gái mình yêu mang thai con của người khác?

Kiều Nam hẳn cũng từng có không ít phụ nữ, nhưng hẳn chưa từng nghĩ cho ai mang thai con của hắn, cho dù có phụ nữ dùng con để trói buộc hắn, dùng hết thủ đoạn mang thai đứa bé, hắn cũng sẽ cho người ta xử lý xong, không nghĩ tới mình cũng sẽ có một ngày như vậy!

Đây là ông trời trừng phạt hắn trước kia máu lạnh vô tình, trả thù sự không ai bì nổi của hắn sao?

"Thật sự có em bé?" trên mặt Tả Tình Duyệt hiện ra nụ cười sáng lạn, cô có con, đây là con của Cố Thịnh, nghĩ đến phòng trẻ Cố Thịnh đã chuẩn bị thật lâu kia, trời cao vẫn thương hại cô, cho cô một đứa bé, hoặc là. . .

Trong lòng Tả Tình Duyệt mơ hồ trôi lên sự mong đợi, hoặc là Cố Thịnh biết mình có hài tử của hắn rồi, sẽ hồi tâm chuyển ý!

Hắn thích em bé!

"Em có con!" Tả Tình Duyệt vuốt ve bụng bằng phẳng, cô không cách nào tưởng tượng, đã có một sinh mệnh nhỏ hình thành ở trong thân thể của cô, cô tựa hồ cảm thấy mình bị ánh mặt trời ấm áp bao vây, trên mặt toát ra chói lọi.

Đối với vui sướng của Tả Tình Duyệt, Kiều Nam làm thế nào cũng không cao hứng nổi, tim của hắn tựa hồ bị một cái tay nắm lấy thật chặt, cơ hồ sắp hô hấp không nổi.

Đột nhiên, hắn thấy Tả Tình Duyệt kích động chạy ra phòng bệnh, Kiều Nam nhanh chóng bắt lấy tay của cô, "Em muốn đi đâu?"

"Em muốn về nhà, em muốn nói cho anh ấy biết, em mang thai! Em mang thai con của anh ấy!"

Tả Tình Duyệt không cách nào che giấu sự hưng phấn của mình, hận không thể lập tức xuất hiện ở trước mặt của Cố Thịnh, nói cho hắn biết tin tức này.

"Em quên rồi, hắn ta đang ở nước Mỹ, ở chung với Tôn Tuệ San!" Kiều Nam hô lên, thấy nụ cười cứng đờ trên mặt Tả Tình Duyệt, trong lòng trời lên hồi hận, áy náy ôm cô vào trong ngực, "Thật xin lỗi, anh không cố ý nói chuyện lớn tiếng với em, anh. . . Anh chỉ muốn. . . Anh chỉ muốn nói, nếu như em muốn gặp hắn, anh có thể dẫn em đi."

"Thật?" Tả Tình Duyệt nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Kiều Nam, tựa hồ đang xác định độ tin cậy trong lời của hắn.

"Thật." Kiều Nam kiên định gật đầu, hắn có thể làm thế nào đây? Hắn đã nói, muốn canh giữ ở bên cạnh cô, không phải sao?

Chương 133: Biết là yêu nên không muốn dứt bỏ

"Cám ơn anh!" Trên mặt Tả Tình Duyệt hiện lên nụ cười chân thành, không biết vì sao đối với người đàn ông đã từng làm mình tổn thương này, cô lại tin tưởng đến vậy. Có lẽ bởi trong mắt hắn ẩn chứa sự chân thành, hay bởi, cô đã chịu quá nhiều tổn thương, nên đã không còn sợ sự dă kích nào nữa!

Trong lòng Kiều Nam ấm áp, chỉ là một câu cảm ơn, hắn đã cảm thấy rất vui sướng, trong lòng chợt nhói đau, hắn không ngừng tự hỏi bản thân, Kiều Nam ơi Kiều Nam, yêu cầu của người đâu có thấp mà sao chỉ vì một câu nói mà đã cảm động, thấy vui mừng đến vậy?

Có một số việc mà bản thân nghĩ sẽ không bao giờ xảy ra hưng rồi nó cũng đến, làm cho mình không kịp trở tay nhưng lại khiến người ta không muốn từ bỏ.

Cả hai người đều cố chấp, Tả Tình Duyệt đối với Cố Thịnh, hằn đối với Duyệt Duyệt, biết rõ là sẽ gặp tổn thương nhưng quyết không từ bỏ.

"Nhưng. . . . Em phải làm theo một yêu cầu của anh!" Kiều Nam nhú mày, giữ giọng bình thản, che giấu tâm trạng rối rắm của mình, có lẽ mình đang lo lắng không biết làm sao để thuyết phục cô.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, giống như đã biết chắc chắn hần sẽ nói câu này!

"Yêu cầu không được quá đáng!" Tả Tình Duyệt sợ hần lại yêu cầu cô là người phụ nữ của mình.

"Sẽ không quá đáng, yên tâm, anh sẽ không làm em tổn thương!" Trong mắt Kiều Nam ẩn chứa sự kiên định, hần sẽ không bao giờ tổn thương cô một lần nào nữa!

Tả Tình Duyệt cười, ngay cả chính cô cũng không biết mình có tình cảm gì đối với Kiều Nam, hận sao? Nhưng vẫn tin tưởng hần, là bạn bè sao? Nhưng cô không muốn cùng hần có quan hệ dây dưa tình cảm nam nữ!

Trong lòng cô là mâu thuẫn!

Cảm thấy những suy nghĩ cứ quanh quẩn trong đầu mình sẽ ảnh hưởng không tốt tới thai nhi, Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng sờ lên bụng mình, để cảm nhận sự sống của đứa bé "Trong bụng em thật sự đang có một đứa trẻ sao?"

Cảm giác thật thần kì!

"Đương nhiên, đứa bé là kết tinh của hai người đấy!" Mặc dù trong lòng hần rất quý đứa bé này nhưng đứng ở lập trường của hần vẫn có chút gì đó không đành lòng, sao vậy chứ? Đứa bé này là con của Duyệt Duyệt, cô với Cố Thịnh là vợ chồng có con là chuyện thường tình, hần khó chịu cái gì chứ?

Kiều Nam hít thở thật sâu, đỡ tay Tả Tình Duyệt " Em muốn xem hình hài con của mình không?"

"Có thể ư?" Tả Tình Duyệt cặp mắt sáng lóng lánh, trong mắt chứa đựng mong đợi sáng lấp lánh như sao trời, khiến Kiều Nam không thể dời mắt, khiến hần vô phương cự tuyệt cô.

"Dĩ nhiên là được, đi, anh sẽ đưa em đi!" Nếu đứa bé làm tâm trạng cô vui vẻ, hần sẽ nguyện làm bất cứ điều gì để chiều lòng hai mẹ con cô.

Kéo tay Tả Tình Duyệt, Kiều Nam cùng cô đi tới khoa phụ sản. . . .

Tả Tình Duyệt nằm ở trên giường, bác sĩ thoa lên bụng cô một lớp gel lạnh lạnh, qua máy siêu âm, Tả Tình Duyệt cuối cùng đã thấy được con của mình, nhỏ như vậy, nhưng lại khiến nước mắt cô rơi xuống không ngừng.

Cuối cùng, Tả Tình Duyệt đã tin mình đang mang thai, thật sự đang mang thai, con của cô với Cố Thịnh đang dần lớn lên trong bụng cô!

"Em xem, sao lại khóc như vậy chứ, nhớ sau đứa bé ra đời không biết cười thì sao lúc đấy là phải trách em đấy!" Kiều Nam thấy cô nở nụ cười hạnh phúc, cũng vui vẻ cười theo, trong mắt tràn đầy yêu thương.

"Ba mẹ hạnh phúc, thương yêu nhau như vậy, đứa trẻ nhất định sẽ luôn vui vẻ, tươi cười!" Kiểm tra cho Tả Tình Duyệt là một phụ nữ trung niên, vị bác sĩ thấy họ như một đôi vợ chồng chờ mong sự ra đời của đứa con đầu lòng. Đây là một đôi trai tài gái sắc, nhất định đứa bé sinh ra cũng là một thiên sứ xinh đẹp.

Lời của bác sĩ, khiến nụ cười Tả Tình Duyệt bỗng chốc cứng đờ, nhận ra Kiều Nam đang nắm tay của mình, mà bụng của cô đang lộ rõ trước mặt hắn, trên mặt bỗng hiện lên vẻ lúng túng, muốn che bụng của mình lại, vội vàng muốn giải thích với bác sĩ "Không phải vậy, chúng tôi. . ."

"Thật xin lỗi, cô ấy quá xấu hổ!" Kiều Nam trong mắt xẹt qua tia gian trá, rút khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau chùi trên bụng cô, hành động này khiến vị bác sĩ rất hài lòng, không ngừng gật đầu.

"Đúng là một người chồng biết chăm sóc vợ, cô thật là có phúc!" Vừa nói vừa cười vui vẻ đi ra khỏi phòng, cho đôi vợ chồng có không gian riêng.

Tả Tình Duyệt nghe vậy, càng thêm lúng túng, nhưng tâm trạng Kiều Nam lại rất tốt, tỉ mỉ giúp cô lau chùi, trong lòng của hắn có đôi chút mong đợi, hắn hi vọng có một ngày, hắn có thể đứng bên cạnh cô, trở thành ông xã của cô!

Nếu ngày đó đến thì hắn sẽ là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian!

Trên đường trở về, Kiều Nam nhẹ nhàng đỡ cô, hai người cùng im lặng, Kiều Nam cảm thấy hình như cô không vui, hắn cũng biết tại sao cô không vui, trong lòng thở dài, "Duyệt Duyệt, vừa rồi. . . ."

"Em hiểu anh muốn tốt cho em, anh không muốn vị bác sĩ ấy biết anh không phải là chồng của em. Anh sợ bác sĩ nhìn em bằng ánh mắt khác, có đúng hay không?" Tả Tình Duyệt nói, thực

ra cô không trách Kiều Nam khi làm bác sĩ hiểu nhầm là chồng của cô, mà không vui bởi lời nói của bác sĩ khiến cô nhớ tới Cố Thịnh.

Ba mẹ yêu thương nhau như vậy, đứa trẻ nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

Nhưng cô cùng Cố Thịnh đang ở trong tình trạng. . . .

Trong lòng đột nhiên nhói đau, đứa bé sẽ cảm thấy hạnh phúc sao? Hay cảm thấy đau khổ?

"Em không giận là tốt rồi!" Kiều Nam thở phào nhẹ nhõm, trước mặt cô, hần phải luôn cẩn thận "Em đã thấy đói bụng chưa?"

Kiều Nam nhớ ra cô chưa ăn gì, nghĩ đến hộp cơm, không khỏi khẽ nguyên rủa, vừa rồi hần nghĩ Duyệt Duyệt không thấy, hộp cơm đã rơi xuống đất, không thể ăn được nữa!

Đi tới cửa phòng bệnh, Kiều Nam bảo Tả Tình Duyệt "Em chờ, anh đi mua đồ ăn cho em!"

Nói xong, liền sai bước đi, Tả Tình Duyệt đứng lặng ở đó, nhìn bóng lưng vội vã của Kiều Nam "có lẽ anh thật sự là một người đàn ông tốt, nhưng với em. . . . Không là gì cả!"

Cô biết Kiều Nam thích mình, nhưng không muốn quan tâm tới lòng của hần, cô không thể đáp lại hần, trong lòng cô đã có Cố Thịnh, không thể chứa thêm một người đàn ông khác!

Im lặng đi vào phòng bệnh, Tả Tình Duyệt tay vẫn không rời bụng mình, trên mặt hiện ra nụ cười dịu dàng "Bảo bối à, mẹ yêu bảo bối nhiều lắm!"

Khi Kiều Nam mua hộp cơm quay trở về, hần đứng lại trước cửa phòng bệnh, nghe được giọng của Tả Tình Duyệt truyền ra từ trong phòng.

"Thịnh. . . ."

Nghe cái tên ấy, trong lòng của hần đau nhói, đau đớn từ từ lan tràn, hần đã nghe được cái tên mà trong lòng Tả Tình Duyệt hằng mong nhớ.

Chương 134: Vô tình nhìn thấy sinh hiệu lầm

Tả Tình Duyệt cùng sóng đôi đi bên cạnh Kiều Nam, vừa xuống máy bay liền hỏi thăm tình hình của Cố Thịnh, cô rất cuộc đã về, cùng với đứa con trong bụng!

Cố Thịnh nếu biết cô mang thai, có vui mừng hay không?

Trong đầu hiện ra gương mặt nghiêm nghị dần trở nên ôn hòa, thương yêu, Tả Tình Duyệt khó nén vui sướng trong lòng.

"Bảo bối, chúng ta sắp được nhìn thấy ba con rồi!" Tả Tình Duyệt khẽ vuốt bụng của mình, hành động này không qua khỏi tầm mắt Kiều Nam.

"Duyệt Duyệt, vừa xuống máy bay, chúng ta ngồi nghỉ ngơi nói chuyện chút đã!" Kiều Nam khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười, thận trọng ôm Tả Tình Duyệt.

"Không, không cần, em không mệt, bây giờ dẫn em tới gặp Cố Thịnh được không?" Tả Tình Duyệt cầu xin, nhận thấy trong mắt Kiều Nam hiện lên tia đen tối, lập tức liền nói lại: "Anh không cần đưa em đi đâu, anh chỉ cần nói cho em biết địa chỉ, tự em sẽ đi gặp anh ấy!"

Cô biết Kiều Nam với Cố Thịnh hai người không đội trời chung, hướng chi nếu Cố Thịnh biết Kiều Nam đưa cô đến, lại thành một hiểu lầm khó lí giải.

Trong lòng chợt đau nhói, Kiều Nam làm bộ như không để ý, nhún vai một cái, nhìn Tả Tình Duyệt "Thế nào? Lợi dụng xong lại muốn đẩy anh ra? Duyệt Duyệt, anh đau lòng quá đi mất!"

Nói xong cố ý tiến gần mặt cô, nói đùa, ngửi thấy trên người cô tản ra mùi thơm nhàn nhạt, Kiều Nam trong lòng rung động, dùng hết sức để bình tâm. Duyệt Duyệt à! Em cũng đã biết ảnh hưởng của em với anh càng lúc càng lớn, nếu một ngày em nở dãi xa anh, lòng anh không biết sẽ đau đớn đến thế nào nữa!

"Ha ha. . . . Kiều đại ca, lời anh nói thật là, anh biết rõ. . . ." Tả Tình Duyệt liếc nhìn Kiều Nam, biết hắn đang nói đùa. Lúc cô ở bệnh viện, Kiều Nam luôn bên cạnh chăm sóc, nói không cảm động là giả dối, hắn hiểu lòng của Kiều Nam, nhưng ngoài tình bằng hữu ra cô không thể cho Kiều Nam thứ tình cảm nào khác.

Cô cố ý gọi hắn là Kiều đại ca, hắn nghe vậy khuôn mặt thoáng chút cứng đờ!

Thông minh như Kiều Nam, làm sao không biết Tả Tình Duyệt đang suy nghĩ cái gì, cô gọi hắn là ' Kiều đại ca ' là muốn đặt ra khoảng cách, nói cho hắn biết, cô chỉ coi hắn là anh trai thân thiết!

Trong lòng đau nhói, không nói gì thêm, hần tự an ủi mình, một tiếng ‘ Kiều đại ca ’ biểu hiện cô đối với hần đã không còn hận ý, xem ra bao nhiêu công sức hần bỏ ra cũng không phải uổng phí.

Duyệt Duyệt là một cô gái đơn thuần, ai đối tốt với cô, cô sẽ không quên, hơn nữa cũng sẽ đối xử tốt với người đó hết lòng, người phụ nữ này rất dễ mềm lòng!

Mặc dù hần khiến cô bị tổn thương nặng nề như vậy, cô cũng có thể dần dần tha thứ, hần không biết mình nên vui hay nên buồn nữa!

"Được rồi, biết em là cô gái tốt, sẽ không làm anh phải đau lòng, vậy hãy nghe anh, trước hết nên nghỉ ngơi thật tốt. Không nên để bảo bối trong bụng mệt mỏi, nếu em không nghỉ ngơi đứa bé sẽ không vui đâu!"Kiều Nam giống như ánh mặt trời ấm áp, đôi mắt lục sắc sáng lấp lánh, nhẹ nhàng đưa tay ôm eo bên trái Tả Tình Duyệt, chỉ có mượn lý do này hần mới có cơ hội thân mật với cô.

Trong lòng thở dài, có thể len lén chăm sóc cô, cũng nên thỏa mãn rồi!

"Nhưng. . . ." Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, cô thật sự rất mong nhìn thấy Cố Thịnh.

"Ừ? Vậy thì em gọi ‘ Kiều đại ca ’ là giả vờ hay sao?" Kiều Nam nhíu mày, lộ ra vẻ không vui và đau lòng.

"Làm sao thế được? Vậy. . . . Tốt lắm!" Trong lòng Tả Tình Duyệt có chút không đành, nhưng cũng không cách nào cự tuyệt.

Có được sự đồng ý của Tả Tình Duyệt, Kiều Nam khóe miệng hiện ra nụ cười rạng rỡ, lúc này hành khách vội vã không ngừng di chuyển, suýt chút nữa va vào Tả Tình Duyệt, Kiều Nam đưa tay kéo bà vai cô vào lòng mình, mới tránh được.

"Có sao không?" Kiều Nam nhíu chặt lông mày, quan sát Tả Tình Duyệt, vừa rồi khiến hần lo lắng quá.

"Em không sao, cảm ơn anh" Tả Tình Duyệt cảm kích nhìn Kiều Nam, không biết vì sao, Kiều Nam khiến cô cảm thấy an toàn, giống như có hần ở bên, cô sẽ không bao giờ phải chịu bất cứ tổn thương gì!

Tả Tình Duyệt cười khổ, mấy ngày trước, cô còn hận người đàn ông này, nhưng mỗi lần nhìn hần chăm sóc mình chu đáo, cô không thể thờ ơ được.

Kiều Nam trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, đôi mắt xanh lục sáng lên, thấy Tả Tình Duyệt muốn thoát khỏi vòng tay của mình "Ở đây có quá nhiều người, cơ thể của em giờ không được khỏe, em cũng đã gọi là anh một tiếng 'Kiều đại ca', coi như là vì bảo bối, tạm thời cứ để anh dìu em đi!"

Câu nói của Kiều Nam thật hợp tình hợp lý, khiến Tả Tình Duyệt không cự tuyệt được, hít thở thật sâu, Tả Tình Duyệt thả lỏng thân thể của mình, ôn nhu để cho tay Kiều Nam ôm nhẹ bả vai của mình, hai người cùng nhau đi ra ngoài sân bay.

Ở một nơi cách đó không xa, một đôi mắt sắc bén đang nổi lên một cơn cuồng phong.

Cố Thịnh sắc mặt âm trầm, vừa rồi không phải ảo giác, người phụ nữ ấy đúng là cô!

Đáng chết!

Hắn mới đi có mấy ngày, cô liền cùng người đàn ông khác thân mật đi du lịch rồi sao?

Nghĩ đến giữa hai người có quan hệ thân mật, Cố Thịnh nắm tay thật chặt, người đàn bà đáng chết! Mấy ngày nay trong đầu hắn lúc nào cũng nghĩ tới cô, nhớ mong cô mỗi ngày, cho dù hận cô, hắn cũng muốn mỗi ngày được nhìn thấy cô. Vậy nên hắn cố gắng giải quyết công việc càng nhanh càng tốt, mấy đêm không có chợp mắt, chính là muốn có thể sớm quay về gặp cô, nhưng. . . .

Người phụ nữ đáng chết này có thể đường hoàng cùng Kiều Nam đến Mỹ!

Hành động của bọn học vừa rồi, giống như một đôi vợ chồng hạnh phúc!

Vợ chồng! Trong mắt hắn bắn ra ánh sáng lạnh lẽo, tốt lắm một đôi vợ chồng!

"Tổng tài, máy bay sắp cất cánh, ngài xem. . . ." An Điền nhắc nhở, đi theo tổng tài nhiều năm, hắn đương nhiên có thể đoán được tổng tài đang giận tím mặt.

"Hủy bỏ!" Hắn ra lệnh một cách lạnh lùng, như muốn đem người đối diện đóng băng.

"Thịnh. . . . Anh không phải nói là. . . ." Tôn Tuệ San dĩ nhiên cũng nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, đang đắc chí, nghĩ thầm Cố Thịnh tận mắt thấy Tả Tình Duyệt cùng tình nhân qua lại, lần này Tả Tình Duyệt có nhảy xuống sông cũng không rửa hết tội!

Nhưng nhìn đến vẻ mặt của hắn, hoàn toàn không như cô ta mong đợi!

Cô biết trong lòng Cố Thịnh hết sức quan tâm Tả Tình Duyệt!

"Chuyện bên này còn chưa có xử lý xong, sao có thể về được!" Khóe miệng nâng lên ý tàn nhẫn, nhìn hai bóng dáng đã biến mất từ lâu, Tả Tình Duyệt ối Tả Tình Duyệt, muốn cùng tình nhân mặn nồng ân ái sao? Vậy cũng nên hỏi hần có cho phép không chứ!

Chương 135: Anh yêu em, đây là sự lựa chọn của anh

Mà lúc này, đang ngồi trên xe, đột nhiên, Tả Tình Duyệt cảm thấy một chút lạnh lẽo xẹt qua thân thể của mình, trong lòng mơ hồ sinh ra một tia dự cảm xấu.

"Thế nào? Không thoải mái sao?". Kiều Nam bèn nhảy nhận ra sắc mặt Tả Tình Duyệt đột nhiên biến chuyển, trong lòng không nén nổi quan tâm.

"Không sao". Tả Tình Duyệt lộ ra một nụ cười, nhưng trong lòng vẫn bất an như cũ, ánh mắt nhìn xuống bụng của mình, thần sắc hoảng hốt.

Khôn khéo như Kiều Nam, làm sao tin tưởng lời cô nói, trong nháy mắt vừa rồi, sắc mặt của cô trắng bệch, chẳng qua là hần không tiện nói ra, chỉ lẳng lặng ở bên lưu ý nhất cử nhất động của cô, ánh mắt nhìn xuống tay trái của cô, băng gạc đã được tháo ra, dường như còn nhìn thấy một chút dấu vết mờ mờ, chỉ có hần biết, dấu vết này để lại di chứng nghiêm trọng cỡ nào.

Hần đã thành công đem Duyệt Duyệt dẫn tới nước Mỹ, nhưng Duyệt Duyệt có thể nghe theo sự sắp đặt của hần, tiếp nhận trị liệu không?

Trong lòng thở dài, xe chạy vào một biệt thự sang trọng, đây là nơi ở của Kiều Nam mỗi khi tới Mỹ, trước khi trở lại A thị, phần lớn thời gian hần đều ở nơi này, tất cả vẫn được duy trì như trước.

Tả Tình Duyệt tiến vào biệt thự ở Mỹ của Kiều Nam, không chống lại được lời khuyên của Kiều Nam, cô chỉ có thể nghỉ ngơi thật tốt, chờ Kiều Nam sắp xếp cho cô gặp mặt Cố Thịnh.

Hần bây giờ đang ở nơi nào?

Có ở chung một chỗ cùng Tôn Tuệ San hay không?

Thân thể đột nhiên ngẩn ra, lúc này, Tả Tình Duyệt cảm thấy chờ đợi một ngày sao khó đến

vậy!

Ba ngày đã qua, Tả Tình Duyệt vẫn không thấy Cố Thịnh, hôm nay, thấy Kiều Nam từ bên ngoài trở về, cô chủ động nghênh đón.

"Kiều đại ca. . . .". Giờ phút này, trong mắt Tả Tình Duyệt lóe lên tia mong đợi, cô không biết động tác của mình đã tạo nên chấn động như thế nào trong lòng Kiều Nam.

Cặp mắt màu lục của Kiều Nam ngẩn ra, tràn đầy cung chiều, một khắc vừa rồi, hắn có một loại ảo giác, Duyệt Duyệt như vợ nghênh đón chồng về nhà, trong lòng ấm áp, Kiều Nam thân mật vỗ vỗ đầu của cô, "hôm nay cục cưng có làm khổ em không?"

Mấy ngày nay, thân thể Tả Tình Duyệt rất yếu, ăn cái gì ói cái đó, bản thân Duyệt Duyệt đã rất gầy rồi, tình hình hiện tại của cô khiến hắn hết sức lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn nên làm thế nào đây?

Tả Tình Duyệt lắc đầu một cái, không muốn làm cho Kiều Nam lo lắng cho cô, vội vàng chuyển chủ đề khác, "Cố Thịnh hắn. . .".

Sắc mặt Kiều Nam khẽ biến, trong lòng thở dài, ngay sau đó, trên mặt hiện lên một nụ cười, "anh sẽ sắp xếp, nhưng trước tiên, anh dẫn em đi gặp một người, không được phép cự tuyệt, coi như là cho Kiều đại ca một chút mặt mũi đi!"

Lông mày Tả Tình Duyệt nhíu lại, gặp mặt một người? Hắn sẽ mang cô đi gặp ai?

Mấy ngày nay, vấn đề ăn ở của cô đều nhờ cả vào hắn, còn phải làm phiền hắn chăm sóc cẩn thận, bây giờ, Tả Tình Duyệt không thể nói lời cự tuyệt, đành gật đầu một cái.

"Lúc này mới nghe lời sao!". Kiều Nam cung chiều gõ nhẹ một cái lên đầu cô, trong lòng rất cuộc thở dài một hơi, hắn đã mất rất nhiều công sức mới mời được bác sĩ giỏi nhất giới y học cổ truyền, thậm chí không tiếc làm một phòng thí nghiệm có giá thành rất cao, hi vọng mọi việc hắn làm đều đáng giá!

Sáng sớm ngày thứ hai, ăn xong bữa sáng, Kiều Nam tự mình lái xe chở Tả Tình Duyệt rời khỏi biệt thự, dọc theo đường đi, Tả Tình Duyệt không ngừng thưởng thức gò má của hắn, cô thừa nhận, Kiều Nam thật sự là một người đàn ông đẹp trai, thuộc dạng người khiến người người khác vừa nhìn thấy sẽ không dời tầm mắt được, vì vậy, hắn có rất nhiều phụ nữ bám theo.

"Kiều đại ca, tìm một cô gái yêu đi!". Quỷ thần xui khiến Tả Tình Duyệt mở miệng, cô bắt đầu đau lòng thay người đàn ông này, ai có thể biết hắn che giấu sự cô đơn sau cặp mắt màu lục thoát nhìn như rất lãnh huyết?

Xuất hiện lời nói đột ngột khiến tay Kiều Nam căng thẳng, thân thể đột nhiên cứng đờ, tìm

người phụ nữ để yêu? Hấn đã tìm được! Hấn không cảm thấy hấn đang yêu sao?

"Có phải mang thai cực cung nên em trở nên đa sầu đa cảm hơn không? Vì vậy, anh mới có thể hưởng thụ một ít quan tâm của em?". Trong cặp mắt màu lục của Kiều Nam hiện lên một mảnh lạnh lùng, lời nói mang theo vài phần châm chọc cùng tự giễu.

"Kiều đại ca, em nói thật, anh đáng được một người phụ nữ tốt yêu thương". Nếu đã nói ra, Tả Tình Duyệt muốn nói rõ ngay từ đầu, ánh mắt hấn nhìn mình càng ngày càng nồng nàn, cô cố ý làm như không biết, trên thực tế, cô không cách nào không để ý, cô hy vọng hấn không lún sâu vào, đến lúc đó, thứ hấn có được chính là tổn thương, cô không muốn tổn thương người khác!

". . . ." Kiều Nam trầm mặc một hồi, trên mặt vẫn giữ nụ cười như cũ, nhưng hai tay nắm chặt tay lái lại tiết lộ tâm tình hấn giờ phút này.

"Kiều đại ca, mặc dù em không có bạn gái để giới thiệu cho anh biết, nhưng. . "

"Đủ rồi!". Xe chột thẳng gấp, Kiều Nam rống to ra tiếng, đây là lần đầu tiên hấn găm thét với cô kể từ lúc hấn nhận rõ tâm ý của mình, quyết định muốn đối tốt với cô, Kiều Nam nhắm mắt lại, lòng đau đớn.

Xe đột nhiên ngừng lại khiến thân thể Tả Tình Duyệt nghiêng tới trước, vất vả ổn định lại cơ thể của mình, nhìn khuôn mặt Kiều Nam thống khổ, cô sai lầm rồi sao?

Chẳng lẽ cô không nên nhắc tới? Nhưng đợi đến thời điểm lún sâu vào, hấn sẽ càng đau khổ, nỗi đau này cô đã từng lĩnh hội, không muốn Kiều Nam thống khổ giống như cô.

Giờ phút này mặc dù tàn nhẫn, nhưng thật lòng cô muốn tốt cho Kiều Nam!

Không khí trong xe yên tĩnh, trầm mặc, khiến cho người ta không thể hô hấp, yên lặng nhìn Kiều Nam, nước mắt từ gương mặt chảy xuống, cô thật sự thương hại người đàn ông này rồi !

"Thật xin lỗi!". Nếu như chưa từng quen biết, bọn họ có tốt hơn không? Cũng không ở nơi này dây dưa không rõ, hay là, cô còn có thể hưởng thụ sự thương yêu của Cố Thịnh, mà Kiều Nam cũng có thể sống tự tại, làm bá chủ giới hắc đạo.

Nhưng có một số việc cứ dây dưa, ai cũng không nói được ngọn nguồn, có lẽ, số mệnh đã sớm định sẵn, ai cũng không thoát được!

Đột nhiên, Kiều Nam cúi người ôm Tả Tình Duyệt, giam cô vào trong ngực, dường như hấn muốn tìm một chút ấm áp trên người cô.

"Đừng động, cầu xin em, để cho anh ôm một lát, chỉ một lát là tốt rồi!". Thanh âm của Kiều Nam mang theo một tia ghen ngào, cho dù là cầu khẩn cũng tràn đầy thương tiếc, quả thật, hắn đã bị tổn thương, thì ra, không chỉ có lòng phụ nữ yếu ớt, lòng của đàn ông cũng như vậy, một khi thật lòng yêu, rất dễ dàng bị thương!

Tả Tình Duyệt không nhúc nhích, mặc hắn ôm mình như vậy, trong miệng không ngừng nỉ non, "thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Mình phải làm sao mới có thể khiến hắn bỏ đi ý định đối với mình đây?

"Duyệt Duyệt, về sau không nên nói những lời như vậy, em biết rõ người anh yêu là em, anh không muốn em bối rối, anh chỉ muốn ở bên cạnh em, bảo vệ em lúc em cần, ngay cả cơ hội này em cũng không cho anh sao?". Kiều Nam thì thầm bên tai cô, hắn biết Duyệt Duyệt là người phụ nữ thiện lương, nhưng đây là lựa chọn của hắn, cho dù bị thương, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

"Như vậy không công bằng đối với anh!". Chóp mũi Tả Tình Duyệt cay cay.

"Trong tình yêu, không có công bằng hay không, anh yêu em, đây là lựa chọn của anh!"

Chương 136: Phái người theo dõi bọn họ

"Trong tình yêu, không có công bằng hay không, anh yêu em, đây là lựa chọn của anh!". Nếu được lựa chọn, cho dù là tổn thương, hắn cũng không sợ hãi, "Cho nên, để cho anh yêu em, được không?"

Tả Tình Duyệt cũng chịu không nổi nữa, khóc thành tiếng, tại sao một người mạnh mẽ như hắn lại có một mặt dịu dàng đến vậy, giờ phút này, đối với hắn, cô lại sinh ra một tia thương tiếc, quả nhiên, trước tình yêu, người mạnh mẽ cũng có thể trở nên yếu đuối!

"Nhưng anh khiến em có cảm giác tội lỗi!"

"Em không nên có cảm giác có tội, ngược lại, anh phải cảm ơn em đã cho anh cơ hội này!". Khóe miệng Kiều Nam nâng lên một chút ý cười, ôm cô càng chặt hơn, nhắm mắt hưởng thụ cơ hội thân mật hiếm có này.

Nhất thời, Tả Tình Duyệt không biết nên nói những gì, cô phát hiện, lồng ngực Kiều Nam và Cố Thịnh đều giống nhau, đều rộng rãi, ấm áp, cô bị làm sao vậy? Bản thân yêu Cố Thịnh, thế nhưng lúc này lại tựa vào trong ngực của một người đàn ông khác, cảm thụ ấm áp sự ấm áp

trong ngực hần, chẳng lẽ cô giống như Cố Thịnh nói đúng, cô là người phụ nữ lãng lơ sao?

Trong lòng có chút đau đớn, theo bản năng đẩy Kiều Nam ra , mặc dù trong lòng Kiều Nam có chút mất mát, nhưng tay vẫn buông lỏng, tỉ mỉ sửa lại những sợi tóc bay tán loạn trên gương mặt Tả Tình Duyệt,"Sau này ít khóc thôi, nước mắt của em là trân quý nhất!"

Tình cảm sâu đậm của Kiều Nam khiến lòng Tả Tình Duyệt run rẩy, sau đó, cô bắt đầu hồi hận, hồi hận vừa rồi mình thỏa hiệp, cô không biết Kiều Nam quan tâm như vậy có làm cô dao động hay không, ánh mắt của hần quá chân thành, giọng nói tràn đầy yêu thương, động tác cung chiêu cực độ, ngộ nhớ mình dao động thì phải làm sao?

Hít thở sâu một cái, lại nghe thanh âm của Kiều Nam vang lên lần nữa.

"Nếu thời điểm gặp anh em chưa yêu Cố Thịnh, em có thể yêu anh hay không?". Cặp mắt Kiều Nam nhìn cô chăm chú, theo bản năng, Tả Tình Duyệt muốn trốn tránh, vấn đề này quá nhạy cảm, cô không thể trả lời được, cũng sợ phải đi tìm đáp án.

"Nói cho anh biết, anh chỉ muốn nghe ý nghĩ thật sự của em". Kiều Nam nắm chặt bàn tay, không để cô dễ dàng lùi bước, ép cô nhìn thẳng cặp mắt của mình, cặp mắt màu lục thâm thúy tựa hồ muốn hút Tả Tình Duyệt vào trong đó.

“Sẽ”.

Không biết vì sao, Tả Tình Duyệt không muốn trả lời vấn đề này nhưng trong miệng lại nói ra chữ đó, nếu như có một người đàn ông ưu tú như vậy quan tâm mình, yêu mình, không người phụ nữ nào có thể lạnh nhạt được!

Có được đáp án mình muốn, Kiều Nam thở phào nhẹ nhõm, trên mặt khôi phục nụ cười rực rỡ ban đầu, đủ rồi! Có câu trả lời này của cô là đủ rồi! Ít nhất, bây giờ đối với hần mà nói, đã đủ rồi!

Về sau thế nào, hần không làm chủ được, bởi vì tất cả quyền quyết định đều tùy thuộc vào cô.

Lần đầu tiên, một ông trùm của thế giới ngầm như hần, cam nguyện đem mình giao cho một người phụ nữ nhỏ bé!

Yêu thương hay không đều phụ thuộc vào một câu nói của cô, đều tùy cô lựa chọn!

Kiều Nam khởi động lại động cơ, xe tiếp tục chạy . . . . .

Xe dừng lại trước bệnh viện, sau khi xuống xe, Tả Tình Duyệt khó hiểu nhìn Kiều Nam, "Anh dẫn em tới bệnh viện làm gì?"

Kiều Nam nhún vai một cái, "Đừng hỏi nhiều như vậy, anh sẽ không đem em bán đâu!"

Lời nói của Kiều Nam khiến không khí trở nên nhẹ nhõm, Tả Tình Duyệt cũng cười theo, cô tin tưởng, hẳn sẽ không đem cô bán, bởi vì, cô biết, người đàn ông này muốn bảo vệ mình còn không kịp nữa là!

"Đi!". Kiều Nam đi bên người Tả Tình Duyệt, hai người sóng vai đi vào bệnh viện, một đôi trai tài gái sắc khiến mắt của những người ngoại quốc ở đây tỏa sáng, có chút kinh ngạc, vài người còn tiến lên trước huýt sáo.

Mặt Tả Tình Duyệt đỏ bừng, mà Kiều Nam đang hưởng thụ giờ khắc ngọt ngào này, hiểu lắm như vậy . . . . Thật sự quá tốt!

Kiều Nam giới thiệu cho cô một vị bác sĩ, ngay sau đó, cô bị kéo đi làm kiểm tra, từ đầu đến cuối, Kiều Nam cùng đi, cùng chờ đợi với cô, Tả Tình Duyệt kiểm tra xong, khẽ cau mày nhìn Kiều Nam, "Chẳng phải anh nói cho em gặp mặt một người sao? Thì ra là Kiều đại ca dẫn em tới kiểm tra thân thể! Thân thể em rất tốt!"

Dường như là làm kiểm tra toàn thân!

Kiều Nam lập tức trấn an, "Anh muốn giới thiệu thầy thuốc kia cho em biết! Thân thể em bây giờ không thể so với trước kia, vì cục cưng trong bụng em, anh mới đem em tới kiểm tra nha!"

Không còn cách khác, Kiều Nam đành lấy chuyện này làm cớ, hẳn không muốn Duyệt Duyệt nghi ngờ, cho nên, mới sắp xếp cho bác sĩ làm kiểm tra toàn thân nhằm phân tán lực chú ý của cô, trên thực tế, mục tiêu của hắn là tay trái của cô!

Tin tưởng bác sĩ Lance đã thu thập được những tài liệu hắn muốn! Đợi đến lúc bác sĩ Lance xác định được phương pháp chữa khỏi tay trái cho Duyệt Duyệt, hẳn cũng không cần uống phí tâm tư gặt cô như vậy nữa!

Tả Tình Duyệt biết mình nói không lại người đàn ông này, nhưng khi nhìn hắn quan tâm đứa nhỏ trong bụng cô như vậy, cô cũng không thể nói thêm cái gì!

Nghĩ đến Cố Thịnh, trong mắt cô xẹt qua một chút mất mát, nếu Cố Thịnh biết mình mang thai đứa nhỏ, hẳn cũng quan tâm cô như vậy thì thật là tốt, hoặc hẳn chỉ quan tâm tới đứa nhỏ trong bụng cô cũng đã rất tốt rồi!

Tiếp đó, hai người đi đến khoa phụ sản, sau đó rời khỏi bệnh viện. . . .

Một chi nhánh của tập đoàn Cổ thị tại Mỹ.

Ngày Quốc tế lao động, trong phòng làm việc, không khí bị đè nén tới cực điểm, chiều tối hôm nay mới kết thúc hai hội nghị, dường như trở thành kí ức kinh khủng nhất của bọn họ, hơn phân nửa quản lý cao cấp luôn trong tình trạng sẵn sàng tác chiến, cẩn thận phục vụ người chủ này.

"Tổng tài, đồ đã đưa tới!". An Điền đi vào phòng làm việc, trong tay cầm một túi đồ, lông mày nhíu lại, mơ hồ lộ ra một tia bất an.

"Để xuống, đi ra ngoài!". Thanh âm lạnh lùng của Cố Thịnh truyền tới từ sau cái ghế, tựa hồ đang đè nén sự tức giận.

An Điền đặt đồ lên trên bàn làm việc, yên lặng lui ra ngoài, trong phòng làm việc lớn như vậy chỉ còn lại một mình Cố Thịnh, hắn lặng lẽ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hình dáng cương nghị căng thẳng.

Xoay người, ánh mắt rơi vào túi giấy trên bàn, trong mắt xẹt qua một mảnh âm trầm.

Vươn tay, đột nhiên, tay cứng không trung, trong lòng hiện lên một chút sợ hãi, hắn sợ mình thấy được nội dung không tốt ở bên trong!

Không sai, kể từ khi ở phi trường phát hiện ra Tả Tình Duyệt cùng Kiều Nam ở chung một chỗ sau, hắn phí hết tâm tư tra ra chỗ ở của bọn họ, sau đó phái người theo dõi 24 giờ, chụp hình những việc họ làm, nơi họ đi qua.

Mấy ngày trước, trong hình, thấy hình ảnh Tả Tình Duyệt cùng Kiều Nam hòa thuận ở chung một chỗ tại cửa biệt thự, hắn nhìn ra được sự cứng chiều Kiều Nam dành cho Tả Tình Duyệt không phải giả, mà Tả Tình Duyệt thì sao? Đáng chết, người phụ nữ kia lại cười với hắn ngọt ngào đến vậy.

Hít thở sâu một cái, Cố Thịnh cố lấy hết dũng khí, mới cầm lấy túi giấy, hắn rút một xấp hình từ bên trong ra, càng nhìn xuống, trong mắt của hắn lại càng âm trầm, ánh mắt càng bén nhọn!

Cuối cùng, ánh mắt của hắn rơi vào một tấm hình, trong xe, hình ảnh hai người ôm nhau thật chặt khiến hai mắt của hắn đau nhói. . . . Cô ta được lắm .

"Người phụ nữ đáng chết!" Cố Thịnh khẽ nguyên rủa ra tiếng, trong đầu hiện ra hình ảnh lúc bọn họ tỉnh lại trên giường, đôi tay nắm chặt, hung hăng vo hình thành một cục.

Còn nói chuyện đó không phải như hăn nghĩ, vậy bây giờ vậy là tình huống gì?

Trong mắt xẹt qua hận ý, Cố Thịnh hung hăng đánh vào trên bàn làm việc, bịch một tiếng, vang dội cả căn phòng!

Quả nhiên là người phụ nữ đê tiện, ném hình còn lại trong tay còn lại lên bàn, hăn đã không cách nào tiếp tục xem nữa, hăn sợ mình sẽ không nhìn được tìm tới, giết đôi gian phu dâm phụ đó.

"Kiều Nam, sỉ nhục ngươi đem đến cho ta, ta sẽ bắt ngươi trả lại từng chút từng chút!" Cố Thịnh kiên định tuyên cáo, hăn sẽ không cho đôi nam nữ này sống tốt, phản bội sao? Bọn họ yêu nhau sao?

Hăn muốn xem một chút, bọn họ rốt cuộc làm sao tiếp tục yêu!

Cố Thịnh nhắm hai mắt lại, để cho mình bình tĩnh lại, hăn không thể khinh thường lực lượng thủ hạ của Kiều Nam, muốn tiêu diệt hăn, khiết hăn không lật người được, nhất định phải có kế hoạch kín đáo!

Mở mắt ra lần nữa, trong mắt của hăn đã thành trong sáng, thân hình cao lớn đứng lên từ trên ghế, ánh mắt trong lúc lơ đãng, lại rơi vào những hình kia, trái tim vốn bình tĩnh lại bị kích lên ngọn sóng lần nữa, chỉ vì hăn thấy được hình ảnh bọn họ cùng nhau từ bệnh viện đi ra.

Theo bản năng cầm những tấm hình kia lên lần nữa.

Bệnh viện? Tại sao là bệnh viện? Người nào bị bệnh? Là cô sao?

Không biết vì sao, trong lòng bị đâm đau đớn, bèn chạy thấy tên bệnh viện, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua ánh sáng sắc bén, sải bước đi ra khỏi phòng làm việc.

Chạy ô-tô chạy như điên, cho đến cửa bệnh viện, Cố Thịnh mới dừng lại, dừng một chút thủ đoạn nhỏ, dễ dàng tra được tên tuổi Tả Tình Duyệt!

Quả nhiên, là cô bị bệnh?

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, cô đúng là gầy không ít!

Trong lòng mơ hồ trời lên lo lắng, nhưng, khi hắn thấy chỗ Tả Tình Duyệt đến khám, trong lòng đột nhiên căng thẳng, vô cùng đau đớn..

Ba chữ khoa phụ sản như một con thú dữ há miệng to như chậu máu về phía hắn.

Tại sao phải đến khoa phụ sản? Là như hắn nghĩ sao?

Ôm thái độ nhất định phải biết rõ, Cố Thịnh đi tới khoa phụ sản, trải qua hỏi thăm, tim của hắn hoàn toàn chết rồi.

Mang thai! Duyệt Duyệt mang thai! Tại sao cô có thể mang thai?

Nắm chặt hai mắt, che kín đôi tròng mắt hiện lên vô tận đau đớn, đứa bé hơn một tháng, lúc đó, đúng là thời điểm hắn cẩn thận che chở cô, bọn họ ở trên giường cũng chỉ ôm nhau ngủ, trừ lần đó. . . .

Nhưng, sẽ trùng hợp như thế sao?

Hắn không tin, chỉ vì sau đó liền xuất hiện hình cô lên giường với Kiều Nam, bảo hắn làm sao tin tưởng đứa bé kia là của hắn!

Quả thật không phải của hắn!

Bởi vì mới vừa rồi bác sĩ khoa phụ sản đó đã xác nhận ý nghĩ của hắn, cô nói, đó là một đôi cha mẹ chuẩn mực cùng đến, người cha che chở người mẹ đầy đủ, là đôi vợ chồng ân ái nhất cô từng gặp.

Vợ chồng ân ái nhất? Ha ha. . . Cố Thịnh cười khẽ một tiếng ở trong lòng, thật là một đôi vợ chồng ân ái nhất!

Nổi hận trong mắt nồng đậm hơn bao giờ hết, khó trách bọn họ đến nước Mỹ, khó trách lúc ở phi trường, tay Kiều Nam đặt ở trên bụng của cô, khó trách bọn họ sẽ vui vẻ như vậy, thì ra là bọn họ có con!

Vậy hắn bị xem là cái gì?

Ông xã danh chánh ngôn thuận như hần bị xem là cái gì?

Buồn cười! Thua thiệt hần vẫn còn do dự trong thái độ đối xử với cô, vì không để dư luận cho cô đã kích sâu hơn, hần thậm chí thừa nhận người đàn ông trong hình chính là mình, thời gian này, xem ra chỉ có mình hần kéo co, giãy giụa, khó chịu!

Mà bọn họ. . . .

Tiếng nói tiếng cười, vợ chồng ân ái!

Đôi tay nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay phát ra tiếng vang răng rắc, trong mắt Cố Thịnh ngưng tụ hận ý nồng đậm, lần này, hần sẽ tính cả thù mới của hần và hận cũ của anh hai, toàn bộ trả lại trên người người phụ nữ này và đứa bé!

Nếu bọn họ yêu đứa bé này như vậy, vậy hãy cầu nguyện, tốt nhất mệnh đứa bé này lớn!

Không biết vì sao, Tả Tình Duyệt đang ăn điểm tâm đột nhiên đau bụng, theo bản năng đưa tay ấn bụng, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Sắc mặt Tả Tình Duyệt hơi biến thành trắng bệch.

"Thế nào?" Kiều Nam nhận thấy được sự khác lạ của cô, để công việc trong tay xuống, đi về phía Tả Tình Duyệt, vì có thể có thời gian ở chung với Duyệt Duyệt nhiều hơn, Kiều Nam đem tất cả mọi chuyện về biệt thự xử lý, vốn là hần có thể ném cho thuộc hạ toàn bộ mọi việc, nhưng, lúc này đang chiến tranh với Cố Thịnh, hần không thể không tự mình tăng gia đề phòng.

"Không có sao, chỉ đau chút mà thôi." Sẽ không có chuyện! Xế chiều hôm nay lúc bọn họ đi kiểm tra, bác sĩ nói đứa bé trong bụng cô an toàn lớn lên, chỉ cần định kỳ đi khám thai là được, đau đớn vừa rồi chỉ trong khoảnh khắc, hiện tại lại khôi phục bình thường rồi, Tả Tình Duyệt cười khổ trong lòng, chắc là mình quá để ý!

Nghĩ đến con, trên mặt Tả Tình Duyệt lập tức toát ra ánh sáng của tình mẹ!

Thấy cô không có sao, Kiều Nam cũng yên tâm lại, nhưng không có trở về tiếp tục làm công việc của mình, mà ở bên cạnh cô, hai người cùng nhau ăn điểm tâm.

.....

Tả Tình Duyệt ngồi một mình trên ghế dài trong công viên, Kiều Nam bảo cô chờ ở đây một lát, nói là đi mua một ít đồ, bộ dáng thần thần bí bí kia, thật khiến cô cảm thấy buồn cười, có lúc, cô lại cảm thấy Kiều Nam như một đứa bé trai!

Nhìn người bạn nhỏ chơi đùa ở chỗ không xa, trên mặt của cô hiện lên nụ cười, cô không chỉ ảo tưởng bộ dáng đứa bé một lần, bé sẽ giống ai? Giống như Cố Thịnh nhiều hơn, hay là giống như cô nhiều hơn?

Trong đầu cô, đã có vô số bộ dáng của đứa bé, từng hình ảnh đều đáng yêu như một thiên sứ nhỏ, cô thật muốn tất cả đều là em bé của mình!

Có phải cô quá tham? Tả Tình Duyệt cười khổ trong nội tâm.

Đột nhiên, trong tầm mắt của cô xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, là hần, Cố Thịnh!

Thời gian này, Kiều Nam nói là đang an bài cô gặp mặt Cố Thịnh, nhưng lại chậm chạp không có động tĩnh, không nghĩ tới cô lại gặp hần ở đây!

Trong lòng kích động, Tả Tình Duyệt không để ý mình còn đang chờ Kiều Nam, cao hứng chạy về phía Cố Thịnh, nhưng, bước chân của cô dừng lại trong nháy mắt, không thể tiếp tục bước lên phía trước một bước.

Chỉ vì cô thấy Cố Thịnh không phải một mình, một người phụ nữ chạy vào trong ngực của hần, hai người tựa sát lên xe, tâm bị đâm đau đớn, người nọ không phải là người khác, chính là chị họ Tôn Tuệ San của cô!

"Bọn họ vốn nên đi chung với nhau, không phải sao?" trong lòng Tả Tình Duyệt bị khổ sở dày đặc lấp đầy, Tôn Tuệ San là Cố Thịnh mang đến với hần, không phải sao?

Bất tri bất giác, nước mắt không có tiền đồ rơi xuống, nhìn xe khởi động, Tả Tình Duyệt mới đột nhiên thức tỉnh, cô không muốn nhìn bọn họ rời đi, cô còn muốn nói cho hần biết tin tức mình mang thai!

Đúng, cô muốn nói cho hần biết, cô đã có con của hần!

Trong lòng làm quyết định, Tả Tình Duyệt chặn một chiếc taxi, đi theo xe Cố Thịnh. . .

Chương 138: Cố ý khiến cô bị tổn thương

Tả Tình Duyệt đi theo hai người vào một nhà hàng xa hoa, dọc theo đường đi nhìn Tôn Tuệ San như con chim nhỏ rúc vào trong ngực Cố Thịnh, trong lòng của cô đau nhói.

Chẳng phải đã biết là sẽ như vậy sao?

Cố Thịnh cùng Tôn Tuệ San ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, chuẩn bị bữa ăn, Tôn Tuệ San cười nịnh nọt, không ngừng nhìn Cố Thịnh bằng ánh mắt lả loi, dưới mặt bàn, chân cô ta thậm chí còn mấp mờ miết vào chân của hắn.

"Đừng quá đáng!" Giọng nói lạnh lùng của Cố Thịnh mang theo một tia không vui.

"Thịnh, vậy làm sao có thể nhìn thấy phản ứng chứ? Năng lực chịu đựng của Duyệt Duyệt rất cao, không dùng biện pháp mạnh thì sẽ không nhìn thấu được lòng cô ấy đâu!" Tôn Tuệ San khéo miệng nâng lên nụ cười thản nhiên, ánh mắt như có như không nhìn về phía một bóng dáng, trong mắt ẩn chứa sự tàn nhẫn.

Cố Thịnh ngẩn ra, nghĩ Tả Tình Duyệt đang mang thai, sự thương tiếc trong lòng liền bị đè nén, cảm nhận được Tả Tình Duyệt đang ngồi phía sau lưng mình, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cô cùng Kiều Nam ở chung một chỗ lâu như vậy mà chẳng thông minh lên chút nào cả? Thật là người đàn bà ngu ngốc, lén đi theo hắn nhưng ddaau biết rằng đây chính là cái bẫy hắn đã sắp đặt từ trước.

"Thịnh, anh biết không? Em rất thích những món đồ trang trí phòng em bé hay chúng ta cùng đi mua đồ trang trí phòng cho con đi?" Tôn Tuệ San thanh âm hiền hòa như nước, nhưng lòng cô ta thì tràn đầy ghen ghét .

Cô ta dọn vào biệt thự Cố gia, ai cũng nhìn thấy cô ta cùng Cố Thịnh ở chung một phòng, nhưng thực ra không như tưởng tượng của mọi người, mỗi đêm, cô ngủ một mình trên giường của Cố Thịnh, ... còn hắn trong mắt Tôn Tuệ San là sự tối tăm, mỗi tối Cố Thịnh sẽ ngủ ở nơi sát vách bên cạnh phòng Tả Tình Duyệt.

Có một ngày, cô không cam lòng muốn câu dẫn hắn, nhưng khi vào phòng, lại thấy trong phòng bày rất nhiều đồ chơi, đây là phòng dành cho trẻ con, mà Cố Thịnh đang ngủ, trong lòng ôm một con búp bê lớn, trong miệng lầm bầm kêu tên Tả Tình Duyệt.

Lúc đó, cô ta hiểu rằng Cố Thịnh yêu Tả Tình Duyệt thật lòng!

Đây chính là phòng cho em bé mà Cố Thịnh bỏ bao công sức sắp đặt, trang trí cho con của Tả Tình Duyệt và hắn!

Cho nên cô ta ghen tức, cho nên trước mặt mọi người cô ta càng giả vờ thân mật với Cố Thịnh, thậm chí nhiều lần trước mặt Cố Thịnh gây khó dễ cho Tả Tình Duyệt, bởi vì cô ta biết, người đàn ông này mặc dù yêu Tả Tình Duyệt, nhưng trong lòng không bỏ qua được chuyện Tả Tình Duyệt hồng hạnh xuất tường, hẳn muốn Tả Tình Duyệt đau khổ, muốn phá nát biểu hiện dửng dưng không quan tâm của Duyệt Duyệt!

Vậy thì đúng ý của Tôn Tuệ San rồi!

Cô không chiếm được tình yêu của Cố Thịnh, nhất quyết không để cho Tả Tình Duyệt có cơ hội đó!

"Em thích là tốt rồi!" Cố Thịnh nói rất dịu dàng, câu nói đó khiến cho tất cả phụ nữ phải say đắm, nhưng đến tai Tả Tình Duyệt, trong lòng lại càng thêm đau khổ.

Em thích là tốt rồi! Đây là cách cung chiêu của Cố Thịnh, đã từng có lúc Cố Thịnh cung chiêu cô như vậy, nhưng bây giờ hẳn đang yêu thương, cung chiêu một người phụ nữ khác!

Khẽ vuốt bụng, lòng cô bắt đầu dao động, hẳn không thương mình, sẽ yêu Bảo Bối sao? Sẽ vì Bảo Bối mà ành chút tình cảm nào đó cho mình sao?

"Thịnh, anh thật tốt, Bảo Bối của chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc, nói không chừng con đang cảm ơn tình yêu thương của anh dành cho nó đấy!" Tôn Tuệ San với khuôn mặt hạnh phúc, đứng dậy đi tới ngồi xuống bên Cố Thịnh, kéo tay của hắn, đặt trên bụng cô ta, giống như một người sắp làm mẹ vô cùng hạnh phúc chờ mong sự ra đời của đứa con.

Đầu Tả Tình Duyệt trống rỗng, có thai? Tôn Tuệ San cũng mang thai?

Choang, vô thức làm đổ cả cốc nước, trà chảy xuống, ướt hết cả quần áo cô cũng chẳng buồn quan tâm.

Trong đầu chỉ hiện lên một thông tin: Tôn Tuệ San mang thai!

"Cô nói cái gì vậy?" Cố Thịnh nhỏ giọng hỏi Tôn Tuệ San, đáng chết, chỉ có đúng lúc ở bên cạnh phòng Duyệt Duyệt có chút ham muốn với Tôn Tuệ San. Còn từ lúc đó đến bây giờ, hắn chưa có cùng cô ta lên giường lần nào vậy đứa bé này là từ đâu mà có?

"Thịnh, em đang giúp anh trút giận, cô ta mang thai con người đàn ông khác, tại sao anh không để người phụ nữ khác mang thai con của mình? Anh muốn mình bị yếu thế, thua cuộc sao?" Tôn Tuệ San thì thầm bên tai hắn, trước mặt người ngoài, giống như bọn họ đang tâm tình với nhau.

Cố Thịnh ngẩn ra, vốn là muốn đẩy Tôn Tuệ San ra tay lại cứng đờ.

Lời của cô ta cứ luẩn quẩn trong đầu, Duyệt Duyệt mang thai con của Kiều Nam, hẳn đương nhiên có thể cho mỗi người phụ nữ khác mang thai con của hẳn, không phải sao?

Yếu thế? Đây không phải là tính cách của Cố Thịnh!

Nghĩ đến những hình ảnh Tả Tình Duyệt cùng Kiều Nam ngọt ngào, ân ái, Cố Thịnh tay nắm thành nắm, trong mắt trần đầy hận ý, nếu quyết trả thù, sao lại không tàn nhẫn hơn một chút chứ? Hẳn còn yêu thương cô làm gì?

"Con của anh, đương nhiên anh sẽ rất yêu thương rồi" Cố Thịnh con mắt sắc bén híp lại, không tệ, con của hẳn, hẳn sẽ yêu thương hết lòng, nhưng không phải là con của hẳn. . . . Trong mắt hẳn ẩn chứa sát ý.

"Nếu Duyệt Duyệt cũng có thai, anh sẽ đối xử như thế nào với cô ta?" Tôn Tuệ San bấu môi, giống như đang làm nũng, trong lòng đang tính toán.

"Em cứ nói đi?" Cố Thịnh khóe miệng nâng lên ý cười, nâng cằm Tôn Tuệ San lên "Con em cũng chính là con của anh, nhưng nếu như cô ta mang thai . . ."

"Cô ta mang thai thì thế nào?" Tôn Tuệ San thúc giục, cô biết, lời nói tiếp theo của Cố Thịnh sẽ làm Tả Tình Duyệt tổn thương, vậy nên người đàn ông này mới có một ánh mắt đáng sợ đến vậy.

"Cô ta mang thai, anh không thể xác định đứa bé ấy có phải là con anh không? Cô ta đã từng lên giường với người đàn ông khác bảo anh sao có thể tin đứa bé ấy là con mình? Thay kẻ khác nuôi con? Anh đâu phải là kẻ ngu muội!" Cố Thịnh hoàn toàn bị ghen tỵ cùng tức giận che mờ lý trí, nói ra những lời tàn nhẫn nhất, hẳn biết Tả Tình Duyệt nghe thấy, hẳn cố ý nói cho cô nghe thấy, hẳn không phải kẻ coi tiền như rác mà đem cung phụng đứa trẻ không cùng huyết thống với mình.

"Nhỡ thật sự đứa trẻ là con của người đấy?" Tôn Tuệ San ánh mắt kín đáo nhìn ra sau lưng, cô ta thấy Tả Tình Duyệt đang cúi gập người lại, trong lòng cười lạnh, cô giờ chắc đang rất tổn thương, đau khổ! Đang khóc sao?

"Cô ta không đủ tư cách sinh con cho anh!" Cố Thịnh lạnh lùng nói, hẳn đang tự nói với mình, đứa bé kia không thể là con của hẳn! Lời của vị bác sĩ ấy không phải đã làm sáng tỏ mọi điều sao?

Nhưng tại sao, trong lòng hẳn vẫn mong đợi, mong đợi đứa bé là con của mình, như vậy có thể hẳn sẽ cho cô một cơ hội, lại một lần nữa yêu cô!

Hít thở thật sâu đè nén cơn tức giận, Cố Thịnh cảm thấy vô cùng nực cười bắt đầu từ khi nào hắn đã biến thành kẻ đáng hổ thẹn như vậy?

Tả Tình Duyệt đã nghe cuộc nói chuyện giữa hai người họ, sắc mặt cô tái nhợt, thân thể run rẩy, hô hấp khó khăn. . .

Chương 139: Hắn muốn cầm tù cô cả đời

Cô không đủ tư cách mang thai con hắn!

Tả Tình Duyệt run rẩy, tay đặt trên bụng dường như mang sức nặng ngàn cân.

Tại sao? Tại sao cô không đủ tư cách sinh con cho hắn?

Hắn sao lại tuyệt tình vậy?

Có người từng nói tình yêu của đàn ông nếu còn nồng đậm thì phụ nữ sẽ được cung chiều như nữ hoàng nhưng một khi đã mất đi thì phụ nữ chỉ là kẻ thứ dân hèn kém mà thôi! Chỉ cần liếc nhìn đàn ông cũng coi đó là sự bố thí rồi!

Tâm như bị dao cắt, Tả Tình Duyệt sợ hãi không biết mình còn ở lại sẽ còn nghe được những lời tàn nhẫn thế nào nữa, im lặng đứng dậy, cô muốn bỏ đi! Sự chờ mong được nói cho Cố Thịnh biết cô đã mang thai con của hắn giờ đã vỡ tan như bọt xà phòng.

Cô không thể để hắn biết đến sự tồn tại của đứa bé!

Cô không thể tưởng tượng được, nếu hắn biết cô mang thai, sẽ đối xử tàn nhẫn với cô thế nào nữa!

Nghĩ đến lời nói của hắn vừa rồi, cho dù cô mang thai, hắn cũng không thể xác định được đó có phải con của mình không!

Không thể xác định? Tả Tình Duyệt khé miệng nâng lên khổ sở, cô cảm thấy toàn bộ thế giới như sụp đổ, mà cô đang ở tầng cuối cùng của địa ngục, bất lực vùng vẫy.

Như đã huy động hết sức lực bản thân, Tả Tình Duyệt bước lên một bước, nhưng trước mặt cô là màn đêm. . . . Cô ngã xuống ngất đi.

Cố Thịnh vẫn chú ý tới từng hành động của cô, thấy cơ thể nghiêng ngả đứng không vững rồi dần ngã xuống, hấn đẩy mạnh Tôn Tuệ San ra, nhưng cũng chẳng kịp đỡ Tả Tình Duyệt.

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh vực cô dậy, sắc mặt cô trắng bệch, làm lòng hấn bị đâm một nhát đau nhói, hấn nguyên rủa, đáng chết, tại sao biết cô đã phản bội mình, còn lo lắng cho sức khỏe của cô đến vậy!

"Tả Tình Duyệt, cô tỉnh lại đi!" Cố Thịnh không chút thương tiếc lay mạnh thân thể Tả Tình Duyệt, nhưng hai mắt Tả Tình Duyệt vẫn nhắm nghiền, không có phản ứng, trong lòng hấn dâng lên nỗi lo lắng.

"Thịnh, anh còn quan tâm cô ta làm gì?" Tôn Tuệ San không vui, sau những chuyện vừa xảy ra mà Cố Thịnh vẫn còn quan tâm người phụ nữ này, xem ra, Cố Thịnh yêu Tả Tình Duyệt vượt hơn cả những gì cô ta tưởng tượng. Trong lòng sôi trào ghen ghét, "Anh đừng quên, cô ta đã phản bội anh!"

"Tránh ra!" Cố Thịnh trong mắt tràn đầy tối tăm, ôm Tả Tình Duyệt lên, hấn không thể bỏ mặc cô như vậy được.

Trong nhà hàng bắt đầu có tiếng xì xào to nhỏ, mọi ánh mắt đều tập trung ở ba người họ, mọi thực khách đều thấy, một người đàn ông tuấn tú ôm một người phụ nữ xinh đẹp lao nhanh ra khỏi nhà hàng, trên mặt người đàn ông ấy là sự lo lắng, khẩn trương .

Trong bệnh viện.

Tả Tình Duyệt mở mắt ra, mùi cồn sát trùng rất quen thuộc khiến cô cau mày, cô tại sao lại ở bệnh viện?

Cô nhớ mình đi theo Cố Thịnh cùng Tôn Tuệ San đến nhà hàng, cô định nói cho Cố Thịnh biết tin mình đang mang thai, nhưng lại nghe được cuộc hội thoại khiến lòng đau đớn!

"Hừ. . . ." Tả Tình Duyệt vùi đầu vào trong chăn, đau đớn khóc thành tiếng, tay nhẹ sờ trên bụng, làm thế nào? Cô nên làm gì bây giờ?

Cố Thịnh sẽ không để cho cô sinh con ra!

Cô nên làm gì đây?

"Tĩnh chưa? Tĩnh rồi đứng dậy cùng tôi đi!" Giọng nói lạnh lùng truyền tới, khiến thân thể cô đột nhiên cứng đờ, giọng nói này hết sức quen thuộc, là Cố Thịnh!

Anh ấy tại sao lại ở đây?

Cố Thịnh nhíu chặt lông mày, không nghe được tiếng trả lời liền vén chăn lên, ép cô nhìn thẳng vào mặt mình, khi thấy trên mặt cô toàn là nước mắt, lòng không khỏi đau nhói. Lập tức quay đi không muốn nhìn thấy gương mặt cô bởi nó khiến cho ai ai cũng phải thương tiếc.

Cô diễn kịch rất giỏi, không phải sao?

Hắn không muốn bị cô lừa gạt thêm một lần nào nữa, cũng sẽ không đối với cô có chút thương tiếc nào nữa!

"Đứng lên!" Giọng nói lại vang lên, Cố Thịnh không cho cô thời gian chuẩn bị, liền kéo cổ tay cô, kéo cô ngồi dậy, như đang cố ý trút giận.

"A. . . ." Đột nhiên bị đau Tả Tình Duyệt không có sự chuẩn bị trước, hắn bây giờ thật đáng sợ, ánh mắt sắc bén kia giống như muốn băm cô thành ngàn mảnh.

Cả người bỗng rét run, theo bản năng bảo vệ bụng của mình, hắn đã biết bí mật trong bụng cô sao?

Tả Tình Duyệt trong mắt bị nỗi sợ hãi bao phủ, cố sức vùng khỏi tay hắn, cô không muốn để cho con phải chịu bất kì tổn thương nào!

Đây là kỉ niệm duy nhất mà cô còn níu giữ được, cho dù phải liều cả mạng sống, cô cũng muốn bảo vệ con mình được an toàn!

Cố Thịnh lông mày càng nhíu chặt hơn, nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của cô, đôi tay không dờn cứ ôm khư khư trước bụng càng làm hắn đau đớn!

Người đàn bà đáng chết, cô quan tâm đến đứa con nghiệt chủng ấy vậy sao?

Trong mắt bao phủ tầng khí lạnh, Cố Thịnh từng bước từng bước đến gần Tả Tình Duyệt, cô hoảng sợ lùi về sau, trong lòng có dự cảm không tốt!

"Sao vậy? Cô đến Mỹ, cũng không nói với tôi một câu, tôi rất giận. Giờ tôi đưa cô về nước, cô lại có phản ứng như vậy, hay là cô có chuyện giấu tôi?" Cố Thịnh ngoài mặt rất ôn hòa nhưng trong lòng đang vạch ra một kế hoạch.

"Không có. . . . Không có! Em không có chuyện gì giấu anh cả!" Tả Tình Duyệt lắc đầu, anh ấy vẫn chưa biết mình đang mang thai?

Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nếu hắn đã không biết, thì cô càng phải cẩn trọng mọi hành động tránh để Cố Thịnh sinh nghi!

Hít thở thật sâu, Tả Tình Duyệt cố gắng che giấu nỗi bất an, sợ hãi trong lòng mình.

"Đi! Về nơi tôi ở!" Cố Thịnh ôm cô vào lòng, hành động này dịu dàng này làm Tả Tình Duyệt nghĩ mình đang mơ.

"Nhưng. . . ." Tả Tình Duyệt muốn từ chối, lại nhìn thấy ánh mắt không vui của hắn.

"Thế nào?" Cố Thịnh nhíu nhíu mày, giọng nói ẩn chứa không vui, trong lòng tràn đầy khinh bỉ, cô không muốn cùng hắn về, lại muốn tiếp tục ở bên Kiều Nam sao?

Hừ! Hắn sẽ không để cho đôi gian phu dâm phụ này được toại nguyện!

"Chị họ. . . ." Trong lòng Tả Tình Duyệt đau xót, hắn đưa cô về chỗ hắn ở, thì Tôn Tuệ San phải tính sao đây? Cô không muốn chạm mắt với chị họ, cô sợ hãi khi ở bên cạnh Cố Thịnh, sẽ rất khó khăn che giấu việc mình đang mang thai!

Mặc dù cô rất muốn ở cùng Cố Thịnh, rất muốn mỗi ngày đều thấy Cố Thịnh, nhưng cô bây giờ đã không còn như trước kia nữa, giờ cô phải dùng cả tính mạng mình để bảo vệ con!

Nhưng Cố Thịnh sẽ để cô được toại nguyện sao?

"Cô cùng chị họ của mình chẳng phải đã từng ở chung với nhau sao? Tôi hi vọng hai người có thể hòa hợp với nhau, dù sao thời gian chúng ta ở bên nhau vẫn còn dài!"

Câu nói Cố Thịnh đầy ẩn ý, hắn muốn nói cho cô biết, cô vĩnh viễn cũng đừng mơ từ bỏ cuộc hôn nhân này, hắn muốn cả đời cầm tù cô!

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, thời gian bên nhau vẫn còn dài? Vậy cô vẫn phải nhìn người đàn ông mình yêu ân ái, ngọt ngào với người phụ nữ khác sao?

Tại sao hắn lại tàn nhẫn như thế chứ?

Chương 140: Từ nay về sau, cô ngủ trên ghế sofa

Cuối cùng, Tả Tình Duyệt không thể làm trái với quyết định của Cố Thịnh, bị hắt dẫn tới nhà trọ của hắn ở Mỹ, vừa vào cửa, Tôn Tuệ San đã nhiệt tình chạy ra đón, rúc đầu vào trong ngực Cố Thịnh.

"Thịnh, tại sao lại để em chờ lâu như vậy? Em muốn anh bồi thường cho em!". Tôn Tuệ San như bạch tuộc dán chặt vào thân thể Cố Thịnh, nghiêng mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tả Tình Duyệt, trong lòng hiện lên vẻ đắc ý.

Cố Thịnh khẽ cau mày, nhưng một giây kế tiếp, lông mày đang nhíu chặt của hắn giãn ra, nghĩ đến sự phản bội của Tả Tình Duyệt, lòng tự tôn của hắn bỗng hóa thành tia lửa trả thù, ôm nhẹ thân thể Tôn Tuệ San, mập mờ bên tai cô, "Em muốn anh bồi thường như thế nào? Em thích cái gì thì có thể tự mình đi chọn, anh đều đáp ứng! Hay . . . Em muốn anh cùng đi với chọn với em?"

Đột nhiên, thân thể Tả Tình Duyệt ngấn ra, muốn Cố Thịnh đi mua đồ cùng phụ nữ, đó là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng cho dù khó cỡ nào, hắn cũng cho chị họ rồi, không phải sao?

Nhưng hắn lại không biết, sự cung chiều đó mang đến cho người thương hắn bao nhiêu thống khổ!

Trong lòng xẹt qua một tia khổ sở, Tả Tình Duyệt hối hận, tại sao mình không thể kiên trì, cự tuyệt yêu cầu tới nơi này của hắn?

Cô không xác định được mình có đủ kiên trì hay không.

"Không sao! em không cần những vật ngoài thân đó, em chỉ cần anh. . . .". Tôn Tuệ San cố ý ở bên tai Cố Thịnh nói lời vừa đủ để hai người nghe thấy, nhưng lập tức, ánh mắt mập mờ ấy đã làm cho Tả Tình Duyệt hiểu rõ những gì họ vừa nói.

Cố Thịnh đè nén sự chán ghét trong lòng đối với Tôn Tuệ San xuống, cung chiều ôm Tôn Tuệ San lên, đi về phía gian phòng. . . .

Nhìn bóng lưng của bọn họ, Tả Tình Duyệt thẫn thờ đứng ở nơi đó, không cách nào nhúc nhích. Cửa phòng bị đóng lại, cô mơ hồ nghe thấy thanh âm rên rỉ phóng dăng của phụ nữ. Ở trong mắt bọn họ, cô giống như một người trong suốt, bọn họ không để ý đến vị trí vợ cả của cô chút nào.

Khổ sở đè nén trong lòng hóa thành nước mắt, Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, hi vọng của cô đã hoàn toàn tan biến, tay vuốt nhẹ lên bụng, "Cực cực, mẹ nên làm cái gì bây giờ?"

Đột nhiên, dạ dày cô vô cùng khó chịu, Tả Tình Duyệt vội vã chạy vào nhà vệ sinh, sau một lúc nôn ói, cô cảm giác thân thể mình mệt mỏi.

Còn đau đớn nào hơn khi cô bị thai nghén hành hạ, mà chồng của cô lại cùng người phụ nữ khác ở trong phòng hô mưa gọi gió!

Nhắm mắt lại, Tả Tình Duyệt nhìn mình trong gương, cô phát hiện mình thay đổi đến mức mình cũng không nhận ra bản thân nữa, thiếu nữ ngày thơ trong sáng, không buồn không lo đã không còn nữa, vẻ u sầu thay thế ngày thơ, yêu đã hành hạ cô thương tích đầy mình!

"Tại sao? Tại sao em lại yêu anh?". Nước mắt đã chảy khô, Tả Tình Duyệt cười khổ nhìn mình trong gương, nếu như có thể ít thương hấn một chút cô sẽ không đau thế này rồi !

Nhưng tình yêu cô dành cho hấn có thể giảm bớt sao?

Thời điểm Cố Thịnh từ trong phòng đi ra, phát hiện Tả Tình Duyệt đã ngủ trên ghế sa lon, khuôn mặt đã khóc còn để lại nước mắt làm lòng hấn cứng lại, nhưng khi tầm mắt hấn rơi vào hai tay cô đang đặt trên bụng, trong mắt xẹt qua ánh sáng sắc lạnh, khóe miệng nâng lên một nụ cười nhạt, hấn đang suy nghĩ gì thế này? Đối với cô không thể có thương tiếc!

Cô đang diễn trò, nhất định là đang diễn trò!

Cố Thịnh không ngừng tự nói với mình như vậy, hấn muốn trả thù sự phản bội của cô, hấn muốn cho cô sống trong thống khổ!

Như muốn chứng minh điều mình vừa nghĩ, Cố Thịnh đi tới bên sofa, đá vào người Tả Tình Duyệt. Hấn dùng sức không chút nào thương tiếc khiến Tả Tình Duyệt cau mày, mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Cố Thịnh, theo bản năng, Tả Tình Duyệt lập tức ngồi dậy.

"Nhớ, từ hôm nay trở đi, người làm thêm giờ sẽ không tới, mọi việc trong nhà do cô phụ trách xử lý!". Cố Thịnh lạnh lùng nhìn cô, hấn muốn nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của cô nhưng nghênh đón hấn lại là một gương mặt bình tĩnh.

"Vâng". Tả Tình Duyệt không dám nhìn vào mắt hấn, cô sợ sự lạnh lùng trong đôi mắt kia làm mình bị thương lần nữa, cô đã nghĩ thông suốt, nếu không thương, cô cần gì phải tự làm mình đau khổ? Hiện tại cô có đứa nhỏ trong bụng phải bảo vệ, không thể để cho mình bị thương tổn nữa.

Có lẽ, đây chính là một người mẹ kiên cường!

Trong lòng Cố Thịnh hiện lên một tia không vui, ngay cả liếc mắt nhìn, cô cũng không dành cho hắn một cái sao?

Đáng chết! Cố Thịnh khẽ nguyên rửa ra tiếng, xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị Tả Tình Duyệt gọi lại.

"Thịnh. . . . Em. . . .". Tả Tình Duyệt có chút chần chờ mở miệng, ánh mắt lóe lên.

"Nói mau!". Khóe miệng Cố Thịnh nâng lên một chút lạnh lùng, hai chữ lạnh lùng không mang theo chút tình cảm.

"Em muốn hỏi, phòng của em ở chỗ nào?". Trong căn hộ này có rất nhiều phòng, nhưng cô không xác định được một gian mình có thể ở, cô định tùy ý lựa một gian ở lại, nhưng chợt nghĩ đến, Tôn Tuệ San sẽ không để cô được sống yên bình, tránh cho Tôn Tuệ San có chuyện để bói móc, cô quyết định hỏi ý kiến Cố Thịnh trước.

"Căn phòng?". Trong mắt Cố Thịnh thoáng qua một tia lạnh lẽo, "Những căn phòng này tôi đều phải sử dụng, không phải cô ngủ trên ghế sa lon rất ngon sao? Về sau cô ngủ trên ghế sa lon đi!"

Trong lòng Tả Tình Duyệt ngẩn ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn Cố Thịnh, nhưng vừa mới chống lại ánh mắt của hắn, cô liền hối hận, không nên nhìn! Cô nhìn thấy sự hận thù trong mắt Cố Thịnh, lòng trầm xuống, nhìn ghế sa lon một chút, mặc dù ngủ không thoải mái, nhưng luôn có một nơi đặt chân, không phải sao?

Trong lòng khổ sở lan tràn, cô không sao cả, chỉ khổ cho đứa nhỏ trong bụng cô!

Nhắm mắt lại, Tả Tình Duyệt im lặng đón nhận sự sắp xếp của hắn! Cô vô lực cự tuyệt, không phải sao?

Chẳng biết tại sao, lòng Cố Thịnh đau nhói, đáng chết! Tại sao người phụ nữ này luôn có năng lực làm cho hắn đau lòng?

Lúc này cô làm cho hắn muốn tiến lên ôm cô vào trong ngực, hảo hảo thương tiếc, nhưng trong đầu thoáng qua hình ảnh cô cùng Kiều Nam đi chung với nhau, tất cả nhu tình tiêu tan trong nháy mắt, cô không xứng với sự thương tiếc của hắn, không phải sao?

Hắn sẽ dùng hành động thực tế chứng minh cho cô biết, mình hận cô mãnh liệt biết bao nhiêu, hắn sẽ cho cô biết, cái giá cô phải trả khi phản bội hắn cao cỡ nào!

Ánh mắt rơi vào trên bụng của cô, hắn cũng sẽ cho đứa nhỏ biết, chỉ cần thứ hắn không cho phép xuất hiện, nhất định sẽ không để nó xuất hiện, hắn muốn lấy đứa bé trong bụng của cô ra!

Trong mắt ngưng tụ sự lạnh lùng nồng đậm, Cố Thịnh từng bước từng bước đến gần Tả Tình Duyệt, dùng sức nắm cầm của cô, hắn suy nghĩ cách trừng phạt người phụ nữ này, nhưng giờ . . . Chưa phải là thời điểm thích hợp!

Hắn sẽ dựa theo kế hoạch, từng điểm từng điểm khiến Tả Tình Duyệt thống khổ nhưng bây giờ chưa đúng lúc!

Hắn muốn từ từ hưởng thụ khoái cảm mà quá trình này mang lại cho hắn !

Nhìn đôi môi cô hoảng sợ run rẩy, trong mắt xẹt qua một chút tà ác, hắn cúi người hôn lên hai cánh môi mềm mại. . . .

Chương 141: Ngay cả nụ hôn của hắn cô cũng không chịu nổi sao?

Đột nhiên xuất hiện nụ hôn ấy khiến Tả Tình Duyệt ứng phó không kịp, hắn bá đạo cạy ra hàm răng của cô, hôn từ từ trở nên cuồng loạn, trong đầu Tả Tình Duyệt hiện lên hình ảnh Cố Thịnh ôm Tôn Tuệ San đi vào căn phòng ban nãy, đầu như bị sét đánh, nghĩ tới người giờ phút này hôn môi cô vừa mới hôn một người phụ nữ khác, trong lòng của cô toát ra cảm giác khó nói nên lời, theo bản năng tránh né khỏi lồng ngực của Cố Thịnh.

"Không. . . . Được. . . . Buông ra!". Lông mày Tả Tình Duyệt nhíu chặt , cô không cần nụ hôn của hắn! Cô từng quý trọng nụ hôn thế này bao nhiêu thì giờ phút này nó càng làm cô đau đớn bấy nhiêu.

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua một tia không vui, thấy sự chán ghét trên mặt cô, trong nháy mắt, trong lòng ngưng tụ sự tức giận lớn hơn, buông ra? Trước kia như thế nào đi nữa, cô cũng không cự tuyệt sự thân thiết của hắn, hiện tại, thậm chí ngay cả một cái hôn cô cũng không chịu nổi sao?

Cô muốn hắn buông ra, hắn sẽ không buông ra!

Ôm cô thật chặt vào trong ngực, một tay cố định cái ót của cô, kích hôn biến thành gặm cắn, giống như mang theo trừng phạt vô tận, Cố Thịnh không chút lưu tình, mỗi một lần đều làm Tả Tình Duyệt bị đau.

"Ừm. . . .". Cô sắp không thể chống đỡ được sự cuồng loạn của hắn, giờ phút này, hắn như một con thú hoang, đối với cô mà nói, nguy hiểm mà trí mạng, trong lúc vô tình chống lại đôi

mắt khát máu kia, trong lòng Tả Tình Duyệt không khỏi ngăn ra, dường như hần muốn xé nát chính mình!

Quá mức sợ hãi, Tả Tình Duyệt kiên quyết dùng sức, hung hăng khế cắn, một giây kế tiếp, Cố Thịnh liền buông lỏng đôi môi đang dây dưa với cô ra.

"Đáng chết!". Cố Thịnh tức giận trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng, người phụ nữ đáng chết! Cô cư nhiên dám cắn hần!

Hần giận dữ, bàn tay giương lên, bóp một tiếng, thanh âm thanh thúy vang dội khắp phòng, sức lực cường đại khiến thân thể Tả Tình Duyệt lão đảo một cái, thật vất vả ổn định cơ thể của mình, trên mặt truyền đến sự đau rát, nhất thời khiến đầu óc Tả Tình Duyệt trống rỗng.

Thật là đau! Phục hồi lại tinh thần, Tả Tình Duyệt đưa tay sờ lên gương mặt của mình, nhưng mới đụng nhẹ một cái đã khiến cô đau đến mức không thở nổi, một tát này, Cố Thịnh không chút nào thương tiếc!

Trong lòng hiện lên một tia khổ sở, Tả Tình Duyệt giương mắt nhìn người đàn ông mình yêu, mình đã yêu sai người rồi sao?

Ánh mắt thê lương ấy khiến lòng Cố Thịnh có chút nhói đau, nắm chặt bàn tay vừa rồi đánh cô, trên mặt cô hiện rõ dấu năm ngón tay đỏ tươi đã tố cáo hành động vừa rồi của hần, không! Hần chỉ muốn dạy dỗ cô, chứ không cố ý dùng sức như vậy!

Nhưng điều đó là do cô tự chuốc lấy, không phải sao?

Hần kiên quyết thu lại sự mềm lòng, không nhìn tới khuôn mặt bi thương của cô, trong mắt xẹt qua một chút tàn nhẫn, "Đừng để tôi nhìn thấy cô nữa!"

Thấy cô, sẽ luôn nhớ tới sự phản bội của cô, hần không dám chắc, lần sau mình có giống vừa rồi không cách nào khống chế lửa giận của mình, trong lòng hần mâu thuẫn, muốn trừng phạt cô, nhìn cô thống khổ, nhưng thời điểm chân chính thấy cô thống khổ, tim của hần cũng đau đớn theo!

Đây rốt cuộc là trừng phạt cô hay là đang trừng phạt mình?

Trong lòng Cố Thịnh khế nguyện rửa, xoay người, không chút lưu luyến ra khỏi cửa, lưu lại Tả Tình Duyệt xụi lơ ngồi dưới đất.

Hần không muốn gặp lại cô, tại sao muốn dẫn cô tới nơi này?

Cô chưa bao giờ biết, thì ra có người vô tình đến thế!

.....

Trong đại sảnh biệt thự của Kiều Nam ở Mỹ.

Không khí cực kỳ đè nén, Kiều Nam nhìn báo cáo trong tay, hung hăng vút văn kiện xuống đất, "Cái gì gọi là không tìm được? Một người sống sờ sờ, làm sao sẽ không tìm được, tiếp tục đi tìm cho tôi!".

Bọn thuộc hạ run rẩy lui ra ngoài, chỉ có chuyện tình liên quan đến Tả tiểu thư, Nam ca mới có thể tức giận như thế, hiện tại, trong lòng bọn họ chỉ có thể cầu nguyện nhanh chóng tìm được Tả tiểu thư, nếu không bọn hần có dự cảm, nhất định Kiều Nam sẽ làm cho cả bang phái gà chó không yên!

Trong phòng lớn như thế chỉ còn lại một mình Kiều Nam, hần như một chú gà trống thua trận ngồi liệt ở trên ghế sofa.

Cả ngày nay, dường như hần đã dùng tất cả các mối quan hệ, đều không tìm được tung tích của Tả Tình Duyệt, hần chỉ đi mua chút đồ chua cho Duyệt Duyệt nhưng khi hần trở lại, nơi đó lại không có một bóng người!

Hần khẩn trương, không ngừng tìm kiếm, tìm khắp tất cả những nơi có thể, đều không tìm được tung tích của cô!

Một mình Duyệt Duyệt sẽ xảy ra chuyện sao?

Cô có thai, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hần nên làm cái gì?

Ánh mắt bỗng chốc ngẩn ra, Kiều Nam càng thêm lo lắng, một quyền hung hăng đánh vào khay trà, đều do hần, nếu không đi mua đồ, vẫn ở bên người Duyệt Duyệt, thì đã không có chuyện cô mất tích!

"Duyệt Duyệt, em không thể có chuyện gì!". Kiều Nam thì thầm, nếu như Duyệt Duyệt xảy ra chuyện gì, hần không có cách nào tha thứ cho mình!

Đúng thời điểm hần không biết nên làm sao, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Kiều Nam nhanh chóng tiếp điện thoại, nghe tiếng "Kiều đại ca" nhu hòa của Duyệt Duyệt từ đầu kia điện thoại truyền đến, Kiều Nam chột ngẩn ra.

"Duyệt Duyệt, bây giờ em ở đâu? Có an toàn không? Cục cứng trong bụng có khỏe không? Mau nói cho anh biết, Duyệt Duyệt, anh đang nói chuyện với em nha!". Kiều Nam không kịp chờ đợi hỏi hàng loạt vấn đề, hần khẩn cấp muốn xác định sự an nguy của Duyệt Duyệt.

"Kiều đại ca. . . .". Thanh âm Tả Tình Duyệt mang theo một tia ghen ngạo, đột nhiên, cô phát hiện, trên thế giới này, vẫn có người quan tâm cô cùng đứa nhỏ trong bụng!

Tay bao trùm ở trên bụng, trên mặt Tả Tình Duyệt hiện lên một nụ cười khổ sở, ở trong lòng nói với đứa nhỏ: còn có người quan tâm con, mặc dù người kia không phải là cha ruột của con!

"Duyệt Duyệt. . . . Nói cho anh biết em đang ở đâu, anh lập tức tới đón em trở lại!". Một tiếng kêu này của Kiều Nam làm lòng cô vô cùng cảm động, nói xong câu này, thân hình cao lớn của hần đã đi tới cửa.

Tả Tình Duyệt dừng một chút, ánh mắt rơi vào trên bụng của mình, trong mắt xẹt qua một chút kiên định, cô phải vì mình làm ra một sự lựa chọn, "Kiều đại ca, em ở chỗ Cố Thịnh, em. . . . Anh có thể dẫn em rời đi sao? Em sợ. . . .". Hít thở sâu một cái, trong đầu hiện ra chuyện nghe được ở phòng ăn.

"Cô ta không xứng sinh đứa nhỏ của anh!"

Cố Thịnh sẽ không để cho cô sinh đứa nhỏ! Nhưng cô lại không thể mất đi bảo bối không dễ có này!

"Em sợ hần sẽ đối với đứa nhỏ bất lợi!". Tả Tình Duyệt không chút để phòng nói với Kiều Nam, cô biết, hiện tại, trừ Kiều Nam, không có ai cô có thể nhờ giúp đỡ, mà Kiều Nam nhất định sẽ không chút do dự giúp cô!

Đôi mắt màu lục của Kiều Nam xẹt qua một chút tối tăm, Cố Thịnh? Nhanh như vậy Cố Thịnh đã tìm ra cô?

Thực ra, hần đã sớm biết nơi ở của Cố Thịnh, lại chậm chạp không nói cho Duyệt Duyệt biết, chỉ hy vọng có thể sớm chữa khỏi tay của cô, nhưng không nghĩ đến việc Cố Thịnh sẽ tìm được Tả Tình Duyệt!

Đối với đứa nhỏ bất lợi? Hần nghe được sự hoảng sợ của Duyệt Duyệt, cô quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng như thế, coi nó như mạng sống của mình, luôn bảo vệ đứa nhỏ đó! Mà hần. . . .

Chỉ cần là cô muốn, hần sẽ thỏa mãn ý nguyện của cô!

"Em đừng sợ! Anh lập tức tới tìm em"

Chương 142: Để tôi yêu cô 'thật nhiều'

Tả Tình Duyệt cảm điện thoại ngăn người, đây chính là lựa chọn của mình sao?

Cuối cùng vẫn còn lựa chọn rồi đi Cố Thịnh vì em bé!

Trong lòng trôi lên một chút khổ sở, tại sao hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh cô, cô phải chọn ra một người? Bất đắc dĩ nhắm mắt lại, không có cách nào!

Người đàn ông cô yêu không cần cô sinh con cho hắn! Mà cô lại không thể trơ mắt nhìn em bé trong bụng mình bị bất kỳ nguy hiểm!

Trong đầu hiện ra gương mặt sắc bén của Cố Thịnh, sợ hãi và lo lắng tựa như một tấm lưới lớn vô hình, càng lúc càng giương lớn về phía cô, tựa hồ muốn cắn nuốt cô.

Thì ra đau lòng mãnh liệt như vậy!

Cô hy vọng có thể có được tình yêu của hắn dường nào, nhưng rốt cuộc lại hóa thành bọt nước, thì ra là chỉ là một giấc mộng!

Cô hy vọng mình có thể sinh con cho hắn dường nào, nhưng, nhưng hắn lại khinh thường!

Cô bị bi thương và khổ sở bao phủ, không chút nào chú ý tới ở trong phòng, đã có thêm một người đàn ông, người nọ lảng lảng nhìn cô, trên mặt mang tức giận kinh người, tựa hồ muốn thiêu hủy người khác!

Đột nhiên, trên cổ truyền tới một sức lực khổng lồ khiến Tả Tình Duyệt cau mày, kinh dị mở mắt ra, đột nhiên đối mặt cặp mắt âm lãnh của Cố Thịnh.

"Thịnh. . ." Tả Tình Duyệt gian nan kêu tên của hắn, hắn trở về lúc nào? Tại sao hắn đột nhiên tức giận dữ như vậy? Cô làm gì sai sao?

Đột nhiên thức tỉnh, Tả Tình Duyệt lập tức hiểu rõ ra, mà lời nói của Cố Thịnh cũng xác nhận suy đoán của cô.

"Rất ngọt ngào?" Thanh âm Cố Thịnh tựa hồ từ địa ngục truyền tới, lộ ra quỷ mị làm cho lòng

người lạnh lẽo, người phụ nữ đáng chết!

Cả ngày, hấn xử lý công sự cũng không yên lòng, trong đầu không ngừng hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, cho dù là người phụ nữ này phản bội mình, hấn vẫn thời khắc khắc nghĩ tới cô, hấn thế nào? Hả gặp ma rồi sao?

Hủy bỏ một cuộc xã giao, Cố Thịnh không kịp chờ đợi về tới đây, dọc theo đường đi, hấn tự nói với mình, hấn không phải muốn gặp cô, mà là muốn xác định cô có còn an phận ở nhà không!

Nhưng, trở lại lại nghe thấy cô trò chuyện với Kiều Nam!

Người phụ nữ ghê tởm, cô cư nhiên dùng giọng nói dịu dàng như vậy kể khổ với Kiều Nam!

Người phụ nữ đáng chết, cư nhiên thương lượng muốn rời khỏi với gian phu của cô!

Hừ! Muốn rời khỏi vậy sao? Cô nghĩ quá đơn giản!

"Thịnh, cầu xin anh buông tôi ra, tôi sắp. . . không thở. . . được." Tả Tình Duyệt cố gắng đẩy tay bóp cổ mình của hấn ra, Cố Thịnh trước mắt thật là đáng sợ! Cô có dự cảm, hấn sẽ giết mình không chút do dự!

Trong lòng chợt lạnh, Tả Tình Duyệt theo bản năng cau mày, cô không thể chết được! Không thể để cho hấn tiếp tục tổn thương cô!

Nghĩ tới đây, cô càng thêm xác định quyết định mới vừa rồi của mình!

"Thả cô ra? Thả cô ra để cô như hình với bóng với tình nhân của cô sao?" Cố Thịnh không ngừng gia tăng sức lực, nhìn mặt bởi vì hít thở không thông mà trở nên tái nhợt của cô, trong lòng nổi lên khoái cảm trả thù.

"Kiều đại ca, anh ấy không phải. . ."Tả Tình Duyệt vội vàng muốn giải thích, nhưng, giải thích của cô đối lấy sự châm chọc nhiều hơn của Cố Thịnh.

"Kiều đại ca? Xem, cô gọi thật là thảm thiết!" Cố Thịnh hoàn toàn bị lửa ghen khống chế, lý trí từ từ bại đề, giờ phút này, hấn chỉ muốn nói với người phụ nữ trước mắt, hấn mới là chồng của cô, hấn mới là trời của cô! Cô là của hấn, cả đời đều chỉ có thể là của hấn!

Con người thâm thúy bỗng chốc căng thẳng, Cố Thịnh buông lỏng cổ của Tả Tình Duyệt ra, lôi kéo cổ tay của cô, hung hăng đẩy cô ngã ở trên ghế sofa, Tả Tình Duyệt theo bản năng dùng đôi tay bảo vệ bụng của mình, đầu lại không cẩn thận đụng phải cạnh bàn trà kế ghế sofa,

lập tức có dòng máu tươi từ trán của cô chảy xuống.

Tả Tình Duyệt không cảm thấy đau, giờ phút này, trong lòng của cô chỉ muốn bảo vệ tốt đứa nhỏ trong bụng!

Khóe miệng Cố Thịnh nở nụ cười lạnh, xem cô quý nghiệt chủng trong bụng cỡ nào!

Ngay cả mình cũng không để ý sao? Ánh mắt từ vết thương trên trán cô từ từ chuyển qua phần bụng cô đang dùng đôi tay bảo vệ, từng bước từng bước đến gần Tả Tình Duyệt.

Tả Tình Duyệt co rúc thân thể, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Đột nhiên, thân hình cao lớn của Cố Thịnh đặt lên thân thể Tả Tình Duyệt, bàn tay không chút nào thương tiếc xé rách áo trên người cô, rẹt một tiếng, y phục theo tiếng mà rách, một con lạnh lẽo vọt qua da thịt trần trụi trước ngực cô.

"Anh muốn làm gì?" Tả Tình Duyệt che chở trước ngực của mình, tựa hồ có thể dự liệu được chuyện hắn sẽ làm tiếp.

"Cô cứ nói đi? Bà xã của tôi!" trong mắt Cố Thịnh xẹt qua quỷ quyết, cúi người hung hăng cắn ở trên cổ của cô, tựa hồ muốn phát tiết lửa giận trong lòng ra ngoài, hắn thật muốn ăn cô từng miếng từng miếng vào trong bụng, như vậy, cô sẽ không thương lượng rời khỏi mình với tên đàn ông khác.

"Không! Đừng!" Tả Tình Duyệt bị đau, cô muốn giãy giụa, nhưngà, sợ sức lực của mình không cẩn thận thương tổn đứa nhỏ trong bụng, chỉ có thể thừa nhận nụ hôn thô bạo kia, mặc cho hắn lưu lại từng dấu răng làm cô đau đớn trên người cô.

"Đừng? Cô quên nghĩa vụ của một người vợ rồi sao? Hay là cô hi vọng hiện tại đè ở trên người cô là Kiều đại ca của cô?" Cố Thịnh kéo ra tất cả y phục trên người cô, ánh mắt chạy ở trên người của cô, đáng chết! Thân thể của cô vẫn xinh đẹp như vậy!

Kiều đại ca? Tả Tình Duyệt theo bản năng lắc đầu, muốn nói cho hắn biết, cô và Kiều Nam thật không có cái gì, nhưng, Cố Thịnh không cho cô bất cứ cơ hội nào.

Bá đạo hôn môi của cô, càng rõ biểu đạt sự đoạt lấy của mình, vừa nghĩ tới thân thể của cô đã từng bị nam nhân khác nhìn như vậy, hôn như vậy, lửa giận trong lòng của Cố Thịnh liền bùng lên, động tác thô bạo không có chút thương tiếc nào, phân. Đẩy ra hai chân cô, thả ra dục vọng của mình, không chút do dự xông vào thân thể chưa chuẩn bị của cô.

"A. . ." Đau đớn khiến Tả Tình Duyệt cau mày, cô cảm thấy mình sắp bị xé ra, nhưng, người

đàn ông trên người giống như là cố ý muốn khiến cô đau đớn, không chờ đợi cô thích ứng, đã đâm vào thân thể của cô từng cá, mỗi một lần đều mang theo ý hủy diệt, xông vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô.

"Đau không?" Cố Thịnh thở gấp, nhìn cô nhú chặt lông mày, nhẹ giọng nỉ non ở bên tai của cô, "Đau liền kêu ra, để cho tôi biết cô rất đau!"

Tả Tình Duyệt cố nén, cơ hồ muốn nghiến chặt đôi môi, nhìn thân thể không ngừng phập phồng trên người, trong não vang lên lời nói của bác sĩ, đột nhiên ngẩn ra, thân thể của cô vẫn không thể chịu đựng hoan ái quá kịch liệt!

"Cầu xin anh, đừng như vậy, cầu xin anh, buông tôi ra. . ." Tả Tình Duyệt khổ khổ cầu khẩn, cô sắp không chịu nổi, hôm nay Cố Thịnh kịch liệt hơn bao giờ hết, trong lòng của cô mơ hồ có dự cảm không tốt.

"Hừ! Để cho anh yêu em thật nhiều!" khóe miệng Cố Thịnh nhếch lên nụ cười lạnh lùng, giống như một ác ma tái thế, đè xuống sự thương tiếc cô trong lòng. Dữ dội chiếm lấy thân thể của cô.

"Không. . . . . Đừng. . . . ."

Trong lòng trôi lên một tia tuyệt vọng, yêu sao? Tại sao cô cảm thấy đều là hận và trả thù?

Chương 143: Đối Với Em Anh Không Đành Lòng!

"Tôi ..... thật muốn ..... hận anh!" Tả Tình Duyệt nhìn thẳng vào đôi con ngươi bén nhọn của Cố Thịnh, hai tay đẩy lồng ngực kiên cố của hắn, nhưng sức lực của cô ở trước mặt hắn như kiến cào lay cây, không đáng được nhắc tới.

"Hận? Người nên hận là tôi, cô có tư cách gì hận?" Cố Thịnh hung hăng nắm cầm cô, hận không thể đem cô bóp nát, người đàn bà trác nết này còn dám nói hận hắn, dường như đây là chuyện buồn cười nhất hắn nghe được trên đời này!

Động tác phía dưới lần nữa tăng lên, mỗi lần đều mang đau đớn đến cho cô, bàn tay đi tới bụng cô nhẹ nhàng vuốt ve, nhưng lại khiến Tả Tình Duyệt sinh ra một loại ảo giác, hình như hắn đã biết bí mật trong bụng cô! Sao có thể như thế.

Trong lòng đột nhiên căng thẳng, Tả Tình Duyệt theo bản năng đẩy tay hắn ra.

"Sao? Tôi không thể sờ chỗ này sao?" Cố Thịnh tà tứ nhếch miệng, ánh mắt trở nên tối tăm,

chỗ này mang theo chứng cứ phản bội của cô ấy, cô ấy sợ mình phát hiện sao? Nghĩ đến những gì mới vừa rồi nghe cô nói với Kiều Nam.

‘Sợ hắn sẽ gây bất lợi cho đứa bé trong bụng cô!’

Linh cảm của phụ nữ quả nhiên là nhạy!

“Vậy chỗ này của cô có bí mật gì không thể cho người khác biết sao?” Bàn tay Cố Thịnh lần nữa rơi vào trên bụng cô, động tác vẫn rất nhẹ, lại đưa đến thân thể Tả Tình Duyệt lạnh run.

"Không. . . . Không có!" Tả Tình Duyệt theo bản năng chối bỏ, ánh mắt tránh né, trong lòng mơ hồ bất an, hắn phát hiện rồi sao?

"Không có sao? Nhưng tôi lại cảm giác chỗ này có gì đó không giống?" Cố Thịnh nhíu mày, liếm hạ mi mắt, che kín sát ý chợt lóe lên, con đàn bà đáng chết này còn muốn lừa gạt hắn sao?

Cô quá ngây thơ rồi! Chỉ bằng cô mà có thể đem hắn lừa gạt đến gió thổi không lọt sao? Nếu cô muốn cứ như vậy chơi tiếp vậy hắn sẽ thành toàn cho cô, nhưng hậu quả phải do một mình cô gánh chịu!

“Chắc là ảo giác của tôi, nếu không tôi còn tưởng trong chỗ này đang mang cốt nhục của tôi!” Hung hăng khẽ cắn trên bụng cô, một giây kế tiếp Tả Tình Duyệt đau kêu thành tiếng, đồng thời trên cái bụng bằng phẳng tuyết trắng cũng đột nhiên hiện lên một dấu răng thật sâu.

Tả Tình Duyệt không còn kịp đi chú ý đau đớn trên người, cô chỉ biết, không thể để cho Cố Thịnh biết chuyện cô mang thai! Một khi bị phát hiện hắn nhất định sẽ không lưu lại đứa bé!

"Không, không có con. . . . Không có con!" Giống như là không kịp chờ đợi muốn cho hắn tin tưởng, Tả Tình Duyệt trong mắt của tràn đầy vội vàng, cô không còn kế sách nào chỉ có chủ động đến gần, hôn thân thể hắn, trêu chọc dục vọng của hắn, tới dòi đi sự chú ý của hắn.

Đột nhiên xuất hiện nhiệt tình khiến hận ý trong mắt Cố Thịnh càng đậm, khóe miệng nâng lên một nụ cười giễu cợt, chợt dạ sao? Quả nhiên là chợt dạ!

Con đàn bà đáng chết này không tiếc chủ động dẫn dụ mình, kéo đi sự chú ý của mình!

Động tác của cô mặc dù không lưu loát nhưng đáng hận chính là hắn lại không chịu nổi sự trêu đùa của cô, hắn không thể không thừa nhận sự thật này, cô có thể dễ dàng khống chế thân thể hắn!

Trong lòng không khỏi khẽ nguyên rửa ra tiếng, trong phòng một cuộc hoan ái mang theo trả thù đang diễn tiến. Cường đoạt thịnh yển vẫn tiếp tục, vẫn từ trên ghế salon lan tràn đến bàn ăn, lại kéo dài đến thảm, trong phòng khách mỗi một chỗ đều để lại dấu vết hoan ái của họ. Cố Thịnh dường như là cố ý không cho cô có bất kỳ cơ hội thở dốc nào, chiếm lấy thân thể tốt đẹp của cô không biết bao nhiêu lần.

Thậm chí hấn hi vọng, sẽ dùng phương thức này giết nghiệt chủng trong bụng cô, nhưng đến cuối cùng hấn vẫn thất vọng!

"Quả nhiên là mạng lớn!" Cố Thịnh hơi híp mắt, nhìn cô gái ngủ mê man trên thảm trải sàn, trên thân thể trần truồng hiện đầy dấu vết hấn cố ý làm ra, có thể nói là thê thảm không nỡ nhìn, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia thương tiếc, hấn mới vừa rồi không phải quá thô bạo chứ?

Đáng chết! Cố Thịnh nhận thấy được mình đồng tình và để ý lập tức hung hăng đẩy ra, hấn sao vậy? Không thể đồng tình cô!

Hấn phải hận cô, phải xem cô chịu hành hạ!

Cuối cùng nhìn cô một cái, thân hình cao lớn của Cố Thịnh đi vào thư phòng, trong con ngươi thâm thúy ngưng tụ lại một tia âm trầm, lúc này Kiều Nam nhất định là đang chạy tới chỗ này đi?

Muốn mang đàn bà của hấn đi?

Hít thật sâu một hơi, Cố Thịnh móc điện thoại ra bấm dãy số của An Điền, "Lập tức chuẩn bị chuyên cơ về nước!"

"Vâng tổng tài." An Điền ở đầu dây bên kia không hỏi cái gì, hấn đi theo tổng tài nhiều năm như vậy, hấn mơ hồ biết tổng tài đột nhiên quyết định ở lại Mỹ là bởi vì tổng tài phu nhân, mà lần này đột nhiên quyết định về nước hình như tổng tài phu nhân cũng không thoát khỏi quan hệ.

"Mặt khác sắp xếp người đi chặn một người cho tôi, tôi chỉ muốn trì hoãn hấn một khoản thời gian là được!" Cố Thịnh lạnh lùng phân phó, trong mắt xẹt qua một tia sáng sắc bén.

Sắp xếp xong tất cả, Cố Thịnh lần nữa xuất hiện ở trong phòng khách, thay Tả Tình Duyệt đang hôn mê dọn dẹp thân thể. . . . .

. . . . .

Tả Tình Duyệt chậm rãi tỉnh lại, thân thể khẽ động, liền dắt ra một tia đau đớn, giữa hai chân giống như chướng ngại vật bị xe đè nát vậy đau nhức không dứt.

"Đã tỉnh rồi hả?" Thanh âm lạnh lùng không có chút nhiệt độ nào.

Tả Tình Duyệt nghiêng đầu nhìn sang, đột nhiên nhìn thấy Cố Thịnh ngồi ở chỗ cách mình chừng một bước ngắn, mà trên ngực của hắn, có một phụ nữ đang tựa sát, chị họ của cô, Tôn Tuệ San!

Tim bị đâm đau đớn, khẽ cau mày, rõ ràng đã thấy qua hình ảnh bọn họ ân ái vô số lần, sao cô vẫn không thể thích ứng đây?

"Đây là đâu?" Tả Tình Duyệt nhìn bốn phía, không phải ở trong nhà trọ!

"Trên máy bay, chúng ta đang về nhà !" Giọng điệu của Tôn Tuệ San dịu dàng tựa hồ có thể chảy ra nước, nhàn nhạt nhìn Tả Tình Duyệt một cái, nhìn đến dấu vết trên người cô dù đã mặc quần áo cũng không thể che lấp được, trong lòng sinh ra nồng đậm ghen tỵ.

Một đôi tay không an phận ở trên người Cố Thịnh dao động, cố ý kích thích Tả Tình Duyệt.

Về nhà? Họ phải về A thị sao?

Nhưng . . . . .

Đột nhiên nhớ tới Kiều Nam sẽ đến đón cô, cô bây giờ rời đi Kiều Nam biết không?

Nhận thấy được ánh mắt của cô, Cố Thịnh trong mắt xẹt qua một tia không vui, theo bản năng nắm chặt đôi tay, con đàn bà đáng chết, nghĩ tới người đàn ông kia sao?

"Thịnh, anh thật là xấu, anh xem anh đem em họ làm một mẻ, sao có thể đối đãi với Duyệt Duyệt thô bạo như vậy? Em còn tưởng rằng anh chỉ lưu lại trên người phụ nữ dấu hôn, lại không ngờ rằng của anh bén nhọn như vậy, em họ chắc là rất đau? Lần sau anh thử cắn trên người em vài cái, có được không? Tôn Tuệ San mập mờ vói vào trong tây trang của Cố Thịnh dán chặt lồng ngực rắn chắc của hắn, người đàn ông này có sức hút như vậy, nhưng cô lại không chiếm được!

Tại sao chỉ có Tả Tình Duyệt có đãi ngộ đó!

Nhìn những dấu vết trên người cô ta thật làm cô đổ kị đến nổi điên!

Cố Thịnh khẽ cau mày, biết Tôn Tuệ San đùa giỡn, trong lòng châm chọc, người chị họ của Tả Tình Duyệt thật đúng là hận cô !

"Cô ấy và em không giống nhau!" Cố Thịnh nhàn nhạt nói xong, hần hiện tại trừ Tả Tình Duyệt, đối với người nào đều không có hứng thú, những phụ nữ khác trong mắt hần chẳng là cái gì!

Nhưng hần đột nhiên nghiêng mắt nhìn đến vẻ mặt tái nhợt của Tả Tình Duyệt, trong lòng ngẩn ra, đột nhiên xoay người nâng cằm Tôn Tuệ San lên khoe miệng nâng lên một chút ý cười , "Đối với em anh không đành lòng!"

Chương 144: Hần cố ý làm khó dễ, cô cố gắng kiên trì

"Thịnh. . . ." Tôn Tuệ San không ngờ hần sẽ phối hợp như vậy, ánh mắt như có như không lướt qua Cố Thịnh, nhìn về phía Tả Tình Duyệt, trong lòng mang theo vài phần đắc ý, ha ha, sắc mặt lại tái nhợt mấy phần rồi sao! Nhìn dáng dấp giống như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu vậy!

Cô không biết nên đồng tình cô ta hay nên ghen tỵ với cô ta, bị một người đàn ông mình yêu tổn thương như vậy nhất định rất khó chịu!

Nhưng cô thật sự rất vui khi thấy cô ta bị thương, dù sao thứ cô không có được cũng không muốn cho người khác dễ dàng đạt được!

Càng thêm không chút kiêng kỵ đụng vào thân thể Cố Thịnh, "Thịnh, em thật yêu anh! Anh đối với em thật tốt!"

Đối với cô ấy thật tốt a!

Tả Tình Duyệt ngay cả một nụ cười khổ cũng không nặn ra được, bên tai không ngừng vang lên câu nói vừa rồi của Cố Thịnh với Tôn Tuệ San.

"Đối với em, anh không đành lòng!" Không đành lòng? Nếu như nói những lời này với cô cô sẽ vui đến cỡ nào a!

Cô tình nguyện vì những lời đó bỏ ra tất cả của cô!

Nhưng người mà hắn thương yêu không phải cô mà là chị họ của cô!

Nghiêng người sang, thẩn thờ nhìn nơi nào đó, bên tai những lời tâm tình của bọn họ vẫn không ngừng, ngay lúc này cô thật hi vọng mình không nghe được, như vậy sẽ không đau đớn!

Cố Thịnh thấy bóng lưng tiêu điều của cô tâm nhất thời lại chấn động một cái, cô dường như rất gầy yếu, tấm lưng đó làm anh có chút không vui.

“Thịnh, chúng ta qua bên kia có được không?” Tôn Tuệ San nhận thấy được sự chú ý của anh không còn ở trên người mình, muốn kéo tinh thần anh trở về lại bị Cố Thịnh không dấu vết đẩy ra.

“Anh có chút mệt.” Cố Thịnh nhắm mắt lại không để bóng lưng của Tả Tình Duyệt nhiễu loạn suy nghĩ của anh nữa, cũng không muốn thấy khuôn mặt không thuộc về Tả Tình Duyệt vẫn không ngừng đối mình hiển thị

Mặc dù Tôn Tuệ San không cam lòng nhưng cũng không dám quá mức can rở ở trước mặt Cố Thịnh, cô biết, mặc dù cô có thể ở bên cạnh Cố Thịnh hoàn toàn là vì người đàn ông này muốn lấy cô ra để kích thích trả thù Tả Tình Duyệt, cho nên cô không vội, chỉ cần một ngày Cố Thịnh còn hận Tả Tình Duyệt cô vẫn sẽ có cơ hội ở bên cạnh anh ta, không chỉ có như thế, cô còn có thể lợi dụng thật tốt cơ hội hiếm có này khiến Tả Tình Duyệt thống khổ!

Ai bảo cô ta may mắn như vậy có người đàn ông này yêu!

Ngay cả Kiều Nam bá chủ xã hội đen cũng si mê cô ta, vóc dáng của ta thật sự hấp dẫn vậy sao?

Người có hấp dẫn hơn nữa cũng biết đau khổ, không phải sao?

Tả Tình Duyệt không biết sao trở lại ngôi nhà đã rời đi hơn mười ngày, nhìn một cảnh vật quen thuộc cô thế nhưng cảm thấy cực kỳ xa lạ.

Nhà? Nơi này còn là nhà của cô sao?

Thận trọng vuốt ve bụng, có lẽ ở ngày Cố Thịnh đem Tôn Tuệ San mang vào bắt đầu nơi này cũng đã không hề thuộc về cô nữa, mà cô lại ngây ngốc tự lừa gạt mình, không chịu nhìn rõ thực tế.

Hôm nay cô đã nhìn rõ ràng, muốn rời khỏi rồi, nhưng Cố Thịnh sẽ cho phép sao?

Biết người biết ta. Cô hiểu rõ năng lực của Cố Thịnh, hẳn nói qua, cô cả đời là người phụ nữ của hắn, cô liền nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, nhưng là. . . .

Cô mệt mỏi, mệt mỏi thật sự, muốn thoát đi, bụng sẽ ngày một lớn lên, cuối cùng sẽ có một ngày cô gánh không nổi điều bí mật này!

Cô không muốn ngày đó đến, tận mắt nhìn cha của đứa bé tự tay phá hủy bảo bối quan trọng nhất của cô!

"Phu nhân, chủ nhân nói tối nay muốn ăn cá, bảo cô chuẩn bị một bữa tiệc toàn cá."

Quản gia đi tới trước mặt Tả Tình Duyệt, truyền lại chuyện vừa rồi Cố Thịnh gọi điện thoại thông báo, khiến Tả Tình Duyệt đang lâm vào trầm tư đột nhiên thức tỉnh.

"A, được." Tả Tình Duyệt nhìn một chút xem đã là lúc nào, sắp tối rồi sao? Thời gian trôi qua nhanh như vậy?

Cô thiếu chút quên mất, ở trong căn nhà này cô còn một thân phận khác —— nữ giúp việc!

Yên lặng đi vào phòng bếp, một hồi mùi tanh gay mũi liền đập vào mặt, trong dạ dày một hồi sôi trào, Tả Tình Duyệt theo bản năng vọt vào toilet, nằm ở trên bồn rửa không ngừng nôn ọe, thật vất vả mới giảm bớt, Tả Tình Duyệt lần nữa đi vào phòng bếp, mùi tanh vẫn làm cho cô cực kỳ khó chịu.

Nhìn trong phòng bếp cá còn chưa xử lý, sắc mặt Tả Tình Duyệt trở nên tái nhợt, Cố Thịnh cố ý sao?

Chẳng lẽ anh ta thật biết mình mang thai? Trong lòng trầm xuống, thân thể xụi lơ đi xuống, chống lên cánh cửa, Tả Tình Duyệt không dám tiếp tục nghĩ thêm, không, hẳn không biết! Cô không ở trước mặt hắn lộ ra bất kỳ sơ hở nào, không phải sao?

Nghĩ đến ngày đó, lúc hắn thô bạo đoạt lấy cô, hỏi mấy câu kỳ quái kia, cô lại không xác định rồi, nếu quả như thật phát hiện, hẳn nhất định lôi kéo mình đi bệnh viện, không phải sao?

Tả Tình Duyệt không ngừng đối mình xây dựng tâm lý, hẳn chỉ là đang thử dò xét mình! Nhất định là đang thử dò xét mình!

Cô không thể lộ ra bất kỳ sơ hở, hít thật sâu một hơi, mùi tanh gay mũi này cơ hồ làm cô lần nữa muốn nôn ra ngoài, nhưng là, cô cố gắng cố nén, ngừng thở, bức bách mình không đi để ý những thứ mùi vị làm cho cô khó chịu.

Kể từ Cố Thịnh để cho cô xử lý ba bữa cơm bắt đầu, trong phòng bếp cũng đã không còn những người khác xuất hiện, tất cả tất cả cô đều phải tự mình làm.

Khi từng giây từng phút qua đi Tả Tình Duyệt mấy lần chịu không nổi không ngừng nôn ọe, trong lòng vô cùng đau đớn, Tả Tình Duyệt thở dài, "Bảo Bảo, con phải đứng về phía mẹ, nhất định phải ráng gượng!"

Không biết có phải những lời cô nói có tác dụng, hay là cô đã thích ứng với loại mùi vị này, sau đó cô cũng không còn khó chịu như lúc mới bắt đầu, khi một bữa tiệc toàn cá được bày ra trên bàn, Tả Tình Duyệt cảm giác mình cơ hồ tróc một lớp da.

Nhưng cô lại cười, chỉ cần trong lòng có kiên trì, chuyện gì đều sẽ tốt lên!

Nhìn cửa một chút trời đã tối rồi, Cố Thịnh vẫn chưa về sao?

Cô đang mong đợi cái gì? Biết rõ Cố Thịnh trở lại, nhất định sẽ cố ý bới móc, cô sao lại có thể mong đợi hắn về sớm!

Lắc đầu thở dài, Tả Tình Duyệt quyết định thừa dịp này trở về phòng khách nghỉ ngơi, gần đây thân thể cô càng ngày càng dễ dàng mệt mỏi, hiện tại cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Nhưng khi cô đi ra phòng ăn, lúc bước qua đại sảnh bóng dáng của Cố Thịnh liền xuất hiện ở tận cửa ra vào, Tả Tình Duyệt trong lòng cả kinh, anh ta đã về!

Mà đi theo bên cạnh anh không phải là Tôn Tuệ San mỗi ngày vẫn đi bên cạnh anh, mà là ba người đàn ông khô ngô tuần tú khác.

Cô gặp qua, một người là Sở Phàm đã từng băng bó vết thương cho cô, một người là người đàn ông xa lạ đêm tân hôn!

Trong lòng hâm mộ trầm xuống, cả người xẹt qua một tia lạnh như băng, theo bản năng lui về phía sau một bước, cô không còn kịp đi xem một người đàn ông khác là ai, liền lập tức cúi thấp đầu.

"Chị dâu, đã lâu không gặp!" Tiết Lâm Phong thân thiện tiến lên chào hỏi, thấy cô đối với mình tựa hồ có điều sợ hãi, trong lòng mơ hồ hiểu, nhất định là cô ở đêm tân hôn bị dọa đến không nhẹ, nhưng cuối cùng hắn không có tiếp tục chơi, không phải sao?

Cô cũng không đến nỗi sợ hãi như vậy a! Làm như hắn là ác ma vậy!

Hắn đương nhiên không biết, Cố Thịnh ở sau lưng động tay động chân như thế nào, trong ý thức Tả Tình Duyệt, vẫn luôn cho là đêm hôm đó cùng cô một chỗ vượt qua đêm tân hôn chính là Tiết Lâm Phong anh!

"Đứng lại!" Tả Tình Duyệt xoay người muốn chạy trốn, lại bị Cố thịnh ở sau lưng gọi lại. . . .

Chương 145: Xúc động ôm cô vào lòng

Tả Tình Duyệt bỗng dừng lại, trái tim run rẩy, trong mắt đầy sợ hãi, giống như phía sau lưng có thú dữ đang nhìn chằm chằm cô.

"Cô đi đâu vậy?" Cố Thịnh chậm rãi đến gần Tả Tình Duyệt, đôi mắt sắc bén híp lại, hắn biết cô đang sợ! Trong lòng trào dâng cảm giác khoái cảm trả thù, tràn ngập khinh thường, người đàn bà đáng chết! Sao cô ta dám để ý tới nhiều đàn ông đến vậy?

Nghĩ tới đây, thái độ Cố Thịnh càng thêm lạnh lùng.

"Em. . . . Em cảm thấy không khỏe, nghỉ. . . . nghỉ em nên về phòng nghỉ ngơi" cơ thể Tả Tình Duyệt run rẩy, giọng nói vừa rồi bên tai khiến cô sợ hãi, khiến cô nhớ về đêm tân hôn nhục nhã đó.

"Khách tới nhà, cô là phu nhân của tôi, đứng ra nên ở đây tiếp khách mới phải phép chứ" Cố Thịnh ôm lấy Tả Tình Duyệt vào lòng, ép cô nhìn thẳng vào mặt mấy người đàn ông.

Phu nhân? Tả Tình Duyệt trong lòng cười khổ, cô còn là phu nhân?

Hay đúng hơn từ trước tới giờ cô đâu phải một thành viên của cái gia đình này!

Cô biết, Cố Thịnh cố ý muốn ép cô ở lại, để cô nếm trải đau khổ, nhục nhã, nhớ tới lần Tiết Lâm Phong đưa hắn say khướt trở về nhà, cô cũng sợ hãi như vậy. Nhưng chính sự dịu dàng cùng yêu thương của Cố Thịnh lúc ấy đã xua tan hết sợ hãi trong cô.

Nhưng giờ đây, hắn cố tình tạo đau khổ cho cô, không có được tình yêu, cô không xứng đáng được tôn trọng đến vậy sao? Thậm chí còn chẳng xứng để hắn thương tiếc.

Cố Thịnh! Anh có ý thức được rằng mình quá tàn nhẫn rồi không?

"Cố tổng tài, Duyệt Duyệt đã mệt, nên để cô. . . ." Một giọng nói ôn hòa truyền vào tai Tả Tình Duyệt, cô chợt giật mình, vội nhìn về phía phát ra tiếng nói đáp lại cô là một đôi mắt đầy quan tâm, là hần! Cận Hạo Nhiên!

Sao anh ấy cũng ở đây?

"Vợ tôi không yếu đến vậy đâu, anh nói không đúng rồi, phải không bà xã!" Cố Thịnh cắt đứt câu nói của Cận Hạo Nhiên, đôi mắt sắc bén bắn ra ánh sáng khác thường, hần biết Cận Hạo Nhiên chắc chắn sẽ tới với mục đích là gặp người đàn bà này.

Tốt thôi, hần sẽ cho Cận Hạo Nhiên sáng mắt ra!

Nghĩ tới trước đây Cận Hạo Nhiên cũng từng có quan hệ mập mờ với Tả Tình Duyệt, ánh mắt Cố Thịnh càng thêm đen tối. Cố Thịnh tự hỏi nếu Cận Hạo Nhiên biết hần đang yêu và quan tâm người phụ nữ đang mang thai con của kẻ khác thì Cận Hạo Nhiên có đau đớn như mình, có cảm giác muốn hủy diệt tất cả như Cố Thịnh không?

Sắc mặt Cận Hạo Nhiên tái xanh, lo lắng nhìn Tả Tình Duyệt, sắc mặt cô trắng bệch, rõ ràng là không khỏe?

Nhìn cô còn yếu hơn lúc trước khi ở bệnh viện!

Có chuyện gì đã xảy ra với cô? Tại sao trong mắt của cô, hần không còn thấy ánh sáng nữa, bao phủ nơi đó chỉ là tuyệt vọng, chán nản?

Kiểu Nam đâu? Cận Hạo Nhiên trong lòng có thật nhiều câu hỏi muốn được giải đáp, thời gian này hần đang dành hết tâm trí chữa trị cho Cố Tâm Ngữ, không quan tâm đến Duyệt Duyệt, hần tự trách bản thân.

"Em cảm thấy khỏe hơn rồi" Cảm thấy trong lời nói của Cố Thịnh ẩn chứa tức giận, Tả Tình Duyệt miễn cưỡng tươi cười, nếu hần cố ý khiến cô khổ sở vậy cô để hần toại nguyện!

Cũng tốt thôi!

"Ăn tối trước đã! Hãy thử tay nghề nấu nướng của vợ tôi, cô ấy nấu nướng rất ngon đấy!" Cố Thịnh khéo miệng cười yếu ớt, bày ra bộ dạng hiếu khách, nắm tay Tả Tình Duyệt đi tới phòng ăn tự mình kéo ghế cho cô ngồi xuống, hần sẵn sóc Tình Duyệt nhưng trong mắt là bóng tối như ác ma, cô cảm thấy như đang ngồi ăn bên cạnh một đồng lửa vậy vô cùng khó chịu.

Từ đầu đến kết thúc bữa ăn, cô cảm thấy có vài ánh mắt đang dõi theo mình khiến cô không

dám động đây.

Sau khi ăn xong, Cố Thịnh cùng mọi người tới thư phòng, Tả Tình Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đã được giải thoát khỏi áp lực, Tả Tình Duyệt nhân lúc trời tối, ra ngoài ngồi trên xích đu ở trong vườn, đối mặt với tương lai, cô lại chìm vào những suy nghĩ miên man.

Cô muốn rời khỏi đây, nhưng cô biết, mình trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Cố Thịnh, người duy nhất có thể giúp cô là Kiều Nam thì vẫn bất vô âm tín, thời gian thì cứ trôi đi, Tả Tình Duyệt không biết mình phải làm sao.

"Duyệt Duyệt. . . ." Giọng nói dịu dàng từ phía sau truyền đến, Tả Tình Duyệt không phản ứng, cô đang cố gắng trấn tĩnh, cô biết, Cố Thịnh không cho phép mình làm hấn mất mặt trước mọi người.

"Duyệt Duyệt, em. . . ." Cận Hạo Nhiên đến trước mặt Tả Tình Duyệt, nhìn cô, trong hấn tràn đầy thương tiếc, "Duyệt Duyệt, em gầy quá."

Cô trông tiêu tụy như vậy khiến hấn đau lòng.

"Cận tiên sinh, anh nói đùa phải không, tôi rất khỏe." Tả Tình Duyệt cố bày ra khuôn mặt tươi cười, đối với người đàn ông này, cô có một cảm giác rất quen thuộc. Cô còn nhớ hấn đã giới thiệu bạn bè cho cô biết, kể từ khi rời khỏi nhà bà ngoại, đó là lần đầu tiên Tả Tình Duyệt cảm thấy gần gũi bình thường như vậy, nhưng sau đó cô chẳng còn cơ hội trở về nơi ấy nữa.

"Duyệt Duyệt, em giận anh sao nên mới lạnh nhạt với anh như vậy!" Cận Hạo Nhiên mi mắt hơi nhú, không biết vì sao, hấn cảm thấy giữa hai người dường như càng ngày càng xa, lúc nhỏ, cô dùng giọng nói ngây thơ ngọt ngào gọi hấn 'Tiểu Bối', mấy tháng trước, cô dùng giọng nói dịu dàng gọi hấn Hạo Nhiên, mà bây giờ, chỉ lạnh nhạt Cận tiên sinh!

"Hạo. . . . Hạo Nhiên, anh có khỏe không?" Nhìn khuôn mặt bị thương của hấn, cô không đành lòng, đã lâu không nhìn thấy hấn, hấn nên bên cạnh chữa trị cho Cố Tâm Ngữ chứ!

". . . ." Cận Hạo Nhiên trầm mặc một lúc lâu, hấn có khỏe không? Ngay cả hấn cũng không biết mình có khỏe hay không nữa!

Từ lần ở bệnh viện thấy cô khóc trong ngực Kiều Nam, trong lòng hấn mâu thuẫn, mình có còn đủ tư cách để che chở, yêu thương cô nữa hay không?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười một cách hỗn nhiên, Cận Hạo Nhiên không khỏi khẽ cau mày, bàn tay vô thức xiết chặt.

"Em còn yêu Cố Thịnh sao?" Cận Hạo Nhiên nhìn thẳng vào Tả Tình Duyệt, muốn thấy chút tâm tình trong đôi mắt cô, nhưng gương mặt cô vẫn bình tĩnh, cô không trả lời, nhưng hắn đã hiểu.

"Duyệt Duyệt, Kiều Nam là người đàn ông không tệ!" Cận Hạo Nhiên đột nhiên nói, trong lòng trào dâng khổ sở. Kiều Nam là người dám yêu dám hận, một khi yêu, sẽ không buông tay! Hắn cảm thấy Duyệt Duyệt không hạnh phúc, nếu như cô không nói ra, mình không yêu Cố Thịnh hay cô chán ghét cuộc sống như thế này, hắn cũng sẽ bất chấp tất cả giúp cô rời khỏi Cố Thịnh!

Trong mắt ẩn chứa sự kiên định!

Hay là hắn nên đáp ứng yêu cầu của Cố Thịnh, nhưng hắn cũng muốn thu xếp ổn thỏa cho Duyệt Duyệt!

Nhìn Tả Tình Duyệt, Cận Hạo Nhiên có cảm giác muốn ôm cô vào lòng. Hắn đã làm vậy, kích động ôm cô vào lòng, cảm nhận cô đang ở bên mình, trong lòng trào dâng khổ sở "Hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình, Duyệt Duyệt, em phải luôn hạnh phúc đấy!"

Cận Hạo Nhiên mặc dù không muốn buông, nhưng vẫn buông Tả Tình Duyệt ra, dịu dàng cười nhìn cô.

Chương 146: Vì cô, hắn không ngại giở thủ đoạn hèn hạ

Cô còn yêu Cố Thịnh sao?

Trong màn đêm nơi vườn hoa, Tả Tình Duyệt nhìn theo bóng lưng Cận Hạo Nhiên, cô từng vô số lần hỏi chính mình, sao có thể không thương đây? Cô cũng hi vọng mình không yêu, như vậy thì sẽ dễ dàng buông bỏ, không phải sao?

Cúi đầu, ánh mắt nhìn bụng của mình "Bảo Bối, con nói xem mẹ có nên tiếp tục tình yêu này không?"

Trả lời cô là sự tĩnh lặng, cô thở dài, Tả Tình Duyệt không suy nghĩ những vấn đề khiến mình phiền não nữa, dù cố nghĩ thì cũng chẳng thay đổi được gì không phải sao?

Thư phòng của Cố Thịnh.

Sở Phàm cùng Tiết Lâm Phong ra ngoài, để Cận Hạo Nhiên cùng Cố Thịnh có không gian riêng để trò chuyện, một phòng trăm mặc, gương mặt hai người đàn ông này cũng âm trầm,

không khí như đang bị dồn nén.

"Tôi chấp nhận đề nghị của anh!" Không biết qua bao lâu, Cận Hạo Nhiên đột nhiên lên tiếng, đôi mắt sắc bén ẩn chứa kiên định nhìn thẳng Cố Thịnh, nói cho hắn câu trả lời của mình.

Cố Thịnh nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu vang đỏ, để cho chất lỏng đỏ đẹp mắt ấy vẽ lên thành li những đường cong hàn hảo, nghe hắn nói, Cố Thịnh thoáng trong mắt hiện lên ý không vui, lạnh lùng nói "vì vợ của tôi?"

Vừa rồi, hắn đã nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau trong vườn, vô thức nắm chặt tay, lời nói càng thêm lạnh lùng, "Tiểu Ngữ thích anh, nếu không vì để cho con bé vui vẻ, anh cho rằng tôi để anh ở bên cạnh con bé sao? Tôi sẽ không cho kẻ nào làm tổn thương Tiểu Ngữ, dám làm con bé tổn thương thì sẽ phải trả giá rất đắt, anh hiểu chứ?"

Nếu như vì Tả Tình Duyệt mà tổn thương Tiểu Ngữ, vậy hắn càng không thể tha thứ!

Cận Hạo Nhiên cười khẽ, giọng nói ôn hòa "Cố tổng tài, tôi sẽ không làm bất cứ ai tổn thương cả, nhưng tôi lại có người cần nhờ anh bảo vệ và che chở!"

Cần nhờ che chở và bảo vệ? Cố Thịnh trong lòng dâng lên sự châm chọc, không cần suy nghĩ, hắn cũng biết, người mà Cận Hạo Nhiên nhờ hắn bảo vệ và che chở là ai!

"Anh chỉ cần bảo vệ tốt Tiểu Ngữ là đủ rồi, về phần người kia, không cần anh quan tâm!" Cố Thịnh lạnh lùng mở to mắt, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, từ nơi này nhìn xuống, có thể thấy vườn hoa, trên xích đu, Tả Tình Duyệt vẫn ngồi ở đó.

Tả Tình Duyệt ơi Tả Tình Duyệt! Cô rốt cuộc có sức hấp dẫn thế nào, mà khiến mấy người đàn ông này tất cả đều mê muội hết rồi?

Người đàn bà đáng chết!

"Cố tổng tài, tôi đã nói cho anh biết quyết định của mình, tôi sẽ đối tốt với Tiểu Ngữ, nhưng tôi vẫn có điều kiện của mình!" Cận Hạo Nhiên cố tình bỏ qua dịch ý trông lời nói của Cố Thịnh, hôm nay, nhìn Duyệt Duyệt không vui, hắn muốn làm cái gì đó cho cô.

"Điều kiện?" Cố Thịnh đôi mắt sắc bén híp lại, hắn có linh cảm, cái điều kiện này cùng Tả Tình Duyệt có liên quan tới nhau.

Quả nhiên, khi Cận Hạo Nhiên mở miệng, là ba chữ, "Tả Tình Duyệt!"

Cận Hạo Nhiên giọng vang vang có lực, hướng Cố Thịnh tỏ rõ quyết tâm của mình, "Tôi muốn anh buông tha cho Duyệt Duyệt, để cho cô ấy tự do!"

Cố Thịnh ngó người, hẳn đã nghĩ Cận Hạo Nhiên sẽ có điều kiện được gặp Tả Tình Duyệt nhiều hơn, nhưng không ngờ. . . .

"Ha ha. . . . Cô ấy là phu nhân của tôi! Anh có tư cách gì, lại dám bảo tôi buông tha cho cô ấy? Tự do? Cô không được tự do sao? Cô ấy kể khổ với anh?" Cố Thịnh cười to, trong tay li rượu bị ném mạnh xuống đất, những giọt rượu đỏ thẫm văng tung tóe, thủy tinh vỡ rơi đầy đất.

"Cô ấy ở cùng anh không có hạnh phúc và niềm vui!" Trong đôi mắt ấy là bi thương nồng đậm, khiến hẳn muốn bỏ đi cũng khó khăn biết bao, trước kia Duyệt Duyệt vui vẻ như vậy! Cô có biển rộng, có âm nhạc, còn có 'Tiểu Bối' làm bạn, nhưng là. . . . Cô bây giờ giống như con chim nhỏ, không thoát khỏi cái lồng vàng.

"Không hạnh phúc? Người biết chúng tôi ở trên giường rất hợp nhau không?" Cố Thịnh trong mắt bùng phát khí lạnh, hẳn ghét người đàn ông khác quan tâm cô, giống như đang trút giận, Cố Thịnh cố ý nói mập mờ, kích động người đàn ông trước mặt, hơn nữa muốn nói cho hẳn biết, Tả Tình Duyệt là của hẳn!

"Người cầm mồm!"

"Tại sao phải cầm mồm? Người ghen tỵ? Anh bảo tôi để cho cô ta tự do! Sau đó thì sao? Hai người sẽ cùng bay nhảy sao?" Cố Thịnh lửa giận rực đỏ, chỉ cần vừa nghĩ tới Tả Tình Duyệt dây dưa với nhiều đàn ông như vậy, hẳn không kìm nén được cảm giác muốn giết người! "Người đừng để bề ngoài của cô đánh lừa!"

Cận Hạo Nhiên còn chưa biết việc Tả Tình Duyệt mang thai con của Kiều Nam! Hẳn xúc động muốn nói ra, kích động người đàn ông này, nhưng hẳn liền bỏ đi cái ý định này, chính miệng nói cho người khác biết, vợ của mình mang thai, nhưng lại không phải con của mình, đây đúng là một sự sỉ nhục lớn!

Nghĩ tới đây, trên trán Cố Thịnh nổi gân xanh, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, muốn hẳn buông tha cô? Đừng mơ!

"Anh đúng là bị ghen tuông làm mờ mắt!" Cận Hạo Nhiên khóe miệng nâng lên sự giễu cợt, người đàn ông này không biết trân trọng Duyệt Duyệt thì đúng là một mất mát lớn của hẳn, Duyệt Duyệt là cô gái tốt đẹp như vậy, xứng đáng nhận được tình yêu thương, che chở!

Hai người đàn ông nhìn thẳng vào mắt nhau, một sắc bén bá đạo, một khinh thường nồng đậm.

"Tiểu Ngử bệnh tình đã tốt hơn trước, tôi nghĩ đã đến lúc mình quay về Mỹ rồi" Sau một hồi

trầm lặng, Cận Hạo Nhiên lên tiếng, khoe miệng nâng lên nụ cười ôn hòa, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt Cố Thịnh thay đổi.

"Không được, Tiểu Ngữ không thể tách rời khỏi anh được!" Cố Thịnh lập tức phủ quyết, nhìn đến nụ cười trên mặt hắn, hiểu ra, người đàn ông này muốn dùng Tiểu Ngữ uy hiếp mình sao?

"Thật xin lỗi, nếu điều kiện của chúng ta không thể thỏa thuận, tôi vẫn chưa có trách nhiệm và nghĩa vụ đối tốt với Tiểu Ngữ." Cận Hạo Nhiên giọng nói lạnh như băng, hắn biết Cố Tâm Ngữ là điểm yếu chí mạng của Cố Thịnh, vì Duyệt Duyệt, hắn không ngại giở thủ đoạn hèn hạ, lợi dụng cô gái đáng thương ấy.

"Người. . . ." Cố Thịnh đôi tay nắm chặt, hung hăng trừng mắt nhìn Cận Hạo Nhiên, biết rõ ý đồ của hắn, nhưng lại không thể nào để Tiểu Ngữ gặp nguy hiểm, bây giờ Tiểu Ngữ, trong mắt chỉ có Cận Hạo Nhiên, nếu Cận Hạo Nhiên đột nhiên bỏ đi, khó bảo đảm bệnh tình con bé không tái phát.

Hừ! Cận Hạo Nhiên quả nhiên là người thông minh, hắn muốn phá hủy sự thông minh ấy!

Hít thở thật sâu, Cố Thịnh bình tĩnh dần, khoe miệng nâng lên nhàn nhạt cười, "Tôi có thể buông tha cho Tả Tình Duyệt, nhưng ngươi phải cùng Tiểu Ngữ kết hôn, cả đời chăm sóc, yêu thương con bé!"

Trong đầu Cố Thịnh hiện lên mong ước sinh nhật của Cố Tâm Ngữ' muốn cùng Hạo Nhiên vĩnh viễn ở bên cạnh nhau! '

Trước kia mong ước của con bé chỉ là hi vọng đại ca sớm trở về, hi vọng hắn thường tới thăm, nhưng lúc này con bé lại mong ở chung với một người đàn ông khác, hắn biết, Tiểu Ngữ đã trưởng thành!

"Tiểu Ngữ còn nhỏ!"

"Tiểu Ngữ không còn nhỏ nữa, hai người trước có thể đính hôn!" Cố Thịnh hạ mi mắt, che đi toan tính của mình "Nếu không đồng ý, điều kiện vừa rồi chúng ta thỏa thuận coi như là không tồn tại! Anh có thể suy nghĩ thật kỹ, chỉ là, tôi nói rồi, tôi sẽ không cho phép kẻ nào làm Tiểu Ngữ tổn thương!"

Về phần Tả Tình Duyệt. . . .

Nhìn bóng dáng trên xích đu, Cố Thịnh trong mắt càng thêm âm trầm. . . .

Đính hôn? Lòng mày Cận Hạo Nhiên nhú chặt, không nghĩ rằng Cố Thịnh sẽ có yêu cầu như thế, trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt và Cố Tâm Ngữ, hắn không đành lòng nhìn hai người họ thương tâm, nhưng giờ phút này, hắn nên vì Duyệt Duyệt mà đáp ứng đính hôn cùng Tiểu Ngữ sao?

Hắn biết Tiểu Ngữ lệ thuộc vào hắn, nhưng người hắn yêu là Duyệt Duyệt.

Hắn có thể lấy thân phận anh trai ở bên người Tiểu Ngữ làm bạn, chăm sóc cô, nhưng, muốn kết hôn. . . . .

Hắn bắt đầu do dự, hắn biết, nếu không yêu cô mà cưới cô, đến cuối cùng, cho cô chỉ có thương hại, nhưng hiện tại. . . . .

Hắn lại không muốn nhìn thấy Duyệt Duyệt tiếp tục thống khổ như vậy!

Ngoài mặt Cận Hạo Nhiên rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đang cực kỳ mâu thuẫn, hắn nên làm cái gì bây giờ?

"Tôi cần thời gian suy nghĩ!". Cận Hạo Nhiên im lặng xoay người, nếu như có thể đổi lại tự do cho Duyệt Duyệt, hắn có thể vứt bỏ tình yêu đối với Duyệt Duyệt để đi yêu một người con gái khác sao?

Hắn không xác định! Từ thời điểm bắt đầu biết Duyệt Duyệt, trong lòng của hắn cũng chỉ có một cô gái, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cô vẫn là động lực của hắn, hắn không thể không thừa nhận, sau khi thấy Cố Tâm Ngữ, hắn tỏ ra quan tâm cô, nhưng phần lớn là bởi vì sự dịu dàng của cô có nét giống Duyệt Duyệt.

Giống nhau ở đôi mắt trong veo, giống nhau cần người thương tiếc!

Cố Thịnh nhìn bóng lưng Cận Hạo Nhiên rời đi, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lùng, người đàn ông này sẽ hy sinh hôn nhân của mình vì Tả Tình Duyệt sao?

Nhưng hắn hết sức chắc chắn, vô luận đáp án của Cận Hạo Nhiên là gì, hắn cũng không cho phép Cận Hạo Nhiên tổn thương Tiểu Ngữ, cũng như hắn không dễ dàng bỏ qua cho Tả Tình Duyệt!

Thân hình cao lớn đột nhiên đứng dậy, mang theo sự mạnh mẽ đi ra khỏi thư phòng, khi đi qua phòng khách mà Tả Tình Duyệt ở, bước chân của hắn đột nhiên dừng lại, cửa phòng hé mở, không biết tại sao, hắn như bị kích thích, đẩy cửa ra, bước chân vào, trong phòng một mảnh hắc ám, Tả Tình Duyệt vẫn chưa về, nhưng trong không khí đều là mùi thơm nhàn nhạt thuộc về cô, khóe miệng hắn giương lên.

Nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, nhớ khi ở Mỹ, hắn thô bạo chiếm lấy cô, thân thể đột nhiên căng thẳng, đáng chết, hắn đang nhớ thân thể của cô!

Khẽ nguyên rủa ra tiếng, Cố Thịnh mở mắt ra, trong mắt xẹt qua một tia tối tăm, giờ phút này, hắn không có nửa điểm muốn rời khỏi ý niệm trong đầu.

Cô là người vợ danh chính ngôn thuận của hắn, không phải sao?

Hưởng thụ thân thể của cô là việc bình thường, hắn cần gì phải bắt buộc bản thân chịu đựng?

Khóe miệng nâng lên một nụ cười tà, Cố Thịnh ngồi ở trên ghế sa lon, lẳng lặng chờ đợi người chủ của gian phòng trở về. . . . .

Một chút lạnh lẽo xẹt qua thân thể Tả Tình Duyệt khiến cho cô thoát khỏi mạch suy nghĩ của mình, cô đã ngồi ở chỗ này bao lâu?

Nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng, bây giờ thân thể cô không giống trước đây, không thể để cho mình chịu rét, ngã bệnh!

Tả Tình Duyệt vội vàng đi vào trong nhà chính, khi đi ngang qua cầu thang lầu hai, theo bản năng, cô liếc mắt nhìn sang phòng Cố Thịnh, hắn đã ngủ chưa? Tối hôm nay Tôn Tuệ San chưa trở về!

Gạt bỏ những suy nghĩ không nên có, Tả Tình Duyệt đi tới gian phòng của mình.

Đẩy cửa ra, Tả Tình Duyệt không mở đèn mà trực tiếp đi về phía phòng tắm, nhanh chóng rửa mặt xong, vào lúc cô trở lại trên giường, nhờ ánh sáng yếu ớt, cô đột nhiên nhìn thấy Cố Thịnh đang nằm trên giường, trần địa sẵn sàng đón địch nhìn cô.

Tả Tình Duyệt thở hốc vì kinh ngạc, theo bản năng lui về phía sau, tại sao hắn lại ở chỗ này?

"Tối đây!". Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua một chút không vui, cô không muốn nhìn thấy hắn như vậy sao?

Trong lòng Tả Tình Duyệt ngẩn ra, theo bản năng lắc đầu, hành động như vậy càng kích thích Cố Thịnh tức giận, "Chớ chọc giận tôi, cái giá đó cô không thể chịu đựng nổi đâu!".

Lông mày Tả Tình Duyệt nhíu chặt, hắn nói không sai, chọc giận hắn không phải là lựa chọn

sáng suốt, nhưng hấn đột nhiên xuất hiện ở trong phòng của cô, ánh mắt nhìn cô hoàn toàn trần trụi. Dục vọng trắng trợn, những gì cô chịu đựng trong quá khứ còn chưa đủ sao?

Bây giờ, nhớ tới sự hành hạ thô bạo của hấn, lòng cô vẫn còn sợ hãi, ngay cả thân thể cũng đau đớn theo.

"Tôi muốn cô!". Cố Thịnh không e dè mà nói ra mục đích cùng ý tưởng của mình, nhìn Tả Tình Duyệt không chớp mắt, đồng thời cho cô một lý do tốt nhất, "Chúng ta là vợ chồng, đây cũng là nghĩa vụ của cô, không phải sao?"

"Hôm nay em không tiện, cái đó. . . . . Tới. . . . . Có thể không. . . . .". Tả Tình Duyệt theo bản năng lắc đầu, cố gắng nghĩ ra một cái cớ thích hợp, nhưng cái cớ này vừa nói ra khỏi miệng, cô liền chột dạ, cô biết Cố Thịnh không dễ dàng buông tha cho người khác như vậy!

Quả nhiên, dưới ánh đèn nhu hòa, Cố Thịnh nhú mày, "Cái đó tới?"

Giọng nói kia càng làm cho lòng Tả Tình Duyệt cả kinh, không cẩn thận chống lại đôi mắt sắc bén của hấn, cô có cảm giác như bị người khác nhìn thấu sai lầm của mình.

Cố Thịnh hơi híp mắt, cái đó tới? Cái cớ cũ rích, sao hấn không biết, người phụ nữ mang thai mà bạn tốt còn có thể viếng thăm đúng hạn chứ! Cho dù không mang thai, hấn cũng biết không thể nào, bởi vì đối với thân thể của cô, hấn rõ như lòng bàn tay.

Trong mắt xẹt qua ánh sáng lạnh lùng, duỗi bàn tay, cầm cánh tay mảnh khảnh của cô, lôi cô về phía mình, bàn tay không chút do dự dò xuống giữa hai chân cô.

"Không! Thịnh, em thật sự. . . . .". Trong lòng Tả Tình Duyệt cuồng loạn không ngừng, cô không cách nào tưởng tượng được hậu quả của việc lừa dối Cố Thịnh.

"Thật thế sao? Thật không tiện?". Khóe miệng Cố Thịnh nâng lên một nụ cười tà, cúi người, phả ra hơi thở bên tai cô, ánh mắt trở nên thâm chọc, bàn tay không dừng lại mà đi xuống thăm dò, "không tiện, tôi tự mình xem một chút thì biết!".

Dứt lời, Tả Tình Duyệt cảm thấy quần lót của mình bị hấn kéo xuống, một cổ lạnh lẽo từ giữa hai chân xẹt qua thân thể của cô, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, trên lỗ tai truyền đến một hồi đau đớn, ngay sau đó thanh âm lạnh lùng của Cố Thịnh vang lên ở bên tai.

"Không phải là được hay không? Thực tế là trong lòng cô không muốn hay thân thể cô không tiện?". Cố Thịnh trừng phạt cắn một cái lên vành tai của cô, giọng nói không vui, trong nháy mắt, phần ác trong con người hấn nổi lên, lúc này, hấn giống như một ác ma, muốn từng miếng từng miếng nuốt cô xuống.

"Thật xin lỗi. . . . . Em không phải. . . . .". Lời nói của Cố Thịnh khiến lòng Tả Tình Duyệt tràn

đầy sợ hãi, cô không phải cố ý muốn gạt hấn, nhưng cô không có cách nào khác. . . .

"Phụ nữ đừng nói dối trước mặt tôi!". Cố Thịnh ổn định môi của cô, khi nếm đến vị ngọt của cô, dường như, đầu óc hấn có một đóa pháo hoa nổ rộ ra, so với trong tưởng tượng, hấn còn khát vọng hôn môi cô hơn, mà thân thể của hấn cũng đang sôi trào, muốn lập tức vọt vào thân thể của cô.

Hấn không thể không thừa nhận, hấn bị cô thu hút, bị người phụ nữ này mê hoặc!

Hấn ghét cảm giác nội tâm bị khống chế, năm ngón tay hung hăng bóp da thịt trắng như tuyết của cô, mượn việc đối xử thô bạo với cô để chứng minh mình chỉ mê muội thân thể của cô, mà tim của hấn thực sự hận cô!

Đau đớn khiến Tả Tình Duyệt cau mày, nhưng cô cố nén, cô biết, biểu hiện của mình càng thống khổ thì sẽ nhận được càng nhiều đãi ngộ thâm hại hơn!

"Duyệt Duyệt. . . .". Cố Thịnh nhỏ giọng lắm bầm tên của cô, ngữ điệu dịu dàng kia khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, cảm giác trở lại thời điểm hấn trầm bệ che chở cho cô, nhưng một giây sau, lời hấn nói ra lại lời cô quay về thực tế.

"Không phải cô nói là cái đó. . . . Tới sao? Tôi muốn xem máu chảy, nhất định sẽ rất kích thích!".

Chương 148. Cho dù cô hận hấn, hấn vẫn muốn cùng cô tiếp tục dây dưa

"Không, anh không thể!". Theo bản năng, Tả Tình Duyệt đẩy thân thể hấn ra, chảy máu? Cô nghĩ như vậy sao?

Cả người bị một luồng khí lạnh như băng bao vây, Tả Tình Duyệt nhìn người đàn ông trước mắt, bây giờ trông hấn như một ác ma, khiến cho cô có cảm giác hấn không nói đùa!

"Thế nào? Cô sợ hãi chuyện gì?". Lòng mày Cố Thịnh hơi nhíu, đương nhiên hấn biết cô đang sợ cái gì, bởi vì như thế, hấn mới dùng phương pháp này mà hành hạ cô!

Sợ? Hấn muốn cô sống trong sự sợ hãi, vì cô, Cận Hạo Nhiên có thể dùng hôn nhân của mình để đổi lấy tự do cho cô, vì cô, Kiều Nam không sợ đối nghịch với hấn khắp nơi, hấn nên cảm thấy may mắn vì mình có một người vợ được nhiều người yêu thích như vậy sao?

Thật là châm chọc!

Trong mắt mang theo tức giận, nhưng động tác của hắn lại trở nên cực kỳ dịu dàng, không biết hôn bao nhiêu lần lên đôi môi của cô, lên cổ cô, hôn bầu ngực lộ ra trong không khí của cô, mỗi một nơi hắn chạm đến đều làm cô sợ hãi run rẩy.

"Nói cho tôi biết, cô sợ hãi cái gì?". Cố Thịnh khẽ cắn vành tai của cô, ở bên tai của cô nỉ non.

"Em. . . . Em không sợ hãi, em không sợ hãi!". Tả Tình Duyệt theo bản năng lắc đầu, cô tự nói với mình, Cố Thịnh không biết mình mang thai, nhất định không biết, cho nên không cần sợ hắn, một khi lưỡng cố, sẽ dễ dàng lộ ra, mà một khi lộ ra, cái giá phải trả cô không thể nào chấp nhận nổi!

"Không sợ sao? Thật sự không sợ?". Cố Thịnh đột nhiên tiến vào thân thể của cô, hắn thích thú khi thấy cô không thích ứng nổi mà nhú chặt lông mày, nhưng đáng chết ở chỗ, khi ở trong thân thể của cô, hắn cũng thoải mái cực kỳ. Ở trên giường, Tả Tình Duyệt là người phụ nữ kết hợp với hắn hoàn hảo nhất, dường như, cô sinh ra là để dành cho hắn, ở trên người của cô, hắn luôn có thể tìm thấy khoái cảm trước nay chưa từng có.

Chỉ bằng một điểm này, hắn cũng muốn cầm tù cô cả đời, khiến cô trở thành nữ đầy tớ dành riêng cho hắn!

Nhưng. . . . Nghiệt chủng trong bụng cô thật chóng mặt. . . .

Trong mắt xẹt qua ánh sáng tàn nhẫn, bỗng nhiên, Cố Thịnh gia tăng sức lực, trong đầu xuất hiện hình ảnh máu tươi đầm đìa, màu đỏ chói mắt kích thích thần kinh của hắn, dường như, ác ma trong hắn hoàn toàn thức tỉnh, động tác vốn dịu dàng trở nên thô bạo, mỗi một lần đều muốn đem cô bóp nát!

"Không. . . . Cố Thịnh. . . . Cầu xin anh nhẹ một chút. . . .". Không chịu nổi sự va chạm điên cuồng của hắn, Tả Tình Duyệt thống khổ cầu khẩn, đột nhiên, cảm giác đau đớn từ bụng truyền đến, trong nháy mắt, sắc mặt của cô tái nhợt, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, cô nỗ lực muốn tránh thoát khỏi trói buộc của hắn, không biết lấy sức từ đâu, Tả Tình Duyệt ra sức đẩy người đàn ông trên người ra.

Vẻ mặt Cố Thịnh âm trầm, hung hăng nhìn chằm chằm người phụ nữ đang cuộn tròn lại, cô dám đẩy hắn ra!

Đau đớn từ bụng truyền tới khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, dường như cô cảm thấy có thứ gì đó đang chảy ra từ trong cơ thể mình.

"Không. . . . Không cần. . . .". Tả Tình Duyệt nắm chặt khăn trải giường, giống như đang cố gắng giữ lại cái gì đó, gương mặt nhăn nhó đau đớn, giờ phút này, không ai có thể hình dung nổi sự thống khổ mà cô đang phải chịu đựng.

Nhìn thấy tình trạng của cô, Cố Thịnh khẽ cau mày, ánh mắt rơi vào trên giường đơn, màu máu đỏ tươi đập vào mắt hắn giống hệt hình ảnh hắn tưởng tượng ban nãy, nhưng nhìn diện tích màu đỏ càng lúc càng lớn, đột nhiên tim hắn đau nhói.

Đây là điều hắn muốn sao?

"Cứu em. . . .". Tả Tình Duyệt không quan tâm chuyện Cố Thịnh biết sự tồn tại của đứa nhỏ sẽ nguy hiểm đến cỡ nào nữa, cô đột nhiên có loại ảo giác, mình sắp mất đứa bé này rồi!

Tâm bị đau đón bao quanh, trên mặt, mồ hôi không ngừng tuôn ra, cầu khẩn nhìn người đàn ông trước mắt, nhưng cô cảm thấy thật vô dụng, trong lòng hiện lên một tia khổ sở, hắn hận cô còn không kịp, hắn muốn nhìn thấy cô thống khổ, không phải sao?

Hắn sẽ không để cho cô sinh hạ đứa nhỏ của hắn, chỉ vì cô không có tư cách!

Cô cầu xin hắn có tác dụng sao? Hắn sẽ không thương hại cô!

Lúc này, cô thấy bản thân mình đáng thương biết bao, đôi tay đặt lên trên bụng, dường như muốn nói lời tạm biệt cuối cùng đối với đứa nhỏ.

Thật xin lỗi! Mẹ bảo vệ con không tốt !

Thật xin lỗi! Để cho con lấy phương thức này rời đi!

Cô hối hận, cô đã nguyền rủa cỡ nào khi muốn sinh con nối dõi cho hắn, nhưng điều làm cô đau lòng nhất là đứa nhỏ còn chưa kịp nhìn thấy thế giới tốt đẹp này liền yên lặng biến mất ở trong bụng của cô.

"Tôi. . . . . hận anh!". Thanh âm Tả Tình Duyệt nghẹn ngào, cô hận hắn không cho cô dù là một cơ hội hèn mọn nhất, cô hận hắn vô tình cho cô tổn thương đau đớn nhất, cô hận hắn dẫn cô vào trong thế giới của hắn rồi tùy ý chà đạp!

"Tôi. . . . . Thật sự hy vọng, chưa bao giờ gặp gỡ anh!". Khóe miệng Tả Tình Duyệt hiện lên một nụ cười khổ, thật là đau! Bụng của cô thật là đau!

Oanh một tiếng, lòng Cố Thịnh đột nhiên chấn động, cô hận hắn! Còn hối hận vì đã gặp hắn!

Không hiểu vì sao, vừa rồi lòng hắn còn vô cùng tàn nhẫn nhưng khi đối mặt với khuôn mặt bi thương của cô, chứng kiến máu tươi không ngừng chảy ra từ thân thể cô, hắn không thể chịu

đụng nổi!

Trong mắt hiện lên vẻ bối rối, hắn không biết làm sao .

"Duyệt Duyệt. . . .". Nhìn thấy cô yếu đuối ngất đi, sắc mặt Cố Thịnh tái nhợt, nhanh chóng mặc quần áo tử tế cho cô, ôm cô chạy ra khỏi phòng.

"Mau, lái xe, lái xe đến bệnh viện!". Cố Thịnh lớn tiếng kêu, đột ngột xuất hiện biến cố khiến mọi người trong biệt thự cũng kinh hoàng, tài xế lập tức đến nhà để xe lấy xe, người hầu nhìn thấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của phu nhân, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt lên xe, dọc theo đường đi, Cố Thịnh phân phó tài xế chạy với tốc độ nhanh nhất, trong lòng hắn càng thêm hoảng loạn, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Tả Tình Duyệt không thể có chuyện !

Hắn không cho phép cô xảy ra bất cứ chuyện gì!

"Lái nhanh một chút đi!". Cố Thịnh ra lệnh lần nữa, thanh âm vội vàng trước nay chưa từng có, ôm chặt Tả Tình Duyệt vào trong ngực, mặt cô không có chút huyết sắc nào khiến lòng hắn nhói đau, hắn đã làm gì thế này?

"Tả Tình Duyệt, em mở mắt ra cho tôi, tôi lệnh cho em mở mắt ra!". Cố Thịnh chợt phát hiện ra rằng, hắn hận cô bao nhiêu thì lại yêu cô bấy nhiêu!

Người phụ nữ đáng chết này đã sớm chiếm lấy tim của hắn, không chế thân thể của hắn!

"Em tỉnh lại cho tôi!". Không có sự cho phép của hắn, cô không thể có chuyện, hắn còn có thù chưa báo, hắn còn phải bắt cô chịu đựng sự trả thù của hắn, hắn phải cầm tù cô cả đời, trước khi hắn chán, cô phải sống thật tốt!

Nhưng mặc cho hắn kêu thế nào, nổi giận thế nào, ra lệnh thế nào, cặp mắt Tả Tình Duyệt đều đóng chặt, khuôn mặt tái nhợt còn lưu lại nước mắt, nếu không có hơi thở yếu ớt kia, người ta sẽ nghĩ rằng cô đã chết!

Trong đầu hiện ra lời nói vừa rồi của cô, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua một chút tàn nhẫn, "nếu như đối với tôi chỉ có hận thì em cũng phải giữ lại mạng của mình, đời này chúng ta cứ tiếp tục dây dưa như vậy đi!"

Chương 149: Không chạy thoát ác mộng tàn khốc

Trong bệnh viện tràn đầy mùi nước sát trùng, mặc dù là đêm khuya, nhưng cũng không bình tĩnh.

Đèn trong phòng cấp cứu vẫn sáng, người đàn ông không ngừng bước đi trên hành lang, mỗi khi nhìn thấy đèn chỉ thị màu đỏ kia, trong óc của hắn liền hiện ra một màn máu đỏ tươi trên giường, đau lòng như nước thủy triều bình thường đánh úp về phía hắn, không bỏ đi được.

"Tả Tình Duyệt, em không thể có chuyện, ngàn vạn lần không thể có chuyện!" Cố Thịnh nắm chặt đôi tay thành quyền, vô lực nhắm mắt lại, hắn sai lầm rồi sao? Không nên dùng phương thức này để thổ lộ nỗi hận của hắn!

Lúc này chính hắn cũng chật vật không chịu nổi, trên mặt tiểu tụy lo lắng không còn sự oai hùng trên bàn đàm phán, cũng không còn thông dong tự nhiên như ngày thường, hắn cho là hận có thể thay thế được yêu, nhưng bây giờ mới phát hiện, khi hận, yêu chỉ tăng chứ không giảm!

Cửa phòng cứu cấp được mở ra, Cố Thịnh lập tức nghênh đón, "Cô ấy như thế nào?"

Cả người hắn đều dính máu khấn trương chờ đáp án của bác sĩ, trong lòng không ngừng cầu nguyện, không có việc gì, không có việc gì, người phụ nữ kia mặc dù mảnh mai, nhưng nội tâm lại vô cùng mạnh mẽ!

"Cố tiên sinh, sinh mệnh đứa nhỏ này trông đối ương ngạnh, cho dù chảy nhiều máu như vậy, nó vẫn bám vào cơ thể mẹ, thật là kỳ tích a!" gương mặt bác sĩ cũng là cao hứng, đây chính là đứa bé đầu tiên của tổng tài tập đoàn Cố thị, nếu hắn không giữ được, chỉ sợ chén cơm của hắn sẽ không thể bảo vệ!

"Người lớn thì sao? Cô ấy. . ." Hắn quan tâm không phải đứa bé, mà là an nguy của Tả Tình Duyệt!

Nhưng một khắc nghe được đứa bé không có chuyện gì, trong lòng của hắn lại mâu thuẫn, một sinh mạng thật ngoan cường! Nhưng cũng là sự châm chọc không thể xóa.

"Phu nhân đang hôn mê, nhưng đã thoát khỏi nguy hiểm." Bác sĩ thấy quan tâm và chân thành trên mặt Cố Thịnh, thiết tha hồi đáp.

Không có sao, không có việc gì là tốt!

Cố Thịnh rút cuộc thở dài một hơi, cả người bởi vì buông lỏng mà sụp đổ xuống, khi hắn thấy

Tả Tình Duyệt một lần nữa, bác sĩ đã an bài cô ở phòng bệnh cao cấp, đứng ở mép giường, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, trong lòng Cố Thịnh như bị thứ gì đâm, theo bản năng đưa tay vuốt ve gương mặt tinh xảo của cô, trong mắt ngưng tụ sự thâm thúy.

"Tại sao khi tôi muốn yêu em, em lại khiến tôi thất vọng?" Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non, hẳn vốn muốn thương cô, nhưng, lấy được lại là gièm pha về việc cô lên giường với người khác!

Trời mới biết, một khắc kia hẳn đau lòng đến cỡ nào!

Hắn thật không muốn để ý đêm hôm đó, chỉ cần cô hồi tâm chuyển ý, tiếp tục làm người phụ nữ yêu hắn là được, nhưng, sự thật lại làm cho hắn không cách nào tiếp nhận!

"Em biết dáng vẻ này của em làm người khác rất đau lòng không?" tay Cố Thịnh đi tới đôi môi không có chút máu của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, giờ phút này hẳn thật muốn yêu cô lần nữa.

"Em diễn trò cũng được, nhưng tại sao em không tiếp tục diễn vai người phụ nữ yêu tôi?"

Con người thật mâu thuẫn, thống hận bị lừa gạt, nhưng có lúc lại hi vọng mình chưa bao giờ biết sự thật, coi như là sống ở trong dối trá, chỉ cần vui vẻ, không có thương tổn là tốt rồi!

Ngay cả chính hắn cũng không hiểu rõ mình, tình cảm của mình dành cho Tả Tình Duyệt rốt cuộc là gì?

Hắn không biết về sau nên xử lý quan hệ giữa bọn họ như thế nào, điều duy nhất hắn biết chính là hắn không thể mất đi cô!

Một khắc vừa rồi, hắn đã cảm nhận được thống khổ khi bỏ lỡ, giờ phút này, hắn thật cảm ơn trời xanh còn thương hại hắn, không có mang cô đi!

Nhưng lại để lại thứ hắn thống hận, tay từ từ đi xuống, dừng lại ở trên bụng của cô, sinh mạng này thật ương ngạnh như vậy sao? Hay là đang tỏ rõ với hắn tình cảm của cô và Kiều Nam là không gì phá nổi?

Ánh mắt bỗng chốc trầm xuống, tay Cố Thịnh chậm rãi dời đi, hít thở thật sâu, xoay người hờ hững rời đi phòng bệnh.

Duyệt Duyệt, tôi nên làm gì em?

Trong phòng bệnh, người phụ nữ bất an cau mày, tựa hồ trong mộng, cô đang trải qua chuyện kinh khủng gì.

"Cứu tôi. . . Cứu con tôi!" Một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, dính vào gối màu trắng, biến mất không thấy gì nữa, nhưng vết nước mắt lại tỏ rõ đau đớn trong lòng cô.

"Máu. . . Thật là nhiều máu. . ." Người phụ nữ vô ý thức nỉ non, trong lòng Tả Tình Duyệt rất sợ hãi, dưới thân thể của cô thật là nhiều máu, cô không ngừng cầu khẩn Cố Thịnh cứu cô, nhưng, nhưng hần lại nhìn cô nằm ở trong vũng máu, thờ ơ hờ như một ác ma.

Máu ở dưới càng ngày càng nhiều, cô cơ hồ sắp bị thứ đồ tươi này bao phủ, đột nhiên, tay Cố Thịnh chậm rãi đưa về phía cô, một khắc đang đến gần cô, cô tựa hồ nhìn thấy đôi tay kia biến thành một cây đao, phá vỡ bụng của cô.

Cô nghe tiếng trẻ nít khóc, giống như đang cầu khẩn cô cứu nó, nhưng, thân thể của cô lại không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn đôi tay kia từ trong bụng mình lấy ra một thứ gì đó máu thịt mơ hồ. . .

"Đừng. . . Đừng tổn thương nó. . . Nó là con của anh. . . Sao anh lại độc ác. . . ." Tả Tình Duyệt không ngừng xin người đàn ông ở trước mắt. Nhưng, hần không để ý sự cầu khẩn của cô, lời của hần nói vang lên bên tai.

Cô không có tư cách sinh con của hần!

Những lời này như một con ác mộng bao phủ cô thật chặt, cô không xua được, cũng không trốn thoát!

"Đừng. . . Đừng thương tổn con của tôi. . ."

"Cố phu nhân. . . Cố phu nhân. . ." Y tá đi vào xem tình huống, thấy người phụ nữ thống khổ rồi rầm trên giường, trong lòng không khỏi nổi lên thương tiếc, cô biết cô ấy mới thiếu một chút là sanh non, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ của Cố phu nhân, chỉ sợ là gặp ác mộng!

"Cố phu nhân. . . ." Y tá tiếp tục nhẹ nhàng lắc lắc thân thể Tả Tình Duyệt, cố gắng kêu tỉnh cô.

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, theo bản năng mở mắt ra, như bắt được một cây cỏ cứu mạng, nắm chặt cánh tay y tá, "Cứu con tôi. . . Cứu con tôi!"

Thật đáng thương, cô nhìn thấy con bị ném trên mặt đất, cô muốn ôm nó, nhưng không thể nào chạm vào thân thể nho nhỏ của nó.

"Cố phu nhân, không sao, con của cô không có sao, vừa rồi cô nằm mơ, đó không phải là thật!" Y tá nhìn thẳng hai mắt của cô, nỗ lực an ủi tâm tình của cô, trạng huống như vậy cô đã gặp rất nhiều, nhưng Cố phu nhân trước mắt thật làm cô xúc động.

"Nằm mơ. . . . Nhưng, rất chân thật, tôi nhìn thấy nó. . . ."

"Cố phu nhân, thật sự là nằm mơ, cô xem, nơi này là bệnh viện, bây giờ cô ở trong phòng bệnh, em bé trong bụng cô không có sao, còn nằm ở trong thân thể của cô!" Y tá ra hiệu cô nhìn hoàn cảnh chung quanh, khi Tả Tình Duyệt chú ý tới cả phòng trắng noãn, cô cũng không xa lạ.

Chỉ trong thời gian ngắn, cô cũng đã nhiều lần ra vào bệnh viện.

Vén chần trên người lên, ánh mắt ngốc trệ rơi vào trên bụng của mình, nơi đó vẫn bình thản, em bé của cô thật còn nằm ở bên trong sao?

Mới vừa rồi thật sự đều là mộng?

"Cố tiên sinh rất khẩn trương về cô! Một mực ở bên ngoài phòng cứu cấp coi chừng, cho đến xác định cô và em bé đều không có việc mới thở dài một hơi." Y tá cười nói, nhưng không biết một câu nói này lại như sét đánh bên tai Tả Tình Duyệt.

Chương 150: Cho dù không muốn, vẫn phải trốn đi

Oanh một tiếng, Tả Tình Duyệt còn không kịp hưởng thụ vui sướng khi cục cưng không có chuyện gì, lòng của cô lại bị đẩy vào đáy cốc tàn khốc một lần nữa.

Cô vừa mới nghe được cái gì? Những gì cô nghe được đều là thật sao? Hay chỉ là ảo giác?

"Cô có thể nói lại lần nữa không?" Tả Tình Duyệt sợ hãi nhìn y tá bên cạnh, không thể tin những gì mới vừa nghe là sự thật.

"Cố tiên sinh ở bên ngoài phòng cứu cấp lo lắng muốn chết, sau đó xác định cô cùng cục cưng bình yên vô sự, hẳn mới an tâm, tôi tận mắt nhìn thấy đấy! Cố tổng tài chân thành yêu cô!" Y tá sừng sờ một phen, sau đó lại bày ra nét mặt tươi cười, Cố phu nhân nhất định là vì nghe được Cố tổng tài quan tâm cô như vậy, nên mới có phản ứng như thế, thật là một đôi vợ chồng ân ái!

Nhớ tới 'sự kiện bên ngoài' ồn ào huyền não không lâu trước đây, thời điểm đó cô cũng hết sức chú ý, không nghĩ tới về sau lại có ảnh chụp Cố tổng tài cùng vợ là cô, từ trên tấm hình có thể

thấy được bọn họ ân ái, thật sự làm cho người ta hâm mộ!

Tả Tình Duyệt cảm giác thân thể đột nhiên bị vết sạch, sắc mặt càng thêm khó coi, y tá bên cạnh thấy được sự khác thường của cô, không khỏi cau mày.

"Cố phu nhân, cô không sao chứ! Có muốn nằm xuống nghỉ ngơi hay không, thân thể của cô còn chưa khỏe!" Y tá cẩn thận giúp đỡ Tả Tình Duyệt nằm xuống, nghĩ rằng sự sợ hãi trong mắt cô là do mới vừa trải qua cuộc giải phẫu.

"Cô ra ngoài trước! Tôi muốn một mình yên tĩnh một chút." Tả Tình Duyệt tránh tay của cô ra, trong đầu vẫn còn vang vọng lời nói vừa rồi của y tá.

Cố Thịnh biết cô mang thai!

Lần này không phải là cô suy đoán, mà là sự thật!

Cơ thể cô bỗng nhiên cảm nhận được một trận lạnh lẽo vây quanh, hẳn sẽ làm thế nào? Cho người xóa đi đứa nhỏ?

Nhớ tới ác mộng tàn khốc vừa rồi, Tả Tình Duyệt hoảng sợ càng sâu.

Không, không cần!

Theo bản năng dùng đôi tay bảo vệ bụng, cô không thể lại trải qua một lần thống khổ như vậy nữa!

Ác mộng vừa rồi chân thật như vậy, cô xác thực cảm nhận được khoảng khắc khi đứa nhỏ rời khỏi thân thể cô, cô đau lòng cỡ nào, cho dù bây giờ nghĩ lại, biết đó chỉ là một giấc mộng, cô cũng không cách nào thoát khỏi sự sợ hãi như thế.

Đây là đứa nhỏ của cô! Ai cũng đừng nghĩ cướp đi, cho dù là Cố Thịnh cũng vậy!

Trong cơ thể nho nhỏ, sức mạnh kiên cường đột nhiên ngưng tụ lại, ý chí chiến đấu dâng trào trong lòng cô, tình mẫu tử liên tục bị kích động trong cơ thể, mỗi một tế bào đều đang kêu gào, cô phải bảo vệ đứa nhỏ, bất chấp tất cả!

Tả Tình Duyệt nhìn bên ngoài một chút, bây giờ trời còn chưa sáng, một ý niệm xẹt qua trong đầu, cô. . . . Phải chạy trốn!

Cố Thịnh không có ở đây, đây là cơ hội khó có được!

Trong đầu hiện ra khuôn mặt của Cố Thịnh, cô thật sự phải rời khỏi hắn sao? Cô thật sự sẽ không luyến tiếc sao?

Trong thời gian đó, vấn đề này cô đã hỏi mình vô số lần, cuối cùng cũng không có được đáp án, mà giờ khắc này. . . . Trong lòng cô so với hiện tại càng thêm xác định, đúng vậy! Cô muốn rời khỏi đây!

Không phải vì mình, mà vì đứa nhỏ! Cô không thể do dự nữa, cái giá phải trả sẽ là sinh mệnh của cục cưng! Cô đã không còn gì để mất nữa!

Gạt ra những thứ đã từng quyến luyến, trong mắt Tả Tình Duyệt xẹt qua một tia kiên định, nhổ hết những kim tiêm trên cổ tay, khó khăn xuống giường.

Nhưng khi cô vừa đi đến cửa, lại đụng phải một lồng ngực rộng lớn.

"Em muốn đi đâu?" Âm thanh quen thuộc bình tĩnh, từ đỉnh đầu truyền đến, khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, cả người cứng đờ.

Cố Thịnh!

Theo bản năng muốn cách xa một bước, lại bị hắn ôm chặt, động tác xảy ra bất ngờ khiến Tả Tình Duyệt gần như vô lực chống đỡ, nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mắt, là khuôn mặt quen thuộc này, người đàn ông cô đã từng yêu, nhưng lại có thể làm chuyện tàn khốc như thế ở trong mộng.

"Nói cho tôi biết, em muốn đi đâu?" Âm thanh của Cố Thịnh mang theo vài phần ẩn nhẫn tức giận, trong mắt cô chột dạ dường như nói cho hắn biết, suy đoán vừa rồi của mình là đúng!

Cô muốn chạy trốn!

N ngọn lửa trong lòng không ngừng tán loạn, nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, Cố Thịnh tự nói với mình, hắn không thể nổi giận, hắn phải bình tĩnh, chết tiệt mặc dù biết cô muốn trốn đi từ bên cạnh hắn, hắn cũng cần phải bình tĩnh lại.

Hít thở thật sâu, ôm chặt cơ thể cô, cố gắng cảm thụ sự tồn tại chân thật của cô để trấn an nội tâm bất an cùng sợ hãi của mình.

Cô vẫn còn ở trong ngực hần!

"Em chỉ muốn đi hóng mát một chút." Mở to mắt, Tả Tình Duyệt nhìn lên trần nhà trắng toát, cô sợ hần biết ý đồ của mình, cho tới bây giờ cô vẫn không thể chịu đựng được cơn giận giữ của hần!

"Vậy thì tốt." Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non, trong lòng lại vì lời nói dối của cô mà thở phào nhẹ nhõm, nói thật, vừa rồi nếu như cô mạnh dạn nói cho hần biết, cô muốn rời khỏi đây, hần cũng không biết làm sao chịu đựng được, phải đối mặt như thế nào.

Động tác nhẹ nhàng đặt cô lên giường bệnh, đắp kín mền, "trời còn chưa sáng, chờ đến khi trời sáng, tôi dẫn em đi ra ngoài hóng mát, em hiện tại nên ngủ một lát!"

Cố gắng áp chế cảm xúc của mình, có trời mới biết, hần mất bao nhiêu khí lực mới có thể biểu hiện được sự ôn hòa bình tĩnh.

Trong lòng dâng lên một tia chua xót, Cố Thịnh ơi Cố Thịnh! Hần bây giờ vẫn không chịu thừa nhận người phụ nữ này ảnh hưởng đến hần thế nào sao?

Tả Tình Duyệt cũng kinh ngạc một chút, cô luôn luôn đề phòng hần, nhưng hành vi của hần làm cô hết sức kinh ngạc.

Hần biết cô mang thai, không nên đối với cô như vậy! Cô biết Cố Thịnh nhất định sẽ la hét, muốn xóa đi cục cưng trong bụng cô, không phải sao?

"Nhắm mắt lại, ngủ đi!" Âm thanh của Cố Thịnh vang lên lần nữa, mặc dù là ra lệnh, nhưng lại có vẻ kỳ khó chịu.

Tả Tình Duyệt nghe lời nhắm mắt lại, nhưng không cách nào ngủ say, trong không khí, chỉ còn lại hô hấp của hai người, đột nhiên, Tả Tình Duyệt cảm giác được vị trí bên cạnh bị lồm xồm, một đôi tay dài kéo cô vào trong ngực.

Cho rằng hần sẽ làm cái gì đó, Tả Tình Duyệt phản xạ có điều kiện muốn giãy ra.

"An tâm ngủ đi! Tôi mệt quá!"

Âm thanh của Cố Thịnh lộ ra vẻ uể oải, vừa rồi xác định cô không bị sao, hần cũng không về nhà nghỉ ngơi, mà lại lái xe không ngừng trên đường trong cơn thịnh nộ, tự hỏi tình trạng hiện tại giữa bọn họ, hần muốn tìm ra cách thức nào đó đối xử với cô sau này, nhưng hần vẫn không có được đáp án.

Dường như, đây là vấn đề khó khăn nhất trong cuộc đời của hắn, so với làm ăn càng làm hắn thêm phí tâm!

Hắn nhìn ra được Duyệt Duyệt đang đề phòng hắn, hiện tại cô nhất định biết hắn biết chuyện cô mang thai! Cô sợ hãi sao? Cho nên mới muốn trốn đi!

Hắn dường như có thể hiểu được hành động của cô, cô quan tâm đứa nhỏ trong bụng như vậy sao?

Hắn đã từng nghĩ muốn phá đi, nhưng bây giờ, khi hắn không tìm được cách thức nào đối xử với cô, hắn sẽ không nghĩ đến việc tổn thương đứa nhỏ này, bởi vì hắn không thể nào để cho mình chịu đựng cảnh lo lắng như vừa rồi ở bên ngoài phòng cứu cấp.

Nhưng, vừa nghĩ đến cô ôm con của người khác, tim của hắn lại như bị từng đao từng đao cắt xuống.

Loại đau đớn như lắng trĩ này, quả thật không dễ chịu. . . . .

Chương 151: Có lẽ có yêu, nhưng đã không còn tin tưởng nữa

Tả Tình Duyệt cả đêm chưa ngủ, cô biết, cho dù Cố Thịnh ở phía sau ôm cô, đã ngủ say như chết, cô cũng vẫn không thể buông lỏng để phòng.

Trong lòng bị đau khổ nồng đậm lấp đầy, tại sao cô đã từng dùng hết tất cả để yêu một người đàn ông, hiện tại cô lại không có nửa điểm tin tưởng hắn, là tự tay hắn từng chút từng chút một hủy đi mộng đẹp của cô, hủy đi cô.

Khi một lần lại một lần bị tổn thương, mặc dù cô đã cố gắng thuyết phục chính mình, đối với người đàn ông này, mình còn yêu, nhưng, có lẽ cô còn yêu hắn, cũng đã không còn tin tưởng.

Cô đã không còn sức đi tin tưởng bất kì ai!

Trời đã sáng, ánh mặt trời chiếu vào xuyên qua cửa sổ thủy tinh, trên giường hai người vẫn như cũ duy trì tư thế ban đầu, từ phía sau lưng Cố Thịnh ôm cô vào trong ngực, tràn ngập ý định chiếm hữu, thân thể của hai người kề nhau thật chặt, tất cả dường như cực kỳ yên bình và tốt đẹp.

Cố Thịnh mở mắt ra, cảm nhận được thân thể ở trong ngực, rất lâu không được thỏa mãn như vậy!

Khóe miệng nâng lên một nụ cười thoáng hiện, cô còn đang ngủ sao? Cố Thịnh cẩn thận không dám làm động tác quá lớn, để tránh người phụ nữ trong ngực thức tỉnh, nhìn một chút, Cố Thịnh không khỏi nhú mày, đã hơn mười giờ, hẳn nhớ công ty có một hội nghị vào lúc tám giờ rồi, xem ra mình đã bỏ lỡ rồi.

Xoay người nhìn về phía bóng lưng cô đang cuộn mình lại một chỗ, trong lòng liền giật mình, cặp con ngươi thâm thúy kia hiện lên quá nhiều thần sắc phức tạp, một lát sau, trên khuôn mặt cương nghị hiện lên một nụ cười, thôi, dù sao cũng đã bỏ lỡ một hội nghị, hẳn không ngại bỏ tất cả công việc trong một ngày.

Xoay người ra ngoài, có lẽ, sau khi tỉnh lại Duyệt Duyệt sẽ muốn ăn vài thứ.

Đứa nhỏ trong bụng. . . . Sắc mặt của hắn đột nhiên trầm xuống, thân thể đột nhiên cứng đờ, tại sao hắn lại để ý đến dinh dưỡng cho đứa nhỏ trong bụng? Hắn điên rồi sao? Trong mắt xẹt qua một tia lạnh lùng, gạt ra ý nghĩ vừa rồi, hắn tự nói với mình, hắn chỉ không muốn thấy Duyệt Duyệt tiếp tục suy yếu như vậy!

Tiếp tục bước đi, ra khỏi phòng bệnh.

Cảm giác được hắn đã rời đi, Tả Tình Duyệt mới chuyển động thân thể cứng ngắc của mình, cả đêm đều là tư thế này, khiến cô vô cùng không thoải mái, nhưng cô lại không dám động, không muốn đánh thức Cố Thịnh, bởi vì so với khi hắn ngủ say, cô lại càng sợ khi hắn tỉnh táo.

"Ừm. . . ." Thân thể đã tê rần!

Tả Tình Duyệt nhú chặt lông mày, cố gắng để cho thân thể từ vô cảm trở lại bình thường, Cố Thịnh đến công ty! Như vậy cũng tốt, không cần lo lắng phải đối mặt hắn như thế nào, càng không cần lo lắng khi hắn ở trước mặt mình sẽ gây bất lợi cho đứa nhỏ.

Hít thở thật sâu, Tả Tình Duyệt vẫn không buông tha ý muốn rời đi, nhưng, cô lại không thể mù quáng rời đi, sau khi rời đi? Cô nên đi đâu?

Về nhà ba mẹ thì không được! Cố Thịnh nhất định sẽ tìm ra, huống chi, ba mẹ chắc chắn sẽ không giữ bí mật cho cô!

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Kiều Nam, kể từ khi bị Cố Thịnh mang từ Mỹ về, cô vẫn không có cơ hội nhìn thấy hắn, thậm chí ngay cả một chút tin tức về hắn cũng không có, hắn không phải vẫn đang tìm cô chứ?

Trong lòng đối với sự quan tâm của người đàn ông này sinh ra một tia áy náy, "thật xin lỗi,

Kiều đại ca!"

Nếu như sau này có cơ hội báo đáp, cô nhất định sẽ không chút do dự, nhưng nghĩ lại, Kiều Nam là loại người gì? Sao có thể cần cô giúp một tay?

Cô chỉ cần về sau bớt gây phiền toái cho hắn coi như là báo đáp lớn nhất rồi!

"Mau ăn đi!" Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh lạnh lùng, một bát cháo xuất hiện, Tả Tình Duyệt ngẩng ra, theo bản năng ngẩng đầu, đối diện là đôi mắt lạnh đậm, Cố Thịnh? Không phải hắn đến công ty rồi sao?

Tại sao lại thành linh xuất hiện? Còn. . . . Mang cho cô cháo!

"Muốn tôi dứt em ăn sao?" Âm thanh Cố Thịnh vẫn như cũ không có độ ấm, chết tiệt, mới vừa vào cửa, đã nghe thấy cô kêu ' Kiều đại ca ', giờ phút này trong lòng hắn đã bốc lên lửa giận, nhưng hắn lại không thể không buộc mình áp chế lại.

"Không. . . . Không cần!" Tả Tình Duyệt theo bản năng nhận lấy cháo, hắn dứt cô? Cô nghĩ nếu như hắn dứt cô..., nhất định sẽ lập tức rót chén cháo nóng hổi này vào trong miệng cô!

Trong lòng Cố Thịnh thoáng qua một tia mất mát không hiểu, cô làm như vậy là khinh thường hắn dứt sao?

Cô thật sự thay đổi, thậm chí cũng không thêm diễn trò trước mặt hắn?

Nhớ tới thời gian bọn họ hạnh phúc chung sống, cô mặc sức hưởng thụ hắn cung chiều cùng bảo vệ, hắn thậm chí có chút nhớ nhung cô tại thời điểm đó!

"Sau khi ăn xong tôi cùng em ra ngoài hóng mát một chút!" Cố Thịnh mở to mắt, không nhìn đến cô.

Tay của Tả Tình Duyệt đang bưng cháo đột nhiên run lên, thiếu chút nữa đổ ra ngoài, nghĩ đến tối hôm qua mình nói dối hắn, trong lòng cô chợt dạ liên hiện ra ngoài, hắn đang ám chỉ cái gì?

"Không, không cần, anh có chuyện phải làm, không cần để ý đến em!" Tả Tình Duyệt cúi đầu từ chối, chỉ cần nghĩ đến hắn sẽ ở bên cạnh cô, trong lòng cô liền đặc biệt sợ hãi.

Trong lòng nổi lên một tia chua xót, nếu là trước kia, hắn nói những lời này với cô, cô nhất định sẽ rất cao hứng!

Nhưng, hiện tại tất cả đều không giống nhau!

Không nghĩ tới cô sẽ cự tuyệt, nét mặt của Cố Thịnh càng thêm khó coi, không cần để ý đến cô? Còn cô thì vẫn như cũ tìm cơ hội trốn?

Nếu là như vậy, hắn càng không thể để cho cô ở một mình!

Hắn nói rồi, cô sẽ ở bên người hắn cả đời, hắn sẽ không cho cô bất kỳ cơ hội chạy trốn nào!

Trầm mặc, cả phòng trầm mặc, Tả Tình Duyệt đè nén trầm mặc đem cháo trong tay uống xong, cô không dám đánh vỡ loại trầm mặc này, sợ hãi đây là yên tĩnh trước cơn bão táp.

Đột nhiên, cô thấy Cố Thịnh đứng dậy rời đi, đang thở phào nhẹ nhõm, nhưng một lát sau, hắn liền trở lại phòng bệnh, trong tay thừa ra một chiếc xe lăn.

"Anh. . . ." Tả Tình Duyệt không thể tưởng tượng nổi nhìn Cố Thịnh, lại bị sự lạnh lùng cùng cương nghị trên mặt hắn làm sợ tới mức không biết nên nói gì.

Khoảnh khắc cô đang sững sờ, Cố Thịnh ôm cô từ trên giường bệnh xuống, đặt trên xe lăn, đến lúc tinh thần Tả Tình Duyệt phục hồi, hắn đã đẩy cô ra khỏi cửa.

"Anh muốn làm gì?" Tả Tình Duyệt không hiểu hành động của hắn, đột nhiên nghĩ đến hắn dùng phương pháp như vậy làm mình thiếu chút nữa sanh non, trong thân thể thoáng qua một cảm giác chán nản, chung quanh vô số người đi đường, cầu thang, chướng ngại vật, sàn nhà bong loáng, còn có mình đang ngồi xe lăn bỗng nhiên trong đầu của cô hình thành một hình ảnh khủng bố.

Hắn. . . . Hắn muốn tạo ra tai nạn để cho mình sanh non sao?

"Không. . . . Không cần!" Tả Tình Duyệt đem tay nắm chặt xe lăn, trong mắt đầy hoảng sợ, xoay người nhìn Cố Thịnh ở phía sau đẩy cô, chỉ cần hắn buông tay, cô liền không cách nào khống chế vận mệnh của mình.

"Đừng làm tổn thương đứa nhỏ! Cố Thịnh, em cầu xin anh, đừng tàn nhẫn như vậy, anh muốn em làm gì cũng được, cầu xin anh đừng tổn thương nó nữa!"

Sinh mạng nhỏ nhỏ đó có thể tìm được đường sống từ trong chỗ chết một lần đã là ông trời cho cô an ủi lớn nhất rồi, cô không thể nào tưởng tượng nổi phải chịu thêm một 'tai nạn' nào nữa.

Thân thể Cố Thịnh đột nhiên dừng lại, nhìn người phụ nữ trước mắt, hắn đột nhiên hiểu được ý của cô. . . . . Thần sắc trong mắt của hắn làm cho người ta không thấy rõ giờ khắc này hắn nghĩ cái gì. . . . .

Chương 152: Anh đã từng yêu tôi bao giờ chưa?

Cố Thịnh đẩy xe lăn tay nổi gân xanh, trong lòng trào lên sự châm chọc, ở trong mắt cô, hắn là kẻ không từ mọi thủ đoạn nào sao?

Nhưng nghĩ lại, hắn tự thấy mình không đủ tư cách để trách cô, hắn đối đãi thô bạo như vậy, với mục đích muốn cô sảy thai, Duyệt Duyệt là người phụ nữ thông minh nên đã nhìn ra!

Hắn có rất nhiều cơ hội để khiến cô mất đi đứa con trong bụng, ví dụ như lúc này, hắn chỉ cần nhẹ ản một cái rồi buông tay, đứa bé trong bụng cô sẽ không có cơ hội được nhìn thấy ánh mặt trời nữa. Nhưng giờ hắn không có ác ý như vậy, chỉ trời mới biết hắn lúc này chỉ muốn yên tĩnh, nhẹ nhàng đẩy xe giúp cô .

Cô không tin tưởng hắn sao?

"Cơ thể không khỏe, cô đừng nên quá kích động!" Đè xuống tức giận trong lòng, Cố Thịnh cố giữ bình tĩnh nhìn Tả Tình Duyệt, nếu như người ở bên cạnh cô lúc này là Kiều Nam, cô có toàn tâm toàn ý tin tưởng hay không?

Nhớ tới cảnh hắn đã nhìn thấy khi ở Mỹ, trong lòng hắn lại nhói đau.

Tả Tình Duyệt thân thể đột nhiên cứng đờ, nhìn Cố Thịnh, cô không biết trong lòng hắn đang suy tính điều gì! Cơ thể không khỏe nên không thể quá kích động, nhưng không nghe được lời hứa của hắn, trong lòng cô rất bất an. Cảm giác sợ hãi cùng bất an luôn quần quanh trong lòng Tả Tình Duyệt khiến cô vô cùng mệt mỏi, đến mức hít thở cũng khó khăn.

Cô nghĩ, nếu cứ sống trong tình cảnh này thì không sớm thì muộn cô cũng phát điên!

"Cố Thịnh, anh nói cho em biết đi? Anh rốt cuộc muốn thế nào? Anh nói cho em biết, em mệt mỏi với những suy đoán của chính mình, em nghĩ mình không thể hiểu anh!" Tả Tình Duyệt nhìn thẳng vào mắt hắn, khóe mắt ngấn lệ, nước mắt rơi xuống tay cô, cũng đồng thời làm lòng Cố Thịnh bỏng rát, đau đớn.

Hít thật sâu, Cố Thịnh nhắm mắt lại, nếu hắn nói cho cô biết, hắn có thể cho cô một cơ hội, nhưng không muốn con của cô ra đời, cô sẽ nghĩ như nào?

Đứa bé này là bảo bối của cô, cô sẽ tiếp tục cầu xin hấn tha cho hai mẹ con cô? Hoặc sẽ cùng đứa bé rời xa hấn?

Dù có cố chấp nhận thì hấn cũng không thể chấp nhận điều này.

Hấn nên làm gì đây? Đứa con không phải là giọt máu của mình thì hỏi hấn phải chấp nhận đứa bé thế nào đây?

Vô thức tay hấn nắm chặt, không cần suy nghĩ, hấn biết, mình không thể chấp nhận đứa bé này!

"Anh chỉ muốn cùng em đi hóng mát một chút!" Giọng Cố Thịnh bình tĩnh nhưng lại lạnh như băng, cặp mắt vẫn nhắm lại. Nhưng hấn có thể tưởng tượng ra thái độ lúc này của Tả Tình Duyệt, không tin, giật mình, phòng bị, hoặc hận. . . .

"Đừng nhắc tới tên đó trước mặt tôi!" Cố Thịnh nói tiếp, giống như cảnh cáo, hấn lần này có thể nhin, không có nghĩa lần sau hấn cũng có thể kiểm chế nổi cảm giác ghen tỵ của mình.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, muốn nói với hấn rất nhiều nhưng lời nói chưa kịp ra tới miệng thì đã nghẹn lại nơi cổ họng, đừng nhắc tới tên đó trước mặt Cố Thịnh! Cô dĩ nhiên biết "tên đó" là ai!

Khóe miệng nâng lên khổ sở, yên lặng xoay người, sờ lên bụng, cảm nhận sự sống của đứa bé: Bảo Bối, thật xin lỗi!

Hấn không muốn cô nhắc tới đứa bé, có thể thấy hấn rất ghét Bảo Bối của cô!

Cô thế cũng nên bằng lòng rồi, không phải sao? Ít nhất hấn không lời cô bắt đi phá bỏ đứa bé này!

Hay là mình còn có cơ hội, có cơ hội giữ Bảo Bối!

Trong lòng tràn đầy kiên định, Cố Thịnh đẩy xe lăn, đưa cô đến bãi cỏ trong khuôn viên bệnh viện, rõ ràng ánh nắng chan hòa như vậy nhưng cô không cảm thấy sự ấm áp.

Trầm mặc, trên đường đi hai người không ai nói một câu, rất ăn ý bởi cả hai người đều không muốn đánh vỡ không khí bình tĩnh này, Tả Tình Duyệt nhìn thấy xa xa có những đứa trẻ đang chơi đùa, trên khuôn mặt tái nhợt dần dần hiện ra nụ cười.

Cô nghĩ, dù có phải dốc hết sức lực, cũng quyết để con của mình được vui đùa như những đứa bé kia!

Cô sẽ là người mẹ hạnh phúc nhất!

Không có tình yêu, cô có tình mẫu tử thay thế, vậy là quá đủ rồi!

Cười cười, mắt toát ra nỗi chua xót, ngược nhìn bầu trời, không để cho nước mắt chảy ra ngoài, cô tự nói với mình, mình phải vui vẻ, không được khóc cho dù có bị kích động đi nữa!

Cố Thịnh nhìn cô cười, đột nhiên hắn có một cảm giác rất khác lạ, trong lòng có một dự cảm xấu!

Không biết vì sao, muốn co chú ý tới mình, Cố Thịnh ôm cô khỏi xe lăn cùng ngồi trên ghế dài, cánh tay dài ôm chặt cô vào trong lòng, hắn có lẽ đã biết, ở trong lòng cô, con của cô còn quan trọng hơn hắn rất nhiều.

Cảm giác này khiến hắn khủng hoảng!

"Anh biết không? Lúc này, em thật sự rất vui!" Tả Tình Duyệt không cự tuyệt, lặng lẽ dựa vào người hắn, tham lam ngửi mùi hương đặc biệt trên cơ thể hắn, không lâu nữa, có lẽ mình sẽ không còn được ngửi mùi hương này nữa!

Cô có nhớ mùi hương này không?

Vậy nên cô phải lưu lại chút ký ức cho mình!

Cố Thịnh ngơ ngẩn, lúc này, cô rất vui sao? Cho dù đây là lời trong lòng của cô, hay cô nói để lừa gạt hắn, nghe cô bày tỏ tâm tình, trong lòng hắn cảm thấy rất vui vẻ!

"Chỉ cần cô vẫn ở bên cạnh tôi, tôi còn có thể hồi tâm chuyển ý!" Cố Thịnh chậm rãi mở miệng, hắn không phải cho cô cơ hội, mà là đang cho mình cơ hội, hắn không muốn cô đi! Hắn không thể rời bỏ cô!

Hồi tâm chuyển ý? Tả Tình Duyệt cười nhạt, cô bỏ ngoài tai lời hắn nói. Cô không còn là Tả Tình Duyệt ngây thơ của mấy tháng trước nữa, đã trải qua nhiều việc như vậy, cô đã dần trưởng thành, đã tự ý thức được không nên dẫm lên vết xe đổ!

Cô từng cố gắng xóa đi nỗi hận thù trong lòng hấn. Nhưng thời gian qua cô phát hiện ra nỗi hận thù trong lòng hấn đối với mình không thể giải tỏa được, cô đã thương tích khắp người, những gì cô có đều đã hy sinh cho hấn cả rồi.

"Căn phòng đó, phòng trẻ con. . . . Rất đẹp!" Tả Tình Duyệt nở nụ cười nhàn nhạt, cô nghĩ, Bảo Bảo nhất định sẽ rất thích, nhưng con cô lại không có cơ hội được nhìn thấy!

Cha của nó không mong sự chào đời của nó!

Cố Thịnh liền giật mình, đây là phòng hấn cất công bày trí dành cho con của cô và hấn, nhưng là. . . .

Cố Thịnh trầm mặc một hồi lâu, hấn muốn nói cho cô biết, hấn sẽ cùng cô sinh rất nhiều con, sau đó hấn sẽ chuẩn bị phòng cho mỗi đứa theo một phong cách riêng. Nhưng vừa nghĩ tới đứa bé trong bụng cô, tất cả điều muốn nói đều không thể cất lên thành lời.

"Thịnh, anh có yêu em hay không?" Tả Tình Duyệt nắm chặt vạt áo, cô muốn có đáp án.

"Cô cũng yêu tôi sao?" Cố Thịnh nâng mặt cô lên, ánh mắt của hai người giao nhau, hấn không chỉ yêu cô, hiện tại yêu, hấn nghĩ cho dù sau này có ra sao hì vẫn luôn yêu cô.

". . . ." Tả Tình Duyệt lẳng lặng nhìn sâu vào mắt hấn, từ trong mắt hấn, cô nhìn thấy chân tình nồng đậm, vậy. . . . Là yêu sao?

Cô không biết, mở to hai mắt, Tả Tình Duyệt sợ bị ánh mắt của hấn mê hoặc, rồi lại dao động!

Cô không ngừng tự nói với mình, giờ yêu hay không đã không còn quan trọng nữa!

Chương 153: Để cho cô ‘ tự do ’, không thể nào!

Mấy ngày liền, Cố Thịnh giống người vô cùng rảnh rỗi, cả ngày luôn bên cạnh Tả tình Duyệt, khiến trong lòng cô kinh ngạc. Cô không biết hấn muốn làm cái gì, chỉ biết rằng, có Cố Thịnh ở đây, cô không thể trốn đi được.

Hai người thường ở cạnh nhau, không khí phần lớn là trầm mặc, dường như cả hai người đều đang né tránh điều gì đó.

Tả Tình Duyệt ngồi ở mép giường, thỉnh thoảng nhìn hướng cửa, Cố Thịnh hôm nay không biết

có chuyện gì mà chưa đến? Nhưng giây kế tiếp, cô giật mình vì suy nghĩ của bản thân, cô đang nghĩ gì vậy? Hẳn không tới, chẳng phải tốt hơn sao? Tại sao trong lòng vẫn có chút mong đợi?

Tả Tình Duyệt nảy ra ý định chạy trốn nhưng hình ảnh Cố Thịnh lại ẩn hiện trong từng suy nghĩ.

Tả Tình Duyệt cười khổ, nếu như bỏ đi, cô chắc phải mất một thời gian khá dài mới dần quên được hẳn, tình yêu bị coi thường, hẳn đối đãi không ra gì với mình như vậy mà cô vẫn có níu kéo, cô đúng là kẻ ngốc.

"Bảo Bối, mẹ rất ngu ngốc đúng không?" Tả Tình Duyệt nhân lúc không có người bên cạnh thường nói chuyện với đứa bé trong bụng, cũng chỉ có lúc này, lòng cô mới cảm thấy hạnh phúc và bình yên.

"Nếu con sau này cũng gặp được người mình yêu, đừng giống mẹ mà ngu ngốc như vậy. . . ."

Trong mắt tràn đầy bi thương, bởi vì mẹ rất đau khổ! Chợt nghĩ đến điều gì, cô nói "cũng đừng nên nhớ người cha vô tình như vậy!"

Không nên làm tổn thương người yêu mình, bởi hành động đó rất tàn nhẫn!

Nước mắt rơi xuống mu bàn tay của cô, một giọt lại một giọt. . . .

"Ơ, em họ, sao lại khóc, có ai bắt nạt em sao?"

Gioing nói sắc nhọn vang bên tai cô, Tả Tình Duyệt ngẩng đầu nhìn thấy Tôn Tuệ San, vội vàng lau nước mắt, cô sao vậy? Có người vào phòng cũng không phát hiện ra!

Tôn Tuệ San tới đây làm gì? Cô không thích người phụ nữ này!

"Em họ, em không hoan nghênh chị sao! Cũng đúng, chúng ta là tình địch, nhưng em không hoan nghênh cũng chả sao, không phải tôi muốn đến thăm, là có người nhờ!" Tôn Tuệ San mang theo túi xách, tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn quanh phòng bệnh, hừ! Thật là người đàn bà tốt số, kể cả ngã bệnh cũng được đối xử tốt như vậy!

Không những thế, mấy ngày nay Cố Thịnh lúc nào cũng ở bên Tả Tình Duyệt khiến sự ghen tỵ trong lòng Tôn Tuệ San cũng từ từ tăng lên!

Tả Tình Duyệt không muốn nói chuyện, chỉ yên lặng mở to mắt, tình địch? Lúc cô yêu Cố Thịnh, Tôn Tuệ San là tình địch của cô, nhưng nếu như không còn yêu nữa, cô chẳng phải không còn quan hệ gì với Tôn Tuệ San sao !

"Những người phụ nữ mang thai đều thích khóc?" Tôn Tuệ San nhíu mày, trong mắt tính toán, nhếch miệng, "hi vọng đứa bé sinh ra, sẽ không giống như cô, lúc nào cũng khóc lóc, Thịnh nhất định sẽ không thích đâu! Thịnh ghét nhất phụ nữ hay khóc, bảo sao anh ấy không yêu cô!"

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, mặc dù cố không để ý tới lời của Tôn Tuệ San, nhưng lời nói đó làm cô bị tổn thương.

Cô mang thai con của Cố Thịnh?

Cố Thịnh nhất định sẽ rất vui vẻ!

"Nếu như không có chuyện gì, cô có thể đi!" Tả Tình Duyệt lạnh lùng đuổi khách.

"Hừ, tôi cũng không muốn ở lại chỗ này, chỉ muốn nói cho cô biết, ba mẹ cô muốn đón cô về nhà!"

"Về nhà? Cô cảm thấy tôi bây giờ có thể quay về sao?" Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, cô giờ giống như phạm nhân, Cố Thịnh không cho phép, cô đừng mong được tự do.

"Tôi không quan tâm, dù sao chuyện rất gấp, muốn cô về nhà gấp, hừ! Thật không biết Thịnh đang nghĩ gì? Rõ ràng không thương cô, còn nghĩ muốn giam lỏng cô, xem ra anh ấy rất hận cô! Hận đến nỗi gặp lại cô là nỗi thống khổ của anh ấy, hận đến mức xa cô là niềm hạnh phúc của Thịnh!" Tôn Tuệ San nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô, cố ý nói những lời làm tổn thương Tả Tình Duyệt, khóe miệng hiện lên tàn nhẫn, trong lòng cô ta biết, Cố Thịnh yêu người phụ nữ này, sợ rằng tình yêu ấy còn lớn hơn trong tưởng tượng của Tôn Tuệ San, nhưng là. . . .

Cô sẽ không để cho bọn họ toại nguyện!

Thấy Tả Tình Duyệt đau đớn, Tôn Tuệ San đặc ý xoa người rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng, chỉ còn Tả Tình Duyệt, im ắng cô nghĩ lại những lời vừa rồi của Tôn Tuệ San, ba mẹ muốn gặp cô? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Trong lòng có chút lo lắng, mặc dù cô biết ba mẹ không thương cô, nhưng cô vẫn không thể bỏ mặc ba mẹ mà không quan được.

Chỉ là, cô giờ có thể là gì được đây?

Trên hành lang bệnh viện, một người đàn ông trên người tỏa ra sự lạnh lùng, giận dùm dùm đi về phía trước, khiến mọi người xung quanh không nhìn được mà run sợ.

Cố Thịnh đôi tay nắm chặt, đáng chết! Cận Hạo Nhiên đồng ý yêu cầu của hắn!

Vì sự tự do của Tả Tình Duyệt, đính hôn cùng Tiểu Ngử!

Cận Hạo Nhiên cùng Tiểu Ngử đính hôn, là ý muốn của Cố Thịnh, nhưng trong lòng của hắn không thấy thoải mái, đáng chết Cận Hạo Nhiên nghĩ mình là ai. Hắn ta vì vợ mình mà hy sinh như vậy để chứng tỏ cho cô thấy sự si tình của mình sao?

Hít thở thật sâu, Cố Thịnh cố gắng bình tĩnh lại, không ngừng tự nói với mình, cho dù Cận Hạo Nhiên đồng ý đính hôn, hắn sẽ không đòi nào cho Tả Tình Duyệt 'tự do'!

Nhưng có một chuyện khác khiến hắn không thể kiềm chế nổi lửa giận phùng phùng!

Kiều Nam!

Người đàn ông ấy công khai tới trước mặt Cố Thịnh chỉ trích hắn tàn nhẫn, hơn nữa Kiều Nam còn tuyên bố, hắn đối với Duyệt Duyệt như vậy, sẽ chỉ làm tình yêu của cô với hắn dần dần tan biến!

Tan biến? Cô còn yêu hắn sao?

Hắn không quên ngày đó ở trên bãi cỏ, hắn hỏi cô điều này, cô chỉ trầm mặc!

Người phụ nữ đáng chết, đã không còn yêu hắn nữa!

Người cô yêu là Kiều Nam!

Trong mắt dùm dùm sát khí, đáng chết! Tất cả đều đáng chết!

Tại sao những tên đàn ông kia luôn mơ ước có vợ của hắn? Đáng chết! Tả Tình Duyệt, người phụ nữ ấy có sức hấp dẫn thế nào? Đáng giá để bọn họ hi sinh vì cô nhiều đến vậy?

Nhưng hắn biết, Tả Tình Duyệt quả thật có sức hấp dẫn lớn, nếu không hắn cũng sẽ không bị cô mê hoặc, bây giờ, cho dù là nghĩ muốn buông ra, cũng không bỏ được!

Hắn không thể rời bỏ cô!

Tả Tình Duyệt, trêu chọc hắn giờ lại muốn bỏ rơi hắn, hắn sẽ không cho phép!

Nghĩ đến mình mấy ngày nay, Cố Thịnh trong mắt âm trầm, đang muốn đẩy cửa phòng bệnh, tay hắn lại đột nhiên cứng đờ.

Nếu hắn để bộ dạng này mà vào chắc chắn sẽ khiến cô sợ hãi!

Trong đầu hiện ra hình ảnh cô ở trước mặt mình cẩn thận, run run rẩy rẩy, một tia thương yêu hiện lên trong mắt, khóe miệng nâng lên khổ sở, Tả Tình Duyệt ơi Tả Tình Duyệt, cô rốt cuộc đã đầu độc tôi bằng cái gì vậy?

Ở đấu trường tình yêu, hắn đã hoàn toàn thua, cho dù thua, hắn cũng muốn có quyền lợi lớn nhất, hắn giờ vẫn là người chồng danh chính ngôn thuận của cô!

Để cho cô 'tự do', không thể nào!

Chương 154: Nhìn thấu vết thương chưa liền sẹo của cô

Cố Thịnh cố gắng điều chỉnh tốt tâm tình của mình, không để cho hai người đàn ông kia ảnh hưởng tới hắn, cho dù Tả Tình Duyệt là viên đạn bọc đường cũng được, hắn chỉ muốn giữ cô ở bên cạnh!

Khóe miệng hiện lên một nụ cười, Cố Thịnh đẩy cửa ra, thấy bóng lưng Tả Tình Duyệt đứng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thân thể đột nhiên ngẩn ra, từ bóng lưng của cô, dường như hắn nhìn thấy một chút thê lương, cô. . . . muốn rời đi sao?

Khi đầu óc của hắn xuất hiện ý nghĩ này thì trong lòng của hắn trở nên hỗn loạn, vừa rồi, khó khăn lắm lòng hắn mới trấn tĩnh lại được mà bây giờ đã đảo lộn hết rồi, bỏ cặp công văn trong tay xuống, cố ý làm ra tiếng vang khổng lồ hấp dẫn sự chú ý của Tả Tình Duyệt.

"Anh đã đến rồi!". Tả Tình Duyệt thấy Cố Thịnh, trên mặt hiện lên một nụ cười, khiến Cố Thịnh không khỏi ngẩn ra, hôm nay cô cao hứng vậy sao? Chuyện gì làm cô cao hứng như vậy?

Mấy ngày nay hắn rất ít thấy cô cười, thời điểm duy nhất có thể thấy cô cười chính là lúc cô nói chuyện với đứa nhỏ trong bụng.

Hắn đang ghen ghét, đố kỵ vì cô yêu đứa nhỏ trong bụng! Ghen tỵ vì hắn không có được toàn bộ sự quan tâm và chú ý của cô!

Hắn đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố thị nổi tiếng trên thương giới, cư nhiên cũng có một ngày ghen tị với một đứa nhỏ, nếu là trước kia, nhất định hắn sẽ cho là mình điên rồi, nhưng bây giờ, những thứ này đều là sự thật, hắn càng ngày càng không giống mình!

"Ừ". Tả Tình Duyệt thân thiện khiến Cố Thịnh không biết đáp lại như thế nào, nhàn nhạt đáp một tiếng, cởi tây trang trói buộc trên người xuống, tùy tiện giống như trong nhà mình.

Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, vẻ mặt hắn lạnh như băng khiến cô bất an, vốn dĩ đã chuẩn bị tốt, giờ phút này lại không xác định được, nếu như cô nói muốn về nhà một chuyến, hắn có cho phép không?

Cô sợ mình nhìn thấy dáng vẻ cự tuyệt của hắn!

"Em. . . . Em. . . .". Tả Tình Duyệt xoắn ngón tay, nên mở miệng ra sao?

Cố Thịnh khẽ cau mày, cô có chuyện muốn nói với hắn sao?

Trong đầu hiện lên một ý nghĩ, sắc mặt của hắn trầm xuống, cô muốn nói cho hắn biết, cô muốn rời đi sao?

Theo bản năng, hắn nắm chặt đôi tay, lòng đau nhói.

"Đừng nói... Tôi sẽ không đáp ứng!". Giọng nói Cố Thịnh lạnh lùng khiến lòng Tả Tình Duyệt chìm xuống đáy cốc, cô chưa mở miệng, hắn đã phản đối, cô còn có thể có hy vọng gì!

Trong mắt hắn, cho tới bây giờ, ý nguyện của cô đều không quan trọng! Không phải sao?

Cô chỉ là một con cờ để Cố Thịnh biểu diễn một cuộc hôn nhân hạnh phúc cho mọi người xem mà thôi. Trong mắt hắn, cô là người phụ nữ lẳng lơ, không có tư cách sinh con cho hắn!

Im lặng xoay người, Tả Tình Duyệt nhìn ngoài cửa sổ, khuôn mặt nở nụ cười nhưng trong lòng vô cùng đau đớn.

Lông mày Cố Thịnh nhíu chặt, cô tức giận!

Nhưng cho dù cô tức giận thì sao, so với việc cô rời khỏi hắn thì tốt hơn, không phải sao?

Hắn không thể không thừa nhận, nhìn cô tức giận, tim của hắn đau nhói, lặng lẽ đi tới bên cạnh cô, từ phía sau, giơ tay ôm thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong ngực, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên người cô phát ra, Cố Thịnh nhắm mắt lại, để cho mình cảm thụ sự tồn tại của cô.

"Buông tôi ra!".

Tả Tình Duyệt không nhu thuận như bình thường, mặc dù hắn đối với cô lạnh lùng, nhưng cô chưa bao giờ cự tuyệt động tác thân mật của hắn, buông cô ra? Cô hôm nay lại yêu cầu hắn buông cô ra!

Hà ha! Buông ra?

Sao hắn có thể buông ra!

Theo bản năng siết chặt hai cánh tay, ôm cô càng chặt hơn, dường như muốn hòa cô vào trong thân thể hắn.

"Đừng nói chuyện với tôi như vậy!". Cố Thịnh gác cằm lên đỉnh đầu của cô, cố gắng đè nén tức giận trong lòng, tự nói với mình, không được đẩy cô ra xa hơn!

"Tại sao? Tôi muốn về nhà cha mẹ một chuyến, anh cũng không cho phép, Cố Thịnh, cho dù là phạm nhân cũng có lúc tự do, tại sao tôi còn không bằng phạm nhân chứ!". Khóe miệng Tả Tình Duyệt hiện lên một chút khổ sở, đem tất cả uất ức trong lòng nói hết ra, là bởi vì cô hèn mọn sao?

Thân thể Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, cô nói gì? Chuyện tình cô muốn nói chính là muốn về nhà một chuyến?

Đáng chết! Hắn cho là. . . .

Trong lòng hiện lên nồng đậm tự trách, đồng thời cũng là vui sướng vô tận, Duyệt Duyệt không nói muốn rời khỏi hắn! Ít nhất là lúc này, đó chính là chuyện tốt!

Buông thân thể cô ra, nâng cằm cô lên, ánh mắt rơi vào đôi môi mềm mại của cô, hắn. . . .

Muốn hôn cô. . . . .

Trong nội tâm nghĩ như vậy, hắn không chút do dự cúi đầu, che đôi môi dụ người của cô lại, trời ạ! Đã bao lâu hắn không được nếm mùi vị của cô!

Trong lòng hắn vô cùng kích động, cô chỉ muốn về nhà mà thôi!

Dịu dàng liếm láp môi của cô, đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra, như thưởng thức hương vị của một món ăn ngon nhất. . . . .

Đột nhiên xuất hiện nụ hôn ấy khiến Tả Tình Duyệt ngơ ngẩn, tại sao hắn hôn cô? Cô đang chỉ trích hắn, không phải sao? Nhưng nụ hôn của hắn. . . . . thật. . . . . Dịu dàng. . . . .

Cô chưa kịp nghĩ nhiều đã cảm thấy bàn tay vô cùng quen thuộc vươn vào trong y phục của mình, cúi đầu, đột nhiên thấy y phục của mình đã xóc xệch không chịu nổi, trong lòng cả kinh, trong đầu hiện ra một màn máu tanh, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Không! Cô không nên như vậy!

"Uhm. . . . ." Tả Tình Duyệt vùng vẫy, muốn tránh thoát nụ hôn của hắn, cô rất sợ hãi, sợ chuyện ngày đó lặp lại lần nữa.

Kinh hoàng đẩy thân thể hắn ra, nhưng hơi sức của cô không có chút tác dụng nào đối với hắn, Cố Thịnh ôm cô càng chặt, hắn không muốn cô rời khỏi ngực hắn, hắn muốn tiếp tục đi xuống, hắn nhớ thân thể của cô!

Nhưng đầu u lưỡi truyền đến một hồi đau đớn, mùi máu tanh ở trong miệng nhanh chóng lan tràn ra, bị đau, hắn đột nhiên buông người phụ nữ trong ngực ra, hung hăng nhìn chăm chăm cô, người phụ nữ đáng chết, cô cứ nhiên cắn hắn!

Tả Tình Duyệt không hối hận vì đã cắn hắn, ít nhất hắn đã buông cô ra , phòng bị nhìn Cố Thịnh đang tức giận, trong lòng cô, bất an càng ngày càng mãnh liệt.

"Tại sao?"

Quả nhiên là ghét hắn, nên nụ hôn của hắn cũng ghét sao?

Nhưng lời hắn vừa thốt ra đã nhìn thấu sự sợ hãi trong mắt cô, đáng chết! Hắn không khỏi khẽ nguyên rủa ra tiếng, sao hắn lại quên mất, chuyện ngày đó mình gây ra cho cô, nói vậy là, trong lòng cô còn lưu lại bóng ma!

Ảo não mở to mắt, trong nháy mắt, tức giận trong lòng đối với cô biến thành tự trách, hắn không dám nhìn tới cặp mắt hoảng sợ của cô.

Trong phòng, trầm mặc đến đáng sợ, Tả Tình Duyệt không giám thả lỏng phòng bị trong lòng, không chớp mắt chú ý nhất cử nhất động của Cố Thịnh, mà trong lòng Cố Thịnh cũng không ngừng mắng mình, cho dù muốn cô, vào thời điểm này hắn cũng nên ẩn nhẫn!

Hít sâu một cái, chắc là hiện tại cô càng sợ hắn!

"Đổi bộ quần áo khác, anh dẫn em ra ngoài!"

"Đi đâu?". Tả Tình Duyệt cau mày.

"Nhà bố mẹ vợ!"

Nói xong, Cố Thịnh yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh, lưu lại Tả Tình Duyệt đứng ngơ ngác, vừa rồi cô không nghe lầm!

Cố Thịnh nói đưa cô về nhà ba mẹ? Không biết vì sao, trong lòng tràn ra một chút ấm áp. . . .

Chương 155: Người con gái giống cô như đúc

Cố Thịnh không lừa Tả Tình Duyệt, thật sự đưa cô đến Tả gia, hắn định đi vào cùng Tả Tình Duyệt, nhưng thời điểm vừa tới cửa, lại nhận được điện thoại của An Điền, vừa nghe nội dung cuộc điện thoại, lập tức sắc mặt Cố Thịnh trầm xuống.

"Cô tự vào đi!". Thanh âm Cố Thịnh lộ ra một chút lạnh lùng, Tả Tình Duyệt không nói thêm gì, hắn có thể đưa cô đến đây đã là ân huệ lớn nhất, cô không dám cầu mong hắn có thể cùng vào với cô.

Nhưng thời điểm cô xuống xe, lại bị Cố Thịnh gọi lại, Tả Tình Duyệt quay đầu lại nhìn Cố Thịnh, muốn nghe xem hắn sẽ nói gì, nhưng khi nghe được liền hối hận.

"Đừng bỏ trốn, đừng gây ra chuyện làm tôi mất hứng, cô biết năng lực của tôi rồi đấy, cho nên. . . . Đừng khiến cho cuộc sống sau này của cô càng thêm khổ sở!". Thanh âm Cố Thịnh không có chút nhiệt độ, mỗi một câu đều làm Tả Tình Duyệt đau lòng.

"Em hiểu!". Tả Tình Duyệt nhàn nhạt lên tiếng, im lặng xoay người, hắn đang cảnh cáo cô, không thể trốn đi! Nếu như trốn đi, hắn sẽ khiến cho cuộc sống sau này của cô rất khổ sở!

Nhìn bóng lưng Tả Tình Duyệt rời đi, Cố Thịnh ảo não đánh một quyền lên trên tay lái, đáng chết! Vừa rồi hắn không thể nói chuyện đàng hoàng với cô được sao?

Tại sao vừa nghe đến tin tức Kiều Nam cố ý thu mua cổ phiếu của tập đoàn Cố thị, hắn liền không nhẫn nhịn được rồi, khí thế cùng trấn định trong quá khứ của hắn đâu mất rồi?

Đáng chết!

Vừa rồi thấy bị thương trên mặt cô, hắn hận không thể tát mình một cái!

Nghĩ đến cú điện thoại mời vừa rồi, trong mắt Cố Thịnh xẹt qua ánh sáng lạnh lùng, động tác của Kiều Nam càng lúc càng mạnh, vì Tả Tình Duyệt, hắn nên đánh một trận lớn với Kiều Nam sao?

Hai người đều là nhân vật có quyền lực lớn ở A thị, một khi chống đối nhau, kinh tế cả A thị sẽ có rung chuyển lớn, nhưng vì Tả Tình Duyệt, hắn sẽ không nường tay!

Nhân cơ hội này đánh sụp Kiều Nam cũng tốt, xem hắn còn có tư cách gì kêu gào trước mặt mình!

Nói không chừng, đợi đến thời điểm Kiều Nam nghèo túng, Duyệt Duyệt cũng không thương hắn nữa!

Hắn muốn cố gắng mở rộng thế lực, muốn cố gắng kiếm tiền phòng khi Duyệt Duyệt muốn cái gì, hắn cũng có thể cho cô! Nếu như vật chất có thể thu phục lòng cô, hắn không ngại đem những thứ tốt nhất trên toàn thế giới dâng tặng cô.

Đúng! Cứ làm như thế, hắn muốn đánh bại Kiều Nam! Cho Duyệt Duyệt hưởng thụ thế giới vật chất tốt nhất! Dù cô không thương hắn mà muốn tiền của hắn cũng được.

Tả Tình Duyệt vừa vào cửa, đã nhìn thấy ba mẹ của cô đang ngồi ở trong phòng khách, dường như đang đợi cô đến.

"Ba mẹ. . . .". Tả Tình Duyệt lộ ra nụ cười miễn cưỡng, cô không thể để cho bọn họ biết mình không hạnh phúc!

"Duyệt Duyệt. . . . Con trở lại rồi, mau, mau tới đây cho mẹ nhìn xem. . . .". Tả phu nhân cao hứng tiến lên lôi kéo Tả Tình Duyệt, thân thiện khiến Tả Tình Duyệt cảm thấy rất mất tự nhiên, mẹ sao vậy? Quan hệ trước giờ của hai mẹ con rất lạnh nhạt, sao đột nhiên mẹ lại nhiệt tình với cô như vậy?

"Duyệt Duyệt! Sao con lại gầy như vậy? Cố Thịnh không chăm sóc con chu đáo sao?". Tả phu nhân khẽ cau mày, miệng nói lời quan tâm nhưng ngoài mặt quan tâm không đạt đến đáy mắt.

"Không có. . . . Thân thể con rất tốt!". Tả Tình Duyệt nói quanh co, lập tức đổi đề tài, "mẹ, mọi người gọi con về, có chuyện gì sao?"

Trong lòng Tả Tình Duyệt có chút bất an, công ty đã xảy ra chuyện gì sao? Có phải lại muốn cô đi cầu Cố Thịnh không? Nếu là như vậy, sợ rằng cô cũng không giúp được gì, bởi vì cô biết, Cố Thịnh chắc chắn sẽ không thương hại cô!

"Duyệt Duyệt, con nói cái gì vậy? Bởi vì nhớ con, chúng ta mới kêu con trở về gặp mặt, nhanh ngồi xuống". Tả phu nhân thân mật lôi kéo Tả Tình Duyệt đi tới bên sofa, Tả Phong cũng buông tờ báo trong tay xuống, đối với đứa con gái này, hắn rất cảm kích, lần trước tập đoàn Tả thị xuất hiện nguy cơ tài chính trước nay chưa từng có, may mà Cố Thịnh ra tay giúp đỡ, mới bảo vệ được công ty của hắn.

Trong phòng khách, ba người ngồi nhưng không nói chuyện nhiều, trong nội tâm Tả Tình Duyệt hiểu rõ, lần này, bọn họ gọi cô trở lại không phải vì nhớ cô, nhất định còn có chuyện khác.

Bọn họ chưa mở miệng, cô đành phải chờ! Chờ bọn họ mở miệng.

"Duyệt Duyệt a! Hôm nay chúng ta muốn con gặp mặt một người!". Quả nhiên, sau một hồi trầm mặc, Tả phu nhân lên tiếng.

"Người nào vậy?". Trên mặt Tả Tình Duyệt hiện lên vẻ tươi cười, rốt cuộc ai là người khiến bọn họ kêu cô về gặp mặt?

Trong mắt Tả phu nhân thoáng qua một chút ánh sáng, xoay người hướng lầu hai kêu lên, "Yên nhi, mau xuống đây!"

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, Yên nhi? Ai là Yên nhi?

Cô theo tầm mắt Tả phu nhân nhìn về phía cầu thang lầu hai, khi cô thấy rõ người đứng ở cầu thang, người ngăn ra, không tin vào mắt mình nữa.

Chuyện gì thế này?

Người con gái kia giống cô như đúc!

Chiều cao giống nhau, khuôn mặt giống nhau, kiểu tóc giống nhau, ngay cả lúm đồng tiền xuất hiện khi cười cũng không có chút khác biệt!

Cô ấy là ai?

Tả Tình Duyệt nhìn cô ta đi về phía mình, theo bản năng lui về phía sau một bước, thời điểm khoảng cách giữa các cô chỉ còn một bước, bỗng nhiên, Tả Tình Duyệt có cảm giác rất bất an.

"Xin chào, Duyệt Duyệt, rất vui được gặp em! Chị tên là Tả Tình Yên, là người chị song sinh của em!". Tả Tình Yên hòa nhã vươn tay về phía Tả Tình Duyệt, đối với sự giật mình của cô, dịu dàng nở nụ cười.

Chị em sinh đôi?

Sao cô lại không biết mình có một người chị song sinh?

Theo bản năng, Tả Tình Duyệt nhìn về phía vợ chồng Tả Phong, ai có thể nói cho cô biết, mọi chuyện không phải là sự thật?

"Duyệt Duyệt, không phải chúng ta cố ý gạt con, mà là. . . .". Trên mặt Tả phu nhân xẹt qua một tia thống khổ, "ba năm trước đây, chúng ta cho là chị của con đã chết, thời điểm đó, con vẫn ở nhà bà ngoại con, lúc chúng ta đón con về, cảm thấy không cần thiết phải nói cho con biết chuyện này, cũng không nhắc tới, nhưng. . . . Yên nhi không chết, ba năm trước đây cũng không tìm được thi thể của nó, ông trời thật từ bi, để cho con gái ta bình an sống trên cõi đời này!"

Tả phu nhân nói đến chỗ cảm động, không kìm được lôi kéo tay Tả Tình Yên, ánh mắt thâm tình của hai mẹ con giao nhau, thân thể Tả Tình Duyệt không khỏi ngẩn ra, từ trong mắt Tả phu nhân, cô thấy được tình thương chân chính của người mẹ, bà chưa bao giờ dành tình cảm như thế cho cô!

Trong lòng đột nhiên hiểu được, ba năm trước đây Tả Tình Yên gặp chuyện không may, cho nên bọn họ mới đón cô trở về!

Trong lòng đau xót, nếu chị cô không gặp chuyện không may, có phải bọn họ sẽ vĩnh viễn quên lãng cô ở một góc nào đó của thế giới?

Hít thở thật sâu, Tả Tình Duyệt cố gắng nở ra một nụ cười, "chúc mừng ba mẹ cùng chị hai đoàn tụ!"

"Duyệt Duyệt, con không trách chúng ta dấu con chuyện này chứ?". Tả phu nhân nhìn về phía Tả Tình Duyệt, trong mắt có chút không xác định.

Tả Tình Duyệt lắc đầu một cái, "sao lại như vậy chứ?"

Nhìn người chị giống mình như đúc lần nữa, không biết vì sao, trong lòng Tả Tình Duyệt có cảm giác nói không ra lời. . . .

Chương 156: Nói cho hẳn biết chân tướng, lại nghe được tin tức kinh người

Tả Tình Duyệt không biết làm sao qua được, nhìn mẹ bình thường lạnh lùng với cô lại cung chiêu người chị xinh đôi đột nhiên xuất hiện này, trong lòng không biết là hâm mộ hay là ghen tỵ.

Mặc dù cô ăn cơm cùng bọn họ, cùng nhau nói chuyện phiếm, nhưng, cô luôn cảm thấy không thể hòa nhập với họ, cô tựa như một người ngoài không liên quan.

Chị sanh đôi này xinh đẹp không thể nghi ngờ, trong xinh đẹp lộ ra tự tin, tự tin đến khiến cô cũng không khỏi hâm mộ.

Thật vất vả trở về bệnh viện, Tả Tình Duyệt rốt cuộc không uất ức mình ở lại thưởng thức cả nhà họ gặp lại, cô không biết mẹ gọi cô trở lại rốt cuộc là có tâm tư gì, chỉ là làm quen với người chị này sao?

Không! Cô cảm thấy không có đơn giản như vậy!

Cố Thịnh cũng không có tới đón cô, mà là phái tài xế, thời điểm trở lại phòng bệnh, cô thấy áo khoác tây trang của Cố Thịnh nằm ở trên giường của cô, không khỏi cau mày, Cố Thịnh đã tới sao?

Đi tới cầm y phục của hắn, muốn treo nó lên, không ngờ lúc đó lại thấy trong túi lòi ra vật gì đó, cô nhận được, hình như là một tấm hình, cô từng trong lúc vô tình thấy Cố Thịnh nhìn tấm hình này ngẩn người, mỗi lần hắn xem tấm hình này xong, thái độ đối với mình liền cực kỳ ác liệt, trong lòng lập tức tràn ngập tò mò.

Cô muốn xem trên tấm hình này rốt cuộc có cái gì!

Cố Thịnh không có ở đây, là một cơ hội rất tốt, không phải sao?

Hít thở một cái thật sâu, Tả Tình Duyệt lấy dũng khí rút tấm hình kia ra, hình hơi cũ kỹ, nhưng lại giữ rất tốt, có thể thấy được Cố Thịnh rất quý trọng nó, hẳn luôn mang theo tấm hình này, nhất định hết sức quan trọng!

Nhưng, khi cô thấy rõ ràng hình, không khỏi nhú chặt mi tâm, trong mắt có chút khó tin.

Trong hình, cô gái rúc vào trong ngực của chàng trai, mặt của hai người tràn đầy hạnh phúc, làm cho người ta nhìn một cái cũng biết bọn họ là một đôi người yêu hạnh phúc!

Nhưng, cô gái trong hình lại có khuôn mặt giống cô như đúc, là cô sao? Cô chưa bao giờ nhớ mình có tấm hình thế này, không chỉ có như thế, hình dáng của chàng trai ôm cô gái mặc dù có mấy phần tương tự Cố Thịnh, nhưng lại không phải Cố Thịnh, điểm này cô hết sức xác định.

Cố Thịnh và hẳn không phải một loại, hình dáng chàng trai tương đối nhu hòa, mà Cố Thịnh lại ngược lại, hình dáng hẳn như đao khắc.

Tấm hình này. . . .

Liên tưởng tới tất cả xảy ra trước kia, lời nói của Cố Tâm Ngữ khiến cho cô cả kinh trong lòng, Cố Thịnh và Cố Tâm Ngữ có một người anh, chàng trai này là anh Cố Thịnh sao?

Tả Tình Duyệt cảm thấy mình đoán được tám chín phần mười!

Cố Tâm Ngữ không chỉ gọi mình là chị một lần, luôn miệng nói cô là bạn gái của anh hai.

Anh hai, bạn gái, còn có người chị sanh đôi giống mình như đúc. . .

Có một số việc từ từ sáng tỏ trong đầu Tả Tình Duyệt!

Cô gái này không phải cô, đó nhất định là chị sanh đôi của cô!

Cô không biết trước kia giữa bọn họ xảy ra qua chuyện gì, nhưng cô cũng nhận ra được chút, Cố Thịnh hận cô, cô vẫn không tìm được nguyên do, mà bây giờ. . . Có vài chuyện đã rõ.

Trong lòng trời lên khổ sở, nguyên lai tất cả hận thù mình thừa nhận bấy lâu đều là nhận thay người khác sao?

Cố Thịnh căn bản là hận lắm người rồi!

"Tại sao có thể như vậy?" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng nỉ non, trong đầu lập tức toát ra một ý nghĩ, Cố Thịnh hận mình mới không cần cô sanh con cho hắn, vậy nếu như cho hắn biết, cô không phải người mà hắn hận, tất cả có phải đều sẽ có chuyển biến tốt hay không?

Trong lòng hiện lên hi vọng, trong mắt Tả Tình Duyệt có ánh sáng kích động, đúng, cô muốn đi nói với Cố Thịnh, hắn hận lắm rồi người!

Hưng phấn lao ra phòng bệnh, vừa lúc gặp phải y tá, kích động lôi kéo tay của cô, trong mắt mang theo vội vàng, "Cô biết Cố Thịnh ở đâu không?"

Y phục của hắn vẫn còn ở nơi này, hắn nhất định vẫn còn ở trong bệnh viện!

"Mới vừa rồi tôi nhìn thấy Cố tiên sinh vào phòng làm việc của bác sĩ Trần." Y tá ôn hòa trả lời, thật là hâm mộ Cố tiên sinh và Cố phu nhân a! Ân ái như vậy, mới một lát không thấy, Cố phu nhân đã vội vã muốn gặp Cố tiên sinh!

Tả Tình Duyệt không kịp nói tiếng cảm ơn, không kịp chờ đợi chạy tới phòng làm việc của bác sĩ Trần, cô khẩn cấp muốn nói cho hắn biết sự thật này. . .

. . . . .

Trong phòng làm việc.

Bác sĩ Trần tỉ mỉ nói cho Cố Thịnh tình trạng của đứa bé trong bụng Tả Tình Duyệt, cảm thấy đột nhiên có một cơn lạnh vọt qua thân thể của mình, hắn theo bản năng nhìn về phía người đàn ông rất có khí phách trước mắt, "Cố tiên sinh, xin hỏi có chỗ gì không đúng sao?"

Ý lạnh trong mắt Cố Thịnh càng ngày càng đậm, "Tình trạng hiện tại của cô, có thể bỏ đứa bé không?"

Cố Thịnh nắm chặt đôi tay, để cho thanh âm mình có vẻ bình tĩnh, dù muốn giữ lại Tả Tình Duyệt, hắn vẫn không cách nào tiếp nhận đứa bé này, hắn biết, nếu như đứa bé tiếp tục tồn tại, giữa bọn họ sẽ có nhiều mâu thuẫn và chiến hỏa hơn.

Đây là điều hãn không muốn nhìn thấy!

Nếu như có thể giải quyết xong tất cả ản hoạn lúc này, đó chính là không thể tốt hơn!

"Cái gì? Anh có thể lặp lại lần nữa không?" Bác sĩ Trần không thể tưởng tượng nổi nhìn Cố Thịnh, hoài nghi là lỗi tai của mình xuất hiện vấn đề, Cố tiên sinh xem Cố phu nhân như bảo bối, thời gian này hãn đều thấy rõ, nhưng tại sao muốn bỏ đứa bé?

"Tôi nói, an bài một cuộc giải phẫu cho cô, tốt nhất không để cho cô ấy biết!" thanh âm Cố Thịnh lạnh mấy phần, hãn cũng không cách nào tưởng tượng phản ứng của Tả Tình Duyệt sau khi biết hãn muốn bỏ đứa bé, cho nên tất cả đều phải an bài thật tốt, không thể để cho cô nhận thấy được cái gì.

Mà lúc này chính hãn không có phát hiện, lời nhắ tâm của hãn truyền đến trong lỗ tai của cô gái ngoài cửa, nụ cười sáng lạn trên mặt cô gái trong nháy mắt cứng đờ, thay vào đó là gương mặt tái nhợt.

Cô nghe lầm sao?

Nhưng, cô đã nghe hai lần, đều là nội dung giống nhau, hãn muốn bỏ đứa bé! Còn muốn gạt cô!

Tả Tình Duyệt theo bản năng che ngực, chuyện mình lo lắng cuối cùng tới rồi sao?

Giờ phút này cô đã hoàn toàn quên mất mục đích mình tìm hãn, khẽ vuốt ve bụng bằng phẳng, trong đầu chỉ có một ý niệm. . . .

Cô không thể đợi tiếp nữa rồi, vô luận như thế nào cũng không thể đợi tiếp nữa rồi !

Hốt hoảng chạy đi, Tả Tình Duyệt không trở về phòng bệnh, mà là chạy thẳng ra cửa chính bệnh viện. . . .

Mà lúc này, trong phòng làm việc trái tim Cố Thịnh đột nhiên bị đâm đau đớn, theo bản năng cau mày, thế nào?

"Cố tiên sinh, thể chất Cố phu nhân đặc biệt, có thể mang thai đứa bé đã rất không dễ dàng, nếu như còn sanh non, sợ rằng về sau. . ." Bác sĩ Trần nhìn mặt tàn khốc của Cố Thịnh, dừng một chút tiếp tục nói "Sợ rằng về sau rất khó mang thai nữa!"

Oanh một tiếng, Cố Thịnh như bị sét đánh!

Kích động tiến lên nắm lấy cổ áo bác sĩ Trần, "Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa!"

Làm sao có thể? Rất khó mang thai nữa? Ý là . . . Hắn không cách nào có con với Tả Tình Duyệt. . .

Trái tim lạnh như băng. . . . Giờ phút này hắn hận không thể giết người!

Chương 157: Không thấy Duyệt Duyệt

Bác sĩ Trần bị phản ứng kịch liệt của hắn hù dọa, ông có một loại ảo giác như bị lãng trí.

"Những gì ông nói không phải là thật! Ông mau nói cho tôi biết, đó không phải là sự thật!" Cố Thịnh rống to, ông trời sẽ không tàn nhẫn với hắn như vậy!

"Cố tiên sinh, Cố phu nhân thật sự không thích hợp để phá thai, lần trước có thể giữ được thai nhi đã rất khó, nếu vẫn muốn sanh non, cơ thể người mẹ sẽ tổn thương rất lớn, bao gồm việc không thể nào mang thai được nữa!" Trong lòng bác sĩ Trần mặc dù sợ hãi, nhưng là bác sĩ, ông thành tâm đưa ra ý kiến cho người nhà, rõ ràng yêu Cố phu nhân như vậy, tại sao lại muốn cô ấy phá thai?

Tay Cố Thịnh nắm cổ áo bác sĩ Trần bỗng nói lỏng ra, cô sẽ tổn thương rất lớn sao?

Nhưng nếu nói như vậy, người bị tổn thương lại chính là hắn!

Hắn nên làm gì bây giờ?

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, thời điểm cô một mình yên lặng nhìn về phía bụng của mình nói chuyện, tim của hắn đột nhiên đau nhói, cô rất yêu đứa nhỏ!

Hắn thật sự muốn tước đoạt quyền làm mẹ của cô sao?

Hít thở sâu một cái, Cố Thịnh hung hăng đánh một quyền trên vách tường, Kiều Nam đáng chết! Tả Tình Duyệt đáng chết!

Càng thêm đáng chết chính là bản thân hắn không khống chế được lại đi yêu cô, càng không thể chấm dứt ghen tỵ trong lòng mình!

"Chờ một chút. . . . Tôi muốn suy nghĩ." Cố Thịnh mở miệng lần nữa, âm thanh khàn khàn, nói xong những lời này, liền đi ra khỏi phòng làm việc khi bác sĩ Trần còn đang phân vân, hắn phải suy nghĩ cho thật kỹ mới quyết định!

Yên lặng đi đến phòng bệnh của Tả Tình Tuyệt phía bên trái, hắn muốn nhìn cô một chút!

Trong lòng của hắn lại mâu thuẫn thêm một lần nữa, hôm nay Kiều Nam đối với tập đoàn Cố thị đã công kích mức độ vượt qua khỏi tưởng tượng của hắn, hắn đã thấy được lực lượng hắc đạo cường đại của Kiều Nam, chính là điểm này, khiến hắn càng thêm bất an.

Mặc dù đã khống chế được giá cổ phiếu có khuynh hướng đi xuống, thế nhưng hắn biết, hắn và Kiều Nam nếu đấu như vậy một lần nữa, nhất định kết cục là hai bên đều bị tổn hại!

Trở lại phòng bệnh, phát hiện không có một bóng người ở trong phòng, Duyệt Duyệt còn chưa trở lại sao?

Cố Thịnh không khỏi nhú mày, hay là cô ở bên ngoài không muốn trở lại! Hắn biết cô không vui khi ở bên cạnh hắn, nhưng, cho dù biết cô không vui, hắn lại không thể không giam giữ cô.

Roi vào trong mắt là tấm hình hắn mặc âu phục, hắn liền giật mình, tấm hình sao lại rơi ở đây?

Theo bản năng cầm tấm hình trên tay, nhìn đến sắc mặt của hai người đang ôm nhau, trong mắt của Cố Thịnh hiện lên khá nhiều thần sắc.

"Thật xin lỗi, đại ca, em thật sự yêu cô ấy!" Khóe miệng Cố Thịnh nâng lên một tia khổ sở, hắn hiện tại còn không biết mình có thể dùng thù hận bảo vệ mình hay không, muốn báo thù cô, nhưng hắn biết, nếu như cô đau khổ, hắn cũng sẽ đau theo!

Có lẽ, từ lúc bắt đầu bọn họ đã sai lầm, hắn vì trả thù mà sắp đặt ở cùng với cô, cô vì hắn trả thù mà thương tích đầy người, hắn cũng vậy trong lúc trả thù đã dần dần đánh mất con tim của mình.

Có bao nhiêu chiêm chọc!

Hắn yêu người mình vốn nên hận!

"Tôi nên bắt em làm gì bây giờ? Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh nhìn người phụ nữ trong hình,

thời gian đó, thời gian cô ở một chỗ với đại ca, cực kỳ vui vẻ! Cười tươi như vậy thật sự rất hạnh phúc!

Nhưng, nụ cười này cũng không phải dành cho hắn, hiện tại, hắn lại có chút ghen tị với đại ca.

"Đứa nhỏ. . . ." Cố Thịnh nhắm mắt lại, suy nghĩ về đứa nhỏ, trong lòng giống như bị một bàn tay hung hăng níu lấy, trước mặt hắn chỉ có hai con đường, một là tiếp nhận đứa bé này, để cho Duyệt Duyệt sinh ra, làm như vậy hắn không chỉ không có con của mình, mà còn phải thay người khác nuôi con của họ.

Hai là xóa đi đứa nhỏ, như vậy, Duyệt Duyệt sẽ rất thương tâm, nếu cô biết rõ chân tướng của sự việc, cũng sẽ rất hận hắn!

Khoảng cách giữa hai người sẽ càng thêm xa!

Hai con đường vô luận chọn cái nào, hắn cũng đều thống khổ!

Thật là tức cười!

Thời gian từng giây từng phút đi qua, Cố Thịnh bị vướng mắc ở trong lòng, khi hắn tỉnh táo lại, phát hiện đã là buổi tối, nhưng, Duyệt Duyệt vẫn chưa về!

Trong lòng mơ hồ dâng lên một tia lo lắng, hắn rõ ràng đã kêu tài xế đến đón cô, có thể đã xảy ra chuyện gì không?

Lấy điện thoại ra, lập tức ấn dãy số của Tả Tình Duyệt, nhưng lại nhận được tin tắt máy.

Trong mắt mang theo chút hoảng hốt, Cố Thịnh tự nói với chính mình, có thể vợ chồng Tả gia giữ cô lại ăn tối!

Trong lòng nghĩ như vậy, Cố Thịnh liền ấn số điện thoại của Tả gia.

"Xin chào, xin hỏi. . . ." Âm thanh đầu bên kia điện thoại truyền đến để cho lòng của Cố Thịnh có phần thả lỏng.

"Duyệt Duyệt, tôi tới đón em!" Cố Thịnh bỏ lại mấy chữ, liền cầm áo khoác của mình, đi ra phòng bệnh.

Mà người phụ nữ đầu bên kia nhìn điện thoại trong tay bị cắt đứt, ánh mắt lóe lên.

Duyệt Duyệt? Hắn không nhận ra giọng của cô không phải là Duyệt Duyệt! Khóe miệng nâng lên một nụ cười thần nhiên.

"Điện thoại của ai đấy?" Tả phu nhân nhìn con gái yêu mến đang ngăn người nhìn về phía điện thoại, không khỏi mở miệng hỏi.

Tả Tình Yên hạ mi mắt, che khuất ánh sáng chợt lóe lên trong mắt, "Mẹ, không có gì, con mệt rồi, con muốn đi ngủ, đúng rồi, đợi lát nữa chồng của Duyệt Duyệt có khả năng sẽ đến!"

Chỉ sợ cũng là một chuyến tay không đi về rồi!

Tả Tình Yên xoay người đi về phía gian phòng trên lầu hai, Tả Tình Duyệt không phải đã rời đi vào buổi chiều rồi sao? Chẳng lẽ lại không trở về?

Lắc đầu, Tả Tình Yên nhún vai một cái, trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, mới vừa rồi Cố Thịnh không phân biệt ra được giọng của hai người bọn họ, vậy hắn có thể phân biệt được sự khác nhau giữa hai người bọn họ sao?

Theo như cô nghĩ, nhìn Tả Tình Duyệt, giống như là đang soi gương!

Quả nhiên là chị em song sinh!

. . . . .

Cố Thịnh chạy xe tới Tả gia, biết được Tả Tình Duyệt đã rời đi vào buổi chiều, trong lòng đột nhiên trầm xuống, buổi chiều đã đi rồi, vậy. . . .

Thân thể xẹt qua một tia lạnh lẽo, giống như những gì hắn nghĩ sao?

Cô thừa cơ trốn đi?

Không! Cô không thể đi!

Hắn không cho phép cô rời đi!

Trong mắt Cố Thịnh xẹt qua một tia âm độc, hình như đã nghĩ đến điều gì đó, ấn dẫy số mà hấn chán ghét.

Điện thoại vừa thông, truyền đến âm thanh trầm thấp của một người đàn ông, trong mắt Cố Thịnh nổi lên một tia ghen tỵ, âm thanh lạnh như băng, "Duyệt Duyệt đâu? Để cho cô ấy nghe điện thoại!"

Cô rời đi, có khả năng nhất là đi tìm Kiều Nam, hấn muốn chính miệng hỏi một chút, cô thật sự không chờ được muốn cùng tình nhân của mình cùng ở cùng bay sao?

Kiều Nam khẽ cau mày, "Đầu óc của Cố tổng tài bị choáng váng à? Cô ấy không phải đã bị anh giam giữ à? Anh giữ chặt như vậy, cô ấy sao có thể ở chỗ này cùng tôi?"

"Đừng có nguy biện, Kiều Nam, đừng cho là tôi không biết gian tình của hai người, mau để cho cô ấy nghe điện thoại!" Trong lòng hấn bất an cùng tức giận càng ngày càng mãnh liệt, đôi tay nắm chặt thành quyền, nỗ lực áp chế cơn giận của mình.

"Anh có thể vũ nhục tôi, nhưng tôi không cho phép anh nói thế với Duyệt Duyệt!" Con người màu xanh của Kiều Nam thoáng qua một tia lạnh lùng, không có người nào so với hấn hiểu rõ Duyệt Duyệt, một người phụ nữ tốt như vậy, không nên chịu đựng những lời nói nhục mạ như thế!

"Được! Một đôi nam nữ thâm tình!" Cố Thịnh lạnh lùng châm chọc, nghe giọng điệu quan tâm này, nói bọn họ không có gian tình, ai có thể tin được?

Chương 158: Là ai đưa cô về nhà?

Kiều Nam không để tâm đến, giờ phút này toàn bộ tâm tư của hấn đều nghĩ đến chuyện Tả Tình Duyệt rời đi, đôi lông mày tuấn mỹ nhíu chặt thành một đường, "Không tiện, tôi còn có việc, không rảnh cùng anh tán gẫu!"

Nói xong, không chút do dự cúp điện thoại, trên mặt tràn đầy lo lắng, không thấy Duyệt Duyệt, nhưng cô lại chưa đến tìm mình!

Cô sẽ đi đâu? Trong lòng hấn không yên, nghĩ đến bộ dáng mảnh mai của cô, giờ phút này nói không chừng cô đang ở trên đường không biết nên làm gì, sắc mặt của hấn lại càng trầm xuống.

"Duyệt Duyệt, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện!" Con người màu xanh của Kiều Nam ngun g lại thoáng hiện một tia thâm thúy, không thể xảy ra chuyện! Hấn nhất định phải tìm được cô!

Trong lòng đã định, nhấn nút, gọi thuộc hạ, hắn không chỉ phải tìm được cô, mà còn phải bằng tốc độ nhanh nhất tìm được cô, nếu cô đã muốn trốn khỏi Cố Thịnh, vậy hắn sẽ tận hết sức lực trợ giúp cô!

Trong lúc này Cố Thịnh hung hăng quăng điện thoại xuống mặt đất, trên mặt đầy vẻ tức giận.

"Chết tiệt!" Còn có việc? Có thể có việc gì? Cùng nhau hưởng thụ cảm giác vui vẻ được đoàn tụ?

Trong đầu hiện ra hình ảnh hai người xấu xa cười hạnh phúc, thân thể đôi nam nữ đang dây dưa khiến cho ánh mắt hắn bỗng trở nên căng thẳng, đáng chết Kiều Nam! Đáng chết Tả Tình Duyệt!

Không! Không được, hắn không thể để bọn họ được như ý!

Trong mắt xẹt qua một tia kiên định, cho dù phải bỏ ra tất cả, hắn cũng muốn đấu cùng Kiều Nam!

Cho dù Duyệt Duyệt hận hắn cũng được, hắn không thể nào nhịn được một ngày không có cô bên cạnh, hắn chỉ muốn đem cô giữ chặt ở bên người!

.....

Trong màn đêm, Tả Tình Duyệt đi trên đường không có mục đích, buổi chiều từ bệnh viện trốn ra được, cô liền giống như một cái xác không hồn, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói của Cố Thịnh, ha ha! Hắn cuối cùng vẫn muốn xuống tay!

Vậy hắn chăm sóc cô trong thời gian qua vì cái gì?

Hắn là hắn cố ý tạo ấn tượng giả cho cô! Hắn đã nói, cho dù xóa bỏ đứa nhỏ, cũng phải lừa cô để tiến hành!

Hắn thật sự tàn nhẫn! Tay nhẹ nhẹ vuốt ve vị trí dưới bụng, lòng chợt nhói đau!

"Cục cung, mẹ đưa con đi, nhưng lại không biết đưa con đi đâu!" Tả Tình Duyệt khổ sở nỉ non, nhìn trên đường càng ngày càng ít người qua lại, trong lòng không khỏi bàng hoàng, cô không biết mình nên tìm ai giúp đỡ, trong đầu hiện ra bóng dáng của Kiều Nam, nhưng giây tiếp theo, cô liền loại bỏ, cô không thể gây thêm phiền phức cho Kiều đại ca!

Huống chi, đi tìm Kiều đại ca, Cố Thịnh cũng sẽ nghĩ tới! Cô sợ Cố Thịnh tìm được cô, sau đó lại như cũ cô trốn không thoát khỏi sổ mạng!

"Cục cung, mẹ không phải cố ý muốn con chịu khổ, mẹ. . . . Không còn cách nào khác!"

Trốn cũng đã trốn được, nhưng những ngày tiếp theo phải làm thế nào?

"Chúng ta nên đi nơi nào đây?" Trong lòng Tả Tình Duyệt nổi lên một tia khổ sở, thế giới lớn như vậy, nhưng cô lại không tìm được chỗ có thể đi.

Giờ phút này cô vừa mệt vừa đói, đang không biết phải làm sao, một cánh tay đột nhiên cầm tay cô, trong lòng Tả Tình Duyệt cả kinh, theo bản năng ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt giống cô như đúc.

"Chị. . . ."Tả Tình Duyệt không thể tưởng tượng nổi thốt lên, cô ấy làm sao có thể tìm được cô?

"Duyệt Duyệt, tại sao em lại một mình ở bên ngoài? Đã trễ thế này rất nguy hiểm! Chồng em đang tìm em khắp nơi. . . . Chị đưa em về!" Tả Tình Yên quan tâm nhìn Tả Tình Duyệt, quả nhiên, thời điểm cô nghe được Cố Thịnh đang tìm cô, trên mặt hiện lên một tia hoảng sợ.

"Em không trở về, không cần đưa em trở về!"Tả Tình Duyệt theo bản năng đẩy tay của cô ra, giống như gặp phải thú dữ, cô thật vất vả trốn ra ngoài, sao có thể lại quay về?

"Duyệt Duyệt, em làm sao vậy? Hấn rất lo lắng cho em!" Tả Tình Yên khẽ cau mày, ngưng mắt nhìn vào mắt Tả Tình Duyệt, trong mắt xẹt qua một tia dò xét, "Hai người đã xảy ra chuyện gì?"

"Chị. . . . Em xin chị, không cần đưa em trở về được không?" Tả Tình Duyệt không muốn nhắc tới chuyện Cố Thịnh muốn xóa bỏ đứa nhỏ, nghĩ tới, trong lòng của cô liền đau thêm mấy phần.

"Nhưng là. . . ."

"Em xin chị!"

"Vậy em cũng không thể lang thang ở trên đường như vậy!" Ánh mắt Tả Tình Yên chuyển động một cái, "Vậy chúng ta về nhà được không? Mặc dù hiện tại chị đang ở phòng của em, nhưng còn có phòng khách, không thôi chúng ta ngủ chung một phòng cũng được!"

Trong lòng Tả Tình Duyệt bị đâm đau đớn, căn phòng của cô hôm nay đã trở thành của Tả Tình Yên rồi sao?

"Không, em không cần!" Trong lòng bị cô đơn nồng đậm lấp đầy, cô tựa như một đứa trẻ bị thế giới vứt bỏ, cơ khổ không nơi nương tựa, không dám nhìn vào ánh mắt hạnh phúc rực rỡ của Tả Tình Yên, Tả Tình Duyệt mở to mắt, "Hắn sẽ tìm được nơi đó!"

Tâm tư của Cố Thịnh tinh tế từ trước đến giờ, lần trước cô trốn đi, không phải là bị hắn bắt được sao?

Bây giờ mặc dù không có khống chế tiền bạc của cô, cô vẫn như cũ không chút nghi ngờ năng lực của Cố Thịnh, cho nên, hiện tại ngay cả nhà bà ngoại cô cũng không dám đến.

Tả Tình Yên thở dài, "Vậy chị dẫn em đến ở phòng trọ nhỏ bên ngoài của chị! Đó là nơi chị ở sau khi trở về, thời gian còn chưa đi nhận thức ba mẹ, cũng tạm được, em tạm thời ở trước, không thể cứ tiếp tục ở trên đường như vậy!"

Tả Tình Duyệt không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, tại sao phải đối tốt với cô như vậy? Hai người mới biết nhau ngày hôm nay không phải sao?

Giống như hiểu được ý của cô, trên mặt Tả Tình Yên lộ ra một nụ cười, "Chúng ta là chị em! Nghe nói chị em song sinh đều có cảm ứng, nếu không tại sao chị có thể tìm thấy em nhanh như vậy? Chúng ta cũng đã biết nhau từ trong bụng mẹ, không phải sao?"

Vậy sao? Bởi vì cảm ứng mới tìm được cô sao? Cô nên tin tưởng 'chị em sinh đôi' này sao?

Trong lòng của cô vẫn như cũ không xác định được.

"Em phải nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng! Cháu trai cũng không thể cùng chịu khổ với em!" Tả Tình Yên cười khẽ nháy mắt mấy cái, ánh mắt rơi trên bụng của cô, tựa như đang chào hỏi đứa nhỏ trong bụng cô.

"Làm sao chị biết. . . ."Tả Tình Duyệt ngăn ra, chuyện cô mang thai, cũng không có nói cho ba mẹ, cô ấy làm sao biết?

"Chị đã nói rồi, chúng ta là chị em song sinh!" Tả Tình Yên kiên định nhìn Tả Tình Duyệt, kéo tay của cô, "Được rồi! Chị đáp ứng em, không có sự đồng ý của em, chị nhất định sẽ không tiết lộ hành tung của em cho bất kỳ ai, bao gồm cả ba mẹ! Như vậy em an tâm chứ!"

Tả Tình Duyệt động lòng, trên thực tế, cô bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác, lúc ra

ngoài, cô căn bản không mang theo tiền, nếu không đi đến chỗ cô ấy nói, cô thật sự chỉ có thể ở ngoài đầu đường xó chợ!

"Cám ơn chị!" Tả Tình Duyệt bắt đầu thật lòng cảm ơn người chị này, có thể đây là an bài của ông trời, để cho cô vào lúc này không đến nỗi không tìm được bất kỳ ai giúp đỡ!

"Chị là chị của em!" Tả Tình Yên lơ đãng cười cười, "Đi! Chúng ta về nhà!"

Tả Tình Duyệt chìm đắm trong sự quan tâm của Tả Tình Yên, không phát hiện được trong ánh mắt của Tả Tình Yên khi quay lưng đi chứa đầy sự ghen tỵ, tính toán, được như ý. . . .

Chương 159: Bất cứ giá nào cũng phải tìm được cô

Tả Tình Duyệt ngồi xuống bên trái Tình Yên, trải qua mấy ngày ở chung, cô cảm thấy chị của mình là người tốt!

Không chỉ chăm sóc cô, còn rất thương yêu Bảo Bối của cô, chỉ là món đồ chơi, Đường Yên đã mua không ít đồ chơi cho con cô!

Đây là nơi cho Tả Tình Duyệt cảm giác an toàn, lúc co gặp khó khăn, là người chi sinh đôi này của cô đưa tay ra, nhìn Tả Tình Yên bận rộn trong phòng bếp, trên mặt Tả Tình Duyệt không khỏi mỉm cười.

"Chị để em cùng làm với! Chị không cần phải chăm sóc em quá đâu!" Tả Tình Duyệt đi về phía phòng bếp, nhưng vừa dứt lời, Tả Tình Yên liền đẩy cô ra ngoài.

"Ôi, em là phụ nữ mang thai, cần được nghỉ ngơi, đừng nên làm khổ cháu của chị chứ!" Tả Tình Yên nháy mắt với cô, cảm giác ấm áp trào dâng trong lòng Tả Tình Duyệt, ở đây mấy ngày, Tả Tình Duyệt rất rảnh rỗi, khi ở bên Cố Thịnh, ba bữa cơm cô đều tự tay nấu, không ngờ tới lúc này Tình Yên còn không cho cô bước vào trong bếp.

Trong đầu hiện ra hình ảnh Cố Thịnh, không biết không có cô ở bên cạnh, ai sẽ nấu cho hắn ăn?

Nhưng giây sau, cô cảm thấy mình lo thừa, hắn đường đường là tổng tài của Tập đoàn Cố thị, có rất nhiều phụ nữ luôn trực chờ nấu ăn cho hắn!

"Chị. . . ." Tả Tình Duyệt trong lòng đau đớn, khẽ vuốt ve bụng.

"Ừ?"

"Cám ơn!" Tả Tình Duyệt khước mắt ngăn lệ, mình thật rất may mắn, trời cao thương tình đã cho cô một người chị sinh đôi!

Nếu hai người sớm biết nhau thì thật là tốt!

Nghĩ đến tấm hình mà cô từng nhìn thấy nơi Cố Thịnh, người phụ nữ kia chẳng nhẽ là chị cô. Người mà Cố Thịnh căm hận không nhẽ là chị cô?

Nếu như Cố Thịnh biết sự thật... chắc chắn sẽ không cưới cô!

Thật là khó nói, cô không biết mình có nên thay chị chịu đựng sự thù hận của Cố Thịnh hay nói rõ tất cả mọi chuyện.

Nếu như nói cho Cố Thịnh sự thật, thì cô chẳng phải trở thành kẻ thừa sao?

"Giữa chị em mình đừng nên nói cảm ơn! Em là người thân nhất của chị!" Tả Tình Yên dừng tay, nhìn thẳng vào Tả Tình Duyệt, trong mắt nhu hòa khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra.

Đúng, chị em cô là những người thân nhất của nhau hơn nữa chị đối xử tốt với cô như vậy. Sao cô có thể trách chị được?

Trên mặt hiện vẻ tươi vui, gật đầu "ừ, thật may là em còn có chị bên cạnh!"

Thật may là còn có chị cùng đưa con trong bụng bên cạnh cô!

Tả Tình Yên nhìn Tả Tình Duyệt vì cảm động mà khước mắt ửng hồng, hạ mi mắt, che đi sự gian trá, em cô quả thật là con người rất đơn thuần!

"Duyệt Duyệt, Cố Thịnh hân. . . . Đang tìm em!" Tả Tình Yên đột nhiên mở lời, khi nhắc tới Cố Thịnh, sắc mặt Tả Tình Duyệt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Cố Thịnh đang tìm cô?

Đúng, hân phải tìm cô! Bởi vì cô đang mang thai một đứa con không nên có mặt trên đời!

Trong lòng đau nhói, vô thức lui về phía sau, ngay sau đó chợt nghĩ đến điều gì, nắm thật chặt tay Tả Tình Yên, van xin "chị, không thể để Cố Thịnh tìm được em! Cầu xin chị, không thể để anh ấy tìm ra!"

Tả Tình Yên khẽ cau mày, kéo cô ra khỏi phòng bếp, hai người ngồi trên sofa phòng khách, Tả Tình Duyệt trên mặt hiện rõ sự bất an, đôi tay thật chặt ôm lấy bụng, Tả Tình Yên vừa nhìn cũng đã đoán được.

"Duyệt Duyệt, lâu nay, chị không dám hỏi em, em nếu coi chị là người thân, liền nói cho chị biết, em cùng Cố Thịnh đã xảy ra chuyện gì?"

Tả Tình Duyệt đôi mắt chợt sáng, nói cho chị biết, cô có thể nói ra sao?

Nhìn ánh mắt quan tâm của Tả Tình Yên, chị có vẻ ngoài giống hệt với cô khiến cô hạ sự phòng bị. Cô ấy là chị sinh đôi của Tả Tình Duyệt, là người Tả Tình Duyệt có thể tin tưởng?

"Anh ấy. . . . Muốn phá bỏ cái thai trong bụng em!"

"Phá cái thai trong bụng em?" Tả Tình Yên thốt lên sợ hãi, nhưng trong lòng lại tràn đầy mãn nguyện, cô ta hỏi Tả Tình Duyệt chuyện này, không phải là không biết xảy ra chuyện gì. Thực ra, hai ngày trước cô ta cũng thu lượm được không ít tin tức, hôm nay hỏi, cũng chỉ muốn thăm dò xem mức độ tin tưởng của Tả Tình Duyệt với cô ta đến đâu mà thôi!

Đúng là không làm cô ta thất vọng!

Tả Tình Duyệt đã nói cho cô biết chuyện này, cũng đã chứng minh, cô ta đã thành công chiếm được lòng tin của Duyệt Duyệt!

"Đúng, muốn em phá thai!" Tả Tình Duyệt trong mắt đầy đau khổ, không để ý tới ánh mắt chợt lóe sáng của Tả Tình Yên.

"Tại sao? Hai người rất hạnh phúc, không phải sao?" Tả Tình Yên đề xuống sự vui sướng trong lòng, lấy được lòng tin chưa đủ, cô ta còn cần nhiều hơn thế.

"Hạnh phúc?" Tả Tình Duyệt khéo miệng nâng lên khổ sở, nhìn Tả Tình Yên, cô cảm thấy mình như đang soi gương vậy, cảm giác này khiến cô thấy an toàn, cô muốn đem tất cả tâm sự thổ lộ ra.

Tả Tình Duyệt khó khăn kể lại tất cả, đã tránh đề cập đến những đau khổ mình phải chịu. Tả Tình Yên nghe hết, cô ta cau mày, xem ra Duyệt Duyệt rất yêu Cố Thịnh!

Cô nên nói Duyệt Duyệt ngốc nghếch sao? Hay nên nói đứa em của cô trong tình yêu quá cố chấp?

Trong lúc này, Cố Thịnh với Kiều Nam cũng bỏ dở mọi việc, dốc sức tìm kiếm Tả Tình Duyệt, nhưng bọn họ tìm kiếm thế nào cũng không lần ra một chút manh mối.

Mấy ngày nay làm hai người vô cùng lo lắng, Duyệt Duyệt đã đi đâu?

Cô thân nữ “liều yếu đào tơ” ở bên ngoài, nhớ xảy ra chuyện gì thì biết phải làm sao?

Cố Thịnh mất đi sự trấn tĩnh thường ngày, khi hắn biết Kiều Nam cũng đang dốc toàn lực tìm kiếm Duyệt Duyệt, trong lòng hắn ghen tỵ chuyển thành bất an, Duyệt Duyệt không có ở bên Kiều Nam!

Nhưng, trong lòng của hắn càng thêm lo lắng sự an nguy của cô, nếu như ở bên Kiều Nam, ít nhất cô còn được an toàn, sẽ không phải chịu bất cứ sự khổ sở nào, nhưng. . . . Hiện tại. . . .

Hung hăng đâm lên bàn, Cố Thịnh khẽ nguyên rủa, Tả Tình Duyệt, cô rốt cuộc đi đâu?

Yên lặng đi tới phòng Tả Tình Duyệt, trong không khí còn vương vất hơi thở của cô, nhưng, trong phòng không khí lạnh lẽo, trong đầu hiện ra ánh mắt khiến ai cũng phải thương tiếc của cô.

"Duyệt Duyệt, em cứ như vậy muốn rời xa anh sao?" Cố Thịnh nhỏ giọng lẩm bẩm, trong giọng nói tràn ngập đau khổ, hắn đã làm đủ mọi cách để giữ cô lại, nhưng vẫn chẳng cản được bước chân của cô?

"Em muốn thế nào mới có thể trở lại bên anh?" Cố Thịnh khẽ vuốt ve giường của Tả Tình Duyệt, tưởng tượng thấy cô đang nằm ngủ, trong lòng khổ sở, nhưng ngay sau đó lại kiên định "Duyệt Duyệt, dù em đang ở đâu, bất cứ giá nào anh cũng phải tìm được em"

Chương 160: Điện thoại của Duyệt Duyệt

Tả Tình Duyệt trong lòng đột nhiên nhói đau, giống như có ai đang gọi tên của cô, trống vắng mà xa xôi, cô nghe không rõ đây là giọng của ai!

"Duyệt Duyệt, em yên tâm, chị vất vả mới tìm được em, chị sẽ không tha cho ai làm em đau

khổ, chị sẽ giúp em. . . ." Mắt Tả Tình Yên nhìn bụng của cô "giúp em bảo vệ đứa bé này!"

Tả Tình Duyệt chợt thức tỉnh vượt ra khỏi cảm giác đau khổ vừa đến, trên mặt nở ra nụ cười an ủi "cảm ơn chị!"

Không nên nghĩ tới Cố Thịnh!

"Đúng rồi, còn có người nữa cũng tìm em!" Tả Tình Yên giống như vừa nhớ ra chuyện gì, liền nói "hắn tìm kiếm em chẳng thua gì Cố Thịnh!"

Tả Tình Duyệt trong lòng sợ hãi, còn ai tìm cô nữa?

Trong đầu hiện ra một đôi mắt màu xanh lục, là anh ấy. .

"Là Kiều đại ca sao?" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng, Kiều đại ca cũng tìm cô sao? Hắn nhất định không thấy mình sẽ rất lo lắng!

"Kiều đại ca? Em cùng cậu chủ của thế giới ngầm có quan hệ gì? Hắn rất quan tâm tới em!" Tả Tình Yên nhìn Tả Tình Duyệt.

Quan hệ thế nào? Bọn họ giống như bạn bè! Nghĩ đến Kiều Nam có tình cảm với mình, lòng cô nhúu chặt, cô đoán, sau khi cô bỏ đi, Cố Thịnh sẽ đi tìm Kiều đại ca, hi vọng hắn không gặp điều phiền toái!

Tả Tình Yên quan sát vẻ mặt cô, nhận thấy điều gì, ánh mắt khẽ dao động "Duyệt Duyệt có phải không tin chị, mới không nodi cho chị biết?"

"Không, không phải vậy, làm sao như vậy được?" Tả Tình Duyệt khoát tay, chỉ sợ chị cô hiểu lầm, nhìn vẻ mặt có chút không vui của chị, Tả Tình Duyệt thở dài, "Em cùng hắn chỉ là bạn bè mà thôi!"

"Bạn bè? Bạn bè mà sốt sắng truy tìm em như vậy? Em biết không? Cả thành phố này đang bị lật tung lên nhằm tìm ra em!"

Tả Tình Duyệt không biết nên giải thích với Tả Tình Yên thế nào, nhưng cô lại sợ chị giận "hắn. . . . Hình như. . . . Thích em!"

"Thích em?" Tả Tình Yên khoé miệng nâng lên một chút ý cười "xem ra em có sức hút không nhỏ! Cả cậu chủ của thế giới ngầm cũng thích em!"

"Chị. . . ." Nghe chị nói như vậy, Tả Tình Duyệt cảm thấy có lỗi, cô từng vô số lần tự hỏi mình, mình rốt cuộc có điểm nào hấp dẫn đàn ông, cô đã kết hôn rồi, sao hẳn lại thích cô chứ?

Nhưng, cô cuối cùng không tìm được đáp án, có lúc, thích một người là không có lý do, giống như cô thích Cố Thịnh vậy!

"Tốt lắm, không đùa em nữa! Chị nấu canh ngon lắm để chị bùng ra!" Tả Tình Yên cười ra tiếng, đứng dậy đi về phía phòng bếp, xoay người, đôi mắt xinh đẹp thoáng qua sự tính toán.

Cô ta tưởng chỉ có Cố Thịnh, nhưng không ngờ Duyệt Duyệt cùng Kiều Nam cũng có dây dưa, nếu như vậy thì càng tốt hơn!

Trong mắt xẹt qua sự ghen ty, tại sao hai người đàn ông này đều quan tâm Tả Tình Duyệt đến vậy?

Liếc Tả Tình Duyệt vẫn đang ngồi sững sờ trên sôpha, Duyệt Duyệt đang nghĩ gì lúc này? Cố Thịnh hay là Kiều Nam?

Xem ra, Tả Tình Yên lại phải đi điều tra một số việc rồi!

Khóe miệng lộ ra sự tính toán, Tả Tình Yên đi vào phòng bếp. . . . .

. . . . .

Trong phòng làm việc sang trọng, Kiều Nam lại thêm lần nữa nghe được tin tức khiến hắn thất vọng, đôi mắt màu lục biểu lộ sự tức giận, đem hết sách, văn kiện trên bàn hất tung xuống đất.

"Tìm một người cũng khó khăn thế sao?" Kiều Nam quát to, mấy ngày rồi, vẫn không có tin của Duyệt Duyệt, có phải Duyệt Duyệt đã gặp chuyện gì không hay?

Nghĩ tới đây, sắc mặt của hắn tái nhợt, tay nắm chặt thành đấm, không ngừng tự nói với mình, không có việc gì! Nhất định không có việc gì!

"Đại ca. . . . . Nơi mà chúng ta có thể tìm đều đã tìm hết rồi, Nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng Tả tiểu thư!"

Lần đầu tiên thấy Đại ca quan tâm một người phụ nữ đến vậy, bọn đàn em đoán, nếu không

tìm được người phụ nữ ấy , chắc chắn cả thành hồ này chẳng được yên ổn!

"Tiếp tục tìm! Những nơi có thể tìm đều đã tìm, vậy thì tìm kiếm những nơi chúng ta không được phép tìm, tóm lại, nhất định phải tìm được cô ấy! Tìm được cô ấy càng nhanh càng tốt!"

Đôi mắt sắc bén của Kiều Nam híp lại, nhìn bọn thuộc hạ run run rẩy rẩy nghe lệnh đi ra ngoài, đôi mắt chứa đựng nỗi buồn sâu đậm.

"Duyệt Duyệt, tại sao không đến tìm anh?" Kiều Nam đấm vào mặt bàn, phát ra âm thanh rất lớn, nhưng hắn lại không cảm thấy đau, cô không đến tìm hắn, chứng tỏ cô không tin tưởng hắn sao?

Căng thẳng trong lòng, nỗi đau đón lan tràn.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang phá vỡ bầu không khí căng thẳng, Kiều Nam nhú mày, nhận điện thoại, nghe được giọng nói của người đầu dây bên kia, trên mặt hắn không dấu được sự kích động.

"Duyệt Duyệt. . . . Em có khỏe không? Có chuyện gì đã xảy ra? Mau, mau nói cho anh biết em đang ở đâu?" Trong lòng Kiều Nam niềm vui, giọng nói này. . . . Đúng là của người mà hắn mấy ngày qua lo lắng tìm kiếm Duyệt Duyệt.

"Kiều đại ca. . . ." Giọng nói ngừng một chút, nhưng chính tiếng Kiều đại ca, giống như một đao sắc nhọn đâm vào lòng Kiều Nam.

Cô không khỏe sao? Hay bị ai bắt nạt?

Đáng chết! Đáng chết hắn hận không thể ở trước mặt cô lúc này, ôm cô vào lòng, cho cô một chỗ dựa vững vàng.

"Duyệt Duyệt, nói cho Kiều đại ca biết em đang ở đâu, anh lập tức tới đón em" giọng Kiều Nam dịu dàng nhưng ẩn chứa sự khẩn trương. Sợ giọng nói của mình dọa cô sợ nên chỉ dám nói năng nhỏ nhẹ, dịu dàng.

"Kiều đại ca, anh không phải lo lắng cho em. . . . Em. . . . Em không thể nói cho anh biết mình đang ở đâu!"

"Tại sao? Em không tin anh sao?" Kiều Nam trong mắt ẩn chứa nỗi đau.

"Không, không phải vậy, em sợ Cố Thịnh tìm được mình!" Tả Tình Duyệt gọi cho Kiều Nam vì

biết Kiều Nam đang lo lắng cho mình, cô muốn hấn yên tâm, cô hiện tại rất tốt.

". . . ." Lông mày Kiều Nam nhíu chặt, xét tính cách Cố Thịnh, cho dù Duyệt Duyệt không ở cạnh Kiều Nam, thì Cố Thịnh cũng sẽ cho người giám sát hành động của hấn. Khi Kiều Nam tìm được Duyệt Duyệt, Cố Thịnh cũng biết Duyệt Duyệt đang ở đâu.

"Kiều đại ca, anh không phải lo lắng em, em thật sự vô cùng tốt!"

Kiều Nam khước miệng nâng lên khổ sở, sao hấn có thể không lo lắng cho cô đây? Kể từ khi hấn biết mình thích cô, thì đã không ngừng lo lắng cho cô rồi.

"Duyệt Duyệt, anh sẽ tìm cách bảo vệ em, hãy chờ anh mấy ngày!" Ánh mắt Kiều Nam kiên định, Duyệt Duyệt bên cạnh hấn, mới là an toàn nhất! Nhưng hấn phải tránh tai mắt của Cố Thịnh.

Kết thúc cuộc nói chuyện, Tả Tình Duyệt nhìn điện thoại ngẩn người!

Cô thở dài, xoay người về phòng, sau khi cô đi, một người lặng lẽ đến bên điện thoại. . . .

Chương 161: Cô muốn gặp hấn!

Tả Tình Yên nhìn điện thoại bị cúp, vừa rồi cô ở trong phòng, cầm một chiếc điện thoại khác, nên đã nghe hết đối thoại của bọn họ.

Quả nhiên, Kiều Nam rất lo lắng cho Tả Tình Duyệt !

Cầm giấy bút, chép lại số điện thoại này, trong bóng tối, khước miệng Tả Tình Yên nâng lên một nụ cười âm hiểm, chậm rãi đi về phía gian phòng của mình. . . .

Sau khi Kiều Nam nhận được điện thoại báo bình an của Tả Tình Duyệt, vẫn không để thủ hạ dùng tìm kiếm, hấn biết, dựa vào sự khôn khéo của Cố Thịnh, một khi hấn ngừng lại, tất nhiên sẽ để cho hấn sinh ra hoài nghi.

Vì vậy hấn chỉ có giả bộ tạo ra không khí khẩn trương như mấy ngày trước đây mới đánh lừa được cặp mắt của Cố Thịnh.

Hấn đã lên kế hoạch vụng trộm đem Tả Tình Duyệt rời khỏi A thị, nghĩ đến bàn tay của Tả

Tình Duyệt, lần trước cô đột nhiên bị Cố Thịnh mang đi, để cho tất cả an bài của hắn đều đậm chân tại chỗ, bác sĩ từng nói qua, tay Duyệt Duyệt phải làm giải phẫu sớm, nếu không, cho dù là y thuật của hắn cao minh bao nhiêu cũng không cách nào khôi phục như trước.

Kiểu Nam nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ, nước Mỹ là lựa chọn tốt nhất!

Có lẽ, chờ đến lúc chữa khỏi tay cho Duyệt Duyệt, hắn sẽ thương lượng với cô xem nên đi đến nơi nào!

Nghĩ đến bóng dáng xinh đẹp của Tả Tình Duyệt, gương mặt căng thẳng trong mấy ngày qua của Kiểu Nam được thả lỏng, ảo tưởng mình ở bên cạnh Duyệt Duyệt, còn có đứa bé trong bụng cô, hình ảnh ba người hạnh phúc sinh hoạt chung một chỗ, trong lòng của hắn hiện ra sự ngọt ngào nồng đậm.

Mặc dù bây giờ Duyệt Duyệt không có tình cảm với hắn, nhưng hắn tin tưởng, Duyệt Duyệt thiện lương như vậy, một ngày nào đó sẽ thấy được điểm tốt của hắn, bị tình yêu của hắn làm rung động!

Vì ngày đó, bất kể mất bao lâu, hắn cũng nguyện ý chờ!

Từ trong ngăn kéo lấy ra một tấm hình, trong hình là cảnh Tả Tình Duyệt ngủ an ổn, hồn nhiên giống như trẻ con, khiến khóe miệng hắn không ngừng cong lên, đây là hắn chụp lên lúc Duyệt Duyệt uống rượu say.

Mỗi khi nhớ Duyệt Duyệt, hắn đều nhìn tấm hình này đến mất hồn.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, kéo hắn ra khỏi không khí ngọt ngào, trong mắt thoáng qua một tia không vui, lấy điện thoại qua, giọng nói mang theo vài phần bén nhọt, "Là ai?"

Tốt nhất có chuyện quan trọng tìm hắn, nếu không. . . .

Hắn còn chưa kịp nói đoạn sau "nếu không", thái độ liền chuyển biến.

"Kiểu đại ca, là em, Duyệt Duyệt". Thanh âm Tả Tình Duyệt truyền đến, khiến sự tức giận của Kiểu Nam biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là gương mặt ôn hòa mỉm cười.

"Duyệt Duyệt, thật xin lỗi, vừa rồi. . . ."

Đáng chết! Tại sao hắn có thể nổi giận với Duyệt Duyệt?

"Không sao, em hiểu, Kiều đại ca, bây giờ em muốn gặp anh. . . . Được không?". Thanh âm tràn đầy chờ mong cùng hy vọng.

Nhưng lý trí Kiều Nam vẫn còn, "Duyệt Duyệt, bây giờ anh chưa bố trí tốt, Cố Thịnh hân. . . ."

"Kiều đại ca, em nhớ anh. . . . Em muốn nhìn thấy anh!"

Oanh một tiếng, câu "em nhớ anh" vang lên bên tai Kiều Nam dường như là một ma chú đem hân bao lại, hân nghe được cái gì? Hân không nghe lắm chứ?

Duyệt Duyệt nói nhớ hân! Cô muốn được gặp hân!

Đây là chuyện đáng vui cỡ nào! Hân không nghĩ đến. . . . Thở sâu một cái, Kiều Nam đè xuống tâm tình kích động của mình.

"Em có thể gặp anh không?". Thanh âm bên kia điện thoại vang lên lần nữa, ngay cả người biết kiềm chế giỏi như Kiều Nam cũng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu như thế!

"Có thể, em đang ở đâu? Anh lập tức tới đó!". Duyệt Duyệt muốn gặp hân, sao hân lại không đến chứ?

Tim của hân muốn được gặp cô, không phải sao?

Về phần Cố Thịnh, đôi mắt màu xanh lục trầm xuống, hân sẽ có biện pháp tránh tai mắt của "hân"!

Chương 16: Cuộc hẹn được lên kế hoạch từ trước

Xe dừng trước một nhà quán cà phê, vừa xuống xe, Kiều Nam liền vội vã chạy vào, khi thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở trước mắt mình, con người màu lục thoáng qua một tia mừng rỡ.

"Duyệt Duyệt. . . ." Kiều Nam kích động tiến lên, nhìn Tả Tình Duyệt từ trên xuống dưới, giang hai cánh tay, hân muốn gắt gao ôm cô vào trong ngực, cảm thụ sự tồn tại của cô, nhưng khi hân cách cô một bước ngẩn liền dừng lại, hân đang sợ, sợ mình kích động khiến Duyệt Duyệt không vui.

Tả Tình Yên ngược mắt nhìn người đàn ông đẹp trai trước mặt, gương mặt vốn cương nghị bởi vì kích động đã trở nên nhu hòa, cô không thể nào tưởng tượng nổi, người đàn ông trước mắt này chính là lão đại của giới hắc đạo mà người ta mới nghe tên đã sợ mất mật, chỉ dùng một thời gian ngắn đã đem cả giới hắc đạo quy phục dưới trướng của hắn.

Trong mắt của hắn không có cái khác ngoài sự yêu thương!

Nếu như có người đàn ông nào có thể quan tâm cô như thế, e rằng, cô sẽ buông tha tất cả!

Tả Tình Duyệt đúng là một người phụ nữ may mắn!

"Kiểu đại ca. . . .". Tả Tình Yên nhỏ giọng kêu lên, nở một nụ cười, đứng dậy nhào vào trong hai cánh tay của hắn, cùng lúc đó, cô cảm thấy thân thể của hắn đột nhiên cứng đờ, hắn nhíu mày, tại sao cô cách hắn gần như vậy?

Ngộ nhỡ hắn phát hiện cô không phải là Tả Tình Duyệt thì cô nên làm thế nào?

Trong lòng bất an, cô đổi y phục của Tả Tình Duyệt, làm kiểu tóc của Tả Tình Duyệt , ngay cả sửa tã cũng dùng cùng loại, hiện tại, cô chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, nhìn thấy Tả Tình Duyệt, hắn có thể kích động mà đánh mất lý trí!

Lòng tràn đầy vui sướng, Kiều Nam không biết người phụ nữ trong ngực không phải là Tả Tình Duyệt, cả người hắn đều kích động, từ trước đến nay, Duyệt Duyệt chưa từng chủ động đối với mình như vậy, hành động hôm nay của cô là có ý gì?

Ngay cả một người thông minh như Kiều Nam mà tâm thần cũng bất định vì suy đoán tâm tư của một người phụ nữ, " Duyệt Duyệt. . . . Em. . . . "

Đôi tay không biết nên để vào đâu, hắn muốn làm theo suy nghĩ, ôm cô vào trong ngực, nhưng mà, hắn có thể sao?

"Kiểu đại ca, có thể gặp được anh thật tốt!". Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, vào thời điểm này, phải làm tan rã lý trí của hắn cô mới có thể bảo đảm mình không bị hoài nghi, nghĩ đến mục đích hôm nay khiến cô phải giả trang Duyệt Duyệt hẹn hắn ra đây, cô kéo giãn khoảng cách của hai người, không chút do dự hôn lên khóe môi hắn.

Oanh một tiếng, Kiều Nam chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, Duyệt Duyệt. . . . Chủ động hôn hắn?

Tả Tình Yên thừa dịp hắn mất hôn, vội vàng tránh, ra không để lại dấu vết, trở lại vị trí của mình, hạ mi mắt, một cái hôn đã đủ rồi!

"Kiều đại ca, anh không ngồi xuống sao?". Tả Tình Yên trừng mắt nhìn, nhìn người đàn ông ưu tú này bởi vì một cái hôn mà thần người ra, trong lòng có chút đắc ý, nhưng cô biết, hắn đắm chìm trong nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước này là do trong mắt của hắn, người hôn hắn là Tả Tình Duyệt!

Nghĩ tới đây, đầu Tả Tình Yên cúi thấp, che kín ánh sáng chột lóe lên.

Lúc này, chắc là Tả Tình Duyệt đang ở nhà, cảm tạ người chị song sinh này!

Kiều Nam phục hồi tinh thần lại, ngồi đối diện với cô, không chớp mắt nhìn cô gái trước mặt, không biết vì sao, hắn cảm thấy cô có chút không giống thường ngày! Duyệt Duyệt trước mắt thiếu sự thẹn thùng thường ngày, lòng hắn có cảm giác bất an, khó chịu.

Nhưng chỉ trong chốc lát, hắn cố gắng loại bỏ cảm giác này, tự nói với mình, nếu như người trước mắt không phải là Duyệt Duyệt, thì là ai?

Do hắn suy nghĩ quá nhiều!

"Duyệt Duyệt, anh đã sắp xếp để đưa em sang Mỹ, mọi chuyện bên đó đã được sắp xếp xong xuôi, chúng ta. . . .". Kiều Nam chưa nói xong kế hoạch của mình, đã bị Tả Tình Yên cắt ngang.

"Kiều đại ca. . . . Em hẹn anh ra ngoài, là muốn nói cho anh biết, tạm thời, em không thể đi được!". Lòng mày Tả Tình Yên nhíu chặt, bày ra khuôn mặt nuối tiếc.

"Tại sao?". Sắc mặt Kiều Nam trầm xuống, con ngươi màu lục nheo lại, "Về phía Cố Thịnh, em không cần lo lắng, bằng thế lực của anh bây giờ, anh sẽ không để cho hắn làm tổn thương tới em thêm chút nào nữa!"

"Không, không phải như vậy, em có nỗi khổ tâm riêng, em thật sự không thể rời đi cùng anh".

"Anh sẽ chăm sóc tốt cho em, em hãy tin tưởng anh, anh. . . . Anh có thể làm Kiều đại ca của em vĩnh viễn!". Theo bản năng, Kiều Nam cầm tay của cô, lúc này, hắn không để ý cô sẽ có phản ứng như thế nào nữa, hắn chỉ biết, ý của Duyệt Duyệt bây giờ là muốn đẩy hắn ra xa hơn.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh cô, cho dù phải lấy thân phận anh trai cô hắn cũng chấp nhận.

Tả Tình Yên giật mình, làm Kiều đại ca vĩnh viễn?

Người đàn ông này đối mặt với người phụ nữ mình yêu có thể không mong muốn gì sao?

Xem ra, hắn yêu Tả Tình Duyệt rất sâu đậm!

"Kiều đại ca, nếu như anh vẫn là Kiều đại ca, hãy thông cảm cho em, tôn trọng quyết định của em!". Tả Tình Yên né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn, không biết vì sao, cặp mắt màu lục kia khiến cô có chút bất an .

Kích động trong lòng trầm xuống, Kiều Nam buông lỏng tay cô ra, tôn trọng? Sao hắn có thể nhẫn tâm làm cô tổn thương?

Nhưng loại tôn trọng này lại làm lòng hắn cực kỳ đau đớn.

"Anh hiểu rõ rồi!". Kiều Nam mở to mắt, đột nhiên cảm thấy mình đang rơi từ thiên đường xuống địa ngục, vừa rồi, hắn còn tưởng rằng, cái hôn đó có ý nghĩa đặc biệt.

Không, nó có ý nghĩa đặc biệt, đó là sự an ủi Duyệt Duyệt dành cho mình.

Khóe miệng nâng lên một nụ cười khổ, "Vô luận là thời điểm nào, anh đều tôn trọng quyết định của em, nhưng anh vẫn chờ em! Chỉ cần em quay đầu lại, sẽ nhìn thấy anh!"

Đột nhiên, thân thể Tả Tình Yên ngẩn ra, sự thổ lộ của hắn đáng cảm động biết bao!

Dù thế nào, cô cũng không nghĩ Kiều Nam sẽ nói như vậy, nhưng cô sẽ không vì một chút cảm động mà buông tha thiết kế của mình, hạ mi mắt, Tả Tình Yên chậm rãi mở miệng, " cảm ơn anh!"

Coi như là cô thay Tả Tình Duyệt cảm ơn sự si tình của hắn!

Khổ sở trong lòng Kiều Nam càng ngày càng đậm, cho tới bây giờ, cái hắn muốn không phải là cảm ơn, vậy mà, cái hắn luôn lấy được lại chỉ có ba chữ này!

Kiều Nam im lặng đứng dậy, vừa rồi, hắn muốn nhanh chóng chạy tới nơi này bao nhiêu thì hiện tại lại muốn vội vàng rời khỏi bấy nhiêu!

Thật châm chọc, không phải sao?

"Kiều đại ca. . . .". Tả Tình Yên kêu lên lần nữa, nhìn Kiều Nam đang đưa lưng về phía mình dừng lại, cô lập tức tiến lên ôm lấy hắn từ phía sau, đầu dựa vào lưng hắn, nhưng không có ai thấy, trong mắt cô lóe lên sự đắc ý.

Cách đó không xa, một cặp mắt tức giận nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, từ lúc Kiều Nam vội vàng vò áo cà phê, đến lúc người phụ nữ đáng chết kia chủ động hôn hắn, rồi đến cuối cùng hai người lưu luyến không rời. . . .

Cố Thịnh hận không thể xông lên phía trước, đem hai người kéo ra, hung hăng cho Kiều Nam một đấm!

Nhưng hắn cố gắng nhẫn nhịn, dìm sự tức giận xuống, tự nói với mình, phải bình tĩnh!

Ít nhất, hắn đã tìm được Tả Tình Duyệt rồi, không phải sao?

Ánh mắt sắc bén híp lại, bắn ra ánh sáng sắc nhọn, đợi đến lúc Kiều Nam rời khỏi quán cà phê, mà sau đó, bóng dáng quen thuộc kia cũng đi ra, lên một chiếc xe taxi, Cố Thịnh khởi động xe bám theo. . .

Chương 163: Nụ hôn khát máu

Tả Tình Duyệt ở trong phòng sửa sang lại y phục và đồ chơi của em bé, nụ cười ôn hòa trên mặt thủy chung chưa từng tắt đi, mấy ngày nay, tâm tình của cô buông lỏng không ít, khiến cô cảm thấy, có thể đợi đến đứa bé ra đời.

Lúc đó, Cố Thịnh sẽ không tổn thương đứa bé!

Nhẹ nhàng vuốt ve y phục mềm mại của trẻ nít, "Cục cưng, mẹ hi vọng con mau chóng ra ngoài! Có con cùng với mẹ, chúng ta sẽ không cô đơn nữa!"

Bên ngoài vang lên một tiếng bịch, Tả Tình Duyệt hơi nhíu mi tâm, theo bản năng thả ra y phục trong tay, đi ra cửa xem xét, nhưng, khi cô đi tới phòng khách, thấy người đàn ông sắc bén đứng ở cửa, nhịp tim lập tức lỡ một nhịp đập.

Cố Thịnh? Sao hắn lại tìm tới nơi này?

Trong lòng trầm xuống, hoảng sợ nhìn người đàn ông rất quen thuộc trước mắt, thân thể không ngừng run rẩy.

"Xem ra thời gian qua cô sống không tệ!" Cố Thịnh sai bước đi về phía Tả Tình Duyệt, ánh mắt lợi hại không hề chuyển, khóa chặt Tả Tình Duyệt, khiến cô lập tức cảm thấy lạnh lẽo.

Trong lòng Cố Thịnh càng lúc càng không vui, sự hoảng sợ khi cô nhìn thấy mình, khiến hắn hận không thể đi lên tóm chặt người phụ nữ này, ra sức dạy dỗ.

Tả Tình Duyệt không ngừng lui về phía sau, cô rút cuộc xác định người đàn ông ở trước mắt thật sự là Cố Thịnh, sao hắn tìm được nơi này?

Nơi này không phải rất bí mật sao?

Thân thể Tả Tình Duyệt đột nhiên dừng lại, sau lưng truyền đến sự cứng rắn và lạnh lẽo của vách tường, trái tim cô rơi lộp bộp, cô đã thối lui đến cuối, không đường có thể lui!

"Anh muốn làm gì?" Tả Tình Duyệt mãnh mẽ đứng thẳng, cố gắng khiến nội tâm mình trở nên kiên cường, nhìn vào cặp mắt cơ hồ muốn giết người của Cố Thịnh, thanh âm run rẩy hỏi.

"Tôi muốn làm gì? Cô thấy tôi muốn làm gì? Bà xã thân yêu của tôi!" đôi tay Cố Thịnh chống đỡ vách tường, nhốt Tả Tình Duyệt ở trong đó, cúi người đến gần cô, hơi thở có thể phả vào trên mặt của cô, chớp mũi quanh quẩn hơi thở thuộc về Tả Tình Duyệt, trong lòng hơi rung động, hắn thật sự rất tưởng niệm cảm giác như thế!

Bị ý tưởng của mình làm sợ hết hồn, Cố Thịnh không nhìn được kẻ nguyên rủa ở trong lòng, đáng chết, rõ ràng cô ta phản bội mày hết lần này đến lần khác, tại sao vẫn không thể chống lại sự hấp dẫn của cô?

Trong mắt tỏa ra ánh sáng sắc bén, Cố Thịnh cố gắng khiến mình hạ quyết tâm, giống như là để chứng minh cái gì, hung hăng nắm cằm của cô, thưởng thức khuôn mặt bởi vì bị đau mà nhú lại của cô.

Tả Tình Duyệt nhú chặt mi tâm, trong lòng của cô có một dự cảm chẳng lành, nghĩ đến việc nghe lén được ở bệnh viện, trong lòng lại trở nên lạnh lẽo.

"Không, anh không thể bỏ đứa bé của tôi!" Tả Tình Duyệt che chở bụng thật chặt, cô đã già yếu quá lâu trong bất an và sợ hãi, cô không biết mình có còn hơi sức kiên trì hay không, nhưng vì đứa bé, cô phải thuyết phục mình kiên cường!

Cố Thịnh híp đôi mắt sắc bén lại, đứa bé? Quả nhiên là vì đứa bé!

"Việc tôi muốn làm, cô không ngăn cản được!" Cố Thịnh lạnh giọng nói, có muốn giữ lại đứa bé

hay không, đều ở trong một câu nói của hần!

Nhìn đôi môi run rẩy ở trong không khí kia, không biết vì sao, hần cảm thấy sau khi cô mang thai càng thêm mê người, giờ phút này, hần thật nhớ mùi vị của cô.

Theo như tâm ý, Cố Thịnh không chút do dự che lại môi của cô, hần vốn muốn dịu dàng triền miên, nhưng, vừa nghĩ tới sự thật cô rời bỏ hần, hần liền không nhịn được tức giận trong lòng, càn rỡ gặm cắn môi của cô.

Tả Tình Duyệt bị đau, mùi máu tanh nhanh chóng lan tràn ra trong miệng, nhưng, đối với người đàn ông này, cô lại vô lực chống cự, chỉ có thể yên lặng thừa nhận tất cả!

Trong lòng trôi lên thê lương, từ lúc bắt đầu đến cuối cùng, cô đều là người ở vào thế bị động, không phải sao?

Giống với Tả Tình Duyệt, trong lòng Cố Thịnh cũng không chịu nổi, trong lòng của hần có hai thanh âm đang giao chiến, một bên muốn hần mạnh mẽ trừng phạt cô, một bên lại đang nói cho hần biết, phải dịu dàng thương yêu cô, nhất cô trong sự dịu dàng của hần, như vậy, cô sẽ không muốn chạy trốn nữa!

Nụ hôn cuồng loạn thiêu đốt lòng của Cố Thịnh, đồng thời cũng làm Tả Tình Duyệt đau lòng, mùi máu tanh lan tràn ở trong miệng hai người, Tả Tình Duyệt cơ hồ có ảo giác, Cố Thịnh giống như muốn phá hủy cô!

Một giọt nước mắt từ gương mặt chảy xuống, Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, buông môi cô ra, đôi tay ôm mặt của cô, "Đừng hòng rời bỏ tôi! Trở về với tôi!"

Không có cho Tả Tình Duyệt cơ hội trả lời, Cố Thịnh liền ôm lấy Tả Tình Duyệt, vác trên vai, đi ra khỏi cửa chính, bởi vì trong lòng hần cũng đang sợ hãi, sợ nghe được lời cự tuyệt của cô, cho nên, hần không thể cho cô bất kỳ cơ hội nói 'không'!

Cho dù cô không muốn, thì cũng không phải do cô!

Hai người đi ra nhà trọ, mà sau khi bọn họ rời đi, một bóng dáng từ góc tối lao ra, Tả Tình Yên nhìn thấy tất cả lúc này, cô thông minh, thậm chí có thể cảm thụ được sự giãy giụa của Cố Thịnh.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười, Cố Thịnh yêu Tả Tình Duyệt sao? Như vậy thì tốt!

Không tệ, tất cả hôm nay đều là cô thiết kế, hẹn Kiều Nam gặp mặt, cố ý chế tạo một vài nụ hôn và cái ôm 'không nở' lúc chia tay, mà đồng thời, cô ẩn danh gọi điện thoại cho phụ tá của

Cố Thịnh, dù Cố Thịnh tới đó, chính mắt thấy tất cả, sau đó tự mình đưa Cố Thịnh đến đây.

Cô muốn Duyệt Duyệt trở về!

Thời gian ở chung vừa rồi, cô biết Duyệt Duyệt mặc dù rời bỏ Cố Thịnh, nhưng vẫn còn yêu hân, vì cho cô ta chết tâm, cô phải khiến Tả Tình Duyệt trở về!

Trở lại gian phòng của cô, lấy ra một khung hình từ trong ngăn kéo, nhìn người đàn ông phía trên, ánh mắt của cô trở nên nhu hòa "Dáng dấp hai anh rất giống, thật rất giống!"

.....

Cố Thịnh nhét Tả Tình Duyệt vào xe, chạy nhanh về biệt thự, dọc theo đường đi, Tả Tình Duyệt nín thở ngưng thần, cẩn thận, cả người tràn đầy phòng bị, đã bị tìm được, cô biết nếu như mình phản kháng quá mức kịch liệt, thua thiệt cuối cùng là mình!

Xe lái vào biệt thự, Tả Tình Duyệt đi xuống sau khi xe dừng, đối mặt chỗ đã từng là nhà mình, trong lòng của cô cực kỳ khổ sở.

Nhà? Nơi này còn là nhà của cô sao?

Nhà là chỗ làm cho người ta cảm thấy ấm áp, mà cô lại không cảm thấy ấm áp chút nào, có chỉ là lạnh lẽo!

"Muốn tôi ẵm cô vào sao?" thanh âm lạnh lùng của Cố Thịnh vang lên, khiến Tả Tình Duyệt phục hồi tinh thần lại.

Ấm cô đi vào? Nhớ ngày tân hôn, hân ẵm cô đi vào, nhưng cuối cùng lại tặng cho cô tàn khóc nhục nhã!

Hôm nay, nếu như hân ẵm cô đi vào, chờ đợi cô sẽ là cái gì?

Bước lên phía trước, Tả Tình Duyệt không muốn thể nghiệm sự sợ hãi chưa biết này, chậm rãi đi về phía cửa chính, chỉ là, vô luận được ẵm vào, hay là tự đi vào, cô tựa hồ vẫn không trốn thoát cơn ác mộng!

Lần đầu tiên đi vào trong căn nhà này, cô thất thân, mất tim, còn mất đi tôn nghiêm!

Cô không biết, đi vào trong căn nhà này lần nữa, cô sẽ bỏ lỡ cái gì!

Chương 164: Người phụ nữ của tôi mang thai

Tả Tình Duyệt đi vào nhà, đúng lúc chạm mặt Tôn Tuệ San mới từ trong nhà đi ra, trong lòng liền giật mình, theo bản năng mở to mắt, cô không có ở đây mấy ngày qua, Tôn Tuệ San đã thay thế vị trí của cô!

Trong lòng trôi lên một tia chua xót, cảm thấy mình thật buồn cười, đến thời điểm này cô còn để ý chuyện này làm gì?

Tôn Tuệ San cũng đã sớm thay thế vị trí của cô rồi, không phải sao?

Giống như Tả Tình Duyệt, trong mắt của Tôn Tuệ San cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, cô thật sự không ngờ Cố Thịnh đã tìm được Tả Tình Duyệt trở về!

Trong lòng trôi lên sự ghen tỵ nồng đậm, một giây kế tiếp, khóe miệng nâng lên một nụ cười ngọt ngào chán ghét, chủ động tiến lên thay Cố Thịnh cởi áo khoác, tự mình giao cho quản gia, giống như một người vợ!

Không biết vì sao, Cố Thịnh lại không có kháng cự hành động của Tôn Tuệ San, một cái chớp mắt hần cũng không nhìn Tả Tình Duyệt, tựa như muốn từ trên mặt của cô thấy một nét mặt khác, thế nhưng hần lại thất vọng một lần nữa, trên mặt của cô trừ bình tĩnh ra vẫn là bình tĩnh!

Cô một chút cũng không quan tâm đến hần!

Nhưng, hần lại không biết, Tả Tình Duyệt mất bao nhiêu sức lực mới đè xuống sự khó chịu trong lòng, không cho chính mình đi quan tâm, không cho chính mình đi ghen tỵ!

Tôn Tuệ San đi thẳng tới trước mặt của Tả Tình Duyệt, thân mật lôi kéo tay của cô, "Duyệt Duyệt, cô rốt cuộc cũng trở lại, thời gian cô rời đi, chúng tôi cũng không quen với việc đó! Đặc biệt là Thịnh. . . . Hần nói phải tìm cô trở về, hiện tại thì tốt rồi, cô rốt cuộc cũng đã trở về!"

"Vậy sao?" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng nỉ non, rốt cuộc cũng đã trở về? Nhưng trở về thật sự là tốt sao?

Vô luận tốt hay không tốt, cô thủy chung cũng không có lựa chọn nào khác, chủ quyền cho tới bây giờ đều không ở trên người của cô!

"Tôi có thể về phòng trước không?" Tả Tình Duyệt ngược mắt nhìn con người thâm thúy của Cố Thịnh, nữ chủ nhân của cái nhà này đã không còn là cô!

Cố Thịnh càng nhăn mày chặt hơn, cô có ý gì? Trở về phòng phải hỏi ý của hắn? Cô thật sự muốn vạch rõ giới hạn cùng hắn như vậy sao?

Đừng quên, cô vẫn là vợ của hắn Cố Thịnh!

Tim như bị đâm đau đớn, hít thở thật sâu, đi về phía phòng sách, bởi vì hắn nghĩ, nếu hắn còn tiếp tục ở lại, nhất định sẽ không khống chế được lửa giận của mình, làm ra chuyện tổn thương cô!

Trong đại sảnh chỉ còn lại Tả Tình Duyệt và Tôn Tuệ San, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tả Tình Duyệt, Tôn Tuệ San sắc bén híp mắt lại, "Duyệt Duyệt, phòng của cô vẫn như cũ, không có ai di chuyển nó, cô có thể tiếp tục ở đó!"

Khí thế cùng tư thái, nghiêm nhiên như một nữ chủ nhân của cái nhà này!

Tả Tình Duyệt không rảnh cùng Tôn Tuệ San nói thêm gì nữa, trong đầu không ngừng hiện ra bóng lưng tức giận của Cố Thịnh lúc rời đi, cô đơn xoay người, đi về phòng thuộc về cô. . . . Phòng dành cho khách!

Đẩy cửa ra, tất cả đều không thay đổi, cùng bộ dáng khi cô rời đi!

Nhìn một căn phòng lạnh như băng, Tả Tình Duyệt khẽ vuốt ve bụng, "Cục cưng, chúng ta lại trở về cái nhà tù này rồi, con sợ sao?"

Cô không thể nhận định được tâm tư của Cố Thịnh, đối với hắn cô vĩnh viễn không nghĩ ra, nói không chừng quyết định tiếp theo của hắn có thể đẩy cô vào chỗ vạn kiếp bất phục!

"Đừng sợ, mẹ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh con!" Nằm ở trên giường, Tả Tình Duyệt tràn ngập cảm giác bất lực, nghĩ đến Tả Tình Yên, tỷ tỷ biết mình bị Cố Thịnh mang về sao? Cô ấy có thể vì không thấy mình mà đi tìm khắp nơi hay không?

Lúc này cô không hề biết, cô bị Cố Thịnh tìm được, hoàn toàn đều là kế hoạch của Tả Tình Yên!

Liên tiếp mấy ngày, Tả Tình Duyệt cũng không gặp được Cố Thịnh, sự bất an của cô rất cuộc hơi có chút dễ xuống, thừa dịp Cố Thịnh đi ra ngoài cùng Tôn Tuệ San, cô một mình ở trong vườn hoa hít thở một ít không khí mới mẻ, chỉ có ở nơi này, lòng của cô mới được bình an!

Tiếng xe hơi từ xa đến gần, Tả Tình Duyệt nghe thấy, không khỏi cau mày, đó là xe của Cố Thịnh, bọn họ không phải mới đi rồi sao? Tại sao lại đột nhiên quay về?

Trong lòng lại bắt đầu khẩn trương, bất an dần dần lan tràn!

"Không có việc gì!" Tả Tình Duyệt an ủi mình, từ từ bình tĩnh lại, nhìn Cố Thịnh xuống xe, hẳn không trực tiếp đi vào nhà, mà xoay người đi về mặt khác của chiếc xe, mở cửa xe, thận trọng che chở Tôn Tuệ San xuống xe.

Bịch một tiếng, Tả Tình Duyệt nghe được âm thanh tan nát cõi lòng của mình, cô nhìn thấy Tôn Tuệ San cười hạnh phúc, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy cung chiêu của Cố Thịnh!

Theo bản năng mở to mắt, Tả Tình Duyệt hít một hơi thật sâu, mắt không thấy tâm không phiền!

Cô một mặt trốn tránh, nhưng lại có người không để cho cô được như ý!

"Duyệt Duyệt, sao cô lại một mình ở chỗ này?" Giọng của Tôn Tuệ San bên cạnh vang lên, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, vì cái gì luôn muốn gây phiền phức với cô? Cô chỉ muốn một cuộc sống an tĩnh mà thôi, chẳng lẽ nó lại khó đến như vậy sao?

"Tôi. . . ." Tả Tình Duyệt miễn cưỡng hiện lên một nụ cười, đảo mắt nhìn về phía Tôn Tuệ San, nhưng, khi thấy Tôn Tuệ San rúc vào trong ngực Cố Thịnh, tim của cô lại một lần nữa bị đâm đau đớn, thì ra cô đã cố gắng nguy trang nhưng lại không chịu nổi một kích!

Nhất thời, lời cô muốn nói lại nghẹn ở cổ họng, thế nào cũng không nói ra được, mà trong mắt của Tôn Tuệ San rõ ràng mang theo vài phần khiêu khích cùng khoe khoang!

"Cô mang thai!" Cố Thịnh khé miệng nâng lên một chút tiểu ý, ôm Tôn Tuệ San càng chặt hơn, ánh mắt sắc bén không chớp nhìn chằm chằm vào Tả Tình Duyệt, trong lòng cũng đang kêu gào, mau tức giận đi! Ghen đi! Rống to về phía hắn! Thậm chí đi lên đánh Tôn Tuệ San cũng được!

Hắn muốn nhìn thấy phản ứng kịch liệt của cô, mấy ngày nay, hắn đã cố gắng khiến mình không đi nhìn cô, nhưng, tim của hắn lại không chịu khống chế, hắn biết Tả Tình Duyệt ở đây trốn hắn, cảm giác như vậy khiến hắn cực kỳ khó chịu, hắn không muốn nhìn thấy loại phản ứng nhàn nhạt này của cô!

Nhưng, hắn lại một lần nữa thất vọng, cô vẫn bình tĩnh như thế, thậm chí khé miệng dần dần trỗi lên một nụ cười, cô cư nhiên lại cười! Cô thật sự cao hứng khi người phụ nữ khác mang

thai con của hần sao? Đây là phản ứng nên có của một người vợ sao?

"Chúc mừng hai người!" Tả Tình Duyệt cười nói ra lời chúc mừng, nhưng không ai biết, trong lòng của cô thống khổ như thế nào.

Chúc mừng? Hần nghe lầm rồi sao? Cô cứ nhiên lại nói lời chúc mừng hần!

Trong lòng một hồi đau nhói, thì ra nụ cười cũng có thể đả thương người như vậy!

"Cám ơn cô, tôi vừa rồi còn lo lắng cô sẽ tức giận! Duyệt Duyệt, cô thật tốt!" Tôn Tuệ San từ trong ngực Cố Thịnh đi ra, tiến lên ôm Tả Tình Duyệt, ánh mắt lóe lên, trong lòng trỗi lên một tia như ý!

Tả Tình Duyệt trầm mặc không nói, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, trong lòng lại khổ sở vô cùng.

Tại sao lại tàn nhẫn như vậy!

"Cô đi vào nghỉ ngơi trước, tôi có chút chuyện muốn nói riêng với cô ấy!" Giọng nói lạnh lùng của Cố Thịnh vang lên, thúc giục Tôn Tuệ San.

Trong vườn chỉ còn lại Tả Tình Duyệt và Cố Thịnh, gió nhẹ nhàng lay động, lại thổi không tan sự giằng co cùng nội tâm đau đớn giữa hai người, Tả Tình Duyệt không dám nhìn vào mắt Cố Thịnh, hần muốn nói chuyện riêng với mình?

Nói chuyện gì? Muốn cô phá thai sao?

Chương 165: Ly hôn? Đừng hòng!

Không khí ngột ngạt khiến Tả Tình Duyệt gần như hít thở không thông, cảm nhận được tầm mắt của Cố Thịnh ném ở trên người cô, cô bỗng nhiên có một cổ kích thích muốn chạy trốn.

Cố Thịnh nhăn chặt mày thành một đường thẳng, chớp mắt một cái không chuyển nhìn người phụ nữ trước mắt, từng bước từng bước đến gần cô, đủ để hần có thể nhận thấy được thân thể của cô đang bó chặt, trong lòng lại sinh ra một tia kích động, cô có phải đang trách cứ mình hay không?

Nếu là như thế, vậy thì tốt quá, hần chính là muốn cô trách cứ, muốn cô ghen, nói như vậy,

hắn có thể chân chính cảm nhận được hắn vẫn tồn tại trong lòng của cô.

"Chẳng lẽ cô không muốn nói gì sao?" Cố Thịnh chần chờ, cuối cùng vẫn mở miệng trước đánh vỡ trăm mặt, hắn hi vọng cô mở miệng trách cứ hắn, tại sao lại muốn Tôn Tuệ San mang thai!

Nói cái gì? Trong lòng Tả Tình Duyệt liền giật mình, cô còn có thể nói gì? Cô mới vừa rồi đã nói chúc mừng, không phải sao?

Khóe miệng nâng lên một tia chua xót, Tả Tình Duyệt theo bản năng lấy tay cảm thụ đứa nhỏ trong bụng, thời gian này, cô cần sức lực, cô muốn cho chính mình biết, cô thủy chung không phải chỉ một người, cô còn có đứa nhỏ, không phải sao?

Nghĩ tới đây, cô càng phải bảo vệ đứa nhỏ trong bụng cho tốt!

Hít một hơi thật sâu, Tả Tình Duyệt kiên cường nở nụ cười trên mặt, xoay người lại, nhìn thẳng vào Cố Thịnh, giống như muốn đem hắn khắc sâu vào đáy lòng!

Quan sát dung mạo tuấn mỹ quen thuộc, nếu như khuôn mặt cương nghị của hắn có thể ít đi mấy phần bén nhọn, nhiều thêm mấy phần nhu hòa, vậy thật tốt biết bao! Cô thật sự rất nhớ đoạn thời gian ngọt ngào giữa bọn họ, mặc dù ngắn ngủi, cũng đã thành một ký ức tốt đẹp nhất của cô!

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt khẽ gọi của tên của hắn, có thể không lâu sau, mình sẽ không có tư cách gọi hắn thân mật như vậy rồi!

Cố Thịnh liền giật mình, nhìn trong đôi mắt thâm tình của cô, hắn dường như muốn tin, cô yêu hắn!

Trong lòng mừng rỡ như thủy triều vọt tới, hắn đột nhiên có cảm giác muốn đem cô ôm vào trong ngực, sau đó nói cho cô biết, hắn cũng không có để cho Tôn Tuệ San mang thai, hắn làm tất cả chỉ vì không chịu được cô trốn tránh, cô lạnh nhạt, mà chỉ muốn kích thích cô thôi!

Vậy kích thích hắn tạo nên có tác dụng sao?

Đang muốn đưa tay cầm chặt tay cô, nhưng, lời tiếp theo của Tả Tình Duyệt, lại làm cho tay của hắn cứng lại ở nơi đó, muốn động cũng không cách nào động được.

"Chúng ta ly hôn đi!" Tả Tình Duyệt không biết mình làm thế nào lại có đủ khí lực nói ra những lời này, cô chỉ cảm thấy ngay cả hô hấp cũng khiến cô khó chịu, đau đớn như muốn bao phủ cô, cô cho rằng một giây tiếp theo cô sẽ phải ngã xuống, nhưng cô lại tự nói với chính mình, phải kiên cường, vô luận thế nào cũng phải kiên cường, phải kết thúc mối quan hệ hôn nhân

vốn không nên tồn tại này của bọn họ.

Nhưng cô thật sự không muốn!

Nhưng còn có biện pháp khác sao? Cô đã không thể nào nhìn hấn và Tôn Tuệ San ngọt ngào ân ái, chẳng lẽ còn muốn cưỡng ép chính mình nhìn cảnh bọn họ một nhà ba người hạnh phúc mỹ mãn sao?

Không! Cô không làm được, thật sự không làm được!

"Chúng ta ly hôn, tôi cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn rời khỏi đây là tốt rồi!" Tả Tình Duyệt mở to mắt, bởi vì cô nhìn thấy trong mắt Cố Thịnh, bão táp đang dần dần ngưng tụ lại, cô chỉ muốn mang đứa nhỏ trong bụng của cô đi mà thôi!

Tay của Cố Thịnh ở trong không trung dần dần nắm chặt lại, hấn cho là hấn nghe lầm, Duyệt không có nói muốn ly hôn, nhưng lần thứ hai hấn nghe được lại để cho sự an ủi bản thân của hấn hoàn toàn tan biến!

Ly hôn!

Cô muốn ly hôn!

Cô rốt cuộc cũng nói ra khỏi miệng rồi sao?

Nhìn nụ cười bình tĩnh trên mặt hấn, cảm thấy cực kỳ châm chọc, giờ phút này cô đang nghĩ gì? Nghĩ tới rốt cuộc cũng có một cái cớ tốt để có thể thoát khỏi hấn sao?

Ha ha. . . . Hấn thì sao?

Hấn đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố thị, mọi việc trên thương trường đều thuận lợi, nhưng hôm nay lại đoán sai tâm tư của một người phụ nữ!

Vì hấn quá tự phụ sao?

Người phụ nữ đáng giận!

Trong mắt bắn ra một tia sáng, Cố Thịnh không thể tiếp tục ôm lấy ảo tưởng cùng mong đợi với cô, hung hăng trừng mắt Tả Tình Duyệt, lửa giận ở trong lòng thiêu đốt, lý trí dần dần tan

vỡ. . . .

Tả Tình Duyệt cảm thấy rùng mình, cô theo bản năng lui về phía sau một bước, nhưng một đôi cánh tay dài trắng kiền đem chính mình ôm tới, cả người đung vào trên ngực bền chắc của người đàn ông kia, chớp mũi quanh quẩn hơi thở thuộc về Cố Thịnh, hấn tức giận khiến cô có chút thở không thông.

"Anh buông tôi ra!" Tả Tình Duyệt theo bản năng vùng vẫy, trong lòng của cô càng ngày càng bất an, cô đã muốn thành toàn cho hấn, hấn còn muốn thế nào nữa?

"Buông ra?" Cố Thịnh khẽ cười một tiếng, cho tới nay hấn chưa từng nghĩ sẽ buông cô ra, từ một khắc kia bọn họ biết nhau, đã định trước cả đời quấn lấy nhau, bất kể là yêu hay hận, đều phải cùng nhau luân hãm!

Cô vĩnh viễn cũng đừng nghĩ muốn thoát khỏi số mệnh!

Nhìn khuôn mặt hoảng sợ trong ngực, tay Cố Thịnh từ từ đưa lên gò má xinh đẹp của cô, hấn rốt cuộc là từ khi nào đã bắt đầu yêu cô, rốt cuộc là yêu cô ở điểm nào? Những vấn đề này, hấn đã nghĩ rất lâu, nhưng cuối cùng cũng không có được đáp án!

Yêu. . . . Không cần bất kỳ lý do gì!

"Cô muốn ly hôn. . . . Thật sao?" Giọng nói lạnh lùng của Cố Thịnh tựa như từ địa ngục truyền đến, cả người Tả Tình Duyệt bị sợ hãi bao vây, nhìn Cố Thịnh, tại sao lửa giận trong mắt nam nhân này lại tràn ngập như vậy, đúng là lời nói ra lại có thể làm cho người khác cảm thấy như mình được đặt trong hầm băng!

Thật sự là hai tầng lửa và băng!

Tả Tình Duyệt như quên mất phải thừa nhận hay phủ nhận, chính là loại trầm mặc này, lại khiến Cố Thịnh cho là cô cam chịu!

Ly hôn?

Muốn ly hôn, cũng không có đơn giản như vậy!

"Tại sao muốn ly hôn? Cô cho rằng tôi sẽ ngậy ngốc ly hôn, sau đó để cho cô cùng tình nhân của mình cùng ở cùng bay?" Cố Thịnh như muốn rống lên, người phụ nữ đáng chết này cho hấn là loại người gì? Cho dù chết hấn cũng sẽ không ly hôn, cho dù cả đời phải đắm chìm trong thống khổ, hấn cũng muốn khóa cô ở bên người, cả đời. . . . Không. . . . Vĩnh viễn!

Tả Tình Duyệt liền giạt mình, tình nhân? Cô chưa bao giờ có tình nhân!

Nhưng hiện tại giải thích có ý nghĩa gì sao?

Cô không cần thiết phải giải thích, cũng không có tâm tình đi giải thích!

"Thả tôi, cũng thả chính anh, không được sao?" Tả Tình Duyệt nhìn thẳng vào cặp mắt của Cố Thịnh, trong lòng vô cùng khổ sở, giờ khắc này, cô đột nhiên không còn sợ hãi.

Thả chính hần?

Cô nghĩ rằng cô đang nói cái gì?

"Đừng hòng!" Trong mắt bắn ra nồng đậm hận ý, hung hăng đẩy, người phụ nữ trong ngực nháy mắt đã thoát khỏi ngực của hần, ngã về phía sau. . . . .

Tả Tình Duyệt rùng mình, cô cảm thấy mình không khống chế được thăng bằng, không ngừng ngã xuống, trước mắt Cố Thịnh cách mình càng ngày càng xa, giờ khắc này, trong lòng cô đột nhiên có điều gì đó thoáng qua. . . . .

Đây chính là người đàn ông cô yêu sao? Tự tay đẩy mình vào lồng ngực của người đàn ông khác, hiện tại còn tự tay đẩy cô ra, cô cảm thấy mình cùng hần càng ngày càng xa. . . . .

Cô yêu. . . . . Rốt cuộc có đáng không?

Chương 166: Chỉ có giữ cô bên cạnh, hần mới có thể an lòng!

Cơ thể ngã xuống rất nhanh, trong lòng Tả Tình Duyệt lạnh lẽo, nhìn Cố Thịnh xoay người bỏ đi, khóe miệng của cô hiện lên ý cười. . . . .

Uỳnh, vô số bọt nước bắn lên tung tóe trong không khí, nước lạnh lẽo bao quanh cơ thể cô, trong lòng Tả Tình Duyệt cảm thấy có chút may mắn, may đây là nước chứ không phải sàn nhà cứng rắn!

Cơ thể dần chìm xuống, cô từ nhỏ sống bên bờ biển, nước đối với cô, giống như là bạn tốt, cô nhớ, khi Tiểu Bối bỏ đi, cô nhiều lần lặn xuống nước, chỉ ngoi lên khi không còn chịu đựng được nữa.

Tiểu Bối. . . . Hấn từng nói hấn vĩnh viễn là Tiểu Bối của cô, nhưng. . . .Cuộc đời ít ai học được chữ ngờ. . . . Hôm nay người đã từng hứa với cô, lại thất hứa giờ cậu bé ngày đó đang ở đâu? Có khỏe hay không?

Nụ cười vẫn nở trên môi, cho dù cậu ấy sống không tốt, cũng không thể thảm bằng cô, không phải sao?

Nén giận, Tả Tình Duyệt từ từ chìm xuống dưới, cô không muốn quan tâm tới điều gì nữa chỉ muốn ở bên trong người bạn từ nhỏ của mình, trốn tránh một lát!

Nhớ tới câu nói của Cố Thịnh, đừng mơ tưởng? Giờ đã đến nước này, ngoài ly hôn ra còn có thể làm gì khác đây ?

Cô muốn chúc phúc cho hấn, koong được sao?

Hấn rất hận cô, cô giờ đã hiểu, dù là ở đâu, lúc nào hấn cũng muốn hành hạ, trừng phạt cô!

Nhưng người phụ nữ hấn nên hận không phải là cô.

Tại sao tất cả đều đổ lên đầu cô, cô chỉ muốn có một cuộc sống vui vẻ, nhưng cô biết mình sống an ổn cũng đã rất khó khăn rồi chứ đừng mơ gì tới cuộc sống vui vẻ!

Cố Thịnh nghe được tiếng nước chảy, cơ thể đột nhiên cứng đờ, sắc mặt âm trầm, trong lòng có dự cảm không tốt, xoay người, nhưng không thấy Tả Tình Duyệt đâu, tìm hấn như ngừng đập, nhanh chóng chạy đến bên cạnh cái ao, thấy mặt ao vô cùng tĩnh lặng.

Sự tĩnh lặng này khiến lòng hấn tràn ngập lạnh giá. . . .

Đôi đồng tử mắt co vào, không. . . .suy nghĩ của hấn nhất định là không xảy ra!

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh gọi tên cô, giọng hấn run rẩy "Tả Tình Duyệt!"

Trả lời hấn vẫn là mặt nước tĩnh lặng, Cố Thịnh trong lòng lo lắng, không suy nghĩ liền nhảy xuống ao, tìm một bóng dáng quen thuộc, khi hấn thấy người phụ nữ ấy, lập tức bơi về phía cô.

Đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân Tả Tình Duyệt cảm nhận được có gì đó đang kéo mình lên trên, khẽ mở mắt ra, liền nhìn thấy hấn ở trước mắt. . . .

Trong lòng trào dâng sự châm chọc, anh ta đang làm cái gì vậy?

Hắn tới cứu cô sao?

Cô sẽ không tự lừa dối bản thân hắn quay lại là vì lo lắng cho an toàn của mình, hắn là Cố Thịnh, không phải sao?

Cố Thịnh đã kéo được Tả Tình Duyệt lên bờ, thấy hai mắt cô nhắm chặt, đang muốn làm hô hấp nhân tạo, lại thấy Tả Tình Duyệt mở mắt ra, cô lập tức tránh xa hắn. . . .

Trong lòng hắn cảm thấy may mắn vì cô không sao nhưng đồng thời cũng thấy đau đớn tưởng không thở nổi bởi hành động né tránh của Tả Tình Duyệt

"Tôi không muốn thấy một người chết ở nơi này nữa!" Lời nói ra trái ngược với những gì trong lòng hắn nghĩ, Cố Thịnh hờ hững đứng dậy, xoay người bỏ đi.

Tả Tình Duyệt hít thở thật sâu, co người lại, thật may là cô không tưởng bỏ! Nếu không sự thất vọng sẽ càng lớn hơn!

Nhìn Cố Thịnh dần biến mất ngoài tầm mắt, Tả Tình Duyệt chậm rãi nhắm hai mắt lại. . . .

Sau ngày đó, Tả Tình Duyệt trải qua một cuộc sống không bình lặng, Cố Thịnh không hề tránh cô, mà thỉnh thoảng còn cố ý xuất hiện trước mặt cô. Lúc cô đọc sách, hắn sẽ cùng Tôn Tuệ San ân ái hay khi cô muốn tìm một nơi yên tĩnh, hắn lại cứ lù lù xuất hiện trước mặt cô, phá hoại sự yên ổn của cô.

Những điều này cô có thể nhìn, nhưng có một việc lại làm lòng cô trù khổ sở, còn đau đớn.

Mỗi đêm, khi cô ngủ chưa được bao lâu, trong phòng sẽ xuất hiện một người đàn ông, chiếm đoạt giường của cô.

"Anh không phải nên ở bên chị họ sao?" Tả Tình Duyệt nhàn nhạt hỏi, không biết từ lúc nào, cô đã tự coi mình là ' người phụ nữ ngoài cuộc'.

"Cô ấy mang thai, phải giữ gìn!"

Nghe được câu trả lời của hắn, trong bóng tối Tả Tình Duyệt nhếch miệng cười, thì ra hắn muốn chăm sóc chị họ! Không muốn làm tổn thương chị ta!

Cô cảm giác mình thành một người thay thế, khi Tôn Tuệ San không thể đáp ứng được dục vọng của hần thì hần tìm tới cô!

Mỗi đêm, hần sẽ thay đổi cách thăm dò thân thể của cô, mỗi một lần, cũng sẽ để cho cô cảm nhận được khoái cảm cực hạn, cô ghét cảm giác này, không muốn đắm chìm trong nó, nhưng, khi ở dưới hần, cô không thể khống chế được cơ thể của mình.

Mỗi đêm, sau khi kích tình qua đi, hần ôm cô mà ngủ, nghe được tiếng hít thở đều đều của hần, cảm nhận thấy hần đang nằm bên cạnh mình, Tả Tình Duyệt không cách nào ngủ được.

Bảo Bảo đã ba tháng tuổi, nhưng bụng cô vẫn chưa to lên một chút nào, mỗi lần khi hần kích liệt ra vào trong cơ thể cô, cô đều vô cùng sợ hãi, lo lắng cho đứa bé.

Cố Thịnh vẫn chưa có hành động gì với đứa bé cả, cô đoán không ra hần đang nghĩ cái gì!

Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang ôm lấy eo của mình, tại sao gây tổn thương cô như vậy, vẫn còn khiến cô nghĩ rằng hần quan tâm tới mình?

Hít thở thật sâu, Tả Tình Duyệt xuống giường, đi tới ban công, đêm khuya gió lạnh thổi lên tóc làm quần áo cô bay bay trong đêm, dưới ánh trăng, cô giống như một tiên nữ xinh đẹp.

Cố Thịnh không đề cập tới chuyện ly hôn, giống như chưa từng xảy ra chuyện đó.

Nhưng chính vì vậy, lại làm cho không khí càng thêm bức bách, hần chẳng lẽ lại tàn nhẫn như vậy, muốn cho cô nhìn thấy cả nhà ba người họ sống hạnh phúc bên nhau?

Nhưng con cô phải làm thế nào đây? Cho dù Cố Thịnh chấp nhận tha cho con cô nhưng sau này cô biết phải nói với con thế nào về quan hệ của cô với Cố Thịnh đây?

Nước mắt chảy xuống, Tả Tình Duyệt trong lòng ngập tràn đau khổ.

Trong bóng tối, Cố Thịnh mất hần đang mở, khi Tình Duyệt gỡ tay hần ra, hần cũng đã tỉnh, hần không cách nào yên giấc, kể từ khi cô nói muốn ly hôn, trong lòng hần sợ Tả Tình Duyệt đột nhiên biến mất.

Mỗi lần nghĩ tới điều này, trong lòng của hần rất bất an, cho nên, hần dùng đủ mọi cách để nhìn thấy cô, cho nên, hần mới mỗi tối ôm cô ngủ, có lẽ chỉ có giữ cô bên cạnh, hần mới có thể an lòng, mới có thể yên tâm vì cô luôn ở bên mình.

Ngồi dậy, Cố Thịnh nhìn ra ngoài ban công, đột nhiên có cảm giác, cô sẽ bị bóng đêm cuốn đi mất, trong lòng sợ hãi, nhảy xuống giường, lao ra ngoài. . . .

Chương 167: Một cuộc đối đầu dai dẳng

"Đừng làm vậy!" Cố Thịnh từ phía sau kéo Tả Tình Duyệt vào trong lòng, trong mắt hết hoảng, hẳn thật sợ hãi, sợ cảm giác đó của hắn trở thành thật!

Đột nhiên bị ôm từ phía sau khiến Tả Tình Duyệt giật mình, cảm nhận được lồng ngực vững chắc của người đàn ông từ phía sau, cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, hơi thở của hắn phả vào cổ của cô, cảm giác tê dại khiến cơ thể run rẩy, bọn họ đều quen thuộc với cơ thể của đối phương, nhưng lòng cô lại rung động.

Hắn chỉ cần mỉm cười, cũng khiến cô bại trận.

Cô phát hiện mình sai rồi, cô cho là trong lòng chống cự hắn, cô thật sự có thể buông bỏ hắn, ai ngờ cô sai rồi, ngay cả thân thể của cô cũng bắt đầu không theo sự điều khiển của lí trí nữa!

Cố Thịnh, người đàn ông này rốt cuộc đã ế lên cô thứ bùa gì chứ?

Tả Tình Duyệt trầm mặc khiến Cố Thịnh không vui, ôm cô càng chặt hơn như muốn cô hòa tan vào cơ thể hắn, trong bóng tối, trong mắt của hắn hiện ra tia sáng "Cô vĩnh viễn là của tôi! Vĩnh viễn!"

Trong lòng khổ sở, Tả Tình Duyệt đang nhìn trắng sáng, cô vĩnh viễn là của hắn sao? Nhưng hắn lại vĩnh viễn không thuộc về cô!

"Tôi muốn ngủ!" Tả Tình Duyệt thản nhiên nói, nhẹ thoát khỏi hai cánh tay của hắn, hờ hững đi vào phòng, nằm xuống quay lưng về phía Cố Thịnh.

Lông mày Cố Thịnh nhíu chặt, căn phòng yên tĩnh làm lòng hắn có chút hết hoảng, cho dù lạnh lùng như hắn, vô tình như hắn, giờ phút này cũng chỉ là một người đàn ông giống bao người đàn ông khác!

"Tiểu Ngủ. . . . Muốn đính hôn!" Cố Thịnh đột nhiên nói, vén chăn lên, nằm bên cạnh cô, trong không khí truyền đến mùi thơm trên người cô, nghĩ đến vừa rồi hai người triển miên, hắn không khỏi nhộn nhạo, hắn điên cuồng say mê cơ thể của cô, không cách nào kiềm chế.

Tả Tình Duyệt giật mình, nhớ tới cô gái rất ít gặp mặt và vô cùng trong sáng ấy, cô bé ấy vẫn còn rất nhỏ, sẽ đính hôn sao?

Cô gái như vậy, nên ở trong vòng tay che chở của mọi người, Cố Thịnh thương Cố Tâm Ngữ như vậy, nói vậy người cùng Tiểu Ngữ đính hôn phải là người được Cố Thịnh hết sức tin tưởng!

Cô rất ngưỡng mộ Tiểu Ngữ, có một người chồng luôn thương yêu, che chở mình, là hết sức quan trọng, điều này, cô là người hiểu rõ nhất và cũng có những trải nghiệm đau đớn.

"Cô có muốn biết người cùng Tiểu Ngữ đính hôn là ai không?" Cố Thịnh đưa tay ôm cô vào lòng, bàn tay không an phận bắt đầu di chuyển trên người cô, không khí trong phòng nóng dần.

"Là ai?" Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, động tác của hắn làm cô sợ hãi, hắn không phải lại muốn.
.....

"Cô sẽ sớm gặp mặt người ấy thôi! Ngày kia là tiệc đính hôn của Tiểu Ngữ, cô có thể nhìn thấy hắn rồi." Lời Cố Thịnh thâm thúy, hắn phải nói Cận Hạo Nhiên cao thượng sao? Vì để cho hắn buông tha Duyệt Duyệt, cam nguyện dùng hôn nhân của mình để trao đổi!

Chỉ là, hắn Cố Thịnh chưa bao giờ biến mình thành kẻ thua cuộc!

Cơ thể Tả Tình Duyệt đột nhiên cứng đờ, hắn nghĩ để cho cô tham gia tiệc đính hôn của Tiểu Ngữ? Bọn họ lại đi diễn kịch sao?

Không biết vì sao, trong lòng cô cực kỳ ghét chuyện này.

"Cơ thể em không khỏe, em không muốn đi, anh thay mặt chị họ đi đi!"

Tả Tình Duyệt không biết mình lấy đâu ra dũng khí để nói câu này, nhưng cô cảm thấy trong lòng đau nhói, không lâu nữa, cuộc hôn nhân này sẽ không còn nữa, không phải sao?

Nghĩ đến Tôn Tuệ San cũng giống mình đang mang thai, Tả Tình Duyệt khóe miệng nâng lên khổ sở, không muốn suy nghĩ những chuyện khiến cô đau đớn nữa.

Cô không muốn đi?

Đôi mắt sắc bén của Cố Thịnh bỗng chốc đen tối, đáng lý ra cô nên cùng hắn tham dự bữa tiệc này, cô có ý gì đây?

Ngày đó cô chủ động yêu cầu ly hôn, lại một lần nữa hiện lên trong đầu hần, tay đang ở trước ngực chợt dùng lực Tả Tình Duyệt, liền nghe được tiếng kêu đau của cô.

Người đàn bà đáng chết! Cô ta muốn ly hôn, nên không thích đi cùng hần sao?

"Đừng quên, cô là vợ của Cố Thịnh, tôi đây!" Gọng nói trở nên lạnh như băng, cô không đi, hần lại càng phải làm cho cô phải đi, hần không cho phép cô từ từ xa cách hần! Hần muốn toàn thế giới biết, cô Tả Tình Duyệt vẫn là người phụ nữ của Cố Thịnh, hơn nữa vĩnh viễn là người phụ nữ của hần!

"Em thật sự là không thoải mái!" Tả Tình Duyệt cảm nhận bàn tay trước ngực đang không ngừng gia tăng lực, trong lòng bỗng trở nên quật cường, quả nhiên là bởi cô ở trên danh nghĩa vẫn là vợ của hần, hần mới muốn cho cô tham gia! Hần đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố thị, chẳng phải hai người vẫn luôn diễn kịch là đôi vợ chồng hạnh phúc sao?

Nhưng hiện tại cô ghét diễn kịch, cô muốn đối mặt thực tế, càng diễn thì cô lại càng bị lạc giữa hư hư thực thực mà không tự kiểm chế nổi bản thân!

"Không thoải mái? Cô có chỗ nào không thoải mái?" Trong mắt Cố Thịnh lửa giận bùng cháy, bàn tay di chuyển trên người cô, dần dần đi xuống, cởi quần lót của cô, "là nơi này? Hay nơi này?"

"A. . . . Cố Thịnh. . . . Không. . . . Không cần!" Tả Tình Duyệt bắt lấy tay hần, hần vừa rồi đã muốn cô, cô vẫn còn nhớ được cảm giác bị hần chế nhạo đó.

"Cô chẳng phải cũng muốn còn gì!" Cố Thịnh không chút nào để ý sự cự tuyệt của cô.

Tả Tình Duyệt ơi Tả Tình Duyệt! Nhìn bề ngoài giống một người vợ nhu nhược, yếu mềm, không biết cô lấy sự kên cường, mạnh mẽ từ đâu mà có thể phá hủy một người đàn ông kiên nghị như hần!

Ánh đèn yếu ớt, Cố Thịnh gương mặt nghiêm trọng, vào cơ thể của cô, tùy ý ra vào, cuồng loạn chiếm giữ. Tả Tình Duyệt không dám chống cự, cô biết, mình trốn không thoát! Cô chỉ có thể yên lặng chấp nhận, mới khiến đứa con trong bụng cô được an toàn!

Mồ hôi chảy xuống trên người cô, người đàn ông phía trên mỗi một lần ra vào đều muốn chạm tới linh hồn của cô, gương mặt Tả Tình Duyệt hồng nhuận. Nhưng vẫn kiên quyết cắn chặt môi, không để một lời nào thoát ra ngoài.

Nhưng, Cố Thịnh không để cho cô được như ý, trong chuyện vợ chồng, Cố Thịnh so với Tả Tình Duyệt có kinh nghiệm hơn nhiều, hẳn quen thuộc từng nơi chốn cảm của Tả Tình Duyệt. Hẳn biết phải làm gì để cô giờ tay trắng hàng.

Hắn muốn cho cô trầm luân, hẳn nghĩ, nếu Duyệt Duyệt có thể trầm mê với cơ thể của mình, cũng là một điều tốt. Hắn muốn cơ thể của cô không thể rời bỏ hắn! Như vậy, cô cả đời sẽ bên cạnh hắn, hẳn cảm thấy châm chọc, từ lúc nào Cố Thịnh cần dùng cơ thể của bản thân để níu giữ một người đàn bà.

Đây là một cuộc đối đầu, ai thua ai thắng, không thể biết trước. . . .

Chương 168: Hắn không kìm hãm được

Cuối cùng, Tả Tình Duyệt vẫn không cản được quyết định của Cố Thịnh, tối hôm qua, sau một trận triển miên cuồng loạn, cô hoàn toàn thỏa hiệp, ở trước mặt hắn, cô không tìm được chính mình.

Nếu cho cô trở lại thời điểm trước, lúc mới quen biết Cố Thịnh, cô nhất định sẽ hung hăng khi dễ hắn!

Bây giờ, điều duy nhất cô có thể làm là càng thêm an tĩnh, không có ai chủ động nói chuyện với cô, cô lại ít khi mở miệng, đặc biệt là những nơi có Cố Thịnh cô càng thêm trầm mặc, thường xuyên để cho mình lâm vào trong một thế giới nhỏ bé chỉ có mình cô, không muốn ra ngoài.

Trong tim mỗi người đều có một thế giới, mà cô cũng vậy, trong thế giới của cô đã từng có sự tồn tại của Cố Thịnh, nhưng không biết vào thời điểm nào, theo bản năng, cô chống cự sự tiến vào của hắn, đây là địa phương duy nhất cô có thể làm chủ, cô không muốn một chút lãnh thổ cuối cùng cũng bị chiếm lĩnh!

"Cô đang nghĩ cái gì?". Đột nhiên, thanh âm của Cố Thịnh vang lên trên đỉnh đầu cô, trong lòng Tả Tình Duyệt cả kinh, thoát khỏi mạch suy nghĩ của mình đã thấy Cố Thịnh không ngồi ở vị trí của tài xế nữa mà đang bên cạnh cô, thay cô mở cửa xe.

"Đã tới chưa?". Tả Tình Duyệt tránh né ánh mắt hắn, không muốn nhìn vào ánh mắt chất vấn của Cố Thịnh, cô biết, hôm nay hắn mang cô tới chọn quần áo, ngày mai, cô phải diễn đúng chức "Cố phu nhân", đây là "công việc" của cô!

"Tôi hỏi cô, vừa rồi, cô suy nghĩ gì?". Cố Thịnh lại hỏi một lần nữa, chặn lại cửa xe, cũng không có để cho cô xuống, bắt đầu từ tối hôm qua, cô vẫn luôn nhàn nhạt như vậy, thái độ đó làm hắn có cảm giác không biết phải làm sao, dọc theo đường đi, hắn nói chuyện với cô không chỉ một lần, thế nhưng cô không đáp lại tiếng nào, cô đang làm gì vậy? Đang bất mãn với hắn sao?

Hắn thừa nhận, tối hôm qua hắn không tiết chế, nhưng ở trước mặt cô, hắn càng ngày càng không cách nào khống chế lý trí của mình, thân thể của hắn cần sự an ủi của cô, khát vọng cô mang lại khoái cảm cho hắn!

Nhưng cô không cần coi hắn như người trong suốt vậy chứ!

Trong lòng tức giận muốn phát tiết ra ngoài, nhưng hắn lại sợ mình làm cô bị thương lần nữa!

Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, cô chỉ mất hồn thôi, có thể nghĩ cái gì?

"Chúng ta mau vào đi! Chọn xong lễ phục, anh mới tới công ty sớm được". Tả Tình Duyệt thản nhiên nói, giọng hời hợt khiến Cố Thịnh phát điên.

Cô nói cái gì? Cô muốn tách khỏi hắn càng sớm càng tốt sao?

"Không cần cô quan tâm nhiều như vậy, hôm nay, tôi chỉ có một chuyện cần làm, chính là cùng cô chọn lễ phục!". Ánh mắt Cố Thịnh căng thẳng, nhìn cô hơi nhíu lông mày, trong lòng càng không vui, kéo cô từ trên xe xuống, nhẹ nhàng ôm thân thể cô, để cho cô rúc vào trong ngực mình, "Cô có cả một ngày để trả lời vấn đề của tôi, tôi muốn biết, vừa rồi, cô suy nghĩ điều gì?"

Cô đang nghĩ về Kiều Nam sao?

Nghĩ tới khả năng này, tay của hắn tăng thêm lực đạo, ôm cô càng chặt!

Tả Tình Duyệt hít sâu một cái, rớt cuộc, người đàn ông này muốn làm gì? Vấn đề nhàm chán như vậy, hắn cũng muốn biết?

Tả Tình Duyệt không nói gì, mặc cho hắn ôm cô đi vào một tiệm quần áo.

Thấy Cố Thịnh đi vào, cửa hàng trưởng liền tiến lên chào đón, thuận tiện phân phó nhân viên đóng cửa lại, đây là cửa hàng bán hàng độc quyền của tập đoàn Cố thị, trong quá khứ, nhiều lễ phục của Tả Tình Duyệt đều được chọn ở chỗ này, tiệm này có các loại quần áo dành riêng cho Tả Tình Duyệt.

Thay vì nói đây là một cửa hàng bán đồ tinh phẩm (sản phẩm được chọn lọc kỹ càng, gồm những sản phẩm tốt nhất, có giới hạn số lượng), không bằng nói đây là tủ quần áo Cố Thịnh chế tạo riêng cho Tả Tình Duyệt.

Kể từ khi hắn phát hiện mình động lòng với cô, hắn đã cho người chú ý đến các trào lưu thời

trang đang thịnh hành, chỉ cần là đồ tốt, hẳn sẽ sai người đem tới chỗ này, thế nhưng, hẳn chưa từng nói điều này với Tả Tình Duyệt.

Hắn biết, cô không thích dùng đồ quá mức xa hoa, nhưng luôn cố gắng trang điểm để không ảnh hưởng tới tâm trạng của hắn!

"Tổng tài, quần áo của phu nhân đều ở trong này, tổng tài cảm thấy phu nhân nên mặc như thế nào mới thích hợp?". Sáng sớm, cửa hàng trưởng đã nhận được tin tức tổng tài muốn tới nơi này, liền đem toàn bộ y phục phù hợp với Tổng tài phu nhân ra ngoài, mặc cho bọn họ chọn lựa.

"Ừ". Cố Thịnh kéo Tả Tình Duyệt đến, chỉ vào đồng y phục, "Em thích bộ nào?"

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, nhìn những bộ đồ ấy khiến cô hoa cả mắt, không khỏi kinh ngạc, không những kinh ngạc về những bộ quần áo đó mà còn ngạc nhiên về thái độ của Cố Thịnh nữa.

Hắn cư nhiên hỏi ý kiến của cô? Thật không thể tưởng tượng nổi!

Không phải hắn thích phát hiệu lệnh sao? Lẽ ra, hắn nên tiện tay chọn một bộ rồi ném cho cô đi thử mới phù hợp với tính cách của hắn.

"Không biết nên chọn bộ nào sao? Hay là thích nhiều bộ? Vậy thì chọn mấy bộ đi!". Dù sao những bộ đồ này đều là của cô, cô có thể mặc bất cứ lúc nào, chỉ cần cô thích!

Tả Tình Duyệt nhìn Cố Thịnh, ngay sau đó nhìn sang những bộ y phục cao quý trang nhã, ánh mắt dừng lại trên một bộ váy dài màu lam đậm đơn giản, đó là màu của biển khiến cô nhớ lại những kí ức vui vẻ thời thơ ấu.

Khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười, cô nghĩ, nếu mặc bộ y phục này sẽ có cảm giác giống như được nước biển bao quanh, thân thiết, nhu hòa. . . .

"Thích bộ này sao?" Cố Thịnh nhíu mày, nhìn nét mặt của cô là biết, đây là bộ đồ cô thích! Hắn có thể tưởng tượng được, nếu cô mặc bộ y phục này sẽ thanh tân thoát tục (không vương bụi trần) biết bao!

Tả Tình Duyệt thoát khỏi ảo tưởng của chính mình, nghe được thanh âm của Cố Thịnh liền giật mình, theo bản năng lắc đầu, "Không, em không thích!"

Bộ này quá đơn giản, Cố Thịnh sẽ không cho phép!

Dù sao đó cũng là bữa tiệc đính hôn của Tiểu Ngữ, cô là "Cố phu nhân", phải trang điểm lộng lẫy một chút! Không phải sao?

Ánh mắt lướt qua những bộ đồ kia lần nữa, thấy một bộ lễ phục dạ hội duyên dáng sang trọng, Tả Tình Duyệt chỉ vào nó, "Bộ đó đi!"

Bộ này sẽ không khiến Cố Thịnh mất mặt!

"Được, phu nhân, mời cô theo tôi vào phòng thay quần áo!". Cửa hàng trưởng lấy bộ dạ phục đó xuống, kêu nhân viên dẫn Tả Tình Duyệt vào phòng thay quần áo, đợi đến lúc Tả Tình Duyệt thay xong quần áo ra ngoài, ngay cả một phụ nữ như cô cũng phải sinh lòng ca ngợi.

Tổng tài phu nhân thật đẹp! Khó trách tổng tài thương yêu như vậy!

"Bộ này. . . . Được không?". Một bộ dạ phục đắt tiền. Tả Tình Duyệt đứng trước mặt Cố Thịnh, hỏi ý kiến của hắn, trên thực tế, đối với cô mà nói, bộ nào cũng không bằng bộ y phục màu lam kia, cô hi vọng Cố Thịnh hài lòng với bộ này, bởi vì cô không muốn giống như một rô-bốt tiếp tục đi thử y phục!

Cố Thịnh nhìn Tả Tình Duyệt trước mắt, trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc, hắn biết cô xinh đẹp, nhưng giờ phút này, cô có một loại khí chất không nói ra được, khiến hắn trầm mê!

Chậm rãi đi tới bên người Tả Tình Duyệt, Cố Thịnh kéo tay cô, không kìm hãm được cúi người hôn môi của cô, "Em thật đẹp!", đẹp đến độ người.

Chương 169: Tả Tình Yên trợ giúp

Thần kinh Tả Tình Duyệt buột chặt, mặc cho hắn hôn môi của cô, vẻ mặt nhàn nhạt, cố ý không để mình rung động trước nụ hôn của hắn, cô như con chim nhỏ nép vào người, tựa vào trong ngực hắn, cô tự nói với mình, đây chỉ là diễn trò!

Tất cả những gì Cố Thịnh đang làm đều để cho mọi người xem mà thôi, cô đã không có tư cách tin tưởng vào bất cứ điều gì nữa rồi.

Cố Thịnh cảm nhận được sự lãnh đạm rõ ràng của cô, mặc dù cô không đẩy hắn ra, nhưng sự lãnh đạm của cô so với việc cô đẩy hắn ra còn khiến hắn khó chịu hơn!

Dường như muốn phát tiết tức giận trong lòng, hắn khẽ cắn môi của cô, Tả Tình Duyệt bị đau cau mày, nghe được thanh âm trầm thấp của đàn ông vang lên bên tai.

"Cô lạnh như băng như vậy khiến tôi muốn bóp vụn cô ngay lập tức!". Đột nhiên, Cố Thịnh dùng sức nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, rốt cuộc thì người phụ nữ này muốn làm gì? Hắn không để bác sĩ lấy đứa bé trong bụng cô ra đã là nhân từ lớn nhất đối với cô rồi, thế nhưng người phụ nữ này vẫn không cho hắn sắc mặt dễ nhìn!

Nụ hôn của hắn khiến cô khó chịu như vậy sao?

Trán hai người chạm vào nhau, Tả Tình Duyệt có thể cảm nhận được cơn giận của hắn, bóp vụn? Lòng của cô đã bị bóp nát, còn có thể nát hơn nữa sao?

"Bộ y phục này được không?". Tả Tình Duyệt hít một hơi thật sâu, công thức hóa giọng điệu hỏi.

Cố Thịnh hoàn toàn bị cô đánh bại rồi, hắn phát hiện mình đã không thể lạnh nhạt nổi, bất kỳ lúc nào, cũng bị người phụ nữ này kềm chế.

Cố Thịnh kéo giãn khoảng cách của hai người, phân phó cửa hàng trưởng đem bộ lễ phục này đến biệt thự, ánh mắt bén nhọn của hắn chú ý đến ánh mắt lưu luyến của Tả Tình Duyệt đối với bộ lễ phục màu lam, hắn rất ít khi nhìn thấy cô lưu luyến một bộ y phục như thế, giống như mang theo vài phần tình ý, để cho hắn không nhìn được sinh ra một tia ghen tỵ.

Trong lòng Cố Thịnh tự giễu, từ khi nào hắn lại phải ghen tị với một bộ y phục?

Ra khỏi cửa hàng tinh phẩm, Cố Thịnh định đi cùng Tả Tình Duyệt, cả ngày ở bên cạnh cô, nhưng đột nhiên bữa tiệc đính hôn của Tiểu Ngữ gặp chút chuyện, có nhiều chỗ hắn phải tự mình kiểm tra lại.

Cực kỳ không muốn nhưng vẫn phải để cho Tả Tình Duyệt kêu một chiếc xe taxi trở về, còn hắn lái xe rời đi.

Tả Tình Duyệt lẳng lặng ngồi trên xe, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, trong lòng cuồng loạn không ngừng, có trời mới biết, cô mất bao nhiêu hơi sức mới ngụy trang tốt như vậy, khóe miệng hiện lên nụ cười khổ sở, cuộc sống như thế, cô còn có thể kiên trì bao lâu?

Tả Tình Duyệt không trở về biệt thự, mà đi tới nhà trọ của Tả Tình Yên, lần trước đột nhiên bị Cố Thịnh mang đi, cô luôn lo lắng chị hai có thể vội vã tìm cô, không mấy người đối xử tốt với cô như vậy, lúc đó, nếu không có chị chứa chấp, có thể mình đã gặp không ít khó khăn!

Nhấn chuông cửa, cửa mở ra, lúc Tả Tình Yên thấy khuôn mặt giống mình như đúc, trong mắt phát ra một tia sáng.

"Duyệt Duyệt, em mau vào đi, mau nói cho chị biết, mấy ngày nay em đi đâu? Em có biết chị lo lắng lắm không?"

Trong lòng Tả Tình Duyệt xẹt qua một chút ấm áp, vẫn còn có người quan tâm cô!

Không biết vì sao, vào giờ khắc này, uất ức trong lòng như con đê vỡ, nước mắt từ gương mặt của cô chảy xuống, nhào vào trong ngực Tả Tình Yên, "chị hai, em. . . . Em thật thống khổ. . . . Em không biết em còn có thể kiên trì bao lâu? Hắn không yêu em, lại muốn nhốt em, em nên làm thế nào? Em sắp hít thở không thông rồi, em. . . . Em sợ hắn sẽ làm chuyện bất lợi với đứa nhỏ, chị biết loại thống khổ này không? Em nên làm thế nào? Chị hai, chị nói cho em biết, em phải làm sao?"

Ánh mắt Tả Tình Yên hơi đổi, vỗ nhẹ sống lưng của cô, nhìn người phụ nữ yếu ớt trong lòng, khóe miệng nâng lên một ý cười châm biếm, "Duyệt Duyệt, em không nghĩ tới chuyện trốn đi sao?"

"Trốn đi?". Lòng mày Tả Tình Duyệt nhíu lại, cô đã nghĩ tới! "Nhưng em trốn không thoát, lần trước em trốn, hắn đã tìm được em!"

Trong lòng hiện lên một tia khổ sở, cô tựa như một con chim, mãi mãi không thoát khỏi lồng giam của Cố Thịnh.

"Duyệt Duyệt. . . . Vậy hãy khiến hắn không tìm được em!". Tả Tình Yên cầm hai vai của cô, trong mắt xẹt qua ánh sáng sắc bén.

"Không tìm được em?". Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, theo bản năng lắc đầu, "Không, nếu muốn tìm, Cố Thịnh nhất định sẽ tìm được!"

Cô quá rõ năng lực của hắn, không chỉ có như thế, bọn họ còn có hôn nhân trói buộc, nếu Cố Thịnh không nói ly hôn thì cả đời cô không có tự do!

"Vậy. . . . Phải để cho hắn không tìm được em!". Tả Tình Yên nhìn thẳng hai mắt của cô, cô biết, nếu Tả Tình Duyệt đã đem những bí mật trong lòng nói với cô, như vậy có nghĩa là cô em này đã bắt đầu tin tưởng bản thân mình.

"Không tìm em? Không! Không thể nào! Hắn nhất định sẽ tìm em!". Theo bản năng, Tả Tình Duyệt lắc đầu, không biết vì sao, vừa nghĩ tới chuyện Cố Thịnh không tìm cô, trong lòng cô trống rỗng, có chút mất mát.

"Có thể! Duyệt Duyệt, chị hỏi em, bây giờ em có muốn rời đi không?". Về mặt Tả Tình Yên

ngghiêm túc.

Áng mắt Tả Tình Duyệt chớp động, nghĩ tới mấy ngày nay, nội tâm cô thống khổ, thời gian này, Cố Thịnh luôn ôm mình ngủ mỗi đêm, bởi vì hắn cố kỵ, sợ làm Tôn Tuệ San đang mang thai bị thương, nếu không? Hắn sẽ ở bên Tôn Tuệ San!

Hít thở sâu một cái, hiện tại, điều hắn quan tâm không phải là cô, cô cần gì phải lưu luyến, để cho mình thống khổ, khiến đưa nhỏ nguy hiểm đây?

"Em muốn rời đi!". Quá mệt mỏi, cô đã không chịu nổi nữa rồi!

"Vây. . . . Em tin tưởng chị không?". Tả Tình Yên nhìn thẳng vào mắt cô, trong mắt hiện lên một tia kiên định.

Tả Tình Duyệt gật đầu, hiện tại, trừ tin tưởng, cô còn có thể làm gì ?

"Tốt lắm! Chị sẽ giúp em!". Tả Tình Yên kiên định nói, nhưng trong nội tâm lại hiện lên một tia kích động, không tệ, cô sẽ giúp cô ta rời đi! Vĩnh viễn rời đi!

"Cám ơn chị!". Tả Tình Duyệt nhào vào trong ngực Tả Tình Yên, cũng may, cô còn có một người chị song sinh!

Nhớ tới chuyện của chị hai cùng anh trai Cố Thịnh, trong lòng Tả Tình Duyệt đã quyết định, nếu Cố Thịnh hận lắm cô lâu như vậy, vậy hãy để cho hắn tiếp tục hận lắm đi! Ít nhất, cô còn có thể bảo vệ tốt cho chị mình!

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Cố Thịnh, khóe miệng Tả Tình Duyệt hiện lên một nụ cười khổ sở, Thịnh, thật ra thì em không bỏ được! Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, yêu một người không thương mình rất thống khổ!

Nếu như người kia còn đối với mình tràn đầy thù hận, thì đó chính là vực sâu thống khổ!

"Không cần khách khí, chúng ta là chị em, em là em gái duy nhất của chị, chị không giúp em thì giúp ai đây?". Khóe miệng Tả Tình Yên hiện lên một chút tiếu ý.

Đúng! Ông trời cứ nhiên để cho một người có khuôn mặt giống cô như đúc xuất hiện trên thế giới này, cô không lợi dụng tốt, sao xứng với người khổ tâm tạo vật đây?

Lúc này, Tả Tình Duyệt không phát hiện khóe miệng Tả Tình Yên hiện lên nụ cười ác độc vì kế hoạch đã được thực hiện, hoàn toàn khác biệt với cô gái có tấm lòng nhiệt tình vừa rồi.

Nếu cô đã nghĩ rồi đi như vậy, cũng nên chuẩn bị một chút!

Chương 170: Thời khắc ly biệt (1)

Sáng sớm, khi Tả Tình Duyệt mở mắt ra, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Cố Thịnh, nhưng từ nhiệt độ của phần giường bên cạnh, cô biết, hắn vừa rời đi không lâu, nghĩ đến việc hai người lưu luyến triển miên tối hôm qua, khóe miệng Tả Tình Duyệt nở nụ cười khổ sở.

"Có lẽ, đây là một lần cuối cùng!" Tả Tình Duyệt nhỏ giọng nỉ non, hôm nay là ngày Tiểu Ngử đính hôn, hắn nên tập trung tất cả lực chú ý ở trên người của Tiểu Ngử!

Hít thở một cái thật sâu, Tả Tình Duyệt đứng dậy rửa mặt, tắm rửa xong, người giúp việc liền cầm một hộp quà tinh xảo đi vào.

"Phu nhân, đây là chủ nhân bảo ta đưa tới, ngài bảo người thay, mau đi ra ngoài!" Nữ giúp việc đặt cái hộp ở trên bàn trang điểm, sau đó lui xuống.

Tả Tình Duyệt nhìn cái hộp kia, không cần suy nghĩ, cô cũng biết đó là bộ dạ phục ngày hôm qua Cố Thịnh dẫn cô đi thử, nhưng, khi cô mở hộp ra, thấy một bộ màu lam xinh đẹp bên trong, không khỏi ngẩn ra, này. . . .

Đây là bộ lễ phục cô xem trọng, nhưng, tại sao. . .

Là ý của Cố Thịnh sao? Hắn không phải quyết định bộ khác sao? Tại sao lại thay đổi ý kiến?

"Tôi thật không hiểu tâm tư của anh ta!" Tả Tình Duyệt vuốt ve lễ phục màu lam, nhắm mắt lại, cô tựa hồ nhìn thấy hình ảnh mình được nước biển vây lại!

Nếu như có cơ hội, cô sẽ chọn ở bên bờ biển cả đời! Mang theo đứa bé. . . .

Một tay kia khẽ vuốt ve bụng, hi vọng hôm nay có thể thuận lợi tất cả!

Thay xong lễ phục, Tả Tình Duyệt quan sát mình trong kính, vuốt nếp nhăn trên lông mày, từ hôm nay trở đi, cô muốn nghênh đón cuộc đời mới!

Xoay người lại tạm biệt với căn phòng mình đã ở một thời gian dài, dứt khoát xoay người ra

cửa, cửa vừa mới mở ra, liền đụng vào một lồng ngực cứng trắng.

"A. . ." chớp mũi Tả Tình Duyệt bị đụng, trong nháy mắt trời lên một chút đau đớn, ngược mắt nhìn người đàn ông cản trở mình, trong lòng đột nhiên cả kinh, "Thật. . . Thật xin lỗi!"

Cố Thịnh không thể không thừa nhận, thấy cô mặc y phục này xuất hiện tại trước mặt của mình, trong lòng của hắn lại xẹt qua một tia kinh ngạc, kiểu dáng đơn giản khiến cô càng lộ vẻ mát mẻ thoát tục, vài vóc màu lam dán chặt thân thể của cô, giống như tầng da thứ hai, ánh mắt cô chớp động khiến hắn hận không thể khóa chặt cô trong ngực, thương yêu thật nhiều lần nữa.

Hắn biết, mình trúng độc của cô đã quá sâu, một khi dứt bỏ, mình sẽ vạn kiếp bất phục!

"Rất đẹp!" Cố Thịnh dịu dàng nhìn Tả Tình Duyệt, trong lòng lại hạ quyết tâm rất lớn mới ngăn cản mình ôm lấy cô, hôm nay là ngày Tiểu Ngũ đính hôn, hắn không thể hành động tùy ý, chỉ là, vào giờ khắc này, hắn có một sự kích động, vô luận cô đã làm sai điều gì, hắn cũng có thể tha thứ, hắn muốn bỏ qua tất cả, theo đuổi Duyệt Duyệt lần nữa, hắn nghĩ, dựa vào Cố Thịnh hắn, muốn lấy được trái tim của một người phụ nữ, không phải việc khó!

"Cảm. . . Cảm ơn." Tả Tình Duyệt tránh ánh mắt của hắn, trái tim đập thành thịch, sao hắn nhìn mình như vậy, thật dịu dàng và cung chiều, khiến cho cô nghĩ hắn yêu cô, nhưng, cô lại hiểu biết rõ ràng, người đàn ông này không thương mình!

Tuyệt không yêu mình!

"Thịnh, Duyệt Duyệt, hai người chuẩn bị xong chưa?" Tôn Tuệ San mới vừa xuống lầu, đã nhìn thấy hai người đắm đuối đưa tình, trong lòng lập tức trời lên nồng đậm ghen tỵ, cô nhận ra bộ y phục trên người Tả Tình Duyệt, ngày hôm qua, cô tận mắt thấy Cố Thịnh ngăn người nhìn bộ y phục này, trong mắt tràn đầy thâm tình, quả nhiên, bộ lễ phục này vẫn cho Tả Tình Duyệt!

"Duyệt Duyệt, hôm nay Thịnh giao cho em rồi! Hai người cần phải đi chơi vui vẻ!" Tôn Tuệ San liếc mắt quyến rũ, đi tới bên cạnh Tả Tình Duyệt, thân mật kéo cánh tay Tả Tình Duyệt, "Bộ lễ phục này của Duyệt Duyệt thật là đẹp!"

Tả Tình Duyệt bị Tôn Tuệ San thức tỉnh, không có nghe ca ngợi của cô, khổ sở vô biên lan tràn trong lòng, hắn không thương cô, nếu không cũng sẽ không có Tôn Tuệ San, không phải sao?

Cô là vợ trên danh nghĩa của Cố Thịnh, phải diễn người vợ tốt, mà nhu tình trong mắt hắn vừa rồi, cũng chỉ là diễn trò mà thôi!

"Chúng ta nên ra cửa!" trong mắt Cố Thịnh mơ hồ xẹt qua không vui, hôm nay sau khi trở về, hắn nên đuổi Tôn Tuệ San ra ngoài, về sau, hắn sẽ không cho phép mình dùng người phụ nữ như vậy kích thích Duyệt Duyệt, hắn muốn cho cô tình yêu, dùng tình yêu để đá động lòng của

cô!

Hắn thậm chí có thể tiếp nhận đứa bé trong bụng của cô!

Trong lòng có quyết định, Cố Thịnh lập tức rộng mở trong sáng, tâm tình lập tức thật tốt, khóe miệng thoải mái tràn ra một nụ cười, lôi kéo tay Tả Tình Duyệt, hai người cùng nhau ra cửa.

Trên bữa tiệc, Tả Tình Duyệt và Cố Thịnh xuất hiện, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người, sau phong ba lần trước, đây là lần đầu đôi vợ chồng ân ái này cùng xuất hiện trước công chúng, Tả Tình Duyệt như chim nhỏ nép vào người Cố Thịnh, Cố Thịnh nhẹ nhàng ôm lấy cô, hai người ân ái làm người khác ghen chết.

Khoảnh khắc Cận Hạo Nhiên thấy Tả Tình Duyệt, trong lòng đột nhiên run lên, tối nay cô mặc lễ phục màu lam, thật giống như Mỹ Nhân Ngư trong biển, làm cho người ta kinh ngạc!

Nhưng, hắn biết, từ hôm nay trở đi, hắn hoàn toàn không có tư cách đứng ở bên cạnh cô rồi, mà hy vọng duy nhất của hắn là, Cố Thịnh có thể tuân thủ cam kết, để Duyệt Duyệt tự do!

"Chị. . . Chị thật là xinh đẹp!" Cố Tâm Ngữ tiến lên lôi kéo Tả Tình Duyệt, trên mặt ngây thơ tràn đầy nụ cười, nhìn Tả Tình Duyệt từ trên xuống dưới, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mi tâm nhíu chặt nhìn Tả Tình Duyệt, "Chị, anh cả đâu? Sao anh cả không đi cùng với chị?"

Hôm nay cô đính hôn, cô hi vọng anh cả có thể thấy cô hạnh phúc!

Nụ cười trên mặt Tả Tình Duyệt cứng đờ, không biết làm sao nhìn Cố Thịnh một cái, cô làm sao ứng phó cô gái ngây thơ này?

Nói cho cô ấy biết, cô căn bản không phải chị trong miệng cô, hay nói với cô ấy, anh cả của cô ấy đã sớm vắng mặt khỏi nhân thế?

"Tiểu Ngữ, nhớ, cô ấy là chị dâu, không phải chị! Hôm nay anh cả có chuyện, không tới được, nhưng, Tiểu Ngữ có anh hai ở cạnh, cũng giống như nhau!" Cố Thịnh tách hai người ra, giải vây thay Tả Tình Duyệt, hiện tại hắn duy nhất hy vọng là, Cận Hạo Nhiên có thể chăm sóc Tiểu Ngữ thật tốt, mà hắn thử để xuống thù hận, nghênh đón cuộc sống mới.

"Chị dâu? Chị dâu?" Cố Tâm Ngữ nhỏ giọng nỉ non, nghĩ đến cái gì, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, "Đúng, là chị dâu, anh cả từng nói, chị sẽ trở thành chị dâu đấy!"

Cố Tâm Ngữ hưng phấn xoay người lôi kéo Cận Hạo Nhiên bên cạnh, "Anh Hạo Nhiên, em cho anh biết, em có chị dâu, chị biến thành chị dâu rồi !"

Cận Hạo Nhiên và Cố Thịnh nhìn nhau, bọn họ đều biết, mặc dù Tiểu Ngưu có chuyển biến tốt, nhưng mà nhận thức của cô với anh cả vẫn không có thay đổi!

Trong lòng thở dài, Cố Thịnh nắm chặt tay Tả Tình Duyệt, đảo mắt nhìn cô cắn chặt môi dưới, mi tâm không khỏi nhíu chặt, cô vì sao mà bất an?

"Em làm sao vậy? Không thoải mái sao?" Cố Thịnh nhỏ giọng hỏi ở bên tai của cô, không biết sao, trong lòng của hắn luôn có một loại dự cảm xấu, giống như sắp mất đi thứ gì. . .

Chương 171: Thời khắc ly biệt (2)

"Không. . . . Không có, em không phải không thoải mái!" Nghe được giọng của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt cả kinh, thần sắc càng thêm hốt hoảng, tránh đi ánh mắt lóe sáng, không dám nhìn vào cặp mắt sắc bén kia của Cố Thịnh.

"Vậy tại sao sắc mặt của em lại tái nhợt như vậy?" Mi tâm của Cố Thịnh khóa chặt, cô quá mức đơn thuần, không biết nên nói láo như thế nào, lúc này trừ sắc mặt tái nhợt bên ngoài, trong mắt cô dường như chứa đựng một chút sợ hãi.

Sợ? Cô đang sợ điều gì?

"Em thật sự. . . . ." Tả Tình Duyệt hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn định lại, thuyết phục bản tin tưởng, mình thật không có việc gì, cô biết, giờ phút này mình không thể để bản hoài nghi, nếu không tất cả kế hoạch sẽ thất bại trong gang tấc.

"Nói cho anh biết, em đang nghĩ cái gì?" Cố Thịnh theo bản năng nắm chặt tay của cô, bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, lặng lẽ lùi cô đến nơi ít người, cầm hai vai của cô, ép cô nhìn thẳng cặp mắt của mình, "Nói cho anh biết, em không thoải mái ở đâu?"

Ánh mắt rơi trên bụng của cô, là đứa nhỏ trong bụng đang gây khó khăn cho cô sao ?

Nghĩ tới đây, con người bên nhon càng thêm âm trầm, mặc dù đã quyết định tiếp nhận đứa nhỏ này, nhưng nhìn cô bởi vì nó mà chịu khổ, trong lòng của hắn vẫn có chút không vui!

Nhưng biểu hiện của hắn lại làm cho Tả Tình Duyệt càng khẩn trương hơn, theo ánh mắt của hắn nhìn vào bụng của cô, thân thể của cô lại xẹt qua một tia run rẩy.

"Thật xin lỗi, em. . . . Em muốn được yên tĩnh một lát!" Tả Tình Duyệt cố gắng tránh khỏi hai tay của hắn, đột nhiên, cô nghĩ đến ngộ nhỡ Cố Thịnh biết được kế hoạch của mình, hắn sẽ

giết mình chẳng?

"A. . . ." Trong lúc bối rối, cô không cẩn thận đụng phải người hầu bàn đưa rượu, trong nháy mắt sâm banh đổ lên người cô, khiến bộ lễ phục màu lam của cô bị dơ!

"Chết tiệt!" Cố Thịnh khẽ mắng ra tiếng, hung hăng trừng mắt người hầu bàn, ánh mắt sắc bén, khiến người nọ rùng mình.

Nhìn bộ lễ phục của Tả Tình Duyệt bị ướt một mảng lớn, vải đã mỏng lại càng thêm như ẩn như hiện đem dáng người uyển chuyển của cô hiện ra không bỏ sót, theo bản năng lấy áo khoác của mình cởi ra, khoác lên trên vai của cô, che kín cảnh xuân lộ ra ngoài.

"Thật xin lỗi. . . . Thật xin lỗi. . . ." Trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt, cô nên làm gì bây giờ? Nghĩ đến kế hoạch, trong lòng càng thêm cuống loạn.

"Chết tiệt, đừng nói xin lỗi nữa, em không cần phải xin lỗi ai hết!" Mi tâm của Cố Thịnh nhú chặt, hôm nay nhìn bộ dáng tự trách của cô, tim của hắn cũng sẽ đau theo, móc điện thoại ra, bấm dãy số của An Điền, "lập tức chuẩn bị cho tôi một bộ lễ phục dạ hội khác đưa tới đây!"

Cũng may, bộ lễ phục ngày hôm qua cô mặc thử vẫn còn ở trên xe, mặc dù không phải là cái cô thích nhất, nhưng hiện tại chỉ có thể mặc bộ đó.

Không bao lâu, bộ lễ phục được đưa tới đây, một tay Cố Thịnh cầm hộp, một tay nắm Tả Tình Duyệt, đẩy cửa nhà vệ sinh nữ ra, đang muốn đi vào, lại bị Tả Tình Duyệt ngăn lại.

"Anh. . . . Muốn làm gì?" Đây là nhà vệ sinh nữ!

"Giúp em thay đồ!" Cố Thịnh nói như đây là một chuyện hiển nhiên, hắn cho rằng cô muốn vào nhà vệ sinh nữ sao? Cô kích động như vậy, hắn ngược lại hoài nghi cô có thể tự mình thay đồ hay không.

"Không, không cần. . . ." Tả Tình Duyệt vừa nghe, lại một lần nữa bị giật mình, giúp cô thay đồ? Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, trên mặt của cô liền đỏ bừng.

Cố Thịnh thấy cô thẹn thùng, đột nhiên ngẩn ra, trong đầu hiện ra những hình ảnh triền miên lưu luyến kia, tâm liền nhộn nhạo. . . .

Chương 172: Thời khắc ly biệt (3)

"Tự em có thể thay!" Tả Tình Duyệt thừa dịp hắc không chú ý, đoạt lấy cái hộp trong tay hắc, nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Trời biết, ngộ nhỡ trong lúc thay quần áo, Cố Thịnh. . . . Tả Tình Duyệt không dám nghĩ thêm. . . . Đóng chặt cánh cửa, nhìn bộ lễ phục trong tay, khóe miệng nâng lên một tia khổ sở.

Trong lòng Cố Thịnh xẹt qua một tia mất mát, nhưng cũng không gây khó khăn cho cô, đứng lẳng lẳng ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ, nghĩ đến vừa rồi cô rất khác thường, mi tâm của Cố Thịnh lại khóa chặt như cũ, rốt cuộc là vì sao?

Cô tại sao lại đột nhiên. . . .

Nhìn cánh cửa khép chặt, Cố Thịnh không khỏi thở dài, có lẽ lúc này hắc đã quá gấp, mới vừa rồi cũng chỉ do hắc quá nhạy cảm!

Đang nhập tâm suy nghĩ, một bóng dáng khéo léo vội vàng đi tới.

"Thật xin lỗi, tôi rất gấp! Mau cho tôi đi vào!" Một người phụ nữ trang điểm rất đậm, mang theo cái mắt kiếng khổng lồ, như muốn che đi cả khuôn mặt, còn quần áo đang mặc trên người là của nhân viên khách sạn, khiến Cố Thịnh không có nhìn lâu.

"Bên trong có người!" Lạnh lùng nói ra một câu, hắc không có ý muốn mở cửa.

"Có người cũng là phụ nữ, đây là nhà vệ sinh của khách sạn, không có quy định chỉ một người dùng, nhanh lên, tôi rất gấp!" Người phụ nữ ôm bụng, thừa dịp Cố Thịnh không để ý, xông vào nhà vệ sinh.

Khi Cố Thịnh thấy cô đẩy cửa vào, đã không kịp ngăn cản, cửa nhà vệ sinh lại một lần nữa bị đóng lại!

Hít một hơi thật sâu, không biết vì sao, trong lòng của hắc luôn luôn có chút bất an, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Trong nhà vệ sinh, Tả Tình Duyệt đang lo lắng thì thấy có người đi vào, theo bản năng phòng bị, nhìn người phụ nữ kia đi về phía mình, trong lòng khẩn trương, "Cô. . . ."

"Chị của em đây." Tả Tình Yên bỏ xuống tóc giả trên đầu cùng mắt kiếng, lộ ra gương mặt trang điểm đậm, nếu như không nhìn kỹ, sẽ không nhìn ra hai người phụ nữ này có gương mặt giống nhau như đúc.

"Chị? Chị vào bằng cách nào?" Tả Tình Duyệt giật mình nhìn cô, "Cố Thịnh hử. . . ."

Hử còn đang canh giữ ở bên ngoài sao?

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?" Tả Tình Duyệt cắn chặt môi, thời gian trôi qua, trong lòng của cô càng thêm bất an, ngộ nhỡ Cố Thịnh phát hiện thì phải làm sao? Ngộ nhỡ cô trốn không thoát thì làm thế nào?

Tay khẽ vuốt ve dưới bụng, mới vừa rồi ánh mắt của Cố Thịnh nhìn vào bụng cô thật kỳ quái, hử không phải là. . . . Tả Tình Duyệt không dám tiếp tục nghĩ thêm, vào lúc này, ý tưởng trốn đi của cô càng thêm kiên định.

"Đừng lo lắng, chúng ta dựa theo kế hoạch mà tiến hành, em hiện tại đem lễ phục trên người đổi lại, mặc đồ trên người chị vào, sau đó hóa trang thật tốt, sẽ không ai nhận ra được!" Tả Tình Yên bình tĩnh nắm hai vai của Tả Tình Duyệt, nhìn thẳng vào hai mắt đang lo lắng của cô, đáy mắt nhìn như chân thành lại thoáng qua một tia tính toán không dễ dàng phát giác.

"VẬY còn chị?" Tả Tình Duyệt hít thật sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, cô không ngừng tự nói với mình, tại thời điểm này nhất định không thể luống cuống tay chân, không thể để cho Cố Thịnh phát giác bất kỳ sơ hở nào.

"Em đã quên? Chị sẽ thay thế em một đoạn thời gian." Trên mặt Tả Tình Yên lộ ra một nụ cười.

"Nhưng là. . . . Ngộ nhỡ. . . . Ngộ nhỡ Cố Thịnh hử phát hiện thì làm thế nào? Nếu như hử biết chị không phải là em, giận chó đánh mèo thì làm sao đây?" Mặc dù kế hoạch lúc sáng rất tốt, nhưng nghĩ đến cả người Cố Thịnh tản ra một khí thế sắc bén, trong lòng của cô không khỏi xẹt qua một tia run rẩy, không có người nào so với cô hiểu rõ thủ đoạn của Cố Thịnh, chính mình từng trải qua những chuyện đó, muốn cho người chị này trải qua một lần sao?

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới Cố Thịnh có thể làm những hành động thân mật kia với Tả Tình Yên, trong lòng của cô tựa như có chút ghen tuông.

"Em đã quên, chúng ta có bộ dáng giống nhau, hử sẽ không dễ dàng phát hiện ra, mặc dù hử thật sự phát hiện, thời điểm đó, em cũng đã không còn ở đây, hử cũng không có biện pháp làm gì chị! Chị là Tả Tình Yên, không phải Tả Tình Duyệt, em là vợ của hử, mà chị thì không phải!" Ánh mắt Tả Tình Yên lóe lên, "Nhanh một chút, thời gian càng kéo dài, cẩn thận hử sinh nghi, đến lúc đó em không trốn được, em tưởng cục cưng trong bụng sẽ chịu được uy hiếp sao? Vậy thì em muốn để cho hử tiếp tục tàn nhẫn với em, tiếp tục nhìn hử và người phụ nữ khác thành đôi đúng không?"

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, đúng, giờ phút này cô không cho phép mình lùi bước, cô thật quá mệt mỏi, thật không cách nào tiếp tục cùng hử dây dưa, cô thật sự không muốn, cuộc sống như thế lại tiếp diễn, cô có thể sẽ bị điên mất!

Chỉ có trước khi hoàn toàn bị điên mà trốn đi, cô mới có thể tái sinh, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, "Cám ơn chị!"

Nghe được câu này, Tả Tình Yên biết cô đã ra quyết định, khóe miệng nâng lên một chút ý cười, "Chúng ta mau đem y phục đổi lại."

"Ừ."

Chỉ trong chốc lát sau, Tả Tình Duyệt nhìn mình trong kiếng một lần nữa, ngay cả chính cô cũng không cách nào phân biệt được, mà đứng ở bên mình, Tả Tình Yên đã thay lễ phục, hai người bọn họ thật giống nhau, Cố Thịnh sẽ nhận ra cô không phải là chính cô sao?

Trong lòng trôi lên một tia chua xót, cô xem mình là cái gì? Đối với Cố Thịnh mà nói, cô cũng chỉ là một người phụ nữ làm ấm giường hắn, hắn không cần thiết phải hiểu rõ cô, không phải sao?

"Chị sẽ đi ra ngoài, sau khi chị đi, em sẽ rời đi, cẩn thận một chút, trong túi xách này có tất cả giấy tờ giúp em rời nước, về sau chị không thể giúp em, em chỉ có thể dựa vào chính người, hiểu chưa?" Tả Tình Yên kiên định nhìn Tả Tình Duyệt, trong lòng lại trôi lên một tia đắc ý, đợi đến khi Tả Tình Duyệt rời đi, cô sẽ danh chính ngôn thuận làm Cố phu nhân rồi!

Tất cả của Tả Tình Duyệt đều sẽ thành của cô, mà chính cô ta. . . . Trong mắt xẹt qua một tia ngoan độc. . . . Duyệt Duyệt, đừng trách tôi đối với cô tàn nhẫn, chỉ khi cô hoàn toàn biến mất, như vậy tôi mới không có lo trước lo sau!

"Ừ, em hiểu rõ!" Đối với cô, Tả Tình Duyệt hết sức tin tưởng không nghi ngờ gì, từ hôm nay trở đi, cô muốn trở thành một người kiên cường, cô tin tưởng, đứa nhỏ trong bụng sẽ chống đỡ giúp cô, cô nhất định sẽ không ngã xuống!

Nhìn Tả Tình Yên xoay người, Tả Tình Duyệt biết, sau này, cô thật sự sẽ không còn gặp lại Cố Thịnh nữa, bởi vì, cô cùng Tả Tình Yên tựa như hai giọt nước, Cố Thịnh nhất định sẽ không phân biệt được!

Cửa nhà vệ sinh được mở ra, Tả Tình Duyệt thấy Cố Thịnh thân mật đem Tả Tình Yên kéo vào trong ngực, "Thay xong rồi sao? Em vừa rồi không thoải mái đã tốt hơn một chút rồi sao?"

Nhìn ánh mắt chân thành của hắn, tại sao cô lại cảm thấy, hắn cung chiêu cô là phát ra từ nội tâm?

Là cô nhìn lầm sao?

Dường như không giống những gì cô biết về Cố Thịnh!

Chưa kịp nghĩ nhiều, cửa nhà vệ sinh bị đóng lại, người đàn ông cô đã từng yêu ôm người phụ nữ giống cô như đúc dần dần rời đi, càng chạy càng xa, tim bị đâm đau đớn, hẳn thật sự không nhận ra được!

Cô là đang mong đợi điều gì?

Không, cô không mong đợi, đây chính là thứ cô muốn, không phải sao? Cô có thể chạy ra! Hẳn cũng sẽ không đi tìm cô, đây không phải là thứ cô muốn sao?

Nhưng tại sao đôi mắt của cô lại mơ hồ như vậy?

Chương 173: Thời khắc ly biệt (4)

Từ nhà vệ sinh nữ đi ra, bên ngoài bữa tiệc đính hôn cao cực kỳ, đứng ở một góc, Tả Tình Duyệt len lén nhìn Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ, trên mặt trời lên một chút ý cười.

"Hi vọng thứ tôi không thể có, hai người có thể có được!"

Cố Tâm Ngữ là một cô gái đáng để yêu, mà Cận Hạo Nhiên là một người đàn ông tốt, cô tin, Hạo Nhiên nhất định sẽ yêu cô ấy thật tốt!

Ánh mắt dời qua phía bên kia, Tả Tình Yên đang kéo cánh tay của Cố Thịnh, hai người xuyên qua giữa tân khách, đó vốn là phần biểu diễn của cô, hôm nay cô rút cuộc cũng có thể rời đi sao?

Trong lòng bị thứ gì đó làm cho đau đớn, cô đột nhiên phát hiện, chị gái cùng Cố Thịnh đứng chung một chỗ, thật sự rất xứng đôi!

Mình và hẳn đứng chung một chỗ cũng xứng đôi như vậy sao?

Đau khổ vô cùng tận đánh tới, đột nhiên cảm giác được tầm mắt của Cố Thịnh bắn về phía mình, theo bản năng xoay người, cất bước rời đi, cô đã không còn thời gian nhớ lại quá khứ, mặc dù trong lòng vẫn không thể bỏ, nhưng cô lại không thể dừng lại.

Tay vẫn đặt trên bụng, đi ra khỏi cửa chính của bữa tiệc, bỏ lại sau lưng sự ồn ào huyên náo kia, cô nở nụ cười.

"Bảo trọng, Thịnh!"

Tạm biệt! Người đàn ông cô đã từng yêu sâu đậm!

Nước mắt từ trên mặt chảy xuống, từ hôm nay trở đi, cuộc đời của cô lần nữa được bắt đầu. . .

Tim của Cố Thịnh không hiểu vì sao lại đau đớn, trên mặt lộ ra thần sắc hoang mang, mới vừa rồi làm sao vậy? Tại sao lại cảm giác được tầm mắt quen thuộc đang nhìn mình, loại cảm giác đó giống như là của Duyệt đang nhìn hần.

Nhưng theo cảm giác nhìn sang, lại thấy một người mà hần không quen biết.

"Thịnh, anh làm sao vậy?" Tả Tình Yên quan tâm nhìn Cố Thịnh, trong lòng lập tức cảnh giác, ánh mắt quét qua nơi Tả Tình Duyệt mới vừa đứng, phát hiện nơi đó đã không còn bóng người, mới an tâm, cô ta cuối cùng cũng đã đi sao?

Cố Thịnh ngẩn ra, đúng vậy! Hần làm sao vậy? Tại sao lại có cảm giác đó? Duyệt Duyệt rõ ràng đang ở bên người hần, không phải sao?

"Anh không sao." Gạt qua nỗi bất an trong lòng, hần tự nói với mình, không có gì, nhất định là do hần quá nhạy cảm!

Tả Tình Yên nở nụ cười sáng lạn, không có việc gì là tốt!

Nghĩ đến Tả Tình Duyệt, liền hạ mi mắt, không ai phát hiện đáy mắt của cô chợt lóe lên một tia ngoan độc!

Ở bên Mỹ, cô đã chuẩn bị một món quà nghênh đón Tả Tình Duyệt, chỉ khi nào cô ta vĩnh viễn biến mất, cô mới có thể bình yên, cô tự nhận là giả trang thành Tả Tình Duyệt, nhìn người đàn ông bên cạnh, cô không ngại cả đời sống trong thân phận của Tả Tình Duyệt!

. . . . .

Cầm trong tay chiếc vé bay đến Mỹ, Tả Tình Duyệt ở phi trường chân chừ, đã gần đến lúc phải lên phi cơ, nhưng cô lại bài xích nơi đó, đó là nơi chính miệng Cố Thịnh nói ra không cần cô mang thai đứa nhỏ của hắn, đi đến đó, cô sợ mình sẽ luôn nghĩ tới tất cả sự tàn nhẫn của hắn.

Hít một hơi thật sâu, hiện tại hắn đang làm gì?

Bữa tiệc đã kết thúc! Chị ấy có thể thay thế mình nhiều lắm là bao lâu?

Ngộ nhớ hắn phát hiện chị ấy không phải là cô sẽ làm gì?

"Chuyến bay đến New York đã cất cánh. . . ." Tiếng radio truyền tới kéo lại tinh thần của Tả Tình Duyệt, trong lòng trỗi lên một tia chua xót, đã cất cánh rồi sao? Xem ra ông trời đã giúp cô lựa chọn!

"Thật xin lỗi, chị, sợ rằng đã lãng phí sự sắp xếp của chị rồi!" Đứng dậy, ném vé máy bay vào thùng rác, xoay người rời đi.

"Cục cung, sau này chúng ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau!" Từ nay về sau, nơi có cô cùng hài tử, chính là nhà của bọn họ!

Chương 174: Đánh

Bữa tiệc đính hôn kết thúc, tất cả khách mời đã về hết, Cố Thịnh lái xe về biệt thự, vừa dừng xe, ánh mắt bị hút vào chiếc limousine dừng trước mặt, trong lòng hoài nghi, lông mày nhíu chặt.

Cận Hạo Nhiên? Không ngờ hắn lại nhanh như vậy!

Giờ này, hắn lại ở đây, có chuyện gì, hắn không cần suy nghĩ cũng biết, nhìn người phụ nữ đang ngồi bên cạnh, trong mắt bắn ra ánh sáng, Tả Tình Duyệt, hắn vĩnh viễn sẽ không buông tay!

"Thịnh, sao vậy?" Tả Tình Yên cảm thấy có điều không bình thường, liền hỏi.

"Không sao, cô ở yên đây chờ tôi, tôi ra ngoài có chút việc!" Ánh mắt Cố Thịnh lóe lên, mở cửa xuống xe, lúc này, Cận Hạo Nhiên cũng từ trên xe bước xuống, hai người đàn ông anh tuấn, một khí phách, một tao nhã lịch sự, từ từ đi tới gần nhau.

"Anh nên thực hiện cam kết của mình rồi !" Cận Hạo Nhiên ánh mắt lướt qua Cố Thịnh, rồi nhìn vào xe thấy người phụ nữ ấy, hôm nay là ngày hắn đính hôn, đồng thời cũng là ngày hắn từ biệt quá khứ. Từ hôm nay trở đi, hắn chỉ có thể là một người bạn, đứng xa xa nhìn Tả Tình Duyệt, chỉ cần cô vui vẻ, hắn hi sinh mọi thứ thì cũng xứng đáng lắm!

"Cam kết? Cam kết gì?" Cố Thịnh nhú mày, khóe miệng nâng lên ý cười, ánh mắt nhìn thẳng gương mặt đang biến sắc của Cận Hạo Nhiên, trong mắt ẩn chứa châm chọc.

"Anh. . . . Cố Thịnh, anh đã đồng ý rồi, tôi cùng Tiểu Ngử đính hôn, anh sẽ buông tha cho Duyệt Duyệt, chẳng lẽ anh đã quên sao? Vậy từ đầu chắc chắn anh đã toan tính không muốn cho cô ấy tự do!" Bình thường tính tình Cận Hạo Nhiên rất ôn hòa, trên mặt giờ đã nổi gân xanh, hung hăng nhìn nụ cười của Cố Thịnh, trong mắt lửa giận bùng nổ.

Cố Thịnh thấy phản ứng của Hạo Nhiên, nụ cười châm chọc nơi khóe miệng càng nổi đậm "Bác sĩ Cận rốt cuộc đã hiểu rồi sao? Tự do? Làm sao cậu biết cô ấy không tự do? Cô ấy là phụ nhân của Cố Thịnh tôi, cậu có tình cảm với người phụ nữ của tôi, đã phạm vào quy tắc trò chơi, tôi cho cậu biết, Tả Tình Duyệt cả đời này là người phụ nữ của tôi, cho dù cô ấy có chết đi, cũng phải cùng tôi chôn chung một chỗ! Tự do? Buồn cười, ở bên cạnh tôi, cô ấy không cần tự do!"

Nói xong, nụ cười trên mặt Cố Thịnh cũng từ từ biến mất, thay vào đó là gương mặt nghiêm túc, vừa nói xong, hắn cảm thấy một cú đâm trời giáng thẳng vào mặt mình, trong miệng mùi máu tươi lan tràn.

"Cố Thịnh, đồ khốn kiếp!" Cận Hạo Nhiên không chút lưu tình, giờ đây hắn hận không thể giết chết Cố Thịnh cho hả giận!

Cố Thịnh khẽ cau mày, trong mắt ánh lên không vui, khốn kiếp? Cho dù là khốn kiếp thì thế nào? Hắn chỉ muốn Duyệt Duyệt ở bên cạnh mình, hắn mặc kệ người ngoài thấy hắn thế nào! Dù người đời coi hắn như ác ma hắn cũng không quan tâm!

"Xả hết tức giận chưa? Nếu như hết tức giận rồi, xin mời đi cho, tôi muốn dẫn vợ mình về nhà!" Cố Thịnh hừ lạnh một tiếng, lấy tay lau đi vết máu nơi khóe miệng.

Cận Hạo Nhiên nhìn hắn, tại sao có thể như vậy? Hắn dùng hôn nhân của mình, mục đích đổi sự tự do và niềm vui cho Duyệt Duyệt tự, nhưng, nhưng bây giờ hắn biết, tất cả những gì hắn hi sinh đều là vô ích, điều này khiến hắn không thể chấp nhận được!

Trong lòng tức giận trước nay chưa từng có dâng trào, tay càng nắm càng chặt, hắn đã từng tự nói với mình, đôi tay này có hai tác dụng, một là cùng với Duyệt Duyệt đánh đàn, hai là dùng y học để cứu giúp bệnh nhân, nhưng giờ đây hắn chỉ muốn dùng đôi tay này để trút giận!

Lại một đấm đánh vào mặt Cố Thịnh, lần này sắc mặt Cố Thịnh cực kỳ khó coi, trong mắt xẹt qua ánh sáng, nắm đấm hướng về phía Cận Hạo Nhiên, cú đấm quá mạnh khiến Cận Hạo Nhiên lao đảo.

"Vừa rồi không ra tay, là vì tôi muốn giữ thể diện cho chồng chưa cưới của em mình, cậu đừng có được voi đòi tiên!" Muốn đánh nhau vậy sao? Hắc Cố Thịnh cho tới bây giờ chưa từng sợ ai, người khiến hắn sợ cũng chỉ có Tả Tình Duyệt mà thôi!

Trừ sợ cô bỏ rơi mình, không thương mình, hắn cái gì cũng không sợ!

"Được voi đòi tiên? Người được voi đòi tiên là anh chứ không phải tôi! Anh không nhìn thấy nỗi khổ của cô ấy sao? Anh không nhìn thấy sự bị thương trong mắt cô ấy sao? Kể từ khi cô ấy gả cho anh, cô ấy có được vui vẻ không, anh là người rõ nhất! Anh muốn giữ cô ấy bên mình, tại sao không đối xử tốt với cô ấy, quý trọng cô ấy? Chẳng lẽ anh muốn cô ấy bị hành hạ đến chết, anh mới vừa lòng sao? Cố Thịnh, anh là một con quỷ!" Cận Hạo Nhiên chỉ vào người phụ nữ trên xe, mỗi một câu chỉ trích đều như đâm một nhát dao vào lòng Cố Thịnh.

Cố Thịnh giật mình, hắn thấy sự đau khổ của cô, cũng hối hận về những hành động mình đã làm nên hắn đã quyết định từ nay về sau sẽ đền bù cho cô, yêu cô.

"Ác ma? Ác ma cũng có thứ muốn bảo vệ!" Ánh mắt Cố Thịnh hơi trầm xuống, trước kia hắn muốn thay anh cả báo thù, thay Tiểu Ngử xả giận, nhưng bây giờ, người hắn muốn bảo vệ chỉ có Tả Tình Duyệt mà thôi! Bỏ qua thù hận, hắn sẽ dùng tình yêu để đền bù cho cô tất cả đau đớn mà hắn đã gây ra, chỉ cần cô ở bên cạnh, chỉ cần cô từ từ yêu hắn!

Ác ma thì thế nào? Hắn không để tâm tới đánh giá của người ngoài!

Cận Hạo Nhiên bị ánh mắt đau thương của Cố Thịnh làm cho ngây người, nhưng chỉ trong chốc lát, hắn lại khôi phục sự tức giận, Cố Thịnh sao có thể đau đớn chứ? Hắn chỉ đem lại đau khổ cho người khác mà thôi!

Ánh mắt nhìn về người phụ nữ trên xe, Cận Hạo Nhiên trong mắt xẹt qua ánh sáng, sai bước đi tới, mở cửa xe, kéo cổ tay của cô ấy.

"Anh làm gì đấy?" Lòng mảy Tả Tình Yên nhú chặt, nhìn người đàn ông trước mặt, vừa rồi cô nhìn hai người bọn họ đánh nhau, trực giác nói cho cô biết, có thể là vì quan hệ với Tả Tình Duyệt, cô ta cũng không dám xuống xe, sợ lộ ra sơ hở.

"Đi theo tôi!" Cận Hạo Nhiên trong mắt xẹt qua sự ôn hòa, với Duyệt Duyệt, trong mắt hắn chỉ có sự dịu dàng.

Tả Tình Yên bị hắn kéo đến trước mặt Cố Thịnh, Cận Hạo Nhiên dùng ánh mắt chân thành, khích lệ nhìn cô ta "Duyệt Duyệt, em nói cho hắn biết, em phải được tự do, em phải rời xa hắn, em phải chính miệng nói cho hắn biết! Em đừng sợ, anh sẽ không để cho anh ta làm tổn thương em!"

Cho dù là đánh cược cả mạng sống, hắn cũng muốn Duyệt Duyệt được bình an!

Đây là mong ước, đáng nhẽ hôm nay phải nói lời tạm biệt quá khứ, nhưng không nhìn thấy cô hạnh phúc, hắn không bỏ rơi cô được!

Chính hắn cũng biết tình cảm của mình đối với Duyệt Duyệt càng lúc càng sâu đậm!

Nhưng hắn nhận ra, nhìn Duyệt Duyệt không vui, tim của hắn, rất đau!

Tả Tình Yên “tiêu hóa” lời của hắn, bọn họ quả nhiên vì Tả Tình Duyệt mà đánh nhau, trong lòng ghen tỵ, Tả Tình Duyệt ơi Tả Tình Duyệt, cô rốt cuộc có gì hấp dẫn, mà bao người đàn ông điên cuồng vì cô?

Cô không quên, người đàn ông đang giữ chặt vai cô lúc này mới vừa rồi cùng em gái của Cố hịnh đính hôn!

"Duyệt Duyệt, đừng sợ, nói ra điều em muốn, nói cho hắn biết, em phải được tự do!"

Không khí trong nháy mắt nghiêm trọng, Cận Hạo Nhiên nhìn thẳng hai mắt của cô, cố gắng cho cô sự khích lệ, một bên Cố Thịnh nắm chặt đôi tay, như đang sợ điều gì. . . .

Chương 175: Cảm giác kì lạ

Tả Tình Yên nhìn hai người đàn ông này, trong lòng đối với Tả Tình Duyệt ghen tỵ sâu đậm hơn, chỉ là so với ghen tỵ, cô ta giờ đây ngoài ghen tỵ còn có đặc ý, tất cả tất cả đều là của cô ta rồi, không phải sao?

Tự do? Bỏ đi? Không! Những điều này cô ta không muốn, cô ta trăm phương ngàn kế bày mưu cho Tả Tình Duyệt bỏ đi, chính là vì muốn ngồi ở ngôi vị phu nhân của Cố tổng tài, chờ cô ta sau này là thân phận cao quý cùng cuộc sống an nhàn, cô ta không ngu ngốc giống Tả Tình Duyệt, sẽ không mơ tới cái gì tự do, không phiền muộn?

"Duyệt Duyệt. . . ." Đợi hồi lâu không nghe được câu trả lời của cô, hai người đàn ông cực kỳ sốt ruột, họ nhìn cô không chớp mắt, cô làm người ta chờ đợi tới phát điên!

"Không cần nói, tôi yêu Thịnh, tôi sẽ không rời xa anh ấy!" Tả Tình Yên chậm rãi mở miệng, chống lại ánh mắt Cố Thịnh, trong một giây, cô thấy trong mắt Cố Thịnh dần ra, thay vào đó là niềm vui.

"Cậu nghe rõ chứ? Cô ấy yêu tôi, sẽ không rời xa tôi, cho nên, bác sĩ Cận, giờ cậu là chồng chưa cưới của em tôi, chuyện cậu nên làm là bên cạnh Tiểu Ngữ, che chở cho em ấy, chứ không phải là đi phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác!" Cố Thịnh cũng không thể tin những gì mmifnh vừa nghe được, Duyệt Duyệt nói yêu hắn! Giờ đây, cho dù cô nói dối, hắn cũng tin!

Sức lực Cận Hạo Nhiên như bị rút cạn, không thể tin nổi người phụ nữ đang đứng trước mặt mình lúc này "không, không phải vậy, em không vui vẻ, em không thấy hạnh phúc, tại sao không rời xa anh ta?"

"Anh không phải là tôi, sao biết tôi không vui vẻ chứ? Điều hạnh phúc nhất chính là được ở bên người mình yêu, tôi nghĩ ddieфу này anh cũng biết!" Tả Tình Yên khóe miệng nâng lên nụ cười chua xót, suy nghĩ lại ba năm về trước, cô ta ở bên người đàn ông mình yêu thương, cuộc sống giống như Thiên đường, cô thương hắn, dùng cả tính mạng thương hắn, nhưng tất cả chỉ là bị kịch!

Mấy năm sau, cô vẫn đau khổ, cho đến khi cô ta phát hiện ra người đàn ông mình yêu còn có một người em trai, sau đó, cô ta vẫn quan tâm tới từng cử động của hắn!

Hiện tại thì tốt rồi, cô rốt cuộc đã hoàn thành được tâm nguyện, tất cả sao mà tốt đẹp.

"Không hiểu?" Ánh mắt Cận Hạo Nhiên dờ dẫm, không hiểu? Hắn đem hôn nhân đại sự ra đánh cược, với mong muốn cô gái mình yêu được tự do, nhưng cô ấy lại coi thường sự giúp đỡ của mình, tại sao?

Vậy những điều hắn hi sinh còn ý nghĩa gì đây?

"Cô không phải là Duyệt Duyệt mà tôi biết!" Cận Hạo Nhiên nhìn thẳng vào người phụ nữ, thất vọng lắc đầu, hắn biết Duyệt Duyệt sẽ không đối xử với hắn như vậy!

Cận Hạo Nhiên vô thức nói những câu đó, khiến Tả Tình Yên thân thể đột nhiên cứng đờ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên mất tự nhiên, "Anh nói gì cơ? Tôi không phải là ai?"

Từ nay về sau, cô ta là Tả Tình Duyệt! Vợ của Cố Thịnh —— Tả Tình Duyệt!

"A. . . . Ha ha. . . ." Cận Hạo Nhiên cười khế, bắt đầu từ bây giờ, hắn muốn buông bỏ đoạn tình duyên với cô rồi ! Trong lòng của cô, có lẽ cho tới bây giờ cũng chưa từng thích hắn! Thậm chí còn không biết hắn chính là Tiểu Bối, nhưng tất cả đều không còn quan trọng nữa!

Im lặng xoay người, sức lực Cận Hạo Nhiên cạn kiệt, từng bước từng bước đi về phía xe, hắn

không quay đầu lại phát tay một cái, như muốn nói tạm biệt lại quá khứ sau lưng!

Tả Tình Yên nhìn Cận Hạo Nhiên rời đi, hơi có chút ngơ ngẩn, đột nhiên cảm thấy cơ thể đang bị một cánh tay rắn chắc, ôm vào lồng ngực ấm áp.

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non.

"Thịnh, em yêu anh!" Tả Tình Yên cảm nhận được nhu tình của hắn, không bỏ qua cơ hội thổ lộ, xoay người lại, nhìn hắn, người đàn ông này có phẩm chất cao quý, muôn người mới tìm thấy một.

". . . ." Nghe được cô tỏ tình, tim Cố Thịnh khẽ lỡ một nhịp, không biết vì sao, ôm người phụ nữ trong lòng, hắn luôn cảm thấy là lạ, cô hình như không phải là Tả Tình Duyệt, ánh mắt nhìn cô chăm chú, bề ngoài vẫn vậy, sao không phải cô được đây?

Nhưng, cái cảm giác trong lòng kia... Trống rỗng, vô cảm là sao đây?

Cô nói cô yêu hắn! Hắn nên vui sướng điên cuồng, hơn nữa nói cho cô biết, mình cũng yêu cô.

Nhưng, trầm mặc một hồi lâu, trong miệng hắn lại chậm rãi thốt ra mấy chữ "chúng ta vào nhà!"

Trong lòng Tả Tình Yên không vui, đây là phản ứng của hắn ư?

Nhưng suy nghĩ một chút, sự không hài lòng liền bay biến, Cố Thịnh cùng Tả Tình Duyệt quan hệ còn chưa rõ ràng.

Khóe miệng nâng lên ý cười, chỉ cần cô ta ở đây, quan hệ của hai người sẽ dần trở nên khăng khít thôi.

Hai người mới vừa vào, đã thấy Tôn Tuệ San chờ trong đại sảnh, nhìn thấy bọn họ về, Tôn Tuệ San tươi cười đi ra thay Cố Thịnh cởi áo khoác, nhưng ngoài mặt giả bộ vui vẻ, lại không che giấu được sự ghen tỵ trong lòng.

"Duyệt Duyệt, hôm nay vất vả cho em rồi! Em nhất định là rất mệt, tối nay tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho Thịnh!" Tôn Tuệ San trong lòng ghen tỵ không cách nào phát tiết, chỉ có thể mượn lời nói công kích thỏa nỗi bức dọc trong lòng, cô ta cho rằng lại thấy được vẻ an phận của Tả Tình Duyệt, nhưng, lần này lại ngoài dự liệu của cô ta!

"Anh ấy là chồng của tôi, mệt mỏi tôi cũng phải đích thân chăm sóc, không cần người ngoài

xen vào!" Tả Tình Yên nhàn nhạt cười, trong lòng hờ hững, Tôn Tuệ San ngu ngốc, biết rõ Cố Thịnh đối với cô ta không có hứng thú, còn làm chuyện vô vị như vậy, chỉ có Tả Tình Duyệt sẽ nhịn nhục, chịu sự khi dễ của cô ta!

Cô là Tả Tình Yên, sẽ không cho Tôn Tuệ San động đến mình!

"Cô. . . ." Tôn Tuệ San nghiêng răng nghiêng lợi, phẫn hận nhìn người phụ nữ trước mặt, đang muốn phát tiết lửa giận, lại bị câu nói của Cố Thịnh dập tắt.

"Cô ngày mai có thể rời đi rồi, Duyệt Duyệt, chúng ta về phòng!" Cố Thịnh nhàn nhạt liếc Tôn Tuệ San một cái, cô ta đã không còn giá trị lợi dụng, nhưng, vừa rồi nghe được Tả Tình Duyệt cứng rắn như vậy tuyên thệ quyền sở hữu, hân vận nên vui vẻ!

Nhưng, cái cảm giác trống rỗng cùng bất an, tại sao cô đang ở bên cạnh mình, thế nhưng hân lại cảm giác cô đã cách xa?

Không cao hứng cũng chẳng vui mừng, rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?

Nghe được lời của Cố Thịnh, sắc mặt Tôn Tuệ San tái nhợt, ý của hân, từ nay về sau không cần cô đóng kịch nữa?

Cái cảm giác này là thế nào vậy? Hân và Tả Tình Duyệt hòa hợp, lại làm cô ta tổn thương?

"Ừ, chị họ, tôi muốn cùng Thịnh trở về phòng!" Tả Tình Yên khoe miệng nâng lên đắc ý, có vài phần khoe khoang, từ nay về sau, Cố Thịnh là của cô ta Tả Tình Yên!

Chương 176: Suy nghĩ thông suốt, hân sẽ bỏ qua tất cả!

Đi tới cửa, Tả Tình Yên liền ôm lấy hông của Cố Thịnh, hơi thở nam tính quanh quẩn ở chóp mũi của cô, cuối cùng cô cũng biết, vì sao bị tổn thương mà Tả Tình Duyệt vẫn yêu người đàn ông này, hân có đủ mị lực khiến mọi phụ nữ khuynh đảo, nhưng từ nay về sau, người đàn ông này chính là của cô!

"Thịnh. . . .". Mặt Tả Tình Yên dán chặt vào lưng hân, đôi tay không an phận dao động trên thân thể Cố Thịnh.

Lông mày Cố Thịnh nhíu lại, hôm nay, Duyệt Duyệt không giống như trước. Trước đây, cho dù hân nỗ lực trên đũa cớ nào, cô cũng ẩn nhẫn cảm xúc trong nội tâm của mình, bộ dạng ẩn nhẫn của cô càng thêm kích thích dục vọng chinh phục của hân, hân đã từng ảo tưởng, có một ngày, cô có thể chủ động câu dẫn mình, nhưng tại sao bây giờ hân vẫn cảm giác không giống

trước?

Hắn nên cao hứng, không phải sao?

Xoay người, Cố Thịnh ôm cô vào trong ngực, quan sát gương mặt quen thuộc, có chỗ nào lạ chứ? Rõ ràng là người phụ nữ hắn yêu mà!

Hôm nay hắn quá căng thẳng sao?

Giống như muốn chứng minh cái gì, Cố Thịnh ôm ngang người cô, đặt lên giường, thân hình cao lớn đè lên, cuồng loạn hôn cổ của cô.

"Ừm. . . . Thịnh. . . .". Tả Tình Yên rên rỉ ra tiếng, hắn giống như cô nghĩ, ở trên giường, hắn giống như một chúa tể, cảm thụ nụ hôn của hắn, cô lại say mê trong nụ hôn đó! Cô cảm thấy may mắn vì mình đã quyết định đúng, dù sao, người đàn ông ưu tú như vậy cũng không dễ tìm!

Nhớ tới Tả Tình Duyệt, trong lòng cô hiện lên một tia khinh thường, chỉ có người đàn bà ngu ngốc mới rời bỏ người đàn ông như vậy!

Quần áo lần lượt được cởi ra, Tả Tình Yên càn rỡ dụ hoặc người đàn ông trước mắt, nhìn đỉnh đầu hắn đang găm căn dưới hạ thể của mình, khoe miệng Tả Tình Yên hiện lên một tia cười đắc ý, Tả Tình Duyệt không đủ thủ đoạn, nhưng cô, Tả Tình Yên sẽ không như vậy, cô sẽ tận dụng mọi phương pháp, vững vàng giữ lấy người đàn ông này, mà bước đầu tiên, sẽ bắt đầu từ tối nay. . . .

Nhưng đột nhiên, động tác của Cố Thịnh dừng lại, một giây kế tiếp liền rời khỏi thân thể cô ta, lông mày Tả Tình Yên nhíu lại, "Thịnh, sao vậy?"

Không phải đang tốt sao?

Hồ hấp Cố Thịnh trở nên nặng nề, không biết vì sao, trước kia chỉ mới nhìn thấy Duyệt Duyệt, hắn liền hận không thể đưa cô lên giường, nhưng vừa rồi, tại sao thân thể của cô không khơi dậy được dục vọng nơi hắn?

"Thịnh, sao vậy? Chúng ta tiếp tục được không?". Ánh mắt Tả Tình Yên lóe lên, hắn phát hiện ra cái gì sao?

Cố Thịnh nhìn gương mặt này, trong mắt lộ ra một tia áy náy, hắn đã quyết định quyết tâm muốn cùng Duyệt Duyệt thay đổi hình thức chung đụng trước kia, hắn sẽ làm cho cô càng ngày càng hạnh phúc, nhưng. . . . Giờ phút này nhìn cô, tim của hắn lại trống không!

"Duyệt Duyệt, hôm nay em mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho tốt, anh còn có chút công sự phải xử lý!". Cố Thịnh tận lực dùng giọng nói hòa hoãn nói ra những lời này, hắn muốn biết rõ tại sao mình có phản ứng như thế, hắn không thể nào yêu cô trong tình huống này!

Thân hình cao lớn từ từ rời giường, lông mày nhíu chặt lại, hắn không thể nào xóa đi cảm giác bất an này!

Thân thể Tả Tình Yên ngả ra, theo bản năng kéo bộ ngực đầy đặn của mình dán lên người hắn mà mè nheo, "Thịnh, có phải em làm anh mất hứng không? Anh muốn đi tìm chị họ sao? Em yêu anh, em chỉ cầu xin anh có thể ở bên cạnh em là tốt rồi! Lưu lại, được không? Cầu xin anh. . . ."

Cô thương hắn!

Đây là lần thứ hai trong đêm nay hắn nghe được câu này, nhưng vẫn không có tâm tình kích động cần có, đẩy tay cô đang ôm mình ra, "Duyệt Duyệt, anh có chuyện phải làm, em hãy ngủ một giấc đi!"

Nói xong, không đợi người phụ nữ sau lưng có phản ứng, hắn liền nhanh chóng rời khỏi gian phòng đó, một khắc kia, trong lòng hắn bỗng hiện lên chữ "trốn"!

Tại sao?

Hắn phí hết tâm tư muốn đem Duyệt Duyệt khóa ở bên người, tại sao lại có ý tưởng này?

Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề? Cố gắng nghĩ, nhưng không cách nào tìm được đáp án, tâm vẫn không thể nào lấp đầy. . . .

Khi Cố Thịnh rời đi, trong mắt Tả Tình Yên xẹt qua ánh sáng phản hận, đáng chết! Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Rõ ràng vừa rồi đang tốt, đáng lý, tối nay nên cùng hắn triền miên, nhưng. . . . Đối mặt với gian phòng lạnh như băng đó, Tả Tình Yên tức giận ném gối đầu ra ngoài!

"Cố Thịnh, cuối cùng anh cũng thuộc về tôi thôi!". Khuôn mặt Tả Tình Yên kiên định, cô không vội, dù sao Tả Tình Duyệt cũng không thể trở lại được nữa, nghĩ đến kế hoạch của mình, chỉ cần cô gọi một cuộc điện thoại tới Mỹ, người cô an bài ở bên kia sẽ đưa cô ta rời khỏi thế giới này vĩnh viễn!

Không có Tả Tình Duyệt, tất cả đều thuộc về cô, Tả Tình Yên!

Một người đàn ông mà thôi, nhất định cô sẽ khiến hắn mê muội!

. . . . .

Tả Tình Duyệt không biết tại sao mình lại trở lại nơi này, đứng ngẩn nhìn ngôi biệt thự từ xa, cô nhớ lại cuộc sống hôn nhân của mình cùng Cố Thịnh, trong lòng vẫn không thể nào từ bỏ, cô quá lưu luyến, cho nên, mới bị lòng mình dẫn tới nơi này sao?

Bây giờ hắn đang làm gì?

Bình thường vào thời điểm này, hắn sẽ bá đạo chiếm đoạt giường của cô, tiếp theo sẽ chiếm đoạt thân thể của cô, đòi lấy không biết bao nhiêu lần, hiện tại hắn cũng ở đó thân mật cùng chị hai sao?

Trong lòng đau đớn, thậm chí có ý muốn trở về, nhưng một giây kế tiếp, khóe miệng của cô hiện lên một nụ cười khổ, cô sao vậy? Thật vất vả mới trốn ra được, tại sao lại muốn trở lại cái nhà tù đó?

Khẽ vuốt ve bụng, trong mắt Tả Tình Duyệt hiện lên sự kiên định, cuối cùng nhìn kỹ ngôi biệt thự kia một lần nữa, trở lại tắc xi, cô đã mua vé máy bay, sáng sớm mai sẽ rời khỏi thành phố này. . . . .

"Duyệt Duyệt. . . .". Trong thư phòng, lòng Cố Thịnh đột nhiên đau nhói, đột ngột đứng lên, tại sao vừa rồi, vào một khắc kia, trong đầu của hắn hiện ra bóng lưng của Duyệt Duyệt đang rời đi?

Để công việc trong tay xuống, Cố Thịnh vội vàng xuống lầu, vọt vào phòng khách mà Tả Tình Duyệt ở trước đây, khi thấy người phụ nữ trên giường đã ngủ say, bất an trong lòng cũng được buông xuống, nhưng sự trống rỗng trong lòng thì không thể nào lấp đầy!

Giống như hắn đã đánh mất vật trân quý nhất!

Đóng cửa lại, Cố Thịnh trở lại thư phòng, khi đi qua phòng mà hắn sắp xếp cho đứa nhỏ, quỷ thần xui khiến làm hắn đẩy cửa ra, đồ chơi đầy phòng đập vào mắt, nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng Duyệt Duyệt, khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười, với thể chất của Duyệt Duyệt, có thể về sau sẽ không thể nào sinh con được nữa, cô ấy thiện lương như vậy, nếu như không có đứa nhỏ, cô nhất định sẽ rất thống khổ!

Hắn không ngại những chuyện đã xảy ra trước kia, chỉ cần sau này cô không dính dáng gì tới Kiều Nam, hắn nguyện ý bỏ qua tất cả!

Giờ khắc này, hắn đã bình thường trở lại, hắn sẽ không làm cô tổn thương nữa, cũng sẽ không tổn thương đứa bé trong bụng cô, hắn yêu cô, cũng nguyện ý tiếp nhận đứa bé này, bất kể ra sao, về sau, hắn chính ba của đứa nhỏ!

Hắn hình dung ra cảnh Duyệt Duyệt ở nơi này chơi đùa cùng đứa bé, trong nháy mắt, khuôn mặt cương nghị của hắn trở nên nhu hòa, đây chính là hạnh phúc!

Chương 177: Bỏ đi đứa bé?

Ngày hôm sau, Tôn Tuệ San liền dọn đi, Cố Thịnh đã bỏ đi cảm giác trống trải đêm trước, quyết định cuộc sống mới của bọn họ, mà Tả Tình Yên thì hoàn toàn thành nữ chủ nhân của căn biệt thự này!

Buổi trưa, Cố Thịnh để công việc trong tay xuống, vội vã về nhà, mới vừa vào đại sảnh đã thấy cô gái mình yêu ngồi ở trên ghế sofa xem tạp chí, thu lại vẻ cương nghị trên mặt, thay vào nhu hòa, đi tới bên người cô, thân mật ôm cô vào trong ngực, ánh mắt rơi vào trên tạp chí cô đang xem, mi tâm hơi nhíu, "Từ khi nào em thích xem những tạp chí này rồi?"

Bình thường Duyệt Duyệt thích xem trích đoạn trong một tác phẩm, từ lúc nào cảm thấy hứng thú với những tạp chí thời thượng này?

Trong lòng Tả Tình Yên hơi run, tựa hồ đang cực lực che giấu cái gì, "Lúc nhàm chán xem một chút, sao hôm nay anh về sớm vậy?"

"Hôm nay em cần làm kiểm tra, lần này anh đi với em!" bàn tay Cố Thịnh đi tới trên bụng của cô, hắn đã hoàn toàn đón nhận đứa bé này, hắn phát hiện, mình cũng có cảm giác vui sướng khi được làm cha.

Oanh một tiếng, đầu Tả Tình Yên trống rỗng, khám thai? Làm sao đây? Cô căn bản không phải Tả Tình Duyệt chân chính, căn bản không có mang thai, vừa đến bệnh viện, cô sẽ hoàn toàn bị đánh về nguyên hình rồi !

Không, cô không thể để cho chuyện như vậy xảy ra!

"Em làm sao vậy? Không thoải mái sao? Tại sao sắc mặt kém như vậy?" Cố Thịnh nhíu mày rậm, bèn nhảy bắt được bất an và hốt hoảng trong đôi mắt cô, lập tức cho rằng cô đang lo lắng mình sẽ bất lợi với đứa bé, theo bản năng trấn an, "Duyệt Duyệt, anh sẽ để em sinh đứa bé ra, bình an sinh ra!"

Cho nên, về sau cô không cần nơm nớp lo sợ nữa!

Hắn biết cô cho dù là hy sinh tính mệnh, cũng muốn giữ lấy đứa bé của cô, sự quan trọng của đứa bé đối với cô, hắn đã lĩnh giáo qua nhiều lần!

"Không. . . Thịnh. . . Em. . ." Tả Tình Yên cố gắng khiến mình trấn định lại, nhưng vẫn không tự chủ nắm chặt cánh tay Cố Thịnh, cơ hồ có thể bầu ra dấu vết !

"Rốt cuộc thế nào?" Phản ứng của cô khiến Cố Thịnh càng nhíu mi tâm sâu hơn.

Tả Tình Yên cắn chặt môi, biết hôm nay mình hải giải quyết chuyện đứa nhỏ rồi, nếu không. . . Lời nói dối của cô sẽ bị vạch trần, nghĩ đến cái gì, Tả Tình Yên thống khổ nhắm chặt hai mắt, "Thịnh, em đã phá thai rồi!"

"Cái gì?" Cố Thịnh không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, thậm chí không tin lời mình nghe được là thật! Em lặp lại lần nữa!"

"Em đã bỏ đứa bé, anh không thích nó, không phải sao? Anh đã không thích, em liền bỏ nó!" Tả Tình Yên nắm chặt đôi tay, sợ Cố Thịnh nhìn ra chút nào đầu mối, thời điểm này, lừa gạt hắn đã bỏ đi đứa bé là lối thoát duy nhất của cô!

"Không. . . . Em biết em làm cái gì không?" Cố Thịnh thống khổ gào thét ra tiếng, Duyệt Duyệt sẽ không tàn nhẫn như vậy! Cô ấy rất thích đứa nhỏ trong bụng, sao lại bỏ nó?

Bỏ đứa bé? Vậy có nghĩa về sau cô vĩnh viễn sẽ không có con của mình!

"Em biết rõ em làm cái gì, em làm tất cả đều là vì khiến anh vui, em yêu anh!" Tả Tình Yên nhào vào trong ngực Cố Thịnh.

Yêu hắn? Tại sao khi hắn nghe được lời yêu này thổ lộ từ miệng cô, trong lòng hắn lại thiếu đi cảm giác rung động?

Trong đầu hiện ra người phụ nữ tỏa sáng tình thương của mẹ, cư nhiên cảm thấy một trời một vực với người phụ nữ trước mắt, rốt cuộc là nơi nào sai rồi?

Tại sao cảm giác cô cho hắn trước sau chênh lệch lớn như vậy?

Chương 178: Phát hiện sự thật

Cố Thịnh giống như đang trốn tránh cái gì đó, xoay người rời khỏi biệt thự, tại sao Duyệt Duyệt lại thay đổi không giống người phụ nữ hắc yêu nữa?

Cả ngày, Cố Thịnh dùng rượu mê hoặc chính mình, nhưng trong đầu luôn hiện ra khuôn mặt tràn ngập nụ cười muốn được làm mẹ của Duyệt Duyệt, trong lòng cảm giác trống rỗng càng ngày càng mãnh liệt,

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh vút chai rượu trong tay, vô thức nỉ non, bỏ đứa nhỏ? Vậy sau này cô không thể có con của mình! Tại sao tim của hắn lại đau như thế? Giống như đứa nhỏ đã bị bỏ là con của mình vậy!

"A. . . . Ha ha. . . ." Trước kia, hắn cầm thù đứa nhỏ trong bụng của cô như vậy, trăm phương ngàn kế muốn phá nó, nhưng bây giờ, hắn so với ai khác lại không nổi!

Say đến bất tỉnh nhân sự, hắn tùy ý nằm ở trên bục, sáng sớm Tôn Tuệ San liền phát hiện bóng dáng của Cố Thịnh, nhìn bộ dáng như thế, khóe miệng của cô nâng lên một chút ý cười, người đàn ông bá đạo không ai bì nổi như vậy, hôm nay lại chật vật không chịu nổi.

"Tả Tình Duyệt thật sự có mị lực lớn như vậy sao?" Tôn Tuệ San giương tay khắc họa hình dáng của hắn, được đàn ông yêu như vậy, thật không biết là đau khổ hay hạnh phúc!

Nghĩ đến bí mật mình phát hiện ra, khóe miệng cười càng lúc càng lớn, "Anh yêu Tả Tình Duyệt như vậy, chẳng lẽ không phát hiện ra manh mối gì sao?"

Tả Tình Duyệt hiện tại không phải là Tả Tình Duyệt chân chính, mà là người chị sinh đôi Tả Tình Yên!

Đây cũng là trong lúc cô đi ngang qua vô tình nghe được, cho tới bây giờ cô cũng không biết, Tả Tình Duyệt có một người chị sinh đôi!

Nghĩ đến bộ dạng phách lối kia của Tả Tình Yên, trong mắt Tôn Tuệ San xẹt qua một tia ghen ghét, thứ cô không có được, ai cũng đừng nghĩ lấy được, Tả Tình Duyệt đã như thế, Tả Tình Yên cũng sẽ như thế!

Từ trong túi xách tay móc ra một xấp văn kiện, đây là thứ gần đây cô điều tra ra được, đặt vào túi Cố Thịnh, cô hết sức mong đợi phản ứng của Cố Thịnh khi biết được tất cả sự thật!

Trong mắt thoáng qua một tia sáng, Tôn Tuệ San mang giày cao gót rời đi. . . .

Đầu khó chịu khiến Cố Thịnh cau mày, mở mắt ra, chính mình từ lúc không biết gì đã trở lại khách sạn, vuốt ve cái trán, Cố Thịnh khẽ mắng ra tiếng, nhớ tới hôm nay còn có vài hội nghị

quan trọng, nhanh chóng xuống giường, rửa mặt xong, đang muốn tìm một cái áo khoác sạch sẽ, ánh mắt lại không cẩn thận rơi trên cái áo khoác hôm qua đã mặc nằm trên ghế sa lon, phình túi khiến hắn nghi ngờ, hắn từ trước đến giờ không thích bỏ bất kỳ vật gì vào túi áo khoác, người bỏ vào nhất định không phải là hắn!

Không biết vì sao, hắn cầm lấy Tây phục, từ trong túi móc ra một xấp văn kiện, khi hắn mở văn kiện ra, thời điểm đọc nội dung văn kiện, lòng đột nhiên đau nhói, trong nháy mắt sắc mặt chợt tái nhợt.

"Không. . . . Sẽ không!" Tại sao lại có thể như vậy? Sao có thể là chị em song sinh?

Nhiều năm như vậy, hắn lại nhận sai người, bạn gái năm đó của đại ca không phải là Duyệt Duyệt, mà là Tả Tình Yên chị của Duyệt Duyệt, vậy hắn trăm phương ngàn kế hành hạ cô. . . . Không. . . . Sẽ không, Cố Thịnh dường như không thể tin nổi sự thật này.

Sai thật rồi! Cho tới nay hắn đã sai thật rồi!

Hắn gây nhiều đau đớn trên người cô, hắn cho là cô nên bị trừng phạt, nhưng khi quay đầu lại phát hiện, tất cả đều là sai!

A! Hắn đã sớm yêu cô, hoặc là từ lúc ban đầu khi quyết định kế hoạch trả thù, trăm phương ngàn kế tiếp cận cô, hắn đã yêu cô, thế nhưng hắn lại liên tục tránh né cảm giác chân thật này!

Cố Thịnh lui về phía sau, sau khi đọc nội dung, cả người như bị sét đánh, văn kiện trong tay rơi xuống đất.

Đi. . . . Cô đã rời đi!

"Không! Duyệt Duyệt. . . ." Âm thanh khàn khàn như bị nghiền nát, thân thể từng tế bào đều đau đớn, trong đầu không ngừng hiện ra mấy chữ kia, 'Đi. . . . Cô đã rời đi!'

"Không, sẽ không!" Hắn không cho phép cô cứ như vậy đi ra khỏi cuộc đời của hắn!

Theo bản năng nắm chặt nắm đấm, Cố Thịnh chạy ra khỏi phòng. . . .

Chương 179: Sự thật đau lòng

Cố Thịnh không mảy may dừng lại, chạy như bay một đường, về biệt thự của mình, hấn rút cuộc cũng hiểu rõ ngọn nguồn của sự việc, kể từ hôm đó, sau bữa tiệc đính hôn của Tiểu Ngũ, Duyệt Duyệt đã không còn là Duyệt Duyệt, nghĩ kỹ từng chi tiết xảy ra trong đêm đó, hấn rút cuộc cũng nghĩ ra sai lầm bắt đầu từ đâu!

Không sai, chính là nhà vệ sinh!

Thời điểm Duyệt Duyệt đi thay quần áo, cũng có một người phụ nữ không rõ mặt mũi đi vào, bây giờ nghĩ lại, người kia nhất định là Tả Tình Yên, bởi vì cô ta có một gương mặt giống như đúc, cho nên, hai người trong nhà vệ sinh thay đổi y phục, đồng thời cũng thay đổi thân phận!

"Duyệt Duyệt. . . . Em cứ như vậy muốn rời khỏi anh sao?" Trăm phương ngàn kế, thiết kế chu đáo, ngay cả tâm tư tình tế như hấn cũng không phát hiện được bất kỳ sơ hở nào, nếu không phải vì một xấp văn kiện này, hấn đến bây giờ vẫn không hay biết gì!

Thì ra Duyệt Duyệt mấy ngày nay thay đổi không phải là không có nguyên do!

Cô ta không phải là Duyệt Duyệt! Khó trách hấn thủy chung không cách nào lấp đầy cảm giác trống rỗng! Khó trách lòng của hấn thỉnh thoảng lại đau đớn khó chịu!

Thì ra người phụ nữ yêu mến đã sớm không còn ở bên cạnh mình!

Cô đi đâu?

Hấn biết, đáp án này chỉ có một người biết, đó chính là Tả Tình Yên!

Trong mắt xẹt qua một tia âm độc, hấn mặc kệ Duyệt Duyệt có bao nhiêu ý nghĩ muốn rời khỏi hấn, hiện tại hấn đã biết được sự thật, biết được người hại chết đại ca của hấn không phải là Duyệt Duyệt, biết chính mình làm sai rất nhiều, hiện tại, hấn lại càng muốn giữ cô ở bên người, từng chút từng chút một bù đắp sai lầm của hấn!

Xe dừng lại trước biệt thự, thân hình Cố Thịnh cao lớn tràn đầy ác liệt!

Trong đại sảnh, Tả Tình Yên đang nhìn tạp chí thời thượng, có ý định muốn mua gì đó, thấy Cố Thịnh vào cửa, lập tức bỏ tạp chí ở trong tay, thân thiện nghênh đón.

"Thịnh, hôm nay sao lại trở về sớm như vậy?" Tả Tình Yên nở ra một nụ cười, trên thực tế, từ ngày nói cho hấn biết mình đã phá thai, Cố Thịnh vẫn chưa có trở về, hôm nay thật vất vả mới trở lại, cô nhất định phải bù đắp lại cho thật tốt, thay đổi từ hôm đó đã lưu lại ấn tượng xấu ở trong lòng hấn.

Cố Thịnh không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn khuôn mặt dịu dàng vui mừng này thật giống nhau như đúc, đúng là rất giống! Tựa như không ai có thể phân biệt được!

Bị hắn nhìn như vậy, trong lòng Tả Tình Yên xẹt qua một tia sợ hãi, hắn vẫn còn tức giận vì chuyện ngày đó sao? Nghĩ đến điều gì đó, Tả Tình Yên như con chim nhỏ nép sát người vào trong ngực của hắn, "Thịnh, tha thứ cho em, đừng giận em nữa, được không? Em là vì yêu anh, mới có thể làm như vậy! Nếu như anh thật sự thích đứa nhỏ, đồng ý để cho em sinh con, chúng ta lại có một. . . . Có được không?"

Giọng nói dịu dàng, đầm đìa đáng yêu, cho dù ai nghe thấy, cũng không khỏi sinh lòng thương tiếc, chỉ là, ở trước mặt Cố Thịnh, lại không có được bất kỳ tác dụng gì!

"Lại có một?" Cố Thịnh khước miệng nâng lên một tia châm chọc, cô vẫn còn muốn diễn trò sao? "Cô biết không? Tôi đã hỏi bác sĩ, Duyệt Duyệt có thể chất đặc thù, nếu sanh non, có thể cả đời này sẽ không thể có con, nếu là như vậy, chúng ta thế nào lại có một?"

Thân thể Tả Tình Yên đột nhiên cứng đờ, cô thế nào lại không biết được chuyện này?

Ánh mắt né tránh, Tả Tình Yên cố gắng trấn định, "Không, sẽ không, hiện tại y học phát triển, chúng ta nhất định có thể có đứa nhỏ!"

Cố Thịnh giương tay cầm hai vai của cô, kéo dài khoảng cách giữa hai người, ánh mắt sắc bén nhìn cô, "Đúng vậy! Hiện tại y học phát triển, tôi cũng rất dễ dàng biết được cô không phải là Duyệt! Tả Tình Yên, tôi nên gọi cô như vậy, đúng không?"

Oanh một tiếng, Tả Tình Yên như bị sét đánh, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, hắn. . . . Biết?

"Thịnh, anh đang nói cái gì? Em nghe không hiểu! Cái gì Tả Tình Yên, em là Duyệt Duyệt! Vợ của anh, Tả Tình Duyệt!" Tả Tình Yên bị ánh mắt kinh người của hắn nhìn như vậy, có một loại cảm giác như đứng trước địa ngục, nhưng cô vẫn phải kiên trì nói dối, thật vất vả trở thành Tả Tình Duyệt, cô sao có thể dễ dàng buông tha!

"Cô nghe không hiểu? Tốt lắm, cô tốt nhất nên xem cái này một chút, sau đó nói cho tôi biết, cô rốt cuộc có hiểu hay không, đến cuối cùng có phải là Tả Tình Duyệt hay không!" Cố Thịnh đem văn kiện hung hăng ném vào trên mặt của cô, tại sao hai khuôn mặt giống nhau như đúc, lại cho hắn cảm giác một trời một vực.

Gương mặt này, có thể khiến hắn cảm thấy ấm áp, có thể khiến chỗ sâu nhất trong đáy lòng của hắn cảm thấy rung động, nhưng đồng thời cũng khiến hắn thống hận vô cùng!

Giấy bay tán loạn xung quanh thân thể Tình Yên, tình huống hiện giờ, cô cũng đã từ bỏ tiếp tục nói dối, thu lại nụ cười dịu dàng đáng thương, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh,

"Đúng, tôi là Tả Tình Yên, người chị sinh đôi của Tả Tình Duyệt, nhưng anh có thể làm gì? Tả Tình Duyệt đã rời khỏi anh! Cô ta tìm trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi anh, thật ra thì đáng thương nhất chính là anh! Cố Thịnh!"

Đáng thương nhất chính là hắn sao? Cố Thịnh đột nhiên cứng đờ, tại sao thời điểm hắn muốn yêu cô, cô lại dùng phương thức như thế mà rời đi?

"Anh yêu cô ta đến vậy sao?" Giọng của Tả Tình Yên càng thêm điên cuồng, người đàn ông này thật sự yêu Tả Tình Duyệt, chỉ là. . . . Nghĩ đến sự sắp xếp của mình, cho dù yêu như vậy, đời này hắn cũng đừng mơ tưởng có được cô ta!

Cô không có được, ai cũng đừng nghĩ lấy được!

Ánh mắt Cố Thịnh lóe lên, rất yêu sao? Là rất yêu! Nếu phát hiện mình đã yêu sớm một chút, bỏ qua lòng tự ái của một người đàn ông sớm một chút, có phải chuyện sẽ không thay đổi thành như vậy?

Nghĩ đến trước kia, hắn không nên vì thù hận, hành hạ cô như vậy!

Cũng không nên bởi vì ghen tỵ, mà nhục nhã cô như vậy!

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non tên của Tả Tình Duyệt, theo bản năng che lại vị trí tim của mình, thật đau! Tâm. . . . Thật đau! Giống như có một cây đao đang hung hăng khoét sâu vào!

"A. . . . Ha ha. . . ." Tả Tình Yên thấy Cố Thịnh hư vậy, trong mắt càng điên cuồng hơn, nếu chuyện dãi bị vạch trần, cô đã sớm không còn cố kỵ, giờ phút này thấy Cố Thịnh thống khổ, càng thêm thỏa mãn trong lòng!

"Duyệt Duyệt, anh sẽ tìm được em! Nhất định sẽ!" Ánh mắt của Cố Thịnh đột nhiên trở nên kiên định, hắn phát hiện, so với trong tưởng tượng của mình, hắn càng yêu Tả Tình Duyệt, cô đã trồng gốc ở trong lòng của hắn, một khi rút ra, đau đớn sẽ vĩnh viễn không cách nào khép lại!

Cho nên, hắn sẽ tìm cô trở về, bất chấp tất cả!

"Cố Thịnh ơi Cố Thịnh, anh cho rằng anh sẽ tìm được cô ta sao? Nói không chừng hiện tại cô ta đã. . . . Vĩnh viễn rời khỏi cái thế giới này!" Tả Tình Yên thê lương cười to, vừa mới nói xong, cánh tay liền bị Cố Thịnh hung hăng cầm, gương mặt liền nhìn thấy ánh mắt bén nhọn của hắn.

"Cô nói cái gì? Cô nói rõ ra cho tôi, cô có phải đã làm gì với Duyệt Duyệt hay không?" Cố Thịnh cắn răng nghiến lợi, cả trái tim đều đang run rẩy, mười ngón tay hung hăng bấm vào da thịt của Tả Tình Yên, không có chút thương tiếc nào.

Nếu như người phụ nữ này dám đả thương Duyệt Duyệt, hẳn nhất định sẽ khiến cô phải trả giá thật thê thảm!

Chương 180: Sự thật đau lòng (2)

"Ha ha, làm cái gì?" Tả Tình Yên bị đau, nhưng sự điên cuồng trong mắt lại như ngọn lửa thiêu đốt, càng ngày càng mạnh, "Anh vĩnh viễn không chiếm được cô ta, hai người vĩnh viễn không chiếm được hạnh phúc!"

Lúc này, Tả Tình Duyệt nhất định ở một thế giới khác rồi !

Mặc dù mình vẫn bị Cố Thịnh nhìn thấu, nhưng, hắn và Tả Tình Duyệt cũng không cách nào ở chung, không phải sao?

Chát một tiếng, thanh âm thanh thúy vang dội cả căn phòng, Tả Tình Yên nhìn ánh mắt sắc bén Cố Thịnh, đau rát trên mặt khiến nụ cười của cô lập tức cứng đờ, cảm bị một bàn tay hung hăng nắm lấy, đối diện tầm mắt của hắn, cả người không khỏi run rẩy.

"Nói! Người rốt cuộc làm gì Duyệt Duyệt?" Cố Thịnh cắn răng nghiến lợi, vừa nghĩ tới Duyệt Duyệt có thể xảy ra nguy hiểm, tim của hắn giống như đang bị vô số thanh đao đâm vào, sự đau đớn một này từ trái tim lan tràn tới toàn thân, hận không thể giết chết người phụ nữ trước mắt!

Nhưng, lý trí khiến hắn tỉnh táo, chỉ có người phụ nữ này biết vị trí của Duyệt Duyệt, cô vẫn không thể chết!

Không chớp mắt nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc của hắn, tại sao rõ ràng là hai gương mặt tương tự, mà chủ nhân gương mặt lại khác nhau trời vực?

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Tả Tình Duyệt, an tĩnh, linh động, cười, trên mặt mang nước mắt, hắn phát hiện, mình thấy nhiều nhất tựa hồ là bộ dáng cô len lén khóc thầm, ngay cả khi ngủ thì khóe mắt cũng thường chảy nước mắt.

Đáng chết!

Hắn rốt cuộc làm bao nhiêu chuyện tổn thương cô!

Tâm. . . Đau đớn khó nhin! Lệ. . . Đã ươn ướt tròng mắt đen!

Tựa hồ đã hóa tất cả đau đớn và hối hận thành hận thù đối với Tả Tình Yêu, cho nên sức lực nắm cầm cô ta không ngừng gia tăng, ánh mắt sáng quắc này, tựa hồ muốn cắn nuốt cô!

"Cô ấy ở đâu!" Thanh âm khàn khàn tràn đầy độc ác, như dã thú gầm nhẹ.

"A. . . Ha ha. . . Tôi cho anh biết cũng không sao, cô ta đến nước Mỹ bằng thân phận của tôi, nhưng lúc này, cô ta đã xuống địa ngục, với thân phận của Tả Tình Duyệt!" trong mắt Tả Tình Yêu tràn đầy ghen tỵ, Tả Tình Duyệt a Tả Tình Duyệt, cô có tài đức gì! Có thể làm cho một người đàn ông như vậy yêu mình, chỉ là, cô sẽ không để cho hai người này yêu nhau như nguyện, lúc này, cho dù Cố Thịnh đến nước Mỹ, cũng chỉ tới kịp nhặt xác cho Tả Tình Duyệt mà thôi!

Cố Thịnh căn bản không để ý câu nói cuối của cô, vừa nghe thấy chỗ Tả Tình Duyệt đi đến, hung hăng đẩy người phụ nữ trước mắt ra, mặc cho người phụ nữ này đụng vào khay trà, trán không ngừng chảy máu tươi ra, Cố Thịnh không chút dừng lại, thân hình cao lớn như một cơn gió lốc, lao ra đại sảnh, không bao lâu, tiếng động cơ xe vang lên.

"Nước Mỹ. . . Nước Mỹ. . . Duyệt Duyệt, em chờ anh, đừng có chuyện, anh lập tức đón em trở lại, ngàn vạn lần đừng có chuyện, Duyệt Duyệt. . . Duyệt Duyệt. . ." Cố Thịnh cố gắng chế trấn định, nhưng ánh mắt lóe lên lại tiết lộ sự hốt hoảng trong lòng hắn lúc này, không biết từ lúc nào, nước mắt đã mờ hồ hai mắt của hắn.

Xe bằng tốc độ nhanh nhất chạy như bay trên đường cao tốc, hắn tự nói với mình, Duyệt Duyệt không có việc gì, hắn còn muốn đền bù cho cô, muốn dâng toàn bộ tình yêu đến trước mặt cô, che chở cô cả đời!

"An Điền, lập tức đặt vé máy bay đến nước Mỹ ngay cho tôi, dùng tất cả mọi cách tra cho tôi về Tả. . . ." Cố Thịnh bấm số An Điền, nhưng, khi hắn nghe được tin tức từ đài giao thông truyền ra, tất cả lời muốn nói đều nghẹn trong cổ họng, cả người đột nhiên cứng đờ, trong mắt tựa hồ bị khiếp sợ và đau đớn khổng lồ lấp đầy.

"Không! Sẽ không!" Cố Thịnh theo bản năng lắc đầu, không thể nào tin nổi điều mình nghe được, An Điền bên đầu điện thoại kia nhận thấy được sự khác thường của tổng tài, đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì, điện thoại đã bị cắt đứt.

Cố Thịnh mặc cho điện thoại từ trong tay rơi xuống, trong đầu không ngừng quanh quẩn tin tức mới vừa rồi nghe được.

Sẽ không! Duyệt Duyệt sẽ không chết! Cô đến nước Mỹ, tại sao lại ở chỗ này?

Giả! Nhất định là giả!

Nhưng, đau đớn trong lòng phát ra lại làm cho hấn cực sợ, mặc dù hấn trốn tránh, nhưng vẫn là không cách nào cải biến thực tế.

". . . . . Xin người thân của tiểu thư ' Tả Tình Yên ', nhanh chóng đến XX nhận thi thể!"

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

Duyệt Duyệt. . . Tả Tình Yên. . . Hiện tại người giữ thân phận ' Tả Tình Yên ' là Duyệt Duyệt!

Không, sẽ không!

Ánh mắt của Cố Thịnh trở nên cuồng loạn, nắm chặt đôi tay, tựa hồ đang cực lực ấn nhấn cái gì!

Hấn biết, chỉ cần đến đó, là hấn có thể biết, người nọ đến cùng có phải Duyệt Duyệt hay không, nhưng trong lòng của hấn cũng đang kháng cự, ngộ nhỡ người nọ thật sự là Duyệt Duyệt, nên làm cái gì?

Hấn không cách nào tiếp nhận sự thật này, tại sao hấn có thể để Duyệt Duyệt rời đi hấn? Tai nạn xe cộ? Duyệt Duyệt làm sao có thể sẽ xảy ra tai nạn xe cộ?

Nhưng, dù trốn tránh, cuối cùng vẫn muốn đối mặt, cố gắng khiến mình thờ bình thường lại, hiện tại hấn chỉ có thể cầu nguyện, người nọ không phải Duyệt Duyệt! Không phải người phụ nữ hấn yêu nhất!

. . . . .

Khi Cố Thịnh tới XX, bị nhân viên làm việc dẫn vào phòng chứa thi thể.

"Tiên sinh, tai nạn xe cộ này rất nghiêm trọng, bộ mặt vị tiểu thư này cơ bản đã không thấy rõ bất kỳ đặc biệt, những thứ này là đồ của tiểu thư, người xem có phải hay không. . ."

"Đi ra ngoài!" thanh âm Cố Thịnh lạnh đến mức có thể đông cứng người ta, nhận lấy túi ny lon trong tay nhân viên làm việc, hấn biết mấy thứ chứa bên trong, đó là đồ mà Duyệt Duyệt thích, còn có giấy tờ của ' Tả Tình Yên ', những thứ này tựa hồ đều chứng minh người phụ nữ lạnh lẽo nằm trên giường này là Duyệt Duyệt!

Nhân viên làm việc có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thuận theo rời khỏi, để lại mình Cố Thịnh từ từ đi đến chiếc giường có thi thể người phụ nữ.

Mỗi một bước đều cực kỳ nặng nề, cực kỳ khó khăn, lần đầu tiên Cố Thịnh sợ một chuyện như thế!

Khi hắn thấy mặt của người phụ nữ này, trong lòng đột nhiên đau nhói, mũi cay xè, nước mắt từ gương mặt rơi xuống, một giọt một giọt. . .

Hoàn toàn thay đổi! Thật sự là hoàn toàn thay đổi!

Thân hình người phụ nữ cực kỳ giống Duyệt Duyệt!

"Duyệt Duyệt. . . Em đang trừng phạt anh sao? Tại sao muốn như vậy? Em mau tỉnh lại, đừng đùa thế này được không? Em tỉnh lại, tất cả anh đều theo em, cho dù là em muốn tự do, muốn anh thả em đi, không còn quan hệ nữa!" Cố Thịnh khẽ vuốt ve gò má đã sớm không thấy rõ dung nhan, đau lòng đến nỗi ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, tại sao phải dùng phương thức này rời đi?

Cô ấy thật thiện lương, thật tốt đẹp, người đáng chết là hắn! Nên là hắn!

"Duyệt Duyệt. . ." Tiếng kêu thống khổ vang vọng ở trong phòng, hắn không biết mình đã ở lại đây bao lâu, khi An Điền chạy tới, thấy Cố Thịnh ngồi dưới đất, cặp mắt vô hồn, đó là tổng tài mà hắn chưa bao giờ thấy, bộ dáng chật vật làm cho người ta đau lòng.

"Tổng tài. . ." thanh âm An Điền có chút nghẹn ngào, tiến lên cố gắng đỡ Cố Thịnh dậy, lại bị hắn mạnh mẽ đẩy ra.

"Duyệt Duyệt. . ." Trong miệng Cố Thịnh không ngừng nỉ non tên ' Duyệt Duyệt ', cả người thật giống như bị hút hết linh hồn, chỉ còn lại một cái xác trống rỗng. . .

Quyển 2: Năm năm sau

Chương 1: Một đôi nam nữ

Học viện âm nhạc Viên.

Mới vừa kết thúc một bản Piano, Tả Tình Duyệt thu thập túi xách, vừa bước ra khỏi phòng học, liền bị một cậu học sinh tóc vàng mắt xanh từ sau lưng gọi lại, "Duyệt Duyệt, tôi có thể gọi cô là cô giáo Duyệt Duyệt không?"

Tả Tình Duyệt đột nhiên cứng đờ, nhìn cậu học sinh trước mắt, cậu ta là học sinh có năng khiếu nhất ở lớp học này, đồng thời cũng là người tình trong mộng của các cô gái khác, cô dạy lớp này được một năm, cả hai cô trò cũng chỉ trao đổi về âm nhạc ở trên lớp, chưa từng nói chuyện riêng nhiều.

"Thật ngại, cậu cứ gọi tôi là cô giáo thích hợp hơn!" Tả Tình Duyệt từ chối một cách nhẹ nhàng, gọi cô Duyệt Duyệt? Không phải quá thân mật sao?

Cậu học sinh có vẻ lúng túng, đang muốn nói gì, lại bị Tả Tình Duyệt cắt đứt.

"Thật ngại quá, tôi còn muốn đi đón bảo bối của tôi!" Tả Tình Duyệt nở nụ cười, hôm nay cô đã mất đi sự trẻ trung của năm năm trước, ít đi mấy phần nhu nhược, tỏ ra cứng cáp hơn.

"Cô có bạn trai?" Cậu học sinh tỏ vẻ tiếc nuối, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, cũng đã là hoa có chủ, xem ra cậu đã chậm một bước!

"Không, tôi không có bạn trai, tôi. . . . ." Tả Tình Duyệt ánh mắt lóe lên, đột nhiên dừng một chút, vén sợi tóc ở bên tai, tiếp tục mở miệng, "Tôi muốn đi đón con trai mình!"

Nói xong, nụ cười trên mặt nở rộ, không để ý vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ của cậu học sinh bên cạnh, Tả Tình Duyệt đi giày cao gót, xoay người rời đi, nghĩ đến bảo bối của cô, nụ cười càng thêm ngọt ngào.

Trên thực tế, cô không chỉ có một đứa con trai, còn có một đứa con gái! Năm năm trước, cô đến nơi này, bắt đầu một cuộc đời mới, khoảng thời gian đó mặc dù cực nhọc, nhưng chỉ cần xác định đứa con trong bụng khỏe mạnh, cô khổ đến mấy cũng có thể chịu được, trên thực tế, ông trời còn thương xót cô, cho cô một đôi nam nữ đáng yêu!

"Mẹ. . . . ." Thanh âm quen thuộc vang lên, thân thể nhỏ nhỏ đã chạy tới ôm chân cô.

Ngồi xổm người xuống, Tả Tình Duyệt có chút kinh ngạc đem cô gái nhỏ kéo vào trong ngực, "Ninh Ninh, ai đưa con tới?"

Ninh Ninh không quên hôn cô một cái, chỉ chỉ sau lưng, "Mẹ, là chú Kiều dẫn con tới!"

Tả Tình Duyệt theo hướng Ninh Ninh chỉ, vừa đứng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng,

Kiều Nam đang dắt một cậu nhóc đứng cách mẹ con các cô không xa.

Tả Tình Duyệt hướng hần gật đầu một cái, đem Ninh Ninh ôm ở trong tay, đi về phía Kiều Nam, "Cám ơn anh!"

"Giữa chúng ta, không cần khách khí như thế đấy!" Giọng nói ôn hòa trước sau như một nghe cảm động, không chút nào kiêng dè nhìn cô, năm tháng cơ hồ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt của cô, người khác đoán không ra cô đã là mẹ của hai đứa bé!

Anh vẫn như vậy, bốn năm nay, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, chăm sóc ba mẹ con cô, tình cảm anh dành cho cô, cô sao lại không biết, nhưng ...cô...., cô không xứng với thâm tình của anh!

"Mẹ, chú Kiều giờ tan học đi đón hai đứa con, còn dẫn tụi con đi mua rất nhiều đồ chơi, anh cũng có!" Ninh Ninh tính tình hoạt bát, bộ dáng trong veo như nước, ai nhìn thấy cũng thích, đôi mắt linh động nghĩ đến cái gì, nhìn cậu nhóc đứng một bên không nói gì, "Anh, hôm nay còn không có hôn mẹ!"

Cậu nhóc tròn trĩnh cả mắt, nó cũng không giống như em gái, nó là đàn ông con trai, sao có thể động một chút ở trước mặt nhiều người như vậy hôn mẹ !

"Mẹ, anh không yêu con!" Ninh Ninh quệt mồm, đáng thương nhào vào trong ngực Tả Tình Duyệt, bộ dáng như muốn khóc lên.

Cậu nhóc cứng đờ, cậu dù không tình nguyện, cũng không cưỡng được nước mắt của Ninh Ninh, đi tới trước mặt Tả Tình Duyệt, mà cô cũng rất ăn ý ngồi xổm người xuống, để cho cậu nhỏ ấn lên trên mặt mình một cái hôn, khóe miệng mỉm cười.

Chương 2: Mẹ con mình cùng gả cho chú Kiều

Tả Tình Duyệt nhìn hai đứa con đáng yêu của mình, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, cô phát hiện, năm năm trước mình kiên trì thật là đáng giá!

Cô thật không cách nào tưởng tượng, mấy năm nay nếu không có bọn nhóc ở bên mình, cô sẽ sống như thế nào!

"Duyệt Duyệt, đi thôi! Xe của anh ở bên kia, Ninh Ninh, chú bế con" Kiều Nam từ trên tay Tả Tình Duyệt nhận lấy cô nhóc, không muốn để cho cô chịu nặng, Tả Tình Duyệt cũng không từ chối, bởi vì mấy năm nay, Kiều Nam đã tiến vào giữa ba mẹ con cô, hai đứa bé đối với anh cực kỳ thân thiết!

Tả Tình Duyệt dắt tay Cảnh Hạo, bốn người sóng vai mà đi, dù chỉ là một đoạn ngắn, cũng tràn đầy tiếng nói cười, cái miệng nhỏ nhắn của Ninh Ninh cơ hồ không có dừng lại, vẫn kể chú Kiều của cô tốt như thế nào, mua cho cô món đồ chơi gì!

"Mẹ, mai một Ninh Ninh lớn lên sẽ gả cho chú Kiều làm vợ có được không?" Ninh Ninh chớp động đôi mắt to, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Tả Tình Duyệt.

Vừa nói một câu, không khí trong nháy mắt cứng đờ, ba khuôn mặt thần sắc khác nhau!

Cảnh Hạo liếc mắt, ai cũng thấy chú Kiều đối với mẹ có cảm tình, làm sao sẽ cưới một đứa con nít như Ninh Ninh làm vợ!

Tả Tình Duyệt tỏ vẻ lúng túng, nhìn sang thấy đôi mắt dịu dàng của Kiều Nam, không biết từ lúc nào, cái người đã từng là bá chủ của hắc đạo lại trở nên dịu dàng như thế, cô còn nhớ rõ lúc cô đến bệnh viện sinh con, vô tình gặp anh đang bị thương, từ đó về sau, cuộc đời ba mẹ con cô liền dính dáng đến anh.

Ninh Ninh, Cảnh Hạo, Kiều Nam!

Anh cẩn thận quan tâm, mỗi lúc cô cần trợ giúp, anh luôn ở bên cạnh cô, yên lặng bảo hộ!

Ngay cả tay của cô, cũng là anh thông qua các mối quen biết, xin chuyên gia vắt vả chữa khỏi, nếu không, hôm nay cô sẽ không thể chơi đàn, càng không trở thành cô giáo dạy đàn!

Nhớ tới anh năm năm trước cam kết đối với mình, người đàn ông này thật sự làm được!

"Mẹ...Mẹ nói có được không?" Không có được đáp án của mẹ, Ninh Ninh chưa từ bỏ ý định thúc giục.

Tả Tình Duyệt phục hồi tinh thần lại, "Tại sao muốn gả cho chú Kiều?"

"Chú Kiều thương con, con liền muốn gả cho chú ấy..." Nụ cười trên mặt Ninh Ninh đột nhiên dừng lại, giống như gặp phải vấn đề gì khó khăn, nhưng chỉ chốc lát sau, trên khuôn mặt đáng yêu lại nở nụ cười, "Chú Kiều cũng thương mẹ, mẹ cũng gả cho chú Kiều, chúng ta cùng nhau gả cho chú Kiều! Mẹ, mau trả lời đi..., chúng ta cùng nhau gả cho chú Kiều có được không?"

Dứt lời, ba người lại vì lời nói của cô chặc lưỡi hít hà, lý luận của Ninh Ninh có phải có chút. . .

"Ngu ngốc!" Cảnh Hạo ở một bên xì nhẹ, trên mặt hiện ra một chút bất đắc dĩ!

Tả Tình Duyệt càng thêm lúng túng, đang lúc cô không biết nên trả lời con gái như thế nào, một giọng nói chậm rãi như nước vang lên trên đỉnh đầu.

Được, con cùng mẹ đều gả cho chú Kiều, nhưng phải đợi con lớn lên mới được!" Kiều Nam thân mật véo mũi Ninh Ninh một cái, ánh mắt như có như không xẹt qua gò má đã ửng hồng của Tả Tình Duyệt, năm năm, cô đã trở nên kiên cường rồi, nhưng lại không đổi được thói quen hay đỏ mặt!

"được ạ, con sẽ lớn lên thật nhanh!" Ninh Ninh hưng phấn in lên mặt Kiều Nam một nụ hôn vang dội, đôi mắt linh động chớp chớp "Mẹ, mẹ cũng phải hôn chú Kiều một cái!"

ách . . . . .

Không khí lần thứ ba bởi vì lời nói của Ninh Ninh mà trở nên quỷ dị, lần này trong mắt Cảnh Hạo cũng lộ ra vẻ mong đợi, cậu hiểu rõ mẹ mình, chú Kiều dù quan tâm như thế nào đến ba mẹ con, mẹ thủy chung cũng không có bất kỳ bày tỏ gì, có lúc cậu thậm chí còn cảm thấy mẹ cố ý né tránh.

Từ khi cậu ra đời tới nay, chú Kiều chờ cũng đã lâu, nhưng mẹ. . . . .

Hướng về phía Ninh Ninh ngốc bắn ra một ánh mắt tán dương, nói không chừng nụ hôn này sẽ làm quan hệ giữa bọn họ càng thêm tiến triển!

Ánh mắt Tả Tình Duyệt lộ vẻ tránh né, cô cùng suy nghĩ với Kiều Nam, đều cho rằng trấn an Ninh Ninh nên cũng không nói gì, nhưng không nghĩ đến Ninh Ninh lại nói lên một cái yêu cầu như vậy, trong lòng Tả Tình Duyệt cuống loạn không ngừng, hôn Kiều Nam?

Bốn năm qua, cô không dám nhìn thẳng vào tình yêu của Kiều Nam, sợ tim của mình sẽ bị người đàn ông này vây hãm!

Trong mắt Kiều Nam lại thoáng qua vẻ mong đợi, trong lòng mơ hồ cảm tạ đề nghị của Ninh Ninh!

Nhìn ánh mắt Tả Tình Duyệt lung túng, trong lòng Kiều Nam có chút mất mát, hẳn có thể cảm giác được cô đang trốn tránh, những gì hẳn làm còn chưa đủ? Hay là. . . . . Duyệt Duyệt thủy chung không quên được người đàn ông kia?

Tâm như bị thứ gì đâm vào, ngay cả nụ cười cũng trở nên khổ sở, đôi mắt màu lam dời khỏi cô, hôn vào má Ninh Ninh một cái, "Ninh Ninh, đi, chú dẫn con lên xe nhìn đồ chơi!"

"Nhưng mà. . . . ." Ninh Ninh quệt mắt, không nhìn thấy mẹ hôn chú Kiều, trong lòng có chút không cam, nhưng vừa nghĩ tới đồ chơi, mắt mắt trên mặt trong nháy mắt tiêu tán.

Nhìn Kiều Nam ôm Ninh Ninh lên xe, Tả Tình Duyệt nhíu mày lại, cô lại đem đến cho anh mắt mắt cùng bi thương, vốn là một người đàn ông không ai bì nổi, lại cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa vì cô, cô không phải làm tổn thương anh quá sâu?

Năm năm rồi, cô rời đi Cố Thịnh năm năm rồi, trong vòng năm năm, cô không cách nào quên anh, nhưng cô biết, giữa bọn họ sẽ không còn có bất kỳ giao thiệp nào!

"Mẹ, mẹ lại nhớ người đó rồi sao?" Cảnh Hạo ngược mắt nhìn Tả Tình Duyệt, mỗi khi mẹ nghĩ đến cha, trong mắt sẽ đầy ưu thương, cậu không biết cha mình là hạng người gì, thế nhưng cậu biết, cha rất thương mẹ.

Tả Tình Duyệt giật giật khóe miệng, sờ sờ đầu Cảnh Hạo, trong đầu lại nghĩ đến bóng dáng kia, đứa con trai này quá mức thông minh, còn nhỏ tuổi lại có thể thấy rõ nội tâm của cô!

"Chúng ta cũng lên xe đi, đừng để cho chú Kiều chờ lâu!" Tả Tình Duyệt nắm tay Cảnh Hạo, nhưng Cảnh Hạo lại không nhúc nhích đứng ở đó.

"Thế nào? Cậu nhóc!" Tả Tình Duyệt quay đầu lại, nhìn mặt Cảnh Hạo không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt như thế, cực kỳ giống cha của cậu!

"Mẹ. . . . ." Cảnh Hạo nhìn thẳng vào mắt Tả Tình Duyệt, vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không giống một đứa trẻ bốn tuổi, "Chú Kiều rất thích mẹ, mẹ có thể thử tiếp nhận chú ấy, mới vừa rồi. . . . . Chú Kiều rất khổ sở."

Cậu không biết cha mình là ai, cũng chưa từng hỏi, cậu chỉ hi vọng mẹ có thể vui vẻ!

Tả Tình Duyệt biết con mình trưởng thành sớm, nhưng lại không nghĩ tới nó sẽ nói như vậy!

Cô biết Kiều Nam yêu cô, hơn nữa cũng không thể nghi ngờ, cô thật nên thử tiếp nhận Kiều Nam sao? Quá khứ, cô có thể bỏ xuống hết sao?

Quay đầu lại, khi thấy ở trong xe, Kiều Nam cùng Ninh Ninh cười đến vui vẻ, nhưng vẻ mặt mắt mắt vừa rồi của Kiều Nam cô không quên được

Chương 3: Em còn nhớ hân sao?

Trong phòng trọ nhỏ, Tả Tình Duyệt tắm cho Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo xong, đỡ bọn trẻ đi ngủ, ra khỏi phòng con, thấy Kiều Nam vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, liền giật mình, anh còn chưa đi sao?

"Kiều đại ca. . . . ." Tả Tình Duyệt đi tới ngồi xuống, Kiều Nam giống như một thành viên trong nhà này, nhưng không bao giờ ở lại trễ như vậy, nếu như cô đoán không sai, anh có lời muốn nói với cô!

Trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng cô tự nói với mình, có một số việc không thể trốn tránh!

Cô đối với Kiều đại ca như vậy thật không công bằng!

"Duyệt Duyệt, anh yêu em, anh không muốn tiếp tục ở bên cạnh em theo cách này !" Kiều Nam cũng không quanh co lòng vòng, năm năm trước, hắn nghe đến tin Duyệt Duyệt ' chết ', đã từng có một khoảng thời gian rất dài đắm chìm trong đau đớn, bốn năm trước lần đầu tiên bị thương, cũng là bởi vì hắn cố ý để mặc, không thương tiếc tánh mạng của mình, nhưng không có nghĩ đến trong cái rủi có cái may, vô tình gặp được Duyệt Duyệt!

Biết Tả Tình Duyệt không có chết, bốn năm này, hắn đi tới đi lui với giữa thành phố A và Viên, mỗi lần đều là dùng tốc độ nhanh nhất xử lý tốt chuyện bên kia, tranh thủ nhiều thời gian hơn ở bên cạnh ba mẹ con cô, tham dự vào cuộc sống của bọn họ.

Nhưng bốn năm này, những gì hắn làm tựa hồ không có bất kỳ chuyển biến nào, Duyệt Duyệt còn không chịu nhìn thẳng vào tình cảm của hắn!

Hắn biết, cô vẫn không quên được Cố Thịnh, hắn cũng biết mỗi lần nhớ tới Cố Thịnh, khuôn mặt cô đều lộ vẻ ưu thương!

Hôm nay lời nói của Ninh Ninh làm cho hắn tối nay lấy dũng khí, bốn năm nay lần đầu tiên mở miệng tỏ tình, vì mình tranh thủ!

Tả Tình Duyệt mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào hai mắt anh, ý tứ của anh cô hết sức hiểu rõ, anh đã bỏ ra nhiều công sức trong bốn năm qua!

"Duyệt Duyệt, đừng trốn tránh nữa!" Kiều Nam thử cầm tay của cô, cảm thấy cô hơi ngẩn ra, nhưng lại không có trốn tránh tay của hắn, trong lòng mơ hồ nổi lên chút hi vọng, đôi con ngươi xanh biếc bỗng chốc sáng trong.

"Kiều đại ca. . . . . Em . . . . ." Tả Tình Duyệt không biết mình có thể tiếp nhận tình yêu của anh hay không, đột nhiên nghĩ đến lời nói của Cảnh Hạo lúc ban ngày, thử tiếp nhận anh!

Cô nên đi thử sao?

"Duyệt Duyệt, những gì đã qua, em nên buông xuống, Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo đều còn nhỏ, bọn chúng cần có cha!" Kiều Nam trong mắt lóe lên mong đợi, trên thực tế, hẳn sớm đã sớm xem hai đứa nhỏ là con của mình, hiện tại, hẳn chỉ muốn lấy đó làm cơ hội một cách danh chính ngôn thuận mà thôi.

Tả Tình Duyệt cúi thấp đầu, Cảnh Hạo tuy chỉ có bốn tuổi, nhưng là một đứa nhỏ trưởng thành sớm, chưa bao giờ từng ở trước mặt cô nhắc tới cha, có lúc Ninh Ninh hâm mộ bạn khác có cha, Cảnh Hạo cũng sẽ mượn cớ nói sang chuyện khác.

Nhưng trong lòng nó đối với cha, không có một chút xú tà mà cùng mong đợi sao?

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Cố Thịnh, mấy năm này, cô ở Viên, cố ý tránh né tất cả mọi chuyện ở thành phố A, cho dù là Kiều Nam đi tới đi lui giữa thành A với Viên, cô cũng chưa từng hỏi anh chuyện của Cố Thịnh.

Anh hiện tại có khỏe hay không?

Không có cô ở bên người, anh nhất định sẽ rất hạnh phúc! Hoặc là, anh đã quên cô, dù sao phụ nữ bên cạnh anh cũng không ít, không phải sao?

Không biết căn phòng cho trẻ em kia có phải đã có chủ nhân?

"Thật xin lỗi." Không biết vì sao, một người đàn ông tốt như vậy, cô cũng không ngừng thuyết phục chính mình thử tiếp nhận, nhưng thủy chung không hạ được quyết tâm, cảm nhận được Kiều Nam ngăn ra, trong lòng Tả Tình Duyệt nổi lên chút áy náy, "Kiều đại ca, em hiểu rõ anh tốt với em, những năm này nếu không phải có anh bên cạnh ba mẹ con em, em không biết ba mẹ con sẽ như thế nào, nhưng em không muốn lừa dối anh, Kiều đại ca, anh xứng đáng để gặp một người phụ nữ tốt, không nên lãng phí với ba mẹ con em!"

Oanh một tiếng, Kiều Nam như bị sét đánh, Duyệt Duyệt. . . . . Lại một lần nữa cự tuyệt hẳn!

Trong lòng nổi lên khổ sở, "Lãng phí? Không, đối với ba mẹ con cô, cho tới bây giờ đều không phải là lãng phí, Duyệt Duyệt, em không thể tiếp nhận anh, có phải qua nhiều năm như vậy, trong lòng của em vẫn còn nhớ hẳn ta sao?"

Tả Tình Duyệt ngăn người, trong lòng còn nhớ anh ta sao?

"Không, làm sao có thể, chuyện cũng đã qua năm năm rồi, huống chi, năm năm trước lúc em rời đi, cũng đã nói với mình, muốn hoàn toàn quên hết quá khứ, em làm sao còn nhớ anh ta? Kiều đại ca, anh suy nghĩ quá nhiều?" Tả Tình Duyệt theo bản năng bác bỏ, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, giống như muốn chứng minh lời của mình nói là thật!

"Vậy em tại sao không chịu tiếp nhận anh?" Kiều Nam muốn phát hỏa, chung đụng lâu như vậy, huống chi cô là người phụ nữ hần yêu, cô ngại trang, hần sao lại không nhìn ra?

Cố Thịnh a Cố Thịnh, người tốt cuộc có tài đức gì, đến nỗi làm tổn thương một người phụ nữ đến vậy, cô ấy đối với người vẫn nhớ mãi không quên?

"Kiều đại ca, em không chấp nhận anh, không phải bởi vì anh ta, mà bởi vì em chỉ có thể xem anh như anh trai, em không biết chúng ta nếu như lấy thân phận người yêu ở chung một chỗ, sẽ làm ra tình huống gì, năm năm trước, em đã quá đau đớn vì tình cảm, em sợ rồi, thật sợ, nếu như không cần thiết, đời này em chắc là sẽ không động lòng với bất kì người nào, có thể lòng của em đã mất đi năng lực để yêu thương một ai đó, em không biết yêu như thế nào, cũng không biết em có mang lại hạnh phúc cho anh không, cho nên, Kiều đại ca, có thể vĩnh viễn làm Kiều đại ca của em được không? Điều này mặc dù thoát nhìn đối với anh có chút tàn nhẫn, nhưng em lại không muốn giả vờ yêu anh, không muốn làm cho anh thống khổ về sau!"

Nghe cô nói, đôi mắt Kiều Nam tràn đầy mất mát, khóe miệng nổi lên chút châm chọc, "Duyệt Duyệt, em cũng biết, em bây giờ đẩy anh ra, mới thật là làm cho anh thống khổ!"

Buông tay cô ra, Kiều Nam cô đơn đứng dậy, từng bước từng bước đi ra cửa, Tình Duyệt nhìn theo bóng lưng cô đơn ấy, trong lòng như bị cái gì đâm đau nhói, Tả Tình Duyệt đột nhiên có chút tự trách.

"Kiều đại ca. . . . ." Tả Tình Duyệt theo bản năng kêu thành tiếng, cô thật đã thương người đàn ông này rồi sao? Nhìn hần đột nhiên dừng lại, cũng không quay đầu lại nhìn cô, cô không muốn mất đi người đàn ông cô xem như anh trai này."Thật xin lỗi." Tả Tình Duyệt nỉ non ra tiếng, trừ thật xin lỗi, cô cũng không biết nên nói những gì để diễn tả hết sự áy náy của mình.

Thật xin lỗi, lại là thật xin lỗi!

Từ năm năm trước đến bây giờ, hần thủy chung không cách nào từ trong miệng của cô nghe được ba từ hần muốn nghe, mãi mãi đều là 'thật xin lỗi'!

Khóe miệng nổi lên chút tự giễu, nghĩ cứ như vậy mà rời khỏi, nhưng hần lại không đành lòng để cho cô tiếp tục tự trách, cuối cùng không cách nào quay đầu lại nhìn cô, nhưng vẫn tiếp tục đưa lưng về phía cô, mang theo giọng khàn khàn nói: "Giữa chúng ta, không cần phải nói thật xin lỗi đâu!"

Chương 4: Không mất đi

Buổi sáng, Tả Tình Duyệt dậy thật sớm, vì hai đứa bé làm bữa ăn sáng, trong phòng bếp, tràn ngập mùi thơm mê người.

"Mẹ, hôm nay chú Kiều trở lại đón chúng ta đi chơi có đúng không?" Ninh Ninh đột nhiên đi vào phòng bếp, nắm lấy tạp dề của Tả Tình Duyệt, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mong đợi, mấy ngày nay, chú Kiều cũng không có đến thăm cô, cô mỗi tối len lén gọi điện thoại cho chú Kiều, cô thật là nhớ chú Kiều a!

Trong nháy mắt, Tả Tình Duyệt cứng đờ người, Kiều đại ca. . . . .

Kể từ hôm cự tuyệt Kiều Nam xong, anh chưa có quay lại, là cô làm thương tổn đến anh sao?

Trong lòng nổi lên áy náy, từ ngày đó, cô cũng đã mất đi một người thân, một người đàn ông toàn tâm toàn ý chăm sóc cô !

"Ninh Ninh, mẹ sẽ dẫn các con đi chơi!" Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Ninh Ninh, cô biết Ninh Ninh rất thích Kiều Nam, hiện tại cô thật đúng là không biết nên nói với Ninh Ninh thế nào, rằng về sau chú Kiều cũng sẽ không đến thăm nó nữa!

"Nha." Ninh Ninh quệt cái miệng nhỏ, trong mắt buồn buồn, nhưng một giây kế tiếp, mắt đột nhiên sáng lên, nhanh chóng chạy ra khỏi bếp, cô muốn đi gọi điện thoại cho chú Kiều, hỏi chú có phải rất bận hay không!

Cảnh Hạo nghiêng người dựa vào cửa nhà bếp, đợi Ninh Ninh chạy ra ngoài, mới chậm rãi mở miệng, "Mẹ cự tuyệt chú Kiều rồi hả ?"

Đột nhiên xuất hiện giọng nói thành thực khiến Tả Tình Duyệt đột nhiên ngẩn ra, mới rồi, cô còn tưởng là giọng nói của Cố Thịnh, Cảnh Hạo. . . . . Thật càng lúc càng giống hần!

"Cảnh Hạo, chú Kiều mặc dù đối với mẹ rất tốt, nhưng mẹ không thương chú, cho dù là miễn cưỡng, đến cuối cùng sẽ gây ra tổn thương sâu hơn, Cảnh Hạo, lúc nào con trưởng thành con sẽ hiểu!" Tả Tình Duyệt khổ sở nói, năm năm trước, nếu không phải do cô miễn cưỡng mình kiên trì, tự nói với mình, nhất định có thể có được tình yêu của Cố Thịnh, nhưng đến cuối cùng. . . . . Những gì đau đớn trước kia để lại dấu vết thật sâu trong lòng cô, cũng không xóa nổi !

"Chú Kiều thật không tới nữa à?" Cảnh Hạo mặc dù có chút không hiểu những gì mẹ nói, nhưng nó từ trong mắt của mẹ lại thấy được ánh mắt đau đớn quen thuộc.

"Chắc là vậy!" Tả Tình Duyệt nhàn nhạt nói xong, lại tiếp tục làm bữa ăn sáng.

"Nếu như mẹ không quên được cha, tại sao không trở về tìm ông ấy? Nếu ông ấy nhìn thấy mẹ sinh ra con với Ninh Ninh, sẽ đối tốt với mẹ!" Cảnh Hạo mơ hồ biết, mẹ cả đời này đều không thể từ bỏ tình yêu đối với cha cậu, cậu mặc dù chưa từng nghĩ tới sẽ gặp cha, nhưng cậu lại càng không muốn nhìn thấy đau đớn trong mắt mẹ.

Cảm ơn cô đã sinh ra Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo? Trong lòng Tả Tình Duyệt không nhận được tự giễu, năm đó cô rời đi, cũng bởi vì Cố Thịnh không cho phép cô sinh con, không phải sao? Cô không có tư cách sinh hạ con cho anh, anh làm sao có thể vì Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo mà đối tốt với cô?

"Tốt lắm, ăn xong bữa sáng, mẹ liền mang hai đứa đi chơi!" Tả Tình Duyệt không muốn tiếp tục cái đề tài này, bưng ba chén cháo để lên bàn.

Cảnh Hạo nhìn mẹ rõ ràng trốn tránh, không khỏi thở dài một cái ở trong lòng, ai! Cậu phải làm sao mới có thể khiến mẹ hạnh phúc?

Một nhà ba người vây quanh cái bàn, đang ăn bữa sáng, cửa đột nhiên mở ra, một người đàn ông cao lớn anh tuấn xuất hiện ở cửa, khuôn mặt tươi cười.

"Chú Kiều! chú rốt cuộc đến thăm Ninh Ninh rồi, Ninh Ninh rất nhớ chú !" Ninh Ninh vừa thấy chú Kiều của nó, vội nhảy xuống ghế, hướng Kiều Nam chạy tới, Kiều Nam thoải mái ngồi xổm người xuống, giang hai cánh tay, ôm lấy tiểu thiên sứ, nâng lên cao, không ngừng xoay tròn.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong căn hộ quanh quẩn tiếng cười khoan khoái của Ninh Ninh cùng Kiều Nam, "Ninh Ninh nhớ chú à?"

"Rất nhớ rất nhớ!" Đợi đến khi Kiều Nam dừng lại, Ninh Ninh ôm lấy cổ của Kiều Nam, hôn lên mặt hắn, "Nếu chú Kiều cùng ở chung một chỗ, Ninh Ninh có thể ngày ngày nhìn thấy chú Kiều, Ninh Ninh nhất định sẽ rất vui vẻ!"

Tả Tình Duyệt nhìn hai người, trên mặt nở nụ cười, Kiều đại ca lại tới, vậy nói lên rằng cô không mất đi người bằng hữu tựa như người thân này có phải không?

Cảnh Hạo yên lặng ăn đồ của mình, biết trong lòng mẹ không có chú Kiều, cậu hiện tại cũng không ôm bất cứ hy vọng nào rồi !

Cái đầu nhỏ bắt đầu rối rắm, rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể khiến mẹ hạnh phúc?

"Ninh Ninh thật muốn cùng chú Kiều ở chung một chỗ?" Kiều Nam nhìn Ninh Ninh, đôi mắt xanh biếc tràn đầy thương yêu cùng cưng chiều.

"Dạ, có thể không?" Ninh Ninh len lén nhìn Tả Tình Duyệt một cái, nó biết, chuyện này nhất định phải có mẹ đồng ý mới được!

Tả Tình Duyệt chỉ cười cười, "Chú Kiều rất bận, con cũng đừng làm phiền chú !"

Nói xong, nghĩ tiến lên ôm lấy Ninh Ninh, nhưng Kiều Nam lại bước vòng qua tay của cô, ôm Ninh Ninh ngồi ở trên ghế, Tả Tình Duyệt liền giật mình, trên mặt thoáng hiện lên sự lúng túng.

"Duyệt Duyệt, bữa ăn sáng có phần của anh không?Anh cũng đói bụng!" Kiều Nam chớp động đôi mắt, khuôn mặt nở nụ cười, giống như đêm hôm đó Tả Tình Duyệt chưa từng cự tuyệt hẳn điều gì!

Tả Tình Duyệt phục hồi tinh thần lại, "Có, đương nhiên là có!"

Vừa nói lập tức vào bếp, lấy thêm một bộ bát đĩa.

Bốn người thật giống như người một nhà, sau khi ăn xong, Kiều Nam gọi Tình Duyệt lại, "Duyệt Duyệt, hôm nay, anh có chuyện muốn hỏi ý kiến em."

Tả Tình Duyệt quay đầu lại nhìn hắn, "Kiều đại ca, anh có chuyện gì cứ nói đi."

Kiều Nam trầm mặc chốc lát, nhìn thẳng vào mắt của cô, cuối cùng hạ quyết tâm, mở miệng, "Duyệt Duyệt, em biết, sự nghiệp của anh trong hắc đạo ở thành A đã phần lớn cũng chuyển thành chính đạo, mấy ngày nữa là cuộc họp hằng năm của công ty, anh muốn mời em trình diễn piano, em cảm thấy. . . . ."

Kiều Nam nhìn sắc mặt của Tả Tình Duyệt khi nghe hắn nhắc đến thành phố A, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, trong lòng nổi lên thương yêu, giống như sợ cô lập tức cự tuyệt mình, "Em yên tâm, sẽ không nhìn thấy anh ta!"

Tả Tình Duyệt giật giật khóe miệng, Kiều Nam hiểu cô, biết cô vừa nghe đến thành phố A, sẽ nghĩ đến anh ta, cho nên những năm gần đây, anh không chủ động nhắc tới bất cứ thứ gì của thành phố A ở trước mặt cô.

"Duyệt Duyệt, đừng cự tuyệt anh, chuyện này, em làm được!" Kiều Nam ánh mắt lóe lên, mơ hồ hàm chứa đau đớn, Tình Duyệt nhìn thấy trong mắt anh, cô đã từng cự tuyệt anh một lần rồi, nếu thêm một lần nữa, cô nghĩ mình sẽ thật sự mất đi người anh trai này!

"Được, nhưng Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo. . . . ." Tả Tình Duyệt cau mày, an trí hai đứa con thế

nào đây?

"Không cần lo lắng, để cho hai đứa nhỏ cùng đi! Cũng để chúng biết quê hương, về phần trường học, hai đứa bé thông minh này, xin nghỉ phép một khoảng thời gian, sẽ không có ảnh hưởng gì!" Kiều Nam tỏ vẻ mừng rỡ, cô đáp ứng là tốt rồi!

Chương 5: Không thấy Cố Thịnh

Thành phố A, tại văn phòng của tổng tài tập đoàn Cố thị, một người phụ nữ xử lý văn kiện đầu vào đấy, khuôn mặt có vẻ non nớt, trên đôi mắt lại ánh lên vẻ thành thực, chứng tỏ là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Đột nhiên, cửa mở ra, cô gái chậm rãi ngẩng đầu, khi thấy người tới, nở nụ cười hạnh phúc ở trên môi, "Anh đến rồi!"

Thanh âm dịu dàng vô cùng, nhìn vào mắt người đàn ông tràn đầy yêu thương.

"Ừ, anh không đến, em lại quên ăn cơm!" Cận Hạo Nhiên đi tới bàn làm việc, đem cơm hộp đặt lên bàn, khẽ vuốt ve mái tóc cô gái, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều.

"Nghe anh nói, làm như em không biết tự lo cho mình vậy" Cố Tâm Ngữ quệt mồ hôi, mở hộp cơm ra, bên trong tất cả đều là đồ ăn cô thích.

"Anh nói sai sao? Nếu anh không đến, em lại vẫn sẽ để bụng đói? Phòng làm việc nhiều người như vậy, nhờ ai đó giúp em gọi một phần ăn cũng tốn thời gian sao? Anh thấy em cố ý để cho anh lo lắng!" Cận Hạo Nhiên thở dài, không biết từ lúc nào, cô gái này đã trở thành khắc tinh của hắn, hắn vì cô, cơ hội làm việc tại phòng thí nghiệm ở nước ngoài cũng bỏ qua.

"Có biện pháp gì, anh cũng không phải không biết tình trạng hiện giờ." Trong mắt Cố Tâm Ngữ nổi lên ưu thương, ở tuổi của cô, vốn không nên bận rộn như thế, nhưng hiện tại tập đoàn Cố thị nhất định phải có cô chống đỡ qua ngày.

Sắc mặt Cận Hạo Nhiên hơi trầm xuống, "Anh hai của em bây giờ vẫn còn như vậy sao?"

"Ừ, vẫn như vậy, em nghĩ, có thể vĩnh viễn cứ như vậy rồi !" thanh âm Cố Tâm Ngữ có chút nghẹn ngào, mỗi lần nghĩ tới anh hai, cô đều không nhịn được muốn khóc, một người đàn ông đầy chí khí trước kia, hôm nay lại. . . . .

Gian nan nuốt cơm vào trong miệng, chiếc đũa nắm trong tay cũng không muốn gấp cái gì nữa, anh hai bây giờ, nếu không ai phục vụ, cơm cũng sẽ không ăn, giống như không biết đói là gì.

"Hạo Nhiên, anh nói tại sao thành ra như vậy? Anh hai của em cường tráng như vậy, làm sao lại biến thành bộ dáng này?" Cố Tâm Ngữ cũng không nhịn được nữa khóc thành tiếng, nước mắt từng giọt rơi xuống, trong đầu, bóng dáng của anh hai không mất đi được.

Cận Hạo Nhiên ôm cô, để cho cô dựa vào trong ngực mình, nhẹ giọng an ủi, "Đừng khóc, rồi cũng sẽ tốt thôi, thời gian lâu dài, chờ anh ấy quên mất chuyện này, anh ấy sẽ khá hơn!"

Dứt lời, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy buồn cười, quên đi? Đã qua năm năm rồi, ngay cả hắn cũng không cách nào quên Duyệt Duyệt, Cố Thịnh làm sao có thể quên ?

Cố Thịnh thống khổ, sợ rằng so với hắn còn nhiều hơn gấp trăm lần! Nếu không cũng sẽ không biến thành bộ dáng như hiện tại!

Năm năm trước, khi Hạo Nhiên biết được mọi chuyện, cả người cũng sa sút một thời gian dài, làm cách nào cũng không dám tin, cô gái xinh đẹp linh hoạt ấy ra đi mãi mãi rồi, nhưng sự thật vẫn là sự thật, hắn không có cách nào thay đổi được!

Từ sau đó, Cố Thịnh liền hoàn toàn thay đổi, con người hào hoa ấy, trên thương trường mảnh khoé xảo quyệt, mọi việc đều thuận lợi, giống như theo Duyệt Duyệt đi mất, hoàn toàn như một cái xác không hồn!

Cả tập đoàn Cố thị nếu không phải lúc ấy có An Điền một lòng trung thành chống đỡ, sợ rằng tập đoàn Cố thị đã sớm trở thành lịch sử!

"Hạo Nhiên, anh biết không? Mỗi lần em về nhà, thấy anh hai nhìn em đều không biết, lòng em đau thật đau!" Cố Tâm Ngữ khóc không thành tiếng, khác với hình ảnh người phụ nữ cứng cỏi xử lý văn kiện lúc này, như tìm được nơi phát tiết, nóng lòng đem buồn khổ trong lòng thổ lộ ra ngoài.

Cô không cách nào làm cho anh hai tốt hơn, điều duy nhất có thể làm chính là thay anh hai gìn giữ tập đoàn Cố thị, những năm này, cô cố gắng kiên trì, cố gắng dùng hai vai của mình chống đỡ tất cả, cô đang chờ có một ngày anh hai tốt hơn lên, cô có thể đem một tập đoàn Cố thị hoàn hảo không hao tổn giao lại cho anh ấy.

"Anh hiểu rõ, Tiểu Ngữ, anh hiểu rõ em rất khó chịu, hôm nay anh cùng em về nhà, đi thăm anh hai." Cận Hạo Nhiên thương yêu vuốt ve sống lưng của cô, cố gắng giúp cô bình tĩnh lại, những năm này, thật khổ cho Tiểu Ngữ rồi !

Kể từ khi biết Cố Thịnh đối với Duyệt Duyệt yêu sâu đậm, hắn cũng đã không hề oán hận Cố Thịnh đã từng tàn nhẫn đối với Duyệt Duyệt như thế nào!

So với Duyệt Duyệt, những nỗi khổ Cố Thịnh đang gánh chịu, càng thêm mãnh liệt.

"Ừ, anh có thể cùng anh hai nhớ đến cô ấy." .

Sau khi cô hồi phục lại, nghe người giúp việc trong nhà nói về chị dâu của mình, cô không biết tất cả rốt cuộc là nhân duyên hay nghiệt duyên, anh hai từng hành hạ chị dâu như vậy, khiến chị dâu thống khổ như vậy, mà bây giờ, là chị dâu hành hạ anh ấy, hơn nữa kiểu hành hạ này có thể vĩnh viễn không dừng lại.

.....

Biệt thự sang trọng, cùng năm năm trước không có gì khác, ngay cả hoa cỏ trong vườn cũng không có chút nào thay đổi.

Xe dừng lại trước biệt thự, Cận Hạo Nhiên xuống xe, mở cửa xe cho Cố Tâm Ngữ, thận trọng che chở cô, giở tay nhắc chân đều biểu lộ đầy thương yêu.

"Chúng ta đi gặp anh hai trước." Cố Tâm Ngữ nói, chỉ là, bọn họ còn chưa kịp đi đến cửa chính, đã nhìn thấy người giúp việc hốt hoảng chạy tới.

"Chuyện gì hốt hoảng như vậy?" Cố Tâm Ngữ trong lòng mơ hồ nổi lên bất an, theo bản năng nắm chặt cánh tay người làm nữ, "Tiên sinh đâu?"

"Tiên sinh, tiên sinh không thấy."

"Làm sao không thấy? Mọi người chăm sóc anh ấy như thế nào, biết rõ tình trạng hiện giờ của anh ấy, sao có thể để cho anh đi đâu mất?" Cố Tâm Ngữ vừa nghe, lập tức kích động, đôi mắt tràn đầy lo lắng, không thấy? Đã đi nơi nào?

"Tiểu Ngữ, em đừng nóng vội, sẽ tìm được anh hai thôi!" Cận Hạo Nhiên vội vàng trấn an, đem Cố Tâm Ngữ kéo lại, hẳn biết tình cảm của anh em bọn họ, Cố Thịnh thương cô em gái này, mà Tiểu Ngữ cũng vậy, lo lắng nhất, vĩnh viễn đều là Cố Thịnh.

"Mọi người nhanh đi tìm đi!" Cố Tâm Ngữ kêu to, nếu không phải là Cận Hạo Nhiên đỡ cô, giờ phút này cô đã sớm xụi lơ trên mặt đất.

"Tiểu thư. . . . . Chúng tôi đã tìm, nhưng . . . . . Đều không có tìm được tiên sinh." Người làm nữ tự trách, công việc ở trong biệt thự này, tiền lương cũng cao gấp mấy lần những nơi khác, lần này, bọn họ lại để mất dấu tiên sinh!

"Phòng khách đã tìm chưa?" Nghe nói, đó là nơi khi chị dâu còn sống, anh hai vẫn thường đợi

chị dâu ở đây, lần này đợi thật là lâu.

"Tìm rồi, ngay cả phòng trẻ cũng đã tìm!"

Tìm rồi? Ở phòng trẻ cũng không tìm được sao? Anh hai đã đi nơi nào? "Tiếp tục tìm, nhất định phải tìm anh ấy nhanh lên một chút!" Cố Tâm Ngữ trong lòng càng thêm bất an, cố gượng, đẩy Cận Hạo Nhiên ra, chạy đi, cô không ngừng tự nói với mình, anh hai không có việc gì, sẽ tìm được anh ấy! Nhưng tình trạng của anh hai bây giờ, lại làm cho cô không cách nào thuyết phục được mình!

Chương 6: Duyệt Duyệt, đừng đi!

Nơi vắng vẻ nhất trong biệt thự chính là căn phòng kia, năm năm trước, nơi này từng là phòng Tả Tình Duyệt chơi đàn, hôm nay, là trống rỗng, không có cái gì!

Trên xe lăn, người đàn ông ngồi lẳng lặng, cặp mắt vô hồn, ánh mắt đờ đẫn nhìn một nơi nào đó, thật giống như mất đi linh hồn, không nhúc nhích!

Nhưng trên mặt hắn dần dần nổi lên nụ cười thản nhiên, thật giống như nhìn thấy gì, vươn tay, trong miệng lẩm bẩm, "Duyệt Duyệt. . . . . Duyệt Duyệt!"

Đã lâu không có mở miệng nói, lần này mở miệng có chút khó khăn, có vẻ có chút không lưu loát, hắn nhìn thấy một người phụ nữ mặc bộ dạ phục màu lam ở trong góc dịu dàng hướng về phía hắn cười, nụ cười kia thật rực rỡ, vạn vật trên thế gian đều có chút kém sắc.

"Duyệt Duyệt. . . . ." Hắn thử đứng lên, thân thể nghiêng tới trước, nhưng trong nháy mắt mất đi thăng bằng, bịch một tiếng, cả người ngã trên mặt đất, hắn tựa hồ không cảm thấy đau, mặc dù cả người đã nằm trên đất, nhưng vẫn ngẩng đầu, hướng về phía người phụ nữ vươn tay, giống như muốn đem cô giữ lại.

Đột nhiên, nụ cười của người phụ nữ dần dần biến mất, không ngừng rơi lệ, nước mắt từng giọt rơi xuống đất, như in dấu vào trong lòng hắn, mỗi một giọt lệ cũng làm cho hắn tiếc nuối vô cùng.

"Đừng. . . . . Đừng khóc. . . . . Duyệt Duyệt, đừng khóc!" Hắn ôm ngực, gian nan hướng về phía người phụ nữ bò đi, nhưng cô không ngừng lui về phía sau, càng lùi càng xa, trong mắt của hắn dần dần nổi lên sợ hãi, cô muốn rời khỏi hắn sao?

Lại muốn rời đi sao?

Tại sao lại giống như trong mơ của hắn, cũng sẽ rời đi, để lại hắn một mình!

"Duyệt Duyệt. . . . . Đừng đi, trở lại. . . . . Trở lại!" Người đàn ông kêu lên, trong thanh âm lộ ra ghen ngạo, nhìn người phụ nữ càng ngày càng xa, tim của hắn như bị một thanh dao găm sắc bén đâm vào .

"Tại sao? Trở lại. . . . . Duyệt Duyệt!" Đột nhiên, không biết sức lực từ đâu tới, hắn từ trên mặt đất đứng lên, hướng về phía cô gái sắp biến mất chạy tới, muốn ôm cô, không để cho cô rời đi, nhưng trong ngực lại không có gì!

Hắn giật mình nhìn quanh, không thấy! Lại một lần nữa không thấy!

Cả người xụi lơ trên mặt đất, trong miệng không ngừng nỉ non tên Tả Tình Duyệt, ánh mắt lại một lần nữa trở nên ngây ngốc, giống như đang đắm mình trong một thế giới khác!

Cố Tâm Ngữ lo lắng đi tới căn phòng này, thấy Cố Thịnh ngã trên đất, trong lòng không khỏi đau xót.

"Anh hai. . . . . Sao anh ngồi dưới đất?" Cố Tâm Ngữ cố gắng làm cho mình không khóc, nhưng thấy người đàn ông kiêu hùng trong quá khứ giờ lại trở thành bộ dáng này, nước mắt của cô liền không ngừng được rơi xuống!

Năm năm rồi, anh ấy vẫn như vậy, năm năm trước, chị dâu chết đi làm cho anh đau đến không muốn sống, mất đi ý chí muốn sống tiếp, giống như một cái xác không hồn!

"Duyệt Duyệt. . . . . Duyệt Duyệt, đừng đi. . . . . Đừng đi. . . . ." Cố Thịnh cũng không nhìn Cố Tâm Ngữ một cái, không ngừng lầm bầm.

"Anh hai, Tiểu Ngữ đỡ anh." trong lòng Cố Tâm Ngữ phát ra một cỗ ghen tuông, thử đem Cố Thịnh đỡ dậy, nhưng thân thể nhỏ nhắn như cô, ngay cả Cố Thịnh gầy nhom trước mặt cũng không nhắc nổi anh dậy.

"Anh hai. . . . . Anh tỉnh lại đi! Anh đừng đối xử với bản thân như vậy! Chị dâu, chị ấy đã đi rồi!" Cố Tâm Ngữ cũng chịu không nổi nữa, lần đầu tiên hướng Cố Thịnh rống to, cô hiện tại lại hi vọng, năm năm trước người gặp chuyện không may chính là cô, mà không phải chị dâu, nếu như vậy, anh hai cũng sẽ không thống khổ như bây giờ!

Cố Thịnh như nghe được một chút, ánh mắt mờ mờ nhìn chằm chằm Cố Tâm Ngữ, đi? Người nào đi rồi hả ? Không, Duyệt Duyệt không đi! Không đi, cô vẫn còn ở trong lòng của hắn, vĩnh viễn ở trong lòng của hắn!

"Anh hai, anh quên chị ấy đi! Anh còn có em, Tiểu Ngữ sẽ cả đời ở bên cạnh anh hai, anh cũng đã từng nói, cả đời sẽ chăm sóc cho Tiểu Ngữ, sao anh lại có thể đem mình hành hạ thành cái bộ dáng này, anh hai. . . . . Anh tỉnh lại đi!" Cố Tâm Ngữ lay lay thân thể Cố Thịnh, cố gắng

đem anh lay tỉnh, hai năm qua, thân thể của anh càng ngày càng tệ, cô thật sự rất sợ, đó là người thân duy nhất của cô, ngộ nhỡ. . . . . Cô thật không dám suy nghĩ tiếp!

Nhưng cho dù cô lay đến thế nào, Cố Thịnh vẫn không có phản ứng!

Cận Hạo Nhiên đi theo Cố Tâm Ngữ đến, thấy một màn như vậy, ngay cả anh, trong lòng cũng nổi lên đồng tình!

Duyệt Duyệt chết đi, Cố Thịnh hoàn toàn thay đổi!

"Tiểu Ngữ, em đừng kích động như vậy, em sẽ làm anh ấy bị thương!" Cận Hạo Nhiên đi tới bên cạnh hai người, ngồi xổm xuống, kéo tay Cố Tâm Ngữ.

Cố Tâm Ngữ ngẩn ra, hai mắt mơ hồ đăm lẹ, nhìn anh hai trước mắt, trong lòng nổi lên tự trách, cô đến cùng đã làm cái gì? Cô tại sao có thể đối với anh hai như vậy?

"Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . ." Cố Tâm Ngữ đau lòng, cầu khẩn nhìn Cận Hạo Nhiên, "Hạo Nhiên, mau, mau giúp em đem anh hai đỡ lên xe lăn đi!"

Cận Hạo Nhiên đỡ Cố Thịnh dậy, anh nhớ, năm năm trước người đàn ông này thân thể to lớn, mà bây giờ, thân thể rõ ràng gầy đi rất nhiều, nếu không có dịch dinh dưỡng duy trì, có thể so với hiện tại càng hồng hết. Cố Thịnh không để ý bọn họ, cặp mắt vô hồn nhìn về phía trước, trong miệng như cũ nở tên Tả Tình Duyệt.

Cố Tâm Ngữ tự mình đẩy xe lăn, đem Cố Thịnh mang về đại sảnh của biệt thự, phân phó người làm nữ bưng lên cháo dinh dưỡng, đút cho anh ăn từng miếng một, từ đầu đến cuối, Cố Thịnh cũng cứ ngồi im như vậy.

Căn phòng khách nơi Tả Tình Duyệt đã từng ở qua, Cố Tâm Ngữ nhìn Cố Thịnh ngủ, nhìn mặt của anh, trong lòng càng khổ sở, Cận Hạo Nhiên không biết từ lúc nào đứng ở bên cạnh cô, khẽ vuốt ve đầu của cô, để cho cô tựa vào trong ngực của mình.

Cái bộ dáng này của Cố Thịnh, người thương tâm nhất chính là Cố Tâm Ngữ !

Một thân thể nhỏ nhắn, phải chống đỡ cả tập đoàn Cố thị, lại chăm sóc Cố Thịnh, cô làm thế nào chịu đựng nổi!

"Tiểu Ngữ, anh đến công ty giúp em nhé" Cận Hạo Nhiên đột nhiên mở miệng, cô gái ở trong ngực ngẩn ra.

Đi công ty giúp cô? trong lòng Cố Tâm Ngữ cảm thấy ầm ập, khóe miệng nở nụ cười nhẹ.

"Em kiên trì được, anh hai là động lực của em!" Cố Tâm Ngữ chậm rãi mở miệng, cô biết Cận Hạo Nhiên yêu thương cô, nhưng cô lại không muốn mình làm khó cho Hạo Nhiên, cô biết Cận Hạo Nhiên si mê y học, đôi tay của anh chỉ thích hợp với y thuật!

"Tiểu Ngữ, anh là hôn phu của em, em nên dựa vào anh!" lông mày Cận Hạo Nhiên nhăn lại, Tiểu Ngữ trước kia, cái gì cũng dựa vào người khác, mà trải qua năm tháng, Tiểu Ngữ cũng kiên cường lên rất nhiều, hẳn biết, cô nói không sai, Cố Thịnh là động lực của cô!

Hẳn biết, ở trong lòng Tiểu Ngữ, anh hai cô vĩnh viễn quan trọng hơn so với hẳn, nhưng hẳn cũng không ghen, ngược lại càng thêm quý trọng cô gái này!

Nhìn Cố Thịnh ngủ, Cận Hạo Nhiên không khỏi cảm thán, Cố Thịnh a Cố Thịnh, anh sao mà may mắn, năm năm trước, có được tình yêu sâu đậm của Duyệt Duyệt, năm năm sau, em gái của anh cam tâm tình nguyện chống đỡ lấy tất cả cho anh!

Chương 7: Trở lại quê hương

Sân bay thành phố A.

Lại một lần nữa bước lên mảnh đất này, trong lòng Tả Tình Duyệt tràn đầy khổ sở, không biết vì sao mới vừa rồi ở trên máy bay, những gì xảy ra năm năm trước thoáng hiện lại trong đầu của cô, đêm tân hôn, anh đẩy cô vào trong ngực người đàn ông khác, sau khi trở thành Cố phu nhân, anh đem tất cả những giấc mộng của cô phá tan, hành hạ, tổn thương cô hết lần này đến lần khác.

Đau, mặc dù đau, nhưng cô vẫn biết, trong lòng mình yêu người đàn ông kia thật sâu, tin tưởng dựa vào tấm lòng chân thật của mình có thể đã động đến người đàn ông như đế vương ấy, nhưng có lẽ cô còn quá trẻ, cô quá ngây thơ rồi, một người hận cô, làm sao sẽ yêu cô đây?

Mặc dù anh hận sai người rồi, nhưng anh vẫn luôn không biết, không phải sao?

Hiện tại anh có khỏe không?

Trong đầu hiện ra bóng dáng của Cố Thịnh, đường đường là tổng tài của tập đoàn Cố thị, làm sao không tốt đây?

Cô đang suy nghĩ gì? Đều đã qua rồi, không phải sao? Không nên lưu luyến!

"Mẹ, ánh mắt cùng màu tóc của bọn họ giống chúng ta!" Ninh Ninh vừa xuống máy bay, thấy người người nhón nhíp ở sân bay, không nhìn được cao hứng kêu lên, ở nước ngoài, nhìn thấy toàn người tóc vàng mắt xanh, hôm nay thấy nhiều người giống màu tóc, màu mắt của mình, trong lòng tràn đầy tò mò.

"Ngu ngốc!" Cảnh Hạo liếc Ninh Ninh được Kiều Nam bế, nó hoài nghi, em gái có phải cùng chung mẹ ruột với nó hay không, luôn âm ỉ, ấu trĩ như thế!

Ninh Ninh không có nói gì, hướng Cảnh Hạo làm một cái mặt quỷ, ngay sau đó lại tiếp tục bắt đầu thăm dò chung quanh.

Tả Tình Duyệt cười nhìn hai đứa con, theo bản năng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Cảnh Hạo, cảm thụ đôi tay nhỏ bé ấm áp, trong lòng cảm thấy rất vui.

Mẹ con ba người tiến vào nhà trọ Kiều Nam đã sắp đặt, tất cả cái gì cần có đều có, có nhiều chỗ còn đặc biệt thiết kế giống như ngôi nhà ở Viên của bọn họ, Tả Tình Duyệt nhìn tất cả, trong lòng đầy ấm áp.

"Kiều đại ca, anh nói cuộc họp hằng năm lúc nào tiến hành? Có yêu cầu gì đặc biệt không, nói em biết trước để em còn chuẩn bị!" Tả Tình Duyệt thừa dịp hai đứa bé chạy đi xem phòng mới của mình, hỏi Kiều Nam, nhiều năm như vậy cũng cảm động và nhớ nhung anh chăm sóc, hiện tại, có thể làm ít chuyện cho anh, cô hi vọng mình có thể làm một cách hoàn hảo, không để cho anh thất vọng.

Đôi mắt xanh của Kiều Nam lóe lên, "rất tùy ý họp hằng năm, lúc đó em tùy tiện trình diễn là tốt rồi, thành tích của em, so với những người biểu diễn chuyên nghiệp trong nước cũng không hề thua kém.

Anh không thể không nói, Tả Tình Duyệt rất có thiên phú, chỉ có mấy năm, liền thông hiểu đạo lí, nếu không phải bởi vì muốn chăm sóc hai đứa bé, không thể bỏn ba nhiều, cô cũng không phải chỉ là một cô giáo dạy piano ở học viện âm nhạc Viên!

"Vây. . . ." Tả Tình Duyệt nghe anh nói như vậy, ngược lại có chút xấu hổ.

"Trước đừng đề cập tới những việc này, hai đứa bé thật vất vả về tới đây, chúng ta không phải nên dẫn bọn trẻ đi ra ngoài nhìn xung quanh?" Kiều Nam ánh mắt chớp động, hăng hái đề nghị, Ninh Ninh mới từ trong phòng đi ra vừa nghe thấy đi chơi, hăng hái càng cao.

"Chú Kiều, Ninh Ninh muốn đi ra ngoài xem một chút, mẹ, mau đồng ý đi!" Ninh Ninh tiến lên ôm Tả Tình Duyệt làm nũng, nó biết, mẹ rất thương nó, chỉ cần nó mè nheo chút, mẹ sẽ đáp ứng nó!

Quả nhiên, Tả Tình Duyệt bắt đầu có chút khó xử, đến cuối cùng chịu thua Ninh Ninh, gật đầu đáp ứng.

"Em muốn đi công viên Hải Dương xem một chút." Tả Tình Duyệt nhớ ra năm năm trước Cận Hạo Nhiên dẫn cô đi tới đó, trong lòng có chút hoài niệm, trong năm năm, cô thông qua Kiều Nam biết bà ngoại đã qua đời, nhớ tới cuộc sống bên bờ biển lúc nhỏ, mới thấy bình yên làm sao!

"Được, nghe mẹ các cháu, đi công viên Hải Dương! " Kiều Nam nở nụ cười, rất ít khi nghe thấy Duyệt Duyệt chủ động muốn đi đâu, bình thường cũng là đi đến nơi hai đứa bé yêu thích, hôm nay ngược lại rất đặc biệt, anh phỏng đoán, công viên Hải Dương đối với cô, nhất định hết sức quan trọng!

"Dạ, mẹ đi nơi nào, Ninh Ninh liền đi nơi đó!" Nói xong, hôn một cái lên mặt Kiều Nam cùng Tả Tình Duyệt, hai người liếc mắt nhìn nhau, cười một tiếng, có hai đứa con này, cô đã quá hạnh phúc rồi.

. . . . .

Tập đoàn Cố thị.

Cố Tâm Ngữ mới vừa chủ trì xong một hội nghị quan trọng, tối hôm qua chăm sóc Cố Thịnh đến rất khuya mới ngủ, hôm nay tinh thần có chút mệt mỏi.

Vỗ nhẹ cái trán, Cố Tâm Ngữ nằm ở trên bàn làm việc, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục xử lý văn kiện.

Cận Hạo Nhiên đẩy cửa ra đi vào, hắn nghe thư ký nói về tình trạng Cố Tâm Ngữ hôm nay, trong lòng đầy thương tiếc, thận trọng đi tới gần cô.

"Anh đã đến rồi?" Cố Tâm Ngữ vẫn nằm ở trên bàn, không có ngẩng đầu lên, hai người quen nhau, chỉ nghe hơi thở của anh, cô cũng có thể nhận ra anh.

Cận Hạo Nhiên có chút bất đắc dĩ, cô gái nhỏ này. . . . Ai, làm cho hắn sao có thể không yêu cô đây!

Cận Hạo Nhiên đi tới bên người cô, ôm cô lên, cô trong ngực kêu lên.

"Hạo Nhiên. . . ." Đột nhiên xuất hiện hành động khiến Cố Tâm Ngữ có chút kinh ngạc, hai người là vị hôn phu hôn thê, chuyện thân mật cũng đã làm, nhưng hiện tại...." Em mệt quá!"

"Anh biết, anh biết em mệt chết đi, cho nên. . . ." Cận Hạo Nhiên ôn tồn nhen nhả có chút trêu chọc, ôm cô đi vào cùng phòng nghỉ ngơi phía sau phòng làm việc, động tác êm ái đặt lên giường, nhìn cô, mặt tràn đầy cung chiếu, "cho nên, ngủ một giấc đi."

Cố Tâm Ngữ thở phào nhẹ nhõm, đắm nhẹ lồng ngực của hắn, mang theo chút oán giận, nhưng nghĩ đến công việc hôm nay còn dở dang, sắc mặt Cố Tâm Ngữ hơi trầm xuống, "không được, em không thể ngủ, chuyện ngày hôm nay em phải xử lý hết đây!"

"Đừng động tới công việc, Tiểu Ngữ, thân thể của em sẽ không chịu nổi!" Cận Hạo Nhiên êm ái vuốt ve gương mặt của cô.

"Ai! Nếu là anh hai, những công việc kia đã lập tức được xử lý xong, Hạo Nhiên, anh nói, em có phải vụng về lắm không, rất vô dụng nha!" Cố Tâm Ngữ thở dài, cô từng nghe An Điền nói, anh hai là một nhà buôn bán kỳ tài, rất dễ dàng có thể hoàn thành tất cả, nhưng những chuyện này rơi vào trong tay cô, lại phải phí sức lực thật lớn mới có thể làm tốt.

"Nói lung tung ! Em vụng về, vô dụng ở chỗ nào? Sau này anh không cho em tự trách như vậy!" Cô đã cố gắng hết sức rồi, không phải sao?

Cảm nhận được hắn thương yêu, trong lòng Cố Tâm Ngữ tràn đầy ấm áp, một hồi một hồi ập tới, nằm ở trên giường, theo bản năng ôm eo người đàn ông bên cạnh, ngủ thật say!

"Ngủ một giấc đi, chờ em tỉnh lại, anh dẫn em đi công viên Hải Dương!"

Trong ánh trăng mờ, Cố Tâm Ngữ nghe được anh ở bên tai nói nhỏ, công viên Hải Dương? Đúng, lâu rồi cô cũng không đi, rất nhớ!

Ngủ một giấc, tỉnh lại, Hạo Nhiên sẽ dẫn cô đi, thật tốt!

Chương 8: Phiên bản của Cố Thịnh

Tả Tình Duyệt tới nơi này lần nữa, nhìn cá lội chung quanh, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Năm năm qua, du khách so với trước kia nhiều hơn lên, Ninh Ninh thấy nhiều sinh vật biển như vậy, lòng tràn đầy tò mò, quần Kiều Nam dẫn nó nhìn khắp nơi.

Cận Hạo đi theo Tả Tình Duyệt, thỉnh thoảng nhìn thấy trong mắt Tả Tình Duyệt thoáng hiện

ánh sáng, nó biết, mẹ nhất định vô cùng thích nơi này!

"Mẹ, mẹ mau tới đây!" Ninh Ninh như thấy cái gì rất hay, không ngừng hướng Tả Tình Duyệt ngoắc tay, Tả Tình Duyệt cũng như bị cái gì hấp dẫn, trong mắt đầy cung chiều.

Đang muốn dẫn theo Cảnh Hạo, nó vẫn đứng đó, bất động.

"Thế nào?" Tả Tình Duyệt ngồi chồm hổm xuống, khẽ vuốt đầu Cảnh Hạo, từ khi ra cửa đến giờ, nó vẫn trầm mặc, đứa bé này vốn là như vậy, không giống Ninh Ninh, chỉ cần trong lòng có chuyện, nhất định không nói sẽ không vui, nhưng Cảnh Hạo hoàn toàn ngược lại, thích đem chuyện để ở trong lòng, lúc có tâm sự, bộ dạng giống Cố Thịnh như đúc, cũng cau mày như vậy, Tình Duyệt đưa tay lên vuốt lông mày của con, "Cảnh Hạo, con nít không nên có quá nhiều tâm sự, con có mẹ, có chuyện gì, con có thể nói cho mẹ được không ? "

Cảnh Hạo lắc đầu, nó nghĩ rằng có nói ra cũng chỉ làm mẹ thêm buồn thôi!

"Con muốn đi toilet!" Cảnh Hạo chớp mắt, "Mẹ, con biết toilet ở đâu, con tự đi, Ninh Ninh đang gọi mẹ!"

Cảnh Hạo chỉ chỉ hướng Ninh Ninh, thấy tay nhỏ của Ninh Ninh hướng về phía cô quơ múa, quay đầu lại đã thấy Cảnh Hạo rời khỏi mình, cô biết Cảnh Hạo từ trước đến giờ độc lập, ở nước ngoài, lúc không có cô, Cảnh Hạo đều tự mình làm những chuyện này, cho nên, cô cũng không lo lắng!

Cận Hạo Nhiên nắm chặt tay Cố Tâm Ngữ, hai người thật lâu không có hẹn hò, mà cũng chưa từng có việc Cố Tâm Ngữ trốn việc đi chơi, cung chiều nhìn khuôn mặt tràn đầy hưng phấn của cô, dịu dàng nở nụ cười.

"Anh nói xem, nếu chúng ta đưa anh hai đến đây, anh ấy có thể thích nơi này không?" Cố Tâm Ngữ rúc vào trong ngực Cận Hạo Nhiên, cô nhớ Hạo Nhiên nói qua, anh từng mang chị dâu tới nơi này, chị dâu từ nhỏ lớn lên bên bờ biển, thích tất cả nơi này, nếu anh hai biết chị dâu thích, anh ấy nhất định cũng sẽ thích!

"Tiểu Ngữ, vui vẻ lên chút, lúc nào có thời gian, chúng ta đưa anh hai cùng đi, nhưng hôm nay em phải đồng ý với anh, hôm nay em nhất định phải thật vui vẻ, không cần suy nghĩ gì, hôm nay, em chỉ là Tiểu Ngữ của anh!" Cận Hạo Nhiên hôn cái trán của cô, trong mắt thoáng qua ghen tức, hẳn biết, muốn hoàn toàn có cô là rất khó khăn, cho dù Cố Thịnh khỏe, hẳn cũng không thể hoàn toàn có cô, trừ phi. . . . . Trừ phi có một Duyệt Duyệt có thể làm cho Cố Thịnh vui vẻ, thay thế được vị trí của Duyệt Duyệt ở trong mắt anh ta.

"Anh. . . . . Nhiều người nhìn như vậy !" mặt Cố Tâm Ngữ ửng hồng, nghĩ đến cái gì, Cố Tâm Ngữ nắm chặt tay Cận Hạo Nhiên, "Hạo Nhiên, thật xin lỗi, mấy năm này làm khó anh, bằng không. . . . . Chúng ta. . . . . anh hai em khá hơn một chút, liền kết hôn đi!"

Cô biết Hạo Nhiên yêu cô, cô cũng yêu người đàn ông này, hẳn những năm này vì cô quá nhiều, cô biết, anh hai tốt hơn, không phải chuyện một ngày hai ngày, mà bọn họ. . . . .

"Muốn lập gia đình như vậy?" Cận Hạo Nhiên thoáng cười, "Vừa đúng lúc anh cũng muốn kết hôn rồi !"

Cố Tâm Ngữ vốn cho là bị trêu chọc, nghe câu nói sau của hắn, trong lòng cảm thấy ấm áp!

Hai người nhìn nhau cười, khi ánh mắt Cố Tâm Ngữ vô tình nhìn thấy một đứa bé trai, nụ cười trong nháy mắt cứng đờ.

"Thế nào?" Cận Hạo Nhiên nhận thấy cô là lạ, theo tầm mắt của cô nhìn sang, cũng không khỏi ngẩn ra, này. . . . .

Hắn còn chưa kịp phản ứng, cô cũng đã hướng về phía cậu bé chạy đi. . . . .

Cảnh Hạo nhìn chị xinh đẹp trước mắt, cô ấy tại sao lại nhìn mình như vậy? Cô đang khóc sao?

"Chị, chị đừng khóc!" Cảnh Hạo theo bản năng giơ tay lên, muốn lau nước mắt cho chị gái, rất nhiều đêm nó tỉnh lại, cũng thấy mẹ rơi lệ, trong mắt kia đau đớn cùng chị gái này rất giống nhau.

Cố Tâm Ngữ cầm tay cậu bé, nhìn cậu bé như là phiên bản thu nhỏ của anh hai, cả người đều run rẩy, nghe nó gọi mình đừng khóc, trong lòng khổ sở càng nhiều, cô biết, lúc chị dâu chết là đang mang thai con của anh hai, nếu không có xảy ra chuyện kia, đứa bé kia có phải cũng lớn cỡ này rồi?

Nhìn cậu bé, cô cho rằng đây mới thật là con của anh hai!

"Là ai rồi bỏ chị sao?" Cảnh Hạo đột nhiên mở miệng, giọng nói già dặn khiến Cố Tâm Ngữ cứng lại, ai rồi bỏ? Mấy năm trước, anh cả ở trước mặt cô bỏ lại cô, từ đó, cô giam mình, mà bây giờ, anh hai cũng chìm đắm trong thế giới riêng, cũng coi là rồi bỏ cô sao?

Trong lòng đột nhiên đau nhói, "Có thể nói cho chị biết tên của em?"

Không biết vì sao a, đối với cái cậu bé này, cô cảm thấy có một cảm giác khác lạ .

"Cảnh Hạo, em tên là Tả Cảnh Hạo!" Cảnh Hạo nở nụ cười, tựa hồ muốn dùng nụ cười của mình làm chị thích khóc này vui lây.

Tả Cảnh Hạo?

"Cha em đâu?" Cố Tâm Ngữ hỏi lần nữa, họ Tả? Cùng họ với chị dâu, có liên quan gì sao? khuôn mặt Cảnh Hạo trầm xuống, cậu không có cha, nhưng cậu không muốn nói cho chị này biết, một hồi trầm mặc.

"Em nói cho chị biết, cha mẹ của em là ai?" Cố Tâm Ngữ nóng lòng muốn biết, kích động lay mạnh thân thể nhỏ bé của Cảnh Hạo ngay cả chính cô cũng không biết mình đang kiên trì cái gì.

"Tiểu Ngữ, em đừng đả thương con nít!" Cận Hạo Nhiên kéo tay Cố Tâm Ngữ, anh cũng thừa nhận cậu bé này rất giống Cố Thịnh. . . . . con của Duyệt Duyệt chưa kịp sinh ra cũng đã. . . .

"Hạo Nhiên, anh cũng nhận ra, có đúng không? Anh nói cho em biết đi Có phải rất giống?" Cố Tâm Ngữ khó nén tâm tình kích động, chỉ cần là liên qua đến Cố Thịnh, cô sẽ mất đi lý trí.

Cận Hạo Nhiên không biết nên làm thế nào khiến Cố Tâm Ngữ bình tĩnh lại, Tiểu Ngữ quá quan tâm Cố Thịnh rồi!

Cảnh Hạo nghe đối thoại của bọn họ, rất giống? cái đầu nhỏ thông minh chuyển động, ánh mắt lóe lên, nghĩ đến cái gì, chậm rãi mở miệng, "Hai người nói dáng dấp của em rất giống ai sao?"

Chương 9: Có thể dẫn em đi gặp chú đó không?

Bỗng dưng xuất hiện giọng nói khiến Cố Tâm Ngữ đột nhiên cứng đờ, cúi đầu nhìn cậu bé trước mắt, "Đúng, rất giống, em giống như là phiên bản thu nhỏ của anh ấy!"

Mắt Cảnh Hạo bỗng chốc sáng lên, theo bản năng kéo tay Cố Tâm Ngữ, "Vậy chị dẫn em đi gặp chú đó được không?"

Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ nhìn nhau, cậu nhóc này sao lại có yêu cầu này?

"Cha mẹ của em . . . ." Cận Hạo Nhiên cũng đây là kinh ngạc, một cậu nhóc nhỏ như vậy, cũng không sợ bị bán? Nhưng từ trong đôi mắt kia cũng không nhìn ra chút sợ hãi nào, sự kiên quyết cùng can đảm giống y hệt Cố Thịnh của năm năm trước!

Cảnh Hạo sắc mặt dừng lại, biết chuyện này vẫn chưa thể nói cho mẹ, nghĩ đến cái gì, trong nháy mắt lại nở nụ cười, "Chúng ta ngày mai tới nơi này gặp nhau được không? Hai người dẫn

em tới gặp chú đó!"

Thanh âm mặc dù non nớt lại hàm chứa mấy phần khí phách, nói xong, không chờ bọn họ hỏi đáp, liền nói, "Đây là bí mật của chúng ta, ngày mai giờ này, không gặp không về!"

Cậu trừng mắt nhìn, xoay người chạy đi nơi khác, lưu lại Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ đang khiếp sợ nhìn nhau.

"Ngày mai có muốn tới không?" Cận Hạo Nhiên không khỏi bóp cổ tay, cùng một đứa con nít ước định? Thật không biết cậu bé kia có phải đang nói đùa không ?

"Dĩ nhiên!" Cố Tâm Ngữ cười cười, đứa bé trai kia. . . . . Thật làm cho người ta mềm lòng xúc động!"Anh nói. . . . ." Cố Tâm Ngữ rúc vào trong ngực Cận Hạo Nhiên, trong đầu thoáng qua một phỏng đoán, chỉ là còn chưa nói hết, liền bị Cận Hạo Nhiên cắt đứt.

"Không thể nào!" Duyệt Duyệt đã chết, vậy nếu như cậu bé kia thật sự là con Cố Thịnh, vậy thì chứng minh Cố Thịnh ở bên ngoài có người phụ nữ khác, cậu bé kia là do người phụ nữ khác vì Cố Thịnh sanh ra , nghĩ tới khả năng này, trong lòng ả liền nổi lên phiền muộn, trong tiềm thức, ả không hy vọng sẽ có tình huống như vậy, "Chỉ là đáng ghét rất giống thôi!"

Hắn an ủi mình như vậy!

Trong lòng Cố Tâm Ngữ có chút mất mát, cô ngược lại hi vọng cậu bé kia thật sự là con của anh hai, nghĩ đến anh hai mỗi ngày đều ở phòng trẻ nghỉ ngơi hồi lâu, lặng lẽ nhìn đồ chơi đầy phòng rồi ngẩn người, cô biết, anh hai thích con nít, hoặc là, chỉ là thích chị dâu sinh con cho anh ấy, nếu cái cậu bé kia thật sự là con chị dâu sinh cho anh, thật là tốt biết bao, như vậy chứng minh tai nạn xe năm năm trước có ẩn tình khác?

Bên kia, Cảnh Hạo nhanh chóng tìm được Tả Tình Duyệt cùng Kiều Nam, thân mật lôi kéo tay Tả Tình Duyệt tay, ngược mặt lên, ý cười đầy mặt nhìn cô, "Mẹ. . . . ."

"Thế nào? Sao đi toilet lâu như vậy?" Tả Tình Duyệt muốn bế con lên, lại bị con mau tránh ra, cô biết, cậu nhóc này sợ mình quá nặng, thành gánh nặng cho cô, thật làm cho cô đau lòng! Ngồi xổm người xuống nhìn ả, "Gặp phải chuyện gì vui lắm sao?"

"Không có!" Cảnh Hạo đột nhiên xuất hiện hôn lên mặt Tình Duyệt, tạm thời không thể nói cho mẹ, nó có thể tìm được cha của nó!

Cậu còn không biết cha mẹ tại sao phải tách ra, cho nên, cậu không muốn làm cho mẹ thương tâm!

Hoặc là, đợi đến ngày mai, cậu mới có thể xác định bước kế tiếp, nguyện vọng duy nhất của cậu chính là khiến mẹ vui vẻ hạnh phúc!

Tả Tình Duyệt có chút kinh ngạc nhìn con, nhưng cũng không có hỏi nhiều, đem con ôm ở trong ngực, muốn cho nó ấm áp. . . . .

Chương 10: Chú, chú làm sao vậy?

Trước bảo tàng sinh vật biển, một bóng dáng nho nhỏ ở tại cửa ra vào nhìn quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Cận Hạo Nhiên lái xe cùng Cố Tâm Ngữ đến, thấy bóng dáng kia, trong mắt nhất thời kinh ngạc, cậu nhóc đến thật rồi!

Hai người xuống xe, đi tới trước mặt của Cảnh Hạo, Cận Hạo Nhiên không khỏi sờ đầu của nó, "Người lớn ở trong nhà yên tâm cho em ra ngoài một mình à?"

Đôi mắt linh động của Cảnh Hạo lóe lóe, trong mắt đầy ý cười, cậu đương nhiên phải dùng một chút biện pháp mới ra ngoài, nếu không mẹ làm sao sẽ để cho cậu ra ngoài một mình, cậu không muốn nói cho đôi nam nữ trước mắt biết, ngẩng đầu nhìn bọn họ, "Chị, chị có thể dẫn em đi gặp chú kia được không?"

Cảnh Hạo chớp đôi mắt sáng, mơ hồ hàm chứa mong đợi, tối hôm qua, cậu nghĩ mình có thể nhìn thấy chú kia, tâm tình kích động cả đêm, mẹ hỏi nhiều lần, cậu cơ trí né được.

Cố Tâm Ngữ cùng Cận Hạo Nhiên nhìn nhau, cũng nở nụ cười, Cố Tâm Ngữ thân mật nắm tay Cảnh Hạo, "Cảnh Hạo, kêu chị là cô được không?"

Không biết vì sao, cô đột nhiên sinh ra cái ý nghĩ này, có một đứa cháu như thế này, anh hai nói không chừng sẽ tốt lên!

Cảnh Hạo nhú nhú mày, cũng không có nghe theo lời của cô, Cố Tâm Ngữ có chút mất mát, lúng túng cười cười, lôi kéo hắn đi về phía xe hơi.

Xe rất nhanh liền dừng lại trước biệt thự Cố gia, Cảnh Hạo nhìn tòa biệt thự hào hoa này, trong lòng đột nhiên hiểu ra, "Chú đang ở bên trong sao?"

Cố Tâm Ngữ gạt đầu một cái, "Chị dẫn em đi vào!"

Nói xong, kéo cậu vào cửa. . . . .

Trong đại sảnh, không có một bóng người, vừa vào đại sảnh, Cảnh Hạo lại đột nhiên sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, nhìn khắp đại sảnh rộng lớn, chú có dáng dấp rất giống mình, đang ở đây sao? Giờ phút này, cậu có chút không kịp chờ đợi muốn gặp được chú!

"Tiên sinh đâu?" Cố Tâm Ngữ gọi người giúp việc, hỏi. "Tiên sinh mới vừa truyền xong một chai dịch dinh dưỡng, đã đi phòng trẻ!"

Phòng trẻ, bình thường Cố Thịnh sẽ không cho phép người giúp việc tiến vào, cho dù là quét dọn, cũng là Cố Tâm Ngữ rảnh rỗi tự mình đi sửa sang một chút, Cố Tâm Ngữ đối với người giúp việc gặt đầu một cái, ý bảo cô đi xuống, tự mình kéo Cảnh Hạo đi lên lầu hai, cửa phòng trẻ không có khóa, xuyên thấu qua khe hở, có thể nhìn thấy bóng dáng Cố Thịnh đang ngồi trên xe lăn, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, làm cho hắn càng thêm tiêu điều.

Cảnh Hạo không chớp mắt nhìn bóng lưng người đàn ông phía trước, gương mặt liếc nhìn Cố Tâm Ngữ, nhìn cô gặt đầu một cái, ngay sau đó từng bước từng bước hướng bóng dáng kia đi tới.

Mỗi một bước, tựa hồ cũng đặc biệt nặng nề, Cảnh Hạo trong lòng mơ hồ có mong đợi, nhưng là mong đợi đồng thời, có một chút sợ, thật rất giống sao? Đó sẽ là cha của cậu sao?

Nếu như là cha của cậu? Ông ấy rốt cuộc thế nào? Tại sao phải ngồi xe lăn?

Liên tiếp nhiều vấn đề quanh quẩn trong óc của Cảnh Hạo, rốt cuộc, cậu đi tới trước mặt người đàn ông, thẳng tắp nhìn ông ấy, nhưng trong nội tâm lại ngẩn ra, ánh mắt của ông ấy. . . . . Thật giống như không có bất kỳ thần thái nào, trong lòng hơi đau, Cảnh Hạo theo bản năng muốn dựa vào gần hắn, giờ tay lên vừa lúc có thể chạm được tay của hắn.

"Chú, chú làm sao vậy?" giọng nói non nớt mang theo vài phần quan tâm của Cảnh Hạo vang lên, chú ngã bệnh sao? Tại sao giống như không nhìn thấy mình?

Chương 11: Cháu là con trai của Duyệt Duyệt?

Trong phòng an tĩnh đến đáng sợ, vấn đề của Cảnh Hạo không có người trả lời, Cố Tâm Ngữ ở một bên nhìn cảnh này, trong lòng thở dài, đây như là chuyện đã đoán trước, anh hai nhốt mình trong thế giới của anh ấy, không để cho người khác đến gần, cũng nghe không thấy thanh âm bên ngoài.

Không biết vì sao, trong lòng Cảnh Hạo thấy thương tiếc, theo ánh mắt trống rỗng kia, Cảnh Hạo thấy cách đó không xa có một món đồ chơi máy bay, cậu nhớ mình cũng có một món đồ chơi như vậy, đó là mẹ mua cho mình, nghĩ đến cái gì, Cảnh Hạo chạy tới cầm món đồ chơi lên, Cố Tâm Ngữ trong lòng cả kinh, đang muốn ngăn cản Cảnh Hạo, bởi vì cô biết, những món đồ chơi này, anh hai chưa bao giờ chịu để cho người khác đụng vào!

Nhưng Cảnh Hạo đã cầm món đồ chơi đi tới trước xe của Cố Thịnh, đưa tới trước mắt của hắn, "Chú, cái này là của chú sao?"

Ánh mắt của Cố Thịnh giật giật, trong lúc Cố Tâm Ngữ còn đang giật mình, anh chậm rãi giơ tay lên, tiếp được món đồ chơi, ôm vào trong ngực, đây là Duyệt Duyệt năm năm trước chọn, cô nói, nếu là bọn họ về sau có một đứa con trai, nó nhất định sẽ thích!

Cảnh Hạo nhìn động tác của anh, trên mặt nở nụ cười, nghĩ đến cái gì, Cảnh Hạo mở miệng hỏi, "Chú, chú có con sao? Tại sao có nhiều đồ chơi như vậy?"

Trong căn phòng này, cơ hồ để đều là đồ dùng của con nít, có vài thứ giống như đồ dùng của cậu!

Thân thể Cố Thịnh rung rung, con? Hắn giống như nhớ lại cái gì, ánh mắt trở nên hoảng loạn lên, bỗng chốc, nước mắt từ khóe mắt của hắn chảy xuống, con? Hắn vốn là có a! Nhưng hắn lại không tin đó là con của hắn, kém một chút tự tay giết con rồi, chỉ là, đến cuối cùng. . . . .Đứa nhỏ kia cùng cái thế giới này vô duyên!

Có phải nó trách cứ mình có ý tổn thương nó, cho nên mới đem Duyệt Duyệt cùng nhau ra đi?

"Duyệt Duyệt. . . . ." Cố Thịnh nỉ non tên Tả Tình Duyệt, nếu như thời gian có thể quay lại, hắn nhất định sẽ không tổn thương con, trời mới biết hắn kỳ vọng đến cỡ nào Duyệt Duyệt có thể sinh con cho hắn!

Cảnh Hạo khẽ cau mày, cậu không có nghe lầm, chú này đang kêu tên mẹ!

Chú ấy. . . . . Thật sự là cha của cậu sao?

Nhưng cha của cậu vì cái gì lại thành như vậy. . . . .? cậu cảm thấy ông ấy thật đáng thương!

"Chú. . . . ." Cảnh Hạo giơ tay lên đung vào mặt Cố Thịnh, ở trước mặt mẹ, cậu không hỏi tới cha, nhưng hiện tại, cậu rất muốn biết, năm đó tại sao mẹ phải ôm cậu và em gái rời đi? Cúi mặt xuống, tựa hồ đang suy tư cái gì, ngược mắt lên, chậm rãi hỏi, "Chú biết Tả Tình Duyệt sao? Mẹ con. . . . . Tả Tình Duyệt!"

Oanh một tiếng, Cố Tâm Ngữ cùng Cận Hạo Nhiên vừa tiến vào cửa như bị sét đánh, không thể tưởng tượng nổi nhìn cậu bé trước mắt, mẹ nó tên Tả Tình Duyệt?

Kia là có ý gì?

Ánh mắt của Cố Thịnh giật giật, đảo mắt nhìn Cảnh Hạo, khẽ giơ tay lên, nhẹ nhàng đụng vào gương mặt của cậu, "Cháu là con trai của Duyệt Duyệt?"

Vô luận là ở trong mộng, hay là đang trong ảo giác, hắn đều chưa gặp được đứa con cùng hắn vô duyên, mà bây giờ ông trời thương hại hắn, khiến đứa con xuất hiện trong ảo giác của hắn rồi sao?

"Dạ, mẹ con tên là Tả Tình Duyệt." Cảnh Hạo hướng về phía Cố Thịnh cười rạng rỡ, rốt cuộc thấy chú này có nhiều phản ứng, hiện tại, cậu càng thêm khẳng định suy đoán của mình, chú này, nhất định là cha của mình!

Chương 12: Con, con trách ta sao?

"Duyệt Duyệt. . . . ." Cố Thịnh đem Cảnh Hạo gần hơn mình, nghiêng thân thể, đưa tay vuốt ve gương mặt của cậu, "con trai của hắn với Duyệt Duyệt!"

Máu cả người tựa hồ cũng sôi trào, nhìn ngũ quan của nó, giống như hắn! Thật sự rất giống!

Nước mắt từ gương mặt chảy xuống, rốt cuộc nhìn thấy con trai của hắn và Duyệt Duyệt! Ông trời còn thương xót hắn!

"Cha là cha của con . . . . . Là cha của con!" Cố Thịnh kích động kêu lên, nhưng sau một khắc, trong lòng của hắn lại không xác định, trên mặt nổi lên vẻ bối rối.

"Con. . . . . Con . . . . . Trách cha sao?" Cố Thịnh nhìn thẳng hai mắt của cậu, thoáng qua vội vàng cùng sợ sệt, năm năm trước một cảnh máu me hiện lên trong đầu hắn, hắn nhớ rõ mình không để ý Duyệt Duyệt giãy giụa mà đã thương đứa bé này!

Lông mày Cảnh Hạo chau lại, trách cha? tại sao muốn trách cha?

Trước mắt cha thật giống như rất tưởng niệm mẹ, nhưng tại sao không cùng mẹ ở chung một chỗ? Là cha vứt bỏ ba mẹ con cậu sao?

"Không trách." Cảnh Hạo chưa bao giờ trách, chỉ thấy mẹ thường xuyên len lén rơi lệ, cậu có chút đau lòng thôi, bây giờ nhìn đến nước mắt trên mặt cha, tim của cậu cũng đau, đưa tay lau nước mắt trên mặt, "Con không trách chú, chú đừng khóc!"

Cố Thịnh trong lòng ngẩn ra, không trách anh! Hắn mừng như điên, con hắn không trách hắn! Thật giống như thổi phào nhẹ nhõm, hắn vẫn cho là, đứa nhỏ chưa kịp ra đời đó nhất định sẽ hận hắn, hận hắn tại sao tàn nhẫn như vậy muốn bóp chết nó, không chỉ có muốn bóp chết nó, còn tùy ý tổn thương mẹ nó!

Hưng phấn trên mặt biến mất trong nháy mắt, con không trách hấn, nhưng hấn lại tự trách mình! Trên thực tế, hấn không có tư cách nhận được sự tha thứ của bọn họ!

Đả thương nặng nề như vậy, hành hạ cùng chiếm đoạt, tất cả tất cả rõ mồn một trước mắt, hấn không có tư cách nhận được sự tha thứ của bọn họ, có thể ở trong tưởng tượng nhìn thấy bọn họ, cũng đã rất tốt! Có lẽ, đây là việc duy nhất hấn có thể làm vì Duyệt Duyệt!

Chính là trừng phạt mình! Để cho hấn biết được Duyệt Duyệt thống khổ ra sao!

"A. . . . . Ha ha. . . . . Duyệt Duyệt. . . . . Duyệt Duyệt. . . . ." thần sắc của Cố Thịnh lại trở nên kì quái, tiếng cười kia khiến Cảnh Hạo sợ hãi, Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ cũng lo lắng, theo bản năng tiến lên xem tình hình của anh.

"Chú ấy thế nào? Tại sao thành như vậy?" Ngay cả chỉ là một đứa trẻ, cậu cũng biết cha không bình thường, không chỉ là thân thể yếu đuối, hoặc là tinh thần của cha. . . . . khuôn mặt tươi cười rồi rầm ở chung một chỗ, mẹ nghĩ tới cha khóc! Cha nghĩ tới mẹ cũng khóc!

Cậu biết, cha với mẹ nhất định có rất nhiều hiểu lầm cùng tổn thương!

"Anh hai. . . . ." Cố Tâm Ngữ không rảnh bận tâm Cảnh Hạo, giờ phút này Cố Thịnh so với thường ngày càng thêm nghiêm trọng, không ngừng kêu tên Duyệt Duyệt, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không nghe được. . . . . đôi mắt trống rỗng vô hồn cũng không biết lúc nào thì đóng lại.

Cố Tâm Ngữ cả kinh, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, thần sắc hốt hoảng, theo bản năng ôm lấy Cố Thịnh, gắt gao ôm anh, không để cho anh rời đi, "Hạo Nhiên, mau! Mau gọi bác sĩ, . . . Hạo Nhiên, anh tới xem anh hai em!"

Chương 13: Đại tiểu quỷ (1)

Trong đại sảnh, Cận Hạo Nhiên, Cố Tâm Ngữ nhìn cậu bé ngồi ở trên ghế sa lon, như có điều suy nghĩ!

"Chú. . . . . Không có sao chứ?" trong mắt Cảnh Hạo mơ hồ lo lắng, tình huống vừa rồi, cậu chưa bao giờ thấy, cậu còn nhận thấy được, lúc cha té xỉu, hô hấp của cậu cơ hồ muốn dừng lại.

"Đã không sao, Cảnh Hạo không cần lo lắng." Cố Tâm Ngữ đứng dậy đi tới bên cạnh cậu ngồi xuống, giật giật khóe miệng, cô không muốn làm cho Cảnh Hạo lo lắng, nhưng thật không có chuyện gì sao? Bọn họ cũng không thể xác định, mới vừa rồi anh hai chỉ là ngất đi, nhưng ngay lập tức cô cho là mình sẽ phải mất đi anh hai rồi.

"Hai người có thể nói cho cháu biết, chú tại sao lại biến thành như vậy?" Đây là một vấn đề luẩn quẩn, Cảnh Hạo muốn biết rõ tất cả.

Cố Tâm Ngữ ngớ ngẩn, chuyện này không thể nói trong chốc lát được, "Cảnh Hạo, mẹ cháu thật sự là Tả Tình Duyệt?"

Năm năm trước, cô ấy không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại. . . . . Nhưng cậu bé trước mắt này không có khả năng nói láo.

Cảnh Hạo gật đầu một cái, một đôi mắt sáng chói, liếc mắt nhìn hướng phòng của Cố Thịnh, "Chú . . . . . Là cha cháu mà !"

Không cần hoài nghi nữa, dựa vào linh cảm giữa cha con, còn có mới vừa rồi nói chuyện với cha, cậu cũng đã đoán ra mấy phần, lúc này, giọng điệu của cậu cũng hết sức khẳng định!

"Đúng , đúng, cháu nhất định là con trai của anh hai!" Cố Tâm Ngữ đã sớm kích động, cô mơ hồ biết, nếu chị dâu chẳng những không có chết, lại sinh cho anh hai một đứa con đáng yêu thông minh như vậy, anh nhất định sẽ hồi phục!

Khi đó, cả nhà bọn họ cũng trọn vẹn rồi !

"Mẹ cháu đâu?" Cận Hạo Nhiên thoáng vội vàng, nếu nói như vậy, Duyệt Duyệt không chết, đối với hắn mà nói, không, với mọi người mà nói là tin tức quá tốt, hắn muốn biết, năm năm này, Duyệt Duyệt đã trải qua những chuyện gì!

"Mẹ hôm nay dẫn theo em gái cùng chú Kiều đi khu vui chơi." Cảnh Hạo thật thà nói, cậu vốn cũng nên đi cùng bọn họ, nhưng cậu thừa dịp mọi người đi, lấy cớ lưu lại.

"Em gái?" Cố Tâm Ngữ không nhìn được cau mày? Trong lòng không khỏi suy đoán, chẳng lẽ chị dâu đã lấy người khác? Nghe trong miệng cậu nhóc nhắc tới chú Kiều, chắc chị dâu đã gã cho người đàn ông đó rồi!

Sinh con gái? Vậy. . . . . Chị dâu cùng anh hai. . . . . Cố Tâm Ngữ mới vừa rồi còn kích động, tâm trong nháy mắt lại chìm xuống.

"Dạ." Cảnh Hạo gật đầu một cái, không có nói gì thêm, lúc này, nó chỉ muốn, làm thế nào mới có thể khiến cha không chìm đắm trong thế giới của chính mình!

Nhận thấy Cố Tâm Ngữ mất mát, Cận Hạo Nhiên cảm thấy thương tiếc, năm năm, hắn hiểu rất rõ cô gái này rồi, biết từng cái cau mày của cô là vì cái gì, mà bây giờ. . . . . Trong lòng cô lo lắng, hắn đều nhìn thấy hết.

"Có thể gặp mẹ cháu một chút được không?" Cận Hạo Nhiên tràn đầy mong đợi, không chỉ là hẳn muốn nhìn thấy Tả Tình Duyệt, càng muốn thử một chút, có thể mượn cơ hội này giúp Cố Thịnh khôi phục hay không, Cố Thịnh như vậy thật là làm cho người ta đau lòng!

"Có thể! Chỉ là. . . . ." đôi mắt Cảnh Hạo đảo qua đảo lại, tiểu quỷ tựa như đang có kế hoạch gì, "Chú phải đáp ứng một cái yêu cầu của cháu!

"Yêu cầu gì? Chú nhất định đáp ứng cháu!" Cậu bé này mặc dù là phiên bản của Cố Thịnh, nhưng mơ hồ lại lộ ra mấy phần linh khí giống như Duyệt Duyệt khi còn bé, làm cho hẳn không muốn thích cũng khó.

Chương 14: Đại tiểu quỷ (2)

"Cháu có thể thường xuyên đến thăm. . . . . Cha không?" Cảnh Hạo đột nhiên cảm thấy cách xưng hô này không tệ, cậu trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, phải quan sát cha nhiều, muốn xác định cha có phải thật không thể bỏ được mẹ hay không, càng thêm muốn biết rõ trước khi cậu được sinh ra, mẹ cùng cha xảy ra chuyện gì, làm cho bọn họ tách ra!

"Được, đương nhiên được!" Cố Tâm Ngữ kích động đáp ứng, đối với đứa cháu đột ngột này, cô cũng cảm thấy thật sự yêu thích nó, cho dù chị dâu có lẽ đã lập gia đình, nhưng có Cảnh Hạo ở bên cạnh anh hai, không chừng đối với bệnh tình của anh ấy cũng có nhiều trợ giúp!

Ở trong lòng ba người, kế hoạch đang thành hình. . . . .

.....

Cảnh Hạo về đến nhà, thấy Kiều Nam đang cùng Ninh Ninh chơi trò chơi, Tả Tình Duyệt ở trong bếp bận rộn, thấy Cảnh Hạo trở lại, liền để xuống hết, "Cảnh Hạo, con đã đi đâu?"

Ninh Ninh cũng ngừng lại, chạy đến trước mặt Cảnh Hạo, muốn khoe khoang, "Anh, Ninh Ninh hôm nay chơi thật vui vẻ!"

Cảnh Hạo chỉ liếc mắt với Ninh Ninh, nếu nói cho cô nhóc biết, hôm nay mình gặp được cha, không biết nó sẽ hâm mộ đến thế nào!

Ngẩng đầu nhìn bộ mặt lo lắng của Tả Tình Duyệt, cười cười nói, "Mẹ, con đói bụng!"

Tả Tình Duyệt vừa nghe, trong lòng ngẩn ra, có nhiều lời muốn hỏi con, lúc này cũng phải đem bụng Tiểu Quỷ lấp đầy.

"Chờ mẹ một lát." Nhẹ nhàng hôn trán con, Tả Tình Duyệt đi nhanh vào bếp.

Đợi khi Tả Tình Duyệt rời đi, Cảnh Hạo mới thở dài một hơi, "Chú Kiều, cháu muốn đi toilet, chú dẫn cháu đi được không?" Chớp động đôi mắt to, cái yêu cầu này của cậu nhóc thật ra khiến Kiều Nam rất kinh ngạc, theo như hắn biết, Cảnh Hạo vẫn thường tự mình đi, hôm nay sao lại nhờ hắn dẫn đi?

Còn chưa kịp trả lời, Ninh Ninh liền ôm chân của hắn, ngọt ngào làm nũng, "Ninh Ninh cũng muốn đi!"

"Đàn ông chúng ta đi toilet, không cho em đi theo!" Cảnh Hạo hất tay tay em, xoay người lôi kéo Kiều Nam đi, mà lúc này Kiều Nam trong nháy mắt cũng hiểu được cái gì, ngồi xổm người xuống nhẹ giọng an ủi Ninh Ninh, ở bên tai cô nhóc nhẹ giọng nói nhỏ mấy câu, một giây kế tiếp, cô bé lại cười rộ, hôn Kiều Nam một cái, lại tiếp tục chơi.

Cảnh Hạo ở một bên nhìn hai người, ánh mắt lóe lóe.

Đợi đến hai người đã đi tới toilet, đóng cửa lại, Kiều Nam nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cảnh Hạo, đôi con ngươi xanh biếc nhìn cậu nhóc, mở miệng nói trước: "Dứt khỏi Ninh Ninh rồi, có bí mật gì muốn chia sẻ với chú Kiều sao?"

Cảnh Hạo không giống Ninh Ninh hay đòi theo, nhưng so với Ninh Ninh còn khó đối phó hơn.

"Cháu gặp cha rồi." Cảnh Hạo gọn gàng dứt khoát mở miệng, quả nhiên thấy nụ cười trên mặt Kiều Nam trong nháy mắt cứng đờ, cậu cũng đoán ra, chú Kiều biết cha cậu!

"Cháu. . . . ." Ngay cả là người từng trải qua sóng gió, Kiều Nam đối mặt với ánh mắt kiên định của một đứa bé trai, lúc này cũng không khỏi ngớ ngẩn, nhìn thấy cha? Nó nhìn thấy Cố Thịnh rồi sao?

"Chú Kiều, chú có thể nói cho cháu biết, cha mẹ tại sao phải tách ra?" Đây cũng là mục đích của cậu, cậu muốn biết tất cả, nhưng lại không muốn hỏi mẹ, sợ mẹ thương tâm, cho nên, chú Kiều là đối tượng tốt để đi hỏi!

"Tại sao?" đôi mắt xanh của Kiều Nam trầm xuống.

Cảnh Hạo nhìn thẳng vào mắt Kiều Nam, nói ra từng chữ, "Cháu muốn khiến mẹ hạnh phúc!"

Kiều Nam chột giật mình, trong mắt Cảnh Hạo ánh lên vẻ kiên định làm cho hắn có chút kinh ngạc, một đứa bé trai như vậy, ngày thường có vẻ thâm trầm, muốn làm cho mẹ hạnh phúc?

Biết nó đã gặp Cố Thịnh, nhất thời hiểu ý tứ Cảnh Hạo.

"Vậy chú không thể đem hạnh phúc cho mẹ cháu sao?" đôi mắt xanh của Kiêu Nam lóe lóe, Cảnh Hạo chỉ hơi cong môi một cái, kiêu cưỡi này cực kỳ giống Cố Thịnh. "Mẹ không thương chú!" Cảnh Hạo không chút nào quanh co lòng vòng, chỉ cần mẹ hạnh phúc, bất kể ai làm cha của cậu, đối với cậu cũng không sao, cậu cũng đã từng khuyên mẹ tiếp nhận chú Kiêu, dù sao chú Kiêu đối với mẹ là chân tình, cậu nhìn thấy hết, chỉ là, chú Kiêu không thể mang hạnh phúc đến cho mẹ.

Kiều Nam giật mình, đây là một sự thực tàn khốc, hơn nữa, từ miệng cậu bé này nói ra, giống như càng thêm sắc bén, làm cho lòng hắn đột nhiên tê cứng lại!

Duyệt Duyệt không thương hắn, hắn đã sớm đón nhận sự thật này, cho nên, mới có kế hoạch để cho cô trở lại thành phố A, hắn không thể mang lại hạnh phúc cho Duyệt Duyệt, một đứa bé bốn tuổi như Cảnh Hạo cũng thấy được, hắn sao lại không hiểu đây?

"Cháu muốn làm như thế nào để cho mẹ hạnh phúc?" Kiêu Nam nhíu mày, nhìn ánh mắt Cảnh Hạo có chút tìm kiếm cùng mong đợi, Duyệt Duyệt thật may mắn khi có một đứa con trai như thế này

"Cháu cảm thấy giữa cha và mẹ nhất định có hiểu lầm, nếu như hóa giải được hiểu lầm, mẹ cũng sẽ không thương tâm như vậy!" trong đầu Cảnh Hạo hiện ra hình ảnh mẹ đêm khuya len lén rơi lệ, lại lóe lên hình ảnh cha chìm vào trong thế giới riêng của mình, thật giống như đang suy tư điều gì, nếu nói rõ mọi việc, mẹ cũng sẽ không thương tâm nữa, cha cũng có thể tốt lên!

Cậu biết, cô cùng chú Cận cũng muốn thông qua nó, khiến cha tốt lên, nhưng thật có thể làm cho cha khá hơn không phải là cậu, mà là mẹ!

Cậu mãi không quên được cha không ngừng kêu tên mẹ, trong mắt lóe ra ánh sáng cùng đau đớn.

Trong lòng Kiêu Nam cảm thấy khổ sở, hiểu lầm?

Biết Duyệt Duyệt không có chuyện gì bốn năm nay, hắn không phải là không có lòng riêng, hắn cho là mình canh giữ ở bên người Duyệt Duyệt, sớm muộn có thể dùng tư cách người yêu ở bên cô, cho nên, hắn vẫn không để cập tới tình trạng của Cố Thịnh, mặc dù hắn biết, người chủ trì ở tập đoàn Cố thị sớm đổi thành Cố Tâm Ngữ, rất ít thấy bóng dáng của Cố Thịnh, anh ta giống như đã mai danh ẩn tích, hắn phái người tra ra tin tức, Cố Thịnh bởi vì không chịu nổi cái chết của vợ yêu, trở nên ngây ngô dại dột.

Nhưng cho dù hấn không đề cập tới, Duyệt Duyệt vẫn không quên được Cố Thịnh!

Nếu Duyệt Duyệt nhìn thấy bộ dáng của Cố Thịnh bây giờ, với bản chất thiện lương, cô sẽ dễ dàng tha thứ cho anh ta! Dù sao, trong lòng của cô thủy chung vẫn yêu anh ta!

"Chú Kiều, chú có thể giúp cháu không?" Cảnh Hạo chớp động linh động cặp mắt, mang theo vài phần mong đợi cùng khẩn cầu.

"chú giúp cháu, chú có lợi gì?" Kiều Nam hơi cong môi một cái, ánh mắt nhìn Cảnh Hạo, thật giống như cố ý muốn xem nó nói như thế nào.

"Chú sẽ vĩnh viễn không mất đi một người bạn như mẹ, cũng sẽ có hai đứa trẻ yêu chú nhất!" Cảnh Hạo nở nụ cười, trong giọng nói mang theo tự tin, thật giống như liệu đến việc Kiều Nam sẽ không cự tuyệt.

Quả nhiên, trong mắt Kiều Nam thoáng qua tán thưởng, không hổ là con trai Cố Thịnh, tư thái đàm phán này, rất có khí thế của anh ta.

Máu mủ thân tình, hấn làm sao có thể ngăn cản!

Vươn tay với Cảnh Hạo, khước miệng nở nụ cười, "Được, do câu nói ‘ hai đứa nhỏ yêu thương chú ’ này, chú cũng nên giúp cháu!"

Chương 16: Cố Thịnh điên cuồng

Một bàn tay to, một bàn tay nhỏ, hai tay ngoắc vào nhau, ánh mắt hai người ăn ý nhìn nhau.

Đêm nay, trên bàn ăn, Tả Tình Duyệt luôn cảm thấy là lạ, hai người đàn ông một lớn một nhỏ này thật giống như đang tiến hành trao đổi ánh mắt, Ninh Ninh cũng không nhịn được ghen, kêu ca anh trai đoạt chú Kiều của cô!

Trong biệt thự Cố gia.

Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ tựa sát vào nhau. Em cảm thấy làm như vậy được không?" thanh âm Cận Hạo Nhiên trầm thấp tràn đầy từ tính, hai người mới vừa trải qua một phen mây mưa, lúc này hô hấp cũng còn chưa bình tĩnh lại.

"Nhất định được!" Cố Tâm Ngữ từ trong ngực của hấn ngẩng đầu lên, cho dù không được, cũng muốn thử một lần, nghĩ đến cái gì, Cố Tâm Ngữ không nhịn được cắn cắn môi, "Hạo Nhiên, nếu chị dâu không có chết, anh. . . . . Anh. . . . ."

Cố Tâm Ngữ muốn hỏi lại thôi, ngập ngừng.

Trong mắt Cận Hạo Nhiên đầy thương yêu, hẳn hiểu rất rõ cô, cho dù là nắm trong tay cả tập đoàn Cố thị, ở trước mặt của hắn, cô vĩnh viễn là cô gái nhỏ lệ thuộc vào hắn, cô đang lo lắng cái gì, sao hắn lại không biết?

Thân mật ở trên mặt của cô ấn lên một nụ hôn, "Anh xác thực có yêu Duyệt Duyệt, nhưng hiện tại anh yêu em, trước kia, Duyệt Duyệt là động lực để anh phấn đấu, anh đã biết cô ấy từ lúc còn nhỏ, cô ấy cứu anh lên từ biển, hai đứa nhỏ bọn anh trải qua những ngày tháng vô tư, nhật vô ốc, chơi với cá heo, cùng cô chơi đàn . . . . . Kia thật sự là những kỉ ức rất đẹp, sau đó người nhà của anh tìm được anh, dẫn anh đi, từ sau đó, anh chỉ có một mong ước, chính là sớm trở về gặp Duyệt Duyệt, nhưng lúc anh gặp lại cô ấy, cô ấy lại yêu anh hai em, cô ấy sẽ mãi là kỉ niệm đẹp, vĩnh viễn ở trong đáy lòng của anh, anh. . . . ."

"Đừng nói nữa!" Cố Tâm Ngữ theo bản năng hôn môi Cận Hạo Nhiên, cô hiểu, là mình không phóng khoáng rồi, Hạo Nhiên yêu mình, điều này, cô còn cần hoài nghi sao?

Nhiệt tình lần nữa nổ tung, trong phòng, hai người yêu nhau trao đổi nhiệt độ, tình yêu vô hạn. . . . .

. . . . .

Phòng khách nơi Tả Tình Duyệt đã từng ở qua, Cố Thịnh ngồi trên xe lăn, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt vẫn vô hồn.

Ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào bắt đầu, một đứa bé trai ngồi trước cây đàn, mười ngón tay lướt trên phím đàn, giai điệu quen thuộc xuyên qua cửa sổ truyền tới, khiến đôi mắt vô hồn của Cố Thịnh có chút động đậy

Đây là bài hát Duyệt Duyệt thích, cô từng ở trong phòng dương cầm, chơi đàn thật lâu.

Ánh mắt tìm nơi phát ra âm thanh, thần sắc Cố Thịnh mang theo vài phần kích động, Duyệt Duyệt lại 'xuất hiện' rồi sao?

Vội vàng chuyển động xe lăn, nhưng động tác của hắn làm thế nào cũng không linh hoạt, nhấn cái nút trên xe lăn, Cố Tâm Ngữ đã sớm chờ ở ngoài cửa, đẩy cửa vào, nhìn phản ứng của Cố Thịnh, biết tiếng đàn đã tác động đến anh.

"Anh hai. . . . . Anh nói cho em biết, anh gặp cái gì?" Cố Tâm Ngữ cầm chặt tay của hắn, nhìn thẳng hai mắt của hắn, giống như đang cho hắn kích lệ.

Cố Thịnh ánh mắt lóe lóe, vẫn như mọi khi nói ra cái tên bất biến, "Duyệt Duyệt. . . . . Duyệt Duyệt. . . . ."

Trong lòng Cố Tâm Ngữ có chút mất mát, đứng dậy đẩy xe lăn đi ra ngoài, cho đến gian phòng phía sau mới dừng lại .

Cố Thịnh nhìn cậu bé đang đánh đàn, đó không phải là Duyệt Duyệt. . . . . Là cậu!

Hướng cậu bé vươn tay, muốn bắt được cậu bé, hần lại xuất hiện ảo giác rồi sao? Tại sao, gần đây trong ảo giác của hần chỉ có con của bọn họ, Duyệt Duyệt cũng không có xuất hiện!

Hần nghĩ đến con, nhưng càng thêm nhớ Duyệt Duyệt!

Hần muốn nhìn thấy cô, cho dù là ở trong ảo giác cũng tốt!

Cố Tâm Ngữ thận trọng chú ý thần sắc của hần, đôi mắt vô hồn đang tràn đầy mong đợi cùng tưởng niệm, làm cho cô cũng động lòng.

Gảy xong một khúc, Cảnh Hạo từ trên ghế xuống, đi tới trước mặt của Cố Thịnh, nở nụ cười ngây thơ, "Cha!"

Cố Thịnh trong lòng đột nhiên ngẩn ra, cha?

Con hần đang gọi hần a! chân thật như vậy, thân thiết, gọi hần ‘ cha ’!

Chỉ có trong lòng hần biết, mình không xứng làm cha, nhưng vẫn mong đợi, hôm nay, hần thật nghe được con của hần nhẹ nhàng gọi ‘ cha ’, trong lòng kích động, đưa tay khẽ vuốt ve gò má của Cảnh Hạo.

"Ngoan . . . . . Ngoan. . . . . Con. . . . ." Cố Thịnh có chút nhe răng, kéo cậu vào trong ngực mình, "Con trai của cha. . . . . Cha. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi!"

Cảnh Hạo cùng Cố Tâm Ngữ cũng biết, Cố Thịnh vẫn cho là mình ở trong ảo giác, trong lòng đầy thương tiếc, xen lẫn khổ sở, Cảnh Hạo mặc cho cha ôm mình, thông qua chú Kiều, cậu đã ít nhiều biết năm năm trước xảy ra chuyện gì.

Mẹ gặp rất nhiều khổ sở, nhưng cậu cũng biết, cha cũng yêu mẹ đấy!

Cậu không trách cha đã từng phạm lỗi, chỉ cầu cha có thể mau tốt hơn, mang hạnh phúc đến cho mẹ!

Thời gian không biết đã trải qua bao lâu, hai cha con vẫn duy trì cái tư thế này, Cố Thịnh ở đáy lòng sám hối, "Con. . . . . ở cùng mẹ à?" Cô ấy có khỏe không?

"Dạ." Cảnh Hạo gật đầu, không chỉ là mẹ, còn có một em gái ngu ngốc đáng yêu .

"Con.....Con có thể..... Bảo mẹ tới gặp cha không? Trong khoảng thời gian này.....Cha không thấy được mẹ.....cha.....Rất nhớ mẹ con!" giọng của Cố Thịnh đầy mong đợi, thật chặt nắm tay Cảnh Hạo, giống như sợ cậu sẽ cự tuyệt.

Cảnh Hạo ngăn ra, biết vừa rồi hai người bọn họ cũng hiểu lầm lời của đối phương, cha còn tưởng rằng đây là ảo giác sao?

Trong lòng thương tiếc ngày càng nhiều, chắc phải có bao nhiêu tưởng niệm, bao nhiêu đã kích, mới có thể làm cho một người tình nguyện chìm đắm trong ảo giác do mình tạo ra, đem lấy chính mình phong bế?

"Cha, cha sờ sờ con!" Cảnh Hạo lôi kéo tay của anh gần sát gương mặt của mình, đôi mắt long lanh chớp động, "Con là chân thật tồn tại, đây không phải là ảo giác của cha, cha xem, có đúng hay không? Con là người thật!"

Lông mày Cố Thịnh nhíu lại, chân thật? Tại sao có thể là thật?

Cậu vẫn không muốn mình gặp lại mẹ cậu sao?

Cái ý nghĩ này làm cho hấn cảnh giác lên, nắm tay của hấn càng dùng sức, "Thật xin lỗi, cha biết con hận cha, nhưng chớ ngăn cản cha gặp mẹ con, cầu xin con.... Cầu xin....."

Cảnh Hạo bị đau, nhưng cũng hết sức nhẫn nại, không có hiệu quả sao?

"Cha, cha tỉnh, con là chân thật!" Cảnh Hạo vẫn như cũ không buông tha kêu lên, nhưng Cố Thịnh lại càng phát điên, trong miệng không ngừng kêu tên Duyệt Duyệt, không ngừng cầu khẩn.

"Đủ rồi!" Cố Tâm Ngữ cũng chịu không nổi nữa, anh hai như vậy càng thêm khiến lòng cô chua xót, theo bản năng tiến lên kéo Cảnh Hạo ra, lay lay Cố Thịnh, nước mắt chảy xuống, "Đủ rồi! Chớ ép anh ấy..... Đủ rồi..... Không sao, anh hai, chị dâu sẽ đến gặp anh, sẽ đến!"

Cảnh Hạo nhìn tất cả, trong lòng thật buồn, cha bài xích ngoại giới kích thích, rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến cha tỉnh táo lại đây?

Chương 17: Mẹ bằng lòng gặp mặt

Cố Tâm Ngữ trấn an khiến Cố Thịnh dần dần thở bình thường lại, nhưng anh tựa hồ lại đem mình phong bế, trên xe lăn, Cố Thịnh không nhúc nhích ngồi đó, ánh mắt đờ đẫn nhìn đàn Piano, bên cạnh, Cố Tâm Ngữ không ngừng được nghẹn ngào, Cảnh Hạo cũng lâm vào trầm mặc.

"Cảnh Hạo, để cho mẹ cháu tới gặp cha đi! Nói không chừng cha cháu gặp lại mẹ cháu, sẽ tốt lắm!" Cố Tâm Ngữ ngồi xổm người xuống, nhìn Cảnh Hạo, trong mắt mang theo van xin, cô không muốn thấy dáng vẻ điên cuồng của anh hai nữa, có lẽ chỉ có chị dâu mới có thể đi vào trong lòng của anh ấy. Lòng mảy Cảnh Hạo nhú chặt, theo bản năng cự tuyệt, "Không được, cha không tỉnh táo, cháu sẽ không để cho cha gặp mẹ!"

Cậu biết, mẹ nhìn thấy cha cái bộ dáng này, nhất định sẽ rất thương tâm, cậu chỉ muốn nhìn thấy mẹ hạnh phúc, tất cả thống khổ cùng thương tâm, cậu muốn thay mẹ ngăn trở!

Cái ý niệm này tựa hồ là bẩm sinh, nghe chú Kiều nói mẹ như thế nào che chở cho mình, cậu càng thêm kiên định!

Hiện tại đến phiên cậu che chở cho mẹ!

Cố Tâm Ngữ cảm thấy mất mát, trước mắt, mặc dù chỉ là đứa bé, nhưng cách cậu nói chuyện, so với người lớn còn thành thực kiên định hơn.

Chỉ là. . . . . Nhìn Cố Thịnh, trong mắt Cố Tâm Ngữ thương tiếc càng nhiều hơn, "Cháu cũng thấy đấy, bây giờ nên làm gì? Cảnh Hạo, đó là cha cháu, cháu không muốn thấy mẹ thương tâm, không lẽ lại muốn thấy cha mình với bộ dáng này sao?"

Không! Cảnh Hạo ở trong lòng tự nói, cậu không muốn, chỉ là giữa cha và mẹ, cậu vĩnh viễn lựa chọn đem mẹ bảo hộ ở phía sau!

Nghĩ đến cái gì, Cảnh Hạo ánh mắt lóe lên, từng bước từng bước hướng đến gần Cố Thịnh, đi tới cách hắn một bước ngắn, đứng lại, cứ như vậy thẳng tắp nhìn hắn, ánh mắt sáng lóng lánh làm cho người ta kinh ngạc.

Cố Tâm Ngữ nhìn động tác của Cảnh Hạo, trong lòng đột nhiên ngăn ra, cậu muốn làm gì? Theo bản năng muốn tiến lên kéo cậu ra, nhưng lại bị một người đàn ông đột nhiên xuất hiện sau lưng ngăn cản.

"Hạo Nhiên?" Cố Tâm Ngữ nhìn Cận Hạo Nhiên, trong mắt có chút nghi ngờ.

"Tiểu Ngữ, tin tưởng Cảnh Hạo, nó là một đứa trẻ thông minh." Cận Hạo Nhiên kiên định hướng cô gạt đầu một cái, hẳn biết, Cố Tâm Ngữ là quá quan tâm Cố Thịnh, tình nghĩa của hai anh em nhà này, người ngoài không cách nào hiểu!

Cố Tâm Ngữ khẽ cau mày, hít thật sâu một cái, Cảnh Hạo đúng là thông minh, nhưng mà. . . . . Trong lòng đầy lo âu, năm năm, anh hai đều là cái bộ dáng này, không có chút nào chuyển biến tốt, mình nên đem quan tâm của mình áp chế một chút, Cảnh Hạo thật có thể!

Hướng Cận Hạo Nhiên khẽ mỉm cười, Cố Tâm Ngữ đảo mắt nhìn về hai cha con đứng cách đó không xa, dưới ánh mặt trời, hai người một lớn một nhỏ, bề ngoài tương tự, vốn nên là một bức tranh thật đẹp, ... Thực tế làm cho người ta thấy thương tiếc.

Cận Hạo Nhiên cũng không khỏi thở dài, hiện tại, hẳn hy vọng duy nhất chính là cả nhà đoàn tụ, mà hẳn. . . . . Hẳn cũng rất muốn tận mắt nhìn thấy Duyệt Duyệt!

Bọn họ là bạn tốt, cả đời sẽ là bạn tốt !

Cảnh Hạo nhìn chăm chăm vào Cố Thịnh, khóe miệng nở nụ cười, dưới ánh mặt trời, giống như một Thiên Sứ nhỏ.

"Cha. . . . ." thanh âm non nớt của Cảnh Hạo chậm rãi vang lên, thấy tầm mắt Cố Thịnh dừng lại trên người mình, tiếp tục cậui, "Mẹ nói cho con biết, mẹ sẽ đến gặp cha, chỉ là. . . . ."

"Chỉ là cái gì?" Cố Thịnh kích động cảm hai vai Cảnh Hạo, trong mắt tràn đầy mong đợi. . . . .

Chương 18: Tâm còn rung động

Cảnh Hạo chịu đựng bả vai bị đau, trên mặt vẫn cười như cũ, "Chỉ là, cha phải ngoan ngoan uống thuốc, ngoan ngoãn ăn cơm, mẹ nói, mẹ không thích dáng vẻ gầy yếu hiện tại của cha, mẹ nói rất không cao hứng, cho nên mới thật lâu không đến gặp cha."

"Được, uống thuốc. . . . . Ăn cơm. . . . . Duyệt Duyệt. . . . . Con nói cho mẹ con biết, cha không muốn cô ấy mất hứng!" Cố Thịnh kích động nỉ non, thật giống như nghe được tin tức tốt, vừa nghe đến Tả Tình Duyệt mất hứng, trong đầu của hẳn liền hiện ra bộ dáng cô len lén rơi lệ, đau đớn khó nhin.

"Còn có. . . . . Cha, mẹ nói không thích cha ngồi xe lăn." Cảnh Hạo thấy Cố Thịnh rốt cuộc có một ít khởi sắc, tiếp tục nói, quả nhiên thấy sắc mặt Cố Thịnh ngó ngẩn.

"Hào, không ngồi xe lăn. . . . . Không ngồi xe lăn. . . . ." Nói xong, dùng đôi tay chống đỡ đứng dậy, nhưng do quá lâu không có hoạt động hai chân tựa hồ rất không chịu khống chế, vừa mới đứng vững, cả người liền mềm nhũn, Cận Hạo Nhiên tay mắt lanh lẹ chạy tới, nâng hần dậy, thật vất vả mới đứng lên.

"Anh hai. . . . ." Cố Tâm Ngữ nhìn thấy Cố Thịnh, trong mắt cũng lộ ra mừng rỡ, kích động tiến lên, cô biết, chỉ có chị dâu mới là động lực của anh hai!

Hướng Cảnh Hạo tỏ vẻ tán dương, cô đúng là xem thường đứa cháu nhỏ này rồi !

"Ăn cơm. . . . ." ánh mắt Cố Thịnh lóe lên, đảo mắt nhìn về phía Cố Tâm Ngữ, "Tiểu Ngữ. . . . . Ăn cơm!" Hần muốn ăn cơm, phải nuôi tốt thân thể, thân thể tốt lên, Duyệt Duyệt sẽ tới gặp hần!

Trong mắt đầy kiên định, Cố Thịnh dưới sự nâng đỡ của Cận Hạo Nhiên, bước lên phía trước một bước, nhưng nghĩ tới cái gì, Cố Thịnh đột nhiên dừng lại, đưa tay kéo tay Cảnh Hạo, cảm nhận được nhiệt độ, Cố Thịnh trong khoảng thời gian ngắn, có chút không rõ đây rốt cuộc là thực tế hay ảo giác!

Bất kể là thực tế hay ảo giác, hần chỉ muốn gặp được Duyệt Duyệt là tốt rồi!

Không có Duyệt Duyệt, hần mỗi ngày trôi qua hết sức khó khăn!

"Tốt. . . . . Tốt." Cố Tâm Ngữ vui vẻ, nhanh chóng chạy vào trong nhà, anh hai muốn ăn cơm, cô muốn đích thân xuống bếp!

Trong quán cà phê.

Tả Tình Duyệt khuấy đều cà phê trước mặt, thỉnh thoảng lau vụn bánh ngọt trên miệng cho con gái đang ngồi ở trên đùi Kiều Nam phía đối diện, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, thật là ấm áp.

Cô đã từng ảo tưởng, mọi người trong nhà, vào buổi chiều, cùng ngồi uống trà, nhưng ảo tưởng cuối cùng vẫn là ảo tưởng.

Kiều Nam sẵn sàng cho Ninh Ninh ăn bánh ngọt, nhìn Tả Tình Duyệt đang mỉm cười, nụ cười của cô vẫn không che đậy được khổ sở ở trong lòng!

"Duyệt Duyệt. . . . . Lần này trở về, có nghĩ tới đi gặp Cố Thịnh một chút không?" đôi mắt xanh của Kiều Nam lóe lên, bốn năm này, lần đầu tiên nghiêm túc trước mặt Tả Tình Duyệt

nhắc tới cái tên này!

Tả Tình Duyệt đang quấy cà phê đột nhiên ngẩn ra, trong ánh mắt khó nén sự hốt hoảng, Cố Thịnh là chủ đề bọn họ rất ăn ý không nhắc tới, hôm nay anh làm sao lại đột nhiên đề cập?

"Có cái gì để mà gặp?" Tả Tình Duyệt cố gắng để mình bình tĩnh, cô đã tận lực để cho mình không nhớ đến anh, cố gắng cho lòng mình không vì cái tên này dao động, nhưng mới vừa rồi, cô phát hiện, tất cả cố gắng tựa hồ không có tác dụng gì!

Tâm, vẫn còn rung động rồi !

"Em nên đi gặp anh ta, không chừng mấy năm nay, anh ta vẫn chưa quên em!" trong nội tâm Kiều Nam thật là khổ sở, hắn bây giờ là tự tay đem người phụ nữ yêu mến đẩy tới bên cạnh người khác!

Không có quên? Thật không?

Chương 19: Không muốn chạm vào quá khứ

"Nhiều chuyện đã qua, có vài chuyện, em không muốn đụng vào!" Tả Tình Duyệt nhìn xuống, mất tự nhiên uống cà phê, những năm này cô vẫn tránh né tin tức của thành phố A, chính vì không muốn biết bộ dạng anh và người phụ nữ khác đứng chung một chỗ hạnh phúc như thế nào, hoặc là Tôn Tuệ San, hoặc chị của cô!

Cố Thịnh để lại trong lòng cô vết thương quá nặng, nặng đến nỗi cô vô lực gánh chịu, nếu không có hai đứa bé, cô không biết mình làm cách nào có thể vượt qua mấy năm này.

Nhìn Ninh Ninh ăn điểm tâm, trên mặt nổi lên nụ cười dịu dàng, làm cho cô giờ phút này càng thêm xinh đẹp, xinh đẹp đến khiến Kiều Nam muốn hôn mê, trên thực tế, không dứt bỏ được cô trừ Cố Thịnh, còn có mình, nhưng mình cuối cùng vẫn không đi vào trong lòng cô!

"Em thật không muốn nhớ tới sao? Vậy tại sao lại nghĩ đến anh ta? Tại sao có người có lúc len lén khóc thút thít?" Kiều Nam nhìn thẳng vào hai mắt của cô, chống lại đôi mắt hơi có vẻ ngạc nhiên của cô.

"Anh. . . . . Làm sao anh biết?" Tả Tình Duyệt tránh ánh mắt của anh, lúc cô nghĩ đến Cố Thịnh, đợi đến hai đứa bé đều ngủ, mới thả mặc cho mình nhớ lại quá khứ, liếm láp vết thương, tại sao. . . . . Đột nhiên, cô tựa hồ nghĩ đến cái gì, mắt bỗng sáng lên.

"Đúng, là Cảnh Hạo, con của em rất hiểu chuyện, cũng rất yêu người mẹ như em!" Kiều Nam nhớ tới tiểu quỷ Cảnh Hạo cùng hắn đàm phán thương nghị, không khỏi buồn cười, nếu hắn có một đứa con trai như vậy, hắn nằm mơ cũng sẽ bật cười, chỉ là, đứa bé đáng yêu như vậy cũng là con người khác!

Quả nhiên là Cảnh Hạo, "Cậu bé cũng đồng ý em đi gặp anh ta?"

Kể từ khi đến thành phố A, cô phát hiện Cảnh Hạo có cái gì lạ lạ, mấy lần hỏi con, nó đều tránh, tên nhóc kia, có lúc ngay cả cô cũng không ứng phó được, chính là phiên bản sờ sờ của Cố Thịnh! Bất kể là diện mạo hay tính tình, ngay cả một cái ánh mắt cũng không khác lắm.

Năm năm này, cô dù muốn quên Cố Thịnh, Cảnh Hạo lại càng ngày càng giống anh, lại nhắc cô nhớ đến!

Không quên được, cuối cùng vẫn không quên được!

"Đúng, nó hi vọng em hạnh phúc, còn nói, anh không mang lại hạnh phúc cho em, cho nên, cậu đi tìm cha cậu mang hạnh phúc đến cho em!" Kiều Nam nhú mày, đôi mắt xanh thoáng qua ý bất đắc dĩ, xen lẫn mấy phần hài hước.

Tả Tình Duyệt cảm thấy khổ sở, nhưng nụ cười cũng cực kỳ kiên định, "Nếu anh ta có thể cho em hạnh phúc, năm năm trước em sẽ không bỏ đi! Có ít chuyện, trải qua một lần là đủ rồi, cho dù em còn không quên anh ta, cũng không nói lên được điều gì, em hiện tại có Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo, rất hạnh phúc!"

"Em. . . . ." Kiều Nam cau mày, dịu dàng như Tả Tình Duyệt, có đôi khi cũng rất cố chấp, nói thí dụ cô không cách nào tiếp nhận mình, nói thí dụ như hiện tại. . . . .

"Mẹ, con có cha sao?" Ninh Ninh đột nhiên từ trong đồng bánh ngọt ngẩng đầu lên, nháy mắt, mang theo vài phần mong đợi, cô vẫn rất muốn hỏi cái vấn đề này, nhưng mỗi lần muốn hỏi, cũng bị anh ngăn cản, anh nói, không thể hỏi mẹ về cha, nếu không mẹ sẽ rất thương tâm, nhưng cô cũng rất muốn biết, có phải cô cũng có cha giống những bạn nhỏ khác, còn muốn biết, tại sao mẹ nhắc tới cha sẽ rất thương tâm.

Tả Tình Duyệt nhất thời cứng đờ.

Có, bé đương nhiên có cha, nhưng nếu con nói với cô nó muốn cha, làm sao bây giờ?

Nhìn ánh mắt mong đợi của Ninh Ninh, cô không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào.

Chương 20: Mẹ con nói chuyện với nhau

"Mẹ, Ninh Ninh rất cuộc có cha hay không?" Ninh Ninh trong mắt mong đợi càng nhiều, bánh ngọt trong tay cũng vứt qua một bên, giống như nếu Tả Tình Duyệt nói ra một chữ không, cô sẽ cực kỳ thất vọng.

Kiểu Nam nhìn Tả Tình Duyệt đang bị làm khó, trong lòng đầy khổ sở, những năm này cũng may chỉ có Cảnh Hạo hiểu chuyện, nếu không, chỉ cái vấn đề này thôi, sẽ bị hai tên nhóc này đùa giỡn chết mất!

"Ninh Ninh, mau ăn, ăn xong rồi chú Kiểu dẫn đi khu vui chơi." Kiểu Nam đem một khối bánh ngọt đưa tới Ninh Ninh, dò đi sự chú ý của cô bé, cố gắng vì Tả Tình Duyệt giải vây, nhưng lần này, Ninh Ninh cũng rất dứt khoát, muốn từ mẹ nghe được đáp án!

"Con muốn cha sao?" Tả Tình Duyệt cảm kích nhìn kiểu Nam một cái, cô biết, chuyện này đúng là trốn không thoát, hai đứa nhỏ cho dù hiện tại không hỏi, trưởng thành cũng sẽ muốn biết rõ cha mình là ai!

Bọn chúng cũng có quyền được biết, không phải sao?

"Dạ, Ninh Ninh muốn cha." Trong lòng Tả Tình Duyệt đột nhiên đau xót, nghĩ đến Ninh Ninh ngộ nhỡ muốn rời khỏi mình, cô sẽ không bỏ được, nhưng đây là nguyện vọng của Ninh Ninh, cô dù là mẹ, cũng không thể tước đoạt tình thương từ người cha của cô bé.

Chỉ là, Cố Thịnh cũng sẽ yêu đứa con gái này sao?

Nhớ tới năm năm trước anh kiên quyết không cho phép mình sinh con của anh, thậm chí muốn gạt mình, len lén làm cho mình sảy thai, một Cố Thịnh như vậy bây giờ còn để ý đến con sao?

Nếu anh biết mình sinh cho anh một trai một gái, sẽ hận mình, trách cứ mình tự làm chủ sao? Khinh bỉ hai đứa bé của cô, hay là sẽ đem bọn chúng cướp đi?

Tất cả, đều không xác định, nhưng dù là kết quả nào cũng đủ để cho lòng cô lại một lần nữa trải qua thống khổ.

Cô nên làm cái gì?

Nước mắt không tự chủ rơi xuống, ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

"Mẹ, mẹ đừng khóc, Ninh Ninh không cần cha nữa, không cần!" Vốn nghiêm túc chờ đợi đáp án, Ninh Ninh nhìn Tả Tình Duyệt rơi lệ, vội vàng kêu lên, cô tình nguyện không cần cha, cũng không muốn nhìn thấy mẹ khóc!

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, theo bản năng sờ sờ gương mặt, quả nhiên có nước mắt, vội vàng lấy khăn giấy lau khô, âm thầm tự trách, cô tại sao có thể ở trước mặt con luống cuống như thế?

"Mẹ. . . ." Ninh Ninh từ trên đùi Kiều Nam đi xuống, tới bên người Tả Tình Duyệt, ôm cánh tay của cô, "Ninh Ninh chỉ cần mẹ. . . . Ninh Ninh sẽ ngoan ngoãn nghe lời của mẹ!"

Trong lòng vui buồn lẫn lộn, nhất thời cô không biết nên thấy vui vì con gái hiểu chuyện cùng săn sóc, hay nên thương tiếc, bốn năm nay, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, bờ vai của cô có đủ lực chống đỡ hai đứa bé, nhưng là. . . .

Giờ phút này, cô lại không thể không vì hai đứa con suy nghĩ một chút.

Hoặc là có thể dẫn theo Ninh Ninh từ xa xa nhìn một chút!

Về phần Cảnh Hạo, cô nên cùng con nói chuyện một chút.

Đêm khuya.

Tả Tình Duyệt tắm cho Ninh Ninh xong, dỗ cô ngủ, phát hiện Cảnh Hạo vẫn ngồi ở trên ghế salon, nhìn nơi nào đó, giống như đang suy tư cái gì.

Tả Tình Duyệt đi tới bên cạnh con, ôm con ngồi trên đùi, Cảnh Hạo bình thường rất bài xích cô cung chiều cậu, nhưng hôm nay, lại ngoan ngoãn dựa vào trong ngực cô.

"Mẹ, mẹ có chuyện muốn hỏi con có đúng không?" Cảnh Hạo trời sinh tương đối nhạy cảm, từ lúc chú Kiều cùng mẹ và Ninh Ninh trở về, cậu cũng đã mơ hồ nhận thấy mẹ có tâm sự, nhìn sắc mặt của chú Kiều, cậu mơ hồ suy đoán một chút.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, mình biểu hiện quá rõ ràng sao? Hay đứa con này quá để ý mình?

"Nhìn thấy cha rồi hả ? Cha. . . ." Tả Tình Duyệt muốn hỏi, anh có khỏe không? Tuy nhiên không cách nào hỏi ra được.

Ngược lại Cảnh Hạo giống như biết cô muốn hỏi điều gì, chậm rãi mở miệng, "Mẹ, cha. . . . Rất tốt."

Cảnh Hạo ánh mắt chớp chớp, cậu còn chưa muốn cho mẹ thấy bộ dáng cha bây giờ, ngay cả cậu cũng cảm thấy rất đáng thương, hướng chỉ là mẹ!

"Vậy sao? Vậy. . . . Cha. . . . có thích con không?" Tả Tình Duyệt khẩn trương, Cố Thịnh lần

đầu tiên thấy Cảnh Hạo sẽ có phản ứng gì? Hay là. . . . Anh căn bản đã quên cô? Cũng không để ý đứa bé này?

"Thích."

"Vây. . . . Con thích cha sao?" Tả Tình Duyệt không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào, mâu thuẫn sao? Xác thực mâu thuẫn! Ít nhất trong lòng của cô có chờ đợi, lại có thở phào.

"Con thích mẹ hơn!" bàn tay nhỏ bé của Cảnh Hạo ôm chặt cổ của Tả Tình Duyệt, hôn một cái trên mặt cô, một chút ấm áp tràn ra trong lòng.

Nhìn cậu nhóc phiên bản của Cố Thịnh, đây là con trai của cô nha!

"Mẹ cũng yêu con!" Dem Cảnh Hạo ôm càng chặt hơn, Tả Tình Duyệt cảm thấy kiêu ngạo, ngày xưa mình kiên trì thật là đáng giá!

Cảnh Hạo tựa vào trước ngực của cô, ngược đầu, xem xét kỹ lưỡng thần sắc của cô, "Mẹ còn yêu cha không?"

Quả nhiên, cậu vừa dứt, nụ cười trên mặt Tả Tình Duyệt cứng đờ, không biết vì sao, Tả Tình Duyệt lúc này ở trước mặt Cảnh Hạo, không thể nói nổi chữ ' không ', cô cảm thấy Cảnh Hạo giống như nhìn thấu nội tâm của cô .

Không thương, đó rõ ràng là gạt người!

"Cảnh Hạo, có lúc chỉ yêu thôi không đủ, cho dù mẹ yêu cha, cũng đã không trở về được lúc ban đầu rồi !" Tả Tình Duyệt càng khổ sở, cô cùng Cố Thịnh lúc ban đầu là cái gì?

Nói dối, lừa gạt, là Cố Thịnh cố ý bày ra, mang theo ý nghĩ trả thù, bọn họ bắt đầu vốn không tốt đẹp, mà những gì tốt đẹp lưu lại trong đầu cô, đều là Cố Thịnh lừa gạt cô, còn có chính cô cũng tự lừa gạt mình.

"Vây nếu như cha còn yêu mẹ, mẹ sẽ gả cho cha lần nữa sao?" Cảnh Hạo nhận thấy được trong mắt mẹ có một ít đau thương, lên tiếng kéo tinh thần cô lại, cha đối với mẹ, yêu rất sâu đậm, nếu không, khi nghe tin mẹ bị tai nạn, liền đem bản thân vây trong ảo tưởng của chính mình!

Cố Thịnh còn yêu cô?

Làm sao có thể!

Anh chưa bao giờ yêu cô, như thế nào tồn tại cái chữ ‘ còn ’ này?

"Cảnh Hạo, mẹ thực xin lỗi con, để cho con nhiều năm không có cha như vậy, mẹ sẽ cố gắng bồi thường cho con cùng Ninh Ninh, nhưng hiện tại. . . . Chúng ta đi ngủ!" Tả Tình Duyệt không muốn tiếp tục cái chủ đề nặng nề này, nếu Cảnh Hạo đã gặp mặt Cố Thịnh, cô hiện tại có lẽ chỉ có thể đợi.

Chờ hành động của Cố Thịnh, nếu anh đối với hai đứa nhỏ chẳng thêm ngó tới, cô sẽ yêu thương chúng nhiều hơn để đền bù cho chúng!

Nếu . . . . Cố Thịnh muốn cướp về hai đứa nhỏ này, như vậy. . . . Hít thật sâu một cái, hai đứa bé là sinh mạng của cô, cô sẽ không buông tay!

Cảnh Hạo nhìn ý đồ trốn tránh của Tả Tình Duyệt, trong lòng không khỏi thở dài, cậu biết, chuyện này ép không được, huống chi cha bây giờ đã bắt đầu phối hợp trị liệu!

Cả nhà bọn họ sẽ rất nhanh ở chung một chỗ, mẹ cũng sẽ không giống như trước, một mình thương tâm len lén rơi lệ. . .

Chương 21: Cô vẫn còn vì anh sinh đứa con gái

Tòa nhà của tập đoàn Cố thị, Tả Tình Duyệt lại một lần nữa đi tới nơi này, trong lòng vẫn không cách nào bình tĩnh, bên tay dắt bé gái Ninh Ninh, nhìn cửa ra vào của tòa nhà, cố gắng từ nơi này nhìn Cố Thịnh đi qua.

Nhưng đợi đã lâu, cũng không có nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, đợi đến chịu không nổi, Ninh Ninh ngược đầu nhìn Tả Tình Duyệt, lông mày khẽ nhíu lại.

"Mẹ, chú Kiều lúc nào tới đón chúng ta ở cửa kia à?" Cô đứng ở chỗ này mệt quá! Mặt trời làm cho cô có chút mở mắt không ra.

Tả Tình Duyệt ngồi xổm người xuống, khẽ vuốt ve đầu của Ninh Ninh, "Hôm nay chú Kiều không rảnh, mẹ mang Ninh Ninh gặp mặt một người được không?"

Trước đó, cô không muốn nói cho Ninh Ninh, rốt cuộc đi gặp ai, cô sợ lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sẽ làm Ninh Ninh thất vọng.

"Dạ." Ninh Ninh gật đầu một cái, "Nhưng còn bao lâu mới có thể nhìn thấy người đó? Người đó từ cái cửa chính kia đi ra phải không?"

Ninh Ninh nhìn mẹ vẫn nhìn cửa chính, mong đợi trong mắt mẹ, cô bé chưa từng thấy qua!

Tả Tình Duyệt gật đầu, lúc này, một chiếc xe hơi hào hoa dừng ở cửa tập đoàn Cố thị, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, là Cố Thịnh sao? Giờ phút này, cô cũng khần trương, nhưng khi cô thấy từ trên xe đi xuống là một cô gái, trong lòng có chút mất mát.

Cô gái kia. . . . , Cố Tâm Ngữ. . . . Cô đã lớn như vậy rồi sao?

Cô ăn mặc ra dáng một phụ nữ thành đạt, làm cho Tình Duyệt có chút cảm thấy không quen, thêm nữa, ở một cửa xe khác bước xuống là Cận Hạo Nhiên, toàn thân toát lên vẻ hưu nhân, bộ dáng vẫn giống như năm năm trước, cả người tản ra hơi thở dưới ánh mặt trời, làm cho người ta thấy đẹp mắt.

Đúng rồi! Năm năm trước, mình tại bữa tiệc đính hôn của anh cùng Cố Tâm Ngữ chạy trốn, năm năm rồi, bọn họ chắc là đã kết hôn

Đột nhiên, một ánh mắt hướng về phía mình bắn tới, Tả Tình Duyệt ngẩn ra, nắm chặt tay Ninh Ninh.

"Duyệt Duyệt. . . ." Cận Hạo Nhiên không thể tưởng tượng nổi nhìn bóng dáng quen thuộc đứng cách đó không xa, mắt giật mình tròn to, không để ý Cố Tâm Ngữ bên cạnh, từng bước từng bước hướng bóng dáng kia đến gần.

Cố Tâm Ngữ nhận thấy được động tác của anh, theo tầm mắt của anh nhìn sang, khi thấy Tả Tình Duyệt, trong lòng của cô cũng cả kinh, chị dâu. . . . Cô ấy tới Tập đoàn Cố thị là muốn tìm mình sao? Hay cô muốn tới gặp anh hai?

Nhanh chóng đuổi theo bước chân của Cận Hạo Nhiên, hai người cơ hồ đồng thời dừng lại trước mặt của Tả Tình Duyệt.

"Đã lâu không gặp." Tả Tình Duyệt cố gắng nở nụ cười, giống như bạn bè bình thường gặp nhau, chào hỏi bọn họ.

Trong lòng Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ đều kích động dị thường, lại nhìn Tả Tình Duyệt, họ cảm thấy dường như đã trải qua mấy kiếp, bọn họ đã sớm muốn gặp cô, nhưng Cảnh Hạo lại không đồng ý, thằng nhóc kia đem mẹ cậu bảo hộ quá chặt!

Nhưng không nghĩ tới hôm nay lại gặp mặt ở đây!

"Duyệt Duyệt. . . . Em. . . . Những năm này, có khỏe không?" Cận Hạo Nhiên có quá nhiều lời muốn nói, nhưng nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu, Duyệt Duyệt hiện tại cũng giống như của năm năm trước, năm tháng không lưu lại ở trên mặt của cô bất kỳ dấu vết nào, ngược lại càng làm cho cô thêm chói lọi, cô vẫn xinh đẹp như xưa làm cho người ta chói mắt.

"Tôi khỏe, hai người thì sao?" ánh mắt Tả Tình Duyệt quét qua Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ, cuối cùng dừng lại ở Cố Tâm Ngữ, năm năm trước, ý thức của em còn không thanh tỉnh, hiện tại đã thành bộ dáng này, thật là tốt quá

"Không. . . . Không tốt." Cố Tâm Ngữ tràn đầy kích động, nhưng cũng tràn đầy uất ức, thống khổ và thương tiếc.

Bọn họ không tốt, anh hai mất đi chị dâu, không cách nào tự kềm chế, bọn họ sao có thể tốt đây?

"Chị dâu. . . . Em còn có thể gọi như vậy không? Chị có biết không. . . ." Cố Tâm Ngữ xung động muốn phá hủy ước định với Cận Hạo, đem tình hình của anh hai cô cho người phụ nữ trước mặt biết, cô cũng muốn hỏi cô, năm năm này, rốt cuộc có nghĩ tới anh hai không!

"Tiểu Ngữ! Em im đi!" Cận Hạo Nhiên cắt đứt lời cô, hẳn biết Tiểu Ngữ kích động uất ức, nhưng nói cho Duyệt Duyệt tình hình hiện tại của Cố Thịnh thật sự tốt sao?

Hắn không xác định, hẳn không muốn nhìn thấy Duyệt Duyệt thương tâm tự trách!

Chuyện này vốn không phải là lỗi của Duyệt Duyệt, Tiểu Ngữ không có tư cách trách cứ Duyệt Duyệt, do Cố Thịnh làm tổn thương Duyệt Duyệt, do Cố Thịnh cố chấp cùng khẳng khẳng một mực!

Cố Tâm Ngữ cắn chặt môi, nhìn Tả Tình Duyệt, vô lực ngồi chồm hổm trên mặt đất, Hạo Nhiên la cô, năm năm nay, anh lần đầu tiên lớn tiếng đối với mình!

Nếu thật như lời anh nói ngày đó, đem tình cảm đối với chị dâu chôn sâu dưới đáy lòng rồi sao?

"Hạo Nhiên, Tiểu Ngữ. . . . Tôi. . . ." Nhất thời Tả Tình Duyệt không biết nên nói cái gì, Cố Tâm Ngữ vì sao đối với cô gào thét như vậy? Hạo Nhiên muốn ngăn cản Tiểu Ngữ nói gì?

Những chuyện này cô đều muốn biết, mơ hồ có dự cảm, cùng Cố Thịnh có liên quan!

"Mẹ. . . . Ninh Ninh không muốn thấy bọn họ, bọn họ là mẹ!" Ninh Ninh đột nhiên kêu lên, bĩu môi, không vui nhìn Cố Tâm Ngữ.

Giọng nói của Ninh Ninh đưa tới sự chú ý của Cố Tâm Ngữ cùng Cận Hạo Nhiên, ánh mắt của bọn họ khi nhìn thấy cô bé này, cũng chưa dời đi.

Rất giống! là phiên bản thu nhỏ của Tả Tình Duyệt!

"Này. . . ." Cố Tâm Ngữ đã sớm quên mất chuyện đang nói với Tả Tình Duyệt, ngược mắt nhìn Tả Tình Duyệt, trong mắt tràn đầy nghi vấn, cô bé này gọi cô ấy là mẹ, như vậy. . . .

"Ninh Ninh, kêu chú với cô đi." Tả Tình Duyệt đem Ninh Ninh ôm vào trong ngực, thận trọng dụ dỗ.

Ninh Ninh bỏ vào trong ngực Tả Tình Duyệt, vẫn tỏ vẻ không thích nhìn hai người, "Ninh Ninh không gọi, Ninh Ninh muốn chú Kiều!"

Cũng chỉ có chú Kiều đối với cô tốt nhất, dịu dàng nhất, chưa bao giờ la mẹ!

Trên mặt Tả Tình Duyệt tỏ vẻ bất đắc dĩ cùng lúng túng, "Ngại quá, Ninh Ninh không hiểu chuyện lắm, tính khí bướng bỉnh!"

Hai người không chút nào để ý đến ánh mắt ghét bỏ mình của Ninh Ninh, bọn họ chỉ muốn muốn biết rõ một chuyện, "Ninh Ninh . . . . Là con gái của chị và anh hai?"

Cùng cỡ tuổi với Cảnh Hạo, mặc dù dáng dấp giống Tả Tình Duyệt, nhưng trong mắt vẫn có mấy phần giống Cố Thịnh.

Tả Tình Duyệt vốn không muốn giấu giếm, gật đầu một cái, bày tỏ cam chịu.

"Trời ạ!" Cố Tâm Ngữ không cách nào hình dung tâm tình của mình lúc này, đối với Tả Tình Duyệt, cô đã quên mất giận dữ ban nãy, cô ấy chẳng những vì anh hai sinh Cảnh Hạo, vẫn còn vì anh ấy sinh Ninh Ninh, một trai một gái!

Năm năm này, cô mang theo hai đứa bé, làm thế nào sống được?

"Chị dâu, thật xin lỗi, em mới vừa rồi. . . . Mới vừa rồi quá vô lễ." Cố Tâm Ngữ cố gắng để lòng mình bình tĩnh lại, đối với Tả Tình Duyệt nói xin lỗi, nhìn gương mặt nho nhỏ đáng yêu, trong lòng kích động càng thêm mãnh liệt.

Trời ạ! Nếu nói cho anh hai, chị dâu vì anh ấy sinh một đôi Long Phượng, không biết anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào?

Nghĩ tới đây, cô thậm chí có chút không kịp chờ muốn lập tức trở về nhà, nói cho anh hai cái tin tốt này!

Chương 22: Chụp hình hai mẹ con

Trong quán cà phê ở tòa nhà tập đoàn Cổ thị, ba người ngồi đối diện nhau, Ninh Ninh vẫn hết sức không vui nhìn Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ, phòng bị trong mắt không có biến mất.

Cố Tâm Ngữ tràn đầy áy náy, hối hận mới vừa rồi mình kích động đắc tội cháu gái nhỏ, xem ra muốn cô bé tha thứ, còn phải tốn công nha.

"Cố Thịnh anh. . . ." Trầm mặc hồi lâu, Tả Tình Duyệt chủ động mở miệng, nhưng nhất thời không biết nên hỏi như thế nào.

Cận Hạo Nhiên nhú mày lại, Cố Thịnh đã tiếp nhận trị liệu, nhưng có nên đem tình hình hiện tại của anh ấy nói thật cho Duyệt Duyệt biết không?

Theo Cảnh Hạo miêu tả, Duyệt Duyệt vẫn yêu Cố Thịnh, nếu cô biết tình hình Cố Thịnh lúc này, chắc sẽ rất thương tâm!

Năm năm này, cô đã trải qua bao nhiêu khổ nạn, hẳn cũng không biết, nhưng cũng có thể đoán được một chút.

"Ninh Ninh muốn gặp cha nó, tôi không muốn làm cho con thất vọng, cho nên. . . ." Tả Tình Duyệt nhìn xuống bàn, nói lý do mình đến.

"Chỉ là Ninh Ninh muốn gặp anh hai thôi sao? Chị dâu không muốn gặp anh ấy sao?" Cố Tâm Ngữ nhìn thẳng vào mắt Tả Tình Duyệt, đây là chuyện cô để ý nhất, cũng là chuyện anh hai cô muốn biết nhất.

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, có chút khổ sở, tránh ánh mắt của cô, cô muốn cùng không muốn có quan hệ gì?

"Cố Thịnh hiện tại có thể không tiện gặp hai người." Cận Hạo Nhiên nhìn thấu cô muốn tránh né, chủ động thay cô giải vây, lại nhìn chăm chăm Cố Tâm Ngữ, nắm chặt tay cô, giống như muốn nói cho cô biết, chuyện này không gấp được, đừng quên ước định của bọn họ với Cảnh Hạo!

Tả Tình Duyệt không có lưu ý đến hành động của hai người, trong lòng có chút mất mát, khóe miệng giật giật, không tiện thấy sao?

Cô thật vất vả mới có dũng khí đến, không biết còn có thể có lần sau không!

Mọi người tùy ý hàn huyên mấy câu, Tả Tình Duyệt đứng dậy mang theo Ninh Ninh rời đi, lưu lại Cận Hạo Nhiên cùng Cố Tâm Ngữ nhìn theo bóng lưng hai mẹ con, hồi lâu cũng không dời mắt.

Đợi đến khi hai mẹ con biến mất trong tầm mắt của bọn họ, Cố Tâm Ngữ có chút không vui bỏ qua Cận Hạo Nhiên đang nắm tay cô, Cận Hạo Nhiên ngăn ra, lập tức hiểu cô đang tức giận vì chuyện vừa rồi, hắn vì Duyệt Duyệt suy tính, cô thì suy nghĩ cho anh hai của mình.

Nghĩ đến cái gì, lấy điện thoại di động ra, khẽ mỉm cười, đuổi theo Cố Tâm Ngữ.

"Tiểu Ngữ, không đợi anh à?" Cận Hạo Nhiên kéo tay của cô, trong mắt có chút cung chiêu, cũng chỉ khi gặp chuyện của anh hai cô, cô mới có thể giận đối mình!

Cố Tâm Ngữ chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, muốn tránh thoát tay của hắn, lại bị hắn nắm thật chặt, thế nào cũng không dứt được, cứ như vậy để cho hắn lôi kéo, cũng không thềm nhìn hắn một cái.

"Em yêu, đừng có giận, anh biết rõ em muốn anh hai của em sớm nhìn thấy Duyệt Duyệt, nhưng em đừng coi thường Cảnh Hạo, đứa bé kia rất có chủ kiến, biết lúc nào nên để cho cha mẹ gặp nhau, ngược lại, em nghĩ đi, nếu Cảnh Hạo không đứng ở bên chúng ta, ngộ nhờ Duyệt Duyệt. . . . Vẫn như cũ không chịu tha thứ anh hai của em thì làm thế nào?" Đợi đến hai người đi vào thang máy, Cận Hạo Nhiên không cố kỵ từ phía sau ôm lấy Cố Tâm Ngữ, nhỏ giọng nỉ non ở bên tai cô.

"Em biết mà, anh hai em khổ nhất!" mắt Cố Tâm Ngữ trợn trắng, nhưng một giây kế tiếp, khi nhìn thấy một món đồ, trong nháy mắt cười vui vẻ.

"Như thế nào? Có còn giận nữa không?" Cận Hạo Nhiên hôn một cái trên mặt cô.

Cố Tâm Ngữ hưng phấn nhìn điện thoại di động, trên điện thoại di động, một cô bé rúc vào trong ngực người phụ nữ xinh đẹp, đôi mắt trong suốt linh động, làm cho người ta yêu mến, đây chính là Cận Hạo Nhiên mới vừa rồi len lén chụp hình hai mẹ con Tả Tình Duyệt.

"Chúng ta trở về nhà bây giờ!" Cố Tâm Ngữ kéo tay Cận Hạo Nhiên, lúc này, công việc, hội nghị, cô đều không muốn quản, chỉ muốn đem hình này đưa cho người đàn ông đang thương tâm ở trong biệt thự kia!

Chương 23: Anh muốn dùng cuộc đời còn lại bồi thường cho cô

Trong biệt thự sang trọng, Cố Thịnh luyện tập đi bộ, năm năm ngồi xe lăn, để cho hần thật giống như động cơ gổ sét, động tác quá cứng ngắc.

Hần hiện giờ, đang dần dần từ trong ảo giác đi ra, nghĩ đến Duyệt Duyệt không chết, hần như lần nữa tìm được động lực sống.

Con trai nói, có thể nhìn thấy mẹ của nó, nhưng nhất định phải dùng một thân thể khỏe mạnh đi gặp, nó không muốn làm cho mẹ mình thương tâm khi nhìn bộ dáng của hần lúc này, thật là một đứa con trai hiểu chuyện, yêu thương mẹ, điều này cũng giống với ý nghĩ của hần, hần cũng sẽ không cho phép Duyệt Duyệt nhìn thấy mình chật vật như vậy!

Cho nên, hần muốn mỗi phút mỗi giây cố gắng, tiếp nhận trị liệu, mỗi ngày rèn luyện.

Chỉ là, đôi chân thật giống như không nghe hần sai bảo, Cố Thịnh nỗ lực muốn đi về phía trước một bước, nhưng lại không cẩn thận bị trật chân té, bịch một tiếng, thân hình cao lớn ngã xuống đất.

Cố Tâm Ngử đang hưng phấn, mới vừa vào cửa nhìn thấy một màn này, nụ cười trên mặt cứng đờ, thay vào đó là thương tiếc.

"Anh hai. . . ." Cố Tâm Ngử vội vã tiến lên, dùng sức lực toàn thân đem Cố Thịnh đỡ dậy, nhìn anh đỏ mồ hôi đầy mặt, biết anh đang vì khôi phục như trước, cố gắng đến thế nào!

"Tiểu Ngử, anh không sao, em buông tay, anh hai có thể!" Cố Thịnh cố nở nụ cười, trên khuôn mặt tuần mỹ giảm bớt đi âm trầm của năm năm trước, đẩy Cố Tâm Ngử ra, hần biết Tiểu Ngử là thương yêu hần, nhưng hiện tại chuyện quan trọng nhất đối với hần là nhanh nhìn thấy Duyệt Duyệt.

Hần nhớ cô, muốn biết trong năm năm này, cô sống như thế nào!

Hần nhớ cô, nhớ đến từng vẻ mặt của cô, nghĩ đến tâm cũng đau đớn!

Hần muốn ở trước mặt cô sám hối, cầu xin cô tha thứ năm năm trước mình đã làm tổn thương cô!

Hần muốn trước mặt cô cảm ơn cô đã sinh Cảnh Hạo cho hần!

Hắn muốn dùng cuộc đời còn lại bồi thường cho cô!

Cố Tâm Ngữ nhìn Cố Thịnh, trong lòng có chút ấm áp, quả nhiên cũng chỉ có chị dâu mới có thể làm cho anh hai đứng lên! Trong lòng thở dài, cô không ghen tỵ, Cố Thịnh vui vẻ lên, đây là chuyện cô đã chờ đợi thật lâu!

Nghĩ đến điện thoại ở trong tay mình, Cố Tâm Ngữ liếc mắt nhìn Cận Hạo Nhiên sau khi đổ xe xong từ ngoài cửa tiến vào, trong mắt thoáng qua vẻ thần bí, kéo tay Cố Thịnh, “anh hai, em có một vật rất hay, anh xem xong nhất định sẽ thật cao hứng đấy!”

Cố Thịnh khẽ cau mày, hiện tại không có gì so với việc Duyệt Duyệt còn sống có thể làm cho hắn cao hứng!

Ánh mắt Cố Tâm Ngữ lóe sáng, cứng rắn kéo Cố Thịnh đến ngồi trên ghế sofa, lấy điện thoại di động ra, mở tấm hình kia ra, hướng về phía Cố Thịnh dí dỏm trừng mắt nhìn, “anh hai, anh xem, cũng đừng kích động nha!”

Cố Thịnh đối với vẻ mặt thần bí của Cố Tâm Ngữ cười một tiếng, nhưng khi hắn nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ xuất hiện cả trăm ngàn lần trong ảo giác của mình, cả người đột nhiên cứng đờ, theo bản năng nhận lấy điện thoại di động, tay không ngừng run rẩy.

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh nỉ non gọi, cô vẫn xinh đẹp như vậy, thế nhưng hắn lại. . . .

Cố Tâm Ngữ quan sát vẻ mặt của anh, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, xem ra trong mắt anh hai chỉ có thấy được chị dâu, không thấy một người khác trên tấm hình!

Cố Tâm Ngữ tiến tới bên người Cố Thịnh, “anh hai, tiểu cô nương này có phải thật đáng yêu, bộ dáng rất giống chị dâu, như là một khuôn mẫu in ra đấy!”

Cố Thịnh khẽ cau mày, khi thấy rõ ràng một cô bé tựa sát trong ngực Tả Tình Duyệt, trong mắt phần lúc hiện ra không thể tưởng tượng nổi.

"Này. . . ." Cố Thịnh không biết nên nói gì, cô nhóc này thật giống Duyệt Duyệt, cô bé là. . . . Nghĩ đến cái gì, Cố Thịnh kích động khóc lên, cô bé này sáng sủa cỡ Cảnh Hạo, hắn gần như có thể xác định, cô nhóc này cũng là cốt nhục của hắn!

Trời ạ!

Duyệt Duyệt vì hắn sinh ra một trai một gái!

Năm năm này, cô rốt cuộc là làm sao qua được?

Hắn đột nhiên cảm thấy mình thật đáng chết, năm năm trước hành hạ cô như vậy, lúc cô mang thai hắn lại không có ở bên cạnh cô, nước mắt rơi xuống, hắn vội lau đi, muốn đem hai người trong hình nhìn cho rõ ràng.

"Con bé. . . . Nó tên gì?" giọng Cố Thịnh có chút nghẹn ngào, đây là con gái hắn, lúc này hắn hận không thể đem tất cả yêu thương mang đến cho hai người trong hình!

"Ninh Ninh." Cố Tâm Ngữ yên lặng nhìn Cố Thịnh, đem khăn giấy đưa tới tay anh, mong ước duy nhất của cô hiện tại chính là anh hai có thể mau khá hơn, sau đó mang chị dâu về.

"Ninh Ninh. . . ." Cố Thịnh nỉ non cái tên này, đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Tả Tình Duyệt, không cách nào áp chế kích động trong lòng, lúc này, hắn thật nhớ cảm giác ôm cô vào trong ngực, cảm thụ cô chân thật tồn tại, muốn chính miệng nói cho cô biết, năm năm này, hắn mỗi giờ mỗi phút đều muốn cô!

Hắn muốn mau tốt hơn, chỉ có như vậy, mới có thể sớm ngày đạt thành nguyện vọng của mình!

Đời này, vô luận là mất đi cái gì, hắn cũng không thể lại mất đi bọn họ!

Loại đau đớn tê tâm liệt phế này hắn đã không có cách nào tiếp nhận nổi nữa!

. . . . .

Sáng sớm, ăn xong bữa sáng, Tả Tình Duyệt dọn dẹp tất cả, nhìn hai đứa bé ở trong phòng khách vì hành trình hôm nay tranh luận không nghỉ, khóe miệng bất đắc dĩ cười cười.

"Mẹ, tối hôm qua nói sẽ đi khu vui chơi, nhưng anh đột nhiên nói đi thư quán, mẹ, mau nói cho anh biết, hôm nay chúng ta đi khu vui chơi!" Ninh Ninh thấy Tả Tình Duyệt ra ngoài, lập tức chạy đến bên cạnh cô, tìm kiếm trợ giúp, hôm nay chú Kiều có chuyện không thể tới, lá phiếu của mẹ rất quan trọng.

Cảnh Hạo nhìn em, trong mắt nhàn nhạt vẻ khinh thường.

Tả Tình Duyệt nhẹ nhàng sờ đầu Ninh Ninh, "vậy chúng ta đi hai nơi luôn, có được không?"

Ninh Ninh quệt mồ hôi liếc mắt nhìn anh, nói, "vậy chúng ta đi khu vui chơi trước, sau đó sẽ đi

Thư Quán!"

"ừ, đi khu vui chơi trước!" Tả Tình Duyệt bế Ninh Ninh lên, thu thập mọi thứ, ba người chuẩn bị ra cửa.

Kiều Nam mặc dù có chuyện không thể cùng đi, nhưng anh lại cho tài xế chờ bên ngoài, đem hai đứa bé sắp xếp ở trên xe, đang muốn lên xe, lại cảm thấy có một ánh mắt kỳ quái, loại cảm giác đó rất quen thuộc, làm cho cô không khỏi ngẩn ra, theo bản năng quay nhìn lại, cũng không có phát hiện chuyện gì.

"Nhất định là ảo giác." Cô có cảm giác như Cố Thịnh đang nhìn cô? Trong lòng có chút bất đắc dĩ, năm năm, cô ngay cả cảm giác ánh mắt của anh vẫn không quên được, vẫn rõ ràng như cũ!

Lắc đầu một cái, bỏ lại cảm giác đó, lên xe ngồi, nói với tài xế địa điểm, ngay sau đó xe lái đi ra

Mà sau khi xe rời đi, người đàn ông đang ngồi trong một chiếc xe khác không cách nào che giấu kích động, "theo chiếc xe phía trước kia!"

Chương 24: Len lén nhìn bọn họ

"Theo chiếc xe phía trước kia." Máu trong người Cố Thịnh cũng kích động, mới vừa rồi hắn đã nhìn thấy Duyệt Duyệt, còn có hai đứa con của bọn họ, hắn cũng nhìn ra được cô rất yêu hai đứa nhỏ, bọn họ rất hạnh phúc!

Nhìn cô đem hai đứa bé sắp xếp ở trên xe, hắn không nhìn được muốn thay thế cô, cô vẫn như năm năm trước, thân thể mỏng manh như vậy, làm thế nào có thể gánh vác nổi hai đứa bé đây?

Trong lòng đầy tự trách, nếu năm năm trước mình sớm biết bản thân yêu cô sâu đậm tận xương tủy, hắn cũng sẽ không bỏ qua ba người bọn họ lâu như vậy!

Năm năm trước, tình yêu của Duyệt Duyệt dành cho hắn, sao hắn lại hoài nghi cô?

Hắn nhớ lúc mới bắt đầu theo đuổi cô, cô luôn dùng ánh mắt ái mộ nhìn mình, nhưng hắn luôn một mực tránh né, vẫn luôn bị thù hận mê hoặc, đến cuối cùng, gây tổn thương cho cô, cũng làm đau nhói tim mình!

Xe chở Tả Tình Duyệt dừng lại trước khu vui chơi, Cố Thịnh nhìn bóng dáng mảnh mai kia đem Ninh Ninh ôm vào trong ngực, trong lòng ngẩn ra, muốn từ trong tay cô đón lấy, nhưng hắn biết, hiện tại hắn chỉ có thể đứng từ xa nhìn cô!

Tả Tình Duyệt mang theo hai đứa bé đi dạo khắp nơi, trên mặt ba mẹ con cũng tràn đầy nụ cười, duy nhất khiến Tả Tình Duyệt cảm thấy kỳ quái, cô vẫn cảm thấy có một ánh mắt quen thuộc dừng ở trên người của cô, giống như ánh mắt ở bên ngoài nhà trọ!

Nhưng mỗi khi cô nhìn sang, cũng vẫn không thấy gì!

"Mẹ, con mệt, con muốn đi ăn kem." Mới từ vòng xoay ngựa gỗ đi xuống, Ninh Ninh được Tả Tình Duyệt ôm vào trong ngực, cô ôm lấy cổ của mẹ, ở trên mặt cô hôn một cái, cực kỳ vang dội.

Tả Tình Duyệt cảm thấy thật ấm áp, "được, chúng ta đi ăn kem!"

Bỏ lại cảm giác kỳ quái đó, Tả Tình Duyệt một tay ôm Ninh Ninh, một tay dắt Cảnh Hạo, ba người đi vào trong tiệm, mà ở cách đó không xa, một người đàn ông chống gậy lẳng lặng nhìn theo, ánh mắt theo sát bóng dáng kia, đột nhiên, một thanh âm non nớt vang lên ở phía sau hắn, mang theo vài phần trách cứ.

"Cha không tuân theo cam kết!"

Cố Thịnh đột nhiên ngăn ra, cái giọng nói này hắn sao lại không nhận ra, lại nhìn trong tiệm kem, chỉ thấy có hai mẹ con, trong lòng đã hiểu ra.

Xoay người nhìn cậu bé trước mắt, trong lòng đầy khổ sở, "cha chỉ muốn len lén đến nhìn mẹ con, con yên tâm, cha sẽ không để cho mẹ nhìn thấy bộ dạng này của cha!"

Cảnh Hạo nhàn nhạt liếc hắn một cái, như không muốn chấp nhận lý do này!

Cố Thịnh chợt cảm thấy bất đắc dĩ, ai có thể nghĩ tới người đàn ông bá đạo không ai bì nổi năm năm trước, lúc này lại khúm núm, sợ đắc tội đối với một đứa bé trai!

Hắn quá nhớ Duyệt Duyệt rồi, đã không thể đợi cho tới khi mình khôi phục mới đến gặp cô!

"Con không muốn làm cho mẹ thương tâm." Cảnh Hạo mở to mắt, cố ý không nhìn người đàn ông cao lớn hơn mình rất nhiều ở trước mắt, chợt cậu thấy mẹ từ trong tiệm ra ngoài, hướng về phía cửa bên này chạy tới, trong lòng cả kinh, "nguy rồi, mẹ tìm tới!"

Oanh một tiếng, đầu Cố Thịnh muốn nổ tung, nghe Duyệt Duyệt kêu tên Cảnh Hạo ngày càng gần, nhất thời cứng ngắc ở đó, không dám quay đầu lại!

Cô tới, hần. . . . nên làm cái gì?

Chương 25: Nặng nề gặp mặt

"Cảnh Hạo, sao lại chạy ra ngoài? Con đang nói chuyện với ai?" Tả Tình Duyệt nhìn một bóng lưng, đôi đôi mày thanh tú khẽ nhú lại, bóng lưng. Người này . . . Quá mỏng manh!

Sao cô có cảm giác cực kỳ giống Cố Thịnh, nhưng cô lại nhớ rõ, Cố Thịnh to lớn, cùng bóng lưng người đàn ông trước mắt này chênh lệch rất nhiều.

"Mẹ, chúng ta mau vào đi á..., Ninh Ninh ở một mình sẽ rất sợ." Cảnh Hạo nhảy bèn chạy lên trước, lôi kéo tay Tả Tình Duyệt, cố gắng đem sự chú ý của Tả Tình Duyệt dời đi, nhưng cái cảm giác quen thuộc ấy vẫn quanh quẩn trong đầu Tình Duyệt, cô nhìn không chớp mắt bóng lưng trước mắt, chuyện đã xảy ra hôm nay càng làm cho cô thêm kinh ngạc, cô thậm chí cảm thấy thật sự là Cố Thịnh ở xa quan sát mình và hai đứa nhỏ.

"Tiên sinh " Chúng ta....chúng ta quen biết sao?

Nhưng Tả Tình Duyệt còn chưa nói hết, liền nghe thấy giọng nói vội vàng của người đàn ông

"Xin lỗi, chúng ta không biết nhau !" trong lòng Cố Thịnh cuồn cuộn không ngừng, hần muốn quay đầu lại, đem người phụ nữ hần thương nhớ nhiều năm kéo vào trong ngực, cảm thụ sự tồn tại của cô, nhưng hần lại không muốn làm cho cô nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình lúc này!

Tả Tình Duyệt chau mày, giọng nói vội vàng của hần làm cho cô càng muốn biết người đàn ông này rốt cuộc là ai!

Từng bước từng bước hướng đến cái bóng lưng kia, không biết vì cảm giác đó trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, sẽ là Cố Thịnh sao? Sẽ là anh sao?

Cố Thịnh nghe tiếng Tả Tình Duyệt đang đi về phía mình, trong lúc bối rối, chống gậy chạy về phía trước, nhưng hai chân vẫn không thể bước đi nhanh được, lại thêm không cẩn thận, cả người té nhào xuống đất.

Trong lòng Tả Tình Duyệt đột nhiên đau xót, anh đang trốn tránh mình!

Biết được điều này, Tả Tình Duyệt càng bước nhanh hơn.

Cố Thịnh không để ý cơn đau, gian nan đứng dậy, giờ phút này, hắn chỉ nghĩ cố gắng nhanh thoát khỏi tầm mắt của Duyệt Duyệt, hắn không tưởng tượng nổi bộ dạng này của mình nếu bị Duyệt Duyệt nhìn thấy sẽ như thế nào, cô ấy sẽ ghét mình sao?

Hắn nhớ, năm năm trước, cô ngẩn người nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, nhưng hiện tại gương mặt hắn vẫn như cũ, nhưng có vẻ nhiều tang thương.

Cô sẽ thích sao?

Nhiều chữ không hiện ra trong đầu, Cố Thịnh càng thêm muốn trốn tránh.

Nhưng một đôi tay lại đỡ cánh tay của hắn, Cố Thịnh đột nhiên ngẩn ra, hơi thở quen thuộc truyền đến, rất gần, rất chân thật.

"Anh không có sao chứ?" Tả Tình Duyệt quan tâm hỏi, cô muốn xem diện mạo của người đàn ông trước mắt nhưng anh vẫn cố ý tránh né

"Không có. . . ." Cố Thịnh có chút nghẹn ngào, cô đang quan tâm hắn! Nhưng nếu cô ấy nhìn thấy rõ mình, còn có thể quan tâm sao? Hắn cũng không có quên, bản thân đã tổn thương cô như thế nào!

Càng đến gần anh, cảm giác quen thuộc càng mãnh liệt, chưa từ bỏ ý định cô thừa dịp đỡ anh, đi tới trước mặt, cố ý nhìn thẳng vào mặt của anh.

Khi thấy rõ ràng gương mặt đó, cô ngẩn người, ánh mắt hai người giao nhau, thời gian ngưng đọng lại.

Là anh!

Là Cố Thịnh!

Nhưng . . . . Nhìn Cố Thịnh từ trên xuống dưới, tại sao anh lại mỏng manh, khác xa với Cố Thịnh trong trí nhớ của cô!

" Duyệt Duyệt. . . ." Không cách nào trốn tránh, Cố Thịnh nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt, nhẹ nhàng kêu tên cô, giọng nói có chút nghẹn ngào, hắn muốn cười với cô, nhưng nước mắt lại không nhịn được chảy ra.

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh nhìn người trước mắt, bóng hình ngày nhớ đêm mong đang ở trước mắt, không biết bao nhiêu đêm, hắn mơ thấy cô trở lại bên cạnh mình, nhưng mỗi lần tỉnh lại, mộng vẫn là mộng, không phải là sự thật!

Một tiếng gọi thật giống như bày tỏ năm năm tơ vương cùng thống khổ của hắn khiến trong lòng Tả Tình Duyệt giống như bị cái gì níu lấy.

"Anh. . . ." ánh mắt Tả Tình Duyệt dao động ở trên người Cố Thịnh, cuối cùng dừng ở trên mặt của anh, theo bản năng giơ tay lên, muốn đụng vào khuôn mặt mình đã từng mê luyến vô hạn, anh gầy, không có sự phấn chấn của năm năm trước, không khỏi làm cho cô tò mò, năm năm này đã xảy ra chuyện gì.

Ở trong trí nhớ của cô, Cố Thịnh luôn cao cao tại thượng, không ai bì nổi!

Khuôn mặt lúc nào cũng âm trầm, đặc biệt là khi hành hạ cô, trong mắt của anh hận ý nồng đậm, nhưng hiện tại. . . . trong đôi mắt vì sao bị thương đau lấp đầy?

Chỉ nâng tay lên không dám đụng vào, cứ như vậy dừng ở không trung, không khí thật giống như bị ngưng kết lại, trong lòng Tả Tình Duyệt đầy đau đớn, lần này gặp lại, chỉ nhìn thấy bộ dáng của anh lúc này, không biết năm năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Chị. . . . Có khỏe không?" Tả Tình Duyệt đột nhiên hỏi, nhưng khi hỏi xong, mới phát hiện mình phạm vào một cái sai lầm lớn, Cảnh Hạo ra đời, âm mưu năm năm trước, Cố Thịnh nhất định biết, cô chỉ muốn cho Ninh Ninh trông thấy cha của mình, nhưng lại quên mất, chắc là cha của con bé đã có con cái khác!

Năm năm trước, anh khinh thường mình sinh con cho anh!

Cố Thịnh ngẩn ra, chị? Lúc nghĩ đến người phụ nữ ghê tởm đó, theo bản năng nắm cổ tay Tả Tình Duyệt, trong ánh mắt ánh lên vẻ vội vàng, giống như sợ cô hiểu lầm.

"Không có chị nào hết, cho tới bây giờ cũng không có!" Năm năm trước, kể từ lúc vạch trần âm mưu của Tả Tình Yên, hắn cũng đã đuổi cô ta ra khỏi biệt thự, mặc dù có khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng cuối cùng cũng không phải là một!

Duyệt Duyệt của anh là độc nhất vô nhị, ai cũng không thay thế được!

Đột nhiên xuất hiện hành động khiến Tả Tình Duyệt có chút bài xích, sức lực như vậy làm cho cô nhớ lại những lúc bị anh hành hạ, trong mắt sinh ra sợ hãi, theo bản năng muốn thoát khỏi anh!

Trong lòng của cô rất mâu thuẫn, mình yêu người đàn ông này, nhưng lại sợ đến gần anh!

Trong lòng dù đau đớn vẫn không thể quên được anh, nhưng chống cự đó như một phản xạ tự nhiên, cô muốn bài xích!

"Đúng. . . . Thật xin lỗi!" Cho là Tả Tình Duyệt bài xích mình vì không thích bộ dáng này, tránh ánh mắt của cô, trong lòng đầy tự ti, khổ sở.

Cô vẫn xinh đẹp động lòng người, nhưng mình lại không đẹp trai như năm năm trước, cô ấy không thích mình!

Đột nhiên, hần nghĩ muốn chạy trốn, thoát khỏi tầm mắt của Duyệt Duyệt, anh không muốn để cô nhìn thấy mình như vậy, hần hối hận, chỉ vì muốn nhất thời thỏa mãn nhớ nhung, nhưng cuối cùng để cho mình hiện lên một cách xấu xí trước mặt cô.

Nghĩ cô chán ghét mình, tim hần càng thêm đau nhói!

"Thật xin lỗi. . . ." Cố Thịnh không ngừng nỉ non, trừ thật xin lỗi, hần không biết nói với cô cái gì, nước mắt như không ngừng được, không ngừng rơi xuống, đây là trời cao trừng phạt hần, hần năm năm trước làm cho cô chảy nước mắt nhiều như vậy, hiện tại đến phiên hần!

Nhưng hần thật sự rất hi vọng, cô có thể tha thứ cho hần, nếu như cô có thể tha thứ, bất kể chịu bao nhiêu trừng phạt hần cũng cam tâm, chỉ là, hiện tại hần không biết nói xin lỗi như thế nào, làm sao cầu xin cô tha thứ, hần sợ nhắc lại vết sẹo năm năm trước, làm cho cô càng thêm hận hần!

Nước mắt của anh làm lòng cô đau đớn, lấy ra một tờ khăn giấy, đưa tới trước mặt anh, cô không nhớ rõ năm năm trước Cố Thịnh dễ dàng rơi lệ như vậy!

Cố Thịnh ngẩn ra, nhận lấy khăn giấy, lau nước mắt trên mặt, trong lòng âm thầm oán giận mình tại sao lại vô dụng như vậy!

Ở trước mặt Duyệt Duyệt, hiện tại hình tượng của hần đã rất nhếch nhác rồi, lại còn để cho cô nhìn thấy hần rơi lệ!

"Là anh theo dõi chúng tôi?" Trầm mặc trong chốc lát, cố gắng thở bình ổn tâm tình, Tả Tình Duyệt hỏi, cảm giác ánh mắt quen thuộc dõi theo kia cũng không phải là ảo giác của cô, chỉ là, cô muốn biết anh tại sao lại theo dõi mình?

"Anh chỉ là muốn xem em. . . ." Cố Thịnh kích động giải thích, nhưng khi bắt gặp đôi con ngươi trong suốt kia, hần càng tự ti ở trong lòng, tránh tầm mắt của cô, "Xem em cùng Ninh

Ninh."

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, hoá ra là vậy!

Nghĩ đến nhất định là Cố Tâm Ngữ trở về nói với Cố Thịnh chuyện gặp mặt của bọn họ ở trước cửa tòa nhà của tập đoàn Cố thị!

Nếu anh vì Ninh Ninh tới, vừa đúng lúc cô cũng muốn để cho Ninh Ninh gặp cha một chút!

"Ninh Ninh đang ăn Kem, anh muốn vào ngồi một chút không?"Tả Tình Duyệt chủ động mở miệng, cố gắng để cho tâm trạng của mình bình ổn đối mặt người đàn ông trước mắt này, bất kể anh không có hạnh phúc, bất kể anh năm năm rồi đã trải qua chuyện gì, cô chỉ biết, anh là cha của Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo, thấy anh đối với Cảnh Hạo, xem ra cũng không phải giống như năm năm trước bài xích chuyện cô sinh con cho anh!

"Được. . . . được!" trong lòng Cố Thịnh đầy kích động, cô mời hân! Cố gắng đè xuống tự ti trong lòng, có thể ở gần cô nhiều một chút, cũng quá tốt rồi. Hân tự nói với mình phải cố gắng quý trọng!

Cố Thịnh chống gậy, bởi vì lúc này mới bị té, lại càng cố hết sức, nhưng hân kiên trì, không muốn làm cho Duyệt Duyệt thấy hân càng thêm nhếch nhác. Nhìn hân cố hết sức, Tả Tình Duyệt lại thấy thương!

Rốt cuộc không thể bỏ mặc anh, cô chủ động tiến lên đỡ anh, Cảnh Hạo đi ở phía sau, nhìn cha mẹ ở trước mặt, trong đôi mắt thông minh như có điều suy nghĩ!

Ninh Ninh chớp động đôi mắt sáng, nhìn người trước mắt,"Chú rất giống anh trai! Nhưng . . . . chú không đẹp như anh!"

Chú này nếu khỏe mạnh một chút là tốt rồi, tốt nhất là cường tráng như chú Kiều!

Tả Tình Duyệt liền giật mình, trên mặt tỏ vẻ lúng túng,"Thật xin lỗi, con nít nói chuyện, anh đừng để ý!"

Ninh Ninh từ trước đến giờ nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ cái gì nói cái đó, nhưng cô hiểu rõ Cố Thịnh của năm năm trước, anh lúc nào cũng là nhân vật được mọi người ca ngợi cùng ngưỡng mộ, bị nói như vậy, nhất định là hết sức mất hứng

Nhưng Cố Thịnh không thèm để ý, trong mắt hân, tiểu thiên sứ trước mắt nói gì cũng đều thấy cảm động!

Bé chính là phiên bản của Duyệt Duyệt, hẳn đã từng ảo tưởng qua nếu Duyệt Duyệt có thể sinh cho hẳn một bé gái, nhất định là xinh đẹp giống như cô, làm cho người ta yêu thích đấy!

"Cha. . . . Cha có thể ôm con không?" Cố Thịnh quá kích động, không để ý cô bé trước mắt sẽ cự tuyệt, to gan mở miệng, nhìn Tiểu Duyệt, hẳn biết, mình không cách nào ôm cô vào lòng, cũng chỉ có thể ôm phiên bản của Duyệt Duyệt là Ninh Ninh, cũng đã thỏa mãn rồi !

Chương 27: Cám ơn em vì anh sinh hạ hai đứa bé

"Cha có thể ôm con một chút không?" trong mắt của Cố Thịnh tràn đầy mong đợi, nhìn chăm chăm cô bé trước mắt, khoảng cách nhìn gần, càng thêm làm cho người ta thương yêu.

Ninh Ninh ngẩng đầu nhìn Tả Tình Duyệt, như muốn hỏi ý kiến của cô.

Tả Tình Duyệt gật đầu một cái, cô biết, mặc dù không có nói cho Ninh Ninh người đàn ông ở trước mắt là ai, nhưng cô nhìn ra được, trong mắt của Ninh Ninh cũng có mong đợi.

Thấy mẹ gật đầu, Ninh Ninh trong nháy mắt nở nụ cười sáng lạn, giang hai cánh tay, chờ chú rất giống anh hai này tới ôm mình!

Cố Thịnh Kích động thậm trọng đem Ninh Ninh ôm vào trong ngực, nhìn đôi mắt chớp động kia, nước mắt tựa hồ lại muốn chảy ra, nhưng hẳn cố nén, không thể để cho con gái nhìn thấy mình khóc!

"Chú là cha sao? Chú rất giống anh trai!" Ninh Ninh đột nhiên mở miệng, đưa tay chạm tới gò má của hẳn.

Cố Thịnh ngẩn ra, ở trong lòng không ngừng kêu gào, hẳn là cha! Nhưng hẳn lại không xác định Duyệt Duyệt có đồng ý cho con biết hay không, cầu cứu nhìn Tả Tình Duyệt, như muốn hỏi ý kiến của cô.

"Đúng, chú ấy là cha." Thừa nhận tầm mắt Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt có chút sợ sệt, trên thực tế, cô thật là không ngờ anh sẽ để ý đến ý nghĩ của cô, năm năm trước anh sẽ không để ý cảm thụ của cô bao giờ đâu!

"Cha. . . ." Ninh Ninh vừa nghe, lập tức dùng giọng nói non nớt kêu lên, một tiếng cha, cũng khiến Cố Thịnh không kiềm được nước mắt rơi xuống, con gái của hẳn, hẳn vẫn mong đợi nó!

Ninh Ninh nhìn thấy Cố Thịnh khóc, ánh mắt lóe lóe, thân thiết thay hẳn lau đi nước mắt, "cha nhìn thấy Ninh Ninh không vui sao?"

"Không. . . . Cha vui vẻ, cha vui vẻ!" Cũng bởi vì thật là vui, cho nên mới không thể khống chế tâm tình kích động, không có gì so với việc có thể nhìn thấy bọn họ lần nữa, làm cho hắn vui vẻ!

"Kia cha có thể ôm Ninh Ninh xoay một cái không?" Ninh Ninh thích nhất chính là chú Kiều nâng cô lên đỉnh đầu xoay vòng vòng, hiện tại có cha, cha cũng nhất định có thể ôm cô xoay như vậy, nhưng bộ dáng của cha hình như rất yếu ớt.

Cố Thịnh trong nháy mắt cứng người, ôm con xoay quanh? Thân thể của mình bây giờ. . . . Hắn muốn nhưng lại sợ không cẩn thận làm tổn thương Ninh Ninh!

Nhưng. . . . hắn không biết làm thế nào cự tuyệt yêu cầu của con?

Ninh Ninh quệt mồ, rõ ràng không vui, nhưng một giây kế tiếp, bé lại cười sáng lạn, "không sao, cha không làm được cũng không quan hệ, chú Kiều sẽ ôm Ninh Ninh xoay vòng!"

Câu vừa dứt, trong lòng Cố Thịnh đột nhiên chấn động, chú Kiều? Trong lòng tự ti nổi lên, thân thể của hắn bây giờ, yêu cầu của Ninh Ninh cũng không thỏa mãn được, làm sao làm cha đây?

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, dù gian nan đến đâu, hắn đều muốn khôi phục thể trạng như năm năm trước, không để cho Ninh Ninh thất vọng!

Thấy vẻ mặt Cố Thịnh cứng đờ, Tả Tình Duyệt cảm thấy có chút áy náy, "thật xin lỗi, con nít nói chuyện. . . ."

"Cám ơn em. . . ." Cố Thịnh đột nhiên ngắt lời cô, nhìn thẳng hai mắt của cô, trong mắt mang theo vô tận quyến luyến cùng yêu thương, "cám ơn em vì anh sinh ra bọn trẻ!"

Chương 28: Đuổi theo con còn không kịp, thế nào đuổi theo mẹ?

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, giống như nghe được chuyện gì đáng sợ.

Anh. . . . Cám ơn cô sinh ra Ninh Ninh cùng Cảnh Hạo cho anh?

Cô nhìn người đàn ông trước mặt không chớp mắt, trong đầu hiện ra chuyện năm năm trước, anh không hề muốn mình sinh con cho anh, ba lần bốn lượt muốn làm cho cô sảy thai, mà bây giờ chính anh lại cảm ơn cô vì cô sinh ra hai đứa con cho anh!

Thông qua phản ứng của Cảnh Hạo, cô mơ hồ biết Cố Thịnh sẽ không để ý hai đứa con này, nhưng lại không ngờ rằng anh sẽ cảm tạ cô!

"Không. . . . Sinh hạ bọn trẻ chỉ là vì tôi!" Tả Tình Duyệt nhìn xuống, năm năm này, không có hai đứa bé, cô chỉ sợ sớm đã sụp đổ.

Cố Thịnh trong lòng cả kinh, cho là cô muốn cùng mình phủ sạch quan hệ, kích động bắt được tay của cô, "Bọn trẻ cũng là xương thịt của anh!"

Hắn không biết trong lòng cô rối cuộc nghĩ như thế nào nhưng có thể dùng hài tử để ràng buộc cô cũng tốt, hai đứa bé là lợi thế duy nhất của hắn.

Lông mày Tả Tình Duyệt nhíu lại, nhìn chăm chăm hắn, anh đang cùng mình giành hai đứa bé sao?

Ánh mắt bỗng chốc trở nên phòng bị, không, cô cho phép hai đứa bé gặp anh, nhưng cũng không cho phép anh đem con cướp đi, hiện tại, cô đã có chút hối hận, với thủ đoạn của Cố Thịnh, muốn cướp đi hai đứa bé là quá dễ dàng, mà cô. . . .

Trong lòng trời lên một chút sợ hãi, nhìn đôi mắt Cố Thịnh cũng không nhu hòa nữa, tránh thoát tay của anh, Tả Tình Duyệt một tay ôm Ninh Ninh vào trong ngực, "Cảnh Hạo, mau đứng lên!"

"Mẹ, cha xem chút ngã xuống." Bị Tả Tình Duyệt ôm, Ninh Ninh đột nhiên sợ hãi kêu ra tiếng, khiến Tả Tình Duyệt đột nhiên cứng đờ, quay đầu lại nhìn bởi vì cô giãy giụa, Cố Thịnh lão đảo xem ngã xuống, trong mắt có chút thương tiếc, nhưng cũng không phản ứng gì, ôm Ninh Ninh tông cửa đi ra, lúc đi vẫn không quên kêu Cảnh Hạo một lần nữa.

Cảnh Hạo không có lập tức đuổi theo, mà cười như không cười nhìn cha có vẻ hơi nhếch nhác, ra vẻ người lớn.

"Con đã nói nên dưỡng tốt thân thể mới có thể gặp mẹ, bây giờ nhìn lại, lúc đầu con đề nghị không sai, cha cảm thấy thế nào? Cha. . . ." Cảnh Hạo thêm nhíu mày, có chút hả hê, bởi vì Cố Thịnh không tuân theo ước định, len lén tới gặp mẹ mà cảm thấy không vui.

Cố Thịnh nhìn bộ dạng tiểu ác ma của con, khẽ cau mày, so với Ninh Ninh, Cảnh Hạo không đòi cha ôm ấp, nghĩ thêm chút nữa, trong nội tâm lại có chút khổ sở, Ninh Ninh giống như Duyệt Duyệt, mà Cảnh Hạo lại giống như anh nha!

"Cha, con nghĩ cha chính là trở về chăm sóc cho thân thể thật tốt, như cha vậy, ngay cả con cũng không đuổi kịp, thế nào đuổi kịp mẹ?" Hướng anh làm một cái mặt quỷ, nhún vai một cái,

cười đi ra khỏi cửa tiệm, đuổi theo Tả Tình Duyệt.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, trong lòng Cố Thịnh cứng lại, đúng rồi! Cảnh Hạo nói không sai, hắn quả thật nên dưỡng tốt thân thể, hắn bây giờ, ngay cả một đứa bé cũng không đuổi kịp, sao có thể đuổi theo Duyệt Duyệt?

Nhưng mà nếu mình dưỡng tốt thân thể, là có thể đuổi kịp Duyệt Duyệt sao?

Nghĩ đến phản ứng của Duyệt Duyệt vừa rồi, cô nhất định cho là mình muốn cướp con đi

Hắn cười khổ, cô có biết, trong lòng của hắn, chỉ có cô - Tả Tình Duyệt mới là quan trọng nhất!

Chương 29: Tình địch gặp mặt

Về đến nhà, Tả Tình Duyệt lòng tràn đầy lo lắng, mấy lần thử dò xét hai đứa bé, hỏi nếu như cha muốn bọn họ ở với cha, bọn họ sẽ chọn mẹ hay cha, Ninh Ninh đương nhiên là dùng giọng nói ngọt ngào nói cho cô biết, vĩnh viễn muốn ở cùng mẹ, Cảnh Hạo lại trầm xuống, nắm chặt tay cô, nhưng trong nội tâm lại bối rối vì Tả Tình Duyệt lo lắng lung tung mà buồn cười.

Mẹ không biết cha là muốn mẹ, chứ không phải là hai anh em cậu?

Hồi tưởng lại lúc đầu gặp cha, nhưng ông ấy chỉ luôn miệng gọi tên mẹ!

Nếu mẹ biết cha năm năm nay nhớ mẹ như thế nào, cũng tự hành hạ mình, mẹ sẽ nghĩ gì?

Hiện lên bộ dáng mẹ rơi lệ đầy mặt, trong lòng một hồi thương tiếc, cậu vẫn cảm thấy mình quyết định đúng!

Cậu sẽ không để cho mẹ thương tâm!

Nghĩ đến bộ dáng nhếch nhác của cha hôm nay, cậu biết mặc dù cha không xác định mẹ rốt cuộc có còn yêu cha hay không, nhưng cậu biết, cha chắc sẽ không buông tha mẹ, bởi vì trên người bọn họ cùng chảy chung một dòng máu!

Mà về phần cha rốt cuộc làm thế nào để đem mẹ quay về, cậu cũng muốn chờ xem kịch vui!

Kể từ hôm gặp Tả Tình Duyệt, Cố Thịnh trở lại biệt thự, mỗi ngày tăng cường tập luyện, nhưng vẫn như cũ nhớ thương Duyệt Duyệt, hay nhờ tài xế chở mình len lén đi theo sau lưng

Duyệt Duyệt, có nhìn cô mang theo hai đứa bé đi trung tâm thương mại, một nhà ba người bộ dáng thân mật làm cho hắn thật hâm mộ, có lúc, hắn thấy Kiều Nam ôm Ninh Ninh đứng ở bên người Duyệt Duyệt, lúc này, trong lòng hắn tràn đầy ghen tỵ, hận không thể tiến lên đem Ninh Ninh từ trong tay Kiều Nam đoạt lấy, cái vị trí kia là của hắn đấy!

Nhưng hắn biết, nếu làm vậy Duyệt Duyệt sẽ ghét mình!

Hắn nhờ người tra xét cuộc sống của Duyệt Duyệt ở Viên năm năm qua, Kiều Nam vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh cô, về phần mục đích của Kiều Nam, hắn rất rõ ràng, Kiều Nam yêu Duyệt Duyệt, so với hắn có lẽ cũng không ít, hắn cũng cảm kích người đàn ông này, đã chăm sóc cho vợ và con hắn!

Chỉ là, cảm kích là cảm kích, về phần Duyệt Duyệt cùng hai đứa bé, hắn là quả quyết sẽ không nhường cho Kiều Nam!

Cố Gia biệt thự.

Cố Thịnh không nghĩ tới hôm nay sẽ nghênh đón một người khách, hắn nhìn người đàn ông trước mắt, trong mắt đầy bén nhon.

Đôi mắt xanh của Kiều Nam lóe sáng, hài hước nhíu mày, đối mặt với địch ý của Cố Thịnh, anh chỉ cười một tiếng.

"Mấy năm không thấy, không tưởng tượng anh sống như vậy đấy!" Kiều Nam mở miệng trước, phá vỡ trầm mặc giữa hai người.

Địch ý? Hắn ngược lại cho là mình nên căm thù Cố Thịnh mới đúng, bốn năm bảo vệ ở bên người Duyệt Duyệt, nhưng trong lòng Duyệt Duyệt vẫn bị người đàn ông này chiếm cứ lấy, làm cho hắn thấy mình thật thất bại, nhìn Cố Thịnh từ trên xuống dưới, Cố Thịnh bây giờ so với năm năm trước khác xa một trời một vực.

"Anh tới làm gì?" Cố Thịnh lạnh lùng nhìn hắn một cái, mặc dù cảm tạ Kiều Nam chăm sóc Duyệt Duyệt, nhưng vẫn không quên hắn là tình địch của mình.

Kiều Nam cố ý không nói mình tới đón Cảnh Hạo về nhà, thoáng ác ý, cười khế, "Tôi tới xem một chút, Cố Thịnh ngày xưa, hôm nay lại thảm như vậy, thuận tiện nói cho anh biết, bốn năm này là tôi ở bên cạnh Duyệt Duyệt!"

Dứt lời, quả nhiên nhìn thấy Cố Thịnh càng thêm âm trầm, Kiều Nam cũng không có hạ thủ lưu tình, tiếp tục nói, "Tôi đang suy nghĩ, Duyệt Duyệt nhìn thấy anh, trong lòng nhất định sẽ hết sức ghét bỏ, Cố Thịnh, anh cảm thấy thế nào?"

Chương 30: Chú Kiều, không được khi dễ cha cháu!

Trong lòng Cố Thịnh đau nhói, nghĩ đến ngày đó mình xuất hiện ở trước mặt Duyệt Duyệt, cách Duyệt Duyệt nhìn mình quả thật cùng năm năm trước không giống nhau, bây giờ suy nghĩ một chút, hắn mới phát hiện, mình đã phạm vào một sai lầm lớn!

Hắn bỏ qua cơ hội tốt rồi!

Mà bây giờ, trong mắt của Duyệt Duyệt, hai đứa bé so với mình càng thêm trọng yếu, nghĩ đến ngày đó Duyệt Duyệt lo lắng ôm Ninh Ninh chạy trốn, trong lòng càng thêm đau nhói mãnh liệt.

Kiều Nam nở nụ cười, mang theo khoái cảm trả thù !

"Anh cảm thấy giữa anh và tôi, phụ nữ sẽ chọn ai!" Kiều Nam nhìn Cố Thịnh mất mát, lại một lần nữa mở miệng, nếu là vào năm năm trước, ở trước mặt Cố Thịnh, anh không vót được một chút xiu tiện nghi, bây giờ, anh phải thừa dịp đả kích lại, ai kêu người đàn ông này năm năm qua vẫn chiếm cứ lấy lòng của Duyệt Duyệt!

Trong lòng Cố Thịnh càng thêm mất mát, người sáng suốt nhìn thấy, ai cũng sẽ chọn Kiều Nam, người đàn ông này có bề ngoài anh tuấn, thân phận hiển hách, mà mình. . . . quả thật khập người nhếch nhác!

Duyệt Duyệt sẽ chọn Kiều Nam sao?

Hắn theo bản năng tránh né cái vấn đề này, bắt buộc mình quên đi bất an trong lòng, cố gắng thuyết phục mình, Duyệt Duyệt không như những người phụ nữ khác!

"Tại sao không nói chuyện? Vậy thì anh đã nhận rõ sự thật? Nếu rõ ràng rồi, anh có thể tự động rút lui, tôi sẽ chăm sóc cho Duyệt Duyệt cùng hai đứa bé thật tốt, bảo đảm sẽ giống như cha ruột của chúng, cho dù là tôi cùng Duyệt Duyệt có con của mình, cũng sẽ không hề bạc đãi bọn chúng!" Kiều Nam không ngừng đả kích Cố Thịnh, anh muốn nhìn một chút, đến lúc nào Cố Thịnh mới có thể phản kích anh!

"Tôi sẽ không rút lui!" trong mắt Cố Thịnh đầy kiên định, ánh mắt đột nhiên trở nên lợi hại nhìn thẳng vào Kiều Nam, bất kể như thế nào, Duyệt Duyệt đều là của hắn, hai đứa bé cũng là của hắn, hắn sẽ không cho phép bọn trẻ gọi người đàn ông khác là cha!

Mấy ngày nay, hắn theo dõi bọn họ, nhìn bốn người bọn họ đi chung với nhau cũng đã làm cho hắn rất thương tâm rồi, Cố Thịnh nghĩ nếu như bốn người bọn họ thật trở thành người một nhà, hắn tình nguyện cứ như trước đây, sống ở trong thế giới của bản thân, ít nhất còn có thể thấy Duyệt Duyệt trong ảo tưởng.

"A? Vậy anh phải cố gắng thêm mới được!" Kiều Nam nhú mày, kiên định trong mắt của Cố Thịnh làm cho anh giật mình, xem ra câu nói vừa rồi làm Cố Thịnh xúc động rồi ! Nhìn bộ dáng anh từ trên xuống dưới, khóe miệng cười như không cười, vốn còn muốn đả kích Cố Thịnh nhiều hơn một chút, lại nghe được một thanh âm từ lâu hai truyền đến.

"Chú Kiều, không được khi dễ cha cháu!" Đang muốn từ lâu hai xuống giọng nói của Cảnh Hạo, trên thực tế, mới vừa rồi lúc hai người bắt đầu câu chuyện, cậu vẫn núp ở một bên nghe lén, biết chú Kiều bởi vì bại dưới tay cha mà không cam tâm, cậu không muốn từ đầu đứng ra che chở cha, nguyên nhân cũng chỉ là muốn mượn dùng chú Kiều kích thích cha một chút.

Dù sao có một ' tình địch ' cường đại ở trước mặt, cha sẽ càng thêm ý thức được mẹ quan trọng thế nào, càng cố gắng theo đuổi mẹ!

Nghe được lời tuyên thệ kiên định của Cố Thịnh, Cảnh Hạo rất hài lòng, cậu xác định, cha sẽ không lùi bước, nhất định sẽ đem mẹ trở về!

Đang không biết nên làm sao, Tả Tình Duyệt đi qua ôm Ninh Ninh ở trong tay của mình, "Ninh Ninh, thân thể cha không thể ôm con xoay quanh, nghe lời, nhanh đi ăn kem!"

Nói xong, đem Ninh Ninh đặt vào ghế ngồi.

Chương 31: Duyệt Duyệt Là Vợ Của Tôi

Kiều Nam nhú mày, đôi con ngươi màu xanh xẹt qua một tia bất đắc dĩ, xem ra duy truyền tể nhị của tên này vẫn là dứt bỏ không được a!

Đứa bé Cảnh Hạo này trừ che chở Duyệt Duyệt và Ninh Ninh ra đây là lần đầu tiên hắn thấy nó che chở những người khác!

Mà người đó vẫn không phải là hắn, hắn cũng nên chết tâm rồi, nghĩ đến vừa rồi hắn còn kích thích Cố Thịnh trong lòng nhất thời trời lên một tia sáng khoái, có lẽ ở trước lúc Cố Thịnh đoạt Duyệt Duyệt về được hắn có thể tận tình khiêu khích người đàn ông này, hoặc hắn có thể cho hắn ta cảm thấy cảnh giác!

Duyệt Duyệt vì người đàn ông này đã chịu nhiều cực khổ như vậy, hắn bây giờ tốt xấu cũng là Kiều đại ca thân ái nhất của Duyệt Duyệt, là cậu của hai đứa bé, hắn đương nhiên muốn giúp bọn họ trút giận một hơi!

Mặc dù giờ phút này Cố Thịnh tương đối yếu thế, nhưng Kiều Nam hắn từ trước đến giờ không bao giờ biết có lòng thương hại người khác, trừ .....

Trong đầu hiện ra giọng nói của Duyệt Duyệt, trong lòng không khỏi thở dài, "Đi, chú Kiều

dẫn cháu về nhà!" Vừa nói vừa bước lên phía trước nắm tay Cảnh Hạo như có như không nhìn Cố Thịnh một cái trong lòng sinh ra một tia không đành lòng tiếp tục mở miệng nói, "Mẹ cháu đã làm những món chúng ta thích ăn nhất, tối nay một nhà chúng ta có thể từ từ thưởng thức tay nghề của mẹ cháu!"

Dứt lời quả nhiên thấy mặt Cố Thịnh đen đến không thể đen hơn được nữa, còn kèm theo mấy phần ghen tị.

"Mấy người không phải người một nhà!" Cố Thịnh rốt cuộc chịu không nổi sự ghen tị trong lòng, nhìn bóng lưng của Cảnh Hạo và Kiều Nam lớn tiếng tuyên cáo, "Duyệt Duyệt là vợ của tôi, còn Cảnh Hạo và Ninh Ninh cũng là con của tôi!"

Kiều Nam đột nhiên dừng lại, xoay người, nhú mào, mang theo vài phần khiêu khích nhìn lại hắn, "A? Vậy sao? Nhưng bọn họ hiện tại ở trong nhà tôi, tôi là người đàn ông duy nhất có thể ra vào nhà trọ của Duyệt Duyệt!"

Bộ dáng tràn đầy ghen tị của Cố Thịnh thật làm cho người ta đại khoái nhân tâm (Vô cùng vui vẻ) a!

Đây là chuyện từ trước tới nay hắn chưa từng trải nghiệm qua, nhớ năm năm trước người đàn ông này ngạo mạn cỡ nào ở trước mặt mình tuyên bố Duyệt Duyệt là người phụ nữ của hắn, nhưng bây giờ trong mắt trước kia vốn là phách lối lại chỉ còn dư lại ghen tị và bất đắc dĩ!

Khóe miệng Cảnh Hạo nâng lên một nụ cười tà ác, cũng không phải vô lực, chỉ là hắn ngược lại hoài nghi chú Kiều khiêu khích cha như vậy đợi đến cha khôi phục lại như cũ, ông sẽ trả thù chú ấy như thế nào!

Dù sao trong khoảng thời gian này từ miệng cô Tâm Ngữ, chú Hạo Nhiên, còn có chú Kiều hắn nghe không ít chuyện về cha năm năm trước!

"Mày....." Cố Thịnh cắn răng nghiêng lợi nhìn Kiều Nam phách lối dẫn con hắn rời đi, trong đầu hiện ra hình ảnh hắn và Duyệt Duyệt còn có mấy đứa nhỏ ngồi một bàn ăn cơm trong lòng trời lên một tia đau nhói, trong trí nhớ hình ảnh hắn và Duyệt Duyệt cùng ăn cơm lại càng ít, cho dù là có thì không khí cũng cực kỳ khẩn trương, về mặt hắn luôn âm trầm mà Duyệt Duyệt thì vẫn luôn cúi thấp đầu!

Hắn thậm chí còn bảo Duyệt Duyệt làm người hầu của hắn, còn dùng người phụ nữ khác lăng nhục cô!

"Duyệt Duyệt. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . ." Cố Thịnh thống khổ nỉ non, nghĩ đến việc làm của mình vô cùng hối hận, năm năm trước hắn ngoài cho Duyệt Duyệt hai đứa bé ra thì nhiều nhất cũng chỉ có hành hạ và nhục nhã.

Hắn vẫn có thể đoạt lại cô sao?

Trong đầu hiện ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Tả Tình Duyệt, trong mắt xẹt qua một tia kiên định, bất luận con đường này có bao nhiêu khó khăn hắn cũng sẽ kiên trì, hắn sẽ làm bất cứ chuyện gì chỉ cần đoạt lại được Duyệt Duyệt!

Chương 32: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Bữa tiệc, y hương tấn ảnh.

Tả Tình Duyệt không ngờ bữa tiệc của Kiều Nam lại phải đợi đến hai tháng sau mới cử hành, cô mặc một thân tiểu lễ phục trắng ưu nhã, như tiên tử hạ phàm, cực kỳ mê người, vừa xuất hiện ở bữa tiệc đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Kiều đại ca ..... Có phải em phải lên trình diễn rồi không?" Tả Tình Duyệt có chút mất tự nhiên liếm liếm chân mày, ánh mắt của những người đó dừng ở trên người cô làm cho cô vô cùng mất tự nhiên, cô đã lâu không có xuất hiện trong bữa tiệc long trọng như vậy, càng thêm không có lòng trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Đừng nóng vội, hôm nay em trừ là khách mời ra, đừng quên em còn một thân phận khác!" Đôi con ngươi màu xanh của Kiều Nam lóe lóe, có thể làm cho Duyệt Duyệt đáp ứng làm bạn gái đêm nay của mình anh đã hao tổn rất nhiều công sức, vì thế không tiếc dùng thể công đáng thương, lấy được hai đứa bé giúp hắn nói chuyện, mới nói động Duyệt Duyệt.

"Nhưng . . . ." Vẻ mặt của Tả Tình Duyệt xụ xuống, chống lại tầm mắt khích lệ của Kiều Nam trong lòng thở dài, ai bảo cô không thể nhẫn tâm nhìn người anh này thất vọng, bữa tiệc đêm nay của Kiều đại ca dù cô có không quen như thế nào vẫn phải đi cùng anh ấy!

"Đừng sợ!" Kiều Nam thân mật vuốt ve những sợi tóc của cô, giữa hai người lúc này có vẻ cực kỳ thân mật.

Đột nhiên, một hồi đèn flash chột hiện, ký giả được mời tới tham gia buổi tiệc đêm nay cũng chú ý tới Kiều Nam và người bạn gái này, mấy năm này, đại ca xã hội đen ngày xưa dùng một loạt động tác đem chuyện làm ăn chuyển về chính đạo, trở thành người kiệt xuất trên thương trường, các bữa tiệc trong quá khứ người trông có vẻ điển trai này, Kiều Nam được bên ngoài gọi bằng danh xưng Cố Thịnh thứ hai đều chưa từng mang bất kỳ bạn gái nào, nhưng hôm nay lại không giống vậy!

Nhạy cảm nghề nghiệp làm cho bọn họ đánh hơi được mùi vị bất quái, còn có ký giả tinh mắt hơn càng cảm thấy vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh Kiều tổng cực kỳ giống Cố phu nhân của năm năm trước, nhưng trong sự ưu nhã của Cố phu nhân lại lộ vẻ ngây ngô, cô gái trước mắt quả thật thù mị mười phần!

"Kiều tổng, xin hỏi vị tiểu thư bên cạnh ngài là thiên kim của nhà nào?" Một ký giả không cam

tâm bỏ qua một tin tức như vậy mở miệng hỏi, nếu như đêm nay có thể moi ra thân phận của vị tiểu thư này, vậy thì thật sự là quá tốt!

Ánh mắt Kiều Nam lóe lóe, tay ôm thật chặt eo của Tả Tình Duyệt, “Tôi có thể giữ bí mật không?”

“Kiều tổng đừng nói đùa, đây là lần đầu tiên trong năm năm qua ngài dẫn bạn gái tham gia tiệc tùng, cô ấy hẳn là rất đặc biệt đối với ngài.” Ký giả tiếp tục đuổi theo truy vấn.

Kiều Nam chỉ nhàn nhạt cười, nhưng nụ cười thần bí này ở trong mắt người ngoài cũng cực kỳ cao thâm, càng thêm dẫn tới hứng thú của bọn họ!

“Kiều tổng cô ấy là bạn gái của ngài phải không? Xin hỏi chuyện vui của ngài cũng gần tới rồi phải không?” Các ký giả men theo dấu vết tiếp tục tìm kiếm, vị tiểu thư trước mắt này cùng Kiều tổng đứng chung một chỗ thật giống một đôi trời đất hợp thành!

Kiều Nam không phủ nhận cũng không xác định, chỉ luôn duy trì nụ cười cao thâm kia, cảm thấy Duyệt Duyệt ở bên cạnh cả người cứng đờ, ngay cả mặt cũng đã muốn vùi vào trong ngực hẳn rồi, trong lòng giờ phút này trôi lên một nụ cười đắc ý, nhưng một giây tiếp theo cũng hết sức đau lòng, trời mới biết hẳn cỡ nào khát vọng cho người bên ngoài một đáp án khẳng định, nhưng. . . . người giai nhân trong lòng yêu cũng không phải mình!

Đem Tả Tình Duyệt ôm càng chặt hơn, ánh mắt rơi vào một bóng dáng tây trang thẳng thớm đứng ở cửa phòng tiệc, nhú mào, nụ cười trên khóe miệng càng đậm.

“Nếu như tôi có chuyện vui nhất định sẽ thông báo cho mọi người!”

Nhưng khi giọng điệu cứng rắn của Kiều Nam vừa nói xong, lại nghe thấy một giọng trầm thấp của đàn ông từ cửa truyền đến.

“Để tôi tới trả lời vấn đề của mọi người, vị tiểu thư bên cạnh Kiều tổng không phải bạn gái của ngài ấy, mà là....”

Chương 33: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Tất cả ký giả không hẹn mà cùng bị giọng nói đó hấp dẫn nhìn qua, nhìn về phía người đứng ở cửa hội trường đang từ từ hướng bên này đi tới, có người tinh mắt đã nhận ra người đàn ông anh tuấn tây trang thẳng thớm đó chính nhân vật phong vân một cõi trên thương trường năm năm trước của A thị, tổng tài tập đoàn Cố Thị, Cố Thịnh!

Nhưng năm năm trước anh ta đột nhiên mai danh ẩn tích, từ đó tập đoàn Cố Thị trải qua một trận sóng to gió lớn, sau đó bị Cố Tâm Ngữ em gái của Cố tổng tài tiếp nhận, mà cũng từ đó về sau cũng không hề thấy Cố Thịnh xuất hiện ở bất kỳ buổi tiệc xã giao nào, cho dù là đám ký

giả bát quái như bọn họ có tìm kiếm như thế nào cũng không tìm ra được chút giấu vết nào của Cố Thịnh!

Sao hôm nay anh ta lại xuất hiện trong buổi tiệc của Kiều tổng?

Năm năm trước vì nguyên nhân gì mà anh ta lại thoái ẩn, anh ta làm gì trong năm năm đó?

Vô số vấn đề khơi dậy sự tò mò của của nhóm ký giả, một người là Cố Thịnh, một người là Kiều Nam, tin tức về hai người đều phải đào, xem ra đêm nay bọn họ thu hoạch được không ít!

“Cố tổng, ngài nói vị tiểu thư bên cạnh Kiều tổng không phải bạn gái của ngài ấy, vậy là thân phận gì?” Ký giả đem micro đưa đến trước mặt Cố Thịnh, ánh mắt lợi hại của Cố Thịnh sáng quắc mang theo vài phần ghen tức nhìn người phụ nữ tựa đầu vào vai Kiều Nam.

Chính hình ảnh này đã kích thích đến tim hần, mới vừa rồi hần không để ý muốn ở trường hợp như vậy tuyên thệ quyền sở hữu của mình!

Nhưng nếu hần nói ra cô là vợ của Cố Thịnh hần, cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Có thể ghét hần hay không? Hay là hận hần?

Ánh mắt lóe lóe mang theo một tia sợ hãi, nhưng hai người tựa vào cùng nhau ở trước mắt quả thật làm cho hần phát điên!

Đêm nay Duyệt Duyệt xinh đẹp như vậy, thậm chí còn hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn năm năm trước, làm cho người ta không dời mắt được, nhưng cô nên rúc vào bên cạnh hần a!

“Cố tổng.....” Thấy Cố Thịnh không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào Kiều Nam và vị tiểu thư bên cạnh anh ta, có ký giả đã bắt đầu nhắc nhở.

Ánh mắt Cố Thịnh lóe lóe, trong mắt mơ hồ có thể thấy được một tia nước mắt, khóe miệng nâng lên một chút ý cười, đối mặt với mọi người hăng giọng nói, “cô ấy chỉ là em gái c ủa Kiều tổng!”

Trên thực tế, hần có bao nhiêu muốn đối với mọi người ở đây tuyên cáo người phụ nữ này là vợ của Cố Thịnh hần!

Nghe được thanh âm của Cố Thịnh cô vẫn không dám ngẩng đầu, cô biết trong khoảng thời gian này Cố Thịnh luôn theo dõi bọn họ, vụng trộm mà nhìn cả nhà bọn họ ba người, nhưng hần lại không có chủ động xuất hiện ở trước mặt cô , mới vừa rồi cô còn cho là hần sẽ nói cô là

vợ trước của Cố Thịnh hẳn, làm cho cô khẩn trương không thôi, thế nhưng hẳn lại không nói vậy!

Hắn là không muốn cho người ngoài biết bọn họ đã từng có quan hệ với nhau sao?

Trong lòng thậm chí có chút mất mát.

Kiểu Nam nhìn Cố Thịnh, con người màu xanh lóe lóe, Cố Thịnh cũng chỉ có thể thôi sao? Anh cho là vừa rồi anh ta sẽ đối toàn thế giới tuyên cáo Tả Tình Duyệt là vợ của anh ta, nhưng anh ta lại nói cô là em gái của Kiểu Nam anh!

Nhưng trong mắt của Cố Thịnh có mấy phần sợ hãi lại rơi vào đôi mắt thông minh của anh không sót chút nào, ha ha...! Cố Thịnh hẳn cũng có một ngày biết sợ hãi a!

Ký giả nghe Cố Thịnh trả lời hiển nhiên không được hài lòng cho lắm, chỉ là em gái không phải quá mạnh bạo!

Nhìn Kiểu Nam hỏi thăm, nhưng trên mặt Kiểu Nam vẫn là nụ cười như cũ, ôm nhẹ lấy Tả Tình Duyệt, “Đúng, cô ấy là em gái của tôi, người em gái mà tôi thích nhất!”

Ký giả không hài lòng với đáp án này, có ký giả to gan còn tiếp tục mở miệng hỏi thêm, “Vị tiểu thư này có mấy phần giống Cố phu nhân của năm năm trước, xin hỏi Cố tổng Cố phu nhân vẫn khỏe chứ? Vị tiểu thư này có quan hệ như thế nào với Cố phu nhân?”

Chương 34: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

Ký giả đuổi cùng diệt tận làm Cố Thịnh khổ cau mày, hẳn phải trả lời như thế nào?

Năm năm trước Tả Tình Duyệt xảy ra tai nạn xe cộ giới truyền thông và bên ngoài đều không biết, hẳn quá mức đau lòng đã phong tỏa tất cả tin tức, ngay cả Kiểu Nam cũng phải thông qua một số thủ đoạn đặc biệt mới biết!

Hắn không muốn tin Duyệt Duyệt chết, cho nên trong lòng cho vẫn cho rằng Duyệt Duyệt vẫn còn tồn tại, vĩnh viễn là vợ của Cố Thịnh hẳn!

Ánh mắt nhìn về phía Tả Tình Duyệt lúc này chân mày cô đã cau lên thành ngọn núi, lòng Cố Thịnh trầm xuống, Duyệt Duyệt cô ấy không vui sao?

Hay là mình tới đây làm cho cô ấy chán ghét?

Trong lòng trỗi lên một tia sợ hãi, ai cũng có thể ghét hẳn, nhưng Duyệt Duyệt ghét sẽ làm hẳn sống không bằng chết!

Các ký giả đang đợi Cố Thịnh trả lời, nếu không lấy được câu trả lời từ Cố Thịnh vậy bọn họ sẽ chuyển sang vị tiểu thư xinh đẹp đứng chung một chỗ với Kiều Nam.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có quan hệ như thế nào với Cố phu nhân?" Nghĩ vội vàng hỏi, sự kiên định trong mắt giống như không hỏi ra kết quả thế không bỏ qua vậy.

Ánh mắt Tả Tình Duyệt lóe lóe, trường hợp như vậy làm cô cảm thấy không vui, năm năm trước, cô liền hết sức ghét ống kính của giới truyền thông này, nhưng bởi vì Cố Thịnh yêu cầu muốn cô phải diễn vợ chồng ân ái, cô vẫn cố nén, không ngờ đến hôm nay vẫn chạy không khỏi những ống kính này!

Cô nên nói như thế nào? Nói cho truyền thông cô chính là Cố phu nhân của năm năm trước!

Nhưng thời điểm đó cô chỉ là Cố phu nhân trên danh nghĩa mà thôi!

Vào thời điểm này Kiều Nam vốn nên tiến lên che chở giai nhân thật tốt nhưng con người màu xanh của hắn lóe lên, ánh mắt như có như không nhìn hướng Cố Thịnh ở bên kia, giờ phút này mặt của hắn ta là bộ dáng lo lắng nhìn Tả Tình Duyệt thật giống như hận không thể tiến lên đem giới truyền thông đẩy ra!

Kiều Nam âm thầm oán, nếu là Cố Thịnh của năm năm trước sớm đã đem Tả Tình Duyệt từ bên cạnh mình kéo qua rồi, không ngờ năm năm sau hắn lại sợ đầu sợ đuôi, nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ gì thế nhưng anh lại biết!

Hắn cố kị cảm thụ của Duyệt Duyệt!

Xem ra Cố Thịnh rất yêu Duyệt Duyệt a!

Lấy tính khí của Cố Thịnh nếu đặt ở năm năm trước hẳn chỉ nghĩ cho mình tuyệt đối sẽ không bận tâm đến cảm thụ của người khác!

"Tiểu thư. . . ."

Các ký giả không ngừng thúc giục, khẩn cấp muốn có được đáp án, sự trâm mắt của mấy người họ cũng làm cho bọn họ nhạy cảm đánh hơi được trong đó có tin tức giá trị, trong lòng đều đang toan tính, ngày mai nhất định sẽ là tiêu đề của trang đầu!

"Thật xin lỗi. . . ."Trong mắt Tả Tình Duyệt trỗi lên một tia vô dụng, lúc này cô giống như trở lại năm năm trước, loại tâm trạng bất lực đột nhiên ám ảnh cô, trong đầu hiện lên những hình ảnh mỗi lần bị Cố Thịnh hành hạ và lăng nhục, nước mắt chảy xuống.

Những giọt nước mắt này càng khiến các ký giả hưng phấn trong lòng, nhưng đồng thời cũng làm lòng Cố Thịnh đau nhói!

Cô ấy khóc!

Là vì hấn sao?

Tay ý thức nắm chặt thành quyền, hấn bây giờ có thể mạnh dạn bước lên ôm cô vào lòng an ủi!

Nhưng hấn có thể làm như vậy không?

Những giọt nước mắt không cách nào vung khỏi đầu Cố Thịnh, âm thanh trong lòng thúc giục hấn bước tới càng lúc càng lớn, rốt cuộc trong mắt Cố Thịnh xẹt qua một tia kiên định, thật giống như là ra một quyết định rất trọng đại vậy, bước tới phía trước một bước!

Bất kể sau này Duyệt Duyệt có trách hấn như thế nào, giờ khắc này hấn vẫn muốn đem cô ôm vào lòng!

"Tránh ra!" Giọng nói lạnh lùng của Cố Thịnh vang lên khiến các ký giả sửng sốt, ngay sau đó cũng tự động nhường ra một lối đi.

Cố Thịnh từ trong đám ký giả bước tới đưa tay cầm lấy cổ tay Tả Tình Duyệt, kéo nhẹ một cái, khi thân thể mềm mại làm cho hấn phải ngáy nhớ đêm mong đó rốt cuộc đụng vào trong ngực hấn, máu toàn thân Cố Thịnh tựa như ngưng kết vậy.

"Thật xin lỗi!"

Những lời này, hấn nợ đã quá lâu!

Chương 35: Bữa tiệc tuyên thệ quyền sở hữu

"Thật xin lỗi" Cố Thịnh kích động ôm thân thể cô nhưng lại sợ mình quá dùng sức sẽ làm thương hại tới cô, trong đầu không ngừng hiện ra những hình ảnh Duyệt Duyệt bị hấn hành hạ, máu tươi tựa hồ hiện đầy trước mắt hấn!

Trời ạ!

Năm năm trước hắn đến cùng cảm thú tới mức nào?

Một người con gái đáng giá để người ta thương yêu, lại bị hắn làm hại đến thương tích đầy mình!

Hắn rốt cuộc đem lời xin lỗi nói ra, nhưng cô có tiếp nhận không?

Những tổn thương của năm năm trước có phải vẫn còn tồn tại trong lòng cô hay không, hay cô đã quên mất nhưng tổn thương của năm năm trước, sau đó cũng đem mình bài trừ ra ngoài?

Mặc dù Cảnh Hạo nói qua, cô vẫn vì hắn mà rơi lệ, thế nhưng hắn lại không xác định những giọt lệ đó là vì yêu hay vì hận!

Đột nhiên xuất hiện ôm ấp khiến Tả Tình Duyệt ngẩn người, tay chân luống cuống, không biết nên làm thế nào, hắn đang bên tai cô nói ba chữ đó càng làm nội tâm cô cực kỳ rối rắm.

Thật xin lỗi?

Xin lỗi cái gì? Xin lỗi năm năm trước làm thương tổn cô? Hay là xin lỗi chuyện khác?

Hơi thở trên người hắn so với năm năm trước không có gì thay đổi, cô có thể cảm thụ được bên dưới lớp tây trang đắt giá này là một cơ thể tinh tráng, trong đầu hiện ra hình ảnh người đàn ông gặp được hai tháng trước, bộ dáng yếu đuối làm cho cô nhìn cũng không khỏi đau lòng đến rơi lệ, trong năm năm này hắn tự chăm sóc mình như thế nào?

Nhưng giờ phút này người đàn ông ôm mình lại giống như đã khôi phục cường tráng giống năm năm trước!

Trong thời gian ngắn ngủi hai tháng là cái gì làm cho hắn biến hóa lớn như vậy? (Ling: Sức mạnh của tình yêu chứ gì tỳ)

Cô dĩ nhiên không biết, Cố Thịnh vì khôi phục thân thể để có thể dễ dàng đoạt lại vợ mến yêu, phải rèn luyện suốt ngày đêm cơ hồ đến mất ăn mất ngủ, vài lần khiến Cố Tâm Ngữ nhìn mà lo lắng không thôi, nhưng Cố Tâm Ngữ biết cô có ngăn cản cũng vô ích, trong mắt anh ba chỉ có chị dâu, anh ấy vì chị dâu mà đẩy nhanh tốc độ thay đổi!

Ký giả nhìn hình ảnh hai người ôm nhau lúc mới bắt đầu trong mắt đều là cực độ khiếp sợ, Cố

Thịnh ôm bạn gái của Kiều tổng còn nói xin lỗi với cô ấy, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhưng đối với sự nhạy cảm của những người làm tin tức làm cho bọn họ nhanh chóng đề xuống nỗi khiếp sợ, đem những chuyện xảy ra trong nháy mắt ghi chép lại, tin tức Kiều Nam mang theo bạn gái tham gia buổi tiệc thì tin về Cố Thịnh xuất hiện trước tầm mắt của đại chúng lần nữa càng có giá trị hơn!

Các ký giả cũng càng thêm xác định, Cố Thịnh cùng cô gái có dáng dấp rất giống Cố phu nhân của năm năm trước có liên hệ rất lớn với nhau!

Về phần có mối quan hệ như thế nào thì nhiệm vụ đêm nay của bọn họ chính là đề m bí mật đó moi ra!

“Kiều tổng, bạn gái của ngài và Cố tổng.....” Ký giả có điều ngụ ý hỏi, chỉ thấy trên mặt Kiều Nam không có xuất hiện nét khó coi vì bị đoạt bạn gái, mà ngược lại là gương mặt tươi cười.

“Các bạn ký giả có phải chúng ta nên dành cho hai vợ chồng bọn họ một chút không gian riêng hay không!” Kiều Nam mặc dù đau lòng nhưng cũng biết đây là chuyện sớm hay muộn, khi hắn quyết định đứng phía sau âm thầm chúc phúc Duyệt Duyệt thì cũng đã lường trước không phải sao?

Hắn biết Duyệt Duyệt không thích ống kính của giới truyền thông, chuyện bây giờ hắn có thể làm vì Duyệt Duyệt cũng chỉ có đem giới truyền thông dẫn đi rồi!

Các ký giả nghe được hai chữ vợ chồng liền hiểu ra, “ Thì ra vị tiểu thư này chính là Cố phu nhân a! Nhưng hình như Cố tổng nói xin lỗi Cố phu nhân, rốt cuộc Cố Tổng làm chuyện gì có lỗi với Cố phu nhân?”

Giới truyền thông không phải dễ đuổi, tìm được một chút đầu mối, bọn họ không đào sâu hơn như vậy không phải thật uống phí một tin tức tốt sao?

Chương 36: Cho tới bây giờ cũng chỉ có mình em

Kiều Nam thấy mình không thể đem đám ký giả bám dai như đĩa này dẫn ra như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt, phần hắn cũng rất tò mò muốn biết Cố Thịnh sẽ giải thích với bên ngoài như thế nào về tất cả chuyện này!

Cố Thịnh giống như sợ bị mất đi lần nữa nên càng ôm chặt thân thể trong, cảm nhận được Duyệt Duyệt tựa hồ không thích giới truyền thông, không khỏi khẽ cau mày, thời điểm giương mắt nhìn về phía mọi người lần nữa cũng là gương mặt tươi cười, trong mắt lóe lên ánh sáng cùng với Cố Thịnh của năm năm trước giống nhau như đúc.

Ánh mắt như thế khiến Kiều Nam ngẩn ra, hắn biết Cố Thịnh của năm năm trước đã trở lại,

nhưng khoe miệng nâng lên một nụ cười xem kịch vui, hắn ngược lại muốn nhìn một chút người đàn ông không ai bì nổi này năm năm trước sau khi nhận ra trong lòng mình yêu ai sẽ làm như thế nào để đoạt lại Duyệt Duyệt!

"Các vị, hôm nay dù sao cũng là buổi tiệc của Kiều tổng, tiêu điểm của mọi người nên đặt trên người Kiều tổng, về phần chuyện giữa tôi và phu nhân tôi nhất định sẽ tìm một dịp khác để mọi người có thể thoải mái hỏi!" Cố Thịnh ung dung ứng đối, nói xong, một phen ngồi chõ xuống đem Tả Tình Duyệt ôm lấy, làm Tả Tình Duyệt ngẩn ra kêu lên, theo bản năng đưa ra đôi tay ôm cổ của hắn, để tránh té xuống!

Đồng thời với một màn như vậy không khỏi làm mọi người rút một ngụm khí, máy chụp hình của ký giả lập tức chớp lên, một tấm hình này nếu ngày mai lên trang đầu của tạp chí không thể nghi ngờ là sẽ không có tin nào tốt hơn!

Thì ra Cố tổng và Cố phu nhân đã kết hôn năm năm mà vẫn còn ân ái như vậy a!

Cố Thịnh ôm Tả Tình Duyệt rời khỏi tầm mắt của mọi người, đi tới phòng nghỉ ở lầu hai, sau khi vào phòng Cố Thịnh không cũng không đem Tả Tình Duyệt thả xuống, nghe mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cũng mê người như năm năm trước, trong lòng hắn mặc dù sợ hành động vừa rồi của mình làm cho Duyệt Duyệt không vui nhưng hắn vẫn bất chấp, vô luận kế tiếp chờ đợi hắn là cái gì hắn vẫn sẽ ung dung đối mặt!

"Thả ..... Thả tôi xuống!" Cả khuôn mặt Tả Tình Duyệt đã đỏ bừng một mảnh, cô ghét mình như vậy, cho dù đã năm năm sau chỉ cần một cử động nhỏ của Cố Thịnh cũng có thể ảnh hưởng đến cô lớn như vậy.

Trong lòng Cố Thịnh ngẩn ra, mặc dù không đành lòng nhưng vẫn không thể làm nghịch ý Duyệt Duyệt, thận trọng đặt cô xuống, mắt không chớp dù chỉ một cái chăm chú ngắm nhìn dung nhan không chút thay đổi của cô trong năm năm qua, tâm thần liền giật mình.

Trời mới biết, hắn mong muốn ngày hôm nay đã bao lâu!

Tả Tình Duyệt thừa nhận tầm mắt của hắn không dám ngẩn đầu, theo bản năng đi tới bên cửa sổ muốn kéo mở khoảng cách của hai người, Tả Tình Duyệt dường như nghĩ tới cái gì, khoe miệng nâng lên một chút ý cười, "Mới vừa rồi anh nói như vậy với giới truyền thông không sợ Cố phu nhân thật của anh ghen sao?"

Không biết vì sao trong khoảng thời gian này cô có rất nhiều cách có thể biết Cố Thịnh có cưới vợ khác hay không, nhưng cô lại vẫn luôn trốn tránh rút mình trong mai rùa, sợ tim của mình bị thương.

Cố Thịnh ngẩn người, ý thức được lời nói của cô có ý gì, kích động tiến lên không để ý đến phản ứng của Tả Tình Duyệt, không kìm hãm được từ phía sau ôm cô vào lòng.

"Vị trí Cố phu nhân, cho đến nay vẫn chỉ là của mình em!" Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non, giọng nói quả thật hết sức kiên định, không chỉ vị trí Cố phu nhân chỉ của một mình Tả Tình Duyệt cô, mà trong lòng hần từ trước đến nay cũng chỉ có một mình cô!

Cũng không thể chứa thêm người khác!

Bắt đầu từ năm năm trước, hay bắt đầu từ lần gặp đầu tiên tim hần cũng đã bị người phụ nữ này chiếm trọn!

Chương 37: Trời ạ! Cô đang làm gì? !

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, hần đột nhiên đến gần làm lòng cô cuống loạn không ngừng, mà lời nói của hần càng làm lòng cô rung động không dứt.

Vị trí Cố phu nhân, từ trước đến nay chỉ có một mình cô?

Không biết vì sao a, trong lòng mơ hồ trôi lên vẻ mong đợi.

"Cố tiên sinh, xin. . . . . Xin buông ra!" Trên mặt Tả Tình Duyệt một mảnh Phi Hồng, giờ phút này cô thậm chí so mới vừa rồi lúc bị hần ôm trong đại sảnh ở dưới lầu càng khẩn trương hơn, hồi tưởng lại năm năm trước đã từng có vô số lần hần cũng ôm cô như vậy, nhưng thái độ của hần đối với cô quả thật mang theo cuống tứ chiếm đoạt, hơi thở đó làm cho cô sợ hãi đồng thời cũng không cách nào chống cự.

Cố tiên sinh? Hàng chân mày tuấn mỹ của Cố Thịnh nhíu lên, hần không thích cách xưng hô lạnh nhạt này, hần thích từ trong miệng cô nghe được tiếng kêu chỉ thuộc về mình cô.

"Gọi anh Thịnh ..... giống trước kia vậy!" Hơi thở trên người cô làm hần say mê không khỏi nhớ lại năm năm trước, cô dịu dàng trần trọc trong ngực hần như thế nào, hần bị mê hoặc rồi, hần đột nhiên phát hiện đối với cô dù năm năm trước hay hiện tại hần đều không thể chống cự!

Tay thật giống như men theo một quỹ đạo quen thuộc dao động bên hông cô, bàn tay đặt trên bụng cô, trong lòng đột nhiên trôi lên một tia ấm áp, chỗ này đã từng dụng dục hai bảo bối trân quý nhất, tuy nhiên ngay cả khi đã sanh hai đứa bé eo cô vẫn không đầy nắm tay của hần.

Hô hấp của Tả Tình Duyệt cứng lại, cảm thụ bờ ngực rắn chắc của người đàn ông sau lưng, nơi đó dường như có một cổ lực lượng cường đại xuyên thấu qua vải vóc thật mỏng truyền vào thân thể cô, làm cô đột nhiên xui lơ.

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh ở bên tai của cô nỉ non, thanh âm trầm thấp đó hùng hậu như có ma lực vậy có thể mê hoặc tâm trí của con người, cảm thụ hơi thở của hần ở trên cổ mình, mập mờ liêu nhân, Tả Tình Duyệt biết rất rõ ràng mình nên từ trong ngực của hần tránh ra nhưng

thân thể của cô thật giống như không chịu sự khống chế của mình vậy.

"Thịnh. . . ." Tả Tình Duyệt không biết mình như thế nào gọi ra, nhưng đợi đến cô tự phát hiện mình dùng cái thanh âm mập mờ này kêu tên của hân thời điểm, tim đột nhiên ngập ngừng, nhảy được càng thêm kịch liệt, thật giống như phá vỡ thân thể chạy ra ngoài.

Một tiếng thân mật kêu gọi này khiến Cố Thịnh kích động không thôi, thật giống như một mối dẫn hỏa nhanh chóng đốt nội tâm hân mới vừa rồi còn mang theo vài phần đè nén kích tình, hân cảm thấy máu cả người mình đều đang kêu gào, đang mong đợi giải phóng.

Hân muốn cô!

Cái ý niệm này trong nháy mắt hiện lên trong đầu mình, Cố Thịnh hôn vành tai của Tả Tình Duyệt, đôi bàn tay dần dần đi lên bao lại phần đầy đặn trước ngực kia, sinh hai đứa bé cô vẫn rất gầy, nhưng bộ ngực mềm mại cũng đầy đặn hơn so với năm năm trước.

Cố Thịnh không thèm nghĩ mình làm như vậy có quá gấp hay không, hân chỉ muốn thật tốt cảm thụ cô, mà cô cũng không có cự tuyệt, không phải sao?

Một cái tay kéo ra khóa kéo sau lưng dạ phục của cô, nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo trên người cô, thân thể xinh đẹp hấp dẫn ở trước mắt làm cho hân giật mình, cô thật là xinh đẹp! So với năm năm trước nhiều thêm mấy phần cứng chắc, nhiều thêm mấy phần quyến rũ!

không ngừng hôn xuống, hân giống như là đang cúng bái vậy, một tắc một tắc hôn thân thể của cô, Tả Tình Duyệt thật giống như bị đẩy vào trong mây, xụi lơ trong ngực hân.

Cảm thấy một chân bị giơ lên, ngay sau đó như có thứ gì tiến vào thân thể cô, Tả Tình Duyệt kêu rên ra tiếng, trong lòng đột nhiên giật mình, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

A! Tả Tình Duyệt khổ não cau mày, trời ạ! Cô đang làm gì?

Chương 38: Lại làm hư việc!

"Không, không cần. . . ." Tỉnh táo lại, Tả Tình Duyệt theo bản năng bài xích, nhưng dục vọng chôn sâu ở trong thân thể lại càng phát ra kịch liệt, thân thể của cô dường như vẫn hoài niệm những thủ đoạn treu đùa của hân, nhịn không được lại theo hân mây mưa, ngay cả kháng cự cũng có vẻ vô lực, giống như muốn cự tuyệt lại có vẻ hoan nghênh.

Nhưng lý trí lại nói cho cô biết, hiện tại bọn họ không thể làm vậy!

Cố Thịnh thưởng thức hương vị tốt đẹp này, như năm năm trước bị trúng độc, không cách nào

kể chế được!

Chỉ muốn ở trên người của cô đạt được nhiều hơn, tìm về cảm giác của năm năm trước!

Duyệt Duyệt là của hần, cả đời đều là của hần!

"Duyệt Duyệt. . . ."Đắm chìm trong tình dục, lý trí của Cố Thịnh đã sớm chạy ra ngoài chín tầng mây, hôm nay sau năm năm, hần vẫn nhớ những điểm mẫn cảm trên thân thể Duyệt Duyệt, biết làm sao có thể khiến cô vui vẻ!

Thật sâu đung vào khiến Tả Tình Duyệt không cách nào chống đỡ, nếu là hai tháng trước, Tả Tình Duyệt có thể không phí chút sức nào đẩy Cố Thịnh ra, nhưng hiện tại thân thể của hần khôi phục như một con mãnh thú, cô ở trước mặt của hần, căn bản chỉ là kiến càng.

"Buông. . . . Buông ra. . . . Ừ."Tả Tình Duyệt lắc đầu, nỗ lực bài xích hần, nhưng hần đung lại càng cố lực.

Nhiệt độ trong phòng càng lên cao, không biết đã trải qua bao lâu, Cố Thịnh rốt cuộc cũng chiếm được thỏa mãn trước nay chưa từng có ở trên người của cô, trong lòng sinh ra một tia vui mừng, ôm Tả Tình Duyệt thật chặt vào trong ngực, cảm thụ sự tồn tại của cô.

"Duyệt Duyệt, anh yêu em!"Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non ở bên tai của cô, những lời này vốn nên nói ra khỏi miệng từ năm năm trước!

Hần cho rằng khi Tả Tình Duyệt nghe được thổ lộ của hần, nhất định sẽ rất cảm động, hần nhìn vào đôi mắt của cô, hi vọng thấy nhu tình trong mắt cô, nhưng nghênh đón hần chỉ là một mảnh lạnh lùng.

"Nếu như anh phát tiết xong rồi, có thể buông tôi ra không? Cố tiên sinh!" Tả Tình Duyệt cố ý đè xuống tình cảm trong lòng, dùng nguy trang lạnh như băng của mình, cô không biết rõ tìm của mình, không muốn cùng hần dây dưa, mới vừa rồi giữa hai người phát sinh quan hệ, đã khiến lòng của cô loạn hơn rồi!

"Duyệt Duyệt. . . ." Trong lòng Cố Thịnh đột nhiên đau nhói, Cố tiên sinh? Thân thể trở nên lạnh như băng.

"Đúng. . . . Thật xin lỗi!" Cố Thịnh không ngừng nói xin lỗi, giống như đứa bé làm sai chuyện, trời ạ! Cho dù hần còn muốn nhớ cô, còn muốn yêu cô, nhưng sao có thể không để ý đến tình hình lúc này của hai người!

Duyệt Duyệt vẫn chưa có tha thứ, không phải sao?

Nhìn thân thể trần truồng của cô, có trời mới biết hắn muốn thưởng thức đến cỡ nào, nhưng giờ phút này hắn có muốn làm cũng chỉ có thể mở to mắt!

"Thật xin lỗi, Duyệt Duyệt. . . . Anh. . . . Tha thứ cho anh. . . ." Cố Thịnh nói không mạch lạc, không biết giải thích như thế nào về hành động vừa rồi của mình, phát tiết sao? Không, cho tới bây giờ hắn đối với cô đều không phải là phát tiết dục vọng?

Hắn yêu cô!

Nhưng hiện tại hắn lại không biết làm như thế nào để cô tin hắn, hắn thật sự yêu cô!

Nhặt dạ phục trên đất, muốn thay cô mặc vào, nhưng lại thấy Tả Tình Duyệt xoay thân thể lại, đưa lưng về phía hắn.

"Mời đi ra ngoài!" Tả Tình Duyệt nhắm mắt lại, cô không đành lòng nhìn hai mắt đau thương của hắn, nhưng lại không thể tha thứ cho sự phóng túng mới vừa rồi của mình, năm năm này cô đều không có người đàn ông nào, nhưng chỉ hai ba lần liền bị hắn làm cho say mê, hắn thật sự là khắc tinh của cô sao?

Không, cô không nên như vậy, cô thừa nhận mình còn yêu hắn, nhưng cô lại không muốn giống như năm năm trước, cô đã tìm được chính mình, không phải sao?

Lời nói của Tả Tình Duyệt khiến Cố Thịnh ngẩn ra, nhìn sống lưng trần truồng của cô, trong lòng trời lên vô hạn tự trách, không khỏi thấm nguyên rửa, đáng chết hắn, tại sao lại có thể làm hư việc một lần nữa!

Chương 39: Cố tình khiêu khích

"Thật xin lỗi. . . ." Cố Thịnh nỉ non một lần nữa về phía lưng của cô, lúc này, hắn lo nhất chính là Duyệt Duyệt xây bức tường ngăn cách giữa hắn và cô, nói như vậy, hắn thật sự không biết nên làm sao bây giờ!

"Đi ra ngoài!" Giống như không muốn nghe giọng của hắn, Tả Tình Duyệt lại lạnh lùng mở miệng một lần nữa, nhưng trong nội tâm lại là bị bất lực bao phủ, cô nên làm gì bây giờ?

Làm bộ như cái gì cũng không có xảy ra?

Nhưng khắc sâu trong trí nhớ như vậy, cô sao có thể quên hết?

Mấu chốt chính là thân thể của mình căn bản không chịu sự khống chế của mình!

"Được, em đừng tức giận, anh lập tức đi ra ngoài!" Cố Thịnh không dám trì hoãn, ngay cả y phục trên người cũng không kịp sửa sang lại cho tốt, liền vội vã đi ra cửa, giống như đang sợ điều gì đó.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình Tả Tình Duyệt, cô rốt cuộc cũng thở ra một hơi, nhìn dấu vết hằn lưu lại trên người, chậm rãi nhắm mắt lại!

Nên làm gì bây giờ?

Sau này cô làm thế nào đối mặt hắn?

Nghĩ đến lời hắn vừa mới nói, yêu cô?

Thật sự yêu sao? Không, cô không dám tin, cũng không dám nhận!

Mặc xong dạ phục, Tả Tình Duyệt ngồi ở trên ghế sa lon, đầu vùi thật sâu vào đầu gối, đột nhiên, cô nghĩ đến mục đích của mình hôm nay tới dạ hội, cô được Kiều đại ca mời tới trình diễn Piano, sao có thể ở chỗ này. . . .

Trong mắt thoáng qua một tia bối rối, Tả Tình Duyệt đến phòng tắm soi gương, xác định mình không có gì khác thường, mới thở dài một hơi, đi thẳng ra cửa.

Nhưng không ngờ lại thấy ở cuối hành lang lầu hai, một bóng dáng cao lớn như cũ đứng ở đó, thấy cô ra ngoài, muốn đến, rồi lại giống như cố kỵ điều gì đó, không dám tiến lên.

Tả Tình Duyệt chống lại tầm mắt của hắn, nghĩ tới sự phóng túng vừa rồi của hai người, liền dời mắt chỗ khác, tựa như đang trốn chạy xuống lầu.

Kiều Nam thấy Tả Tình Duyệt một mình xuất hiện ở cửa cầu thang, đôi mắt xanh không khỏi lóe lên, trong lòng cảm thấy buồn bực, Cố Thịnh sao lại không đi theo cô?

Một lát sau, Kiều Nam vẫn như cũ không nhìn thấy Cố Thịnh xuất hiện, liền tiến lên, quan tâm nhìn Tả Tình Duyệt, "Em có sao không? Cố Thịnh đâu?"

"Không có. . . . Không có sao, hắn. . . ." Giọng nói của Tả Tình Duyệt mang theo vài phần run rẩy, nhắc tới Cố Thịnh, trên mặt không khỏi hiện lên một tia đỏ ửng, phản ứng như thế ở trong mắt của Kiều Nam, khiến đôi mắt xanh không khỏi xiết thật chặt.

Dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lại không nói.

"Tối nay em là bạn gái của Kiều đại ca!" Trên mặt Kiều Nam trỗi lên một nụ cười, khiến khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm mê người, thân mật ôm Tả Tình Duyệt, nhỏ giọng ở bên tai của cô, "Đừng sợ, anh vừa rồi đã đuổi tất cả ký giả đi."

Tả Tình Duyệt ngẩn ra, một cổ ấm áp nổi lên, vô luận là lúc nào Kiều đại ca cũng đều vì cô mà suy nghĩ!

"Cám ơn anh!" Tả Tình Duyệt nhìn Kiều Nam, hai người nhìn nhau cười một tiếng, như có vô hạn tình nghĩa lưu chuyển giữa hai người.

Nhưng một màn này rơi vào trong mắt của người mới từ lâu hai đi xuống, lại cực kỳ chói mắt, trời mới biết, hẳn có bao nhiêu muốn cái vị trí kia của Kiều Nam, nhưng khi nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, trong mắt của hắn lại hiện lên nồng đậm tự trách, thời điểm này, Duyệt Duyệt nhất định không muốn nhìn thấy hắn!

Lúc này, tầm mắt Kiều Nam vừa vặn nghênh đón, hai người chống lại, trong mắt của Kiều Nam thoáng qua một tia trêu tức, tay kia đặt bên hông Tả Tình Duyệt cố ý nắm thật chặt, khiến trong mắt bốc lửa của người nào đó, sinh ra nồng đậm ghen tỵ, trong lòng càng thêm không biết nên làm thế nào cho phải!

Chương 40: Tiếp tục đả kích

Bữa tiệc tiếp tục tiến hành, Tả Tình Duyệt kéo tay của Kiều Nam, nhưng vô luận đi đến đâu, cũng sẽ cảm nhận được một tầm mắt dừng ở trên người của cô, khiến cô không cách nào bình tĩnh.

Những người khác ở đây mới vừa trải qua một màn ký giả tới chào hỏi kia, đã biết, vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh Kiều đại tổng tài, chính là vợ của Cố Thịnh tổng tài của tập đoàn Cố thị năm năm trước oai phong trên thương trường, mặc dù không hiểu tại sao hôm nay cô là bạn gái của Kiều Nam, còn lạnh nhạt để người chồng sang một bên, mà Cố đại tổng tài một chút cũng không tỏ thái độ gì.

Khó tránh khỏi có người bắt đầu suy đoán, có phải vợ chồng hai người nảy sinh mâu thuẫn gì không?

Nghĩ như vậy, một ít phụ nữ trẻ tuổi bắt đầu rục rịch, mặc dù, năm năm này, Cố Thịnh đã ra khỏi tầm mắt của mọi người, nhưng phong thái ngày xưa của hắn vẫn như cũ ở trong lòng của các cô, lúc này thấy hắn thậm chí còn đẹp trai trầm ổn hơn so với năm năm trước mấy phần, trong lòng không khỏi bắt đầu ảo tưởng, nếu vợ chồng thật sự bất hòa, như vậy mình không

phải sẽ có cơ hội có thể thò chân vào sao?

"Cố tổng tài, có thể cùng tôi nhảy một điệu không?" Cô nổi danh là gái gọi hạng sang, biết thừa dịp tình huống như thế mà vào, cho dù cuối cùng không được làm Cố phu nhân, chỉ làm tình nhân hoặc chỉ là tình một đêm, cô cũng đã có lời, không phải sao?

Cô tính đến thế nào, cũng thấy được có lời!

Ánh mắt Cố Thịnh thủy chung dừng ở trên người của Tả Tình Duyệt, hôm nay cô mặc một bộ lễ phục đem bả vai cùng cánh tay lộ ra ngoài, phần lưng còn thiết kế rỗng, nhìn cánh tay dán chặt vào phần lưng của cô, sắc mặt của Cố Thịnh càng ngày càng trầm.

Trong lòng thầm nguyên rủa, tên Kiều Nam chết tiệt, khiêu vũ thì khiêu vũ, chẳng lẽ tay lại không thể an phận chút nào sao?

Trong mắt ngọn lửa ghen tỵ đang thiêu đốt, căn bản không chú ý tới người phụ nữ bên cạnh đến gần.

"Kiều đại ca, tay của anh. . . ." Tả Tình Duyệt sớm đã muốn nói ra, cảm thấy tay của Kiều đại ca di động trên lưng mình, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Xuyt!" Đôi mắt xanh của Kiều Nam xẹt qua một tia sáng, hẳn là cố ý, bất quá còn chưa đủ, Cố Thịnh mới vừa rồi đem Duyệt Duyệt đi, làm cái gì, hẳn như thế nào lại không biết, người đàn ông này hoàn toàn chính là một con thú động tình, mà biểu tình của Duyệt Duyệt, rõ ràng là đang thất vọng, dám khi dễ Duyệt Duyệt của hắn, không thay Duyệt Duyệt trừng phạt hắn thật tốt, hẳn sao có thể dằn nổi con giận này?

Theo bản năng, ôm Tả Tình Duyệt càng chặt hơn, khiến cô tựa vào trong ngực của mình, Kiều Nam cúi người nhỏ giọng nói ở bên tai của cô, "Anh không có ý gì khác, chỉ muốn cùng em gái nhảy một điệu cho thật tốt!"

Thuận tiện khiến con thú kia nếm mùi ghen tỵ dày vò.

Nghe hắn nói vậy, Tả Tình Duyệt cũng không nói gì, chỉ là, thỉnh thoảng khi xoay người, cô lại nghiêng mắt nhìn về Cố Thịnh, cũng nhìn thấy trên mặt của hắn tựa như đen đến không thể đen hơn được nữa, bây giờ hắn còn nhìn mình sao?

Thời điểm xoay người, Tả Tình Duyệt không kìm lòng được nhìn sang, phát hiện sớm đã không còn bóng dáng của Cố Thịnh, Tả Tình Duyệt trong lòng cả kinh? Đi đâu rồi?

"Cố tổng tài, anh khiêu vũ thật tốt!" Bên cạnh truyền đến một giọng nói mềm mại đáng yêu,

khiến Tả Tình Duyệt ngẩn ra, thấy người phụ nữ kia dựa vào người đàn ông, trong lòng đột nhiên trầm xuống, giống như thấy được tình cảnh của năm năm trước, Cố Thịnh vô cùng thân thiết ôm người phụ nữ khác ở trước mặt cô muốn kích thích cô.

Cô cho rằng hắn mới vừa nói yêu cô là thật, nhưng là. . . .

Trong lòng trôi lên một tia chua xót, trong mắt Tả Tình Duyệt hiện lên một mảnh đau thương. . . .

Chương 41: Vợ chồng cùng khiêu vũ

Tả Tình Duyệt nhắm mắt lại, không muốn nhìn nữa càng nhìn càng khiến lòng cô đau nhói, vùi đầu vào lòng Kiều Nam, nhưng, cô vẫn nghe thấy giọng nói cô gái kia. Sao giọng nói ấy lại tràn đầy tình cảm đến vậy.

"Cố tổng tài, tối nay em có rất nhiều thời gian, hai chúng ta sẽ làm gì đây?"

"Cố tổng tài, đợi lát nữa chúng ta đi uống rượu, sau đó. . . ."

Tả Tình Duyệt càng nghe, trong lòng lại càng đau đớn, nghĩ đến vừa rồi người đàn ông này vẫn đang chiếm đoạt lấy mình, nhưng giờ lại ôm một người khác, còn có cả một kế hoạch lãng mạn vào tối nay! Tả Tình Duyệt trong lòng cười khổ, chính cô quá ngây thơ rồi! Cô suýt chút nữa đã tin tưởng, hắn thật sự đã thay đổi!

Cố Thịnh không thể nhìn thấy biểu cảm của Tả Tình Duyệt, nhưng, nhìn cô vùi đầu trong lòng Kiều Nam, sắc mặt càng ngày càng tím lại, hắn chỉ muốn lợi dụng người phụ nữ này, để đi vào sàn nhảy, nhắc nhở Kiều Nam đừng...có những cử chỉ thân mật với vợ hắn nữa, nhưng không ngờ người phụ nữ bị hắn lợi dụng lại tưởng hắn để ý đến cô ta!

"Cố tổng tài. . . ."

"Câm miệng!" Cố Thịnh lạnh lùng nói, đẩy cô ta ra, cô ta lảo đảo rồi ngã nhào xuống đất!

Nhưng Cố Thịnh chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, không đếm xỉa đến ánh mắt mọi người xung quanh, nhìn về phía Kiều Nam, "Kiều tổng tài, anh cũng nên cho tôi mời vợ mình nhảy chứ?"

Cố Thịnh nhấn mạnh hai chữ vợ tôi, tư tưởng độc chiếm rõ ràng, hắn đang sắp phát điên rồi, tận mắt thấy cảnh Tả Tình Duyệt chôn chặt trong lòng Kiều Nam, chỉ muốn kéo cô ngay lập tức khỏi người Kiều Nam.

Kiều Nam nhú mày, đang muốn buông Tả Tình Duyệt ra, nhưng lại bị cô nắm lấy áo, ngẩng

đầu lên với khuôn mặt tươi cười, nhìn hẩn lắc đầu.

"Không cần. . . ." Tả Tình Duyệt nói, hai chữ này, Kiều Nam đã nghe rõ, Cố Thịnh cũng nghe rõ ràng, ngay cả mọi người chung quanh cũng đều nghe được rất rõ ràng, tất cả mọi ánh mắt đều chăm chú quan sát ba người này.

Đôi mắt màu lục của Kiều Nam lóe sáng, liếc nhìn Cố Thịnh, mang theo vài phần đắc ý, trong mắt lóe ra ánh sáng, thật giống như đang nói: nhìn cho kỹ, không phải là tôi muốn níu kéo, mà chính Duyệt Duyệt không bỏ được tôi!

Sắc mặt Cố Thịnh không thể đen hơn được nữa , trong lòng khổ sở, không cần? Duyệt Duyệt cứ như vậy muốn cùng Kiều Nam khiêu vũ, hay là vì hành động xúc động trên lầu của mình vừa nãy mà giận?

Nhưng mặc kệ vì lí do gì, trong lòng hẩn mặc dù áy náy, nhưng cũng không muốn mặc cho Duyệt Duyệt ôm Kiều Nam khiêu vũ, bị tên dê tiện kia ôm ấp!

"Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh nhỏ giọng kêu tên cô, Tả Tình Duyệt nghe được tiếng gọi của hẩn, trên người giống như bị luồng điện chạy qua, nhớ lại Cố Thịnh đã đối xử khiếm nhã với mình ở trên lầu.

Nắm thật chặt ống tay áo Kiều Nam, cô không biết mình nên đối mặt thế nào với việc ấy!

Cô bối vì hẩn cùng người phụ nữ khác khiêu vũ mà không vui, nhưng, khi hẩn hướng về phía cô, cô lại không biết phải cư xử ra sao!

Người chung quanh bắt đầu suy đoán, Cố tổng tài cùng Cố phu nhân có thể đang mâu thuẫn, Cố phu nhân rõ ràng đang giận Cố tổng tài. Cố tổng tài lòng tràn đầy hối hận muốn xin vợ tha thứ!

Có người còn đi tới bên Tả Tình Duyệt , khuyên nhủ "Cố phu nhân, vô luận Cố tổng tài đã làm sai điều gì, nhìn hẩn hối lỗi đến vậy, cô cũng nên cho chồng mình có chút thể diện chứ"

Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, cho hẩn chút thể diện?

"Đúng vậy, đúng vậy! Cố phu nhân, ta cùng chồng mình cãi nhau, đều là tôi làm hòa trước, nay Cố tổng tài lại trước mặt nhiều người lấy long cô, cô đừng quá cố chấp, trước mặt nhiều người như vậy, lòng tự trọng của đàn ông một khi bị tổn thương thì khó phục hồi lắm đấy.

"Đúng, Cố phu nhân, coi chừng tổng tài lại nổi giận! Cô nên cùng hẩn nhảy một điệu" một người khác liếc mắt nhìn cô gái vừa rồi bị Cố Thịnh đẩy ngã, trong mắt tràn ngập khinh thường.

Những người này đều là các phu nhân cao quý, hơn nữa chồng họ là chủ các công ty cùng tập đoàn Cổ thị đều có mối quan hệ làm ăn, nếu có thể nhân sự tình lấy lòng Cố tổng tài, như vậy đối với chồng của họ chỉ có lợi!

Tả Tình Duyệt nghe họ khuyên nhủ, gương mặt đỏ bừng, mọi người đều đang nhìn vào cô, tựa hồ đang chờ mong cử động của cô, Tả Tình Duyệt liếc mắt nhìn Cố Thịnh, hắn đang cười ôn hòa, đuổi tay về phía cô, thật giống như bảo cô hắn không để bụng hành động của cô với Kiều Nam

Cô biết, không để ý tới hắn, quả quyết nhìn đi nơi khác!

Nhìn Kiều Nam, khoe miệng Kiều Nam thoáng chút ý cười, đưa tay khẽ vuốt ve tóc cô, giống cử chỉ thương yêu của người anh dành cho đứa em gái mình yêu quý "Đi"

Nhẹ nhàng đẩy, cơ thể Tả Tình Duyệt xoay tròn, Cố Thịnh giang tay, đón cô vào trong ngực.

Tiếng vỗ tay vang lên, như chúc mừng đôi vợ chồng này!

Tả Tình Duyệt cảm thấy tay Cố Thịnh đang đặt bên hông mình, nghĩ đến chuyện vừa rồi ở trên gác, trong lòng không khỏi run lên.

"Thật xin lỗi, về sau không có sự đồng ý của em, anh nhất định sẽ không dám cư xử với em thế nữa"Cố Thịnh nhỏ giọng nói bên tai cô, trong lòng khổ sở, rõ ràng là vợ chồng, hai vợ chồng thân mật đâu có gì sai, thở dài, ai bảo hắn đã từng phạm nhiều sai lầm lớn như vậy, hôm nay Duyệt Duyệt có thể đứng bên cạnh hắn, cũng đã là ông trời thương hắn lắm rồi, cho nên, hắn sẽ quý trọng, sẽ không để cho cô bị tổn thương!

Tả Tình Duyệt nghe được lời xin lỗi của hắn, trong lòng ngẩn ra, trước kia Cố Thịnh chưa từng đối xử với cô như vậy, chưa bao giờ hắn nói xin lỗi cô!

"Anh. . . ." Tả Tình Duyệt không dám nhìn vào mắt hắn, chỉ nhìn chằm chằm vào lồng ngực "Tôi không biết trong năm năm chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà cuộc hôn nhân của chúng ta vẫn tồn tại sao?"

"Vẫn luôn tồn tại, vợ của anh chỉ có em"Cố Thịnh kích động nói, vội vàng tỏ rõ mình chỉ coi cô là vợ, về phần Tả Tình Yên, năm năm trước hắn cũng đã đuổi cô đi!

"Nhưng là. . . ." Tả Tình Duyệt nhìn Cố Thịnh, vợ hắn chỉ có cô sao? Không biết vì sao, trong lòng cô lại nảy sinh cảm xúc khác thường!

"Em muốn nói gì?" Cố Thịnh giữ nụ cười trên môi, theo giai điệu của bản nhạc mà dịu cô khiêu vũ.

Tả Tình Duyệt hạ mi mắt, trong lòng rối rắm, mình có nên nói không? Nói xong, hẳn sẽ có phản ứng như thế nào?

Nhưng là, cô lại muốn nhìn một chút, Cố Thịnh rốt cuộc sẽ có phản ứng như thế nào! Cố Thịnh có thật là đã thay đổi!

Trong mắt kiên định, Tả Tình Duyệt lần nữa ngẩng lên nhìn Cố Thịnh. . . .

Chương 42: Chúng ta ly hôn đi!

"Chúng ta ly hôn đi" Tả Tình Duyệt kiên định nhìn Cố Thịnh, quả nhiên thấy trong mắt hắn là giạt mình cùng đau đớn, cả người chột khựng lại, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào cô.

Ly hôn? Không, Cố Thịnh trong lòng bài xích, hẳn không muốn ly hôn!

Hắn thật vất vả mới tìm được cô, hẳn muốn lần nữa đoạt lấy cô, hẳn thấy mình thật may mắn, năm năm trước, thông tin về cái chết của cô bị hắn phong tỏa, cho nên trong mắt người ngoài, cô vẫn là phu nhân của hắn!

Nhưng, cô lại nói muốn ly hôn!

Đây đúng là một đả kích nghiêm trọng với hắn

"Duyệt Duyệt, em hãy nghe anh nói, em vì chuyện vừa rồi mà tức giận có phải không? Anh bảo đảm, về sau sẽ không có những hành động như vậy với em nữa, anh không muốn ly hôn, Duyệt Duyệt. . . ." Cố Thịnh kéo Tả Tình Duyệt vào trong lòng, nhỏ giọng nói bên tai cô, ôm cô thật chặt.

Tả Tình Duyệt trong lòng ngẩn ra, cho dù Cố Thịnh nói có thật lòng hay không, cô cũng không quan tâm hắn yêu mình thật hay không, cô không thích cuộc hôn nhân này!

"Anh cảm thấy cuộc hôn nhân này còn phải tồn tại nữa sao?" Tả Tình Duyệt lạnh lùng, năm năm trước, cô cho dù bị hắn hành hạ, nhưng, cô cũng cảm thấy mình may mắn đã gả cho hắn. Năm năm sau, tất cả đã thay đổi rồi, năm năm trước cuộc hôn nhân này là âm mưu của Cố Thịnh, tại cuộc hôn nhân kèm theo cả tính toán, cô chịu quá nhiều khổ đau, có quá nhiều kỉ niệm đau đớn.

Cố Thịnh mơ hồ hiểu ý của cô, trong lòng càng đau khổ, lẫn nữa vì những hành động việc làm của mình trong quá khứ mà thấy hối hận.

"Để cho anh suy nghĩ một chút." Cố Thịnh hạ mi mắt, giọng nói run rẩy.

Tả Tình Duyệt khoe miệng nâng lên nụ cười, có lẽ, hắn đã thay đổi, nếu năm năm trước, hắn sẽ không bận tâm chút nào đến yêu cầu của cô!

Suy nghĩ một chút? Chỉ cần hắn chịu nghĩ là tốt rồi!

Bữa tiệc kết thúc, Kiều Nam tốt bụng đem trách nhiệm đưa Duyệt Duyệt về nhà giao cho Cố Thịnh, Cố Thịnh trong lòng tràn đầy cảm kích, tự mình lái xe chở Duyệt Duyệt, hắn muốn ở bên cô lâu một chút nên cho xe đi với tốc độ thật chậm nhưng thoáng chốc đã đến chỗ ở của cô.

Tả Tình Duyệt nói cảm ơn, mở cửa xuống xe, trong mắt Cố Thịnh hoảng hốt, ngay cả khôn khéo như hắn, giờ phút này cũng không thể tìm một lý do để cô ở lại bên hắn.

"Mẹ. . . ." Một đứa bé chạy ra, thấy Tả Tình Duyệt, nhào vào lòng của cô.

"Ninh Ninh. . . . Đã trễ thế này, thế nào mà con lại ở đây?" Tả Tình Duyệt trong mắt tràn đầy quan tâm, đem Ninh Ninh bế lên.

"Có anh ở đây, Ninh Ninh không sợ, mẹ cũng không cần lo lắng, Ninh Ninh chỉ ở bên Cảnh Hạo." Con bé ngây thơ nói.

"Mẹ đưa con về nhà rồi tắm cho con nha?" Tả Tình Duyệt ở trước mặt con, quên mất cả sự tồn tại của Cố Thịnh.

"Vâng. . . ." Ninh Ninh gật đầu, trong mắt cô bé chợt sáng lên "Hình như là bố!"

Cố Thịnh từ trên xe bước xuống, thấy cô bé, ánh mắt chợt sáng lên, tiến lên ôm lấy Ninh Ninh từ tay Tả Tình Duyệt.

"Để cho anh bế" không chờ Tả Tình Duyệt cự tuyệt, liền đem Ninh Ninh ôm vào lòng, mà Ninh Ninh cũng không cự tuyệt, đôi mắt cô bé quan sát Cố Thịnh.

"Bố ơi, bố có thể ôm Ninh Ninh về nhà không?" Ninh Ninh trong mắt tràn ngập mong đợi.

"Tốt!" Cố Thịnh như có như không nhìn Tả Tình Duyệt, "Chỉ là phải được một người đồng ý đã!"

Đây mới là mục đích của hắn, trời mới biết, hắn muốn đi xem mẹ con ba người sống thế nào

Chương 43: Cha tắm cho con gái!

"Được, được, mẹ, chúng ta nhanh về nhà." Ninh Ninh vui mừng kêu lên sự kích động không lời nào có thể nói hết được.

Tả Tình Duyệt chùn xuống, liếc mắt nhìn Cố Thịnh, hắn muốn đến nhà cô, nhưng cô không cách nào cự tuyệt vì Ninh Ninh muốn hắn bế, sợ làm Ninh Ninh thất vọng.

"Mẹ, đi mau lên!" Ninh Ninh thúc giục.

"Được." Tả Tình Duyệt miễn cưỡng cười cười, chống lại ánh sáng trong mắt Cố Thịnh, trong lòng đột nhiên ngăn ra, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể để hắn về nhà của cô.

Cố Thịnh cảm thấy thật hài lòng, không còn cách nào khác, có lúc hắn phải giả vờ chút thủ đoạn, nghĩ đến yêu cầu vừa rồi của Duyệt Duyệt, ly hôn? Cho dù hắn đáp ứng ly hôn, hắn thế, cũng muốn đưa Duyệt Duyệt về bên hắn.

Thái độ Kiều Nam, hắn đã hiểu, hắn chỉ muốn cho Cố Thịnh một bài học, đối với bài học này, Cố Thịnh ghi nhận, chỉ cần Kiều Nam không xen và chuyện của hắn và Duyệt Duyệt thì hắn muốn làm gì cũng được!

Một nhà bốn người đi vào, Cố Thịnh vào nhà, trong lúc lơ đãng nhìn Cảnh Hạo, từ đôi mắt ông cụ non, hắn thấy một tia châm biếm, giống như đang cười nhạo hắn đã lợi dụng Ninh Ninh để vào được nhà!

Trong lòng giật mình, khổ sở, bị con trai khi dễ, đây chính là chuyện Cố Thịnh khó có thể hình dung!

Chỉ là, đây có tính là cái gì?

Sự xuất hiện của Cố Thịnh khiến Tả Tình Duyệt cảm thấy hết sức đè nén, mặc dù Ninh Ninh vẫn quấn lấy hắn, nhưng, cô thỉnh thoảng cảm thấy có ánh mắt dừng ở trên người mình.

Không biết đã qua bao lâu, trong phòng khách vẫn là tiếng cười của Ninh Ninh, Tả Tình Duyệt

nhìn một lúc, đã đến giờ hai con phải đi ngủ, lấy hết dũng khí đi tới bên cạnh con "Ninh Ninh, mẹ tắm cho con, rồi đi ngủ nha?"

"Mẹ. . . . Không, Ninh Ninh có thể không ngủ được không?" Ninh Ninh còn chưa chơi đủ, cô bé thật thích người bố này.

"Không được! Ninh Ninh ngoan." Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, nhưng giọng nói vẫn như cũ ôn hòa.

"Ừ. . . ." Ninh Ninh bấu môi, cứ ôm chặt cổ Cố Thịnh, vùi đầu trong lòng Cố Thịnh, bởi mẹ không đồng ý, mà có chút ảm ức.

Cố Thịnh cảm thấy con bé đang làm nũng với mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, Duyệt Duyệt đã tặng cho hắn một món quà thật quý giá biết bao! Hắn hận không thể tặng cho Duyệt Duyệt hết những món quà quý giá trên đời này.

"Ninh Ninh. . . ." Tả Tình Duyệt đưa tay muốn bế Ninh Ninh, nhưng, cô bé lại tránh vòng tay mẹ, lông mày Tả Tình Duyệt nhíu chặt, trước đây, Ninh Ninh không bao giờ làm cô phiền lòng, nhưng, hôm nay. . . .

Nhìn con bé yêu quý Cố Thịnh đến vậy, trong lòng Tả Tình Duyệt không khỏi thở dài.

Ngay cả Kiều Nam người Ninh Ninh thích nhất, con bé cũng chưa từng thể hiện sự yêu quý đến vậy!

Cố Thịnh thấy biểu cảm của Tả Tình Duyệt, trong lòng thấy áy náy, nhẹ nhàng vuốt đầu Ninh Ninh "Ninh Ninh, hay hôm nay bố tắm cho con nha?"

Mắt Ninh Ninh bỗng chốc sáng lên? Bố sẽ tắm cho mình?

"Tốt lắm, mẹ, bố giúp Ninh Ninh tắm có được hay không?" Con bé vui đến mức quên đi cả mẹ mình đang không vui, bởi trước đây đều là mẹ tắm cho con bé, lần đầu tiên con bé được bố tắm cho nên không khỏi thấy vui mừng!

Chương 44: Bản tính của phụ nữ

Tả Tình Duyệt nhìn ánh mắt chớp động của Cố Thịnh, giống như van xin cô cho hắn cơ hội gần gũi Ninh Ninh, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cô không thể nào cự tuyệt!

Đã biết bao lần, cô đã hình dung ra hình ảnh Cố Thịnh yêu cô, yêu thương con của hấn đến cỡ nào, nhưng kể từ sau khi kết hôn, tất cả những mơ mộng ấy đều tan thành bong bóng, thậm chí, hấn không tiếc bất cứ giá nào muốn lấy đứa bé trong bụng của cô ra!

Nghĩ đến đoạn quá khứ kia, lòng Tả Tình Duyệt đột nhiên đau xót, theo bản năng, mở to mắt, ngụy trang chính mình.

"Mẹ, có được hay không?". Đây là thói quen của Ninh Ninh, anh trai nói với cô, muốn làm gì cũng phải được sự đồng ý của mẹ, nếu không, mẹ sẽ thương tâm, cô không muốn mẹ thương tâm, nhưng cô rất muốn ba tắm cho cô!

Tả Tình Duyệt ngăn ra, "Được, hai người vào đi".

Tả Tình Duyệt nhìn về phía phòng tắm, ngay sau đó, yên lặng đi về phía phòng của Ninh Ninh, "Tôi đi tìm quần áo cho Ninh Ninh!"

Từ đầu đến cuối, cô không hề nhìn Cố Thịnh một cái.

Cố Thịnh cảm thấy kì lạ, cô ấy không thích mình tắm cho Ninh Ninh sao? Nếu như cô nói không thích, hấn có thể không làm, nhưng. . . . .

"Ba, nhanh lên một chút!". Ninh Ninh hưng phấn thúc giục, khiến Cố Thịnh không biết làm thế nào cho phải, hấn không muốn Duyệt Duyệt mất hứng, lại không muốn nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái thất vọng, không khỏi thở dài, đây chẳng phải đều do hấn tự tìm sao?

Cuối cùng, hấn ôm Ninh Ninh vào phòng tắm, không lâu sau, trong phòng tắm liền truyền ra tiếng cười vui vẻ, Tả Tình Duyệt nghe thấy, lòng có chút phiền muộn, xem ra, Ninh Ninh rất ưa thích người cha này!

Nghĩ đến yêu cầu ly hôn mình đã đưa ra, lòng mày Tả Tình Duyệt nhú chặt, hấn đáp ứng không? Nếu đáp ứng thì hấn có đưa ra điều kiện gì không?

Cảnh Hạo ngồi trên ghế sofa, trầm mặc nhìn bọn họ, gương mặt rối rắm, giống như đang suy tư một vấn đề gì đó rất khó khăn.

Khi Tả Tình Duyệt lấy đồ đi tới cửa phòng tắm thì thấy hai người đang chơi đùa với nhau, Ninh Ninh cười rất vui vẻ, mà Cố Thịnh cũng thu sự lạnh lùng trong ngày thường lại, giờ phút này, hấn hoàn toàn là một người cha hiền lành, thậm chí, quần áo của hấn bị Ninh Ninh làm ướt, hấn cũng không để ý chút nào.

Cô chưa bao giờ biết Cố Thịnh cũng có mặt như vậy, không biết vì sao, tâm có chút xúc động.

Ninh Ninh phát hiện Tả Tình Duyệt nhìn lên, "Mẹ, người mau tới đây!".

Thanh âm của Ninh Ninh khiến Tả Tình Duyệt tỉnh mộng, nhìn lên, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt của Cố Thịnh, ánh mắt cô không tự nhiên, "Tôi mang quần áo đến cho Ninh Ninh, đừng đùa quá lâu, tránh bị cảm".

Vừa nói vừa cầm quần áo để ở một bên, sau đó, như trốn chạy cái gì, nhanh chóng rời đi.

Vẻ mặt Ninh Ninh mất mát, quệt miệng, mẹ bị gì vậy? Hay mẹ đang giận mình?

Sự trốn tránh của cô khiến lòng Cố Thịnh đau nhói, thấy Ninh Ninh đang ở trong nước, hẩn ôm cô ra khỏi bồn tắm, "Hôm nay chúng ta không chơi nữa, lần sau chơi tiếp, được không?".

Mặc dù Ninh Ninh không muốn, nhưng chợt nghĩ đến chuyện đường như mẹ tức giận, vẫn nghe lời gật đầu.

Việc mặc quần áo cho đứa con gái nhỏ này không làm khó Cố Thịnh được, khi còn bé, hẩn thường xuyên mặc quần áo cho Cố Tâm Ngữ, thế nhưng lúc này, hẩn lại mang một loại tâm tình khác, trước mặt là con gái hẩn khiến lòng hẩn ấm áp, chớp mũi hiện lên một chút chua xót, thấy Ninh Ninh đã mặc quần áo tử tế, hẩn không kìm hãm được, kéo Ninh Ninh lại.

"Cám ơn". Cố Thịnh nhỏ giọng nỉ non khiến lông mày nhỏ nhỏ của Ninh Ninh cau lại, ánh mắt sáng ngời chuyển động, ba nói cám ơn, cám ơn cái gì?

Chương 45: Con trai không nể mặt cha!

"Daddy, người cám ơn cái gì?" Ninh Ninh chớp đôi mắt to tò mò, mặc cho thân hình cao lớn của ba ôm mình vào trong ngực, cô nhóc hiện tại cảm thấy thân hình nhỏ bé của bản thân nằm trong lồng ngực vững chãi của ba lại càng thêm bé nhỏ!

"Cám ơn con đã tới thế giới này, cám ơn mẹ các con đã sinh ra các con cho ba." Tâm tình kích động của Cố Thịnh không thể dùng ngôn ngữ có thể biểu đạt được, hẩn của năm năm trước, thế nào cũng không tưởng tượng được bản thân sẽ có một đứa con gái đáng yêu thế này, còn có một con trai rất ông cụ non nữa, trong đầu hẩn hiện ra khuôn mặt của Cảnh Hạo, trong lòng tự hào vô hạn, đứa nhỏ kia nghiêm nhiên chính là bản sao của hẩn, đến ngay cả tính cách đáng ghét kia cũng giống nhau như đúc!

“Hừ!” Thời điểm Cố Thịnh đang xúc động, sau lưng truyền đến một tiếng hừ lạnh có chút xem thường, không cần quay đầu, hần cũng biết thanh âm này hừ lạnh là xuất từ miệng của ai.

Cảnh Hạo đem tất cả hành động của Cố Thịnh lưu hết vào trong mắt, những lời hần vừa nói một chút cũng không rơi lọt vào trong tai cậu nhóc, giờ phút này mới biết cảm ơn sao? Cậu nhóc cũng nhớ là năm năm trước, ba là muốn bức anh em bọn chúng vào chỗ chết!

“Đàn ông quả nhiên là hay thay đổi.” Cảnh Hạo có chút khinh thường nói, trước mắt chính là một ví dụ vô cùng tốt a!

Cố Thịnh thân thể đột nhiên sững lại, thông minh như hần, đương nhiên biết trong lời Cảnh Hạo nói là có ám chỉ, nghĩ đến những hành động tác quái của bản thân mình năm năm về trước, ngay chính hần cũng hối hận không kịp, huống chi là Cảnh Hạo?

Hần có lý do nói như vậy với bản thân, nhưng hần không có chút cơ hội nào phản bác lại, dù cho hần chính là ba của cậu nhóc !

“Ba, anh trai đang nói người sao?” Ninh Ninh nhìn thấy Cảnh Hạo bước tới, càng thêm vui vẻ, giờ phút này cô nhóc muốn cùng anh trai mình chia sẻ niềm vui, từ trong vòng tay ôm ấp của Cố Thịnh thoát ra, chạy tới hướng Cảnh Hạo đang đứng ở cửa nhà tắm, Cố Thịnh nhìn hành động của con gái yêu, cẩn trọng ở sau người cô nhóc bảo vệ, sợ con gái ngã trên mặt đất, bộ dáng chu đáo kia, so với hình ảnh ngày thường của Cố Thịnh khác nhau một trời một vực.

“Anh, để Daddy cũng giúp anh tắm nhé, được không anh?” Ninh Ninh lần đầu tiên hưởng thụ đãi ngộ từ ba của mình, trong lòng có thể nói là cực kỳ cao hứng, nhưng lời đề nghị của cô nhóc lại đặc biệt khiến Cảnh Hạo xem nhẹ.

Cảnh Hạo hừ lạnh một tiếng, còn cố ý kéo dài giọng điệu, thản nhiên quét Cố Thịnh liếc một cái, ngẩng đầu xoay người bước đi, cậu nhóc lớn rồi, mới không giống như cô nhóc Ninh Ninh miệng còn hôi sữa kia !

Cố Thịnh nhìn bóng lưng con trai, không khỏi mỉm cười, cúi đầu nhìn đến Ninh Ninh trong mắt có sự mất mát, lập tức một tay kéo lấy Ninh Ninh ôm vào lòng, “Không sao, anh con không đồng ý thì thôi, daddy đưa Ninh Ninh đi ngủ được không được nào?”

“Hay quá!” Ninh Ninh ôm cổ Cố Thịnh, tựa hồ đem sự cự tuyệt vừa rồi của Cảnh Hạo quăng lên chín tầng mây!

Cố Thịnh ôm Ninh Ninh đi đến phòng cô nhóc, lúc đi ngang qua phòng của Tả Tình Duyệt, trong lúc vô tình nhìn đến bóng lưng của cô, đột nhiên ngẩn ra, hần có thể thân mật tiếp cận con gái như thế, nhưng lại rõ ràng cảm giác được khoảng cách giữa bọn họ, Duyệt Duyệt đang cố gắng dựng lên một bức tường thật dày, cô gái anh yêu đang tận lực đẩy hần ra ngoài trái tim cô.

Trong phòng mình Tả Tình Duyệt hình như cảm nhận được tầm mắt hẩn chăm chú dừng ở trên người người mình, theo bản năng xoay người lại, vừa vặn bắt gặp ánh nhìn của hẩn, tức khắc trái tim như lỡ một nhịp, vừa rồi là chính mình nhìn lầm rồi sao? Sao mình có thể nhìn thấy tình cảm nồng nàn trong mắt hẩn !

Nhìn Tả Tình Duyệt xoay người lại, Cố Thịnh cũng không có dời tầm mắt đi chỗ khác, Ninh Ninh thấy ba mẹ hai người một người ở ngoài phòng, một người đứng trong phòng, đứng ở hai bên nhìn nhau, không khỏi hơi hơi nhú mào, giây tiếp theo, trên mặt lập tức nở rộ ra một nụ cười như hoa, nói ra một câu khiến cả hai người lớn bọn họ để thất kinh.

Chương 46: Con gái & cha mẹ ngủ cùng nhau

Câu nói của Ninh Ninh làm cho người ở trong phòng cùng người ở ngoài phòng, cả hai người lớn bọn họ trong nháy mắt cứng đờ, sững sờ nhìn nhau, Tả Tình Duyệt nhất thời mặt đỏ lên, ánh mắt không biết nên đi dời đi chỗ nào, càng thêm không biết nên ứng phó như thế nào với vấn đề của Ninh Ninh.

Mà Cố Thịnh lại chính là trầm mặc nhìn về phía Tả Tình Duyệt, đáy lòng rất muốn thay cô giải vây, nhưng cứ nghĩ đến chính mình nếu có thể nương theo lời nói của Ninh Ninh, thì đêm nay sẽ không cần phải rời đi, sự lợi ích ngọt ngào kia đang dụ dỗ hẩn, khiến hẩn rất vất vả đè nén nỗi xúc động muốn thay Duyệt Duyệt giải vây kia.

“Mẹ, được không mẹ?” người luôn thích trưng cầu sự đồng ý của Tả Tình Duyệt là Ninh Ninh lại mở miệng, cái miệng nhỏ khê chu ra, mang theo vài phần làm nũng, tựa hồ làm cho người ta không thể nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của cô nhóc, “Ninh Ninh rất muốn ngủ cùng ba mẹ a, tựa như Mike có thể cùng cha mẹ cậu ta ngủ cùng nhau a!”

Câu nói sau cùng của Ninh Ninh không thể nghi ngờ là làm cho Tả Tình Duyệt càng thêm khó xử, giờ phút này cô căn bản cũng không dám nhìn Cố Thịnh, nhưng cũng cảm nhận được tầm mắt nóng rực của hẩn từ đầu đến cuối luôn dán trên người cô.

Trong lòng đột nhiên sinh ra một sự hờn dỗi, hẩn như thế nào có thể giả như không có chuyện gì xảy ra vậy, một câu cũng không nói?

“Ba, ba nói được không?” Ninh Ninh thấy mẹ trầm mặc không lên tiếng, vì thế đem hy vọng đều chuyển hướng lên trên người Cố Thịnh, người cha này hình như rất cưng chiều cô nhóc a, vừa tầm cho cô nhóc, lại vừa đưa cô nhóc đi ngủ, cho nên ba cũng nhất định sẽ đồng ý ngủ cùng cô nhóc thôi!

“Phải xem mẹ con có chịu không đã !” Ánh mắt Cố Thịnh sâu xa hơi hơi chớp động, hẩn đương nhiên là nói đồng ý, nhưng ..... hẩn muốn nói cho Ninh Ninh là, ở trong nhà này mọi chuyện không phải do hẩn định đoạt, mà là mẹ cô nhóc kia mới có quyền !

Ninh Ninh lại đem tầm mắt chuyển tới hướng Tả Tình Duyệt, trong mắt tràn ngập sự chờ mong.

Tả Tình Duyệt hai cha con đồng thời nhìn chăm chăm vào, không biết làm sao, bọn họ sao có thể ngủ ở cùng nhau?

Nghĩ đến vừa rồi trên bữa tiệc phát sinh sự tình ái muội kia, trên mặt Tả Tình Duyệt càng thêm đỏ ửng!

“Ninh Ninh, ba phải về nhà, mẹ sẽ ngủ cùng con có được không, để cho ba con về.” Tả Tình Duyệt rút cục đi lên phía trước, ý đồ đón Ninh Ninh từ trong tay Cố Thịnh.

“Anh không vội, nếu Ninh Ninh muốn ba ở lại, ba có thể không quay về!” Cố Thịnh vội vàng tỏ rõ lập trường bản thân, trong lòng không khỏi sinh ra một chút áy náy, cứ nhiên có thể lợi dụng con gái như vậy !

Bất quá vì có thể ở bên 3 mẹ con cô nhiều hơn một chút, sớm có thể bước vào cuộc sống của 3 mẹ c on, hẳn không để ý bản thân mình dẽ tiện thêm chút nữa!

“Hay quá, mẹ, ba nói có thể không trở về nhà!” Ninh Ninh chớp đôi mắt to, rõ ràng chắc như đinh đóng cột muốn đạt thành nguyện vọng của chính mình!

Tả Tình Duyệt thật không ngờ Cố Thịnh sẽ nói như vậy với Ninh Ninh, không khỏi ai oán nhìn hắn một cái, ai ngờ lại nhìn thấy ánh mắt sùng nịch của hắn, ánh mắt kia rất nóng bỏng như than khiến cho Duyệt Duyệt theo bản năng tránh đi.

“Ba , mau ôm Ninh Ninh đi vào thôi, mẹ đồng ý rồi !” Ninh Ninh vui mừng ôm cổ Cố Thịnh, lời nói đó lại khiến cho Tả Tình Duyệt không khỏi cười khổ.

Mẹ đã đồng ý sao? Cô nhóc Ninh Ninh này khi nào thì trở nên tinh quái như vậy ?

Trong lòng Cố Thịnh không khỏi trầm trồ khen ngợi sự thông minh của cô con gái yêu, quả nhiên không hổ danh là con gái của Cố Thịnh hần!

Giờ phút này hần quyết định, về sau sẽ đem đến cho cô bé những điều tốt đẹp nhất !

Cố Thịnh không phụ lòng Ninh Ninh ôm cô nhóc bước vào, vòng qua Tả Tình Duyệt, tạm thời bỏ qua vẻ mặt thảng thốt của cô.

Lúc Tả Tình Duyệt phục hồi tinh thần lại, xoay người nhìn về hai cha con kia, lại phát hiện ra hai cha con sớm đã nằm ở trên giường, ánh mắt của hai người đó đều dán trên người mình.

“Mẹ, mau tới đây a!” Ninh Ninh chớp đôi mắt to tròn đầy nước, hướng tới Tả Tình Duyệt vẫy tay.....

Chương 47: Bị con trai bán đứng!

Cố Thịnh cũng nhìn cô với ánh mắt kỳ vọng, trong đáy mắt như có ý mời mọc.

“Mời mọc” Duyệt Duyệt liền nghĩ đến những hình ảnh ám muội, khuôn mặt đỏ bừng, hận là không thể rời khỏi ngay chỗ này. Nhưng lí trí còn sót lại cuối cùng nói với cô rằng, không thể chạy trốn, nếu mà chạy thì sao giải thích được với con gái, sau này lại gặp anh nữa thì cô còn mặt mũi nào nữa? Một loạt vấn đề xuất hiện trong đầu cô, xoắn lại thành mớ bòng bong, làm cô càng ngày càng rối!

Nhìn Mẹ không có biểu hiện gì, Ninh Ninh rất hiểu lòng người đứng dậy, đứng cạnh mép giường, mở rộng đôi cánh tay bé nhỏ, quả nhiên cô nhìn thấy hành động của con gái, sợ con gái té ngã, không suy nghĩ nhiều liền tiến lên ôm lấy con gái.

“Hay quá! Ninh Ninh được ngủ cùng Daddy và Mẹ rồi!” Ninh Ninh từ người cô tuột xuống, quây lại giường nằm, thân hình nhỏ bé nằm ở giữa, đập tay xuống hai bên giường “ Mẹ nằm đây .”

Con bé tinh ranh sắp xếp chỗ nằm.

Tả Tình Duyệt nhìn không được cười khổ, cô trước đây không phát hiện ra con gái cô có một ngày sẽ trở thành tiểu yêu tinh như thế này ?!

“Ninh Ninh con nghe Mẹ nói nè, Daddy ngủ cùng con, Mẹ qua ngủ với anh trai, được không nào?” Cô không thể không sử dụng đến phương pháp lòng vòng dụ con gái, nếu thật ngủ cùng anh trên giường, cô sợ rằng sau này khi gặp anh sẽ càng ngại ngùng mắc cỡ.

Nhưng ngày thường hai đứa nhóc luôn làm cô tự hào kia tối nay dường biến thành tiểu quỷ, lời cô vừa dứt thì nghe thấy từ sau lưng truyền đến giọng của Cảnh Hạo.

“Mẹ, con lớn rồi, không giống như Ninh Ninh cần người ngủ cùng, con muốn ngủ một mình.” Cảnh Hạo lập tức nói ra chính kiến của mình, đồng thời cũng đập tan hy vọng cuối cùng của cô. Trong đầu như phát hỏa, trong lòng không ngừng kêu rên, hôm nay sao vậy không biết nữa?! Tại sao sau khi Cố Thịnh xuất hiện, mọi chuyện lại loạn hết lên!

Ngược lại vừa nãy Cố Thịnh có chút lo Duyệt Duyệt sẽ đi qua ngủ cùng con trai, giờ thấy yên tâm hơn, không khỏi hướng ánh mắt cảm kích đến đứa nhóc đang đứng ở trước cửa, xem ra đứa con trai có vẻ như coi thường ba kia luôn đứng về phía mình.

Cảnh Hạo đón nhận tia nhìn cảm kích từ hân, ánh mắt y như cũ không thềm quan tâm, hếch cằm giống như đang nói : Không cần cảm ơn, bổn thiếu gia làm điều này không phải vì ông!

Thân hình bé nhỏ lập tức bước ra ngoài, đi về phòng bên cạnh, cậu nhóc một chút cũng không sợ hãi. Duyệt Duyệt tối hôm nay đơn độc chiến đấu, cô bị cô lập không cách nào khác chỉ có thể thuận theo ánh mắt mong chờ của hai ba con, xốc chân lên, nằm xuống cạnh con gái, nhưng lại rất cẩn thận, cố gắng hết sức tránh đụng chạm đến bất cứ ánh mắt hay thân thể hân.

Ninh Ninh cuối cùng cũng đạt được ước nguyện, nằm giữa ba và mẹ, nhắm mắt lại, tay trái nắm tay ba, tay phải nắm tay mẹ, trong giấc ngủ khuôn mặt vẫn giữ nét cười .

Tắt đèn rồi, Duyệt Duyệt lại không sao ngủ được, chỉ nghĩ đến ngủ bên cạnh con gái yêu còn có Cố Thịnh nằm cùng giường, trái tim cô như bị ai nắn bóp, cô đã từng ảo tưởng vô số lần cảnh tượng như thế này, hôm nay sự ảo tưởng đó đã thành sự thật, trong lòng lại vô cùng chua xót.

Một người khác cũng đang không thể chợp mắt là Cố Thịnh, trái lại với cô, trong lòng hân lại rất xúc động, chỉ muốn nhớ mãi giây phút này, sau 5 năm, hân cuối cùng có thể cùng cô ngủ trên một chiếc giường, tuy rằng ở giữa có cách một cô nhóc, nhưng cũng đã làm hân rất mãn nguyện rồi.

Chương 48: Hạo Hạo gật gù: Tuổi trẻ cũng dễ dạy!

Đêm dài, Tả Tình Duyệt rốt cục chịu không nổi sự mệt nhọc cũng phải chợp mắt, đi vào giấc ngủ sâu, nhìn thấy bên người hai bảo bối của hân ngủ cực kỳ an ổn, trong lòng Cố Thịnh trôi lên một tia ấm áp, nằm lật qua một bên, xuyên thấu qua ánh sáng yếu ớt, nhìn hai bảo bối trước mặt, Ninh Ninh tựa hồ như cảm giác được cảm giác an toàn của cha, hoàn toàn dựa sát vào người cha, mà người vốn luôn muốn giữ khoảng cách với hân là Tả Tình Duyệt lại vô thức đến gần hân hơn.

“Anh sẽ vĩnh viễn yêu 3 mẹ con!” Cố Thịnh nhìn bọn họ thấp giọng nỉ non, đêm nay, hân chỉ muốn cảm nhận được cảm giác đồng thời có con gái và người phụ nữ hân yêu nhất ở bên cạnh hân, hân không muốn ngủ, hân nghĩ bản thân hân nhất định sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ hình ảnh tốt đẹp này.

Sáng sớm hôm sau.

Cố Thịnh tuy không nở rời giường, nhưng hân biết, Duyệt Duyệt lát nữa không lâu chắn chắn sẽ tỉnh lại, hân sợ cô lại cảm thấy mất tự nhiên, về sau còn có khả năng sẽ trốn tránh hân, như vậy hân không phải rất không biết điều sao, tối hôm qua bản thân đã chiếm được không ít lợi ích, vì kế hoạch lâu dài về sau, Cố Thịnh khôn khéo lựa chọn trước khi cô tỉnh lại phải rời giường, cho cô một ít không gian riêng.

Động tác hân rất khẽ, nhưng vẫn đánh thức người bên cạnh.

“Ba .....” Ninh Ninh mở mắt ra, còn nhớ rõ sự việc tối hôm qua cha tắm rửa cho mình, lại ngủ cùng mình.

“Xuyt!” Cố Thịnh ý bảo cô nhóc đừng lên tiếng, để tránh làm ồn đến Tả Tình Duyệt, Ninh Ninh khôn khéo hiểu ý, giang hai tay ra, Cố Thịnh lập tức liền vươn tay đem cô nhóc ôm vào trong ngực, trong lòng Ninh Ninh đối với sự thông minh của cha rất thán phục, cô nhóc cùng cha rất ăn ý còn hơn cả chú Kiều a!

Phần thưởng của cha là một nụ hôn in trên trán, đợi đến hai cha con ra khỏi phòng, Ninh Ninh vẫn như trước ôm hân cổ không muốn rời ra, “Ba về sau sẽ cùng Ninh Ninh, mẹ còn có anh trai ở cùng một chỗ sao? Nhà người ta ba mẹ đều ở cùng một chỗ a!”

Cố Thịnh trong lòng ngẩn ra, hân cảm thấy rất chua xót, hân sao lại không muốn như thế a, nhưng nghĩ đến tối hôm qua Duyệt Duyệt đã đưa ra yêu cầu ly hôn, phía giữa đôi lông mày hân vô thức nhíu chặt lại, hân không hiểu vì sao cô lại muốn ly hôn, là muốn tận lực tránh xa hân, triệt để phân rõ giới hạn với hân sao?

Nghĩ tới ý niệm này, trong lòng hân càng thấy không thoải mái gì!

Ninh Ninh bĩu môi, tựa hồ còn đang chờ đợi Cố Thịnh trả lời, con mắt Cố Thịnh có chút sâu xa, nhanh trí nói, “Ninh Ninh thật sự hy vọng ba và mẹ ở cùng nhau sao?”

“Dạ!” Ninh Ninh vội vàng gật đầu.

“Vậy Ninh Ninh sẽ giúp ba đúng hay không?” Cố Thịnh thừa nhận bản thân đang có mưu tính nhỏ, nhưng vì một lần nữa có được trái tim của Duyệt Duyệt, để cả nhà bọn họ có thể sớm đoàn tụ, hân có thể làm bất cứ điều gì!

Giúp đỡ? Cặp lông mày nhỏ xíu của Ninh Ninh hơi cau lại, vẫn gật đầu như cũ, cô nhóc đương nhiên sẽ giúp cha a!

Cô nhóc phát hiện mình rất thích cha !

“Hừ, con bé đó có thể giúp cái gì? Ninh Ninh, đi gọi mẹ dậy làm bữa sáng !” giọng nói của Cảnh Hạo đột nhiên ở phía sau hai người vang lên, Cảnh Hạo tuy rằng là sai Ninh Ninh đi gọi mẹ rời giường, nhưng là thanh âm quả thật cố ý đè thấp vài phần!

“Uhm.” Ninh Ninh tuy rằng không tình nguyện, nhưng nhìn đồng hồ, bình thường lúc này, mẹ cũng đã dậy rồi !

Đang muốn từ trên người cha tuột xuống dưới, lại bị Cố Thịnh đặt ở trên sofa, “Ninh Ninh ngoan ngoan ngồi ở chỗ này, bữa sáng hôm nay cha sẽ làm, để mẹ ngủ thêm một lát nữa.”

Nói xong, liền xoay người hướng phòng bếp, ngày thường phải chăm sóc đồng thời hai đứa nhỏ, Duyệt Duyệt nhất định rất vất vả!

Cảnh Hạo nhìn theo bóng lưng cao lớn kia, khóe miệng gợi lên một chút ý cười, vừa lòng gật đầu, trong lòng oán thầm: Uhm, không tệ, thanh niên cũng dễ dạy, bất quá cũng không biết có nấu được một bữa ra hồn không a !

Chương 49: Cô có nên tin hần không?

Tả Tình Duyệt mở mắt, nhìn đồng hồ, đã qua thời gian bình thường phải thức dậy đã lâu, nghĩ tới bữa sáng mà ngày nào bản thân cũng chuẩn bị cho các con “ Trời ơi!” cô sao có thể ngủ say như vậy. Đây là việc trước đây chưa từng xảy ra, không ngờ đêm qua cô lại ngủ sâu giấc an ổn như thế. Cô tức tốc xuống giường, mau chóng dọn giường, lúc cô đi ra bữa sáng đã làm xong, 3 người đang ngồi ngay ngắn trên bàn chuẩn bị ăn. Cô ngẩn người !

“Đây....là anh nấu?” Duyệt Duyệt nhìn trên bàn món ăn phong phú, món ăn Trung Quốc hay đồ Tây đều có, thậm chí so với cô làm còn bày biện đẹp hơn vài phần. Nhìn ánh mắt cũng đang nhìn cô của Cố Thịnh, cô không ngờ tới hần cũng có tài làm bếp. Trong trí nhớ của cô, hần rất cao sang, đừng nói xuống bếp ngay cả liếc mắt vào bếp một cái, hần cũng đều cảm thấy lãng phí thời gian. Nhưng trong căn nhà này, ngoài hần ra thì có ai nữa đâu, cô không cho rằng bữa sáng hôm nay do hai con chuẩn bị.

“Duyệt Duyệt, mau lại đây, có món cháo em thích ăn !” hần tiến đến kéo cô đang lơ đãng ngồi xuống ghế, đối với việc cô kinh ngạc khi hần nấu bữa sáng, trong lòng hần có chút xấu hổ.

“Đây là....” Cô vẫn chưa tỉnh ra.

“Đây là do Daddy.....” Cảnh Hạo uống ngụm sữa tươi, ngẩng mắt lên liếc Cố Thịnh một cái, khóe miệng nhếch lên hài hước nói “ Gọi người mang tới !”

“Gọi đồ ăn ngoài?” Duyệt Duyệt chau mày, nhìn Cố Thịnh càng thêm nghi ngờ.

“Daddy kêu nhà hàng 5 sao đích thân làm.” ánh mắt Cảnh Hạo lóe lên tia thú vị như muốn xem kịch vui trước mắt. Cậu cứ nghĩ ba đi vào bếp bình thường như vậy, tay nghề nấu nướng sẽ không tệ. Cậu đang định thưởng thức mùi vị được ba nấu cho ăn, nhưng lúc nghe thấy những âm thanh kì quái lộn xộn phát ra từ bếp, cậu tức tốc chạy đi kiểm tra thành quả, nhìn vào trong bếp mới biết, bản thân mình hy vọng quá cao vào ba rồi, xem ra không phải ba cái gì cũng biết!

Ít ra việc bếp núc , cậu và ba giống nhau cần phải học hỏi!

“Duyệt Duyệt hôm nay ăn tạm đồ ăn này đi, sau này anh nhất định sẽ học nấu nướng.” Cố Thịnh thấy con trai không hề nề mặt mà cảm thấy nản lòng, nhưng hấn cũng quen rồi, trong lòng con trai luôn có ý thức che chở cho mẹ. Đứa con này đang nghĩ gì hấn lại không biết sao? Chỉ có điều hấn không vạch trần cậu nhóc thôi, với lại con trai với hấn có cùng suy nghĩ, sẽ không để Duyệt Duyệt chịu ủy khuất!

“Ặc...” Duyệt Duyệt suýt bị ngụm sữa tươi đang ngậm làm sặc, không thể tưởng tượng nổi, hấn vừa nói gì cơ? Đi học nấu ăn? Cô không nghe nhầm chứ? Hay là hấn nói nhầm?

Đúng lúc đang giật mình kinh ngạc, bàn tay cô bị đôi tay to lớn của hấn bao bọc, cô định rút tay về, nhưng trước mặt các con, cô lại để yên. Hấn dù sao cũng là Daddy của bọn chúng, trước mặt các con , cô không thể làm mất mặt hấn!

“Về sau hãy để anh chăm sóc em và các con, được không?” ánh mắt thâm tình nồng nàn nhìn cô. Cô như chết chìm trong ánh mắt dịu dàng tha thiết đó. Trong đầu lại hiện lên những hình ảnh khác khiến cho cô đau đớn nhức nhối.

5 năm trước, lúc hấn cầu hôn cô, cũng nói tương tự như thế: Sau này anh nhất định sẽ chăm sóc em, yêu thương em!

Lúc đó cô vui sướng tột cùng, nhưng sự chăm sóc đó biến thành sự tổn thương, tình yêu thương hấn cho cô trong đêm tân hôn đã sụp đổ. Toàn bộ đều trở thành nhục nhã và tra tấn!

Giờ đây, hấn lại nói những lời thể thốt tương tự, lần này cô có nên tin hấn không?

Chương 50: Ông trời trừng phạt

Quan sát được vẻ mặt thay đổi trong nháy mắt của Duyệt Duyệt, Cố Thịnh nhíu mày, cô sao vậy?

Nghĩ lại vừa rồi hấn thổ lộ với cô, trong giây lát những lời thể thốt trước kia cũng xuất hiện lại trong trí nhớ hấn, nhìn không được tự rửa thắm. Đáng chết !Sao mình lại có thể.....theo bản năng càng xiết chặt tay cô “ Anh xin lỗi, Duyệt Duyệt, anh nói thật, anh.....”

Dù cho trên thương trường, cái lưỡi không xương lắt léo của hấn bàn đến chuyện làm ăn như cá gặp nước, nhưng giờ đây trước mặt cô hấn nghiêm nhiên trở thành một tên không biết ăn nói, không biết nên giải thích sao về tất cả mọi hành động, lời nói hấn đã gây ra cho cô trong quá khứ!

Những vết thương vẫn còn rỉ máu đó, rành rành ở trước mắt, hấn không thể quên, thế còn Duyệt Duyệt thì sao, cô làm sao có thể quên được?

“Mọi người ăn đi, tôi no rồi.” Cô rút tay về, hiện tại không thể nghĩ cho các con nữa, may thay Ninh Ninh đang cúi mặt thưởng thức bữa sáng, chỉ có Hạo Hạo chú ý đến tình trạng của hai người, đợi cho Duyệt Duyệt vừa rời đi, ngồi bên cạnh Cố Thịnh là Hạo Hạo nhìn không được đá hấn một cái vào chân!

Nhất định những lời ba vừa nói đã gọi lại cho mẹ những chuyện đau buồn lúc trước!

Trong lòng Cố Thịnh quặn đau, con trai đá hấn một cái, hấn không có ý định giáo huấn lại con trai, nhưng Duyệt Duyệt.....nhìn bóng lưng cô đi về phía sofa, hấn rất muốn chạy theo giải thích, nhưng hấn sẽ giải thích thế nào đây? Nói cho cô biết, hấn sẽ không giống như 5 năm trước làm tổn thương cô?

Nhưng cô có chịu tin không?

Người phụ nữ đã bị tổn thương sâu sắc, có thể tiếp tục đón nhận hấn lần nữa bước vào cuộc sống của cô, điều này coi như nhấn nhện rất lớn rồi. Hấn phải làm sao mới xoa đi được nỗi đau hấn gây cho cô 5 năm trước đây?

Cố Thịnh chưa từng trải qua sự rối rắm như vậy, vấn đề này còn khó hơn bất kì vấn đề khó khăn nào trong kinh doanh vấp phải!

Hấn hối hận, rất hối hận về tất cả những chuyện hấn đã gây ra cho cô, giờ đây hấn rất muốn 5 năm trước người bị tổn thương chính là hấn.

Hấn đáng chết!

“Daddy vẫn chưa chịu đi về à?” Cảnh Hạo giương đôi mắt thông minh lớn mật nói, trong lòng vẫn vì chuyện ba làm mẹ cậu buồn mà tức giận, dùng thái độ của chủ nhà, tuy ngoài miệng gọi Daddy, nhưng một chút cũng không có kính trọng người ba trước mắt!

Đối với việc bị con trai đuổi về, Cố Thịnh trong lòng thở dài, nhìn cô đang ngồi trên ghế sofa, trời biết hấn rất muốn lưu lại, muốn ở gần 3 mẹ con thêm nữa, nhưng nếu hấn ở lại sẽ chỉ làm cho mọi chuyện thêm tệ hơn thôi.

Hấn rốt cuộc là bị sao? Sao có thể làm sự việc trở thành như hiện tại?

Rõ ràng là ở cùng nhau rất hòa thuận, bản thân còn vì chuyện tối qua có thể ngủ cùng cô trên một chiếc giường mà vui mừng, nhưng mới sáng sớm đã bị đẩy về tình trạng lúc ban đầu!

“Duyệt Duyệt, anh về trước, anh sẽ đến thăm 3 mẹ con sau.” Cố Thịnh cầm áo veston, đi đến cửa, vẫn còn lưu luyến nhìn Duyệt Duyệt, hy vọng bao nhiêu cô có thể quay đầu nhìn hắn một cái, nhưng cô vẫn thủy chung quay lưng về hắn!

Trong lòng mất mát, xem ra hắn thật sự khiến cô buồn rồi! Tại sao bản thân đối với cô luôn là sự tổn thương? Hắn đã rất cẩn thận rồi, nhưng vẫn như cũ không tránh khỏi, đây chính là ông trời đang trừng phạt hắn ư?

Đi ra khỏi cổng lớn căn chung cư, bắt gặp Kiều Nam, Cố Thịnh không kiềm được ấn đường cau lại, mới sáng sớm, hắn ta đến đây làm gì? Nhìn mặt hắn ta còn hiện lên nụ cười xấu xa, Cố Thịnh theo bản năng cảnh giác!

Vừa nãy còn có ý định đi về, nhưng hiện tại không có ý định đó nữa, mắc cười ! Sao hắn có thể để người đàn ông kia lần nữa một mình hưởng thụ những điều vốn thuộc về hắn?

Chương 51: Ngâm so chiêu

“Cố tổng tài không phải là đi về sao? Sao vậy? lại không nở ư?” Kiều Nam không may may che đây sự trêu chọc và khiêu khích, nhìn Cố Thịnh trong bộ dạng ghen tuông hắn rất khoái, vì ở đây có Duyệt Duyệt mới khiến cho Cố Thịnh như vậy, ngoài ra sợ rất khó có cơ hội nhìn thấy Cố Thịnh thảm hại.

Vừa nãy nhìn thấy hắn ta đi ra từ căn hộ, cũng đoán được hắn ta đã thành công vào được nhà cô, trong lòng không tránh khỏi có chút khổ sở, nghĩ đến hắn và 3 mẹ con họ giao tình bao nhiêu năm như vậy, hắn cũng không có cơ hội được ở lại qua đêm, mà Cố Thịnh chỉ cần 1 buổi tối thôi, đã thành công làm được chuyện mà hắn không làm được, lòng tự tôn của đàn ông bị dẫm đạp, tên Cố Thịnh kia dù có nhìn từ góc độ nào cũng thấy đáng ghét !

Trong mắt Cố Thịnh ngưng đọng nổi lên một tia thâm trầm, cũng không tránh né vấn đề này, nghĩ tới bữa tiệc, Cố Thịnh cười nhếch mép, “ Kiều tổng hôm nay quả thật đến sớm a, đã xem qua báo chưa?”

Nếu hắn đoán không nhầm thì hôm nay tất cả các trang bìa báo và tạp chí đều đăng tin của hắn và Duyệt Duyệt, vì muốn lấy lòng tập đoàn Cố thị mà không tiếc bút mực viết vợ chồng hân ân ái ái thế nào.

Quả nhiên nghe thấy Cố Thịnh nói vậy, vẻ mặt Kiều Nam sầm xuống, trong mắt xẹt qua tia không vui. Báo ngày hôm nay đều đăng việc của hai người họ, tấm ảnh rất lớn đó, chiếm hầu hết trang bìa, đều thể hiện cảnh ân ái nồng thắm giữa họ.

Nhìn thấy nét mặt của Kiều Nam, Cố Thịnh nhếch môi đắc ý, xem ra hắn đã đoán đúng.

Đúng lúc hai người đang cự nhau, Duyệt Duyệt bước ra, nhìn thấy Cố Thịnh chưa dời đi, không khỏi nhú mày. Vẻ mặt đắc ý của Cố Thịnh vừa rồi cũng vì sự xuất hiện của cô mà thu lại.

Hắn đã biết trong lòng cô, Kiều Nam như một người anh trai tốt !

“Kiều đại ca đến rồi à, anh vào đi. “ Duyệt Duyệt nở nụ cười nhưng khuôn mặt đỏ dưới cái nhìn của hắn rất ngứa mắt.

Kiều Nam lợi dụng lúc Duyệt Duyệt không để ý mà hấp háy mắt với Cố Thịnh, có ý khiêu khích vô cùng, cố ý đặt tay khoác lên vai cô, động tác thân mật đó, Duyệt Duyệt không để tâm, nhưng cô như cảm thấy có ánh mắt nóng rực phía sau lưng , khiến cô bối rối.

Giờ phút này đây, hắn càng không thể rời đi. Buồn cười! Kia là vợ hắn, chỉ có hắn mới có thể có hành động thân mật như vậy với cô, cơn giận dữ lập tức ngưng kết lại, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, muốn bước lên giật bàn tay đáng ghét kia ra, đuổi tên đàn ông đó đi ngay, nhưng vừa tiến lên một bước hắn lại đột ngột dừng bước.

Hắn nếu như đi gây sự với Kiều Nam như thế, Duyệt Duyệt sẽ nhìn hắn sao đây? Nghĩ đến khả năng có thể xảy đến, lí trí dần dần quay về áp đảo phần cảm tính trong hắn, nhưng hắn sẽ không để mặc cho Kiều Nam làm xằng bậy.

Ánh mắt hắn dừng trên khuôn mặt no nê vừa ăn xong bữa sáng của cô con gái, con mắt khôn khéo của hắn quét qua tia cười, lúc này chỉ có con gái yêu mới có thể giúp hắn, người ba tội nghiệp của cô nhóc.

“ Ninh Ninh....” Cố Thịnh mở rộng cánh tay hướng về con gái, quả nhiên cô nhóc rất biết phối hợp, tuột xuống ghế, nhào vào lòng hắn, tội nghiệp cô nhóc không biết mình trở thành công cụ bị lợi dụng của ba.

Chương 52: Hủy dung !

Cố Thịnh nhìn cô đang ngồi trên sofa nói chuyện với Kiều Nam, bắt gặp ánh mắt cô, thấy có vẻ ngạc nhiên, ánh mắt đó như nói cho hắn biết: Không phải vừa nãy anh đã về rồi sao? Sao lại quay lại đây nữa?

Cố Thịnh có chút xấu hổ, nhưng lập tức xóa đi, hắn bế Ninh Ninh, đặt giữa Kiều Nam và Duyệt Duyệt để ngăn cách hai người!

Kiều Nam nhìn hành động của hắn, nhếch miệng cười, ý muốn chiếm hữu của Cố Thịnh vẫn như 5 năm trước chỉ là hiện tại hắn ta sử dụng phương pháp khác.

Kiều Nam lộ ra khuôn mặt hài hước như muốn xem kịch vui, cố ý khiêu khích Cố Thịnh, cố ý ôn lại những kỉ niệm thú vị lúc còn ở Viên, không những chọc cho cô cười đến cả Ninh Ninh cũng cười ha hả. Nói chuyện không bao lâu thì Cảnh Hạo cũng không nể mặt hắn bắt tay với người ngoài làm bề mặt hắn.

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ dường như xây lên bức tường vững chắc trước mặt hắn, làm hắn không sao chen vào được.

Hắn có cảm giác mất mát nhưng lại không thể bỏ về, lặng lẽ ngồi bên cạnh nghe câu chuyện của bọn họ, nhìn Duyệt Duyệt hắn lại càng cảm thấy có lỗi với cô hơn, sự hối hận như nước lũ bao phủ trái tim hắn, hắn rốt cuộc đã làm gì vậy?

Đây là do hắn tự chuốc lấy, nếu như 5 năm trước hắn không gây ra những hành động hoang đường ấy, cũng sẽ không để bản thân mình bỏ lỡ 5 năm sinh sống bên cô!

Lúc này tại nhà họ Tả.

Người phụ nữ có khuôn mặt tiêu tụy nhìn chăm chăm vào trang bìa tờ báo, trên mặt xuất hiện sự đổ vỡ cực độ.

“Không thể? Tại sao cô ta lại có thể xuất hiện tại đây?” Tả Tình Yên la hét điên cuồng, lại xem tiếp các tờ báo khác có hình bìa lớn đó, xác định được người trên tấm hình chính là Tả Tình Duyệt của 5 năm trước, trong lòng cô càng dâng lên sự đổ vỡ và phẫn hận, cô ta không phải chết rồi sao?

5 năm trước, được biết Tả Tình Duyệt không hề nghe theo sự sắp xếp của cô đi Mỹ, lúc đó có chút thất vọng vì không giết cô mà để cô sống trên cõi đời này, nhưng sau đó thì truyền đến tin tức làm cho tâm tình cô rất vui, cô ta đã chết, chết vì tai nạn.

Tuy không như kế hoạch cô lập ra, nhưng cô ta cần cái kết quả này.

Cố Thịnh tuy rằng đã đem tin tức phong tỏa, nhưng không giấu được cô!

Nhưng nhớ lại lúc trước Cố Thịnh phát hiện ra cô không phải là Tả Tình Duyệt đã cư xử với cô ra sao, thân thể cô không khỏi nổi lên một tia run rẩy, chậm chậm nâng ánh mắt lên, hướng về cửa kính trong phòng, trong phòng không có gương vì cô ghét nó.

Cũng chỉ có kính mới có thể làm cô nhìn rõ bộ dạng cô, giờ đây thân hình được phản ánh từ kính, sớm đã không giống như 5 năm trước đáng đẹp xinh đẹp!

Theo bản năng tay vuốt má, trên mặt có một vết sẹo dễ làm người khác khiếp sợ, bất thành linh hiện ra trước mắt, bàn tay vuốt ve lên da không còn trơn bóng mịn màng, cô vội vàng rút tay về, giống như vết sẹo đó như con dã thú hay nước lũ vậy.

“Á.....” Tả Tình Yên đau khổ kêu gào, ôm đầu, không muốn nhìn khuôn mặt thảm thương in trên kính nữa, tại sao? Tại sao Cố Thịnh có thể tàn nhẫn như vậy?

Đều là hắn ta, hắn ta đã hại cô!

Cô cho rằng cho dù Cố Thịnh có phát hiện ra cô không phải là Tả Tình Duyệt, cũng sẽ không làm gì cô, cô lại có thể lợi dụng khuôn mặt rất giống Duyệt Duyệt mê hoặc hắn ta, dụ dỗ hắn ta, không phải sao?

Nhưng cô nghĩ sai rồi, Cố Thịnh thật sự rất yêu Tả Tình Duyệt, tình yêu đó không thể thay thế!

Càng nghĩ tới chuyện 5 năm trước, mối hận trong lòng Tả Tình Yên càng thêm mãnh liệt.

Chương 53: Lại có ý hại người!

Con mắt của Tả Tình Yên lại nhìn vào tấm hình trên báo, vì khuôn mặt của Tả Tình Duyệt trên đó so với 5 năm trước càng thêm xinh đẹp, sự ghen ghét đố kỵ càng thêm dữ dội, Cố Thịnh khiến cô bị hủy hoại nhan sắc, tại sao cô ta có thể ngày càng đẹp ra?

Không, đây không phải là kết cục mà Tả Tình Duyệt nên có!

Cô mới là người được nhà họ Tả thừa nhận là con gái, cô ta chỉ là một người con có cũng được không có cũng được của nhà họ Tả mà thôi, từ nhỏ đến lớn những cái tốt đẹp luôn là của cô, cô ở cùng ba mẹ, Tả Tình Duyệt chỉ có thể ở cùng bà ngoại, cô mới là con gái ruột của nhà họ Tả!

Nhưng.....

Tấm hình đó như bằng chứng nhức nhối chứng minh hạnh phúc hiện tại của Tả Tình Duyệt, cô ta được Cố Thịnh ôm trong lòng, tuy chỉ nhìn trên hình nhưng cô cũng nhìn ra sự ôn nhu dịu dàng của Cố Thịnh, ánh mắt đó đáng lẽ nên thuộc về Tả Tình Yên cô, cô ta dựa vào cái gì mà hưởng thụ điều đó.

Cô không cam tâm, rất không cam tâm!

Bàn tay vô thức bóp chặt, phần nộ xé nát vụn tờ báo trên tay, không để ý nhìn thấy khuôn mặt xấu xí của mình hiện lên cửa kính, Tả Tình Yên phát điên, thuận tay lấy một vật nặng lên hướng về tấm cửa kính ném, “ầm” một tiếng, vang khắp phòng, sau đó thì những mảnh vỡ của kính rơi xuống vỡ tan tành.

“Có chuyện gì vậy?” Mẹ Tả nghe thấy âm thanh lập tức chạy đến, mở cửa bước vào nhìn thấy con gái khóc lóc đau khổ, khuôn mặt vô thức cau lại, lại nhìn đến tấm báo bị xé nát vụn, trong lòng đã hiểu.

Bà và Tả Phong xem xong tin tức đó, cũng thấy ngạc nhiên kì lạ, bọn họ đều biết cô con gái nhỏ đã chết, nhưng lại không ngờ đến, lại bất ngờ xuất hiện, đương nhiên Cố Thịnh phong tỏa tin tức về cái chết của Duyệt Duyệt, bây giờ ngấm lại, trong đó nhất định có gì đó khác lạ.

“Yên à, đừng buồn nữa, đến đây, đi ra ngoài với mẹ, đừng làm bản thân bị thương.” Tình cảm của con người rất kì lạ, mặc dù Tả Tình Yên đã ra nông nổi như ngày hôm nay, suốt 5 năm qua không hề bước ra khỏi cửa, trốn chạy con mắt của người đời, nhưng mà bậc ba mẹ như họ lại vẫn thương yêu cô như cũ, ngược lại tình cảm với Duyệt Duyệt lại vô cùng nhạt nhẽo.

“Mẹ, tại sao? Tại sao nó không chết đi?” Tả Tình Yên điên cuồng hét lên, giống như tìm chỗ phát tiết, nhào lên người mẹ.

Mẹ Tả thở dài, “ Chưa chết thì sao chứ? Cũng không thể lại bắt nó chết, con gái ngoan, nghe lời mẹ, đợi ba mẹ gom đủ tiền sẽ đưa con đi phẫu thuật thẩm mỹ, như vậy con có thể tìm lại được khuôn mặt xinh đẹp như hoa giống như 5 năm trước rồi.”

5 năm trước Cố Thịnh như phát điên làm công ty của Tả Phong phá sản, không ngờ được chỉ có vài ngày ngắn ngủi, công ty Tả Thị đã không thể khôi phục, bọn họ cũng rơi vào tình trạng nợ nần chồng chất, bọn họ cũng không thể nào một lần nữa bước vào giới thượng lưu một bước.

Lại bắt nó chết?

Câu nói này giống như thức tỉnh Tả Tình Yên, vốn cô đang khóc lóc kêu la, trong lòng bỗng dưng ngán ra, rồi ngẩng mặt lên nhìn mẹ mỉm cười.

Sự thay đổi đột ngột khiến Mẹ Tả khó hiểu nhẹ bâu mày “ Yên à, con sao vậy?”

Tuy là đang cười nhưng ánh mắt cô lại khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi.

“Mẹ. không sao hết, con đi uống trà với mẹ được không?” Tả Tình Yên thu lại ánh mắt, khác hoàn toàn với sự phẫn nộ lúc trước, lại nghĩ đến lời mẹ vừa nói “ Không thể bắt nó lại chết ?”

Tại sao không thể?

Nếu hôm nay cô ta chết rồi, tức là cái gì cũng không còn nữa, không có lí do gì để cô ta sống sung sướng giàu có như vậy!

Nếu như cô không có được điều đó, Tả Tình Duyệt cũng đừng mong có thể có được!

Chương 54: Có thai

Ánh sáng mặt trời chiếu ấm áp, Cố Thịnh thức dậy rất sớm giống như mọi ngày, sai đầu bếp làm vài món ăn sáng, chuẩn bị đem qua cho Duyệt Duyệt và hai con.

Cố Tâm Ngữ từ phòng bước ra, bắt gặp khuôn mặt vui vẻ của anh trai, tin tức ngày hôm qua, cô cũng có đọc, nhìn thấy chị dâu ở trong vòng tay của anh trai, trong lòng thấy rất vui. Đạo gần đây anh trai đi ra ngoài sớm trở về nhà muộn, cô tuy không biết anh đi đâu làm gì, nếu như cứ theo tình hình hiện tại, cô đoán gia đình anh trai sắp được đoàn tụ rồi.

“Tiểu Ngữ, em thức rồi à? Bữa sáng của em để trên bàn đó, em từ từ ăn, anh đi trước.” Cố Thịnh không muốn chậm trễ một giây nào, bước đến kéo em gái ngồi vào bàn ăn, đúng lúc muốn lấy bữa sáng đem đi, lại nghe thấy đằng sau mình có âm thanh nôn ọe.

“Sao thế?” Cố Thịnh ngừng bước, quay đầu lại nhìn Tâm Ngữ, lúc đó cô đang lấy tay bịt miệng, giống như rất khó chịu chạy nhanh vào toilet, bỏ lại khuôn mặt nghiêm khắc, nhả mặt nhú mày của Cố Thịnh.

Không ai có thể hiểu được tình cảm anh em giữa hai người họ, Cố Tâm Ngữ hiện tại thân thể có điều không khỏe, dù cho có chuyện quan trọng hơn nữa hẳn vẫn tạm dừng lại, đặt bữa sáng xuống bàn, thân hình to lớn của hắn đi đến trước cửa Toilet, đợi cô bước ra, cô bệnh rồi ư?

Cố Tâm Ngữ rốt cuộc cũng bước ra, nhìn thấy anh trai đứng trước mặt bỗng giật mình.

“Anh cả, anh chưa đi đưa bữa sáng yêu thương hả? sao lại chưa đi?” Cố Tâm Ngữ cúi mắt né tránh, ánh mắt như che giấu điều gì đó.

“Em rốt cuộc là bị sao? Bệnh rồi phải không? Anh vừa rồi gọi điện thoại cho bác sĩ rồi, bệnh rồi thì đừng đến công ty nữa.” Cố Thịnh giống như người mẹ đang quan tâm con, sức khỏe của em gái hắn từ trước đến nay luôn làm hắn lo lắng.

“Anh cả....anh....anh đừng lo cho em, anh mau đi gặp chị dâu đi.” Cố Tâm Ngữ vừa nghe nhắc đến bác sĩ khuôn mặt lập tức đỏ bừng, muốn đuổi Cố Thịnh đi qua thăm chị dâu, sau đó gọi điện cho bác sĩ không cần tới.

Đôi lông mày của hắn càng nhíu chặt hơn, “Em rốt cuộc là bị gì vậy? anh không lo lắng cho em thì lo cho ai đây? Nhanh nói anh nghe! Có phải em đã biết mình mắc bệnh gì phải không? Sinh bệnh rồi mấy hôm nay còn đến công ty làm gì? Mau chuyển hết công việc cho các giám đốc bộ phận lo, em lo nghỉ ngơi đi.”

“Anh cả....sao anh nhiều chuyện vậy!” Cố Tâm Ngữ chịu không thấu người đàn ông trước mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất ngọt ngào ấm áp, anh trai cô từ trước đến nay vẫn luôn quan tâm cô, lo lắng quá mọi chuyện.

Bộ dạng của Cố Thịnh giống như nếu cô chưa khám bệnh xong thì hần chưa rời đi, khiến cô phải không đánh mà khai, biết được bí mật của mình sẽ không giữ được nữa, bàn tay vô tình đặt trên bụng, cúi đầu xuống, “ Em.....em có thai rồi!”

Có thai? Cố Thịnh ngạc nhiên sững sờ, biểu hiện vừa rồi của Tâm Ngữ là có thai.

“Anh ta có biết không?” Cố Thịnh vẫn giữ khuôn mặt nghiêm khắc, không cần phải đoán, hần cũng biết em gái hần đang mang thai con của ai, chỉ là bọn họ mới chỉ đính hôn, vẫn chưa tổ chức đám cưới.....

Lắc đầu nhìn Tâm ngữ, vẻ mặt hần trầm xuống, thân hình cao to của hần lập tức rời đi.

“Anh cả, anh làm gì vậy?” Cố Tâm Ngữ tức tốc níu tay anh trai, trên thực tế cô cũng mới biết được mình có thai mới vài ngày.

“Đi tìm anh ta! Hôn lễ của hai đứa cần được tổ chức sớm!” Cố Thịnh nghiêm túc nói, hần có thể nhìn thấy tình cảm của Hạo Nhiên đối với em gái hần, cũng hiểu bọn họ mấy năm chưa chịu kết hôn, trách nhiệm lớn nhất là do hần gây lên, bây giờ hần đã hồi phục rồi không nên để tất cả mọi chuyện đều đặt trên đôi vai bé nhỏ của em gái hần gánh vác.....

Chương 55: Nàng như nàng trướng, húng như húng hoa!

“Anh cả...” Cố Tâm Ngữ vừa nghe thấy anh trai nói thế, cả khuôn mặt càng thêm đỏ lựng, người phụ nữ mạnh mẽ bình thường này có thể gánh vác cả tập đoàn họ Cố giờ đây trở nên mắc cỡ, thốt không lên lời.

“Em không yêu anh ta?” Cố Tâm ngữ ngăn cản hần khiến vẻ mặt hần càng khó khăn, nhìn chằm chằm vào em gái, giống như đang tìm câu trả lời.

Đúng lúc đó xuất hiện một người bước vào, chuẩn bị rước Tâm Ngữ đi làm, Hạo Nhiên vừa bước vào thấy hai anh em họ, không kìm được khe khẽ nhíu mày.

“Sao vậy?” Hạo Nhiên trên người vận đồ màu trắng, bộ dáng đẹp trai khỏe mạnh không hề giảm sút so với trước đây, nhìn thấy vợ chưa cưới của mình trong bộ dáng mắc cỡ, trong lòng bỗng dâng lên ý niệm muốn bảo vệ cô, thân hình to lớn của hần ta bước tới bên cạnh Tiểu Ngữ, tự nhiên đặt tay lên eo cô “ Sao mặt lại đỏ thế? Bệnh rồi ư?”

Cố Tâm Ngữ cười miễn cưỡng, cô vốn định đem tin tức mình có thai nói hẩn nghe, không ngờ đến đương sự đến mau như vậy, liếc nhìn anh trai một cái, trong lòng thầm nghĩ, cho dù bản thân cô có muốn giữ bí mật, sợ rằng không do cô quyết định!

“Anh đi theo tôi.” Cố Thịnh lạnh lùng nói với Hạo Nhiên, khí thế bức người của Cố Thịnh làm Hạo Nhiên cảm thấy giống như quay về 5 năm trước.

“Anh cả.....” Cố Tâm Ngữ không kịp ngăn cản, Hạo Nhiên lập tức bị anh trai cô lôi đi mất.

Hai người đàn ông đối mặt nhau, đều không lên tiếng, sau một lúc Cố Thịnh mở lời trước, “Mấy năm nay cảm ơn anh đã chăm sóc Tiểu Ngữ, lễ cưới của hai người cũng nên tổ chức đi thôi?!”

5 năm trước hẩn và Tiểu Ngữ đính hôn, tuy là giao dịch giữa Cố Thịnh và hẩn, nhưng trong 5 năm nay, tình cảm hẩn dành cho cô, hẩn đã nhận ra, thậm chí trước đây là sự thương hại và thương xót, bây giờ đã biến thành tình yêu!

“Đây là ý của Tiểu Ngữ à?” Hạo Nhiên có chút không vui, hẩn rất để ý, nếu đó là ý cô, tại sao cô không nói với hẩn?

“Không lẽ cậu không có ý định cưới?” Cố Thịnh lóe lên tia không hài lòng, ý niệm bảo vệ em gái lại dâng lên. Cả đời hẩn, người phụ nữ mà hẩn yêu nhất chính là Duyệt Duyệt, còn có Tâm Ngữ, 5 năm trước, hẩn làm tổn thương Duyệt Duyệt sâu sắc, trong 5 năm nay lại khiến Tiểu Ngữ vì hẩn mà một mình gánh vác cả gia nghiệp. Hẩn đã phạm sai lầm nhiều rồi, vì vậy bây giờ hẩn phải từng cái từng cái một bù đắp, hẩn sẽ yêu Duyệt Duyệt suốt đời, đồng thời cũng tìm giúp Tiểu Ngữ người đàn ông sẽ yêu con bé đến suốt đời!

Hạo Nhiên chỉ cười không nói, không phải hẩn không muốn kết hôn, mà là lần này hẩn không muốn người khác quyết định thay hẩn!

Hẩn đã vì Duyệt Duyệt mới đính hôn với Tiểu Ngữ, kết hôn đương nhiên là phải do hẩn và Tiểu Ngữ tự quyết.

Phản ứng của Hạo Nhiên càng làm cho sự phẫn nộ của Cố Thịnh nổ tung, tóm lấy cà vạt của Hạo Nhiên, nghiêng răng nói “Cậu bắt buộc phải cùng em gái tôi kết hôn!”

“Hôn nhân của tôi hình như anh không có quyền hỏi đến!” Thần sắc của Hạo Nhiên bỗng nghiêm túc lại, xem ra Cố Thịnh vẫn như 5 năm trước, độc đoán vô cùng, hẩn ngược lại vô cùng lo lắng nếu như Duyệt Duyệt lần nữa quay về bên cạnh hẩn ta, liệu có bị tổn thương giống như trước đây hay không? Nếu như có thì hẩn sẽ không đồng ý bọn họ quay trở lại với nhau, dù cho Cố Thịnh có là anh trai của Tiểu Ngữ, nhưng điều hẩn quan tâm nhất vẫn là hạnh phúc của Duyệt Duyệt.

“Vấn đề này tôi nhất định phải hỏi, tôi không muốn em gái tôi biến thành người mẹ đơn thân.” Cố Thịnh không nghĩ đến Hạo Nhiên sẽ nói câu đó, suýt chút nữa đã không kìm chế được dạy dỗ hắn ta một trận, nhưng hắn đã nhịn xuống, vì hắn biết người đàn ông này là người em gái hắn yêu nhất.

Trong lòng Hạo Nhiên vỡ òa, kích động vô cùng , người mẹ đơn thân?

“Anh là nói.....Tiểu Ngử có thai rồi?” bây giờ đến lượt Hạo Nhiên kích động túm cổ áo hắn, khuôn mặt nghiêm nghị hỏi Cố Thịnh. Nhìn thấy Cố Thịnh gật đầu mới buông tay ra, khuôn mặt đẹp trai kia có vài phần giật mình kích động.

Có thai!

Hắn sắp làm ba rồi!

Cận Hạo Nhiên còn lòng nào để ý đến Cố Thịnh nữa, trực tiếp ra lao ra ngoài đại sảnh tìm kiếm hình ảnh quen thuộc, vẻ mặt xúc động không nói lên lời.

“Hạo Nhiên.....” Tiểu Ngử thấy nét mặt hắn thì đoán ra hắn đã biết chuyện, quyến luyến kêu tên hắn, cả người bị đôi cánh tay kéo vào lồng ngực ôm thật chặt.

“Sao không nói với anh? Muốn giấu anh đúng không?” trong lòng hắn không khỏi tự trách, dạo gần đây hắn bận công việc ở bệnh viện, không chú ý đến tình trạng của Tiểu Ngử , ngay cả sự bất thường trên cơ thể cô hắn cũng không phát hiện. Tối hôm qua bọn họ vẫn còn....nghĩ đến những cảnh kịch liệt đó, Hạo nhiên trong lòng có chút lo ngại.

“Em cũng là mới biết, vốn là muốn qua vài ngày đến sinh nhật anh cho anh một sự ngạc nhiên, nhưng....” Cô không ngờ tới bị anh trai phát hiện, dựa vào sự quan tâm của anh trai với cô, thì sẽ lập tức đến tìm Hạo Nhiên và bắt họ cưới ngay, điều này cô có thể dự đoán được.

Trên thực tế trong năm năm qua, bọn họ luôn dùng biện pháp tránh thai, vì cô không muốn sinh con trong lúc này ảnh hưởng đến cô chăm sóc anh trai. Mãi đến dạo gần đây, anh trai tốt cuộc đã khỏe lại, cô mới có tâm lý đón chào đứa bé, không ngờ đứa bé đến nhanh như vậy.

“Bây giờ nói với anh, cũng là rất ngạc nhiên mừng rỡ” hắn xiết chặt cô, ôm lấy cô, như cảm thấy ôm cả thế giới trong tay. Tại phút này đây dòng máu trong hắn như sôi kêu gào, hắn sắp được làm ba!

Cố Tâm Ngử trong lòng thấy rất ấm áp, cũng dùng hết sức ôm hắn, cô thật sự rất muốn dùng cả đời để yêu hắn.

“Chúng ta lập tức kết hôn.” HẮN ở bên tai cô độc đoán tuyên bố, hắN không thể chờ đợi được ý muốn ngắN cô vì hắN mà mặc lên bộ áo cưới “ Em nhất định sẽ là cô dâu đẹp nhất trên thế gian này!”

Cố Tâm Ngừ ánh mắt lóe sáng, đắN mắt lộ ra sự dí dỏm “ Em cảm thấy, em vẫn không đẹp bằng chị dâu!”

Ngoài một chút xú ghén tuông ra, đây cũng là lời chân thành của cô, sắc đẹp của Duyệt Duyệt, ngay cả cô là phụ nữ cũng rung động, hén chi chị dâu có thể nắm giữ trái tim anh trai cô, nhưng lại nghĩ .....gia đình họ Cố đã nợ chị dâu rất nhiều!

“Trong mắt anh, em là đẹp nhất.” nghe rõ trong lời nói cô có ý ghen tuông, Cận Hạo Nhiên néo mũi cô “ Thật là cô nhóc rất thích ghen, nhưng anh lại rất ...rất yêu.”

Với Duyệt Duyệt loại tình cảm đó như một sự ái mộ, hắN sẽ chôn chặt trong lòng, dù sao Duyệt Duyệt đã từng là động lực để hắN luôn phấn đấu.

Người phụ nữ trước mắt mới là người mà hắN sẽ dùng hết đời để yêu thương che chở, còn Duyệt Duyệt....hắN nghĩ, nhất định sẽ có người yêu và bảo vệ cô ấy.

HắN nhìn về phía ngoài cửa, vừa đúng bắt gặp ánh mắt Cố Thịnh, hai người đàn ông cùng cười, dường như rất ăn ý hiểu được ý nghĩ trong mắt của đối phương. Bọn họ cũng cảnh cáo nhau, nhất định phải yêu thương hai người phụ nữ đó, vì các cô đều là bảo bối xứng đáng được nâng như nâng trứng, húng như húng hoa !

Chương 56: Chuẩn bị hôn lễ

Nhưng Cận Hạo Nhiên vẫn không quên việc thực tế nhất hiện nay.

“Bắt đầu từ hôm nay, cấm em không được đến công ty nữa.” giọng nói của hắN có chút đau lòng, người phụ nữ của hắN từ một cô bé gái luôn cần sự yêu thương che chở của tập đoàn Cố Thị, giờ đã trở thành người phụ nữ lợi hại trên thương trường, nhưng trong mắt hắN, hắN vẫn mong cô dựa dẫm vào hắN, hắN không muốn sau này vợ mình quá vất vả.

Cận Hạo Nhiên nói câu này là có ý nhắm vào Cố Thịnh đang đứng ở ngoài cửa.

“Không được, em không đến công ty sao được? rất nhiều công việc cần giải quyết.....”

“Người cần giải quyết không phải là em!” hắN ngắt lời cô, đau lòng cho người phụ nữ của hắN, nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào đôi hờn ngọc sáng trong kia “ Tập đoàn Cố Thị có chủ nhân thật sự của nó, còn em.....chỉ cần làm vợ anh!”

Hắn dường như hiểu được vị trí của Cố Thịnh trong lòng cô, có lúc hắn cũng rất cảm thấy ghen tỵ.

“Anh cả....” Tiểu Ngử nhú mi.

“Anh ta hiện tại khỏe rồi, với lại chị dâu em cũng sẽ không thích kẻ tối ngày đeo bám lấy cô ấy.” Cận Hạo Nhiên có ý ám chỉ, lại giống như đang khích tướng, quả nhiên thấy Cố Thịnh lộ ra vẻ suy tư.

Cố Thịnh trong lòng thở dài, Tiểu Ngử vì hắn mà hy sinh quá nhiều, mà hiện tại....mặc dù là bản thân rất muốn ở bên cạnh Duyệt Duyệt nhiều hơn nữa, nhưng nghĩ đến em gái hiện nay, lúc Duyệt Duyệt mang thai, hắn chưa từng chăm sóc cô chu đáo ngày nào, bây giờ em gái bé bỏng của hắn mang thai, hắn đương nhiên phải che chở chu đáo cho cô.

“Chuyên tâm chuẩn bị làm cô dâu của em đi, công ty giao cho anh xử lý.” Hắn nhìn thẳng em gái nói.

“Nhưng....anh 5 năm nay chưa từng tham gia chuyện của công ty, em sợ.....”

“Em đừng coi thường khả năng của anh trai em.” Hạo Nhiên lại lần nữa ngắt lời cô, người phụ nữ này sao không quan tâm đến cảm giác của hắn thế, trong lòng bất đắc dĩ, nhưng hắn cũng hiểu, dù cho vị trí của hắn trong tim cô mãi mãi không bằng anh trai cô, hắn cũng vui vẻ mà chấp nhận, chỉ có thể hy vọng trong cuộc sống sau này, hắn có thể chiếm giữ vị trí nhiều hơn trong tim cô.

Hắn, Cận Hạo Nhiên chưa từng nghĩ đến kẻ tình địch lớn nhất của mình lại chính là anh vợ.

“Cứ làm vậy đi, Hạo Nhiên cậu trong thời gian này ở bên cạnh Tiểu Ngử, chăm sóc nó cẩn thận, đám cưới của hai đứa cứ giao cho anh chuẩn bị.” Cố Thịnh quyết định, cuối cùng nhìn hai người họ một cái, không muốn quấy rầy hạnh phúc của đôi uyên ương này. Trong đầu hắn xuất hiện bóng hình khác, giá mà lúc cô đưa ra đề nghị ly hôn đó mà đổi thành là kết hôn lại lần nữa thì tốt biết mấy.

Nhưng cho dù thế nào, ngay cả phải trả giá cả đời, hắn cũng sẽ làm cô yêu hắn, quay về bên hắn, lần này hắn sẽ dùng cả đời mình để yêu cô.

Nhìn bóng lưng anh trai rời đi, trong lòng Tiểu Ngử tràn ngập sự áp áp, anh trai quả nhiên rất yêu cô! Mà hiện tại lại có thêm người đàn ông khác cũng rất yêu cô, còn việc Hạo Nhiên nghĩ gì cô đương nhiên biết, trên thực tế, cô muốn đợi đến anh trai và chị dâu về với nhau, cô rút lui khỏi công ty cũng chưa muộn, chỉ là hiện tại hai người đàn ông cô yêu nhất đã quyết định thay cô, hay là cô có thể len lén đến công ty giúp anh trai.

Trong đầu đang tính toán, cô biết việc này không nên để người đàn ông đang ôm cô biết !

Cố Thịnh đến chung cư của Duyệt Duyệt thì 3 mẹ con đã đi vắng, xem ra vì việc vừa nãy mà làm lỡ rồi. Nhìn đồng hồ, khuôn mặt hần mỉm cười, lúc này chắc cô đang dẫn hai con đi công viên gần đây chơi, hần không muốn chậm trễ thêm nữa. Mặc dù biết có thể 3 mẹ con đã ăn sáng rồi, Cố Thịnh vẫn cầm bữa sáng đầu bếp đã chuẩn bị ngon lành đi về phía công viên.

Đến công viên, hần quả nhiên nhìn thấy trên ghế đá có 3 người ngồi song song với nhau, vẻ mặt hần lộ ra nét dịu dàng ấm áp, bước nhanh tới đó.

Ninh Ninh từ xa đã nhìn thấy bóng dáng ba, vui mừng nhảy xuống ghế, gấp rút muốn nhào vào lòng ba, thân ảnh nhỏ bé của cô nhóc chạy tới phía hần, Cố Thịnh nhìn thấy hành động của con gái, liền bước nhanh hơn nữa, đem con gái yêu ôm chặt trong lòng.

“Daddy, con rất nhớ ba! Daddy hôm nay không ăn sáng cùng Ninh Ninh.” Ninh Ninh dẫu môi, nhõng nhẽo rúc vào lồng ngực ba, cảm giác này cô nhóc rất thích, dạo gần đây ba luôn ăn sáng cùng cô nhóc, sáng nay cô nhóc đợi rất lâu, đều không nhìn thấy ba tới, trong lòng không tránh khỏi thất vọng.

“Xin lỗi con gái yêu, ba có chút chuyện, về sau ba sẽ không lỡ hẹn nữa, mỗi ngày đều cùng ăn sáng với con, chịu không?” Cố Thịnh kiên nhẫn dỗ dành con gái, lúc nói chuyện đã bế con gái đi đến chỗ ghế ngồi, nhìn Duyệt Duyệt với ánh mắt trìu mến dịu dàng.

“Vâng, Daddy, con nói ba nghe á, Mẹ cũng rất nhớ Daddy!” Ninh Ninh ranh mãnh nhìn mẹ, dứt lời liền phát hiện cả gương mặt mẹ đỏ bừng.

“Ninh Ninh con nói linh tinh gì thế?” Duyệt Duyệt ngượng ngùng cô sáng hôm nay chỉ là thấy hàng ngày Cố Thịnh vẫn có mặt đúng giờ mà hôm nay lại đi trễ, cứ nghĩ là xảy ra chuyện gì rồi, vì vậy mới tỏ ra lo lắng, không ngờ con gái lại nói thế.

“Thật không? Daddy cũng nhất nhớ mẹ con a.” Cố Thịnh ôm con gái chặt hơn, đưa con gái này thật hiểu lòng người, nhưng hần không vì Duyệt Duyệt ngượng ngùng đỏ mặt mà dời ánh mắt đi chỗ khác, khuôn mặt cô đỏ lựng rất hấp dẫn.

Cô thật sự rất nhớ hần ư?

Cứ cho là không rất nhớ , nhưng lòng hần cũng có chút hy vọng.

Cảnh Hạo ngồi bên cạnh nhìn Mẹ cúi mặt xấu hổ, lại nhìn thấy khuôn mặt cười tươi ôn nhu của Daddy, không khỏi đảo mắt một cái, một đứa trẻ con như cậu nhóc lại hiểu được thế giới tình cảm của người lớn. Xem ra mẹ cậu cả đời này sẽ không thoát được khỏi lòng bàn tay ba, nhưng cậu vẫn muốn nhìn thấy bộ dạng của ba vì mẹ mà chịu sự trừng phạt, cậu nhóc thấy cực kỳ thú vị, hy vọng mẹ cậu phải làm thỏa mãn ước vọng nho nhỏ này của cậu mới được.

Cố Thịnh không biết sự tính toán trong lòng của cậu con trai, ôm Ninh Ninh ngồi bên cạnh Duyệt Duyệt, cảm thấy rất mãn nguyện vì được hưởng thụ cảm giác cả nhà 4 người quây quần cùng nhau.

“Daddy mang gì tới vậy?” Ninh Ninh nhìn thấy tay ba, trong mắt ánh lên sự tò mò.

“Ninh Ninh, bữa sáng con đã ăn rất no rồi, không thể ăn thêm nữa đâu !” Duyệt Duyệt đối với con gái rất chú ý vấn đề ăn uống, đương nhiên là để ý, dứt lời quả nhiên thấy mắt con gái sụp xuống, giống như bị chịu ủy khuất nhìn ba, muốn cầu xin ba nói đỡ.

Nhất thời hắn không biết phải quyết định sao? Nói đỡ giúp con gái, không nghi ngờ là sẽ đắc tội với Duyệt Duyệt, nhìn vào đôi mắt của cô, trong lòng Cố Thịnh bất thành lờn ngẩn ra, hắn bất đắc dĩ phải lựa chọn.

Chương 57: CHƯƠNG KẾT (1) - Đừng rời xa anh!

“Ninh Ninh ăn no rồi, không thể ăn thêm nữa, không thì sẽ đau bụng.” Cố Thịnh vẫn lựa chọn Duyệt Duyệt, không để mất cơ hội lấy lòng cô, vừa dứt lời nhìn thấy con gái càng bĩu môi, hắn liền cung chiêu hôn lên cánh mũi nhỏ xinh của cô bé, “ Ninh Ninh ngoan của ba, buổi trưa Daddy dẫn con đi ăn món ngon khác chịu không?”

Ninh Ninh tuy không thật sự hài lòng, lại cũng không thể không nghe lời mẹ, liền phát ra tiếng cười giòn tan “ Vậy được, buổi trưa Ninh Ninh muốn ăn kem!”

Đó là món ăn con bé thích nhất, cô nhóc đời nào chịu bỏ qua cơ hội!

“Được, Daddy dẫn con đi ăn kem!” Cố Thịnh cung chiêu con gái nói.

Duyệt Duyệt thấy hai cha con nói chuyện, nét mặt cũng nhu hòa lại, Ninh Ninh nhìn thấy phía trước có vài cô bé chơi rất vui, nhất lời làm cô bé muốn chơi cùng, nhảy xuống đùi ba, “ Daddy ,con muốn qua đó chơi!”

“Anh trai chơi cùng con!” Cố Thịnh nuông chiều nhẹ nhàng vuốt đầu con gái, âm thầm sắp xếp việc cho Cảnh Hạo.

Cảnh Hạo cau mày, âm thầm đoán được ba có ý gì, nhìn khuôn mặt tràn ngập mong đợi của em gái, cũng không thể từ chối, dứt khoát rộng lượng gật đầu cho ba một cơ hội, không làm kỳ đà cản mũi nữa.

Hai người nhìn theo bóng dáng hai con, không ai nói lời nào, không khí trầm xuống.

Cố Thịnh cố ý tách hai đứa nhỏ đi chỗ khác, là muốn ở riêng với cô, cảm nhận được hơi thở của cô vương vấn bên cạnh, theo bản năng xích gần cô thêm nữa.

Cô lại không cảm thấy được hành động của hắn, ánh mắt luôn dõi theo các con, dạo gần đây, hình như hắn đã bước vào trái tim của hai đứa nhỏ, đặc biệt là con gái luôn ỷ lại dựa dẫm vào ba càng ngày càng nhiều, trong lòng cô không tránh khỏi ưu tư.

“Tôi....” Tả Tình Duyệt muốn nói lại thôi, chuyển ánh mắt qua bên thấy hắn đang nhìn cô, lại bị ánh mắt nóng bỏng ban chứa tình cảm của hắn đốt cháy không biết nên nói gì.

“Sao thế Duyệt Duyệt?” Cố Thịnh lợi dụng thời cơ này sát gần cô hơn, ánh mắt chờ mong cô sẽ nói gì với hắn.

Nhưng nghĩ tới lần trước cô đề nghị ly hôn, hắn sững lại, hy vọng liền bị dập tắt, tránh né ánh mắt của cô, hắn thật sự không biết cô nếu lại đưa ra lời đề nghị ly hôn, hắn sẽ phải làm sao!

Duyệt Duyệt đã không giống như 5 năm trước, còn hắn đứng trước cô cũng không còn độc đoán bá đạo như xưa!

Nhưng việc hắn muốn nắm giữ trái tim cô là không hề thay đổi!

“Tôi có thể sẽ dẫn các con quay về Viên!” chuyện này cô đã nghĩ rất lâu rồi, mối quan hệ của họ hiện tại là gì? Cô cũng cảm thấy mắc cù, hắn ở bên cô, luôn khiến cô nảy sinh sự hy vọng, đồng thời cũng sợ hãi, sợ hãi niềm hy vọng đó cũng chỉ là bong bóng vỡ tan.

Giống như 5 năm trước, nghĩ lại quãng thời gian bản thân luôn hy vọng chờ đợi tình yêu của hắn, trong lòng không tìm được chua xót. Cô đã không còn vốn để đi đặt cược tình cảm của mình nữa rồi!

Lần này quay lại đây hắn rất yêu thương hai con, cô đã thấy rất mãn nguyện rồi!

“Không được!” Cố Thịnh theo bản năng phản đối, kích động nắm lấy tay cô, bóp chặt, không cho cô có bất kì cơ hội nào thoát ra “ Anh.....”

Cố Thịnh nhìn cô, tuy cô không nói ly hôn nhưng quay về Viên có khác gì nhau, cô vẫn là rời xa hắn!

Không, hắn không cho phép có chuyện đó xảy ra, 5 năm đã quá đủ rồi, hắn mong muốn nửa đời sau sẽ được người hắn yêu nhất bầu bạn bên cạnh!

Hắn không muốn sống cuộc đời không có cô!

Nét mặt Duyệt Duyệt càng trầm hơn, “ Cố Thịnh, tôi cảm ơn anh không ghét bỏ các con, nhưng chúng tôi có cuộc sống của chúng tôi, anh còn trẻ, đợi chúng ta làm xong thủ tục ly hôn, anh có thể tìm người anh yêu, nhưng tôi.....”

Không đợi cô nói hết, khuôn mặt âm trầm tuần mỷ ép xuống, tiếp theo đó đôi môi hắn ép xuống môi cô, những lời muốn nói ra đã bị nuốt xuống, Cố Thịnh không hề do dự tách hàm răng của cô ra, nụ hôn dữ dội như cuồng phong bão táp quét đến, xâm nhập vào từng giác quan trong cô, nghĩ đến lời nói của cô, trong lòng Cố Thịnh càng thêm luống cuống, cái gì mà còn trẻ? Hắn đã không còn trẻ nữa rồi!

Cái gì mà ly hôn? Cả cuộc đời này của hắn sẽ giống như âm hôn bất tán đeo bám theo cô, mặc kệ cô có đồng ý hay không, mặc kệ cô chán ghét hay không, hắn đều phải quấn lấy cô!

Người hắn thích là cô, tại sao người phụ nữ này lại không hiểu!

Hắn không muốn nghe thấy những lời đó từ miệng cô, vì vậy hắn bất chấp hôn cô, để cô đắm chìm trong nụ hôn của hắn, không có thời gian rảnh rỗi và tâm tư để nghĩ chuyện rời xa hắn!

Kỹ thuật hôn của Cố Thịnh rất siêu như 5 năm trước, ở trước mặt hắn cô không hề có sức lực phản kháng, từ từ xụi lơ trong lòng hắn, bàn tay cô theo bản năng túm lấy phía trước ngực áo hắn, đến khi có cảm giác hô hấp không thông, hắn mới buông cô ra, đáy mắt vẫn tràn đầy cảm giác thỏa mãn không nỡ buông .

“Đừng rời xa anh! Đừng bỏ anh một mình ở lại!” Hắn đối diện trực tiếp với ánh mắt cô, giây phút vừa rồi, hắn dường như đã nhìn thấy một Duyệt Duyệt say đắm hắn như 5 năm trước, chính là ánh mắt này, ánh mắt chỉ chứa bóng hình hắn!

Tả Tình Duyệt ngẩn người, trong đầu cô xuất hiện hình ảnh vài tháng trước của Cố Thịnh, thân thể gầy gò ốm yếu làm cô vô cùng xót xa, lại không nỡ nói lời chia xa!

Nếu cô bỏ đi, hắn sẽ biến thành bộ dạng đó sao?

Trên thực tế hiện tại cô đến bây giờ vẫn không tin, Cố Thịnh vì cái chết của cô mà không thiết sống, bỏ rơi bản thân mình, trong suy nghĩ của cô, hắn luôn cao quý vô cùng, không để ai vào mắt!

“Hứa với anh....Duyệt Duyệt.....hứa với anh, sẽ không rời xa anh.” Bàn tay hắn vuốt ve khuôn mặt cô, hai thân thể dính chặt vào nhau, Cố Thịnh nhìn kỹ khuôn mặt mà hắn luôn yêu thương

quyến luyến, giọng nói tràn ngập sự ôn nhu hiền lành giống như ngà ngà say, như muốn mê hoặc người con gái trước mắt.

Duyệt Duyệt trầm tư , sẽ không rời xa hân ư?

Trong lòng vẫn là chưa xác định!

Chính lúc cô trầm tư đó càng khiến Cố Thịnh hoang mang, đôi môi khêu gợi của hân hôn trên má cô, khoe mắt hân như có vô vàn tình ý muốn nói, giống như muốn nụ hôn đó mãi mãi đọng trên khuôn mặt cô, mãi mãi lưu lại dấu vết của riêng hân.

“Hứa với anh...” Cố Thịnh tiếp tục mê hoặc cô, nhẹ nhàng chầm chậm dịch chuyển môi hôn, nhìn cánh môi của cô, như cấp thiết muốn có được một câu hứa hẹn.

“Cố Thịnh, tôi....” Duyệt Duyệt nắm lấy tay hân, giống như muốn ngăn cản hân hôn xuống dưới, cô dường như đã cảm giác được cô đang từ từ buông lỏng trái tim.

Không! Cô không được như vậy!

Đã từng bị tổn thương một lần, cô không thể bị thương lần nữa với cùng một người đàn ông, sự ôn nhu dịu dàng của hân hiện tại khiến cô sợ, vì 5 năm trước lúc hân tán tỉnh cô, cũng dịu dàng như vậy, cũng du dương như vậy, nhưng tất cả điều đó đều vỡ tan trong đêm tân hôn, mãi mãi biến thành con ác mộng trong cô.

Nghĩ đến đêm tân hôn, thân thể cô lạnh rùng mình.....

Chương 58: Chương kết (2) - Ẩn giấu sự nguy hiểm

Tả Tình Duyệt trong nháy mắt tỉnh táo lại, đêm tân hôn bản thân mình bị chính hân đẩy vào lòng người đàn ông khác, cảnh đó xuất hiện trong đầu cô khiến cô tỉnh táo hoàn toàn, giống như diễn lại lần nữa trước mắt cô, ba ngày đó biến thành vết thương cả đời không thể quên. Lần này cô không thể lại lao vào vết xe đổ.

“Cố Thịnh, buông tôi ra!” cô cố gắng thoát khỏi vòng tay dịu êm của hân, tuy rằng không nổi, nhưng cô hiểu rõ, hân như một loại độc dược, trúng rồi không cai được, mọi chuyện sẽ rất phức tạp.

Cố Thịnh có ảnh hưởng rất lớn với cô, chỉ một ánh nhìn có thể khiến cô đắm đuối say mê, còn nói gì đến chuyện hân dùng sự dịu dàng mật ngọt mê hoặc cô!

Cố Thịnh sững người như bị tạt gáo nước lạnh, nhưng hắn không buông cô ra mà nắm tay cô càng thêm chặt.

“Tại sao? Em không yêu anh?” Cố Thịnh nhăn nhó mặt mày, nếu không yêu, không sao hết, hắn sẽ khiến cô yêu hắn, cô chỉ cần chấp nhận hưởng thụ tình yêu của hắn là được!

Không yêu hắn? Không yêu hắn là một chuyện rất khó khăn!

Mặc dù đã qua 5 năm, tình yêu của cô đối với hắn không hề giảm đi, cô chỉ không có dũng khí ở bên hắn lần nữa mà thôi.

Gật đầu, thu gom lại ánh mắt, không nhìn thần sắc của hắn, nhưng trong đầu lại nổi lên hình ảnh hằn tức giận, yên lặng đợi hắn phần nộ trút giận lên cô!

Một giây trôi qua, một phút trôi qua, mười phút trôi qua, vốn chờ mong sự tức giận nơi hắn lại không trút lên người cô, điều này khiến cô kinh ngạc!

Cứ nghĩ hắn đã rời đi rồi, nhưng hắn vẫn cầm tay cô chưa buông, bản thân vẫn như lúc này, nghiêng tựa vào lồng ngực vững chãi của anh, không khí cực kì thần bí. Trong ánh mắt người khác nhìn vào sẽ nghĩ họ là cặp vợ chồng ân ái hạnh phúc,, khiến bao người hâm mộ, nhưng chỉ bọn họ biết, bên trong che giấu là gì?

Trầm mặc , tiếp tục trầm mặc.....giống như ai cũng không muốn phá vỡ đi loại không khí trầm mặc kì diệu này, giống như không cần thận phá vỡ đi sự cân bằng giữa hai người.

Màn này đồng thời cũng lọt vào ánh mắt của một người, vẻ giận dữ như bùng cháy trên mặt!

Tả Tình Yên sáng sớm đã đợi ngoài căn hộ của Duyệt Duyệt, đợi đến khi Duyệt Duyệt xuất hiện, cô ngoài sự ghánh ghét ra còn có sự khiếp sợ tột cùng, hai đứa trẻ, rõ ràng là bản sao của Cố Thịnh và cô ta, năm 5 trước, đứa trẻ trong bụng cô ta chưa chết, còn đem bọn chúng sinh ra!

Sự đả kích này y chang có thể so sánh với hôm cô nhìn thấy tấm hình Tả Tình Duyệt trên báo, tại sao cô ta lại hạnh phúc như vậy, còn cô thì sao?

Không những mất đi tất cả, hiện tại bọn trẻ con nhìn thấy gương mặt cô, đều lộ ra thần sắc khiếp sợ!

Con mắt đằng sau kính râm ngưng tụ sự ghánh ghét cực độ, giây phút này hình ảnh hai người họ ôm nhau rất nhức nhối, gia đình bọn họ còn rất hạnh phúc !

Không! Cô không muốn bọn họ hạnh phúc!

Cô không có được người đàn ông đó, cô không có được hạnh phúc, cô cũng không cho phép Tả Tình Duyệt có được. Nhà họ Tả chỉ có một người con gái là cô Tả Tình Yên, Tả Tình Duyệt chỉ là đứa con có cũng được mà không có cũng xong!

Bàn tay cô vô thức bóp thành nắm đấm, suy nghĩ căm thù xen lẫn sự tính toán, âm thầm nhìn cặp trai tài gái sắc đó nhếch mép cười.

Hãy chờ xem! 5 năm trước cô không hại được cô ta không có nghĩa là 5 năm sau không thể làm được!

Nụ cười tàn nhẫn dần dần giấu kín trên mặt, Tả Tình Yên cuối cùng nhìn đến hai đứa bé đang chơi đùa, trong mắt xẹt qua tia xấu xa, dần dần mất đi tính nhẫn nại, kéo xuống tấm khăn lụa dùng để che vết sẹo xấu xí, xác định kính râm có thể che đậy bớt một mảng lớn sẹo, mới yên tâm xoay người rời đi.

Trong công viên, hai người đang trầm ngâm nhìn nhau vẫn chưa có kết quả, không biết trải qua bao lâu, Cố Thịnh như nghĩ ra điều gì đó, mới chậm rãi mở lời, phá vỡ sự trầm ngâm kì dị trong đó.

“Tiểu Ngũ và Hạo Nhiên sắp kết hôn rồi, anh.....muốn Ninh Ninh và Hạo Hạo làm phù dâu nhí cho họ!” Cố Thịnh thử hỏi ý cô, tuy rằng thể hiện sự đồng ý của bản thân nhưng giọng điệu lại như đang trưng cầu sự đồng ý của cô.

Tả Tình Duyệt nghĩ đến họ sắp làm đám cưới trên mặt nở rộ tươi cười, bọn họ sắp kết hôn ư?

“Lúc nào vậy?” Cận Hạo Nhiên chính là bạn tốt của cô, cô luôn hy vọng hắn có thể hạnh phúc, 5 năm trước lúc họ đính hôn, cô tuy rằng có quan sát thấy hắn có vẻ không tự nguyện, nhưng 5 năm sau gặp lại, cô lại cảm thấy được tình yêu của Hạo Nhiên dành cho Tiểu Ngũ, nghĩ lại hôm đứng mặt hai người họ, trong ánh mắt của Cận Hạo Nhiên toàn bộ là hình ảnh Tiểu Ngũ.

Không ngờ được 5 năm trước một cô gái có tâm trí như một đứa trẻ con Cố Tâm Ngũ, bây giờ đã đến tuổi lấy chồng.

“Sẽ rất nhanh, vẫn chưa định ngày, có thể để Hạo Hạo và Ninh Ninh làm phù dâu nhí không?” Cố Thịnh vô thức bóp nhẹ bàn tay cô, khuôn mặt nở rộ nụ cười của cô khiến hắn ngẩn người, sự sùng nịnh càng lộ rõ trong ánh mắt.

“Được, tôi không ý kiến.” cô sáng khoái nhận lời, hai con cô dù sao cũng là cháu của hai người

họ, để các con làm phù dâu nhí là điều nên làm, không đúng sao?

“Vây....” đôi mắt Cố Thịnh lóe sáng khi thấy sự hưng phấn trong giọng nói của Duyệt Duyệt “ Hôn lễ của Tiểu Ngử, anh sẽ đứng ra tổ chức, anh muốn....dù sao chúng ta cũng là vợ chồng, hôn lễ của Tiểu Ngử, em và hai con có thể đến tham gia không? Tham gia với thân phận là Cố phu nhân!”

Cố Thịnh ánh mắt không chớp nhìn Duyệt Duyệt, như không muốn bỏ sót bất kì biểu tình nào trên mặt cô, quả nhiên vừa nói xong, thấy đôi mày Duyệt Duyệt lập tức cau lại, “ Em không đồng ý ư? Là anh yêu cầu quá đáng ư? Không sao, nếu em không đồng ý, có thể không cần nhận lời, đừng miễn cưỡng bản thân, bên phóng viên nhà báo, anh sẽ sắp xếp.”

Chiêu này của Cố Thịnh rõ ràng là lấy lùi làm tiến, hắn đang đánh cược, cược tấm lòng thiện lương của Duyệt Duyệt, không nhẫn tâm nhìn nhà họ Cố bị đám phóng viên đoán già đoán non, với lại Cận Hạo Nhiên lại là bạn thân của cô, không phải sao?

Quả nhiên những lời của Cố Thịnh , càng làm cho Duyệt Duyệt có cảm giác bị bức lên Lương Sơn, nếu như cô không đồng ý, giống như đã làm việc không nên làm vậy.

“Đừng suy nghĩ nữa, chỉ cần việc nào em không đồng ý, anh sẽ không ép buộc em ” Cố Thịnh không kìm được nhẹ nhàng vuốt má cô, ánh mắt nuông chiều như nước lũ tuôn ra cuốn trôi Duyệt Duyệt.

“Tôi đồng ý.” Đối diện với một Cố Thịnh như vậy, cô không cách nào phản kháng, nhưng đợi cô nói ra lời đồng ý, trong lòng lại có chút hối hận. Cô nếu như đồng ý, chính là với thân phận Cố phu nhân..... nếu như trong đám cưới giới truyền thông lại có cách nghĩ nào đó, không phải cô càng khó dòi đi sao?

Lần này cô tự mình đẩy mình vào hoàn cảnh ngượng ngùng khó xử rồi!

Chương 59: Chương Kết (3) - Em rất đẹp!

Nhưng Cố Thịnh lại không thấu hiểu cho tâm trạng của cô lúc này, nghe thấy cô rút cuộc cũng đồng ý, khuôn mặt lo lắng suy tư vừa nãy lập tức trở lên tươi roi rói, không kiềm chế được ôm Duyệt Duyệt vào lòng.

“Quá tốt, anh biết mà, em là người có tấm lòng thiện lương nhất!” Cố Thịnh thở hắt ra khoan khoái, hắn đánh cược thắng rồi. Hắn tiếp tục động não, bản thân nhất định phải tận dụng cơ hội này, dập tắt ý định muốn rời xa hắn của Duyệt Duyệt. Tóm lại suốt cuộc đời này hắn không có ý định để người phụ nữ của hắn rời xa hắn, dù là một bước.

Hành động đột ngột của hắn khiến cô nhúu mày, đúng lúc muốn thoát khỏi lồng ngực của hắn, bên tai lại nghe thấy hắn nói.

“Tiểu Ngử có thai rồi !”

Câu nói này làm cho hành động muốn đẩy hấn ra đột ngột dừng lại.

“ Thật không? “ Có thai rồi ư? Đây là chuyện rất đáng mừng, Cận Hạo Nhiên sắp làm ba rồi sao?

Trên mặt hiện lên sự vui mừng, cô thật lòng vui mừng thay cho hai người họ. Giây phút này cô như quên đi sự suy tư lúc nãy, quên luôn cả việc Cố Thịnh đang ôm cô, hai người cứ như vậy ôm nhau. Trong mắt Cố Thịnh lóe lên tia xảo quyệt, thì ra Duyệt Duyệt của hấn khi vui mừng sẽ đắm chìm trong tâm trạng của cô. Như vậy hấn sẽ lợi dụng đặc điểm này của cô để tạo cơ hội cho mình.

Tuy rằng có chút tiểu nhân, nhưng vì có thể theo đuổi được Duyệt Duyệt, để trước mặt con trai mình có chút mặt mũi, cho dù là tiểu nhân hơn nữa, hấn cũng không ngại.

Chỉ cần không làm tổn thương cô là được!

Ánh mắt nhìn về hướng hai con đang chơi, vừa đúng lúc bắt gặp ánh nhìn của Hạo Hạo, Cố Thịnh lộ ra tia đắc ý, giống như đang khoe khoang thành quả thắng lợi của mình. Vốn nghĩ con trai sẽ lộ ra thần sắc khuất phục, ai ngờ lại thấy cậu nhóc nhếch mày, vẫn có vài phần xem thường ng, đáy mắt như lộ rõ: Chỉ có một cái ôm thôi, quan trọng gì chứ? Ôm kiểu như thế, con chả mất tí sức lực nào cũng có được!

Sắc mặt Cố Thịnh lập tức trầm xuống, đứa con trai này, sinh ra là để làm khắc tinh của hấn!

.....

Những ngày sau đó của Cố Thịnh, hấn giống như phân thân làm 3 người, mỗi sáng đều đúng giờ đem bữa sáng đến trình diện 3 mẹ con, sau đó đến công ty giải quyết công việc, còn sắp xếp thời gian chuẩn bị hôn lễ cho em gái, nhưng hấn vẫn không hề thấy mệt. Tuy rằng thời gian 5 năm qua, hấn chưa bước vào công ty một bước, nhưng dựa vào đầu óc sinh ra để làm kinh doanh như hấn, lại chỉ cần vài ba ngày là có thể hiểu rõ đại khái công việc, cả tập đoàn dưới sự lãnh đạo của hấn hoạt động bình thường.

Hôn lễ của em gái, hấn nhất quyết phải tổ chức long trọng nhất. Cố Thịnh quay trở về lãnh đạo tập đoàn Cố Thị, tin tức này liên tục vài ngày luôn đăng trên trang bìa các tờ báo lớn. Giới thương nhân của thành phố A đều âm thầm tìm cơ hội nịnh nọt lấy lòng hấn. Vì bọn họ đều hiểu rõ, Cố Thịnh lần nữa nắm quyền, nhất định sẽ gây ra sóng gió lớn trên thương trường giống như 5 năm trước.

Giá cổ phiếu của tập đoàn Cố Thị liên tục tăng, Cố Tâm Ngử vốn có chút lo lắng, lúc này đã

yên tâm cùng chồng chưa cưới đi thử áo cưới, đợi nửa tháng sau cử hành hôn lễ!

Cận Hạo Nhiên đưa cô đến Studio áo cưới xong, đúng lúc nhìn thấy người đang đứng chờ là Duyệt Duyệt.

“Chị dâu....” Cố Tâm Ngữ đã thoát khỏi hình ảnh người phụ nữ trên thương trường, nghiêm nhiên trở thành một cô gái nhỏ khiến người ta yêu chiều, nép mình bên cạnh Hạo Nhiên, khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc.

Tiếng xung hô đó khiến Duyệt Duyệt có chút ngại ngùng, gượng cười “ Mau đi thử áo cưới! Anh trai em đã nhờ nhà thiết kế bên Pháp thiết kế vài bộ cho em , vừa được đưa đến, chỉ đợi em lựa chọn bộ em thích nhất thôi!”

Duyệt Duyệt không thể không thừa nhận, hần đối quá tốt với Cố Tâm Ngữ không còn gì để nói, 5 năm trước cũng vậy! 5 năm sau cũng vậy!

“Chị dâu đi thử với em đi” Cố Tâm Ngữ buông tay Cận Hạo Nhiên, vui vẻ khoác tay cô, làm cho Duyệt Duyệt nhất thời không biết từ chối sao.

Tả Tình Duyệt gật đầu với Hạo Nhiên, rồi cùng Tiểu Ngữ bước vào, Cận Hạo Nhiên hai người phụ nữ đó, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc, hần sắp kết hôn rồi, nhưng Duyệt Duyệt và Cố Thịnh thì sao?

Ở bên trong .....

Cố Tâm Ngữ thay xong áo cưới, cái thai mới có vài tuần không ảnh hưởng đến vòng eo của cô, Tả Tình Duyệt nhìn thấy Tiểu Ngữ mặc áo cưới, đẹp tựa thiên thần, trong đầu xuất hiện hình ảnh bản thân mình mặc áo cưới trước đây. Lúc đó cô đã cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian, nhưng.....nghĩ tới gì đó khiến nụ cười trên nét mặt cô vụt tắt.

Từ trong gương nhìn thấy sự khác lạ của Duyệt Duyệt, Cố Tâm Ngữ nhíu mày quay đầu lại, thân mật kéo tay cô “ Chị dâu, chị cũng thử một bộ đi ?”

Cố Tâm Ngữ đề nghị khiến cô không có thời gian suy nghĩ về chuyện đau lòng trước đây, ngạc nhiên nhìn Tiểu Ngữ, lắc đầu liên tục.” Không! Em mới là cô dâu ! Chị thử làm gì?”

“Ai nói không được? anh trai chuẩn bị nhiều váy cưới thế mà, với lại hình dáng chị dâu với em gần gần nhau, nhất định sẽ vừa vặn, thử đi chị, được không?” Cố Tâm Ngữ nhất quyết muốn cô phải thử, đương nhiên không dễ bỏ cuộc, nhõng nhẽo hết sức như trẻ con thuyết phục cô, không đạt mục đích không chịu buông.

Cuối cùng Tả Tình Duyệt cũng không thoát khỏi được miệng lưỡi ngọt ngào của Tiểu Ngử đành phải gật đầu, được sự đồng ý của Duyệt Duyệt, Cố Tâm Ngử như cô gái nhỏ giành được món đồ chơi của mình, vui mừng khôn xiết kéo tay Duyệt Duyệt đi thử đồ. Cuối cùng cả hai người đều thích một bộ áo cưới vô cùng lộng lẫy hoa lệ, không bao lâu đợi Tả Tình Duyệt thay xong áo cưới bước ra. Tiểu Ngử nhìn người phụ nữ trước mắt, há hốc miệng, đôi mắt dường như bám chặt trên thân thể cô không sao dời mắt được.

“Chị dâu, chị đẹp quá !” Cố Tâm Ngử nói ra sự cảm nhận trong lòng, cô phát hiện, bản thân đứng trước Duyệt Duyệt, dung mạo như kém đi vài phần, hèn chi trước đây Hạo Nhiên lại yêu chị dâu, nếu cô là đàn ông, cô cũng sẽ yêu!

“Em mới đẹp nhất.” Duyệt Duyệt được khen xấu hổ không dám nhìn Tiểu Ngử, chuyển ánh mắt nhìn vào trong gương, dường như không dám tin, cô gái trong gương chính là cô.

5 năm trước cô dâu cùng bước vào lễ đường với Cố Thịnh mang vẻ tinh khiết trong sáng, nhưng hình dáng cô hiện tại trong sự tinh khiết đó có vài phần trưởng thành, giống như thiên sứ và ác quỷ dung hòa vào nhau, mê hoặc ánh mắt người nhìn, cam tâm tình nguyện trầm luân trong cảm giác bị mê hoặc đó, ngay cả khi biết nó là địa ngục cũng cam tâm tình nguyện bước vào.

“Em rất đẹp!” Cố Thịnh không nghĩ tới vừa bước vào thì được nhìn một bức tranh như vậy, chiêm ngưỡng cô không chớp mắt, không kìm được mà cất lời khen, nhưng lại khiến Duyệt Duyệt mắc cỡ không biết phải làm sao.

Chương 60: Chương Kết (4) - Sự mê hoặc của thiên sứ & ác ma

“Á...” Duyệt Duyệt muốn trốn, lại bị Cố Thịnh tức tốc kéo lại, hình ảnh đẹp như vậy, hắn sao có thể để nó biến mất nhanh chóng như vậy?

“Xin lỗi, tôi không cố ý....” Duyệt Duyệt gấp rút muốn giải thích, đây là áo cưới của Tiểu Ngử, cô lại mặc nó trên người, xui xẻo lại bị hắn nhìn thấy, vạn nhất hắn lại hiểu lầm cô thì sao đây?

“Đừng đi! Không có lỗi, để anh được ngắm em kĩ hơn nào!” Cố Thịnh vươn tay ôm cô từ phía sau, để cô muốn trốn cũng không trốn được, chỉ có thể yên phận bị hắn giam cầm ở trong vòng tay hắn, mặc cho hắn thưởng thức mùi hương trên cơ thể cô.

Giọng nói của hắn như có phép thuật, khiến cô như ngà ngà say, không thể không làm theo lời hắn, cảm nhận được lồng ngực vững chắc của hắn, ở phía trước khuôn mặt cô tức tốc đỏ ửng, giây phút này giống như quay về lúc họ cử hành hôn lễ, giống y chang tâm trạng hồi hộp so sợ lúc đó!

Cố Thịnh khát vọng người phụ nữ trong gương kia, nếu như cô có thể vì hắn mà mặc áo cưới lần nữa thì tốt biết mấy!

“Sao anh đột nhiên lại tới?” Duyệt Duyệt hỏi, thử phá vỡ không khí mờ ám của hai người, cô có thể nhìn thấy ánh mắt của hắn trong gương ngóng bóng như vậy, sợ rằng cô không thể kháng cự được bị hắn thu hút.

“Anh ra ngoài có chút chuyện, vừa đúng lúc đi ngang qua đây, nhìn thấy Hạo Nhiên ở bên ngoài, vì vậy nên vào xem chút.” Trên thực tế hắn biết hôm nay cô đi cùng em gái đến thử áo cưới, không ngại đem công việc giao cho cấp dưới, tự mình lái xe đến đây, may là không đến trễ, không những vậy còn đến rất đúng lúc, vừa vặn nhìn thấy bộ váy cô mặc áo cưới!

Hít hà hương thơm được tản mát ra từ thân thể cô, tinh thần của hắn khẽ ngẩn ra, giống như bị trúng hương mê, bàn tay vô thức lần mò lên trên, khám phá trên thân thể cô, nhẹ thổi hơi bên vành tai cô, khiến cơ thể cô run rẩy co rút lại.

“Ừm....” Tả Tình Duyệt ngẩn ngơ phát ra âm thanh ngậm nga, đúng lúc muốn đẩy hắn ra, nhưng đôi môi đã bị hắn phong tỏa, Cố Thịnh dịu dàng liếm môi cô, hắn yêu chết mất cánh môi mềm mại đó, càng hôn càng say mê, bản thân hắn có thể là 5 năm trước đã yêu bờ môi xinh đẹp này, say mê từng nơi từng nơi trên thân thể cô.

Hắn không muốn buông cô ra, thậm chí còn muốn cô nhiều hơn nữa, Duyệt Duyệt của hắn lúc này mềm mại động lòng người như thiên sứ, khiến hắn không ngừng muốn che chở, lại giống như ác quỷ hấp dẫn anh phạm tội!

Nghĩ đến bữa tiệc hôm trước, bản thân hắn đã tận hưởng khoái cảm cực độ, Cố Thịnh phía dưới bụng ngay tức khắc nóng rực căng cứng” Duyệt Duyệt....anh muốn em!”

Lời Cố Thịnh vừa nói khiến cô sững sờ, dường như không dám tin lời hắn, cô vốn nghĩ chỉ là cái hôn thôi có gì đâu, lại không nghĩ đến hắn ta dám.....

Trên mặt bốc ra tia nóng giận.

“Không! Không được, có người!” Duyệt Duyệt nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại, vừa rồi Cố Tam Ngữ cũng đang ở trong phòng, trong lòng khiếp sợ, bản thân quên mất còn có Tiểu Ngữ ở đây, để hắn hôn cô, điều này....nhưng cô lại nhìn lại khắp phòng, lại phát hiện ngoài hai người ra, không còn nhìn thấy bóng dáng nào khác.

Giống như nhìn rõ sự lo lắng của cô, Cố Thịnh nhẹ nhàng cắn vành tai cô “ Tiểu Ngữ rất hiểu chuyện, lúc anh bước vào, nó đã tự động bước ra rồi!”

Anh em hai người này thật quá hiểu ý nhau!

“Á...” mặt cô càng ngày càng đỏ, vậy cô ấy không phải càng hiểu rõ hơn hai người họ ở trong phòng...sự mờ ám này cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

“Đáp ứng anh, anh muốn em.” Cố Thịnh như nhin đến cực điểm rồi, máu huyết trong cơ thể đều đang kêu réo muốn được giải phóng ra ngoài, nhưng nếu cô không gật đầu, hấn lại không dám đụng vào cô, ngay cả đôi bàn tay ham muốn cơ thể cô cũng dừng lại. Hấn sợ hãi nếu tiếp tục, dù cho là Duyệt Duyệt không đồng ý, hấn cũng không thể dừng lại, đến lúc đó lại làm cô tổn thương!

“Nhưng...” Tả Tình Duyệt thấy bộ dáng vô cùng đau khổ của hấn, trong lòng thấy thương ng xót, dù sao cô vẫn yêu hấn, không nỡ nhìn hấn bị dục vọng hành hạ, nhưng lại nghĩ đến mối quan hệ của họ hiện tại, hôm đó tại bữa tiệc lau súng bị cướp cò đó đã là cực hạn rồi, bây giờ nếu tiếp tục nữa thì giữa họ càng khó cắt đứt.

“Sẽ không có người bước vào.” Cố Thịnh tiếp tục mê hoặc cô, anh bây giờ giống như con sói xám, đang dụ dỗ nuốt chửng cô bé quàng khăn đỏ thơ ngây.

Cảm nhận được phía dưới bụng mình bị áp sát một vật rất cứng, Tả Tình Duyệt ngẩn ngơ, giống như cơ thể cô nghe theo lời trái tim cô, khẽ gật đầu.

Cố Thịnh nhìn thấy cô gật đầu, trong lòng vui sướng, giống như nhận được phần thưởng to lớn nhất, cũng không cần tiếp tục kìm nén sóng tình không ngừng trào trào như thác lũ, mặc nhiên cho dục vọng của mình kêu gào, tức tốc muốn giải phóng ngay.

Duyệt Duyệt cảm nhận được nhiệt tình trong hấn, không giống sự độc đoán tàn nhẫn của 5 năm trước, không giống như trên bữa tiệc trước cẩn thận dè dặt từng chút, lúc này có sự ôn nhu và sự phản ứng nguyên sơ của cơ thể.

Cô từ trước tới nay không sao chống lại được sự khêu gợi dẫn dắt từ hấn, không giống như 5 năm trước bá đạo tàn nhẫn, hiểu được phải dùng cách nào mới khiến cô lập tức đắm chìm trong biển tình, bị cuốn vào trong cơn khoái cảm.

Cảm nhận được bàn tay hấn đang cởi bỏ bộ váy cưới cô đang mặc trên người, chưa kịp tháo xuống áo cưới thì đã cảm thấy có vật cực rắn nóng rực đặt giữa hai đùi cô.

“Đợi chút....” Tả Tình Duyệt theo bản năng kêu lên.

Đột nhiên bị ngừng lại Cố Thịnh cau mày, khuôn mặt đẹp trai của hấn vì nín nhịn dục vọng mà rất bức xúc, “ sao vậy em yêu?”

“Em đang mặc áo cưới trên người, nếu như...nếu như làm bẩn...” Duyệt Duyệt không biết phải nói sao, cô thậm chí còn cảm thấy việc cô vừa đồng ý với hấn rất hoang đường!

Cố Thịnh chỉ cười không thèm quan tâm, thì ra là vì chuyện này, “ Yên tâm”

Chương 61: Chương Kết (5) - Ác giả ác báo

Trong phòng sự nhiệt tình dần dần dâng cao, bên ngoài Cận Hạo Nhiên giúp Tiểu Ngử chọn áo cưới.

“Bọn họ sao vẫn chưa đi ra?” Cận Hạo Nhiên mấy lần nhìn về phía cánh cửa đóng chặt kia, khẽ nhíu mày, ngay cả hắn cũng không nghĩ đến Cố Thịnh đột ngột đến đây, hắn có nghe nói hắn ta dạo gần đây một người phải làm công việc của ba người, không phải rất bận rộn sao?

“Sao anh lại trở nên ngốc đột xuất thế?” Cố Tâm Ngử nhìn người đàn ông hàng ngày rất thông minh của mình, anh trai bước vào đó lâu như vậy đã xảy ra chuyện gì rồi? không cần suy nghĩ cũng hiểu mà!

Hắn cũng sắp làm ba rồi, việc như vậy cũng không nhìn ra!

Ánh mắt của Cố Tâm Ngử có chút mờ ám khiến hắn chững lại, lập tức hiểu ra ngay, gượng gạo cười, xem ra hắn lo lắng cho Cố Thịnh là thừa rồi!

Đội Cố Thịnh và Duyệt Duyệt đi ra đã là chuyện của 2 giờ sau đó. Cố Tâm Ngử nhìn họ bước từ phòng ra, ánh mắt lóe lên sự dí dỏm chọc ghẹo, thân mật bước đến khoác tay anh trai “ Anh cả không nhìn em mặc áo cưới !”

Giọng điệu rất ganh tỵ, nhìn thấy anh trai cô khuôn mặt rục rờ như mùa xuân thì đã biết, chị dâu và anh trai ở chung phòng, không nghi ngờ gì con thỏ trắng nhỏ bé đã rơi vào hang ổ sói, khẳng định là bị nuốt chửng đến xương cốt cũng không thừa.

Lời của Tiểu Ngử làm khuôn mặt cô đỏ vì mắc cỡ càng trở lên đỏ au, như muốn tìm lỗ chui xuống, nghĩ đến hai người họ vừa làm ở trong phòng, thời gian lâu như vậy, đủ khiến cho người ta suy nghĩ liên tưởng, điều này làm sao khiến cô ngẩng mặt lên được trước Tiểu Ngử.

“Đi, đi bảo chồng chưa cưới ngắm em mặc!” Cố Thịnh nhăn mày, nhìn thấy khuôn mặt mắc cỡ đỏ au của Duyệt Duyệt, nhìn Tiểu Ngử trách móc, rõ ràng biết Duyệt Duyệt xấu hổ, Tiểu Ngử thật nghịch ngợm!

“Được, người em gái như em đây sẽ tự giác chút, tự biến đi ngay.” Cô Tâm Ngử hấp háy mắt, tâm tình cực tốt, xem ra trong lòng anh trai, chị dâu vẫn quan trọng nhất. Cô vốn cho rằng bản thân sẽ rất ganh tỵ, nhưng bây giờ cô lại thật sự hy vọng anh trai có thể thật lòng đối tốt với chị dâu, đem cô em gái là cô quên đi cũng không sao, suy cho cùng hạnh phúc của anh trai là quan trọng nhất, huống hồ bản thân cô cũng có người yêu thương, không đúng sao?

Cô sà vào lòng chồng chưa cưới nói “ Chúng ta đi dạo phố chút đi !”

“Muốn đi cùng không? Nếu không muốn đi, anh đưa em về.” Cố Thịnh cúi người ghé sát bên tai cô nói, lo sợ cô quá mệt mỏi.

“Đi, em muốn đi.” Tả Tình Duyệt cũng không suy nghĩ trả lời, nếu thật sự để hắn đưa về bọn họ lại có cơ hội ở riêng, điều này lại càng bị Tiêu Ngữ trêu chọc !

“Vậy được anh sẽ đi cùng em.” Cố Thịnh đương nhiên là không bỏ qua cơ hội được ở bên cô, lúc này đem tất cả việc ở công ty vất sang một bên, đằng nào thì cũng có các giám đốc bộ phận ở đó, hắn chỉ cần phụ trách quyết định sách lược là ổn, nghĩ đến mối quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước, việc hôm nay chớ để ngày mai, đạo lý này hắn hiểu !

Cận Hạo Nhiên và Tiểu Ngữ đối với hành động của hắn hiểu rõ như lòng bàn tay, 4 người đến khu mua sắm. Đây là sản nghiệp của họ Cố, giám đốc thấy Cố Thịnh tới một mình, vội vàng đến nghênh đón. Cố Tâm Ngữ tâm tình rất tốt tùy ý lựa chọn đồ, ngược lại Duyệt Duyệt chỉ chú ý bước đi, ngay cả mặt cũng không dám ngẩng lên.

Cố Thịnh bước đến bên cạnh cô, tự nhiên như không có gì khoác vai cô, cô muốn giãy ra, nhưng nghĩ đến khung cảnh nơi công cộng như vậy, nếu như gây ra sự chú ý, cô càng thêm khó xử, chỉ bằng để hắn ôm vai cô như vậy.

Cố Thịnh đoán chắc cô sẽ như vậy, trong mắt lộ ra tia đắc ý, nhưng đối với việc cô cứ cúi mặt xuống, điều này khiến hắn không hài lòng, nhìn thấy Tiểu Ngữ mua sắm, giống như phát cuồng, thì hy vọng cô cũng sẽ tham gia “ Đi cùng anh chọn mua cho các con vài món đồ được không?”

Cố Thịnh biết chỉ cần nhắc đến các con, cô sẽ thả lỏng bản thân ra. Quả nhiên, Tả Tình Duyệt không có lí do từ chối, dù sao hắn cũng là ba tụi nhỏ, mua đồ cho các con là tấm lòng của hắn. Cô biết các con nhận được quà của hắn sẽ rất vui sướng!

Không muốn các con thất vọng, cô gật đầu, hai người hướng về phía đồ cho trẻ con, đột ngột cô nhìn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc, bỗng sững người, đúng lúc ánh mắt người đó cũng đang nhìn cô.

Trần Nhân Như không ngờ tại đây có thể gặp Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt. Sự đổ kỵ ganh ghét của 5 năm trước lại trỗi dậy trong cô, cô không nghĩ rằng bản thân mình tính lên tính xuống, cuối cùng cũng không có bất kì sự hồi đáp nào, Cố Thịnh vẫn là của Duyệt Duyệt!

“Xin chào Cố tổng tài, rất vui gặp anh tại đây, anh đi dạo với vợ ư? Cố phu nhân thật đẹp quá...” Người đàn ông bên cạnh Trần Nhân Như là ông chủ của một công ty nhỏ, từ lâu đã rất thần tượng Cố Thịnh, có thể gặp được hắn ở đây, hắn ta đương nhiên phải tiếp cận thần tượng của mình, đồng thời cũng kỳ vọng có cơ hội được hợp tác làm ăn với Cố Thịnh.

Cố Thịnh khẽ nhăn mặt, đối với người đàn ông trung niên béo phì trước mặt thấy có chút phiền, lại nhìn qua người bên cạnh là Trần Nhân Như, ánh mắt tỏ vẻ khó chịu “ Tôi hình như

không quen ông !”

Gương mặt người đàn ông đó có chút ngượng ngùng, nhìn thấy ánh mắt của hắn đang nhìn Trần Nhân Như, không khỏi cau mày, không lẽ nào Cố tổng tài lại có ý với tình nhân của ông?

“Xin chào cô thư kí cũ của tôi.” Cố Thịnh nhíu nhíu lông mày, năm năm trước, cô ta bỗng dưng biến mất, sau đó hắn mới biết, người phụ nữ này có làm vài chuyện ám muội, đồng thời hắn cũng biết Kiều Nam đã thay hắn, thay Duyệt Duyệt cho cô ta một bài học rồi.

Bị ánh mắt như thế của hắn nhìn, Trần Nhân Như có cảm giác giống như bị hắn khinh thường.

“Không ngờ hai người quen biết.....” ông cứ nghĩ có thể dựa vào Trần Nhân Như để có chút quan hệ, nhưng lại nghe đến âm thanh trong trẻo của Cố Thịnh lần nữa cất lên, dập tắt toàn bộ hy vọng của ông ta.

“Không chỉ là người quen cũ, mà cô gái này đã từng làm hại vợ tôi. Món nợ lúc đó vẫn chưa tính ! Nay ông, cô ta là gì của ông?” Cố Thịnh nhíu nhíu lông mày, đáy mắt phát ra một tia sắc bén, chứa đựng sự lạnh lùng khiến cho người khác không rét mà run.

Người đàn ông đó vừa nghe lập tức đẩy tay cô ta đang khoác trên cánh tay mình ra, lập tức vạch rõ quan hệ “ Không là gì của tôi cả, tôi với cô ta không hề có bất cứ mối quan hệ nào!”

Vốn muốn nghĩ dựa vào Trần Nhân Như kết thân với vị vua của giới thương gia này, ai ngờ cô ta lại là kẻ thù của Cố phu nhân, ông không muốn vì một cô tình nhân bé nhỏ mà liên lụy đến sự nghiệp của bản thân.

“Cố tổng tài, tôi không làm phiền anh và bà xã đi dạo nữa, tôi đi trước!” ông ta vội chạy, vút lại Trần Nhân Như đứng lại với khuôn mặt xám xịt.

“Không ngờ con mắt cô chọn đàn ông càng ngày càng tệ!” Cố Thịnh coi thường nói, thản nhiên liếc cô ta một cái. Người phụ nữ này luôn cho mình thanh cao, bây giờ lại rơi vào cảnh làm nhân tình của loại người đó. Đây chính là do cô ta tự chuốc lấy!

“Duyệt Duyệt, chúng ta qua bên đó xem đi.” Cố Thịnh thân mật khoác vai vợ, không thèm đoái hoài đến cô ta

Chương 62: Chương Kết (6) - Tả Tình Yên báo thù

Nhìn bóng dáng bọn họ dời đi, một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Lời châm biếm của Cố Thịnh như mũi dao nhọn như đâm xuyên trái tim, khiến cô đau đớn không chịu được. 5 năm trước Kiều Nam đem cô vút vào vũ trường nơi địa bàn hắn ta quản lý. Đêm đó 10 người đàn ông thay phiên nhau làm nhục, hành hạ thân thể cô, cô đến cả phản kháng lại cũng không có sức, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Từ đó trở đi cô phải chịu đựng cuộc sống làm trò mua vui cho đám đàn ông, 5 năm qua cô bị bán cho vô số đàn ông làm nhân tình, một loại gái hạng trung. Cô đã vô cùng căm ghét cuộc sống như vậy. Cô hối hận, nhưng hối hận có tác dụng gì chứ? Đã không thể thay đổi được những chuyện phát sinh trong quá khứ!

Nhìn dòng người qua lại, cô đến trốn cũng không trốn được, bởi vì dù cho cô trốn đi đâu, cũng đều bị bắt lại, ý nghĩ bỏ trốn chỉ làm cho cuộc sống tiếp sau đó của cô thêm tệ hại mà thôi.

Trong lòng nổi lên tia đau xót, người đàn ông đó lại vứt bỏ cô, nhưng cô biết, lát nữa cô sẽ được sắp xếp người đàn ông khác, cô chỉ có thể làm tình nhân của họ, đồng thời cô cũng không có tư cách chọn lựa.

Tả Tình Duyệt bị hấn khoác vai đi vào khu mua sắm của trẻ con, nhưng tâm trạng vẫn còn suy nghĩ đến Trần Nhân Như, người đàn ông đó cũng thật vô tình!

“Cô ấy hình như rất tội nghiệp!” cô mở lời, vừa rồi nét mặt đau đớn của Trần Nhân Như quẩn quanh trong đầu cô, tuy rằng 5 năm trước cô ấy đã từng làm hại cô, nhưng sự việc đã qua lâu lắm rồi mà, không phải sao?

Cố Thịnh thâm hiểu, người phụ nữ của hấn nhất định lại mềm lòng, “ Em chính là quá hiền lành! Mặc kệ cô ta, chúng ta đi lựa đồ cho các con!”

Hấn vẫn là mong muốn sự mềm lòng của cô áp dụng trong trường hợp của hấn nhiều một chút, thương hại đồng tình với hấn nhiều hơn nữa!

.....

Thời gian nửa tháng rất nhanh đã trôi qua, Cố Thịnh chuẩn bị hôn lễ rất long trọng hoành tráng. Sáng sớm, hấn đã tự mình lái xe đến trước căn hộ của Duyệt Duyệt, vội vã gõ cửa, lúc cô mở cửa cho hấn, nhìn thấy cô xuất hiện ánh mắt hấn phút chốc tràn ngập ánh sáng rạng ngời.

“Em rất đẹp!” Cố Thịnh không kìm chế được bước lên hôn lên trán cô. Thời gian gần đây hấn luôn có những hành động thân mật với cô. Tả Tình Duyệt từ lúc đầu là bài xích hấn, bây giờ đã quen với hành động đó, lại không còn muốn phản kháng nữa.

Được hấn khen Tả Tình Duyệt trong lòng như được uống mật ngọt, con tim như muốn bay lên, giống như quay trở về những ngày đầu được hấn tán tỉnh.

Ngước mắt đánh giá Cố Thịnh, hôm nay hấn vẫn đẹp trai như xưa, vóc dáng cũ như xưa của

hắn bây giờ trên khuôn mặt có thêm nụ cười tươi sáng, khắp người mất đi vẻ u ám, lại có thêm nét ấm áp, khiến người nhìn không sao dời mắt đi. Thời gian gần đây, mỗi đêm trong đầu cô luôn xuất hiện khuôn mặt của hắn. Mỗi lần nghĩ đến Cố Thịnh, đã bớt đi rất nhiều hình ảnh bị tổn thương của 5 năm trước, có nhiều hơn hình ảnh của 5 năm sau, hình ảnh hắn thật lòng yêu thương các con.

Hoặc là....cô đã.....

“Daddy đẹp trai ghê á !” Ninh Ninh đứng cạnh đùi cô sấn đến, nở nụ cười rạng ngời, giống như cực kì bất mãn việc Daddy từ lúc bước vào cửa đến giờ chỉ chú ý đến Mẹ thôi, cô nhóc thừa nhận là mẹ rất đẹp, nhưng cô nhóc cũng là cô bé gái xinh đẹp đó thôi, Daddy cũng phải khen cô nhóc mới đúng chứ, không phải sao?

Cố Thịnh nhún vai, cúi người xuống bế con gái lên, hôn lên trán cô nhóc y chang như làm với Duyệt Duyệt “ Con gái cưng của ba cũng rất đẹp!”

Cố Thịnh cảm thấy bản thân hạnh phúc vô cùng, có người phụ nữ hắn yêu bên cạnh, có con trai con gái cưng, cuộc đời hắn có 3 mẹ con, hắn còn có điều gì khát khao nữa đâu?

“Ninh Ninh lớn lên sẽ đẹp hơn cả Mẹ!” Ninh Ninh nghênh mặt, chú Kiều nói, cô nhóc có di truyền rất tốt từ mẹ, chuyện lớn lên sẽ đẹp hơn mẹ không phải là việc không thể!

Tả Tình Duyệt dở khóc dở cười, Cố Thịnh nựng nhẹ chóp mũi cô nhóc, hắn muốn nói với con gái rằng, bất luận là thế nào đi nữa, trong tim hắn, mẹ cô nhóc luôn đẹp nhất!

Cả nhà 4 người rất nhanh xuất phát, Cố Thịnh và Duyệt Duyệt ngồi lên chiếc xe phía trước. Cảnh Hạo và Ninh Ninh ngồi lên chiếc xe phía sau, hai chiếc xe lộng lẫy hướng về phía lễ đường chạy đi.

“Các con ở phía sau liệu có sao không?” Không hiểu sao cô có loại dự cảm không tốt, có chút hội hận vừa rồi để các con ngồi xe khác.

“Yên tâm, không có gì hết.” Cố Thịnh nhẹ nhàng đặt một tay lên tay cô, khẽ khàng nắn bóp “ Kỹ thuật lái xe của tài xế rất tốt, anh đã dặn dò rồi, có thể lái chậm một chút.”

Cố Thịnh nói thế cũng không làm Duyệt Duyệt dứt hẳn lo lắng, nhưng lại không muốn làm ảnh hưởng đến việc hắn đang lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn qua kính chiếu hậu, xác định xe phía sau đang ở rất sát, cô mới yên lòng một chút.

Trên chiếc xe chạy phía sau xe Duyệt Duyệt.

Ninh Ninh đùa nghịch chiếc váy xa tanh của mình, lần đầu làm dâu phụ nhí, trong lòng rất phần khích, ngược lại Cảnh Hạo lại yên tĩnh ngồi bên cạnh em gái, ánh mắt lúc đó rất chừng chạc ra dáng người lớn!

Đột nhiên cậu phát hiện xe đường như đã không theo kịp xe của Daddy ở phía trước, Cảnh Hạo khẽ nhíu mày “ Chú tài xế ơi, chú lái nhanh chút nữa, Ba mẹ cháu không thấy xe chúng ta chạy phía sau sẽ lo lắng.”

Cậu từ trước đến nay rất hiểu rõ mẹ, mẹ nhất định là trên đường luôn dõi theo xe của bọn họ đang ngồi.

“Cháu yên tâm, chú sẽ chở các cháu đến nơi an toàn” tài xế nhẹ nhàng nói, thanh âm có chút cố ý trầm xuống, dưới mũ lưỡi trai lại lộ ra khuôn mặt của phụ nữ. Người này chính là Tả Tình Yên, cô ta luôn mai phục trước căn hộ của Duyệt Duyệt chờ đợi cơ hội ra tay. Lại không ngờ hôm nay có thể bắt được cơ hội tốt như vậy, đợi đến lúc tài xế đi vệ sinh, dùng tiền thuê vài tên lưu manh, đánh ngất tài xế tại chỗ vắng, tự mình lái xe thế.

Cô ta sẽ đưa đám trẻ đến đúng nơi, nhưng lại không phải là nơi mà bọn chúng muốn đến. Đạo gần đây, trong quá trình cô ta ẩn nấp, cô phát hiện ra hai đứa bé này chính là mạng sống của Tả Tình Duyệt, mà Tả Tình Duyệt lại là mạng sống của Cố Thịnh, chỉ cần có hai đứa nhãi này nằm trong tay cô, cô không tin mình lại không trừ khử được Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt!

Đáy mắt phụt ra một tia đáng sợ, từ trước tới nay luôn thông minh nhanh nhạy như Cảnh Hạo như cảm thấy bầu không khí trên xe có chút kì quái, không kiềm được nhìn kĩ tài xế trước mắt.

“Thì ra là dì à! Dì tại sao lại bắt chước giọng nói đàn ông?” Cảnh Hạo khẽ cau mày, cậu nhóc tinh ranh vặn hỏi người đội mũ lưỡi trai ngồi phía trước đang lái xe kia, cậu chỉ có thể phân biệt được giới tính của người đó, lại nhìn không rõ được dung mạo cố ý che giấu của cô ta.

Tả Tình Yên không ngờ được con mắt của đứa nhóc này sắc bén như vậy. Quả nhiên không hổ là con trai Cố Thịnh, nhưng lúc này cô vẫn trấn tĩnh y như cũ “ Dì không có bắt chước à, tại giọng của Dì vốn trầm thấp như vậy.”

Trong lòng cô nghĩ đối phó với hai đứa nhóc này dễ như trở bàn tay, chỉ là cô đã đánh giá quá thấp hai đứa trẻ này!

Chương 63: Chương Kết (7) - Dừng các con để uy hiếp

Đôi lông mày của Cảnh Hạo nhíu càng chặt hơn, người phụ nữ này nói dối quá kém. Lúc này Cảnh Hạo lập tức cảnh giác, quan sát thấy xe của mình bị rút lại phía sau cách xe của ba mẹ quá xa rồi, Cảnh Hạo nhắc nhở: “ Dì ơi, dì mau lái nhanh một chút đi !”

Tả Tình Yên nhận thấy được sự đề phòng của Cảnh Hạo, trong bụng bất giác rủa thầm, nhìn thấy trước mặt có lối rẽ, dứt khoát cho xe rẽ hướng đó, tăng tốc độ hướng về phía đó lái đi.

“Dì định làm gì hả?” Cảnh Hạo quát lên, lập tức hiểu ra người phụ nữ này không có ý tốt, cảnh giác che chắn trước mặt Ninh Ninh.

“Ha...haha ,thằng nhóc, mày im miệng cho tao, đợi đến lúc đó mày sẽ biết tao định làm gì!” Cảnh Hạo xem kĩ tình thế lúc này, bọn họ không thể liên lạc với ba mẹ được, bọn họ chỉ là trẻ con, không thể đối phó với một người lớn như cô ta. Sự lựa chọn sáng suốt nhất lúc này là lặng lẽ quan sát tình hình. Cô ta dẫn bọn họ đi, nói không chừng chỉ muốn bắt cóc bọn chúng, đòi Daddy tiền chuộc mà thôi. Dù sao Daddy cũng là tổng tài của tập đoàn Cố Thị, cái loại bắt cóc đe dọa đòi tiền chuộc này cũng không xa lạ gì.

Cậu hy vọng ba mẹ mau phát hiện sự khác lạ, nhanh chóng đến cứu bọn họ!

Trên một chiếc xe khác, trong lòng Duyệt Duyệt đột nhiên nhói lên, vô thức nắm lấy cánh tay Cố Thịnh “ Thịnh, em cảm thấy có chuyện chẳng lành, anh lái chậm nữa đi, em đã không nhìn thấy xe của các con rồi.”

Trên mặt cô tràn ngập sự lo lắng, trái tim đập loạn xạ không ngừng, trong lòng có một loại dự cảm bất an vô cùng.

“Được... được, em bình tĩnh, anh đang lái chậm lại rồi.” Cố Thịnh không cho rằng sẽ có chuyện phát sinh, chỉ là lúc hấn thả tốc độ chậm lại, một lúc sau mãi không thấy bóng dáng xe của các con theo sau, nháy mắt trong lòng cũng trở lên lo lắng.

“Làm sao đây? Sao vẫn chưa nhìn thấy xe của các con ?” Âm thanh của Duyệt Duyệt lộ ra sự ghen ngào, vừa rồi cô không nên cho phép các con ngồi ở xe khác.

“Duyệt Duyệt đừng mất bình tĩnh, sẽ không có chuyện gì đâu.” Cố Thịnh nhíu chặt lông mày, cũng không muốn biểu lộ quá nhiều sự lo lắng, vì không muốn cô lo lắng hơn nữa. Hấn lấy điện thoại ra gọi cho tài xế, gọi rất lâu đều không có người nghe máy. Giờ phút này trái tim hấn như thắt lại, ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức quay đầu xe.

Duyệt Duyệt theo bản năng cấu chặt vào đùi mình, móng tay găm như đâm vào thịt, cô cắn chặt môi, không cần hỏi gì cả, vừa rồi nhìn hành động của hấn thì đã biết nhất định là đã xảy ra chuyện, cả người cô như bị buộc chặt cứng ngắc lại, cô không cho phép hai con xảy ra bất kì chuyện gì!

“Duyệt Duyệt, đừng làm thương bản thân, yên tâm anh nhất định không để các con có chuyện gì hết.” nhìn thấy hành động tự hành hạ bản thân của cô, hấn thương tiếc nói, càng tăng tốc độ, không bao lâu sau, chuông điện thoại reo, hấn nhấc máy ngay lập tức.

“Alo!” Hấn mơ hồ cảm thấy cuộc điện thoại này có liên quan đến các con. Quả nhiên như vậy, âm thanh của người phụ nữ vang lên trong điện thoại làm hấn sững sờ.

“Cô muốn làm gì ?” Giọng hần lạnh lùng hỏi, vừa nghe giọng cô ta, hần đã đoán được là ai, hần không nghĩ sự trừng phạt của mình dành cho cô ta 5 năm trước chưa đủ để cô ta chịu ngoan ngoãn, bây giờ lại tiếp tục làm loạn!

Muốn làm hại các con hần phải xem hần có đồng ý không đã!

“Thịnh, trí nhớ anh thật tốt, đã qua nhiều năm rồi anh vẫn nhận ra giọng em, thay em hỏi thăm người ngồi bên cạnh anh Duyệt Duyệt, nói rằng.....hai con của cô ta vẫn bình an vô sự!” giọng điệu của cô có vài phần tà ác, giống như cực kì hài lòng với tất cả những chuyện đang gây ra. Cô chính là muốn nhìn thấy bộ dạng hoảng loạn của Cố Thịnh, bộ dạng đau lòng của Tả Tình Duyệt. Không, tất cả đều không đủ, cô còn muốn hủy diệt đi Tả Tình Duyệt, Cố Thịnh, đồng thời cũng muốn hủy diệt đi hai nghiệt chủng này !

Hần liếc Duyệt Duyệt một cái, càng nhúu chặt lông mày hơn nữa: “ Nói đi, cô muốn gì? Muốn tiền ? cô muốn bao nhiêu tôi cũng đưa!”

Tả Thị 5 năm trước đã phá sản rồi, vị đại thiên kim tiểu thư của nhà họ Tả này đến hôm nay đã sớm mất đi cuộc sống giàu sang đó rồi.

“Haha...tiền ư? Không, tôi không thèm những đồng tiền thối tha của anh, các con của anh rất đáng yêu a, anh nói xem bọn chúng khóc lóc cầu cứu, giọng nói ngây thơ như vậy nghe hay lắm đúng không?” Tả Tình Yên cười như điên, nhìn thấy hai đứa nhóc bị buộc trên ghế, ánh mắt của thằng nhóc còn trùng mắt với cô, ánh mắt cực giống Cố Thịnh, đồng thời gương mặt của con nhóc đó càng khiến cô điên tiết !

“Cấm cô làm thế, nếu không cô sẽ hối hận!” giọng hần lạnh lẽo, trong lòng hần cũng không dám chắc chắn, vì bên hần đã cảm nhận được giọng của người đàn bà đó trong điện thoại đang nổi cơn điên.

“Hối hận? Anh giỏi thì thử đi, xem tôi có hối hận hay không!” Tả Tình Yên đã dám làm thế này thì cho dù có chết cô cũng muốn gia đình 4 người họ chết cùng cô!

Ngồi bên cạnh Duyệt Duyệt nghe thấy hần nói chuyện điện thoại, trong lòng càng đoán già đoán non như ngồi trên đồng lửa, cướp điện thoại trên tay hần “ Đừng làm hại chúng, xin cô, cô muốn gì tôi đều đáp ứng, nhưng cầu xin cô đừng làm hại hai đứa bé!”

Tả Tình Yên nghe thấy giọng của Duyệt Duyệt, ý niệm muốn báo thù càng đậm nét trong mắt, trong lòng cũng chậm chậm tăng lên sự hưng phấn, em gái của cô dường như thật sự rất yêu thương hai đứa nhóc này!

“Được, tôi không làm hại bọn nó, nhưng cô có phải là nên đến đây rước hai đứa cháu ruột của tôi về hay không?” Tả Tình Yên mở miệng, lắc ly rượu đang cầm trong tay, mặc cho ly rượu

vang đỏ óng ánh trong tay sóng sánh trong ly, vốn động tác này rất gọi cảm, nhưng lại phối hợp cùng một khuôn mặt đã bị hủy hoại, lại đặc biệt quý dị.

“Tôi lập tức đến ngay, các người đang ở đâu?” Duyệt Duyệt vội vàng hỏi, cô không rảnh nghĩ qua nhiều nữa, thậm chí là có liều cái mạng này, cô đều phải bảo vệ sự an nguy cho các con.

Tả Tình Yên cho bọn họ địa chỉ, lập tức dập điện thoại. Cô bây giờ chỉ cần đợi hai người bọn họ tới, nhất định là còn khối chuyện để làm. Nhiều năm chưa gặp, cô đương nhiên phải tặng cho em gái mình một món quà cực lớn chứ, đồng thời cũng tặng luôn cho gia đình bọn họ một món!

Túy ý quảng điện thoại xuống đất, Tả Tình Yên ngửa cổ uống một hơi hết ly rượu còn dở trong ly, “xoảng” một tiếng, cái ly bị đập vỡ tan tành dưới đất, nhìn những mảnh vỡ thủy tinh trên sàn, đáy mắt Tả Tình Yên lộ rõ tia tàn nhẫn.

Cúi xuống nhặt lên miếng vỡ thủy tinh, từng bước từng bước đến gần trước mặt Cảnh Hạo và Ninh Ninh, ánh mắt di chuyển trên hai khuôn mặt xinh đẹp bé nhỏ, “Thật là một cặp song sinh xinh đẹp, nhưng.....không biết trên khuôn mặt này mà có thêm hai vết sẹo, liệu có còn xinh đẹp nữa không nhỉ!”

Khóe miệng nhếch lên lộ ra tia ác độc, cầm mảnh vỡ thủy tinh trong tay tiến sát tới Cảnh Hạo, đối diện trực tiếp với ánh mắt sắc như dao của cậu nhóc, trong lòng không khỏi ngẩn ra, lập tức chuyển qua phía Ninh Ninh.

Chương 64: Chương Kết (8) - Vì các con, chấp nhận hủy dung

“Huhu....” Ninh Ninh nhìn thấy vật sắc nhọn liền khóc lớn, tuy còn nhỏ nhưng nghe thấy lời bà ta nói vừa rồi cũng biết bà ta định làm gì mình, đừng mà, cô nhóc không muốn trên mặt vạch hai đường, nếu vậy thì lớn lên sẽ không xinh đẹp nữa.

Sự sợ hãi của Ninh Ninh đúng ý của Tả Tình Yên, bi thống cất tiếng cười, trong mắt càng bốc cháy ngọn lửa báo thù, trong lòng đã quyết, cầm miếng thủy tinh vỡ tiến về phía Ninh Ninh càng ngày càng gần.

“Chậm đã !” Cảnh Hạo đột nhiên nói, khiến động tác của Tả Tình Yên dừng lại, chuyển sang nhìn cậu bé có đôi mắt lạnh lẽo kia °

“Mày định giở trò gì?” Tả Tình Yên híp mắt nhìn cậu, trong lòng có chút đề phòng.

“Cháu chỉ là đứa trẻ con, đứng trước dì có thể giở được trò gì chứ? Cháu chỉ muốn nói, thay vì lúc này đây rạch nát khuôn mặt của tụi cháu, chi bằng đợi ba mẹ cháu tới, ở ngay trước mặt họ làm điều này, cháu bảo đảm bọn họ sẽ rất đau đớn. Mẹ cháu thật sự rất yêu tụi cháu!” Cảnh Hạo dường như rất thành ý cho cô ta lời khuyên, cậu bé đã nhìn ra, người phụ nữ này tuy đã dùng khăn che hết nửa khuôn mặt bên dưới, nhưng cậu dựa vào một nửa khuôn mặt không bị

che nhận ra người phụ nữ này khá giống mẹ.

Bà ta rốt cuộc là ai? Điểm này, cậu không cần truy cứu, lúc này điều quan trọng hơn cả là trước khi ba mẹ tới phải bảo vệ an toàn cho em gái, đây là trách nhiệm làm anh trai của cậu !

“Haha...tên nhóc, lời đề nghị của mày không tệ, đứng trước mặt bọn nó....ha...ha” Tả Tình Yên dường như đang tưởng tượng đến cảnh đó, đó nhất định là rất phấn khích “ Được, coi như ta nể mặt chúng ta có chút quan hệ máu mủ, tao sẽ đứng trước mặt ba mẹ chúng mày rạch nát khuôn mặt xinh đẹp này!”

Cho dù bất kì giá nào cả nhà bọn mày đừng hy vọng có thể rời khỏi nơi này, trước đó cô muốn tận hưởng ngồi nhìn bộ dáng đau khổ của bọn chúng.

Cảnh Hạo cau mày, cậu đã đạt được mục đích cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở hắt ra, nhưng trong lòng vẫn âm thầm cảnh giác như cũ. Ninh Ninh nghe thấy tạm thời không bị rạch mặt, lập tức ngừng khóc, cô nhóc biết có anh trai ở bên, anh trai nhất định sẽ bảo vệ mình.

Tả Tình Yên mặc kệ hai đứa nhóc bị buộc trên ghế, tự mình bước ra khỏi phòng, không lâu sau quay lại xách theo một cái thùng, trong đó có chứa xăng. Đây chính là món quà cô dành cho gia đình bọn họ, một trận hỏa hoạn, đủ để khiến cho gia đình chúng có thể đoàn tụ cùng nhau dưới địa phủ rồi.

Mùi khó ngửi đó khiến Cảnh Hạo âm thầm hiểu ra, người đàn bà này điên rồi, giây phút này anh chỉ mong muốn ba có thể bảo vệ được mẹ và em gái, đừng để bà ta toại nguyện!

Khoảng một nửa giờ sau, Cố Thịnh lái xe với tốc độ cao nhất dừng trước cửa địa chỉ Tả Tình Yên đưa cho. Đây là vùng ngoại ô của thành phố A, xung quanh rất vắng vẻ, ngoài một cái kho phế liệu, không nhìn thấy bất cứ ngôi nhà nào gần đây, bọn họ rất dễ tìm được.

Xe dừng trước cửa kho, Tả Tình Duyệt vội vàng xuống xe, chạy về hướng kho.

“Ninh Ninh, Hạo Hạo....” Tả Tình Duyệt kêu lớn gọi tên các con, lúc trên đường tới đây cô đã muốn phát điên, trái tim như muốn thoát khỏi lồng ngực, chỉ cần nghĩ đến cảnh hai con bị nguy hiểm , trái tim cô như bị bàn tay nào đó bóp chặt, hô hấp như tắc nghẽn.

Cố Thịnh đuổi kịp cô, hần cũng lo lắng không kém cô, lại không biểu lộ ra ngoài, sợ cô nhìn thấy càng lo hơn.

Hai người bước vào kho, quả nhiên nhìn thấy các con bị trói trên ghế, nhìn thấy ba mẹ tới, trái tim như bị buộc chặt của cô bé lập tức được giải thoát.

“Mẹ, Daddy...” Ninh Ninh muốn bay qua đó, nhào vào lòng mẹ ngay tức khắc, nhưng cô bé đang bị trói chặt, dây thừng thô ráp trói tay khiến cô nhóc thấy rất đau.

“Ninh Ninh....” Duyệt Duyệt nghe thấy âm thanh chịu ủy khuất của con gái, trái tim như xoắn lại, cả người tức tốc lao lên phía trước, nhưng từ trong k ho vang lên tiếng nói lạnh lẽo lại làm cho bước chân của cô lập tức dừng lại.

“Đứng yên! Chỉ cần mày bước thêm bước nữa, cẩn thận hai cái mạng nhỏ của tụi nó!” Tả Tình Yên nhếch mép lộ ra tia tàn nhẫn.

“Chị, đừng làm hại bọn nhỏ, chị muốn sao cứ nhắm vào em, bọn trẻ vô tội!” Duyệt Duyệt nói với người phụ nữ đang đứng trên bậc cao kia, năm năm không gặp, cô hôm nay mới biết, 5 năm trước bản thân rời đi, chị gái đã đóng vai cô.

Cô luôn biết ba mẹ đối xử với mình không thương yêu gì, cô cũng không hoang tưởng có thể chiếm được tình yêu của họ, nhưng người thân của nhau lại đối nghịch như vậy, lại khiến cô đau khổ vô cùng.

“Vô tội? Hừ, có trách thì trách bọn nó là con của mày!” Tả Tình Yên hừ giọng lạnh lùng, vô tội? cô không vô tội ư? Khuôn mặt cô bị Cố Thịnh hủy rồi, cô không vô tội à? Giây phút này Tả Tình Yên chỉ nghĩ đến tất cả uất ức mình phải chịu, mà hoàn toàn quên đi rằng tất cả mọi chuyện đều là do bản thân cô tự làm tự chịu!

“Cô rốt cuộc muốn gì?” Cố Thịnh lạnh lẽo nói, ánh mắt bén nhọn bắn về phía Tả Tình Yên, người phụ nữ này nếu dám động vào các con hần, hần tuyệt đối không tha cho cô ta!

“Thấy sao?” Tả Tình Yên tháo chiếc khăn dùng để che vết sẹo xuống, một nửa khuôn mặt là những vết sẹo rất đáng sợ, chằng chịt giao nhau, khiến cho người khác có cảm giác lợm giọng mắc ối khi nhìn vào.

Vết sẹo đó khiến cho Duyệt Duyệt ghen hòng, ngay cả Ninh Ninh và Hạo Hạo cũng nhăn mày nhăn mặt, nếu như bà ta không có vết sẹo đó thì khuôn mặt giống hệt mẹ, chỉ là không đẹp bằng mẹ, hèn chi vừa rồi mẹ gọi cô ta là chị!

Tất cả mọi người ở đây chỉ có Cố Thịnh vẫn trấn tĩnh. Thì ra cô ta muốn báo thù sao?

5 năm trước hần chỉ là muốn dạy cho cô ta bài học, những vết sẹo này đối với cô ta mà nói, vẫn còn quá nhẹ, nếu như sớm biết hôm nay cô ta dám bắt cóc các con hần, hần lúc đó sẽ không do dự làm cho cô ta tàn phế luôn.

“Được, nếu anh đã hỏi tôi muốn gì, vậy tôi nói cho anh biết, ở đây có một con dao, bây giờ.....Tả Tình Duyệt tao muốn mày giống như tao, trên mặt cũng có vài vết sẹo, tao muốn mày tự mình ra tay, trên mặt mày rạch vài nhát dao, nếu không.....” Tả Tình Yên nhảy xuống bậc

cao, ném con dao xuống đất trước mắt Duyệt Duyệt, theo đó đi về hướng Ninh Ninh, Cảnh Hạo, đoạn tiếp sau không cần phải nói ra, cũng đoán được, trong miệng cô ta uy hiếp là gì?!

“Được, tôi rạch, chỉ cần cô đừng làm hại con tôi!” Duyệt Duyệt không đắn đo suy nghĩ lập tức nhặt con dao lên, nắm chặt trong tay. Nhắm mắt lại, hướng về khuôn mặt mình rạch một nhát.....

“Đừng , Mẹ....” Ninh Ninh và Cảnh Hạo đồng thời hét lớn, Ninh Ninh thậm chí khóc rống lên, không muốn, cô nhóc không muốn mẹ bị thương!

Chương 65: Chương Kết (9) - Nụ hôn khắc cốt ghi tâm

Bên tai vang lên tiếng thét của các con, Duyệt Duyệt lại không dám chậm trễ, sợ rằng Tả Tình Yên sẽ thật sự sẽ làm hại hai con, cô không thể đánh cược, vốn gốc của cô là các con, loại đặt cược này cô không dám chơi!

Chỉ là con dao trong tay cô không hề chạm đến khuôn mặt cô, ngược lại cảm thấy có tia máu đọng trên chóp mũi. Tả Tình Duyệt ngẩn người, vô thức mở mắt ra, bóng nhìn thấy Cố Thịnh nắm chặt lưỡi dao trên tay cô, từng giọt từng giọt máu rớt xuống.

“Anh sẽ không để em chịu bất kì sự tổn thương nào!” Cố Thịnh kiên định nói, cướp lấy con dao trên tay cô, không quan tâm đến đôi mắt đẫm lệ của cô, quay người hướng về Tả Tình Yên.

“Vết sẹo trên mặt cô là do tôi gây ra, nếu muốn đòi, đương nhiên là tôi tự trả mới đúng !” Lời Cố Thịnh vừa dứt, con dao trên tay vạch một đường, khiến tất cả mọi người đều kinh sợ

“Cố Thịnh...”

“Daddy....”

Tả Tình Duyệt đau đớn, nhìn những giọt máu không ngừng chảy ra trên mặt hắn, Ninh Ninh cắn chặt môi, nhẫn nhịn không khóc, ngay cả ngày thường luôn chống đối với Cố Thịnh là Cảnh Hạo lúc này cũng nhíu chặt lông mày nhìn Cố Thịnh, trong lòng không tìm được nổi lên ý khâm phục!

“Haha....một đôi vợ chồng tình sâu ý nặng, được, nếu anh đã muốn chịu tội cho nó, cũng giống nhau cả!” Tả Tình Yên trong mắt đốt lên sự phẫn nộ, tại sao cô ta có thể giành được tình yêu của người đàn ông này? Cô ghen tuông, phẫn hận nhưng tất cả điều này đều sẽ không quan trọng nữa, bọn họ sẽ không thoát được!

“Tiếp tục à, Cố tổng tài!” Tả Tình Yên điên cuồng cười lớn, những vết máu tươi trên dao có thể an ủi nỗi hận trong lòng cô.

Cố Thịnh nghiêng răng, nắm chặt con dao trong tay.

“Thịnh, đừng mà....đừng mà....” Duyệt Duyệt kéo tay hắn cầu xin, cô không thể chịu đựng được Cố Thịnh tự làm đau mình, những giọt máu đỏ giống như từ trên người cô chảy ra, trái tim cô như có thể cảm nhận được sự đau đớn trên vết thương của hắn.

“Đừng? nếu không làm thì đành phải làm trên khuôn mặt đáng yêu của con gái mày!” Tả Tình Yên rút ra một con dao khác, xoay xoay trên tay. Lưỡi dao sắc bén khiến trái tim của Duyệt Duyệt quặn đau.

“Không, để tôi, để tôi làm.” Duyệt Duyệt tự nguyện nhận lấy.

“Một gia đình thật khiến người khác cảm động, nhưng tôi có một đề nghị rất hay, tất cả bọn mày trên mặt đều rạch vài đường,vậy thì sẽ rất thú vị à!” Tả Tình Yên khóe miệng tàn nhẫn cong lên, nếu như vậy, xuống địa ngục, cả nhà chúng mày sẽ dễ nhận ra nhau, không đúng sao?

Đúng lúc muốn ra tay, lại cảm thấy trên ngực có cảm giác cực kì đau đớn, lướt nhìn xuống dưới, một con dao cắm phập vào ngực, đau đớn vô cùng, máu tươi thuận theo lưỡi dao từng giọt từng giọt rớt xuống.

Tả Tình Duyệt và Cố Thịnh vội vàng lao lên trước, Cố Thịnh dùng hết sức lực đẩy cô ta ra, nhát dao đó chưa làm cô ta mất mạng nhưng cũng là làm cô ta muốn cử động một chút cũng đều đau đớn tột cùng.

Nhìn thấy Cố Thịnh và Tả Tình Duyệt gấp rút cởi dây trói cho Ninh Ninh và Cảnh Hạo, Tả Tình Yên không cam tâm.

Không! Cô ta không muốn họ thoát được!

Rút ra trong túi cái bật lửa, cười độc ác!

Muốn trốn ư? Trốn rồi lấy ai chôn cùng tao?

“Không xong, trong kho bà ta vừa tưới xăng!” Cảnh Hạo nhanh nhạy quan sát thấy ý đồ của bà ta, lập tức nói với Cố Thịnh, Cố Thịnh và Duyệt Duyệt ánh mắt giao nhau, nhìn thấy ngọn lửa đã được bật lên trong tay cô ta, trong lòng không suy nghĩ nữa vội vàng hét.

“Mau nhanh rời khỏi đây!” Cố Thịnh ôm Cảnh Hạo, Duyệt Duyệt ôm chặt Ninh Ninh, tức tốc lao ra ngoài.

“Đừng mong chạy thoát, tao không để cho tụi mày chạy thoát!” Tả Tình Yên không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn cả nhà họ bị chết cháy chôn xác cùng mình tại đây, liền rút bật lửa xuống đất, ngọn lửa khi gặp xăng lập tức bùng cháy khắp nhà kho.

Tả Tình Duyệt được Cố Thịnh che chở, biển lửa đằng sau họ như truy sát đến, cô có thể cảm nhận được những ngọn lửa đó dữ dội ác liệt thế nào, ôm chặt Ninh Ninh trong lòng, đồng thời cũng dùng cơ thể của mình che chắn cho con gái.

Lửa cháy ngày càng lớn, trong kho, truyền đến tiếng cười lớn thống thiết bi ai của Tả Tình Yên còn có vài phần tuyệt vọng, còn kèm thêm vài phần cuồng điên.

Đột nhiên, “Ầm” một tiếng vang trời, cả ngôi nhà kho đều phát nổ nhấn chìm trong biển lửa.

Khối nhiệt nóng cực lớn tấn công về phía Cố Thịnh và Duyệt Duyệt, Cố Thịnh nhanh tay nhanh mắt chụp ngay Duyệt Duyệt úp sát dưới đất, dùng cơ thể rắn chắc của mình che chắn cho 3 bảo bối của hắn.

Cả nhà kho phát nổ, đồng đở nát trong kho vẫn tiếp tục cháy, càng ngày càng lớn, dường như không có ý định tắt....

“Duyệt Duyệt....” Cố Thịnh gấp rút thử gọi cô đang bị hất đè dưới thân.

“Thịnh, anh không sao chứ? Nhanh đưa em coi!” Duyệt Duyệt nghe thấy lời của hắn, kích động bật khóc, cô biết cô và hai con bị đè dưới thân hắn, được hắn che chắn trước trận nhiệt nóng đó, bây giờ lo lắng duy nhất của cô là tình trạng của Cố Thịnh.

“Anh không sao.....” Cố Thịnh rút cuộc cũng thở dài nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười, đưa tay ra đặt lên má cô, thay cô lau nước mắt, lúc này hắn dường như nhìn thấy hình ảnh si tình và ái mộ của Duyệt Duyệt 5 năm trước từng đối với hắn.

Không sao thì tốt! Không sao thì tốt!

Tả Tình Duyệt sẽ không nghĩ ngợi gì nữa, cô phát hiện ra cô không thể rời xa hắn nữa. Cô đã xác định rồi, bất luận Cố Thịnh đối với cô là thật sự yêu hay không? Tình yêu đó có thể kéo dài trong bao lâu, cô đều không nghĩ nhiều nữa. Cô yêu hắn! So với 5 năm trước chỉ có tăng chứ không hề giảm!

Cô không muốn rời xa hắn, không muốn mất hắn!

Thậm chí ngay cả khi hắn quay lại 5 năm trước đối xử tàn nhẫn với cô, cô cũng cam tâm không oán trách một lời!

Tả Tình Duyệt khóc không ngừng lại được lại khiến Cố Thịnh bối rối. Trong lòng đương nhiên là vui mừng vì thấy cô lo lắng cho mình mà khóc. Nhưng cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ mình yêu tiếp tục đau buồn. Không suy nghĩ còn có hai con ở đây, vươn tay kéo gáy cô, giữ chặt trong lòng bàn tay, ghé xuống hôn lên đôi môi luôn khiến hắn luôn mê đắm kia, chặn tiếng khóc của cô, cần phải dùng hành động thực tế để đánh lạc hướng suy nghĩ của cô!

Tả Tình Duyệt cũng vút hết sự xấu hổ đi, toàn tâm toàn ý đáp lại hắn, đón nhận hành động này...

Từ dưới người Cố Thịnh bò lên, Cảnh Hạo nhìn thấy hành động của Daddy không nghĩ đến hoàn cảnh xung quanh, không khỏi đảo mắt một cái, hai anh em cậu vẫn là trẻ em vị thành niên a! Dạy dỗ bọn họ như vậy, vạn nhất dạy hư Ninh Ninh thì sao?

Với tư cách làm anh như cậu, rất hiểu ý vươn tay ra bịt chặt đôi mắt Ninh Ninh lại, xem ra dạy dỗ em gái người làm anh như cậu sau này phải để ý nhiều hơn rồi!

Lửa vẫn cháy như cũ, ánh lửa bốc cháy lan tỏa nhuộm đỏ cả một vùng trời, trong không gian đó đôi nam nữ đắm mình say sưa trong nụ hôn, giống như hoàn toàn quên mất hoàn cảnh hiện tại.....khát khao mong muốn được hôn nhau mãi mãi, trọn đời trọn kiếp.

Chương 66: Chương Kết (10) - Hôn lén bị bắt tai trận!

Trận hỏa hoạn đó không cướp mất đi tính mạng của cả nhà Cố Thịnh, ngược lại Tả Tình Duyệt lại xác định được rõ lòng mình, nhưng Tả Tình Yên lại bị chôn thân dưới biển lửa đó, không bao lâu sau cảnh sát ập tới hiện trường rất nhanh, trải qua quá trình điều tra, kết án là Tả Tình Yên tự sát không có liên quan gì đến bất kì ai.

Cô dâu chú rể và các khách mời đến tham dự lễ cưới lúc nhìn đến Cố Thịnh và Duyệt Duyệt , thậm chí là hai cô dâu nhí, đều cảm thấy rất kinh ngạc, sao họ lại có bộ dáng thê thảm như vậy?

Khuôn mặt của Cố Thịnh lộ rõ vết thương, tuy đã ngừng máu, nhưng nhìn vào vẫn khiến người ta thương xót.

“Bắt đầu thôi!” Cố Thịnh kêu người lấy bộ lễ phục khác để thay, hắn muốn tự tay dắt em gái tiến vào lễ đường, tận tay giao em gái hắn cho Cận Hạo Nhiên. Tiếng nhạc lễ đường vang lên, cả hội trường lập tức trở nên yên lặng, nhìn đôi kim đồng ngọc nữ đang tuyên thệ trọn đời trọn kiếp yêu thương nhau, chung sống bên nhau.

Sau khi hôn lễ kết thúc, vừa trải qua một trận kinh hôn bạt vía, cơ thể Cố Thịnh loạng choạng. Thời gian gần đây, hắn sức của một người làm công việc của 3 người, cho dù là cơ thể hắn có

cường tráng thế nào, cũng khó mà chịu đựng tiếp, đồng thời vừa rồi tình trạng thần kinh căng như dây đàn, lúc này hẳn ngã xuống ngất đi trước mắt tất cả mọi người.

“Thịnh.....” Tả Tình Duyệt lao tới, quỳ trên mặt đất, ôm Cố Thịnh vào lòng, lo lắng kiểm tra tình hình của hắn.

“Mau gọi xe cấp cứu.” Cận Hạo Nhiên lập tức sai người gọi điện thoại, không bao lâu xe cấp cứu tới, trực tiếp đưa hắn đến bệnh viện của Hạo Nhiên. Trên đường tới bệnh viện, Duyệt Duyệt chưa từng rời xa hắn một tấc, nắm chặt tay hắn, nghe thấy bác sỹ chuẩn đoán bước đầu bệnh tình của hắn chỉ là vất vả quá sức, cô vẫn luôn ở cạnh hắn, giống như muốn truyền cho hắn thêm sức mạnh!

Trong bệnh viện.

Phòng bệnh riêng cao cấp, Cố Thịnh nhắm chặt mắt nhưng khuôn mặt vẫn toát lên nụ cười hạnh phúc, giống như đang nằm mơ một giấc mơ đẹp.

“Duyệt Duyệt.....” Cố Thịnh đột nhiên thì thầm, luôn ngồi bên cạnh giường bệnh là Duyệt Duyệt nghe thấy giọng hắn gọi, trên mặt lập tức phát ra nụ cười ấm áp, nắm chặt tay hắn, vốn nghĩ hắn đã tỉnh lại, mới phát hiện ra hắn vẫn đang ngủ rất say.

Đưa tay ve vuốt má hắn, lại dịch chuyển qua phía bên phải khuôn mặt, nhìn thấy vết sẹo rất dài đó, trong lòng thấy thương xót vô cùng, hắn tình nguyện bị thương, cũng không để cô chịu bất kỳ tổn hại nào, cô còn hận hắn được sao?

Mọi chuyện đã qua cho qua đi, cô không nên đem hạnh phúc đuổi đi!

Vết thương này không biết lúc nào mới lành, Cố Thịnh là người có mặt mũi trên thương trường, nếu bị hủy dung, thì phải làm sao đây?

Ngắm khuôn mặt đẹp trai của hắn, bản thân lần đầu tiên gặp hắn đã động lòng, mặc dù bị tra tấn dày vò, trái tim cô luôn si mê hắn, hắn rốt cuộc đã cho cô bù mê thuốc lú gì khiến cả trái tim cô không ngừng trầm luân trong đó.

Bàn tay dịch đến vành môi cương nghị của hắn, trong đầu hiện lên cảm giác đôi môi hắn hôn cô, cơ thể bỗng chốc như ngà ngà say, giống như bị điểm trúng huyệt, nghĩ đến những cảnh khiến người ta đỏ mặt, khuôn mặt cô lại càng đỏ hơn. Đôi môi đó vì mấy hôm nay truyền đậm nên khô nứt nẻ. Tả Tình Duyệt khẽ cau mày, giống như bị quỷ đưa lối, cúi người xuống, nhẹ nhàng liếm môi hắn, giống như muốn làm cho môi hắn mềm mại một chút.

Nhưng mục đích ban đầu của cô đã dần dần bị che lấp đi, học cách hấn hôn cô, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, giống như đứa bé lén ăn kẹo sợ bị mẹ bắt gặp, đắm chìm trong loại cảm giác kì diệu đó, không muốn buông ra, nhưng lại lo lắng bị người khác bắt gặp.

Quả nhiên.....làm người không thể làm chuyện xấu. Chuyện này ứng trên người cô, lúc cô đang hôn hấn, lại giống như có cảm giác có vật gì đó tiến vào miệng cô, đến lúc cô ý thức được rồi cuộc xảy ra chuyện gì thì ngẩng mặt nhìn lên thấy đôi mắt ngập tràn nụ cười. Nét mặt cô phút chốc ngưng ngừng, giống như đứa bé lén ăn kẹo bị mẹ phát giác, dứt khoát muốn quay lưng bỏ chạy, nhưng Cố Thịnh sao lại để cô đi dễ dàng như thế?

Như sớm đoán được cô sẽ hành động như vậy, Cố Thịnh khẽ dùng lực giữ gáy cô, không để cô có bất kì cơ hội nào thoát ra.

Buồn cười, vừa tỉnh dậy đã được người con gái mình yêu dâng tặng nụ hôn, sao hấn có thể phụ lòng cô?

Cố Thịnh lúc này thật sự trong lòng vui sướng cực hạn, hấn không biết Duyệt Duyệt lại chủ động như vậy!

Nếu như ngắt đi có thể khiến cô chủ động hôn lên mình, hấn sẽ cam tâm tình nguyện ngắt lên ngắt xuống !

Không biết hôn bao lâu, thấy Duyệt Duyệt xụi lơ dựa vào lòng mình, hấn mới lưu luyến buông cô ra, ánh mắt tràn ngập nụ cười.

“Chúng ta kết hôn nhé!” hơi thở vừa mới được điều hòa lại sau một nụ hôn sâu, lại không ngờ tới Cố Thịnh lại lần nữa đưa ra lời yêu cầu có sức công phá như bom, cô cũng người không biết nên trả lời sao.

Kết hôn?

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này! Chỉ biết rằng bản thân không muốn rời xa hấn!

“Em không muốn lấy anh?” Cố Thịnh khẽ nhíu mày, hấn đã hiểu được tâm tư của cô, nhưng Duyệt Duyệt so với 5 năm trước kiên cường hơn nhiều, nếu thật không muốn gả cho hấn, vậy cuộc sống của hấn sau này.....

Tả Tình Duyệt trầm ngâm, vẫn dựa sát trong lòng hấn không rời ra, lắng nghe nhịp đập trái tim hấn, cô bỗng cảm thấy hạnh phúc chính là được ở cùng hấn, có thể nghe thấy hấn nói, nhìn thấy hấn cười. Điều đơn giản như vậy lại khiến cô vô cùng mãn nguyện!

Sự trầm ngâm của cô khiến trái tim hắn như thắt lại, đầu óc thông minh sáng suốt của hắn đang tính kế làm sao để cô nhận lời lấy hắn, nhưng một lát sau lời cô nói lại khiến thở hắt ra nhẹ nhõm.

“Chúng ta đã là vợ chồng, còn đám cưới gì nữa?” 5 năm trước bọn họ đã kết hôn rồi, mối quan hệ này dù cho cô đã bỏ đi 5 năm cũng vì những hành động vô ý hữu ý của hắn mà dây dưa đến giờ không phải sao?

Trong lòng Cố Thịnh vui sướng, hận không thể hét lên khoe với cả thế giới, hắn biết đó là câu trả lời cô dành cho mình, bọn họ là vợ chồng, chưa từng thay đổi!

Đôi cánh tay mạnh mẽ rắn chắc của hắn vòng xung quanh người cô, tham lam ngửi mùi hương tóc thơm ngát của cô, trái tim hắn như lần nữa không ngừng đắm chìm trong đó.

“Bà xã, anh yêu em!” Cố Thịnh tỏ tình, 5 năm trước hắn rất coi nhẹ lời nói này, nhưng hiện nay hắn dù cho mỗi ngày đều nói với cô ba chữ này, hắn cũng không ngại ngẩn.

Lời tỏ tình đột ngột của hắn khiến cô cảm thấy rất ấm áp. Lần này cô cảm nhận được sự chân thành của hắn trong 3 chữ đó.

Em cũng yêu anh, ông xã!

Tả Tình Duyệt trong lòng thầm nói, tình yêu của cô với hắn chưa từng mất đi!

“Nhưng anh vẫn muốn tặng em một hôn lễ.” Cố Thịnh muốn bù đắp cho cô, hắn muốn những ngày sau này đều yêu chiều, nâng niu cô.

Nghĩ tới điều gì đó, anh lập tức mở lời “ Ngày kỉ niệm tròn 5 năm kết hôn của chúng ta sắp tới rồi, nhân dịp này chúng ta giới thiệu các con với mọi người nhé?”

Cố Thịnh tham khảo ý kiến của cô, hắn không chờ đợi được việc công bố cho mọi người biết, vợ của hắn đã sinh cho hắn một cặp long phượng thai thông minh đáng yêu biết chừng nào!

Chương 67: Chương Kết (11) - Khi tình yêu gõ cửa!

ời đề nghị của Cố Thịnh khiến cô có chút mong đợi, hiện giờ cô đã quyết định ở bên cạnh hắn, hai con đều là cành vàng lá ngọc, hòn ngọc của tập đoàn Cố Thị, về lý đương nhiên là cần giới thiệu cho mọi người biết!

Cô đương nhiên cũng biết, điểm này xuất phát từ niềm tự hào của hắn.

“Vâng” Cô gật đầu, cô thích hưởng thụ sự cưng chiều từ hân.

Hai vợ chồng khẽ tựa sát vào nhau, hưởng thụ cảm giác tồn tại của nhau, chỉ là hai tên nhóc bên ngoài nghe nén không nhận được nữa.

“Daddy, con cũng muốn được ôm.” Ninh Ninh có chút ghen tỵ, thân hình nhỏ bé lao vào trong phòng bệnh, nhìn đến môi của ba, ánh mắt lộ ra tia sáng long lanh “Ninh Ninh cũng muốn thử hôn môi Daddy.”

Câu nói của Ninh Ninh khiến Tả Tình Duyệt và Cố Thịnh đơ người, không hên mà cùng cười gượng gạo, nhìn thấy trong đáy mắt con gái có sự chờ mong, Cố Thịnh không kìm được cười phát ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ bé của con gái yêu “Con không thể thử, chỉ có Mẹ được thử thôi, con gái lớn lên tự mình đi tìm người khác thử! Không được tranh với Mẹ!”

Hân bây giờ là người của Duyệt Duyệt!

Cảnh Hạo không kìm được đảo mắt một cái, còn dám nói, không phải là do Daddy hại à? Không xem xét kĩ càng hoàn cảnh xung quanh tùy tiện hôn Mẹ, có lúc cậu nhóc muốn bịt mắt em gái lại cũng không kịp.

“Ừ” Ninh Ninh trong mắt có vài tia mất mát, nghe thấy câu không được giành với Mẹ, cô đành nuốt ầm ừ trong lòng.

Ngược lại Cảnh Hạo nghĩ đến những lời đó của ba, không do dự nép mình vào lòng Mẹ “Mẹ, khuôn mặt ba bị hủy rồi, mẹ có cần suy nghĩ về việc gả cho chú Kiều không?”

Cảnh Hạo vừa nói vừa quan sát nét mặt của ba, quả nhiên nhìn thấy nét mặt ba sa sầm xuống, trong lòng có chút đắc ý.

“Tên nhóc này, con là đứa có mắt không trông hay sao hả? Dám đứng trước ba người nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy!” Cố Thịnh dùng ánh mắt sắc bén liếc về Cảnh Hạo, hân biết mà, đứa nhóc này sinh ra để đối đầu với hân. Lúc này còn làm loạn lên, gả cho chú Kiều? Duyệt Duyệt là phụ nữ của hân, người khác đừng hòng chạm tới!

“Nhưng ba bị hủy dung là sự thật mà! Ba cũng biết Mẹ rất đẹp, ba làm sao xứng với Mẹ?” Cảnh Hạo một chút cũng không sợ, về phương diện khí thế to gan lớn mật cậu nhóc rất giống ba, mới chưa quá 4 tuổi đã nghiêm nhiên có được phong thái giống ba như vậy.

Cố Thịnh băn khoăn “Hủy dung? Chỉ là một vết thương do dao gây ra, qua một thời gian sẽ hết, con rất hy vọng ba bị hủy dung phải không?”

Cố Thịnh tức đến nỗi tròng mắt thờ phì phì, trợn mắt nhìn Cảnh Hạo, giống như hận không thể treo cậu nhóc lên cần thận dạy dỗ một trận.

Cảnh Hạo nhếch nhếch lông mày “ Tốt nhất là như vậy, nếu không khỏi hẳn, xem ba làm sao xứng với Mẹ?!”

Trên thực tế, cậu nhóc đã sớm nhìn ra tình cảm của ba mẹ mình, một vết thương không thể ảnh hưởng đến tình cảm giữa họ. Tuy rằng vết thương đó của ba khiến cậu bé khâm phục không ít, nghĩ đến Daddy cướp lại con dao trên tay mẹ, dùng thân thể của mình để đánh lạc hướng của Tả Tình Yên, thà để bản thân bị thương chứ không muốn Mẹ chịu bất kì sự tổn thương nào, sự kính phục trong lòng cậu nhóc như ngọn lửa tự bùng lên, bấu mỗi một cái không thềm tranh cãi với ba câu nào nữa.

Nhưng mà nếu muốn gây khó dễ cho ba, sau này còn rất nhiều thời gian, không phải sao?

Tả Tình Duyệt yên lặng nhìn hai ba con , trong lòng thấy rất ngọt ngào, có người đàn ông mình yêu yêu mình, lại có các con ở bên, hạnh phúc chính là như vậy!

Có sự khiêu khích của Cảnh Hạo, Cố Thịnh đặc biệt chú ý đến quá trình bình phục của vết thương trên mặt. Quả nhiên sau một thời gian điều trị đã hồi phục, không để lại vết sẹo nào, điều này làm cho Cố Thịnh đặc ý, còn cố ý đứng trước Cảnh Hạo khoe khoang, giống như muốn chứng minh với con trai, khuôn mặt này là tuyệt đối xứng với Mẹ của bọn chúng!

Lễ kỉ niệm kết hôn tròn 5 năm.

Cố Thịnh dành rất nhiều tâm huyết, đặc biệt tổ chức tại bờ biển Duyệt Duyệt đã từng sống. Ngày hôm nay tất cả giới thương nhân, chính khách, hầu như giới thượng lưu đều được mời tới tham gia.

Cố Thịnh và Duyệt Duyệt cùng nhau bước vào hội trường liền là tâm điểm chú ý của mọi người, ánh mắt hai vợ chồng bọn họ toát ra sự ngọt ngào ân ái, khiến cho người khác ao ước.

Kiều Nam bung ly rượu sâm panh bước đến trước hai người, Tả Tình Duyệt như chú chim non dựa dẫm vào lòng Cố Thịnh, con mắt màu xanh lục của hắn ánh lên tia dí dỏm “ Duyệt Duyệt, có ông xã rồi, quên luôn cả Kiều đại ca ư, không nên như vậy à?”

Kiều Nam tuy hâm mộ với Cố Thịnh có thể ôm mỹ nhân về nhà, nhưng cũng biết, bản thân hắn và Duyệt Duyệt hữu duyên vô phận, hắn đang cố gắng đem tình yêu dành cho cô biến thành tình thân. Đối với hắn mà nói có thể lấy thân phận là anh trai cô để ở bên cạnh bảo vệ cô hắn đã rất mãn nguyện rồi.

“Kiều đại ca, em sao có thể quên anh được?” Tả Tình Duyệt thoát ra khỏi lồng ngực Cố Thịnh, bước đến ôm Kiều Nam một cái, lập tức nhìn thấy mặt Cố Thịnh trầm xuống, tuy là biết cái ôm này không có tình yêu nam nữ gì hết, nhưng sự ghen tuông trong hân vẫn tồn tại.

“Kiều tổng tài, anh cũng không còn trẻ nữa, nên tìm một người phụ nữ mà dừng bước đi.” Cố Thịnh nhàn nhạt uống một hớp rượu, kéo Duyệt Duyệt về lại trong tay mình, bàn tay hân đặt trên eo cô rất có ý chiếm hữu, xem ra cách tốt nhất chính là khiến cho hân ta mau chóng lấy vợ, như vậy hân ta sẽ không nhớ nhung người phụ nữ của mình nữa!

Người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác nhớ thương, cảm giác đó không dễ chịu chút nào!

“Cô gái thích hợp với tôi đâu có dễ tìm? Tôi thấy có một người rất thích hợp nhưng hân không chịu nhường à !” Kiều Nam nhếch nhếch lông mày, nhìn về đặc ý tràn ngập mùa xuân của Cố Thịnh, không khỏi có ý muốn làm nhụt nhuệ khí của hân ta.

Cố Thịnh đương nhiên là hiểu rõ ý tứ của Kiều Nam trong lời nói, nhưng lại cố ý giả ngốc “ Tôi và Duyệt Duyệt sẽ lưu ý giúp anh.”

“Vậy xin cảm ơn trước!” Kiều Nam nói, rồi nâng ly lên, hai người quá hiểu nhau rồi không cần nhiều lời.

Đợi đến hai người họ đi tiếp đãi khách khứa, Kiều Nam nhìn bóng dáng họ, trong lòng thấy cô đơn, bưng ly rượu bước đến chỗ vắng vẻ , có thể hân nên làm giống như Cố Thịnh nói, tìm một người con gái thích hợp để cưới!

Chỉ là, cô gái thích hợp đó.....

“Cứu tôi với.....cứu tôi.....” Cách đó không xa có người rơi xuống nước đang kêu cứu, Kiều Nam trong lòng lo lắng, lần theo tiếng vọng rồi đi theo, nhìn thấy một hình bóng đang vẫy vùng trong nước, không hề đắn đo suy nghĩ, Kiều Nam vút ly rượu xuống đất, nhảy vào biển, hướng về phía cô gái đó bơi đến.....

“Cô không sao chứ?” Kiều Nam lôi cô gái đó lên bờ, nhìn vào đôi mắt cô ta, trong đầu kinh ngạc vô cùng, ánh mắt của cô ta có vài phần giống Duyệt Duyệt nhưng vẫn có nét thú vị độc đáo riêng, đều là khiến người ta gặp một lần không thể quên.

“Cảm ơn anh, đôi mắt của tôi.....đột nhiên bị rút gân, vì vậy.....” giọng nói của cô uyển chuyển êm dịu giống như chim hoàng oanh, nhìn người đàn ông cứu mình một mạng, ánh mắt hân ta rất đẹp, giống như có ma lực thu hút người khác.....

Hai người nhìn nhau, có một điều gì đó giữa hai người đang chầm chậm nảy mầm....

Khi tình yêu tới, có rất nhiều khi tuy không có bất kì dấu hiệu nào, lại khiến cho con người ta cảm nhận được rõ ràng như thế.

Table of Contents

[Gới thiệu](#)

[Gới thiệu riêng](#)

[Quyển 1: Tổng tài cầm tù hôn nhân](#)

[Chương 2: Hạnh phúc tan biến](#)

[Chương 3: Tặng cô dâu](#)

[Chương 4: Không cần dịu dàng](#)

[Chương 5: Hôn mê bất tỉnh](#)

[Chương 6: không khống chế được](#)

[Chương 7: Cô gái quật cường](#)

[Chương 8: Ba ngày ba đêm](#)

[Chương 9: Tuyệt vọng coi thường mạng sống của mình](#)

[Chương 10: Không cho phép người chết](#)

[Chương 11: Vợ chồng giằng co](#)

[Chương 12: Tình cảm mập mờ](#)

[Chương 13: Tôi muốn ly hôn](#)

[Chương 14: Cô là đồ chơi](#)

[Chương 15: Vết hôn ác ý](#)

[Chương 16: trêu cợt trên](#)

[Chương 17: Bị ép ký tên](#)

[Chương 18: giả bộ hạnh phúc](#)

[Chương 19: Ngày thứ ba lại mặt](#)

[Chương 20: gian tình](#)

[Chương 21: Lời cảm ơn hoang đường](#)

[Chương 22: Một bát tai](#)

[Chương 23: Người đàn ông dịu dàng](#)

[Chương 24: Cho hấn một cú đá](#)

[Chương 25: Sự va chạm của số mạng](#)

[Chương 26: Cố Thịnh tức giận](#)

[Chương 27: Nghĩa vụ của người vợ](#)

[Chương 28: Gặp cảnh ngộ bi thảm](#)

[Chương 29: Bất trung lần nữa](#)

[Chương 30: cô là người giúp việc](#)

[Chương 31: hoảng hốt chạy đi](#)

[Chương 32: Ân ái ở đại tiệc](#)

[Chương 33: Bắt gặp](#)

[Chương 34: Ép rượu trước mặt mọi người](#)

[Chương 35: Sự hấp dẫn chí mạng](#)

[Chương 36: Bị Cố Thịnh phát hiện](#)

[Chương 37: Ra tay quá nặng](#)

[Chương 38: Duyệt Duyệt đau đến bất tỉnh](#)

[Chương 39: Sự ầm áp lâu ngày không gặp](#)

[Chương 40: Anh không quan tâm](#)

[Chương 41: Vợ chồng hài hòa](#)

[Chương 42: Không chỗ tìm](#)

[Chương 43: Anh hùng cứu mỹ nhân](#)

[Chương 44: Tuyệt mỹ đao kỹ](#)

[Chương 45: Tắm hình mờ nhạt](#)

[Chương 46: Mâu thuẫn đan xen](#)

[Chương 47: Chủ động tới cửa](#)

[Chương 48: Ôm cây đợi thỏ](#)

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Giới thiệu riêng](#)

[Quyển 1: Tổng tài cầm tù hôn nhân](#)

[Chương 2: Hạnh phúc tan biến](#)

[Chương 3: Tặng cô dâu](#)

[Chương 4: Không cần diu dàng](#)

[Chương 5: Hôn mê bất tỉnh](#)

[Chương 6: không khống chế được](#)

[Chương 7: Cô gái quật cường](#)

[Chương 8: Ba ngày ba đêm](#)

[Chương 9: Tuyệt vọng coi thường mạng sống của mình](#)

[Chương 10: Không cho phép người chết](#)

[Chương 11: Vợ chồng giằng co](#)

[Chương 12: Tình cảm mập mờ](#)

[Chương 13: Tôi muốn ly hôn](#)

[Chương 14: Cô là đồ chơi](#)

[Chương 15: Vết hôn ác ý](#)

[Chương 16: trêu cợt trên](#)

[Chương 17: Bị ép ký tên](#)

[Chương 18: giả bộ hạnh phúc](#)

[Chương 19: Ngày thứ ba lại mặt](#)

[Chương 20: gian tình](#)

[Chương 21: Lời cảm ơn hoang đường](#)

[Chương 22: Một bạt tai](#)

[Chương 23: Người đàn ông diu dàng](#)

[Chương 24: Cho hẳn một cú đá](#)

[Chương 25: Sự va chạm của số mạng](#)

[Chương 26: Cố Thịnh tức giận](#)

[Chương 27: Nghĩa vụ của người vợ](#)

[Chương 28: Gặp cảnh ngộ bi thảm](#)

[Chương 29: Bất trung lần nữa](#)

[Chương 30: cô là người giúp việc](#)

[Chương 31: hoảng hốt chạy đi](#)

[Chương 32: Ân ái ở đại tiệc](#)

[Chương 33: Bắt gặp](#)

[Chương 34: Ép rượu trước mặt mọi người](#)

[Chương 35: Sự hấp dẫn chí mạng](#)

[Chương 36: Bị Cố Thịnh phát hiện](#)

[Chương 37: Ra tay quá nặng](#)

[Chương 38: Duyệt Duyệt đau đến bất tỉnh](#)

[Chương 39: Sự ầm áp lâu ngày không gặp](#)

[Chương 40: Anh không quan tâm](#)

[Chương 41: Vợ chồng hài hòa](#)

[Chương 42: Không chỗ tìm](#)

[Chương 43: Anh hùng cứu mỹ nhân](#)

[Chương 44: Tuyệt mỹ đao kỹ](#)

[Chương 45: Tắm hình mờ nhạt](#)

[Chương 46: Mâu thuẫn đan xen](#)

[Chương 47: Chủ động tới cửa](#)

[Chương 48: Ôm cây đợi thỏ](#)

